

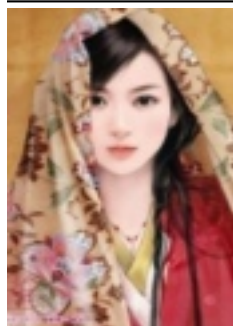
Trời Sinh Lạnh Bạc

Contents

Trời Sinh Lạnh Bạc	2
1. Chương 01. luân Hồi	3
2. Chương 02. Bắt Đầu	5
3. Chương 03. Đi Ngang Qua	8
4. Chương 04. Khinh Ly	11
5. Chương 05. Tiêu Gia	14
6. Chương 06. Sai Mất	17
7. Chương 07. Hôn Ước	20
8. Chương 08. Lý Nặc	24
9. Chương 09. Kết Thúc Buổi Lễ	27
10. Chương 10. Thời Gian	30
11. Chương 11. Kinh Biến	33
12. Chương 12. Sóng Gió	37
13. Chương 13. Cầu Đi	41
14. Chương 14. Về Đến Nhà	47
15. Chương 15. Bình Thản	50
16. Chương 16. Thiếu Người	53
17. Chương 17. Năm Tháng	56
18. Chương 18. Tối Gần	59
19. Chương 19. Phùng Quân	62
20. Chương 20. Không Cần	67
21. Chương 21. Hải Tử	69
22. Chương 22. Không Khóc	72
23. Chương 23. Nửa Đêm	75
24. Chương 24. Đào Hoa	78
25. Chương 25. Tìm Kiếm	81
26. Chương 26. Hòa Hảo	84
27. Chương 27. Đùng Khóc	88
28. Chương 28. Cổ Nhân	91
29. Chương 29. Kế Hoạch	94
30. Chương 30. Khu Độc	97
31. Chương 31. Mới Gặp	100
32. Chương 32. Kinh Ly	102
33. Chương 33. Tình Quang	106
34. Chương 34. Dưỡng Bệnh	109
35. Chương 35. Học Bản Tên	112
36. Chương 36. Có Người	117
37. Chương 37. Sinh Nhật	120
38. Chương 38. Giang Hồ	124
39. Chương 39. Tiêu Lục	127
40. Chương 40. Trí Nhớ	130
41. Chương 41. Quá Khứ	134

42. Chương 42. Về Nhà	137
43. Chương 43. Ca Ca	141
44. Chương 44. Sự Kiện	144
45. Chương 45. Hồi Kinh	147
46. Chương 46. Kinh Niên	151
47. Chương 47. Chuyện Xưa	154
48. Chương 48. Quên	157
49. Chương 49. Năm Tháng	162
50. Chương 50. Ban Đêm	166
51. Chương 51. Hải Tử	170
52. Chương 52. Ai Sai	173
53. Chương 53. Hứa Hẹn	175
54. Chương 54. hoàng Cung	179
55. Chương 55. khác Đường	185
56. Chương 56. rơi Xuống Nước	189
57. Chương 57. lớn Dàn	193
58. Chương 58. Thịnh Yển	197
59. Chương 59. Khó Xử	202
60. Chương 60. Nữ Tử	206
61. Chương 61. Đói Bụng	210
62. Chương 62. Chữa Bệnh	213
63. Chương 63. Lại Thấy	215
64. Chương 64. Mẫu Thân	218
65. Chương 65. Kiên Trì	223
66. Chương 66. Gả Y	227
67. Chương 67. Mất Đi	230
68. Chương 68. Được Đến	236
69. Chương 69- Ngoài Ý Muốn	240
70. Chương 70- nhất Định	243
71. Chương 71-72	247
72. Chương 73-74	256
73. Chương 75-76	262
74. Chương 77-78	269
75. Chương 79-80 End	277

Trời Sinh Lạnh Bạc

Giới thiệu

Links. <http://ladybjrd.wordpress.com>- Truyện này editor không edit văn án nên các bạn đừng đòi l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-sinh-lanh-bac>

1. Chương 01.luan Hồi

Luân hồi

Chưa từng tin tưởng vào cái gọi là luân hồi, cho nên Kỳ An mở to mắt, đối với cảnh mưa máu đầy trời chỉ cảm thấy đây là một giấc mộng, một giấc mộng hoang đường.

Hoàn toàn không biết mọi chuyện xảy ra như thế nào, chỉ biết là trong nháy mắt, cả thế giới bỗng thay đổi.

Cố chấp nhắm mắt lại, lại khô khóc vô lệ. Ông trời đối đãi với cô đúng là không tệ, ngay cả chết cũng phải an bài cho khúc chiết như vậy.

Kiếp trước, cha mẹ ly dị, rồi đều nhanh chóng có tổ ấm mới, chỉ có nàng là dư thừa. Người khác đều có cha mẹ để làm nũng, cô chỉ có thể cúi đầu, mượn gió thổi làm khô đi dòng lệ; tới bây giờ không tỏ ra ủy khuất, chẳng qua là không muốn làm cha mẹ phải suy nghĩ. Cô cố gắng học tập, cố gắng lớn lên, khát vọng có được một gia đình của chính mình.

Cho tới khi anh xuất hiện, hiền hậu cười, nụ cười đã thấu hết những bất an trong cô. Hai người mến nhau, rồi kết hôn. Bảy năm đã qua đi. Cô toàn tâm toàn ý yêu, cùng anh sánh vai đi qua khó khăn, từ khi anh chỉ là một viên chức nhỏ bé cho đến khi trở thành thành viên không thể thiếu của công ty, rồi thì thành lãnh đạo, sau đó là có tình nhân...

Đến nay cô còn nhớ rõ, anh về nhà, xoa xoa tay, có chút khấn trương, lại có chút không kìm nén được vui sướng, “Kỳ An, cô ấy mang thai rồi. Em yên tâm, đứa bé cũng sẽ là con em, anh sẽ mua cho mẹ con cô ấy một căn nhà khác, sẽ không xuất hiện trước mặt em.”

Anh nói, “Kỳ An, cô ấy rất ngoan rất hiền, là một cô gái rất tốt, cô ấy sẽ không tranh giành với em bất cứ thứ gì.”

Anh nói, “Kỳ An, cô ấy rất đáng yêu, là một cô gái tốt, đừng hận cô ấy.”

Anh nói, “Kỳ An, anh sẽ không bỏ rơi em, em là vợ anh, điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Anh còn nói rất nhiều, rất nhiều, Kỳ An không thể nhớ hết.

Kỳ An nén lòng, mờ mịt không biết phải làm thế nào.

Mẹ vuốt đầu cô, nước mắt chảy dài, “Ly hôn? Như vậy sao được! Đàn bà con gái mà ly hôn thì có khác gì một cái khăn lau bị vứt bỏ, còn ai quý ai trọng nữa. Không giống như đàn ông đã ly hôn, người giỏi giang vẫn thừa khả năng tìm cho mình một cô gái trẻ trung xinh đẹp, người không giỏi giang thì con lại không muốn. Huống chi người sau này đâu chắc chắn sẽ ở bên con đến già. Hơn nữa, các con ly hôn rồi thì con cái phải làm sao bây giờ?”

Bạn bè nói, “Kỳ An, cậu thật ngốc, ly hôn chính là tạo thêm tiện nghi cho cô ả kia. Huống hồ cậu cũng không còn ít tuổi gì nữa, cũng không nên gây thương tổn vào tình yêu nữa, hãy giữ chặt lấy Trương Sở Du đi. Ít nhất thì cậu mới chính là người vợ danh chính ngôn thuận của anh ta.”

Nhưng, có thể như vậy sao? Chồng của cô, một nửa thời gian là ở bên người khác, một nửa thời gian giành cho cô, như vậy cũng có thể sao?

Thà một lần đau triệt nội tâm, sau đó dù có cô độc mà già đi thì vẫn là duy trì nguyên trạng, còn hơn cứ ngày ngày dày vò, ngày ngày chết lặng như vậy.

Kỳ An cuối cùng cũng quyết định, cô nói, “Sở Du, chúng ta ly hôn đi. Em sẽ nuôi Sở Sở.”

Trương Sở Du nhìn cô, trong mắt đọng đầy hoài nghi lẫn khó tin, “Kỳ An, em sao vậy? Anh đã nói rồi, cô ấy đi theo anh cũng sẽ không ảnh hưởng đến em. Anh vẫn giống như trước đây, chăm sóc em và Sở Sở. Ly hôn, em sẽ ra sao?”

Kỳ An chậm rãi cúi đầu, nếu như ngày ngày đêm đêm phải đau đớn, không bằng đau một lần cho xong.

Trương Sở Du thở dài, tỏ vẻ không đành lòng, “Em hãy nghỉ lại đi, anh qua bên kia ở vài ngày. Sau khi anh về chúng ta sẽ bàn lại.”

Đáng tiếc cô không đợi được anh trở về. Một trận động đất đã chôn vùi tất cả. Trương Sở Du nếu có trở về nhìn, chẳng qua cũng chỉ thấy một thị trấn đã thành bình địa, vợ và con anh ta đã vĩnh viễn vùi sâu trong lòng đất.

Nếu cứ như vậy kết thúc thì tốt quá, Kỳ An không ngừng thở dài. Trong trận động đất kinh khủng kia, cô ôm chặt con gái, từ từ chìm vào bóng tối, đến khi tỉnh lại, đã đến một thế giới khác.

Đây là thế giới cô chỉ thấy trong phim cổ trang. Vừa đến thế giới này, đập vào mắt cô là cảnh đao quang kiếm ảnh, một màn gió tanh mưa máu. Cảm thấy lưng đau, hóa ra là một nam nhân đang một tay ôm ngang lưng cô, tay kia quơ đại đao, di chuyển khó khăn.

Tên phóng tới, nam nhân kia dùng đao để chắn, ngăn không được, liền dùng thân thể đón lấy. Nhìn thấy mũi tên phóng tới phía hắn, Kỳ An cảm thấy cho dù nằm mơ cũng thực khiến cho người ta đau lòng, nàng mở miệng định nói, lúc này mới phát hiện thanh âm đã suy yếu gần như không còn phát ra tiếng động gì, “Người, thả ta xuống.”

Nam nhân đó quay đầu lại, vết máu loang lổ trên mặt, miễn cưỡng vẫn có thể nhìn ra đôi mắt trong veo trong đó, “Tiểu Thất, đừng sợ, tiểu ca đưa người ra ngoài.” Bàn tay nắm thật chặt, tiếp tục hướng tới trước.

Ngay lúc Kỳ An nghĩ rằng hắn không thể chống đỡ được nữa thì một đạo kỵ binh tiến tới. Ô y thiết kỵ, khí thế bừng bừng, đầu lĩnh chính là một nam tử khí vũ bất phàm, người ngay lập tức nhảy xuống ngựa, tay đỡ lấy bọn họ, “Tiểu Lục, người thế nào?”

Nam tử công Kỳ An thân mình đã mềm nhũn, gục trên người hắn, miễn cưỡng cười nói, “Người đã đến thì tốt rồi, tiểu Thất giao cho người.” Hắn đem Kỳ An phóng tới trong lòng người kia, kéo tay nàng, “Tiểu Thất, người xem, ta đã nói nhất định có thể đưa người thoát ra.”

Ngón tay đặt lên mạch hắn, lòng Kỳ An chấn động, nhìn về phía hắn, nửa ngày mới run rẩy môi nói, “Tiểu Thất đã chết, ta không phải tiểu Thất của người.”

Nam tử nhẹ nhàng nở nụ cười, làm như bất đắc dĩ, làm như không tha, “Tiểu ca để tiểu Thất bị thương, cho nên tiểu Thất tức giận sao?”

“Ta không phải tiểu Thất.” tiểu Thất của hắn đã chết rồi, hiện tại còn sống là cô, Kỳ An.

Nam tử cười cười, cố hết sức nhìn về phía thanh niên tướng quân thân mặc áo giáp kia, “Hoài Lẽ, tiểu Thất nhà chúng ta giao cho người.” Thanh niên tướng quân gật gật đầu, mắt hướng sang một bên, không đành lòng nhìn lại.

Ánh mắt nam tử đi xuống, hắn lôi kéo tay Kỳ An, “Tiểu Thất, gọi ta một tiếng tiểu ca đi, được không?”

Kỳ An mím miệng, nhân tình nam tử đóng lại, nhắm chặt lại...

“Tiểu ca!” Kỳ An kêu lên, một giọt nước mắt rơi xuống.

Nam tử kia mắt nhắm nghiền, không tỉnh lại nữa, trên khóe miệng còn đọng lại nụ cười.

Sau khi vương triều mới lên được mười năm thì tàn dư của triều đại cũ sau nhiều năm ẩn nấp đột nhiên nổi dậy phản loạn, vây công một trấn quan trọng ở biên cương. Đại tướng quân Tiêu Dục vì bảo vệ cho dân chúng an toàn rút khỏi mà chết trận trong thành, người Tiêu gia đều tử vong, duy chỉ có nhất nữ* Tiêu Thất được Lạc Hoài Lẽ, con trai của binh bộ thượng thư đương triều cứu thoát, nhưng cũng trọng thương hôn mê, một tháng sau mới tỉnh lại, thần trí mơ hồ không rõ.

Tiêu-Lạc hai nhà vốn quen thân, sớm đã có hôn ước. Tiêu gia cả nhà trung liệt, Hoàng thượng hạ chỉ phong Tiêu Thất làm công chúa khác họ, đưa vào trong cung để hoàng hậu tự mình chiếu cố. Sau ba năm giữ đạo hiếu sẽ cùng Lạc Hoài Lẽ hoàn thành hôn ước.

Kỳ An nghĩ, nhất định là ông trời cảm thấy việc cô ly hôn là một quyết định sai lầm, cho nên nếu cô không thể nhận được chế độ một vợ một chồng thì đem luôn cô đến nơi này, cho cô chịu cảnh ba vợ bốn nàng hầu

đều danh chính ngôn thuận. Nếu như quen với cảnh vô số nữ nhân cùng chia sẻ một trượng phu rồi, xem cô còn cái gì không vừa ý nữa.

Một đời này cô kêu Tiêu Thất. Một Kỳ An có cha mẹ ly dị biến thành Tiêu Thất cha mẹ song vong.

*nhất nữ: người con gái duy nhất trong gia đình

2. Chương 02. Bắt Đầu

Bắt đầu

Điều làm Kỳ An không thể ngờ chính là cho dù cả nhà Tiêu gia chỉ còn lại mình cô gái tiểu Thất mồ côi, người mà ngay cả mặt mũi gia nhân Tiêu gia ra sao cũng không biết, lại nhận đủ mọi loại quan tâm.

Hoàng thượng ôm nàng, nước mắt chảy quanh, “Tiểu Thất, về sau ngươi hãy coi trẫm là cha, ai dám khi dễ ngươi, trẫm sẽ giúp ngươi trút giận.” Tục truyền, Tiêu lão tướng quân và Hoàng thượng từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, giao tình không nhạt.

“Tiểu Thất, nhị ca ngươi khuất bóng thì đã có ta!” Đại lý tự khanh Mạc Nhược thương tiếc nhìn nàng.

“Hừ, nói với ngươi thì có ích lợi gì. Tiểu Thất, không cần hấn xen vào, có chuyện gì bản cung sẽ thay ngươi ra mặt.” Vị ra vẻ khinh thường Mạc Nhược nghe nói tên là Hiền Viên Ký, thái tử đương triều, là đồng môn với lão đại Tiêu gia, từ nhỏ đã cùng hấn học võ công, cười ngửa.

Càng không nói tới trong hoàng cung, có không biết bao nhân sĩ không biết tên từng được Tiêu tướng quân quan tâm trợ giúp. Có những người cao lớn thô kệch lại động một tí rơi nước mắt ngay trước mắt nàng, khóc cho Tiêu gia tương.

Kỳ An bắt đầu dần nhận hết thấy những thứ mà thân phận mới này mang lại cho nàng. Có nhiều đêm, nàng nhớ tới chồng và con gái ở kiếp trước, đau đớn đến tận cùng, chỉ có thể không ngừng tự thuyết phục chính mình, hãy để Kỳ An qua đi, hiện tại còn sống chỉ là Tiêu Thất mà thôi.

Nàng là Tiêu Thất, là nữ nhân nhỏ nhất Tiêu gia, là nữ nhân được sủng ái nhất tiểu Thất. Hiện giờ người nhà mất đi, nàng lại nhận được vô số sủng ái và thương tiếc.

Nàng không hề rơi lệ, nàng đối với Tiêu gia có cảm kích, đối với việc cả nhà họ thương vong thảm thiết, nàng rung động tiếc nuối, nhưng thủy chung không có thiết thân bị thương. Nhưng ở trong mắt người khác thì nó lại biến thành kiên cường, biến thành cố nén bi thống mà thoát thai hoá cốt.

Vị hôn phu của Tiêu Thất, Lạc Hoài Lễ kia thường thở dài, “Tiểu Thất, ngươi khóc đi, sẽ không sao. Tiêu bá phụ trên trời có linh sẽ không trách ngươi.” Hắn vẫn biết gia huấn của Tiêu gia là “chỉ cho đổ máu không cho rơi lệ”, mắt thấy tiểu Thất trở nên trầm mặc hướng nội, chuyện cũ trước kia toàn bộ quên hết thì càng thêm lo lắng nàng sẽ không qua được kiếp nạn này.

May mà vết thương trên lưng chuyển biến tốt đẹp, tiểu Thất cũng chậm chạp tốt lên, tuy rằng vẫn trầm mặc ít nói nhưng cuối cùng vẫn là khôi phục huyết sắc. Trí nhớ mất rồi thì thôi, dù sao chỉ cần người còn sống thì có thể tạo ra trí nhớ mới.

Kỳ An, hay giờ là tiểu Thất, lúc có thể đi lại thì chỉ ưa thích an tĩnh một mình nằm phơi nắng ở hoa viên.

Nghĩ tới tương lai, nếu như đã biến thành Tiêu Thất, như vậy tất cả những bi thống cùng rối rắm của Kỳ An đều có thể từ bỏ sao?

Cảm thấy quyển sách trên mặt bị ai nhẹ nhàng cầm lấy, Kỳ An mở mắt ra, ánh vào tầm mắt là khuôn mặt Lạc Hoài Lễ đang tươi cười. “Tiểu Thất, sao lại ngủ ở ngoài này, cảm lạnh thì phải làm sao?”

Kỳ An nhìn thấy hắn thì mỉm cười, “Sẽ không, mặt trời rất ấm.”

Lạc Hoài Lễ lắc đầu, đột nhiên cúi người ôm lấy nàng, Kỳ An khẽ kêu một tiếng, thân thể cứng đờ, đôi mắt ngơ ngác nhìn Lạc Hoài Lễ, hắc bạch phân minh.

Lạc Hoài Lễ vừa bước vào phòng vừa cúi đầu xuống nói với nàng, “Tiểu Thất, nếu không phải tại cuộc chiến kia thì nàng giờ này đã sớm là thê tử của ta.”

Kỳ An sụp mắt xuống, không nói lại. Thê thì thế nào, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng thân, thân được không bằng thân không.

Chế độ một vợ một chồng còn làm cho Trương Sở Du không để ý đến nàng, huống chi chế độ chồng chung?

Lạc Hoài Lễ phong độ nhẹ nhàng, tuổi trẻ tài cao, không biết là rể hiên trong mắt bao nhiêu người. Kỳ An rõ ràng hơn ai hết rằng nàng không thể hy vọng xa vời, cũng không dám hy vọng xa vời.

Nếu như trong hiện đại, Tổng Kỳ An còn có thể mong gặp được một nam nhân chung tình, thì giờ đây, Tiêu Thất ngay cả hy vọng ấy cũng không dám có. Người nào cũng thấy đó là một chuyện tự nhiên, thiên kinh địa nghĩa, nếu nàng chấp nhất thì ngược lại sẽ trở thành lạc lõng.

Cho nên khi hoàng hậu nói lấy Lạc Hoài Lễ là may mắn của nàng, nàng chỉ cười cười, không nói gì cả.

Kỳ thật có đôi khi nàng nghĩ mình nguyện đi theo một nam nhân không quá vĩ đại như vậy, vì như thế sẽ không có ai đến tranh đoạt cùng nàng. Nếu như lúc trước, Trương Sở Du nghèo khó, chẳng có gì trong tay thì liệu nữ tử thiện lương, chỉ cần tình yêu không cần danh phận kia có nguyện ý chia sẻ trượng phu với nàng không?

Cực khổ kiêu gì cũng có thể chịu được, chỉ có tình yêu là nàng không thể thỏa hiệp.

Cho nên, nàng thà cô đơn.

Trên thế giới này nàng không có một người thân, không có một bằng hữu, thậm chí không có được một người hiểu được nàng. Mỗi khi nghĩ đến điều này, nàng lại cảm thấy bi thương. Nếu sớm biết mất đi Trương Sở Du sẽ trở nên cô độc như vậy, liệu nàng có đủ dũng khí chia tay không?

Đồng cung. Hiên Viên Ký thấy Mạc Nhược thất thần liền tiến lại gần, “Ta nói, Đại Lý Tự Khanh đại nhân, tốt xấu gì thì người cũng phải nhìn thẳng vào thái tử ta một chút đi, ta hỏi người một câu mà đã phải lặp lại ba lần rồi. Xin hỏi, có phải là muốn ta nói lại lần thứ tư không?”

Mạc Nhược bình tĩnh ngược mắt lên, “Đúng, lần thứ tư đi.”

Hiên Viên Ký nuốt trọc, trừng mắt một lúc thì thất bại thở dài, “Người nói đi, rốt cuộc là chuyện gì mà có thể làm khó được đệ nhất tài tử của chúng ta vậy?”

Mạc Nhược đứng dậy, chấp tay sau đít, thông thả bước ra ngoài đại sảnh, “Ta muốn đi ngắm hoa sen.”

Hiên Viên Ký sắc mặt ngưng lại, thật lâu sau mới nói, “Đúng, nên đi xem.”

Chập choạng tối, Mạc Nhược đi tới Lê Tam cung, nơi Kỳ An đang ở.

“Tiểu Thất, người có nhớ lúc trước khi thành bị tấn công, có việc gì khác thường xảy ra hay không?”

Kỳ An lắc đầu, “Ta không nhớ rõ.” Cho dù là có thì cũng đã theo Tiêu Thất rời đi, cùng nhau tiêu thất rồi.

Mạc Nhược đi tới, vung tay kéo Kỳ An từ trên ghế xuống, nghiêm trang bảo, “Tiểu Thất, người làm sao vậy?” Mạc Nhược sắc mặt ngưng trọng, “Trong khoảng thời gian gần đây, ta chưa từng nhìn thấy người cười. Nhị ca người từng nói, tiểu Thất nhà hần ngưng tụ nụ cười của cả nhà, khuôn mặt của nàng từ nhỏ lúc nào cũng như đang cười. Ta vốn nghĩ người cần thời gian điều chỉnh nhưng sao lại lâu vậy?”

Kỳ An đẩy tay hần ra, “Thực xin lỗi, nhưng ta không phải là Tiêu Thất mà người nói.”

Trong phòng trở nên yên tĩnh, Mạc Nhược nhìn nàng, cả nửa ngày mới từ từ mở miệng, “Như vậy tiểu Thất, người muốn làm gì? Hay là có muốn ta dùng chút tài cán của mình làm giúp người cái gì không?”

Nhân tình hần bộc lộ chân tình, Kỳ An không nói gì, quay đầu đi chỗ khác.

“Tiểu thất, không thể sa sút như vậy được, nói cho ta biết, ta sẽ làm điều gì đó cho ngươi. Nhị ca đi rồi, từ nay về sau ta chính là ca ca của ngươi.”

Cha mẹ không thể dựa vào, trưởng phu không thể tin cậy. Vậy thì ca ca, ca ca có khả năng gì khác chứ? “Như vậy, ta muốn học y. Ngươi có thể an bài không?”

Trước ánh mắt kinh ngạc của Mạc Nhược, Kỳ An thanh lãnh nở nụ cười. Nếu như ai cũng không thể dựa vào thì chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi. Nàng ở hiện đại chỉ là một người bình thường, bây giờ lại sống trong một thế giới kỳ quái như vậy, tự nhiên cũng sẽ không có năng lực hô phong hoán vũ, võ không đủ tự bảo vệ mình, văn không thể an bang, tất cả đều tầm tầm như nhau. Cũng may ngày trước có học y, giờ lại học tiếp, cho dù một ngày nào đó bị vô tình vứt bỏ thì cũng có thể miễn cưỡng tự nuôi thân.

Trong phim truyền hình, các đại hiệp cả ngày bay tới bay lui, hiệp can nghĩa đảm, tựa hồ hoàn toàn không khổ sở lo lắng kể sinh nhai, tự nhiên sẽ có bạc bay đến tay. Nàng cũng không ngu ngốc mà tin vào đó, nàng biết, người còn sống là còn phải kiếm tiền.

Dưới sự an bài của thái tử Hiên Viên Ký, Kỳ An chính thức báii thái y đứng đầu Hồ Khiêm làm sư. Theo như thái tử thổi phồng lên thì vị Hồ thái y này là một tay châm cứu xuất thần nhập hóa, xương cong có thể bẻ thẳng, cốt dài có thể thu ngắn. Căn cứ vào y học hiện đại, Kỳ An không dám tin tưởng hoàn toàn, nhưng nàng vốn tôn trọng y học nên cũng không dễ dàng hoài nghi.

Tuy nhiên, chỉ gặp lão nhân kia một lần, Kỳ An liền tin tưởng hoàn toàn.

Nói lại ngày đó, khi Hiên Viên Ký đưa Kỳ An tới cửa nhà lão, lão còn đang ngủ. Lão dám để cho thái tử điện hạ lần công chúa mới tấn phong đứng chờ dưới nắng đứng một canh giờ.

Hiên Viên Ký cười cười nói nói, tựa hồ không cảm thấy bất kỳ thứ gì không ổn ở đây. Sau khi gặp mặt lão nhân thì câu nói đầu tiên chính là, “Mạo muội tới đây là do bản cung không phải!”

Lão nhân không thèm quan tâm đến lý lẽ, chỉ mở to một đôi đôi mắt nhỏ tí, nhìn Kỳ An từ trên xuống dưới, “Trước kia có học y chưa?”

Kỳ An thành thành thật thật gật đầu.

“Ba!” một tiếng, lão nhân nhảy dựng lên, một chưởng chụp lên đầu nàng, “Dem hết tất cả những gì học trước kia quên đi, lấy những điều lão phu dạy làm chuẩn, đã hiểu chưa?”

Kỳ An chịu một chưởng, vẻ mặt đau khổ, mơ màng gật đầu.

“Tốt!” lão nhân rất vừa lòng, lại vỗ vỗ lên đầu nàng, thanh giọng nói, “Lão phu cần phải nói trước, ta sẽ loại người nếu người quá ngốc nghếch hoặc quá thông minh; vì nếu người quá ngốc nghếch thì sẽ lãng phí thời gian của ta, còn nếu quá thông minh thì sẽ phí thời gian của ngươi. Trước tiên thử học ba tháng, lão phu sẽ xem xét ngươi, không cần biết ngươi là cái gì đại tướng quân chi nữ, cái gì công chúa, toàn bộ đều không cần.”

Hiên Viên Ký làm bộ như không phát hiện ra mặt Kỳ An đang đỏ lên, chỉ cười gượng hai tiếng, “Tiểu Thất không quá thông minh cũng không thực ngốc, vừa vặn phù hợp!”

“Hừ!” lão nhân hừ mũi.

Trước khi rời đi còn tóm Kỳ An lại, nói một câu, “Lão phu chưa bao giờ thu nữ đệ tử, việc ngươi báii sư, ngươi biết ta biết, thái tử điện hạ biết, còn những người khác, không được phép biết.”

Kỳ An gật đầu, lại lắc đầu, “Nhưng Mạc đại ca đã biết rồi.”

Lão nhân trừng mắt, “Quên đi, dù sao tên tiểu tử dối trá Mạc gia kia âm hồn không tiêu tan, nơi nơi đều có hắn, sớm muộn rồi cũng sẽ biết.”

Nàng rất muốn cùng hắn thảo luận lý luận và thực tiễn về y học nhưng lại không thể. Lão đã nói đem toàn bộ sở học trước kia quên hết, thì tốt nhất là quên đi. Nàng tin tưởng vào năng lực của lão.

Trên đường về, Kỳ An trở nên trầm mặc.

Hiên Viên Ký không kiên nhẫn được, nói với nàng, “Hồ thái y có quan hệ rất tốt với hoàng thất. Có vô số thế gia quý tộc muốn đem nữ nhân đến chỗ Hồ thái y học tập để lấy đường tắt gả nhập hoàng gia. Lúc trước đã từng xảy ra một số chuyện nên hần từng tuyên bố trước mặt mọi người là sẽ không thu nữ đệ tử nữa. Hần sợ tin tức thu người làm đồ đệ truyền ra sẽ lại làm ‘giang hồ dậy sóng’.”

Nói xong, hần chờ mong nhìn Kỳ An.

Kỳ An gật gật đầu, “Nga!” tỏ vẻ minh bạch.

Thái tử lúc này mặt đen một nửa, đợi thêm một lúc, lại thấy Kỳ An chỉ lo ngắm cảnh ven đường thì rốt cuộc không nhìn được, “Tiểu Thất, ngươi không hỏi vì sao mà lão ta nguyện ý thu người làm đồ đệ sao?”

Kỳ An quay lại, cười mà như không cười, “Thái tử ca ca, ngươi đang đợi ta khen ngươi phải không?”

Hiên Viên Ký nhìn ánh mắt Kỳ An, rầu rĩ đáp, “Không có. Chẳng qua ta thấy lạ sao tiểu Thất lại không hỏi nguyên nhân.”

Nguyên nhân đơn giản như vậy còn cần phải hỏi sao? Kỳ An cười khê.

Hiên Viên Ký nhìn nàng, đột nhiên khoe miệng cong lên, “Tiểu Thất, ngươi cười!”

Kỳ An sững sốt, Hiên Viên Ký vỗ vỗ đầu nàng, “Tiêu gia tiểu Thất rốt cục cũng nở nụ cười.”

Nụ cười kia tươi mát tựa như trần gian nở rộ ngàn hoa, Hiên Viên Ký bắt đầu hiểu ra, vì sao mà mấy vị công tử Tiêu gia lại sững nịnh vị muội muội này như vậy, tất cả đều là vì nụ cười này của nàng.

Kỳ An vén màn kiệu, vươn nửa người ra, nói với thị vệ đi bên cạnh, “Vị đại ca này, có thể dạy ta cười ngựa không?”

Cười khoái mã bay nhanh như gió, giơ roi ngao du sơn thủy từng là giấc mơ thời thiếu nữ của nàng. Ai có thể ngờ giờ lại có thể thực hiện?

Kỳ An hất đám tóc hỗn độn vì gió ra sau, ánh mắt hứng khởi nhưng lại lặng yên không sóng.

3. Chương 03. Đi Ngang Qua

Đi ngang qua

Trên con đường nhỏ vang lên tiếng vó ngựa, trên lưng ngựa là một người tóc đen như mun, dung mạo tuyệt thế. Trong ánh mắt lạnh lùng có vài phần khí thế, càng thêm vẻ khí vũ hiên ngang, oai hùng bất phàm.

“Vương gia!” Một người từ trong rừng tiến ra, quỳ gối bên đường.

Vó ngựa cất cao, tựa như sẽ dẫm nát người kia, nhưng người trên ngựa lại không chút hoang mang dật dầy cương, con ngựa hý dài một tiếng, quay vòng qua một bên, ngừng lại.

Hiên Viên Sam lập tức nhảy xuống, đứng trước mặt người đang quỳ.

“Vương gia, Đại Lý Tự Khanh truyền tin đến, nói Tiêu tướng quân chết đúng là có nguyên nhân khác nhưng vẫn chưa điều tra rõ, thỉnh vương gia nói tốt vài câu trước mặt Hoàng thượng, cần phải cam đoan vị tướng mới là người của chúng ta.” Hần lấy ra phong thư trong lòng, hai tay dâng lên quá đầu.

Hiên Viên Sam tiếp nhận, xem nhanh qua một lần rồi tùy tiện sờ lên, giấy viết thư dường như là tuyết phiến phi hạ.

Hần nhìn thấy người trước mặt vẫn quỳ, tay trái liền giơ lên. Kinh Ngũ, người này giờ vẫn đứng cạnh hần, hỏi, “Vương gia hỏi người, Tiêu gia gia tướng có biết tin tức này không?”

“Trước mắt thì dường như chưa biết.”

Kinh Ngũ nhìn mặt chủ tử của mình, lại hỏi tiếp, “Vậy Tiêu Thất kia đâu?”

“Ở trong cung, để hoàng hậu và Đông cung thái tử tự mình chiếu cố.”

Hiên Viên Sam nhẹ nhàng gật đầu, Khinh Ngũ vội vàng kéo ngựa lại, một bên nói với người đang quỳ, “Tạm thời dừng để người Tiêu gia nghe phong thanh gì cả, đại loạn trước mắt chưa định, Tiêu gia lại mất người tâm phúc, nếu để các võ tướng loạn lên thì sẽ không tốt.”

Hiên Viên Sam xoay người lên ngựa, cũng không liếc mắt đến người trên đất một cái, hai chân kẹp bụng ngựa, phóng vút đi.

Người quỳ dưới đất lúc này mới ngẩng đầu lên, lau mồ hôi trên trán, thở nhẹ ra. Con người thật sự không thể quá hoàn mỹ, vị đệ đệ này của đương kim Hoàng thượng là vị Vương gia duy nhất có thể tùy ý xuất nhập kinh thành, thiên nhân chi tử, cơ trí hơn người, nhưng lại bị cầm điếu. Cũng may mắn là hắn bị cầm điếu nên tài năng mới không bị cố kỵ, được Hoàng thượng sủng ái tín nhiệm.

Hiên Viên Sam cũng không thèm để ý đến việc hắn không thể nói, từ sau khi bị trúng độc lúc năm tuổi thì đã không thể nói chuyện. Có thể nghe thấy người khác nói, Khinh Ngũ lại cực kỳ hiểu tâm tư hắn, thường thường chỉ cần nhìn tư thế là biết hắn muốn nói gì. Mấy năm nay việc ‘nhìn người đoán ý’ đã thành thói quen.

Ngựa vừa mới chạy được vài bước, Hiên Viên Sam đột nhiên nắm chặt dây cương, Khinh Ngũ cảnh giác nhìn ra bốn phía, “Vương gia?”

Hiên Viên Sam nhìn lên một cây rậm rạp ven đường, giữa đám cành lá xanh tốt có thể nhìn thấy được bóng quần áo hồng nhạt.

Kỳ An không thể lại một lần nữa bội phục vận khí không hay ho của chính mình.

Sư phụ nói, “Tiêu gia tiểu Thất, người đi dạo qua đám thảo.”

Sư phụ nói, “Tiểu Thất gì gì kia, mau đi lên núi cùng sư phụ. Đi thực địa nhiều sẽ hiểu được được tính và cách sử dụng của nhiều loại thuốc.”

Cho nên nàng mới kiệt sức theo phía sau, không biết tại sao lão nhân kia lại có thể đi đứng nhẹ nhàng như thế, người mấy chục tuổi rồi mà đi đường núi cứ nhẹ như lông hồng. Nàng lại thở hổn hển theo sau, bấu môi đuổi theo lý tưởng.

Bốn phía đều là sơn thanh thủy tú, phong cảnh không tồi, nàng vén váy lững thững đi lên núi. Cuối cùng là... lạc!

Nàng quyết định tìm đường xuống núi theo một dòng suối nhỏ. Đang nhàn nhã đi dạo, bỗng nhìn thấy một đại thụ hình thù kỳ quái, cành lá sum suê tươi tốt, thật là một nơi tốt để nghỉ ngơi. Nhẹ nhàng trèo lên, đu đu lắc lắc, cành cây thật là rắn chắc, lá cây thực sum xuê. Ân, không tồi, du du thi u thi u, nàng ngủ.

Cho nên mới nói, nàng không rõ vì sao mà chỉ ngủ một giấc thôi cũng bị người ta bắt đi.

Bịch một tiếng, đã bị đặt xuống trước mặt ai đó. Kỳ An đứng dậy nhìn, người kia bạch y tóc đen, tuấn mỹ bức người. Vì thế phải cảm thán, cổ đại không bị ô nhiễm, quả nhiên khắp nơi đều là mỹ nhân.

Đáng tiếc nàng lại không hứng thú, tầm mắt nhanh chóng rời khỏi khuôn mặt đó, “Ta chẳng qua chỉ ngủ một giấc trên cây thôi.” Ngụ ý là cái gì nàng cũng không nghe thấy, không nhìn thấy.

Hiên Viên Sam ngồi trên lưng ngựa nhìn xuống nữ nhân đang chột vật giải thích trên đất, không hề động lòng, nhưng Khinh Ngũ bên cạnh thì đưa mắt đánh giá kỹ Kỳ An, trong lòng âm thầm thấy kỳ lạ. Thật hiếm thấy, cư nhiên lại có một nữ nhân chỉ liếc mắt qua vương gia một cái rồi rời đi, mặt không đỏ, cũng không té xỉu, không kêu lên sợ hãi, giống như là liếc mắt qua một người bình thường vậy.

Khinh Ngũ quay đầu nhìn lại Vương gia nhà mình. Không tồi, vẫn là phong hoa tuyệt đại, không hề thay đổi, như vậy là thẩm mỹ của nữ nhân này có vấn đề? Nhìn lại, nhân tình nàng kia linh động như vậy, không phải là người mù chứ? Ngắm lại càng cảm thấy được đạo lý, ông trời để Vương gia của hắn phong trần tuấn lãng lại không thể nói, thì nữ tử đang trên mặt đất này linh khí bức người, nên là người mù mới đúng. Như vậy mới có vẻ lão thiên công bằng, sẽ không đặc biệt thiên vị ai, thế thì tâm lý mới cân bằng, thiên hạ êm ả.

Hiên Viên Sam cũng không để ý suy đoán của hắn, nhá đầu kia rõ ràng không phải người mù, vì thế ngón trở động động, Khinh Ngũ thở dài, sau đó lớn tiếng nói, “Trời lại!”

Kỳ An cũng không biết lúc này báo danh Tiêu Thất ra có hữu dụng hay không, cũng không rõ đối phương là đối tượng nào. Nam nhân có bộ dạng quá hoàn mỹ, bình thường cũng không làm cho người khác cảm thấy an toàn.

Vì thế nàng không phản kháng, ngoan ngoãn để bị trói, bị ném lên ngựa.

Vắt người trên lưng ngựa không cần nói cũng biết rất thống khổ, Kỳ An cố gắng động đậy, cố gắng cân bằng lại cơ thể, một bên kêu lên với người bên cạnh, “Vị đại ca này, người có thể để ta ngồi thẳng lên không, chứ như thế này rất dễ bị sung huyết não, biến thành ngốc nghếch.”

Thị vệ liếc mắt nhìn chủ tử, trên mặt hần không có biểu tình gì, vì thế chỉ làm như không nghe thấy.

Cũng may Kỳ An vốn không nghĩ rằng câu nói đầu tiên sẽ có hiệu quả nên tiếp tục nói: “Thị vệ đại ca, nếu ta biến thành ngốc nghếch, người sẽ phải chăm sóc cho ta, chăm sóc cho một kẻ ngốc thật sự rất thống khổ...”

Thị vệ cảm thấy choáng váng, nhìn thấy mấy người đi bên cạnh cũng đều là vẻ mặt ảm đạm. Đã đi theo Vương gia nhiều năm, bọn họ đã sớm có thói quen kiếm lời, chưa từng có người nào bên Vương gia lại huyền thuyên không ngừng như vậy.

Hắn tay ấn chuôi kiếm, “Không được phiền toái như vậy.”

“Cái gì?” Kỳ An ngửa đầu, người bớt kiếm lời giúp ta có được không!

“Một kiếm đi xuống sẽ không còn thống khổ.”

Kỳ An nháy mắt mấy cái, “Vậy được rồi, người một kiếm đi xuống đi.” Nhắm mắt lại, quả nhiên lại không một tiếng động.

Tên thị vệ nhìn chủ tử vẻ cầu cứu, Hiên Viên Sam bình tĩnh nhìn về phía trước, im lặng như đã tiến vào lưỡng vong cảnh giới. Tên thị vệ phải chuyển hướng nhìn sang người phát ngôn của chủ tử.

Tiếp thu tín hiệu cầu cứu, Khinh Ngũ cũng chỉ có thể quay ra trưng cầu ý kiến Vương gia. Bắt gặp sắc mặt Hiên Viên Sam, hắn dường như không thể tin được, dụi dụi mắt, hắn không nhìn lầm chứ, khóe miệng nhếch lên thế kia, có phải là đang tủm tỉm cười không?

Nhéo đuôi một cái, “Ai ui!” Đau quá, hóa ra không phải là mộng, Khinh Ngũ nhanh chóng phản ứng, “A Đỉnh, mau đặt nàng ngồi thẳng lên.”

Kỳ An điều chỉnh tư thế một chút. Hoàn hảo! Cho dù có chết cũng không thể chết lúc máu đang chảy ngược được.

Thắng làm vua, thua làm giặc. Mạnh được yếu thua.

Kỳ An chấp hành một cách nghiêm túc câu nói này, cho nên không hề mở miệng giải thích nữa, biểu hiện phi thường hợp tác. Hiên Viên Sam vẫn bình tĩnh, nhưng Khinh Ngũ thì không. Suốt đường đi hắn liên tiếp đánh giá, phi thường kỳ quái sao Kỳ An này lại câm miệng. Nụ cười của Vương gia thật đáng tiếc lại không thấy nữa.

Cả đường không nói gì, lúc vào đến cửa thành, Hiên Viên Sam liếc mắt nhìn Kỳ An một cái, quay ngựa lại chạy đi hướng khác.

Kiến thức cổ đại của Kỳ An ít ỏi, nàng bị người ta nhốt lại, tùy ý quan sát một chút liền không biết đông tây gì nữa.

Cắm giắc thất bại. Chỉ là ngủ một giấc trên cây, cũng bị cắm sao?

Cũng may hoàn cảnh của nhà tù này không tệ lắm, Kỳ An nhìn xung quanh một vòng. Ân, sạch sẽ khô ráo, không như những nhà tù thông thường. Ân ân bụng, không ăn một bữa coi như giảm béo vậy, nhưng không rửa mặt thì không tốt cho da chút nào.

Nhắm mắt lại, nàng nhẹ nhàng nói, “Sở Sở bảo bối, ngủ ngon.” Trong mộng, có thể được nhìn thấy nữ nhi hay không? Chỉ mong được thấy nàng mà không phải thấy cha của nàng.

Khinh Ngũ đứng trước mặt vương gia, lần đầu tiên cảm thấy đại não tê liệt.

“Vương gia, nàng ngủ.”

Hiên Viên Sam kinh ngạc nhìn hần.

Khinh Ngũ lần này không lý giải ý tứ của hần, hay đúng hơn là không hiểu ý hần. Hiên Viên Sam nâng bàn tay tôn quý mà một năm khó được một lần khoa lên, “Nàng không khóc? Không hét? Chỉ ngủ thôi sao?”

Khinh Ngũ há mồm kinh ngạc, không thể ngờ vương gia lại dùng ngôn ngữ cử chỉ vì một người nào đó ngoài Hoàng thượng. Nhưng khi chạm phải cái nhìn âm trầm của chủ tử thì vội vàng định lại thần sắc, “Không khóc, không hét, cái gì cũng không liên ngủ, ần, còn giống như đang cười nữa.”

Hiên Viên Sam nhếch miệng, tay lại nhẹ nhàng giơ lên, “Nàng là ai?”

“Còn chưa tra ra. Nhưng mà Vương gia, ngài muốn xử trí nàng thế nào, giết, hay là thả?”

Lần đầu tiên, Hiên Viên Sam không muốn đưa ra lựa chọn.

4. Chương 04. Khinh Ly

Kỳ An mở to mắt, như có như không thở dài, lại là một đêm không mộng寐.

Nàng đứng dậy, đi đến cạnh cửa, nhẹ nhàng gõ gõ, “Có người không?”

Tiếng trả lời rất nhanh truyền đến, “Chuyện gì?”

“Nếu như tiện thì có thể mang cho ta một chậu nước rửa mặt không, nước không nóng quá không lạnh quá, 30 độ là tốt rồi. Đương nhiên nếu như tiện hơn thì mang thêm một chậu nước lạnh nữa, cảm ơn!”

Lặng im một lát, rồi có một thanh âm vang lên, thoáng mang theo nghi hoặc, “30 độ nghĩa là sao?”

Một chút, Kỳ An khụ một tiếng, “Ách, cái đó, chính là không cần quá nóng, khóa tay vào thấy không khác biệt lắm với độ ấm của tay là được.”

Ngoài phòng thật lâu không truyền lại tiếng trả lời, nàng tạm thời cho rằng bọn họ đều nghe hiểu đi.

Cửa mở ra, ánh sáng đột nhiên chiếu vào. Kỳ An đưa tay che mắt. Có vài người tiến vào.

Kỳ An nhắm mắt mấy cái, bất động thanh sắc, nàng cũng không nghĩ chỉ mỗi việc đưa một chậu nước rửa mặt mà phải làm phiền đến nhân vật cấp cao như vậy. Dịch bất động ta cũng không động, Kỳ An nghĩ, sau đó tự thân rửa mặt, trước dùng nước ấm rửa sạch sẽ, sau dùng nước lạnh vỗ vỗ lên.

Hiên Viên Sam thấy nữ tử kia hoàn toàn không để ý tới mình và đám người vừa đến, chỉ chăm chăm sửa sang dung nhan của mình. Khinh Ngũ ở bên cạnh thì bĩu môi, sửa soạn thì có ích gì, dù sao cũng sẽ không lọt vào mắt vương gia nhà hần.

Hiên Viên Sam quay đầu nhìn nhìn Khinh Ngũ, Khinh Ngũ hiểu ý, tiến lên từng bước hỏi, “Người tên là gì?”

“Tổng Kỳ An.” Đây là hoàn toàn trả lời theo bản năng, cũng không phải nàng muốn giấu diếm gì đó.

Hiên Viên Sam nhíu mày, Khinh Ngũ vội vàng lắc đầu, “Chưa từng nghe qua.”

Kỳ An cố không tỏ ra coi thường, hần muốn biết thì tự đi mà tra chứ! Lúc này nàng mới cảm thấy có điểm không thích hợp, vị đại nhân ra vẻ cao cao tại thượng này dường như có điểm kỳ quái a!

Nàng đưa ánh mắt hồ nghi đảo quanh người Hiên Viên Sam, Hiên Viên Sam cũng nghênh đón ánh mắt nàng, nhân tình không biểu hiện gì.

Khinh Ngũ hiển nhiên là công phu tinh dưỡng còn chưa đủ, tiến lên chặn trước mặt Kỳ An, “Người không biết xấu hổ sao, sao lại nhìn chăm chăm vào chủ tử ta như thế?”

Hiên Viên Sam không động đậy, hần biết, ánh mắt nàng kia có hoài nghi, có tò mò, nhưng tuyệt không có vẻ kinh diễm hay là ái mộ.

Kỳ An nháy mắt mấy cái, giống như đã đưa ra kết luận, “Người không thể nói?”

Khinh Ngũ mặt đỏ phừng phừng, “Không thể nói cái gì? Chủ tử ta văn võ song toàn, thông minh tuyệt đỉnh, phong hoa tuyệt đại...” đáng tiếc là hần quá bất bình cho chủ tử mà nói năng trở nên lộn xộn, ‘phong hoa tuyệt đại’ mà đặt trên người một nam tử thì có hơi...

Không để ý tới Khinh Ngũ, kẻ đang điên cuồng hươ chân múa tay muốn giữ gìn hình tượng hoàn mỹ cho chủ tử, Kỳ An chỉ nhìn chăm chăm vào Hiên Viên Sam, hỏi, “Vậy có nghe thấy ta nói không?”

Hiên Viên Sam nhìn nàng một hồi lâu rồi mới nhẹ nhàng gật đầu.

Kỳ An cười tươi, “Vậy là tốt rồi, nếu người không thể nói thì ta nói, ta không hề nghe thấy chuyện gì của người cả. Đó là sự thật.” Nàng thu lại nụ cười, lễ phép hỏi, “Như vậy xin hỏi, ta có thể đi rồi chứ?”

Trong phòng đột nhiên an tĩnh. Khinh Ngũ há miệng ra nửa ngày mới ngậm lại được. Quái nữ nhân này, lại có thể coi sự thiếu hụt của chủ tử hần giống như quần áo thiếu đi một sợi vải vậy. Chẳng lẽ không hề cảm thấy chút nào tiếc hận, hay là chán ghét?

Không có ai trả lời, Kỳ An lại hỏi lại, “Ta có thể đi rồi chứ?”

Khinh Ngũ héch cằm lên, “Tên kia, chủ tử của chúng ta không thể nói.” Cho nên người không cần phải phản ứng như vậy chứ?

Kỳ An gật gật đầu, “Ta biết, vậy ta có thể đi rồi chứ?” Giọng nàng đã không còn nhẫn nại.

Khinh Ngũ nhìn về phía Hiên Viên Sam cầu cứu, hần hoàn toàn không phải là đối thủ của nữ nhân này.

Hiên Viên Sam nhẹ lắc đầu, Khinh Ngũ sững sốt, lắc đầu thế này là ý tứ gì, mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên hần hoàn toàn không hiểu ý chủ tử.

Hiên Viên Sam hoa tay múa chân. Đó là một đôi tay thon dài tao nhã, nhưng Kỳ An lại không có tâm tình thưởng thức, suy sụp hạ vai xuống, “Ta nói gì người cũng không thèm nghe, không để ta rời đi thì muốn gì chứ?”

Những ngón tay chột cứng dờ trên không trung, Hiên Viên Sam quay đầu thật chậm về phía Kỳ An, trong đôi mắt thần sắc phức tạp. Khinh Ngũ cũng vô cùng kinh ngạc, run run chỉ tay vào Kỳ An, kêu to lên, “Người, người hiểu chủ tử ta đang nói gì?” Hần nhớ năm đó, để hiểu được ý tứ của chủ tử nhà mình, hần đã phải tìm tòi học hỏi suốt một năm trời, hơn nữa, hần và chủ tử lớn lên cùng nhau, sớm chiều ở chung, mới miễn cưỡng có thể tâm ý tương thông. Nữ nhân này mới ngắn ngủn có một ngày, sao lại có thể hiểu được?

Khinh Ngũ không thể nói nên lời, Kỳ An lập tức nhìn về phía Hiên Viên Sam, hai tay vũ động trong không trung, “Ta muốn về nhà.”

Vẫn cảm thấy việc không thể nói, chỉ có thể khoa tay múa chân là một loại khuất nhục, cho nên trừ phi đứng trước mặt hoàng huynh, Hiên Viên Sam rất ít khi sử dụng ngôn ngữ của người câm điếc. Khinh Ngũ hiểu tâm ý của hần, mặc dù cũng có lúc “dịch hiểu” lệch lạc, nhưng cũng không quá xa, cho nên hần đã sớm có thói quen trầm mặc. Giờ nữ tử trước mặt sử dụng ngôn ngữ của người câm điếc, hần lại không thấy khó coi. Hiên Viên Sam an tĩnh nhìn mười ngón tay nàng đang linh động tung bay tại không trung, trong lòng lại sóng ngầm cuộn cuộn.

Mắt thấy vẫn không có được câu trả lời thuyết phục, Kỳ An tiếp tục khoa tay múa chân, “Ta thật sự không nghe, không thấy bất cứ cái gì hết, các người rốt cục muốn thế nào mới tin tưởng ta?”

Hiên Viên Sam rốt cục nâng tay lên, trước ánh mắt không thể tin nổi của Khinh Ngũ, nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, “Người có biết ta là ai không?”

Ai biết hần là cái gì chứ! Kỳ An mất kiên nhẫn ngồi xuống, nhin xuống tức giận, mở miệng, “Vị đại ca này, chúng ta mới lần đầu gặp mặt, ngươi cũng không phải là đại minh tinh, ai biết được ngươi là ai chứ.”

Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, ngón tay của Hiên Viên Sam tao nhã đưa ra đáp án, “Như vậy, ngươi liền không thể đi.”

Mẫu hậu có nói qua, nếu có một ngày hần gặp được một nữ tử không vì thân phận của hần mà hoa mắt, không vì vẻ ngoài của hần mà si mê, không vì chỗ thiếu hụt của hần mà ghét bỏ, không vì hần miệng không thể nói mà thương hại, thì nhất định phải bắt lấy, tuyệt đối không thể buông tay.

Kỳ An cũng không biểu hiện gì thêm, chuyển sang nói với Khinh Ngũ, “Nếu không cho ta đi, phiền ngươi chuẩn bị điểm tâm cho ta, ta đói bụng rồi.”

Khinh Ngũ chỉ cảm thấy mọi việc xảy ra sáng nay nhất định đều là mộng ảo, cho nên hần mới gặp hết thấy quái dị như vậy! “Nga!”, đáp ứng một tiếng, hần mông lung đi ra.

Hiên Viên Sam nhíu nhíu lông mày, Khinh Ngũ vốn xưa nay chỉ nghe mệnh lệnh của hần lại cứ nhiên không để ý đến bản thân đang bên cạnh hần không có ý chỉ gì, đi nghe lời của một người khác.

“Ta đưa ngươi về nhà!” trước con mắt mở lớn của Kỳ An, Hiên Viên Sam nở nụ cười, đưa nàng về nhà, sau đó sẽ ra quyết định.

Có lẽ đầu của cổ nhân cấu tạo không giống người hiện đại nên không thể theo lẽ thường mà phỏng đoán.

Kỳ An bĩu môi, bất kể hần nghĩ gì, quan trọng là có thể để nàng về là tốt rồi.

Hiên Viên Sam chậm rãi trở lại phòng ngủ, nửa ngày sau trong phòng mới truyền ra động tĩnh. Khinh Ngũ đang cầm ấm trà, đứng im không nhúc nhích, vừa rồi hần không hiểu sai chứ, vương gia muốn hần đem đến trang phục đẹp mắt một chút ư?

Trang phục đẹp mắt một chút? Trời sắp mưa sao? Một người luôn luôn tối khinh thường tướng mạo của chính mình, cứ nhiên có một ngày lại chú ý thế! Khinh Ngũ đáng thương hôm nay chịu nhiều đả kích như vậy, đã cảm thấy không chịu nổi rồi.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Hiên Viên Sam đứng bên một con ngựa, thấy Khinh Ngũ dẫn Kỳ An bước tới gần, khóe miệng không kìm được mỉm cười.

Đáng tiếc là có vài thời điểm, ông trời luôn ghét bỏ những kẻ vận khí tốt, một con ngựa phi như bay đến, đứng sừng sững trước mặt Hiên Viên Sam, đưa tới một phong thư.

Hiên Viên Sam biến sắc mặt, cắt thư vào lòng, khó xử nhìn về phía Kỳ An.

Kỳ An ngoài cười nhưng trong không cười, “Vị đại nhân này, đừng nói là ngươi đổi ý, không thả ta đi nha, bốn cô nương ghét nhất là kẻ không giữ chữ tín.”

Hiên Viên Sam vung tay lên, ý bảo Khinh Ngũ, “Đưa nàng trở về.” Sau đó nhìn thật sâu vào Kỳ An rồi quay người lại, vội vã đi vào trong phủ.

Khinh Ngũ không đưa Kỳ An đi được bao xa, vừa đến một ngõ nhỏ, Kỳ An liền khê kêu lên một tiếng. Xe ngựa dừng lại, Kỳ An liền nhảy xuống, lập tức chạy về phía một người đang trước.

Hiên Viên Ký giữ chặt lấy nàng, gấp gáp nói, “Ngươi chạy đi đâu vậy? Ngươi có biết ta tìm ngươi một ngày rồi không? Ngươi làm cho bao nhiêu người lo lắng chết đi được có biết hay không?”

Kỳ An lấy tay xoay mặt hần theo hướng khác, “Không phải ta đã trở lại sao? Đi về trước rồi nói.” Ngàn vạn lần không thể để hần và bọn Khinh Ngũ gặp nhau, bằng không sẽ lộ ra chuyện nàng là Tiêu Thất mà không phải Kỳ An. Tuy rằng không phải cố ý, nhưng đối với bọn họ mà nói thì đó đúng là một lời nói dối. Có thể thấy được nam nhân kia không phải nhân vật đơn giản, điều nàng hiện tại muốn nhất chính là đơn giản, cho nên nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, mà tốt nhất là vĩnh viễn không cần có chuyện.

Khinh Ngũ ngăn thị vệ lại, không đi lên, chỉ đứng nhìn thái tử điện hạ ôm nữ nhân kia lên ngựa, nghênh ngang mà đi.

Đêm khuya, Hiên Viên Sam đứng trước cửa sổ, nghe Khinh Ngũ báo lại, “Vương gia, vị cô nương kia là nữ nhân của thái tử điện hạ. Lúc thái tử điện hạ nhìn thấy cô nương trên đường cái thì rất là kinh hãi, ôm nàng cùng ngồi trên một con ngựa. Nô tài nghĩ không cần phải gây ra những hiểu lầm không cần thiết nên không lộ diện.”

An tĩnh đến kinh ngạc. Ngừng một chút, Khinh Ngũ kêu lên, “Vương gia?”

Hai con mắt tối như mực, Hiên Viên Sam nhìn ra ngoài cửa sổ, không thấy đến một ánh sao, mãi sau hẳn mới khoát tay áo, ý bảo Khinh Ngũ đi xuống. Nữ nhân trong thiên hạ đều có thể tranh thủ, nhưng nếu là nữ nhân của cháu ruột, lại biến thành cấm kỵ.

Khinh Ngũ đi vài bước lại quay đầu lại nhìn, chỉ cảm thấy giờ khắc này, bóng dáng chủ tử thật cô đơn. Hẳn không khỏi bật cười tự gở đầu mình, chủ tử không phải vốn vẫn độc thân hay sao, sao hôm nay lại thấy khác đi chứ! Lúc đi tới cửa rồi lại không nhìn được quay lại lần nữa, trong người cảm thấy là lạ, hình như là đau lòng.

5. Chương 05. Tiêu Gia

Tiêu gia

Vì nàng tùy tiện nói vài câu chuyện lạc đường là lại được nghe dân ca về chuyện gia đình, “Người cũng biết, người hiện giờ là huyết mạch duy nhất.” Lạc Hoài Lễ chỉ nói một câu như vậy.

Khóe miệng Kỳ An giật nhẹ, nói ba xạo như vậy là có thể đánh lạc hướng bọn họ rồi.

Tiêu gia, Tiêu gia ư? Kỳ An đưa tay gạt gạt bậu cửa sổ.

“Nếu như, ta không phải là Tiêu gia tiểu Thất, có phải sẽ không cần để ý? Không cần đoan trang tiêu sái, không cần tự bảo trọng an toàn bản thân, không cần nhận hôn ước này?” Nàng nghĩ nếu một người không có hy vọng thì sẽ không thất vọng. Sau khi rời khỏi Trương Sở Du, nàng đã xác định cô độc đến già, hiện tại chẳng qua chỉ là đổi sang một thời không khác, có gì không giống chứ.

Thở dài! Lạc Hoài Lễ ôm lấy nàng, không lửa nóng nhưng vẫn rất ấm áp, “Tiểu Thất, không cần lo lắng, cũng đừng sợ hãi, về sau, ta sẽ bảo vệ người.”

Chẳng bao lâu sau, cũng có một người đã ở bên tai nàng hứa hẹn, “Kỳ An, không cần lo lắng, cũng đừng sợ hãi, về sau anh sẽ đối tốt với em.”

Nháy nháy mắt, nàng che đi một khắc hoảng hốt, “Ta biết, cảm ơn.” Thân phận Tiêu Thất không thể để nàng làm bậy được. Muốn một cuộc sống đơn giản thì không nên gây chuyện.

“Đây là Tiêu Trường Lan, Tiêu Trường Khanh, về sau, chính là thị vệ bên người người.” Lạc Hoài Lễ chỉ vào hai người đứng sau lưng hắn.

Kỳ An thấy một nữ nhân dung nhan thanh tú, dịu dàng động lòng người, một nam nhân thân ngọc lập, mi hàm viễn sơn, đó là thị vệ của nàng sao?

Hai người quỳ xuống, nữ tử chân thành mở miệng, không giấu được vẻ kích động trong giọng nói, “Tiểu thư, tỷ đệ chúng ta là gia nô Tiêu gia, mười năm trước đại nhân đưa hai người chúng ta đi học nghệ, hiện giờ đã học thành trở về, tự nhiên sẽ bảo vệ tiểu thư, cả đời trung tâm như một.”

Thấy Kỳ An chỉ hé miệng mà không nói câu nào, hai người khấu đầu thật mạnh, Kỳ An thấy vết máu trên mặt đất liền quát to lên một tiếng, “Dừng!”

Trường Lan ngẩng đầu lên, không để ý đến vết thương trên trán, chỉ nhìn chăm chăm vào Kỳ An, “Tiểu thư?”

Kỳ An ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào nàng, “Làm người tự do không tốt sao? Tùy ý hành sự không tốt sao?” Vì cái gì lại muốn về bên người nàng làm một thị vệ chứ.

Trường Lan tươi cười, “Hai người chúng ta từ nhỏ đã thề rằng sẽ phụng tiểu thư cả đời. Lời thề đã ra không thể thay đổi.”

“Lời thề mà thôi, cứ coi như chưa hề nói thì có sao.”

Trường Lan biến sắc, lại khấn đầu xuống, “Nếu làm trái lời thề này sẽ không được chết tử tế. Tiểu thư, Trường Lan không dám, cũng không muốn.”

Kỳ An không khỏi cảm than một tiếng, về mặt thủ tín, người cổ đại đúng hơn hẳn người hiện đại.

Lời thề! Thôi hãy tin tưởng một lần. “Trường Lan, Trường Khanh!”

“Dạ, tiểu thư.” Trường Lan tủm tỉm cười, nhãn tình hơi ước ướn. Trường Khanh mâu quang chợt lóe lên, hơi khịt mũi.

Lạc Hoài Lễ vỗ vỗ đầu Kỳ An, “Tiểu Thất, tốt tốt.”

“Thế nào?” Hiên Viên Ký hỏi qua mặt bàn.

Lạc Hoài Lễ lắc đầu, “Hồ thái y nói hần và tiểu Thất cùng đi hái thuốc, nhất thời quên mất tiểu Thất không có võ công, quay đi quay lại đã không thấy tiểu Thất đâu nữa. Còn lại thì không có manh mối gì.”

Hiên Viên Ký nhếch miệng, “Tiểu Thất không tin chúng ta. Ngay cả ngươi, nàng cũng không tin.” Vừa nói, mắt vừa nhìn thẳng Lạc Hoài Lễ.

Lạc Hoài Lễ thần sắc không thay đổi, “Nàng sẽ tin ta, một ngày nào đó.”

“Ngươi nhất định phải làm nàng tin tưởng, chỉ có như vậy, những người Tiêu gia đã khuất mới có thể an tâm.”

“Ta đương nhiên sẽ làm nàng tin tưởng, không phải vì Tiêu gia, quan trọng hơn, vì nàng là Tiêu Thất, là thê tử của Lạc Hoài Lễ ta.”

Vậy là cuộc sống một người biến thành ba người, Kỳ An ngẫm lại, kỳ thật cũng không tồi.

Trường Lan rất khéo tay, lại tinh tế, chăm sóc nàng rất cẩn thận; Trường Khanh thì trầm mặc ít nói, thường đứng ở cửa, có thể bất động ngày ngốc cả ngày cứ như không tồn tại vậy, nhưng nhìn vào lại làm cho người ta an tâm.

Lạc Hoài Lễ bắt đầu chăm chỉ đến thăm nàng. Vấn đề vị hôn phu đến bái phỏng một chút cũng không có gì nhưng vấn đề là Kỳ An đang lên học y thuật, vì vậy việc này liền biến thành phiền toái.

Vì thế nàng sửa lại thói quen, chuyển sang học vào sáng sớm, như thế lúc học xong cũng sẽ vừa vặn với thời gian Lạc Hoài Lễ xong buổi triều.

“Sư phụ xem đi, đều là cái cổ quái của người làm hại ta, chuyện quang minh chính đại như vậy lại biến thành lén lút.” Kỳ An trừng mắt nhìn lão nhân.

Lão nhân thổi thổi râu, “Cái đó thì quan hệ gì tới ta, ai bảo nữ nhân các ngươi phiền toái như vậy làm gì?”

Ách? Xét đến cùng thì việc lão cổ quái đúng là có quan hệ đến các “chị em”. Kỳ An không nói được gì, đành phải vùi đầu khổ học.

“Ai, Tiêu gia tiểu Thất! Người áo cơm không phải lo, về sau giả nhập Lạc phủ cũng không phải sầu vì sinh kế, học y làm cái gì?” Lão nhân tỏ mò.

Kỳ An vừa đọc sách y vừa nói, “Như vậy sau này nếu có bị hưu điệu thì còn có thể nuôi sống chính mình.”

“Hưu diệu?” lão nhân mở to mắt, “Ai dám tùy tiện hưu diệu Tiêu gia tiểu thư? Huống chi Lạc Hoài Lễ lại có nhân phẩm tốt như thế, làm sao mà có hành vi như thế được?”

Kỳ An ngẩng đầu lên, mỉm cười, “Nếu có một ngày ta quá đáng giận, đến mức Lạc Hoài Lễ cũng không chịu được? Thế sự khôn cùng, ta phải có sự chuẩn bị trước mới được.”

Lão nhân day day trán, “Tiêu gia nha đầu, người năm nay cùng lắm mới mười lăm!” Sao lại bi quan như thế? Nhân tình lão nhân tựa như tia X-quang bắn về phía nàng.

Nhưng mà linh hồn đã gần ba mươi rồi! Nhìn thấy bộ dáng không-có-đáp-án-thề-không-bỏ-qua của lão nhân, Kỳ An cười cười “Được rồi, ta muốn học y là bởi vì ta thích, có thể giúp đỡ người khác, cũng có thể giúp chính mình. Sư phụ đại nhân, ngài vừa lòng chưa?”

Lão nhân liếc nhìn nàng một cái, ai mà tin được chứ!

Kỳ An cũng liếc mắt nhìn lão, không tin thì nàng cũng chịu! Kiếp trước vốn học y, lại vì chuyện của Sở Sở mà càng cảm nhận được sự quan trọng của y thuật. Nhớ tới nhân nhi nhỏ nhỏ kia lúc mới học được ngôn ngữ của người câm điếc, câu nói đầu tiên chính là “Mẹ, con yêu mẹ!”

Khoảnh khắc hạnh phúc đó dường như bao trùm toàn thể giới. Đó là cảm giác thỏa mãn của người làm nghề y, lại là niềm tự hào của người mẹ.

Giờ nghĩ lại, việc Trương Sở Du thay lòng đổi dạ cũng có thể tha thứ. Tất cả mọi người đều bỏ qua Sở Sở, chỉ có nàng, cố chấp dạy Sở Sở đọc môi (nhìn môi đoán lời nói ý a), dạy nàng ngôn ngữ của người câm điếc, dạy nàng nghe người khác nói, dạy nàng cách biểu đạt chính mình.

Sở Du muốn có thêm con, nàng lại lo lắng vì thế mà lơ là Sở Sở nên vẫn nói phải đợi Sở Sở lớn thêm một chút. Chờ chờ, chờ nữa, rồi thì nữ nhân khác đã có con với chồng nàng. Nhưng cho dù có được lựa chọn thêm lần nữa, cho dù sớm biết sẽ mất đi Sở Du, nàng vẫn sẽ lựa chọn như vậy.

Nếu như ngay cả nàng cũng bỏ mặc Sở Sở thì hài tử đó coi như đã bị cả thế nhân vứt bỏ rồi.

Về điểm này, nàng vĩnh viễn sẽ không hối hận.

“Người đang nghĩ gì vậy?” Phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện lão nhân đã gần như ngồi xổm trước mặt nàng, chăm chú nhìn nàng.

Lão nhân đứng lên, chỉnh chỉnh lại y phục, thần sắc trở lại hờ hững, “Kêu một tiếng sư phụ đi!”

“Sư phụ!” Kỳ An nghi hoặc gọi, không phải đã gọi từ lâu rồi sao?

Lão nhân “Àn!” một tiếng, lại nói tiếp, “Về sau sẽ rất vất vả, tiểu Thất, phải chuẩn bị cho tốt!”

Sau một lát, Kỳ An tựa hồ nghĩ ra cái gì, đứng dậy, cúi người hành lễ, “Vâng, sư phụ!”

Lão nhân nhìn nàng, tiếp nhận đại lễ của nàng, giật nhẹ râu, “Tiêu Thất, đừng làm ta thất vọng.”

Bắt đầu từ giờ phút này, bọn họ mới chân chân chính chính trở thành thầy trò.

Thế giới y học quả nhiên bác đại tinh thâm, Kỳ An thực sự bị thuyết phục, vì thế càng thêm mê muội đắm chìm trong thế giới đó. Trường Lan và Trường Khanh biết tiểu thư sáng sớm sẽ chạy tới thái y viện, sau khi trở về, chỉ cần không có ai tới bái phỏng sẽ liền cầm sách đọc ngấu ngiến.

Màn đêm thâm trầm, Kỳ An đọc sách y, miệng lẩm bẩm, tay ghi chép.

Trường Lan đổ dầu vào đèn, thi thoảng rót thêm trà, Trường Khanh ôm trường kiếm, theo thường lệ chôn chân ngoài cửa.

Kỳ An đuổi người, nhìn thấy hai người bên cạnh, thần sắc trên mặt nhu hòa lại, “Trường Lan, các người đi nghỉ đi, ta xem xong sẽ đi ngủ.”

Trường Lan ngẩng đầu lên, cười cười, “Không vội, tiểu thư, chúng ta thức cùng người.”

Trường Khanh quay đầu nhìn nàng, lại nhìn kiếm, không nói lời nào.

Kỳ An thở dài, kéo kéo nàng, “Trường Lan, ta chỉ là đọc sách thôi, không cần các người thủ ở một bên, các người đi nghỉ ngơi đi, không cần canh giữ ở đây.”

Trường Lan bỗng nhiên ôm chầm lấy nàng, ngữ khí có chút nghẹn ngào, “Tiểu thư ở đâu, chúng ta ở đó. Tiểu thư, Trường Khanh và ta, sống chết gì cũng phải ở cùng nhau, ngoài quân đội ra, Tiêu phủ chỉ còn lại ba người chúng ta.”

Đứa nhỏ này, phỏng chừng là bị thảm kịch Tiêu phủ làm cho sợ hãi quá rồi. Kỳ An cảm động, “Được, cùng một chỗ.”

Trường Khanh muốn tới lại thôi, chỉ có khuôn ngực phập phồng là tiết lộ cảm xúc của hắn.

Một đời này, nàng không còn cơ hội có được tình yêu và tình thân, nhưng lại có được những bằng hữu như Trường Lan và Trường Khanh đây, cũng coi như chuyến đi này không tệ.

“Lâu như vậy mới đến kinh thành một lần, sao về sớm vậy?” Hoàng thượng nhìn người đệ đệ này của mình, rất không vui. Đã nói hắn cứ ở kinh thành, lúc nào muốn gặp thì gặp, thật dễ dàng, hắn lại chạy đi xa như vậy, một năm muốn gặp mặt một lần còn phải chờ xem tâm tình hắn có tốt hay không nữa.

Hiên Viên Sam gật đầu, buông chén rượu, khoa tay múa chân, “Đến chính là để điều tra chuyện của Tiêu tướng quân, việc này không hề đơn giản đâu, trước tiên hãy để cho Mạc Nhược xử lý những chuyện liên cương đã.”

Hoàng thượng thở dài một hơi, ai nói làm hoàng đế là tốt, để có quyền thế tối cao này, phải mất đi rất nhiều bạn tốt, trung thần.

“Vậy theo ý người đi. Nhưng mà hoàng đệ, người vẫn chưa tính chuyện thú phi sao?” Mỗi lần gặp mặt đều phải nhắc tới chuyện này, nhưng mỗi lần đều là vô tận mà chết. Nếu nói muốn tứ hôn, Hiên Viên Sam liền phất áo rời đi, mà ngay cả thị vệ có thân thủ tốt nhất hoàng cung cũng không thể ngăn được. Cấp cho hắn nữ nhân làm ấm giường, lại thành đuổi hắn.

Hiên Viên Sam không có phản ứng gì, Hoàng thượng cảm thấy đau lòng, “Thái tử cùng tuổi với người, đã có hài tử chạy đầy đất rồi, bên cạnh người ngay cả người hầu hạ cũng không có. Hoàng đệ, nếu không trăm sẽ giúp người lựa chọn nhé?”

Lúc nhắc tới thái tử, ngón tay Hiên Viên Sam run một chút, nhưng không lâu. Hiên Viên Ký thân phận tôn quý, tuần dật phi phạm, lại tài hoa hơn người, quảng có hiền danh, đúng là mẫu nam nhân hàng đầu trong lòng các nữ tử.

“Hoàng đệ?” Hoàng thượng nói nửa ngày, đột nhiên phát hiện bản thân này giờ độc thoại, phải nhắc nhở một tiếng.

Hiên Viên Sam đậm đậm liếc hắn một cái, lại cúi đầu, một hồi lâu sau mới lấy ngón tay đập vào rượu, viết lên bàn, “Ta đợi người, người không đến.” Hay là, đợi không được.

Hoàng thượng day day trán. Thử nói xem, người trong hoàng thất, có ai là không tọa ửng vô số nguyệt sắc, sao lại sinh ra một quái thai như Hiên Viên Sam vậy chứ?

6. Chương 06. Sai Mất

Sai mất

Hiên Viên Sam đi lang thang trong cung, cước bộ chậm rãi chần chừ.

“Vương gia?” Kinh Ngũ ở một bên không thể không nhắc nhở, không phải là vương gia lâu rồi chưa tới hoàng cung nên lạc đường chứ!

Hiên Viên Sam dừng bước, nhìn về phía Đông cung. Sau một lát, dứt khoát xoay người, sải bước hướng ra ngoài cung.

“Vương gia!” Kinh Ngũ đuổi theo, cẩn thận nhìn sắc mặt chủ tử, “Về biệt uyển sao?”

Hiên Viên Sam sắc mặt âm đạm, phát tay, “Hồi đất phong, đêm nay.”

Mặt Kinh Ngũ nhăn như quả mướp đắng, cũng không phải là hành quân đánh giặc, lại không có việc gì khẩn cấp, sao lại muốn đi ngay đêm nay chứ. Vừa nói thầm trong lòng thế, ngẩng đầu lên đã suýt mất bóng chủ tử, “Vương gia, chờ chờ ta a!” Khả năng công phu chủ tử ngày càng tốt, đi đường nhanh hơn trước kia nhiều.

“Hoàng thúc?” Đúng lúc đó, Hiên Viên Ký bước ra khỏi cửa cung, vẻ mặt kinh ngạc, “Thúc vội vàng muốn chạy đi đâu vậy?”

Mặt Hiên Viên Sam khác lạ, trong mắt có ánh sáng nhạt lóe lên, Hiên Viên Ký khó hiểu, sao hắn có cảm giác đột nhiên lạnh? Ánh mắt dời sang phía Kinh Ngũ vừa mới đuổi tới, còn đang thở hồng hộc, “Có chuyện gì?”

Kinh Ngũ thở phì phò, hành lễ, “Muốn hồi đất phong.”

“Về nhanh như vậy? Hoàng thúc, chỗ ta có rượu ngon do dân tộc Hồi Hột mới tiến cống, cùng đi uống một chén, ngày mai hãy đi?” Hiên Viên Ký đưa ánh mắt tha thiết nhìn về phía Hiên Viên Sam. Bởi vì tuổi tác tương đương nhau nên trước khi Hiên Viên Sam rời cung, hai người coi nhau là bạn.

Kinh Ngũ đang định nói từ chối, muốn nói phải đi ngay đêm nay, lại thấy Hiên Viên Sam thở ra một hơi dài, gật gật đầu.

Kinh Ngũ ngậm miệng thật lâu, chủ tử của hắn dạo gần đây quả nhiên không bình thường, cho nên hắn tốt nhất không cần lắm miệng.

Người trong Đông cung hát hay múa giỏi, món ngon rượu ngon, Hiên Viên Sam nhìn thái tử trong ánh nến, quả nhiên là phong thần tuần lãng, nhân tuấn như ngọc, bỗng nhiên cảm thấy rượu trong miệng đổi vị.

Thái tử phi ngồi ngay ngắn một bên, thỉ thỉ hàm tiếu, tao nhã động lòng người.

Hàng mi dài buông xuống, Hiên Viên Sam kinh ngạc nhìn thấy xa xa, ánh mắt mê ly.

Hiên Viên Ký buông chén rượu, bỗng nhiên cười nói, “Hoàng thúc năm nay hơn hai mươi tuổi rồi, lại chưa có ai hầu hạ bên người. Không biết hoàng thúc vừa ý nữ tử thế nào, Thiên Ngũ có thể đề cử.”

Thái tử phi ôn nhu cười, sóng mắt lưu ba, “Quý nữ trong kinh Thiên Ngũ đều quen thuộc, không biết tâm ý hoàng thúc thế nào, Thiên Ngũ có thể biết được không?”

Hai người chờ mong nhìn Hiên Viên Sam. Hắn trầm mặc một lát, ngoắc Kinh Ngũ tiến lên.

Kinh Ngũ tiến lên, nhìn theo ngón tay chủ tử, “Nữ tử trong lòng ta là người không vì thân phận ta mà đổi dời khác đi, không vì vẻ ngoài của ta mà si mê, không vì thiếu hụt của ta mà chán ghét, không vì ta không thể nói mà thương hại. Quan trọng nhất là, nàng phải hiểu ngôn ngữ cử chỉ của ta mà không cần Kinh Ngũ hay ai khác thuật lại. Nữ tử như vậy, có hay không?”

Thái tử phi lộ vẻ khó xử, Hiên Viên Ký sau khi sững sờ thì cười nói, “Việc đó cũng không khó, Kinh Ngũ có thể học được ngôn ngữ của người câm điếc, tự nhiên cũng có thể để nữ tử học. Hoàng thúc thân phận tôn quý, nào có nữ tử nào dám can đảm khinh ghét hay thương hại. Thiên Ngũ phải tìm được nữ tử được hoàng thúc bằng lòng, đó mới là khó.”

Kinh Ngũ há mồm định nói gì đó, lại bị ánh mắt trừng trừng của Hiên Viên Sam chặn lại, rầu rĩ lui ra sau. Một bên kinh bỉ thái tử điện hạ, làm bộ như hào phóng lắm, rõ ràng là ở ngay trong cung, còn nói là không tìm được. Tổng Kỳ An kia chính là hợp tâm ý chủ tử.

Hiên Viên Sam cũng ngửa đầu uống một hơi. Hiên Viên Ký trong cung mỹ thiếp vô số, Tống Kỳ An kia liệu có năng lực làm hấn chú ý vài phần không.

Lúc đó có người hầu vội vàng đi tới, ghé vào tai Hiên Viên Ký nói vài câu.

Hiên Viên Ký sững sốt, mãi sau mới lộ ra vẻ tươi cười, hướng Hiên Viên Sam gật gật đầu, “Hoàng thúc ngồi đây một lát, Ký đi một chút sẽ trở lại.” Sau đó bước nhanh đi.

Khó lắm mới gặp được thái tử phong thái luôn thông dong lại lộ rõ vẻ vui mừng, Hiên Viên Sam không khỏi tò mò nhìn về hướng Hiên Viên Ký đi tới, vừa nhìn thấy người đó, thân hình lập tức cứng đờ.

“Tiểu Thất, muộn như vậy còn tới tìm ta, có chuyện gì vậy? Sao không vào đây, Thiên Ngừ cũng ở trong này.” Hiên Viên Ký nắm tay nàng, “Tối nay trời nổi gió mà cũng không mặc thêm áo, nếu người mà bị cảm thì sợ rằng ta buổi tối nằm ngủ cũng sẽ nằm mơ bị người ta mắng mắng.”

Kỳ An cười cười, mặc kệ hấn lôi kéo. Nghe bên kia có tiếng đàn sáo, lại có vài bóng người, nhưng trong bóng tối nàng nhìn không rõ, liền thu hồi ánh mắt, “Ta nghe Trường Khanh nói người chọn được một bảo mã ngoan ngoan, rất thích hợp với nữ tử để tặng cho ta. Ta muốn đi xem.”

Hiên Viên Ký cười, nhéo nhéo mũi nàng, “Gấp như vậy sao?”

Kỳ An ngượng ngùng gật gật đầu. Cả kiếp trước lẫn kiếp này, đây là lần đầu tiên được chạm vào một con ngựa của chính mình, hơn nữa lại nghe Trường Khanh miêu tả, con ngựa kia trong ngàn con mới tìm được một, lại càng không thể ngồi yên.

Hiên Viên Ký cười, quay đầu lại nhìn rồi nói, “Ta kêu thị vệ đưa người đi xem, đêm nay ta có khách, không đi cùng người được.”

“Được, người cứ đi lo việc của người đi.” Kỳ An vừa đáp lời xong liền kéo áo thị vệ bên cạnh chạy đi.

Hiên Viên Ký bất đắc dĩ lắc đầu, đi vào trong điện, lại phát hiện trong đó chỉ có một mình thái tử phi. Nhìn ra xung quanh bốn phía, hấn ngạc nhiên nói: “Hoàng thúc đâu?”

Thái tử phi lắc đầu cười khổ, “Sam vương gia đúng thật là quái nhân, người vừa đi ra, ngồi một lúc liền nói trong phủ có việc gấp, cũng không nhìn tới cửa chính, liền nhảy lên nóc nhà đi rồi.”

Hiên Viên Ký sững sốt, sau nửa ngày mới khôi phục, cười cười, “Ngay cả phụ hoàng cũng chịu thua tính tình của hấn. Vị hoàng thúc này của chúng ta thật là chỉ làm theo ý mình.”

Hiên Viên Sam nội lực thâm hậu, tự nhiên vẫn có thể nhìn rõ trong bóng đêm.

Nhìn thấy nét mặt vui sướng của nàng, nhìn thấy vẻ thân mật của hai người lúc đó, lại nhìn thấy Hiên Viên Ký nói năng nhỏ nhẹ, nhu tình chân thành, tự nhiên cảm thấy sự chờ đợi của mình có chút buồn cười, muốn nhìn thấy nàng, lại gặp nàng đối diện thâm tình với người khác.

Bỏ đi. Nếu không thể đoạt lấy, không bằng bỏ đi. Dù sao hấn đã quen với việc một thân một mình rồi.

Lại không biết rằng, người mà thấy cô đơn, tức là đã bắt đầu yêu rồi.

Ngựa kia một thân tuyết trắng, sắc lông tỏa sang. Kỳ An tò mò vươn tay lên. Ngựa ngẩng đầu làm Kỳ An hoảng sợ, vội vàng thu tay về.

Con ngựa lắc lắc đầu, làm như khinh thường nàng vậy.

Định phân cao thấp với nàng sao? Kỳ An trừng mắt nhìn nó một cái, nhin nửa ngày, cuối cùng không nén được vui mừng trong lòng, nhẹ giọng nói, “Ngựa ngoan, chúng ta làm bằng hữu được không? Người đừng đá ta, cũng đừng trừng mắt nhìn ta nha!” vừa nói vừa cẩn thận vươn tay ra.

Bạch mã bất an giật giật đầu, một ngụm nhiệt khí phun đến, Kỳ An có chút khấn trương, một bàn tay vẫn giữ giữa không trung, không dám buông xuống. Bỗng nhiên có tiếng cười truyền đến, một bàn tay to bao lấy tay nàng, vững vàng đặt lên đầu ngựa.

Kỳ An nghiêng đầu nhìn lại, gương mặt tao nhã tuấn tú của Lạc Hoài Lễ đang gần ngay trước mắt.

“Không phải sợ, đây là chú ngựa con lạc mẹ, rất thuần tính, rất thích hợp với nữ tử.” Lạc Hoài Lễ nhẹ giọng nói, hơi thở ấm áp phả vào tai nàng. Chú bạch mã phát ra tiếng phì phì, móng trước cào cào lên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, mặc nàng vuốt ve.

Quả nhiên là ngựa lạc mẹ, Kỳ An hừ nhẹ trong lòng.

“Tiểu Thất đặt tên cho nó đi?” Lạc Hoài Lễ chăm chú nhìn nàng.

Tia Chớp, Sấm Rền, Bạch Long Mã... trong đầu Kỳ An hiện ra một loạt cái tên, lại nhìn tới con ngựa, lại cảm thấy chúng quá tục khí.

Kỳ An nghiêng người về phía trước, nhìn vào mắt bạch mã, rất sáng, lúc nhìn thấy nàng nó tựa như có điều gì muốn nói. Kỳ An mỉm cười, “Gọi nó là Hoa Khai đi!”

“Hả?” Lạc Hoài Lễ sửng sốt, kinh ngạc nhìn nàng.

Kỳ An cười, “Gọi là Hoa Khai.” Diện hướng đại hải, xuân về hoa nở, phong dung bình tĩnh.

Lạc Hoài Lễ gõ đầu nàng, làm như bắt đắc dĩ, “Chỉ có Tiểu Thất mới có thể tinh quái như thế, có thể nghĩ ra một cái tên như vậy. Quên đi, người thích là tốt rồi.”

Kỳ An vui sướng ôm Hoa Khai, vuốt tới vuốt lui, Lạc Hoài Lễ ở bên cạnh cười cười, “Ta hơi ghen với nó rồi.”

“Cái gì?” Kỳ An ngẩng đầu, cười tươi.

“Tiểu Thất chưa từng thân cận với ta như vậy!”

Kỳ An nóng bừng mặt, bỗng nhiên nhớ ra, người này chính là trợ thủ trên danh nghĩa của nàng.

Lạc Hoài Lễ lại gần, ôm lấy thắt lưng nàng. Thân mình Kỳ An cứng đờ, đã nghĩ đến việc thoát ra, nhưng hai cánh tay quanh thắt lưng lại nắm chặt làm nàng không thể động đậy.

“Tiểu Thất đối với một con ngựa lại có thể thân cận nhanh như vậy, chắc cũng sẽ quen với việc ta ôm người. Dù sao, người cả đời này sẽ ở trong lòng ngực ta.”

Kỳ An ngừng giãy dụa, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, “Đó không giống.” Ngựa có linh tính, một khi đã nhận chủ sẽ toàn tâm toàn ý, trung thành cả đời, còn con người, có thể trái ôm phải ấp, thay đổi xoành xoạch. Cả đời ư? Thật xa vời và chằm chọc làm sao!

7. Chương 07. Hôn Ước

Hôn ước

“Ta thấy hình như Tiểu Thất muốn ta dạy nàng cưỡi ngựa?” Hiền Viên Ký mỉm cười nhìn Tiểu Thất đang học cưỡi ngựa giữa sân, làm như vô tình nói.

Lạc Hoài Lễ nâng tay giạt nhẹ gọng cổ trên mặt đất, đôi mắt chăm chú nhìn vào người ở trong sân, “Người cho rằng ta sẽ để nam nhân khác giúp đỡ vợ chưa cưới của ta học cưỡi ngựa sao? Thái tử điện hạ, chúng ta quen biết đâu phải mới một hai năm?”

Hiền Viên Ký nhẹ xoa mũi, “Hoài Lễ, ta nhớ người đâu bao giờ để bụng chuyện nữ nhân?”

“Chuyện đó khác, ta chỉ để bụng chuyện nữ nhân của ta.”

Hiền Viên Ký hơi quay đầu nhìn hắn, lại quay đi, “Hoài Lễ, hy vọng người luôn có trách nhiệm với nàng.”

“Tất nhiên rồi, đó là thê tử của ta.”

Hiền Viên Ký không nói gì nữa, nét mặt tươi cười nhìn nữ tử đẹp như hoa kia.

—
—
Tiêu gia thành phá nhân vong, nháy mắt đã được trăm ngày.

Kỳ An nửa tỉnh nửa mê bị Trường Khanh và Trường Lan kéo ra ngoài cung, đầu óc mơ mơ màng màng, nghe thấy bọn họ nói gì đó nhưng cũng không hiểu lắm.

Gió lạnh thổi tới, người đứng đông nghịt. Ngoài tiếng gió, tiếng vó ngựa thì cực kỳ an tĩnh, tựa như không có con người tồn tại.

Sự an tĩnh quý dị đó làm Kỳ An mở mắt, được Trường Lan đỡ đứng lên, nháy mắt mấy cái. Đây là chuyện gì?

Trường Khanh, Trường Lan lui về phía sau vài bước, quỳ xuống. Phảng phất giống như một khẩu lệnh, chúng nhân đồng loạt quỳ xuống. Mấy vạn đại quân, không có một tiếng động.

“Tiểu thư,” Trường Khanh mở miệng, “Hôm nay là đây trăm ngày lão tướng quân và các vị tướng. Quân đội Tiêu gia các nơi, trừ những tướng sĩ nơi biên quan chưa kịp về thì tất cả đều ở đây, muốn cùng với tiểu thư an ủi linh hồn lão tướng quân. Sau khi trời sáng sẽ lập tức trở về.”

Thiên lý bốn ba, đây người bụi bặm, chỉ vì một giây phút ngắn ngủi này sao?

Kỳ An tiến lên vài bước, nhưng lại không nói gì.

Đối với tình cảm chất phác chân thành như vậy, nàng có thể nói gì đây?

Trong tay mỗi người đều cầm một cây nến đang cháy sáng, cùng trầm mặc, những năm tháng trong hồi ức trở lại.

Tiêu Vinh, người năm đó mới chỉ là một thư đồng bên người lão tướng quân, hiện giờ đã là một vị đại tướng trong quân đội Tiêu gia, hần quỳ gối trước mặt Kỳ An, mắt rưng rưng, “Thất tiểu thư, tuy rằng lão tướng quân đã qua đời nhưng hơn mười vạn tướng sĩ Tiêu gia vẫn sẽ thay ngài bảo hộ tiểu thư. Nếu một ngày tiểu thư có chuyện gì, vô luận là thiên sơn vạn thủy, ta đều sẽ làm được cho tiểu thư. Xin tiểu thư hãy nhớ rõ, tiểu thư chính là bảo bối của Tiêu gia chúng ta, cũng là người mà quân đội Tiêu gia muốn bảo hộ.”

Rồi hần quay sang binh bộ thượng thư Lạc Anh, người về cùng lúc với bọn hần, thật sâu vái chào, “Tiểu thư nhà ta xin nhờ Thượng thư đại nhân quan tâm, chúng tướng sĩ Tiêu gia vô cùng cảm kích.”

Lạc Anh vội vàng đỡ lấy hần, “Ta với cha Tiểu thất là bạn tri kỷ. Chư vị xin yên tâm, Tiểu Thất gả vào Lạc phủ, ta nhất định sẽ không để ai khi dễ nàng.”

Lạc Hoài Lễ liếc mắt nhìn Kỳ An, cũng cao giọng nói, “Ta, Lạc Hoài Lễ, nhất định sẽ đối đãi với tiểu Thất như châu như bảo.”

Tiêu Vinh hướng về phía hai người, lại cúi đầu, “Tiểu thư nhà ta, xin nhờ.”

Đứng dậy, khuôn mặt lập tức nghiêm lại, “Tiêu Trường Lan, Tiêu Trường Khanh!”

“Dạ!” Trường Lan, Trường Khanh hai người cùng tiến lên.

Tiêu Vinh nhìn họ thật lâu, “Tiểu thư giao cho các người. Cho dù phải chết cũng phải bảo vệ tiểu thư an toàn!”

Hai người quỳ phía dưới, Trường Lan lên tiếng, thanh âm kiên định hữu lực, “Trường Lan Trường Khanh nhất định không phụ sự nhờ cậy của mọi người, thay mọi người bảo vệ tiểu thư.”

Kỳ An nhìn bọn họ, lúng túng không nên lời.

Sự trung nghĩa can đảm, sinh mệnh tương hộ như vậy, nàng mới chỉ thấy trong TV, thật không ngờ rằng khi tận mắt nhìn thấy lại bị rung động lớn như thế.

Sau thời gian lâm thâm, mấy vạn đại quân vái ba vái trước nàng rồi lên ngựa rời đi. Ra đi cực kỳ trật tự, quân dung nghiêm chỉnh. Nếu không có tiếng vó ngựa, cơ hồ tưởng như chưa từng có người ở đây.

Mắt nóng lên, Kỳ An mỉm cười, “Tiêu Thất, người thật sự, thật sự rất hạnh phúc!”

“Vài năm không gặp, tiểu Thất đã lớn như vậy rồi!” Lạc Anh đi tới, mắt hàm thương tiếc. Lúc xảy ra chuyện đó, hẳn lại có việc quan trọng trong người, mãi cho tới hôm nay mới trở lại kinh thành.

Hắn dang tay ôm tiểu Thất vào lòng, “Tiểu Thất của chúng ta phải chịu khổ rồi!”

Cái ôm ấm áp giống như của người cha, Kỳ An tự nhiên ôm chặt lấy hắn, giống như ôm lấy người cha ở kiếp trước mà nàng đã vô số lần khát vọng nhưng chưa từng được thực hiện. Ba ba, Kỳ An thật sự rất, rất vất vả!

Lạc Hoài Lễ lắc lắc đầu, kéo Kỳ An từ trong lòng Lạc Anh ra, ôm vào ngực mình, “Phụ thân, người đừng làm tiểu Thất khóc.” Hắn nhẹ nhéo nhéo khuôn mặt nàng, “Nàng đã chịu khổ rồi, về sau chúng ta sẽ bù lại cho nàng gấp bội. Được không, tiểu Thất?”

Lạc Anh cười nhìn hai người bọn họ, “Đúng vậy, về sau phải đền bù cho tiểu Thất gấp bội mới được.”

Chỉ cảm thấy lòng nẩy lên, Kỳ An cố gắng đè nén lại, nàng thật sự còn có thể tin tưởng thêm một lần được không?

Trong xe ngựa, Kỳ An và Lạc Anh thoải mái trò chuyện.

“Tiểu Thất, ở trong cung đã quen chưa?”

Kỳ An nghĩ nghĩ, “Hoàn hảo, tất cả mọi người đều đối với ta rất tốt.”

Lạc Anh bật cười, “Nha đầu ngốc, nghĩ cũng biết, quy củ trong cung nhiều như thế, người làm sao quen ngay được. Hết một năm giữ đạo hiếu, liền gả nhập Lạc phủ đi!”

Kỳ An cả kinh, “Không phải Hoàng thượng nói là ba năm sao?”

“Đó là Hoàng thượng nói trong lúc bi thương, muốn người giữ đạo hiếu ba năm là để an ủi lão tướng quân trên trời có linh thiêng. Người thường giữ đạo hiếu cùng lắm là 1 năm, huống chi là người đã đến lúc phải kết hôn. Đến lúc đó hướng Hoàng thượng cầu xin là được.”

Kỳ An cười khổ, cứ như vậy gả cho Lạc Hoài Lễ sao? “Nếu như, ta nói không lấy chồng thì sẽ thế nào?”

Lạc Anh hồ nghi nhìn nàng, “Tiểu Thất, Hoài Lễ khi dễ người sao? Hôn sự hai nhà Tiêu-Lạc, cả thiên hạ đều biết, Hoài Lễ sẽ không phụ người.”

Kỳ An nhắm mắt lại, cười tủm tỉm, “Ta chỉ là tùy tiện nói vậy thôi.” Nếu như không có tình yêu, có phải đoạn hôn nhân này sẽ không vất vả? Nếu như chưa từng yêu, có phải sẽ dễ dàng chấp nhận nữ nhân khác?

Cho nên, không yêu thì sẽ không bị tổn thương?

Kỳ An càng trở nên an tĩnh hơn trước kia, cơ hồ chỉ cần lọt ra một phút rảnh rồi liền vùi đầu vào nghiên cứu y thuật.

Lạc Hoài Lễ mỗi ngày đều đến. Kỳ An vô số lần ngắm nhìn dung nhan tuấn mỹ của hắn, trong lòng cảm thán, nam nhân như vậy, văn võ song toàn lại ôn nhu đa tình, thật sự là có rất ít nữ nhân có thể không bị hấp dẫn.

—

—

Kỳ An đã có thể cưỡi ngựa chạy chậm chậm. Nhưng Lạc Hoài Lễ lại lo lắng, nhất định phải có hắn ở bên cạnh mới cho Kỳ An đụng tới con ngựa, “Ta thấy Hoa Khai rất thích ta, cho nên nhất định phải có ta thì nó mới trở nên dịu ngoan.” Quay đầu lại, cười tươi hỏi, “Tiểu Thất cũng thế đúng không?”

“Cái gì?” Kỳ An ngơ ngác hỏi.

“Tiểu Thất cũng thích ta chứ?”

Kỳ An càng ngơ ngác, mãi sau mới trả lời, “Ta thích Hoa Khai.”

“Ân, điều đó cũng không sai. Tiểu Thất thích Hoa Khai, Hoa Khai lại mến ta, xét đến cùng, Tiểu Thất ưa thích vẫn là ta.”

Hai chân kẹp vào bụng ngựa, thúc Hoa Khai đi lên vài bước, nam nhân tự đại như vậy, nàng không quen.

Một hôm, Trường Lan chải đầu cho nàng, cảm thán, “Tóc tiểu thư đen nhánh sáng bóng, thật sự rất đẹp.”

Kỳ An không tin, bĩu môi, đột nhiên nhớ tới một người, “Trường Lan, đó là người chưa được gặp một người. Người đó không chỉ có tóc đẹp hơn ta mà cả bộ dáng cũng đẹp hơn.”

“Nga, là nữ tử nhà ai mà lại có thể khiến tiểu thư tán thưởng như vậy, Trường Lan thật là tò mò!” tính tình tiểu thư vốn bình đạm, hiếm khi có ấn tượng đặc biệt về ai đó, càng không có chuyện thẳng thắn tán thưởng như vậy.

Giọng nói nàng có mấy phần uể oải, “Cho nên mới nói thật sự là đả kích cho nữ tử trong thiên hạ, đó lại là một nam nhân.” Chính là nam nhân cổ quái khó hiểu, không biết thương hương tiếc ngọc đó, kẻ vừa gặp đã định tội cho nàng.

Trường Lan mở to hai mắt, “Tiểu thư gặp mỹ nam tử như vậy ở đâu?”

Kỳ An tức giận trả lời, “Tình cờ gặp trên đường, sau này chưa từng gặp lại.”

“Tiểu thư có biết tên họ người đó không?”

“Không có hỏi. Sao Trường Lan người lại có hứng thú như vậy? Chẳng lẽ người muốn tìm trượng phu?”

Trường Lan vội vàng lắc đầu, “Ta thấy tiểu thư đã để bụng như vậy, không bằng chúng ta đi tìm hấn, đem về cho tiểu thư để tiểu thư mỗi ngày đều có thể nhìn.”

Sắc mặt Kỳ An đen sì, “Trường Lan, người không biết ta đã có hôn ước sao?”

“Vậy thì sao?” Trường Lan sắc mặt không thay đổi, “Ý thích của tiểu thư là quan trọng nhất.”

Kỳ An thấy vậy, đột nhiên thốt lên một câu, “Nếu ta không thích ai cả thì sẽ không gả cho ai phải không?”

Trường Lan tự phụ cười, “Vậy tiểu thư thích kiểu như thế nào, chúng ta sẽ đi tìm, cho dù có phải lật từng thước đất lên cũng sẽ tìm ra.”

Cho nên mới nói, không muốn gả đi là chuyện không thể xảy ra! Kỳ An không nói. Không phải là Lạc Hoài Lễ thì cũng sẽ là nam nhân khác. Muốn chỉ lo thân mình, không dính đến tình yêu, xem ra cũng là chuyện không dễ thực hiện.

Cuộc sống không thể thích ứng với nàng thì nàng phải đi thích ứng với cuộc sống.

Ở chỗ học y, nàng cũng càng ngày càng được lão nhân tán thưởng.

Hiếm lắm mới thấy Hồ thái y vuốt râu, liên tiếp gật đầu, “Tiểu Thất, về sau nếu có cơ hội người nên đi các nơi khác thực tế một chút, chân chính tìm hiểu điều kiện sống các dược vật thì y thuật sẽ càng thêm tinh tiến.”

Nói tới đây lại không nén được vẻ tiếc hận, “Đáng tiếc người cư nhiên lại gả cho tiểu tử Lạc Hoài Lễ kia, hấn có chức trách bên mình, chỉ sợ là không thể đi đây đó cùng người.”

Kỳ An cười cười, không quá để ý, “Vậy cũng không phải là không có cơ hội, chuyện tương lai ai có thể nói trước được!”

“Cốc!” Đầu bị gõ một cái, bộ dáng lão nhân như thể chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Mười lăm tuổi, hãy nhớ người chỉ mới mười lăm tuổi, đừng có ra vẻ cụ non, khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời như thế. Cẩn thận mà Lạc Hoài Lễ sẽ không cần người đó.”

Nếu như hấn không cần thì trực tiếp đuổi nàng đi, vậy là tốt rồi! Đương nhiên, những lời này Kỳ An không dám nói ra.

8. Chương 08. Lý Nặc

Lý nặc

Đông đi xuân lại, Mạc Nhược hồi kinh, một phong mật thư, hoàng thượng nổi giận lôi đình. Vì tránh xảy ra hỗn loạn, đã lệnh cho quân đội Tiêu gia khắp nơi án binh bất động, Xa Kỳ tướng quân mang binh lên biên cương trước, tiêu diệt những thế lực tiền triều ẩn núp ở đó.

Đêm. Mắt Kỳ An đã đú lại không mở ra nổi, lại không dám ngủ. Nguyên nhân đơn giản là trước mắt nàng là Đại Lý Tự Khanh đại nhân thần thái sáng láng, không có tới nửa phân buồn ngủ.

Mạc Nhược thấy Kỳ An đã khốn đốn không chịu nổi rồi lại cố giương mắt lên, thật lâu sau rốt cục cũng mở miệng, “Tiểu Thất, có cảm thấy phần nộ hay không?”

Kỳ An nháy nháy mắt, chuyện Tiêu gia nàng đã nghe nói, nghe nói là có nội gian nên mới có thể bị người ta không tốn chút sức lực phá cửa thành. Trường Khanh nghe thấy việc này thì tức giận bẻ gãy cả trường kiếm, Trường Lan thì làm một phòng đồ ăn, bày đầy trên bàn và mặt đất. Kỳ An thực vô tội, chỉ có thể ngồi ở đây, cố gắng ăn hết từng món từng món nàng làm ra.

Mãi đến khi nàng đã ăn no đến mức khó đi đứng nổi thì Trường Lan mới run rẩy bỏ nhào vào trong ngực nàng, nước mắt ướt đầm ướt áo nàng.

Trường Lan khóc một hồi rồi mới để Trường Khanh ôm đi nghỉ ngơi. Sau đó thì Mạc Nhược tới, cái gì cũng không nói, chỉ yên lặng ngắm nhìn thanh trường kiếm.

Mắt nhìn lên nóc nhà, lại tựa hồ cái gì cũng không thấy, Mạc Nhược cúi đầu nói, “Ta cảm thấy thực phần nộ! Nơi này, hẳn chỉ vào ngực mình, lửa đang thiêu đốt.”

“Mạc đại ca!” Hẳn như vậy, làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

“Người không biết nhị ca của người là một nam tử anh tuấn vũ dũng cỡ nào đâu, mỗi cái gờ tay nhấc chân đều giống như mặt trời chói chang, nhưng lại phải chết đi ở nơi âm u đó!” Mạc Nhược lấy ra một cây ngân châm từ trong ngực áo, trên hạt châu đính ở đầu châm còn một vết màu đỏ sẫm, “Đây là do binh sĩ tìm thấy trong tay nhị ca người, chính là lễ vật mà hắn nói sẽ đưa cho người khi trở về kinh thành.”

Những ngón tay dần dần nắm chặt lại, “Trên đùi nhị ca người có rất nhiều vết thương, đều là do bị cây châm này đâm vào. Trong máu trên cây châm này có thành phần cốt la hương. Cốt la hương có công dụng là người ta hôn mê, nhị ca người, chỉ sợ đã phải dùng đến đau đớn để chống lại được tính!”

“Tiểu Thất, người nói xem, có phải giết những người đó sẽ có thể giảm bớt đau đớn của ta hay không?”

Đợi đến khi những đau đớn nơi đáy lòng nguôi ngoai, Mạc Nhược chậm rãi ngẩng đầu nhìn Kỳ An, “Tiểu Thất, người gả cho Hoài Lễ đi, gả ngay bây giờ đi.”

Kỳ An giật mình ngẩng đầu.

“Ngoài Hoàng thượng và vài vị chủ tử Tiêu gia thì không ai có thể điều động được quân đội Tiêu gia nữa. Hoàng thượng vẫn luôn muốn hoặc là chiêu an hoặc là tiêu diệt họ, chính ta cũng muốn vậy. Chỉ khi người gả cho Lạc Hoài Lễ, chúng ta mới có thể dùng khả năng của mình điều động được thế lực Tiêu gia. Huống chi, Hoài Lễ vốn là vị hôn phu của người, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Kỳ An nhìn đi chỗ khác, “Ta còn chưa sẵn sàng!”

“Người!” Mạc Nhược đột nhiên đứng lên, nửa ngày, rồi lại ngồi trở lại, vô lực cười, “Thực xin lỗi, tiểu Thất, nhị ca người cũng không chịu để người chịu một chút ủy khuất nào, nếu hắn biết ta nói như vậy, chắc chắn là sẽ rất giận ta!”

Cảm thấy trong đầu có vài phần quái dị, Kỳ An cúi đầu nghĩ.

“Thực ghen tị với tiểu Thất. Ở trong lòng hần, ngoài quốc gia đại sự, không còn có ai có thể so được với tiểu Thất, tất cả nhu tình cho tới bây giờ cũng chỉ dành cho muội muội duy nhất này.”

Rốt cục nàng cũng phát hiện ra chỗ quái dị, Kỳ An kinh ngạc mở to hai mắt.

Mạc Nhược ngửa đầu, nước mắt theo hai má trượt xuống, “Đúng thế, ta yêu hần, yêu không thể kiềm chế. Nhưng hần chói sáng như vậy, làm sao có thể vì ta mà bị vấy bẩn. Sợ hần bị khinh bỉ, sợ hần tuyệt quyết quay người, cho nên ta chưa bao giờ dám nói cho hần biết, chỉ có thể đứng ở vị trí tri kỷ mà nhìn hần oai hùng sừng sững. Nhưng, vì cái gì mà ngay cả việc đứng nhìn từ xa như vậy cũng không cho ta?”

Mắt Kỳ An càng mở lớn hơn. Trước kia nàng có nghe tới việc nam nhân và nam nhân có tình cảm lưu luyến với nhau, nàng vẫn luôn nghĩ đó nhất định là những kẻ ảo lả linh tinh. Nhưng hãy nhìn Mạc Nhược, người có quyền quyết định sống chết của bao con người, lại nghĩ đến Tiêu gia lão nhị vũ dũng hơn người trong truyền thuyết kia, rốt cuộc ai là kẻ ảo lả?

Mạc Nhược cúi đầu xuống, nhìn vào mắt Kỳ An, “Có phải tiểu Thất cũng thấy ý nghĩ dơ bẩn đó làm hỏng đi hình tượng nhị ca người?” đáy mắt Mạc Nhược hiện đau thương, “Ta cũng cảm thấy như vậy!”

“Không có!”

Mạc Nhược sững sốt, Kỳ An nở nụ cười, “Ta cảm thấy nhị ca thực là hạnh phúc. Tình cảm của Mạc đại ca là tình cảm bất chấp giới tính, cần phải vượt qua chướng ngại tâm lý, phá tan áp lực thế tục, một tình cảm đơn giản trở thành phức tạp, tình cảm như vậy nhất định là phát ra từ nội tâm, là trân quý không gì sánh kịp.”

Mạc Nhược ôm lấy Kỳ An, kích động đến phát run, tình yêu của hần có được sự chúc phúc của tiểu Thất giống như được người đó thừa nhận vậy.

“Tiểu Thất, tiểu Thất!” hần liên tiếp gọi.

Kỳ An vỗ vỗ vai hần, “Tình cảm của người còn tốt đẹp tinh thuần hơn rất nhiều người trên thế giới này!”

Thật lâu sau, Mạc Nhược mới buông nàng ra, hai mắt lại sáng lên như cũ, “Tiểu Thất, về sau, người là muội muội của hần, cũng chính là muội muội của ta.” Bắt đầu từ giờ khắc này mới chính thức nhận thức.

Mạc Nhược đứng dậy, vuốt lại xiêm y. Hần chưa từng thoải mái như vậy, rốt cục cũng có người nói tình yêu của hần không phải là đại nghịch, rốt cục cũng có người hiểu được tình yêu hần chôn giấu tận đáy lòng.

“Tiểu Thất, ngủ ngon!” Mạc Nhược thong dong bước đi, lại trở lại là Đại Lý Tự Khanh Mạc Nhược khuyên hạ.

“Thật sự là cực phẩm a!” Kỳ An chớp mắt nhìn theo thân ảnh thon dài kia.

Cho dù Mạc Nhược không nhắc lại chuyện hôn sự của nàng nữa nhưng nàng biết đây là sự thực không thể tránh khỏi.

Một hôm, Hoàng thượng đại yến tân khách, tùm tùm cười nhìn nàng nói, “Tiểu Thất, một năm qua rồi cũng không cần giữ đạo hiếu nữa. Nếu còn giữ người lại sẽ bị Tiêu lão nhân nhảy ra liều mạng với ta mất!”

Không để ý đến việc Kỳ An đang ngây ngốc tại chỗ, Hoàng thượng quay sang hoàng hậu nói, “Gái lớn phải gả chồng!”

Hoàng hậu gật đầu đồng ý, liếc mắt cười với cha con Lạc Anh, “Hoài Lễ cũng nên thành gia, chúng ta sẽ để sẵn tiểu Thất ở trong cung, Lạc gia phải tiến cung đón người rồi.”

Bọn họ còn nói thêm nhiều nữa, Kỳ An cúi đầu, phảng phất không nghe thấy gì.

Mãi đến khi Mạc Nhược phát hiện thấy nàng không bình thường, liền đi đến bên cạnh nàng thấp giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

Kỳ An lắc đầu.

Mạc Nhược vỗ vỗ vai nàng, “Hoài Lễ là người tốt, tiểu Thất không cần lo lắng, nhất định sẽ được hạnh phúc.”

Kỳ An mở mắt ngược mắt lên, “Nếu có một ngày ta không thấy hạnh phúc, Mạc đại ca sẽ giúp ta chứ? Giúp ta rời đến nơi mà các người cho là tốt đẹp, giúp ta có được hạnh phúc chứ?”

“Được!” Mạc Nhược nhìn nàng, “Nếu có một ngày người không thấy hạnh phúc thì bất luận tiểu Thất muốn làm gì, Mạc đại ca đều sẽ giúp người.”

“Cho dù ta không muốn làm Tiêu gia tiểu Thất cũng được chứ?”

“Cho dù không làm Tiêu gia tiểu Thất cũng được.”

Kỳ An nở nụ cười, nếu đã nói như vậy, nàng cũng sẽ có dũng khí thử thêm một lần đi!

“Nói gì vậy? Sao tiểu Thất lại không vui chứ?” Hiên Viên Ký thông thả bước lại.

Kỳ An khẽ mỉm cười, “Thái tử ca ca cũng phải đáp ứng ta nha!”

“Đáp ứng cái gì?” Hiên Viên Ký tò mò nhìn hai người họ.

Mạc Nhược vỗ lên đầu Kỳ An, “Đáp ứng là nếu có một ngày tiểu Thất không được hạnh phúc thì phải giúp nàng đi trên con đường nàng chọn.”

Hiên Viên Ký cười ha ha, “Nha đầu kia quá sợ hãi rồi, con đường giờ đang đi không phải là con đường người muốn đi sao? Đó chính là con đường đi đến hạnh phúc!”

Kỳ An cười cười, “Mặc kệ, vậy người có đáp ứng hay không?”

“Được, ta đáp ứng, tiểu Thất nói cái gì ta cũng đáp ứng.” Thái tử điện hạ lại muốn vỗ vỗ đầu tiểu Thất, tuy nhiên bàn tay đang ở giữa không trung đã bị người chặn lại.

Lạc Hoài Lễ đặt tay lên đầu Kỳ An, xoa nhẹ tóc nàng, “Về sau, đầu tiểu Thất chỉ có ta mới có thể động vào. Thái tử điện hạ cũng không được.”

Hiên Viên Ký thu tay lại, bĩu môi, “Nhìn bộ dạng đặc ý của người kìa, tiểu tử thối, hãy đối với nàng thật tốt, chỉ cần tiểu Thất kêu một tiếng, ta sẽ nghiền người thành tro.”

Hoàn toàn không để ý tới sự uy hiếp của thái tử điện hạ, Lạc Hoài Lễ ôm lấy đầu tiểu Thất, “Về sau, bảo hộ nàng là quyền lợi của ta.”

“Tiểu Thất?” Lạc Hoài Lễ đưa Kỳ An trở về, thấy nàng trầm mặc không nói, nghi hoặc gọi.

“Ân!” Kỳ An cúi đầu lên tiếng.

“Tiểu Thất!” Lạc Hoài Lễ dừng bước, nắm lấy hai vai Kỳ An, “Người làm sao vậy? Có phải có chuyện không vui không?”

Kỳ An ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào mắt hắn, “Ta sợ.”

“Sợ gì chứ? Không phải sợ, tất cả đã có ta.”

“Nếu như có thể, Lạc Hoài Lễ, người có thể chỉ lấy một mình ta không? Cho dù có nữ nhân khác, người nhất định phải giấu thật kỹ, đừng cho ta biết, có được không?” Nàng sợ hãi tới cuối cùng nàng sẽ bị vứt bỏ.

“Nha đầu ngốc,” Lạc Hoài Lễ thở dài, “Mặc kệ là có bao nhiêu người, tiểu Thất vẫn là người quan trọng nhất. Nếu tiểu Thất không thích, ta sẽ không có nữ nhân khác.”

“Lạc Hoài Lễ, người phải nhớ những lời người nói hôm nay!” Nếu như có một ngày như vậy, vô luận là lưu luyến thế nào, nàng cũng nhất định rời đi, vĩnh viễn không quay lại. Cơ hội lúc này nàng cho Lạc Hoài Lễ, cũng chính là cơ hội cuối cùng nàng tự cho mình.

9. Chương 09. Kết Thúc Buổi Lễ

Kết thúc buổi lễ

Bầu trời trong xanh, thi thoảng lại có một đám mây nhẹ nhàng bay qua. Bỗng nhiên, một gương mặt phóng đại xuất hiện trước mắt.

Kỳ An mở to mắt, đôi mắt kia cũng chớp chớp, “Tiểu Thất!”

“Sao ngươi lại tới đây?” Không phải là trước hôn lễ thì không được gặp mặt sao? Kỳ An ngồi thẳng người lên.

Lạc Hoài Lễ nghiêng người ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm tay nàng, “Một ngày không gặp dài như ba thu. Tiểu Thất, ngươi không nhớ ta sao?”

Kỳ An nhìn hắn, “Ta thấy ngươi không giống kẻ si tình như vậy!”

Lạc Hoài Lễ đứng dậy, thuận thế kéo nàng theo, cười cười, “Tiểu Thất, ngươi vẫn là chưa hiểu rõ ta!” rồi một tay ôm nàng vào trong ngực, “Đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Cứ đi rồi sẽ biết!”

Hắn ôm nàng bay lên nóc nhà, Kỳ An thở nhẹ một tiếng, nắm chặt xiêm y hắn.

Lạc Hoài Lễ cúi đầu nhìn nàng, giống như thở dài, “Tiểu Thất, ngươi phải tin tưởng ta chứ!” Mắt hắn yên lặng nhìn nàng, tựa hồ muốn nhìn rõ tâm tư nàng. Kỳ An hơi do dự, cuối cùng cũng chậm rãi thả lỏng thân thể, tựa vào trong ngực hắn.

Lạc Hoài Lễ cười, gật gật đầu với Trường Lan, Trường Khanh đang ở cách đó không xa rồi ôm Kỳ An rời đi.

“Không cần giữ tập tục không được gặp mặt trước hôn lễ sao?” Trường Khanh hỏi Trường Lan.

Trường Lan đứng nhìn tiểu thư nhà mình phía xa xa, “Các vị chủ tử Tiêu gia chưa từng để ý mấy chuyện đó, nói chung vẫn là duy tâm mà thôi!”

Trường Khanh gật gật đầu, chấp tay sau đít, cũng không thèm nói lại.

Ngã tư kinh thành quả nhiên là phồn hoa. Kỳ An đi trên đường cảm thấy cực kỳ không tự nhiên. Lạc Hoài Lễ kia thì không coi ai ra gì, lôi kéo tay nàng, cười cười nói nói. Nàng tỏ ra lạnh nhạt cũng không thể tránh được những ánh mắt người đi đường nhìn lại, cử chỉ trở nên yếu ớt.

Lạc Hoài Lễ làm như không phát hiện ra vẻ khó xử của nàng, cứ nắm tay nàng thật chặt, tùy ý kéo nàng đến một tiểu quán bên đường, chỉ lên giò hoa treo lơ lửng trên đầu, “Àn, đẹp không, tiểu Thất có thích không?”

Kỳ An nhìn trái nhìn phải, dở khóc dở cười, người hiện đại như nàng lại không được phóng khoáng như cổ nhân này. Nhìn sang thấy ánh mắt hứng thú của Lạc Hoài Lễ, “Ngươi cố ý?”

Lạc Hoài Lễ gật gật đầu, không chút áy náy, “Tiểu Thất muốn bảo trì khoảng cách với ta cũng phải xem ta có đồng ý không.” Hắn vốn thông minh như vậy, đối với việc tiểu Thất như có như không kháng cự hắn, làm sao không phát hiện ra.

“Tiểu Thất, ngươi hãy nhớ, ta muốn ngươi toàn tâm toàn ý với ta.”

Kỳ An buông mắt xuống, “Vậy ngươi thì sao, có toàn tâm toàn ý với ta hay không?”

Lạc Hoài Lễ tự phụ cười, “Tiểu Thất, ta nói rồi, ngươi phải tin ta!”

Kỳ An không nói gì nữa, chỉ có bàn tay đặt trong tay hắn là không giãy dụa nữa.

Giờ khắc này, tạm thời xem nhẹ mọi sự, Kỳ An thả lỏng người, bước chân dạo phố giống như ở kiếp trước. Đi đến mỗi sạp quán bên đường, nàng đều nhìn ngắm, tán thưởng, cầm lên tay tinh tế quan sát. Tuy nhiên, dù thích nhưng hà tất đã cần? Cho nên nàng chỉ dừng lại ở việc thưởng thức.

Có lẽ trước kia thật sự không để ý, cảnh vật nơi này cũng không khác hiện đại là bao, những sản phẩm thủ công cổ kính, một cây trầm, một súc vải... đều rất đẹp đẽ.

Kỳ An hứng khởi đi dạo, Lạc Hoài Lễ nhìn thấy, trong lòng tràn đầy vui sướng, xem ra đưa nàng đi một chuyến đúng là một lựa chọn đúng đắn. Từ lúc gặp lại sau kiếp nạn đó, trên mặt Tiểu Thất chưa từng hiện lên vẻ vui sướng đơn thuần như bây giờ, hẳn vô cùng đau lòng nhưng lại không biết làm gì.

Chính nữ tử này là người hắn muốn dắt tay cả đời. Hắn chờ đợi nàng lớn lên, chờ đợi xem nàng có phải là người thu dụng tâm hắn không. Từ nhỏ đã trân trọng nàng, nhìn nàng vui vẻ trước mắt. Lúc đưa nàng vào trong cung, ngày ngày gặp nhau, thấy nàng dũng cảm quật cường, sớm đã đem tất cả nhu tình trong lòng đặt lên người nàng. Nếu như hắn đã yêu, hắn sẽ tuyệt đối không để nàng cự tuyệt, nàng cũng phải yêu hắn mới được.

Đang đi, bỗng nhiên Kỳ An phát hiện có điểm không thích hợp. Đầu tiên nàng ngẩng đầu xem xét Lạc Hoài Lễ, thấy vẻ cười trên mặt hắn không có gì dị thường mới chậm rãi chuyển mắt ra phía sau hắn, liền giật mình há to miệng, đưa tay chỉ, miệng lắp bắp, “Cái kia, kia là cái gì?” Mấy người đi theo phía sau hắn đều ôm một chồng hàng hóa cao gấp đôi người.

Lạc Hoài Lễ cũng không quay đầu lại, kéo tay nàng xuống, “Không có gì, thích thì mua.”

Kỳ An khép miệng lại, khóc không ra nước mắt, “Lạc Hoài Lễ, ngươi có biết cái gì gọi là đi dạo phố không? Đi dạo phố thú nhất chính là chỉ đi dạo mà không mua, chỉ là thưởng thức thôi.”

Lạc Hoài Lễ nhìn nàng, “Những thứ kia ngươi không thích sao?”

“Thích!”

“Thích thì mua, có gì sai!” Lạc Hoài Lễ nói hợp tình hợp lý.

Kỳ An lại há miệng định nói, cuối cùng lại thôi. Cách nhau vô số thời không, mấy độ luân hồi, căn bản là không thể nói rõ được.

Cuối cùng, nói, “Ta chẳng qua là nhìn xem, không phải là thích, cho nên nếu ta không nói mua, ngươi cũng không cần phải mua!”

Lạc Hoài Lễ nghi hoặc nhìn nàng, gật đầu.

Kỳ An thở ra, quay đầu đi vào một tiệm vải. Không thể không tán thưởng nữ tử cổ đại, thật là khéo tay, vải kia dệt thật là mềm mại thoải mái, Kỳ An ướm vải lên người, màu xanh lam nhẹ nhàng, thực là hợp với màu da.

Lạc Hoài Lễ nhíu mày xem xét, “Tiểu Thất, có muốn mua cái này không?”

Kỳ An nhân lúc lão bản không chú ý, liền hạ giọng, “Không cần.”

Lạc Hoài Lễ cực kỳ khó hiểu, “Vì không vui sao? Nếu không thích sao lại muốn xem, lại xem lâu như vậy?”

Kỳ An buông tấm vải trong tay ra, túm ống tay áo hắn kéo ra ngoài cửa, “Ngươi chưa từng đưa nữ nhân đi dạo phố sao? Trọng điểm là đi dạo, sau đó mới là mua.”

Nói xong liền đi trước, Lạc Hoài Lễ vội vàng giữ chặt nàng, cúi đầu nói, “Chưa từng đi dạo.”

Kỳ An kinh ngạc mở to mắt, quay đầu nhìn hắn, ánh mắt hắn hơi hơi trốn tránh, ngữ khí lại kiên định, “Ta đã từng đưa nữ nhân đi chỗ này chỗ khác, nhưng chưa từng đưa nữ nhân đi dạo phố.”

Kỳ An sửng sốt. Hắn liền tiến lên từng bước, ôm lấy Kỳ An, “Tiểu Thất, đưa nữ nhân đi dạo phố, trước kia chưa từng có, về sau cũng sẽ chỉ có người.”

Nghe tiếng tim đập trầm ổn bên tai, Kỳ An khép mắt lại.

Lúc trở về thì Hiên Viên Ký đã đứng đợi sẵn. Lạc Hoài Lễ đi rồi, chỉ còn lại tiểu Thất ở lại bị mắng.

“Tiểu Thất, ngươi không biết hai người không thể gặp mặt trước hôn lễ hay sao?” trên mặt Hiên Viên Ký nổi gân xanh.

“Không biết!” Kỳ An vô tội trả lời.

“Ngươi?” Hiên Viên Ký ghen hòng, không thể nhịn được nữa, hung hăng vỗ vỗ lên đầu nàng.

Kỳ An kêu lên một tiếng, nhảy ra xa, trông mặt rất là ủy khuất. Đi tới đi lui ở cổ đại này thực sự là không thể thích ứng nổi, người nào cũng là cao thủ, chỉ có nàng tay trái gà không chặt, kiểu gì cũng không phải là đối thủ của người khác.

“Ta quyết định rồi!”

Kỳ An cao giọng nói làm Hiên Viên Ký giật mình, “Lại làm sao vậy?”

Kỳ An vươn tay lên lắc lắc, “Về sau ta muốn dốc lòng nghiên cứu độc dược, không cần biết là cao thủ vô lâm gì gì, dám đụng vào ta thì toàn bộ sẽ ngã xuống đất.”

Hiên Viên Ký sững sốt nửa ngày, trợn trắng mắt, trông thật không có khí chất, “Tiểu Thất, ngươi không biết gì sao?”

“Biết cái gì?” Chẳng lẽ nàng đã vô tình xúc phạm tập tục cổ quái gì?

“Hồ thái y chính là một tay giết người lợi hại.”

Kỳ An chớp mắt, cẩn thận hồi tưởng.

Nhịn không được, lại đuổi tay vỗ vỗ, Hiên Viên Ký thở dài, “Bao kim châm của hắc có thể cứu người, cũng có thể giết người. Tiểu Thất quả nhiên tâm địa thiện lương, chỉ nhìn thấy lúc cứu người.”

Không đợi Kỳ An tỉnh táo lại, Hiên Viên Ký lại nói, “Thu Tiểu Thất làm đồ đệ, trong lòng hắc nhất định cực kỳ vui sướng, có lẽ được hắc chuyên tâm truyền dạy chỉ có tiểu Thất.”

Kỳ An lấy từ trong ngực ra một bao châm, có chút suy nghĩ, “Nhưng cho tới giờ hắc vẫn chưa nói gì.”

Hiên Viên Ký mỉm cười, “Kim châm trong tay ngươi chính là chí bảo của hắc. Có thể thấy ngươi được Hồ thái y dốc cả ruột gan ra truyền dạy rồi đó.”

Lão nhân kia nha, không, sư phụ, chẳng lẽ không thể nói vài lời về chuyện này hay sao? Kỳ An mắng thầm trong lòng, trên mặt lại hiện lên ý cười ầm ập.

“Tiểu thất!” Hiên Viên Ký gọi nàng, “Hy vọng Lạc Hoài Lễ thật sự hiểu được mình đã có được một nữ tử tốt!”

Nữ tử tốt thì ở đâu cũng có, đâu phải chỉ có một mình Tiêu gia tiểu Thất!

Ngày nào đó rốt cục cũng đến.

Trường Lan búi tóc cho nàng, trang điểm cho nàng, mặc cho nàng trang phục đỏ. Lúc trộm mảnh voan đỏ lên đầu nàng, Trường Lan cảm thấy mắt nóng lên.

Mạc Nhược nắm tay nàng, dẫn nàng từng bước một đi ra.

Không phải ai cũng có thể lấy chồng hai lần như nàng. Lần trước, nàng đã thất bại thảm hại, lòng nát tâm đau; lúc này đây, liệu có tìm được hạnh phúc?

Lạc Hoài Lễ, người luôn được khen ngợi văn võ song toàn, là vị hôn phu có tình có nghĩa, liệu sẽ đem lại cho nàng một đời hạnh phúc?

Nhớ lúc mới tới dị thế, trông hắc thật đau thương, ôm nàng thì thảo nói, “Thực xin lỗi, tiểu Thất, ta đã tới chậm.”

Nhớ tới một buổi tối nọ, hần nhẹ giọng đồng ý, “Nếu như tiểu Thất không thích, vậy ta sẽ không có nữ nhân khác.”

Nhớ tới lúc hần không để ý tục quy, cố ý đưa nàng ra cũng, hai tay ôm chặt nàng, “Tiểu Thất, người phải tin tưởng ta.”

Nhớ khi hần nói, “Một ngày không gặp, như cách ba thu.”

Nhớ tới ánh mắt trầm tĩnh của hần, nhớ tới vòng tay rộng rãi ấm áp của hần...

Những lúc ấy chỉ thấy bình thường, hiện giờ nghĩ đến lại thấy rung động.

Ngồi trong kiệu hoa, Kỳ An không khóc, chỉ là tay nắm chặt lấy xiêm y. Cô đơn nhiều năm như vậy, thật vất vả nghĩ cách tìm hạnh phúc, hạnh phúc lại mất đi. Nàng khát vọng có một gia đình của chính mình, lại vì cái gì mà gian nan đến tận đây!

Lạc Hoài Lễ, nếu như hần toàn tâm toàn ý yêu nàng, vậy cho dù có suốt đời nghèo khổ, nàng cũng sẽ yêu hần, ở bên hần. Vô luận là bần cùng hay phú quý, sinh lão bệnh tử cũng tuyệt không tương phụ.

Kiệu hoa dừng lại, Mạc Nhược dắt tay nàng, vững vàng đỡ nàng lên lưng Lạc Hoài Lễ, “Tiểu Thất, nhất định phải hạnh phúc!” Mắt Mạc Nhược đỏ lên.

Lạc Hoài Lễ công nàng. Tầm lưng rộng lớn ấm áp, tựa hồ có thể xóa bỏ mọi bi thương tuyệt vọng, để nàng an tâm dựa vào.

Bước qua chấu than, bỏ qua mọi chuyện cũ.

Bái thiên địa, cảm tạ đã để nàng sống lại;

Bái cao đường, cảm tạ ơn đức nuôi dưỡng;

Tương bái, cảm tạ giờ khắc chân tâm tương đãi này, để nàng có thể tiếp tục hy vọng.

“Kết thúc buổi lễ! Đưa vào động phòng!” Tiếng hô vang lên, đột nhiên làm Kỳ An lệ nóng doanh tròng.

Giờ đây, liệu nàng có thể có hạnh phúc?

10. Chương 10. Thời Gian

Thời gian

Ánh nến chiếu rọi vào tiểu Thất, nhìn càng thêm kiều diễm động lòng người. Lạc Hoài Lễ tay nhắc khăn voan, cả người cơ hồ trở nên ngây ngốc.

Hai gò má Kỳ An nóng như lửa, trong không gian yên tĩnh, ánh mắt kia chỉ càng làm cho người ta tim đập như sấm, rốt cục không nhìn được nữa, nàng nói, “Người rốt cục muốn cầm cái khăn đến bao giờ?”

Lạc Hoài Lễ phục hồi lại tinh thần, tùy ý vứt chiếc khăn sang bên, cúi xuống hôn nàng, thanh âm thanh nhã mê người, “Giờ khắc này, như mộng như ảo!”

Đêm hôm đó vô cùng mê loạn, Kỳ An chỉ cảm thấy cả thế giới đỏ rực một mảnh, nàng hư hư ảo ảo, nặng nề di động, chỉ có thể bám chặt vào Lạc Hoài Lễ mới cảm thấy an tâm.

Một khắc đau nhức kia, nàng đột nhiên rơi lệ đầy mặt. Lạc Hoài Lễ kiên nhẫn hôn lên từng giọt nước mắt trên mặt nàng, thì thào gọi, “Tiểu Thất, tiểu Thất!”

Nàng ôm Lạc Hoài Lễ, không kiềm được run rẩy, khóc không thành tiếng.

Lạc Hoài Lễ ôm chặt nàng, “Không cần sợ hãi, tiểu Thất!”

Nàng nhìn hần hồi lâu, rốt cục vươn lên hôn hần.

Đến với hạnh phúc sẽ vứt bỏ được thương tâm. Nàng không thể chỉ vì một Trương Sở Du mà bỏ đi cả thế giới, không phải sao?

Sáng sớm, Kỳ An còn chưa mở mắt đã cảm thấy trên mặt ngứa ngứa, nàng nhắm mắt nhú mày, “Trường Lan, ta ngủ thêm một lát, một lát nữa thôi!”

Cảm giác ngứa biến mất, ngừng một lát, lại trở lại càng mạnh mẽ hơn.

Tức giận, Kỳ An từ từ lấy vật ở trước mặt, mở to mắt, “Trường Lan...” sau đó nhìn thấy gương mặt ngây ra của Lạc Hoài Lễ thì trở nên thất thần đến nửa ngày.

Lạc Hoài Lễ thấp giọng cười, dực vọng trong mắt còn chưa lui, lại nghịch nghịch gáy nàng một chút, “Xem ra vi phu còn chưa cố gắng đủ a, tiểu Thất còn không nhớ có ta tồn tại.”

Kỳ An mặt đỏ tai hồng, đánh hấn một cái. Ánh nắng rọi qua cửa sổ cho thấy đã không còn sớm.

Lạc Hoài Lễ ghé vào trên người nàng, hít sâu một hơi, rồi xoa người lên, không dám quay lại nhìn nàng, “Mau đứng lên đi, lát nữa còn đi thỉnh an cha mẹ!”

Cũng không gọi người tới hầu hạ, Lạc Hoài Lễ tự mình chỉnh trang quần áo, cũng không để ý Kỳ An mặt hồng tim đập thế nào, cứ đưa từng kiện từng kiện quần áo mặc vào người nàng.

Không nên hy vọng hấn có thể mặc quần áo cho nàng. Trường Lan buồn cười kéo nàng ra, sửa sang lại quần áo cho nàng một lần nữa. Kỳ An trừng mắt nhìn Lạc Hoài Lễ, hấn bưng nước trà uống, không quay đầu liếc nàng lấy một cái, tựa hồ hoàn toàn không biết có ánh mắt sắc như đao đang lăm không đến chỗ hấn.

Lạc Anh khi trẻ tuổi thì theo quân đội đông chinh tây chạy, trong nhà chỉ có một thê một thiếp. Thê tử chỉ sinh được một mình Lạc Hoài Lễ.

Mẹ đẻ của Lạc Hoài Lễ, Kim Vân, vốn là tiểu thư khuê các, dịu dàng đoan trang, nàng và Lạc Anh yêu thương nhau, lại sinh hạ được con trai độc nhất, địa vị của nàng ở trong nhà nghiêm nhiên không gì phá nổi.

Thiếp của Lạc Anh tên Lý Thị. Nàng đã cứu Lạc Anh lúc hoạn nạn, ông thương nàng cơ khổ vô y liền mang về Lạc gia. Có lẽ là do phải chịu đủ nỗi khổ chiến loạn, thân thể không tốt nên không thể sinh con cho Lạc Anh.

Kỳ An và Lạc Hoài Lễ từng bước, từng bước kính trà.

Kim Vân cười, kéo tay nàng, đánh giá nàng một lượt từ trên xuống dưới rồi quay sang bên nhìn Lý Thị, cười nói: “Con dâu của chúng ta thực sự là càng nhìn càng đẹp, không biết khi nào thì cho chúng ta cháu bé đây!”

Lý Thị cũng cười nói thêm vào làm Kỳ An đỏ bừng mặt. Lạc Hoài Lễ đứng bên cạnh cười, cầm lấy tách trà trong tay Kỳ An, kéo Kỳ An ngồi xuống bên cạnh, “Nương, sao có thể nhanh như vậy. Người nóng vội quá sẽ dọa con dâu người chạy mất đó!”

“Ai da, nhanh như vậy đã có phụ không cần nương rồi! Lão gia, người xem, sinh con trai có ích lợi gì a!” Kim Vân giễu cợt nhi tử, khó mới có cơ hội để trêu cợt hấn.

Lạc Anh tủm tỉm cười, nói: “Tiểu Thất, về sau đã là người một nhà rồi, có việc gì thì hãy nói với ta và nương, nếu Hoài Lễ khi dễ người, chúng ta sẽ giúp người dạy hấn.”

Lạc Hoài Lễ kêu lên, “Nương, người cũng đừng nói ta nhà, cha còn bắt công hơn ta nữa, có con dâu liền quên con trai.”

Mấy người cười cười nói nói, Kỳ An chú ý thấy Lý Thị rất ít mở miệng, chỉ ở bên đậm đậm cười, thấy có cảm giác không thích hợp.

Trong lòng không khỏi thở dài, cái này gọi là người thứ 3 a, có lẽ không phải tất cả đều hạnh phúc.

Lạc Hoài Lễ nhậm chức, mọi việc trở nên bận rộn, cứ ở nhà với nàng được hai ngày lại xuất môn.

Có đôi khi hắn cũng nói với nàng vài chuyện, nhưng nàng với những việc đó không có hứng thú nên cũng không nhớ lâu. Chỉ biết Hiên Viên Ký tuy rằng là thái tử nhưng cũng có nhiều nguy cơ. Nhị hoàng tử Hiên Viên Cực có mẹ đẻ là con gái của Phiên vương, đã ở bên ngoài nhiều năm, rất có uy vọng trong dân gian.

Đại khái các thế lực trong triều chia làm ba phe, trong đó một phe do Mạc Nhược, Lạc Hoài Lễ cầm đầu, ủng hộ Hiên Viên Ký, một phe dựa vào thế lực của Phiên vương, ủng hộ Hiên Viên Cực. Tiêu Dục và Lạc Anh thì bảo trì trung lập, chỉ tận trung với hoàng thượng.

Hiên Viên Ký có hiền danh, đáng tiếc quân đội trong tay không nhiều, mặc dù được người người ủng hộ nhưng không có binh mã trong tay vẫn không hề an tâm. Hiên Viên Cực có Phiên vương ủng hộ, trong tay có đủ loại thế lực võ lâm chốn giang hồ, tuy rằng nhất thời không thể chống lại Hiên Viên Ký, nhưng cũng không hoàn toàn ở thế yếu. Hai người thế lực ngang nhau, ai cũng có sở trường riêng. Nhưng thế cân bằng đó đã bị phá vỡ khi Tiêu Dục chết đi.

Tiêu gia cửa nát nhà tan, chỉ có một nữ nhi đã gả nhập Lạc phủ. Tuy rằng không đến mức ngay lập tức nghe theo lời Lạc Hoài Lễ, nhưng Tiêu gia quân là một tay Tiêu Dục sáng lập, luôn trung thành với Tiêu gia, một câu nói của người Tiêu gia thì giống như thánh chỉ của Hoàng thượng. Nếu Tiêu Thất có lệnh, cũng khó đảm bảo Tiêu gia quân sẽ không theo hướng thái tử. Điều này mà nói, là một kích trí mạng đối với Hiên Viên Cực.

Lạc Hoài Lễ đương nhiên không nói những điều đó với Kỳ An, là nàng đi hỏi Trường Khanh, kết quả biết được, vô cùng sững sốt.

Buổi tối, khi Lạc Hoài Lễ trở về, Kỳ An nhìn lại hắn.

Lạc Hoài Lễ bị nàng nhìn chăm chú đến mức nổi da gà, cúi đầu nhìn lại mình một lượt kỹ càng rồi mới nghi hoặc hỏi nàng, “Tiêu Thất, ngươi nhìn cái gì vậy?”

Kỳ An chặc lưỡi, “Thực chưa từng thấy cảnh tranh đoạt quyền lực kinh tâm động phách.”

Lạc Hoài Lễ dở khóc dở cười, ôm lấy nàng, “Không biết đạo này ngươi suy nghĩ cái gì...”

Kỳ An ngẩng đầu lên, “Phụ thân là binh bộ thượng thư, ngươi cũng coi như có công danh trong người, vì sao lại muốn bôn ba tranh đấu, cứ như vậy không được sao?”

Lạc Hoài Lễ tự phụ cười, “Đại trượng phu trên đời, đương nhiên có những việc nên làm và những việc không nên làm. Oanh oanh liệt liệt sống mới không uổng một đời.”

Kỳ An nhẹ nhàng thở dài, có vài ý nghĩ của nam nhân, nữ nhân thực không thể lý giải được.

“Trường Khanh!” Một hôm, Kỳ An đưa cho hắn một phong thư, “Đưa cho Tiêu Vinh, nói rằng cho dù Tiêu Thất đã gả nhập Lạc phủ nhưng tuyệt đối sẽ không sát nhập quân đội; muốn quân đội Tiêu gia vẫn cứ duy trì tôn chỉ từ trước đến giờ, không cần phải thay đổi gì vì Tiêu Thất, như vậy mới không phụ thanh danh một đời của lão tướng quân, không thẹn với danh dự của Tiêu gia hơn mười năm qua.”

Trường Khanh quỳ xuống, đưa hai tay ra tiếp nhận, “Dạ!”

Trường Khanh mỉm cười, tiểu thư nhà nàng là trân bảo của Tiêu gia, tự nhiên cũng là thiên hạ vô song.

Nếu như ngày tháng cứ trôi qua như vậy thì thật là tốt.

Thời gian trôi mau, trong nháy mắt, nàng và Lạc Hoài Lễ đã trở thành vợ chồng được hơn nửa năm. Lạc Hoài Lễ ôn nhu săn sóc, cha mẹ chồng yêu thương, nàng nghĩ, đây chính là hạnh phúc, vết thương này có thể từ từ mà lành rồi.

Ngay cả Mạc Nhược thấy nàng vui vẻ liền mời Lạc Hoài Lễ uống rượu, thật khó mới nuôi tiểu Thất khỏe mạnh, hồng hào như vậy.

Hiên Viên Ký nhìn thấy nàng, trầm mặc không nói, cuối cùng cười, “Tiêu Thất có thể tươi cười gần gũi như vậy, xem ra đem ngươi giao cho Hoài Lễ là một lựa chọn chính xác.”

Ban ngày, nàng một mình đọc sách y, thi thoảng lên đi bán phỏng sư phụ. Ban đêm, sau khi dùng cơm, Lạc Hoài Lễ sẽ đưa nàng ra ngoài, ngắm kinh thành phồn hoa vào đêm.

Có đôi khi, thấy sắc mặt Lạc Hoài Lễ có vẻ uể oải, nàng sẽ ở lại trong nhà, cùng hắn nói chuyện.

Mùa thu, bất hạnh truyền đến. Long Khi tướng quân đã thụ trọng thương trong khi chiến đấu và qua đời.

11. Chương 11. Kinh Biên

Kỳ An vốn nghĩ, nàng là nữ tử, những chuyện chiến trường này cách nàng rất xa. Lại không biết rằng, có đôi khi, người không kiếm chuyện, chuyện lại tìm đến người.

Long Khi trọng thương bỏ mình, trước lúc lâm chung đã viết một phong thư gửi lại cho muội muội, người đang ở ngôi vị hoàng hậu, nó thực ngắn ngủi nhưng đủ để phá vỡ thế giới của Kỳ An.

“Vì nước tận trung, chết cũng không tiếc, chỉ vương bần nhất nữ Long Liên, cơ khổ vô y. Tiểu nữ và Lạc Hoài Lễ thanh mai trúc mã, tình căn sâu đậm. Mong hoàng thượng và nương nương rủ lòng thương xót, không cầu danh vọng địa vị, chỉ cầu thành toàn tâm nguyện tiểu nhi nữ!”

Hoàng hậu phủ linh khóc thảm, cực kỳ bi thương, quỳ gối trước mặt hoàng thượng xin tứ hôn cho chất nữ.

Băn khoăn nghĩ đến Tiêu gia, hoàng thượng do dự, “Đã tứ hôn cho Tiêu gia, làm sao có thể tứ hôn cùng hôn sự đó cho Long Liên?”

Hoàng hậu quỳ rạp xuống, “Người bình thường còn có ba vợ bốn nàng hầu, huống chi Lạc Hoài Lễ tuổi trẻ tài cao, có hai thê thiếp cũng đâu có gì kỳ lạ. Hơn nữa Long Liên phẩm tính tinh khiết thiện lương, Tiêu Thất cũng là tiểu thư khuê các, hai người hòa bình chung sống, phù chung một chồng cũng có thể xem là một chuyện tốt được mọi người ca tụng.”

Hoàng thượng trầm ngâm chốc lát rồi gật đầu đáp ứng.

Ngày hôm sau, thánh chỉ hạ xuống, tứ hôn Lạc Hoài Lễ.

Kỳ An ngơ ngác quỳ, chỉ cảm thấy đầu ong ong, mãi đến khi Lạc Hoài Lễ nâng nàng dậy, vẻ mặt lo lắng gọi, “Tiểu Thất, tiểu Thất!”

Kỳ An phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy Lạc Hoài Lễ thì vô lực cười, không nói nổi câu gì.

Lạc Hoài Lễ ôm nàng vào lòng, cúi đầu thở dài, “Tiểu Thất, ngươi yên tâm, Liên nhi trời sinh tính nhu nhược, rất dễ sống chung. Ngươi là chính thê của ta, lại là người ta yêu thực sự, vô luận là ai cũng sẽ không thể ảnh hưởng đến ngươi. Cho nên, tiểu Thất, không phải sợ, tất cả đã có ta.”

Kỳ An vô thức túm lấy áo hắn, “Nhưng chính ngươi đã đồng ý với ta.” Hắn đã đồng ý, chỉ cần nàng không thích, hắn sẽ không có nữ nhân khác.

Lạc Hoài Lễ cúi đầu nhìn nàng, trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ, “Nhưng mà tiểu Thất, đây là hoàng mệnh. Hơn nữa, đó cũng chỉ là một tiểu thiếp, không cần lo nghĩ quá như vậy.”

Kỳ An trầm mặc không nói, ánh mắt lại dần dần hoang vắng.

Hiên Viên Ký tựa hồ cũng hiểu được phần nào, “Tiểu Thất, ngươi không nên trách hắn, vương tôn công tử, người nào không phải ba vợ bốn nàng hầu? Huống chi đây lại do hoàng thượng hạ chỉ, hắn không thể cãi lời được.”

“Tiểu Thất, Hoài Lễ không phải là người có mối nối cũ, Long Liên cũng là thân phận tiểu thiếp trong nhà. Đây không phải là lỗi của Hoài Lễ.”

Lạc Hoài Lễ đúng, Long Liên cũng đúng. Tất cả mọi người đều không sai, có phải vì thế thì người sai chính là nàng?

Đúng vậy, nếu như thật là Tiêu Thất, có lẽ cũng thấy chuyện đó là bình thường. Chỉ có một người từ ngoài đến như nàng mới có ý nghĩ khác thường như vậy.

Nàng ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Hiên Viên Ký, “Thái tử ca ca, ta biết rồi. Đúng là ta sai rồi.” Không nên cưỡng cầu Trương Sở Du thiên trường địa cửu, không nên chấp nhất Lạc Hoài Lễ thuận miệng một lời hứa, nhất là không nên hy vọng xa vời vào một tình yêu thiên trường địa cửu.

Tổng Kỳ An, mày phải tỉnh lại. Đó là ông trời trừng phạt mày, trừng phạt mày đối với tình yêu khăng khăng cố chấp.

“Tiêu Thất?” Hiên Viên Ký nghi hoặc nhìn nàng, trong phút chốc hần cảm thấy phảng phất có gì đó diễn ra.

Kỳ An nói to, ánh mắt an tĩnh, “Không có gì, chẳng qua là đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, đúng là ta thật sự sai lầm rồi.”

Hiên Viên Ký lo lắng nhìn nàng trong chốc lát, tựa hồ cảm thấy không có gì dị thường mới vỗ vỗ đầu nàng, “Nghĩ thông suốt là tốt rồi, tên Lạc Hoài Lễ kia không có gan dám khi dễ người đâu, còn Long Liên thì lấy lòng người còn không kịp nữa là!”

Kỳ An chỉ cười cười không nói.

Trong mơ, tựa hồ có rất nhiều người đang nói chuyện.

Trương Sở Du nói, “Kỳ An, cô ấy mang thai. Người yên tâm, ta sẽ mua phòng ở chỗ khác cho mẹ con bọn họ, sẽ không xuất hiện trước mặt em.”

Hắn nói, “Kỳ An, cô ấy rất hiền, là người rất tốt, sẽ không tranh giành gì với người đâu.”

Hắn nói, “Kỳ An, cô ấy rất đáng yêu, là một cô gái rất tốt, đừng hận nàng.”

Hắn nói, “Kỳ An, anh sẽ không bỏ mặc em. Em là vợ anh, điểm này vĩnh viễn không thay đổi.”

Bạn bè nói, “Kỳ An, đồ ngốc, người bỏ đi sẽ hợp ý của cô gái kia. Huống chi, người cũng không còn trẻ, không nên ngây thơ tin vào tình yêu nữa, hãy nghe theo Trương Sở Du đi. Ít nhất, người mới là vợ hợp pháp của hắn.”

Sau đó, là Hoài Lễ nói, “Mặc kệ có bao nhiêu nữ nhân, tiêu Thất vẫn là người quan trọng nhất. Nếu như tiêu Thất không thích, ta sẽ không có nữ nhân khác.”

Hắn còn nói, “Chẳng qua chỉ là một thiệp thất, không cần quân tâm.”

Cuối cùng, Hiên Viên Ký chậm rãi đi tới, “Tiêu thất, người không nên trách hắn, vương tôn công tử, người nào không phải ba vợ bốn nàng hầu, huống chi đây là hoàng thượng hạ chỉ, hắn không cãi lời được.”

Trái tim giống như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, Kỳ An kêu lên sợ hãi, tỉnh lại, cảm thấy lồng ngực đau đớn, giống như không thể hô hấp.

“Tiêu Thất!” Lạc Hoài Lễ vốn vẫn đứng bên ngoài liền đập cửa xông vào, ôm nàng thật chặt, “Tất cả sẽ không thay đổi gì cả, tiêu Thất, ta nói rồi, tất cả sẽ không thay đổi.”

Kỳ An thở nặng nề trong lồng ngực hắn, vội lấy tay ấn ngực để xoa dịu đau đớn.

“Tiêu Thất!” Lạc Hoài Lễ hơi thả nàng ra một chút, cẩn thận nhìn nàng, “Gặp ác mộng phải không? Đúng là nha đầu ngốc, lớn như vậy còn có thể bị mộng dọa đến như vậy.”

Nhẹ nhàng đặt nàng nằm lên giường rồi nằm xuống bên cạnh, hắn dùng một bàn tay vỗ vỗ nàng, “Không phải sợ, ta ở trong này cùng người.”

Kỳ An chậm rãi nhắm mắt lại, nghe hắn nhẹ nói.

Nếu như cũng không từng động tâm, tại sao có thể như vậy đau đớn?

Con người đâu phải cỏ cây, sớm chiều ở chung, làm sao có thể thờ ơ, huống chi đối với một người khao khát tình cảm ấm áp như nàng! Trong bóng tối, Kỳ An bị thương nở nụ cười.

Theo di chúc của Long Khi, ngày đại táng cho hẳn chính là lúc Long Liên xuất giá.

Đó đúng là một nghi thức đặc biệt.

Không trung lất phất mưa phùn, đã đưa ma, cũng là tống thân.

Tân lang tân nương một thân đồ tang, đã phù linh, cũng là thành thân.

Long Liên mềm mại khiếp nhược, khóc như mưa, vừa thấy là thương.

Lạc Hoài Lễ nhẹ nhàng đỡ lấy, lau đi nước mắt trên mặt nàng, thấp giọng an ủi.

Nếu như Kỳ An không phải là thê tử của Lạc Hoài Lễ, nàng cũng sẽ cảm thấy đây là một hôn lễ cảm thiên động địa, lấy đồ trắng làm nền, tạo ra một đôi dui dặt tương trợ, trong bi thống vẫn lộ rõ tình cảm mạnh mẽ. Quả nhiên là tình thâm ý trọng, một câu chuyện sẽ được người đời ca tụng.

Mưa phùn làm ướt mái tóc dài của nàng. Nàng đứng xa xa nhìn, mưa liên miên, gió thê lương buồn bã, hẳn cao lớn, nàng ôn nhu, thật sự là một đôi tương xứng.

Trong chính đường, Lạc Hoài Lễ dẫn Long Liên từng bước kính trà.

Lúc đến trước mặt Kỳ An, Long Liên nhu thuận quỳ xuống, lo lắng nhìn nàng, “Tỷ tỷ, thỉnh uống trà.”

Tay Kỳ An run lên, vài giọt nước trà rơi xuống, vừa vẩy tích trên tay Long Liên, nàng ta nhanh chóng đỏ hốc mắt, kinh sợ cúi đầu xuống, “Thực xin lỗi, tỷ tỷ, là Liên nhi ngốc.”

Kỳ An thiếu chút nữa là lại run lên, mới lần đầu gặp mặt thôi mà đã có thể xưng hô thân thiết đến vậy sao.

Thấy bộ dáng ủy khuất của Long Liên, Kim Vân đứng ra giảng hòa, “Tốt lắm, đứng lên đi. Về sau hai tỷ muội ở chung với nhau, có thể làm bạn tốt.”

Lý Thị cũng ở bên cạnh cười nói, “Liên nhi nhu thuận động lòng người, tiểu Thất khéo léo dễ thương, ở chung đúng là rất tuyệt.”

Kỳ An miễn cưỡng cười, cái gọi là hào phóng chính là xẻ trượng phu ra cho người ta lấy đi.

Đêm đó Lạc Hoài Lễ vào phòng tiểu Thất.

Nhìn thấy hắc trong gương, Kỳ An sửng sốt.

Lạc Hoài Lễ cười cười, cúi đầu tựa vào vai nàng, vùi mặt vào mái tóc thơm ngát của nàng, “Vẫn là cảm thấy người tốt nhất. Một ngày không thấy, ta nhớ người.”

Một đôi tay vững vàng bế nàng lên, ôm về phía giường.

Kỳ An tỉnh táo lại, vội vàng đẩy, “Lạc Hoài Lễ, ngươi làm gì, hôm nay chính là người, chính là người...” vẫn là không thể nói ra được.

Lạc Hoài Lễ dừng bước, “Là ta cái gì? Tiểu Thất, ta đã nói với ngươi, tất cả đều sẽ không thay đổi. Ngươi không tin ta sao?”

Kỳ An cười khổ, “Lạc Hoài Lễ, hôm nay là đêm tân hôn của nàng.” Cho nên nếu như Lạc Hoài Lễ không đi sẽ có ý nghĩa thế nào với nữ tử kia, nàng có thể hiểu được. Tuy nàng không hề muốn, nhưng cũng không thể yên tâm thoải mái chà đạp tôn nghiêm của nữ nhân khác để xây dựng hạnh phúc của mình. Nàng không muốn Lạc Hoài Lễ qua bên kia, nhưng lúc này nàng cũng có có tâm tình nào.

Lạc Hoài Lễ ôm nàng nằm trên giường. Kỳ An vừa động, hắn liền lập tức ôm chặt lấy, “Tiểu Thất, ta cái gì cũng không làm, chúng ta cứ nằm như vậy đi.”

Lạc Hoài Lễ nhẹ giọng nói, “Tiểu Thất, ta sẽ chăm sóc, bảo vệ nàng, nhưng ta chỉ yêu có ngươi thôi.”

Cho nên hẳn không thể để tiểu Thất một mình. Nghĩ đến cảnh tượng kia, hắn cũng cảm thấy đau lòng. Dù sao còn nhiều thời gian, vẫn còn cơ hội bù đắp cho Long Liên.

Cửa đột nhiên bị đập mạnh, nha đầu bên người Long Liên hô to, “Cô gia cô gia, người mau đi xem tiểu thư, tiểu thư té xỉu rồi.”

Lạc Hoài Lễ chấn động, vội vàng xoay người ngồi dậy, nói với Kỳ An, “Tiểu Thất, người ngủ trước, ta đi xem thế nào, có thể nàng ấy quá bị thương chuyện của tướng quân.”

Vội vã mặc xiêm y rồi đi ra ngoài. Kỳ An không nói gì, chỉ an tĩnh nhìn bóng dáng hần biến mất ngoài cửa, dung nhập trong bóng đêm.

“Tiểu thư, có muốn ta đi thỉnh cô gia trở về?” Trường Lan đứng ngoài cửa hỏi.

Kỳ An lắc đầu, nhẹ giọng đạo, “Không cần. Người đi ngủ đi.”

Kỳ An lắc đầu, nhẹ giọng nói, “Không cần, người đi ngủ đi.”

Đêm đó, Lạc Hoài Lễ không trở về.

Sáng hôm sau, sau khi Lạc Hoài Lễ vào triều, Long Liên đến thỉnh an nàng.

Vẻ mặt đỏ ửng, xấu hổ vô hạn, “Tỷ tỷ, thực xin lỗi. Tối hôm qua Liên nhi quá mệt mỏi nên mới té xỉu, thỉnh tỷ tỷ không trách tội.” Vừa nói vừa đưa mắt liếc trộm nàng.

Kỳ An mỉm cười, “Long cô nương đa lễ, người có tội gì.”

Long Liên quỳ sụp xuống, nước mắt rơi như mưa, lớn tiếng nói, “Tỷ tỷ, ngài quả nhiên là ghét Liên nhi. Thực xin lỗi, thực xin lỗi, đều là tại Liên nhi không hiểu chuyện.” Nàng ta vừa khóc vừa dùng sức ho khan, đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

Kỳ An bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng đỡ lấy nàng ta, Phương Phi đứng một bên vội vàng kêu to, “Mau mời đại phu. Tiểu thư, làm sao vậy a, sao tự đứng lại ngất đi như vậy? Tiểu thư, người đừng làm ta sợ!”

Kỳ An vừa đụng vào cổ tay Long Liên, sắc mặt liền thay đổi.

Đại phu tới rất nhanh. Đây chính là do Long Liên đưa tới, nghe nói là tùy quân đại phu của Long gia, chứng kiến Long Liên lớn lên nên rất hiểu trạng huống sức khỏe của nàng, vì thế mới đi theo tới Lạc phủ.

Hắn chẩn mạch, sau đó liền quỳ gối trước mặt Kỳ An, “Tướng quân phu nhân, tiểu thư nhà ta từ nhỏ đã yếu đuối, không chịu nổi sức ép, xin phu nhân giữ cao đánh khẽ. Tiểu thư nhà ta về sau nhất định sẽ nghe phu nhân phân phó, không dám làm chuyện không phải của mình.”

Trường Lan, Trường Lan tiến lên đứng phía trước Kỳ An. Trường Lan ánh mắt lạnh như băng, “Long gia đại phu nói gì?”

Kỳ An đột nhiên nói, “Trường Lan!”

“Dạ!” Trường Lan vội vàng lui sang bên, cúi đầu đáp.

Kỳ An nhẹ nói, “Long cô nương đúng là thân thể yếu đuối, về sau nếu không khỏe thì không cần sang bên này. Bằng không nếu xảy ra chuyện gì, ta thật không tha thứ cho mình.”

Lông mi Long Liên nhẹ run rẩy. Long gia đại phu kinh ngạc nhìn nàng một cái rồi giúp đỡ Long Liên đi ra.

“Tiểu thư?” Trường Lan nghi hoặc nhìn nàng, tựa hồ có chút không cam lòng.

Kỳ An giật nhẹ khóe miệng, nhìn lại ngón tay mình. Có lẽ còn chưa học đủ y thuật rồi, bằng không tại sao vừa rồi bắt mạch cho Long Liên, nàng thấy không hề có vấn đề gì, sao đại phu lại biết Long gia tiểu thư thân thể yếu ớt kia bị gây sức ép?

Mấy ngày sau, tiểu Thất đều không để Lạc Hoài Lễ vào phòng.

Lạc Hoài Lễ vừa tới gần, một loại mùi lạ khiến nàng ghê tởm muốn nôn.

Lạc Hoài Lễ nhìn thấy nàng, đáy mắt lộ vẻ khiếp sợ, “Tiểu Thất, người không thể tha thứ cho ta sao?”

Kỳ An cau mày, cố gắng cười, “Ta sẽ nhanh quen thôi. Long Liên vừa mới mất phụ thân, lại là tân hôn, người đến chỗ nàng đi.”

“Tiểu Thất?” Lạc Hoài Lễ nhìn nàng chăm chú.

Kỳ An hít sâu một hơi, “Ta thật sự không có việc gì, không cần phải lo lắng, hãy để ta thích ứng một chút. Ta sẽ không trách người, thật sự.”

Kỳ An chôn đầu giữa hai cánh tay, cười khổ, trượng phu và bàn chải đánh răng không thể dùng chung, huống hồ tình yêu.

12. Chương 12. Sóng Gió

“Tiểu Thất!” Đêm nay, Lạc Hoài Lẽ lại đứng chôn chân ngoài cửa, hần ảm đậm thở dài, thấy như tâm tiểu Thất càng lúc càng xa hần.

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, Trường Lan đang canh giữ ở cửa xoay người thì lễ, “Cô gia, tiểu thư mấy ngày nay ăn uống không tốt, tinh thần mệt mỏi, đã ngủ từ sớm. Thỉnh cô gia dời bước đến chỗ nhị phu nhân.”

Lạc Hoài Lẽ đứng yên, gió đêm lay động vạt áo, “Trường Lan, có phải người cũng thấy ta sai lầm đúng không?”

Về mặt Trường Lan không thay đổi, “Cô gia, đúng vậy!”

Đúng vậy? Đúng vậy? Sao Trường Lan lại có thể có thái độ này? Lạc Hoài Lẽ lắc lắc đầu, nhẹ giọng hướng về phía cửa, “Tiểu Thất, ta chỉ yêu có người, cho dù có Liên nhi, tình cảm với người chưa hề thay đổi.”

Vẫn không có tiếng đáp lại, trong miệng hần dần thấy đắng. Lạc Hoài Lẽ suy sụp cúi đầu, mãi sau mới quay sang Trường Lan, nói: “Hãy chăm sóc tiểu Thất thật tốt, ta có việc phải xa nhà, sớm mai xuất phát rồi, nhanh thì một tháng, lâu thì nửa năm mới trở về. Người, người giúp ta chào tiểu Thất!”

“Dạ, cô gia yên tâm, cô gia đi thông thả.”

Lạc Hoài Lẽ quay đầu đi vài bước, dừng lại nói, “Đêm nay ta ở tại thư phòng.”

Đợi chờ, không nghe thấy tiếng trả lời, hần quay đầu nhìn Trường Lan.

Trường Lan vẫn đang trong tư thế khom mình hành lễ, làm như không nghe thấy.

“Trường Lan?” hần đề cao thanh âm.

Trường Lan vẫn không ngẩng đầu, “Dạ, Trường Lan đã rõ, cô gia hãy đi nghỉ sớm.”

Lạc Hoài Lẽ đứng một lát, nhìn theo từng chiếc lá cuốn trong làn gió.

Thật lâu sau khi Lạc Hoài Lẽ rời khỏi, Trường Lan mới ngẩng đầu, khẽ gọi, “Tiểu thư?”

Không có tiếng trả lời. Trường Lan đợi một chút rồi đẩy cửa vào. Bước qua cánh cửa khép hờ, Trường Lan thấy tiểu thư đang nằm trên giường, hình như đã ngủ say. Vài sợi tóc dính trên gò má gầy gò. Trường Lan chợt cảm thấy sống mũi cay cay, nước mắt tự nhiên rơi xuống.

Những ngày gần đây tiểu thư không khỏe, ăn cái gì là phun ra cái đó, cả ngày chỉ buồn ngủ, càng ngày càng ít nói. Tiểu thư ý chí quật cường, không chịu để cô gia biết, nhưng nàng nghĩ tiểu thư nhất định cũng rất hy vọng có cô gia ở bên làm bạn. Nàng ngẩng đầu lên, cánh mũi phập phồng, hướng về phía bóng tối hỏi, “Trường Khanh, nếu là người, nữ nhân mà người yêu hiểu lầm người, người có thể rời bỏ đi không?”

Trường Khanh không nhanh không chậm nói, “Nếu như là ta, ta sẽ chờ, chờ cho đến lúc nàng bằng lòng gặp ta.”

Dừng một chút, lại nói “Tuy nhiên, nếu như là ta, ta sẽ không để nàng hiểu lầm.”

Trường Lan lau nước mắt trên mặt, “Nhưng hần, cứ nhiên lại bỏ đi.”

Trường Khanh xuất hiện từ trong bóng tối, khoác vai Trường Lan, hai người đứng song song trước giường, cùng ngắm tiểu thư ngủ, “Không sao, tỷ tỷ, tiểu thư đã có chúng ta.”

Hôm sau, khi Kỳ An tỉnh lại, Lạc Hoài Lễ đã sớm lên đường. Nghe nói Long Liên trắng đêm không ngủ, thu thập hành lý cho hắn, rạng sáng đã lưu luyến đưa tiễn, cuối cùng còn khóc choáng tại cửa, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, hai vị phu nhân đều đang tức tưng bên đó.

Kỳ An mở to hai mắt, cảm tưởng như vừa nghe chuyện cổ tích, cuối cùng lên tiếng tán thưởng, “Đúng là một nữ tử tình thâm ý trọng!” Có lẽ Long Liên thích hợp với hắn hơn.

Trường Khanh giương mắt lên, “Trường Khanh không thích như vậy!”

Kỳ An kinh ngạc, nói, “Trường Khanh, vừa rồi là người đang nói chuyện sao?”. Một người mà đến bóng dáng còn khó thấy như Trường Khanh lại mở miệng ư? Nàng vẫn nghĩ có Trường Lan là người phát ngôn, hẳn hoàn toàn không cần phải nói chuyện!

Trường Khanh gật đầu, khẳng định, “Dạ, đúng là Trường Khanh đang nói chuyện.”

Kỳ An không biết nên khóc hay cười, “Trường Khanh, ta biết là người đang nói chuyện. Ý ta là, người nói không thích cái gì vậy?” Kỳ An cảm thấy thú vị, nam nhân cổ đại không phải đều thích kiểu nữ nhân coi trọng phu như trời sao?

Lạc Hoài Lễ đi rồi, Kỳ An thấy nhẹ nhõm, thoải mái không ít, ăn ngon ngủ ngon, sắc mặt cũng dần dần tốt lên.

Trừ những lần đi thỉnh an trưởng bối vào buổi sáng, quả thực nàng chỉ ở trong phòng.

Kim Vân một lần nhìn Kỳ An, cười nói với Lý Thị, “Hoài Lễ đi ra ngoài đã nhiều ngày, tinh thần tiểu Thất lại có vẻ tốt lên. Xem ra là Hoài Lễ không biết thương hoa tiếc ngọc, đã làm tiểu Thất của chúng ta vất vả quá rồi.”

Kỳ An cười theo vài tiếng, xấu hổ không thôi, khóe mắt nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Long Liên, trong lòng có vài phần chua xót.

Nhìn Kim Vân và Lý Thị trên kia, Kỳ An rất là nghi hoặc. Cùng chia sẻ một trọng phu, nữ nhân thật sự có thể an nhiên ở chung sao?

Một tháng sau đó, Lạc Hoài Lễ rốt cục cũng vội vã trở về.

Cũng không phải bởi vì công sự xong xuôi, mà là, Long Liên có thai.

Lạc gia vốn có truyền thống chỉ có một con nối dõi. Vì vậy việc này khiến Kim Vân rất vui, ngay cả Lạc Anh, người vốn vẫn kín đáo phê bình việc Long Liên nhập môn cũng không giấu được vẻ chờ mong trên mặt.

Lạc Hoài Lễ vội vàng, vừa nhảy xuống khỏi ngựa đã ôm lấy Long Liên, “Liên nhi, là thật sao?”

Long Liên vẻ mặt hạnh phúc, thẹn thùng gật gật đầu.

Lạc Hoài Lễ lui về sau vài bước, hưng phấn nhìn về phía bụng nàng, nhẩn mặt nhíu mày, “Sao ta không thấy như vậy?”

Đầu Long Liên cúi càng thấp, Lý Thị ở một bên cười mắng, “Đứa trẻ này, mới hơn một tháng, sao có thể nhanh như vậy?”

Lạc Hoài Lễ “nga” một tiếng, ngẩng đầu nhìn xung quanh, “Tiểu Thất đâu?”

Thân mình Long Liên hơi cứng lại, Lý Thị ho nhẹ một tiếng, đáp: “Có lẽ nàng không biết hôm nay người trở về, đang ở Đông viện!”

Lạc Hoài Lễ liền giao Long Liên cho Phương Phỉ đỡ lấy, “Phải chăm sóc Liên phu nhân thật tốt, nếu có sơ xuất gì, ta sẽ hỏi tội người.” Một bên nói với Long Liên: “Liên nhi, người hãy về phòng nghỉ ngơi, giờ đã không giống trước đây, không thể tùy tiện đi lại.”

Sau đó, không chờ Long Liên trả lời, hấn vội vàng bước thấp bước cao hướng vào nội viện.

Long Liên ngơ ngác nhìn, nước mắt lặng yên ngưng tụ. Lý Thị cũng thấy bất bình thay, an ủi, “Liên nhi không cần đa tâm. Người hiện tại mang thai, sau này sẽ có quý tử, sẽ được sống vui vẻ.”

Long Liên cúi đầu, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Lạc Hoài Lễ vội vội vàng vàng đi tới Đông viện, cước bộ chột chậm lại trước tình cảnh trước mắt.

Trong hoa viên cây cỏ xanh tươi, ánh mặt trời lấp lánh. Tiểu Thất đang nằm ngủ trên ghế, hai tay khoát lên bụng, khoe miệng hơi cong cong. Trường Lan ngồi thêu bên cạnh, Trường Khanh ôm kiếm, thỉnh thoảng lại xuất kiếm ra gạt những chiếc lá cây sắp rơi xuống tiểu Thất, đồng thời cẩn thận quan sát tiểu thư, thấy mắt nàng không động mới nhẹ nhàng thu kiếm.

Lạc Hoài Lễ khẽ cười, tại giờ khắc này hấn mới thật sự cảm thấy về đến nhà.

Tựa hồ cảm thấy có người tới, Trường Khanh quay đầu lại, hơi sững sốt khi thấy hấn, lại quay mặt lại như không có chuyện gì. Trường Lan cũng ngẩng đầu nhìn hấn một cái, đứng dậy hành lễ rồi lại ngồi xuống.

Lạc Hoài Lễ cười khỏ, hình như hấn không được hoan nghênh!

Hấn bước nhanh tới, cầm lấy tay tiểu Thất.

Trường Lan nhú mày, làm như không đồng ý, “Cô gia, tiểu thư đang ngủ.”

Lạc Hoài Lễ không để ý tới nàng, cúi đầu sát mặt tiểu Thất, “Tiểu Thất, ta đã trở về.”

Thấy mắt tiểu Thất hơi động nhưng vẫn chưa chịu mở ra, Lạc Hoài Lễ nhẹ hôn lên môi nàng, “Tiểu Thất!”

Trường Lan lại lên tiếng, “Cô gia, tiểu thư còn đang ngủ!”

Lạc Hoài Lễ ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn nàng một cái, Trường Lan ngẩn người, rốt cục nhịn xuống không nói nữa.

“Tiểu thất!” Lạc Hoài Lễ lại gọi.

Kỳ An chậm rãi mở mắt. Nhìn thấy Lạc Hoài Lễ, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó dường như nghĩ tới cái gì, cười nói, “Chúc mừng người sắp được làm cha.”

Lạc Hoài Lễ ôm lấy nàng, có chút hoảng hốt, “Tiểu Thất, người không cần phải nói những lời như vậy!”

Kỳ An nằm trong ngực hấn, tay vỗ vỗ vai hấn, “Ta không sao.”

Lạc Hoài Lễ buông nàng ra, nhìn nàng, tựa hồ muốn nhìn thật sâu vào tâm tư nàng, rồi đột nhiên nở nụ cười, “Chuyện đó có gì đâu! Con trai trưởng của Lạc gia, chính là do tiểu Thất sinh.”

Kỳ An mắt khép hờ, cúi đầu thở dài.

Đêm đó, Lạc Hoài Lễ vẫn ngủ tại thư phòng.

Long Liên sau khi nghe Phương Phi bẩm báo, trợn tròn mắt nằm một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Long Liên đi tới Đông viện.

“Tỷ tỷ!” Nàng quỳ trên mặt đất, khẩu đầu không chịu ngẩng lên.

Trời lạnh như vậy mà nàng ta cũng quỳ được, Kỳ An nhìn xuống, “Long cô nương hãy đứng lên trước, người đang có thai, có chuyện gì thì đứng lên hãy nói!”

Long Liên vẫn quỳ, “Tỷ tỷ không đáp ứng thì Liên nhi không dám đứng lên.”

Trường Khanh cầm lấy chuôi kiếm, nhìn thấy tiểu thư thì dừng động tác.

“Người muốn ta đồng ý chuyện gì?”

Nước mắt Long Liên rơi lã chã, “Xin tỷ tỷ tha thứ cho phu quân đi. Hấn lấy ta là do hoàng mệnh bắt buộc, không thể làm trái. Tỷ tỷ không tha thứ cho hấn, phu quân tuy rằng miệng không nói ra, nhưng Liên nhi

biết hần hàng đêm đều lo lắng suy nghĩ, bị thương khổ sở. Liên nhi không dám cầu cái gì, chỉ có nguyện phu quân cùng tỷ tỷ ân ái, Liên nhi chỉ cần có hài tử này là đủ rồi, không dám tranh cái gì!”

Kỳ An quả thực muốn vỗ tay. Nàng ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào Long Liên, “Chuyện giữa ta và Lạc Hoài Lễ không liên quan đến bất kỳ ai. Long cô nương, người không thấy là đã quản quá nhiều chuyện sao?”

Long Liên nước mắt lưng tròng nhìn nàng, Kỳ An cười cười, “Nói thực ra, ta không thích người, nói lại, người chắc chắn cũng không thích ta! Ta không muốn giả mù sa mưa, giả vờ tình hữu hảo gì đó với người. Người cũng không cần làm khó mình, chạy đến đây lấy lòng ta. Chúng ta đều tự quản cho tốt chuyện của mình, thế giới bên ngoài đã không hề đơn giản, người không cần phải quản nhiều chuyện như vậy, thực sự rất vất vả.”

Long Liên nhìn nàng một lát, nước mắt lại rơi xuống như mưa, cắn chặt răng, “Tỷ tỷ, thiên sai vạn sai đều là lỗi của Liên nhi, nếu không có Liên nhi thì tỷ tỷ và phu quân sẽ không biến thành như vậy.” Nói xong, nàng ta đứng dậy chạy vụt ra bên ngoài.

Trường Khanh và Trường Lan nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhìn tiểu thư nhà mình, Kỳ An nghi hoặc nháy mắt mấy cái, Long Liên hôm nay không biết lại diễn trò gì.

Liếc mắt một cái nhìn lại, đột nhiên phát hiện hướng Long Liên chạy chính là ao Hà Hoa, mặt Kỳ An biến sắc, “Trường Khanh, ngăn nàng lại!”

Trường Khanh vội vọt đến nhưng chỉ kịp túm được xiêm y của nàng, Long Liên đã bùm một tiếng nhảy xuống ao.

“A!” Đúng lúc đó, Phương Phi hét lên chói tai, “Tiểu Trường Khanh, người làm gì tiểu thư nhà ta vậy?”

Trường Khanh sửng sốt, chỉ thấy một bóng người chọt lóe lên, Phương Phi đã nhảy xuống ôm lấy Long Liên.

Kỳ An đứng ngây ra, chỉ cảm thấy lạnh lẽo thường.

Sau cơn hoảng loạn, Kim Vân dẫn Lạc Hoài Lễ vào Đông viện, “Quỳ xuống!” Kim Vân quát.

Kỳ An đứng không nhúc nhích, Trường Khanh và Trường Lan quỳ xuống.

Kim Vân đi tới trước mặt Trường Khanh, chưa nói tiếng nào đã cho hần một bạt tai, “Người đâu, giết hần cho ta.”

Kỳ An nhìn Lạc Hoài Lễ, “Vì sao?”

Lạc Hoài Lễ nhìn nàng, trong mắt là nỗi thất vọng sâu sắc.

Kim Vân sắc mặt âm trầm, “Người còn dám hỏi? Thật ư ổng cho Tiêu Dục một đời anh hùng, lại sinh ra một nữ nhân như người. Tiêu gia tiểu Thất, người còn mặt mũi nào mà gặp Tiêu gia liệt tổ liệt tông? Liên nhi đang có thai, người lại vì ghen tị mà bắt nàng uống bột hoa hồng, rồi lại lệnh Trường Khanh đẩy nàng vào ao Hà Hoa. Thật đáng thương cho Liên nhi, tay trái gà không chặt, tôn nhi còn chưa được sinh ra đã không còn...”

Kim Vân nước mắt không ngừng tuôn. Kỳ An sắc mặt áy náy, chăm chú nhìn Lạc Hoài Lễ, “Nàng nói như vậy?”

Lạc Hoài Lễ cắn răng, thanh âm có chút khàn khàn, “Hài tử không còn, là Phương Phi tận mắt nhìn thấy.”

“Không phải ta làm!...”

“Câm mồm!” Lạc Hoài Lễ hét lớn một tiếng, không để Kỳ An giải thích, hần bị thống nhìn nàng, “Tiểu Thất, ta thật sự không nhận ra người.”

Kỳ An nhìn hần, cảm thấy lạnh thấu xương, “Người không tin ta?”

“Ta rất muốn tin, nhưng tiểu Thất, ta lấy gì để tin đây?”

“Nói những thứ đó cùng nàng ta làm gì?” Kim Vân ghen ngào, “Tiêu Thất, người ỷ vào thân phận mình, cho là chúng ta không dám động đến người! Đúng vậy, chúng ta không dám thất lễ với người, nhưng Tiêu Trường Khanh không thể không chết. Người đâu, bắt hẩn lại cho ta.”

Kỳ An chậm rãi đi tới trước mặt Trường Khanh, “Trường Khanh là người của Tiêu gia, ai muốn động đến hẩn thì phải bước qua thi thể ta.”

Ngước mắt lên, nàng nhìn Lạc Hoài Lẽ, “Lạc Hoài Lẽ, người hãy nghe ta nói, sáng nay...”

“Ta không muốn nghe!” Mắt Lạc Hoài Lẽ đỏ dừ, “Tiểu Thất, tiểu Thất của ta sao lại biến thành như vậy?” Hẩn quay người lại, lớn tiếng nói, “Đem tiểu Thất và Tiêu Trường Khanh nhốt lại, chờ lão gia trở về rồi quyết định.”

Nói xong, hẩn nhảy vọt lên, biến mất.

Kỳ An nhìn thấy, cúi đầu cười khỏ. Thị vệ ùn ùn kéo tới, đưa nàng và Trường Khanh đi.

Ban đêm, tiểu Thất cái gì cũng không ăn, Trường Khanh an tĩnh đứng phía sau nàng.

Trời tối, rồi lại sáng, Kỳ An ngẩng đầu nhìn cửa sổ, “Trời đã sáng rồi!”

“Dạ, tiểu thư!” Trường Khanh đáp.

“Đêm qua thật là dài!” Kỳ An thở dài. Cả đêm hẩn không hề tới, ngay cả nghe nàng giải thích cũng không muốn.

“Dạ, tiểu thư!”

“Trường Khanh, người nói xem, chúng ta rời khỏi nơi này, có được không?”

“Dạ, tiểu thư!”

“Trường Khanh, người nói xem, ta không làm Tiêu gia tiểu Thất, được không?”

“Dạ!”

Trong phòng khôi phục yên tĩnh. Một lát sau, Trường Khanh cầm hai phong thư, vượt tường mà đi.

Về phần thị vệ, Trường Khanh không cần thay đổi sắc mặt cũng có thể vượt qua. Hẩn dù không phải là binh nhân Tiêu gia, cũng là một thể hệ được Tiêu gia đặc biệt bồi dưỡng, nếu như tiểu thư có lệnh, hẩn cho dù có phải mang theo hai tiểu thư cũng có thể dễ dàng ra khỏi Lạc phủ.

13. Chương 13. Cầu Đi

Trời tối sầm lại. Lại một ngày qua đi, người đó vẫn chưa tới.

Thật sự, thật sự là mệt mỏi! Kỳ An khẽ khép mắt lại.

Bất luận kiếp trước hay kiếp này, nàng đều không cách nào thỏa hiệp. Nàng vốn cũng định thử xem, thử bỏ đi những định kiến thâm căn cố đế trong lòng, đáng tiếc, ông trời lại không cho nàng cơ hội.

“Trường Lan, ta đói bụng!” Nàng cao giọng nói với người ngoài cửa.

“Dạ, tiểu thư!” Trường Lan lau nước mắt trên mặt, bưng mâm đồ ăn đã nguội đi ra, rất nhanh sau đó đã trở lại, đưa thức ăn mới vào qua ô cửa.

“Hoài Lẽ?” Kim Vân lo lắng gọi, nhĩ tử đã tự nhốt mình ở thư phòng từ lúc đó tới giờ, cơm không ăn một miếng, nước không uống lấy một ngụm.

“Hoài Lẽ, người không tới xem Liên nhi ra sao sao?”

Lạc Hoài Lẽ không ngừng viết chữ “Tĩnh” lên giấy, coi như không nghe thấy tiếng gọi ngoài cửa.

“Hoài Lễ, nếu như Tiêu Thất thật sự làm cho người tức giận, hãy hưu nàng đi, không cần tra tấn chính mình.” Kim Vân đập cửa.

Cửa bỗng nhiên mở ra, Lạc Hoài Lễ thần sắc tiêu tụy, nói, “Không được!”

“Vì sao? Nàng đã gây nên chuyện như vậy, cho dù là hoàng thượng cũng không thể nói gì chúng ta.”

Lạc Hoài Lễ cúi đầu, “Bởi vì, bởi vì ta yêu nàng.”

Hài tử còn có thể có, nhưng tiểu Thất, lại chỉ có một.”

Kim Vân nhìn Lạc Hoài Lễ như vậy thì đau lòng không thôi, “Tạo nghiệt, tạo nghiệt a! Gia môn bất hạnh, thật là gia môn bất hạnh!”

Ngày hôm sau, Lạc Hoài Lễ còn chưa rời giường đã nghe thấy tiếng cửa đập ầm ầm, quản gia kêu lên, “Thiếu gia, thiếu gia, mau dậy, thái tử gia đến.”

Lạc Hoài Lễ giật mình, chuyện của tiểu Thất hẳn đã cảm không cho truyền ra ngoài, sao Hiên Viên Ký lại tới đúng thời điểm này. Hắn mặc xong quần áo, hỏi, “Lão gia đã trở lại chưa?”

Quản gia nói, “Hôm qua đã nhận được tin tức, sáng nay lão gia sẽ về tới.”

Lạc Hoài Lễ gật gật đầu, đi ra cửa, “Thái tử ở đâu?”

“Đang tới Đông viện rồi.”

Đuổi theo tới Đông viện, đã thấy Hiên Viên Ký ôm tiểu Thất ra khỏi cửa. Tiểu Thất vui mặt trong ngực hắn, không nhìn rõ biểu tình gì.

Lại là một trận đau lòng. Lạc Hoài Lễ bước lên phía trước hành lễ, “Thái tử điện hạ!”

Hiên Viên Ký cũng không thèm nhìn tới hắn, “Vị Liên phu nhân kia của người ở đâu?”

Lạc Hoài Lễ cả kinh, nhìn về phía tiểu Thất trong ngực thái tử, “Tiểu Thất, Liên nhi đã thành ra như vậy, người vẫn không thể buông tha nàng sao?”

Hiên Viên Ký ôm chặt nữ nhân trong lồng ngực, nhìn Lạc Hoài Lễ một hồi lâu mới nhếch khóe miệng, trên mặt lộ vẻ mỉm cười, cúi đầu, nhẹ nhàng nói với tiểu Thất, “Tiểu Thất, ta đã hiểu rồi, ta đáp ứng người.”

Sau đó đi đến bên người Lạc Hoài Lễ, thấp giọng nói một câu: “Hoài Lễ, người thật làm cho ta thất vọng.”

Ôm tiểu Thất ra cửa viện, lạnh lùng ra lệnh cho quản gia, “Dẫn đường cho bốn cung.”

Tới Tây viện, Kim Vân và Lý Thị đã đứng vây trước giường Long Liên. Long Liên mặt trắng bệch, ướt đẫm nước mắt, vừa nhìn thấy Lạc Hoài Lễ đã lao vào hắn, “Phu quân!”

Lạc Hoài Lễ vội vàng đỡ lấy Long Liên, ôm lấy, an ủi nàng, “Không sao, có ta ở đây, không sao đâu.”

“Phu quân, liên nhi sợ.”

Kim Vân quỳ trên mặt đất, dập đầu, “Thái tử điện hạ, tiểu Thất làm chuyện như vậy, chúng ta cơ bản không muốn cho người ngoài biết, ai ngờ lại kinh động đến ngài. Tuy rằng ngài và Tiêu gia ngọn nguồn thâm sâu, nhưng cũng không thể bất công như vậy. Liên nhi đã mất ấu tử, mong rằng thái tử hạ thủ lưu tình, không làm thương tổn thêm hài tử đáng thương này nữa.”

Lạc Hoài Lễ ôm chặt Long Liên đang run rẩy vào lòng, không chịu yếu thế nhìn lại Hiên Viên Ký, “Điện hạ, người không phải là người không phân biệt thị phi như vậy. Đây là chuyện nhà chúng ta, chúng ta sẽ tự mình xử lý.”

Hiên Viên Ký chỉ cảm thấy đau lòng, hắn thở mạnh, nói rành mạch từng chữ, “Đúng vậy, bản cung đương nhiên rõ ràng thị phi, nhất định không dung túng cho bất kỳ sai phạm nào. Lạc Hoài Lễ, hãy đưa Long Liên đến Mạc Lý tự trước.”

Đại Lý tự khanh Mạc Nhược phi thường yêu thương tiểu Thất, Lạc Hoài Lễ rõ điều này hơn ai hết, đưa Long Liên tới đó không biết sẽ xảy ra chuyện gì, hắn thở dài, “Tiểu Thất, ta đã nói rồi, Liên nhi sẽ không

tranh giành gì với người, người cần gì phải..." Sao lại như vậy, tiểu Thất thanh linh đáng yêu của hắn rốt cuộc đã đi đâu mất rồi?

Hiên Viên Ký lạnh lùng cười, "Không phải muốn có công lý sao? Đã có tội, làm sao có thể thiếu được nguyên cáo."

Long Liên liềm mạng lắc đầu, nước mắt rơi như mưa, "Phu quân, Liên nhi không đi, không đi."

"Người đâu!" Hiên Viên Ký ra lệnh, "Giải tất cả những người có liên quan đến Đại Lý tự!"

Lạc Hoài Lễ cúi đầu, ôm chặt Long Liên, "Không phải sợ, Liên nhi, không sao đâu."

Từ đầu đến cuối, Kỳ An đều an tĩnh ở trong lòng Hiên Viên Ký, không nói một câu, không có bất cứ động tác gì. Chẳng qua là cảm thấy hỗn loạn nên ngay cả nói chuyện cũng trở thành một việc nặng nhọc.

Cùng lúc đó, trên đường lớn có hai con ngựa đang chạy như bay.

Hồ thái y tức giận, mặt đỏ bừng bừng, trừng mắt nhìn Lạc Anh mắng, "Tiểu tử nhà ngươi bị mèo cắn mất mắt rồi hay sao? Tiểu Thất làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Cho dù tiểu Thất có muốn làm, cũng sẽ không ngốc như vậy. Nàng là đệ tử chân truyền của ta, có thể một kim giết người thân không biết quý không hay, làm sao có thể ngu ngốc để người khác biết chứ?"

Lạc Anh lòng nóng như lửa đốt. Hôm nay mới biết tiểu Thất lại là đệ tử của Hồ thái y, một tay dùng châm xuất thần nhập hóa, càng thêm thấy được vẻ khả nghi của Long Liên. Chỉ sợ Hoài Lễ lịch duyệt còn thấp, nếu có làm sai chuyện gì, thật sự sẽ không thể văn hồi.

Phía trên công đường, Mạc Nhược vẻ mặt nghiêm nghị, Long Liên yếu ớt đứng không vững, phải dựa vào người Lạc Hoài Lễ. Tiêu Vinh cùng vài lão tướng Tiêu gia đã đứng đó từ bao giờ, nghiêm nghị không nói.

Lạc Hoài Lễ nhìn tiểu Thất, trong lòng đau đớn, "Tiểu Thất, nhất định phải làm lớn chuyện thế này sao? Liên nhi đã mất hài tử, ngươi còn không chịu buông tha nàng sao? Thái tử điện hạ và Mạc Nhược vốn sủng ái ngươi, thiên hạ đều biết. Cho dù hôm nay có tìm ra bao nhiêu chứng cứ chứng minh ngươi trong sạch, bắt giam xử tử Liên nhi cũng làm sao mà bịt được miệng người đời?"

Hiên Viên Ký nhẹ nhàng buông Kỳ An ra, im lặng đứng sang một bên.

Kỳ An đi vào giữa, an tĩnh quỳ xuống, không nhìn sang Lạc Hoài Lễ lấy một cái.

Mạc Nhược đau lòng nhìn tiểu Thất, nắm tay rung bần bật, một vệt máu hồng thấm qua vạt áo xanh.

Dùng sức hít sâu một hơi, Mạc Nhược nhìn về phía Long Liên, "Liên phu nhân, chính là Tiêu Thất bắt người uống bột hoa hồng, lại mệnh cho thị vệ đẩy người xuống hồ sen phải không?"

Long Liên càng chui sâu vào lòng Lạc Hoài Lễ, chỉ khóc mà không đáp lại.

Kim Vân đứng một bên, khóc ròng nói, "Đại nhân, nếu ngài đã biết rõ, còn hỏi làm gì nữa? Bất đứa trẻ này nhớ lại một lần, chẳng phải là lại thêm một lần bị tra tấn sao?"

Mạc Nhược giống như phải cưỡng chế cái gì, lại hít sâu một hơi, "Long Liên, bản quan đang hỏi ngươi. Ngươi chỉ việc trả lời, phải hay là không phải?"

Long Liên lại run lên, Lạc Hoài Lễ vỗ vỗ vai nàng, "Liên nhi, trả lời hắn, không sao cả."

Long Liên chỉ khóc, đầu cũng không chịu ngẩng lên.

Mạc Nhược quát mắt đứng lên, đôi mắt sắc bén nhìn về phía Long Liên, ngực phập phồng dữ dội, nhẫn nhịn, lại ngồi xuống, "Long Liên, nếu ngươi không trả lời, coi như là ngươi vu cáo. Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, có phải hay không?"

"Đúng vậy!" Long Liên bị dọa nhảy dựng lên, đáp.

"Được, vậy là tốt rồi." Mạc Nhược nói khẽ, hơi hơi nhắm hai mắt lại.

Sau một lát, Mạc Nhược mở mắt, đi xuống dưới, ngồi xổm trước mặt Kỳ An, "Tiểu Thất, sẽ không hối hận chứ?"

Kỳ An mỉm cười, “Vĩnh viễn không hối hận!”

Mạc Nhược cũng cười, khoe mắt ướt ướt, đưa tay vuốt đầu nàng, “Vây, sẽ như người mong muốn.”

Hắn đứng dậy, lớn giọng hô lên, “Công công, vào đi!”

Lạc Hoài Lễ cả kinh ngẩng đầu lên, đúng là Cao công công, cận thị bên người hoàng thượng. Mọi người nhất tề quỳ xuống, cung nghênh thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Tiêu gia tiểu Thất, nhân đồ sinh hận, phạm đại sai lầm, niệm tình Tiêu gia cả nhà trung liệt, tội chết có thể tha, nhưng phải chịu phạt. Từ nay Tiêu Thất và Lạc Hoài Lễ ly tán, về sau không còn quan hệ. Tước bỏ phong hào công chúa, trục xuất khỏi gia phủ Tiêu gia, phế làm thứ dân. Khâm thủ!”

Kỳ An cúi thấp người, hai tay tiếp thánh chỉ.

Lạc Hoài Lễ ngây ngẩn cả người, ngay cả Long Liên cũng không biết ngừng thút thút từ lúc nào, hai mắt mở to nhìn về phía tiểu Thất.

“Tiểu Thất!” Phục hồi lại tinh thần, Lạc Hoài Lễ kêu lên, “Không, tiểu Thất, ta không muốn.”

Kỳ An ngược mắt lên, nhẹ nhàng bang quơ cười, “Lạc tướng quân, hoàng mệnh không thể không tuân theo, không phải sao?”

“Tiểu Thất?” Lạc Hoài Lễ còn muốn nói gì nữa, đã bị Hiên Viên Kỳ duỗi tay ra chặn, “Lạc Hoài Lễ, phạm sai lầm thì phải trả giá, đó không phải thứ mà người và người nhà người mong muốn sao? Giờ thánh chỉ đã hạ, có thể giải tỏa tức giận trong lòng các người rồi.”

Quay đầu, nhìn về phía Kim Vân, “Lão phu nhân, Tiêu Thất đã làm nhục gia phong, nhưng vì giao tình giữa Tiêu gia và Lạc phủ trong quá khứ, nếu tiểu Thất mang theo một bảo bối, Lạc gia có thể hứa sẽ vĩnh viễn không truy cứu hay đòi lại không?”

Kim Vân nhìn tiểu Thất, lại nhìn sang Lạc Hoài Lễ, chỉ cảm thấy trong lòng bấn loạn không thôi, nghe thấy câu hỏi của thái tử, chỉ biết mờ mịt gật đầu.

Hiên Viên Kỳ vừa lòng gật đầu, lại nhìn người đứng trước mặt, “Hoài Lễ, người cũng đồng ý chứ?”

Lạc Hoài Lễ sàu thâm cười, nhìn tiểu Thất sau lưng thái tử, “Tiểu Thất, người biết rõ, vô luận người muốn cái gì, ta đều đáp ứng.”

“Được rồi, hôm nay có các vị làm chứng, dù Tiêu Thất đem bảo bối của Lạc phủ đi đâu, Lạc gia cũng vĩnh viễn không truy cứu hay đòi lại.”

Cao giọng nói xong, Hiên Viên Kỳ xoay người, nâng Kỳ An dậy, “Tiểu Thất, từ nay về sau, người không còn là người Lạc gia, cũng không phải người của Tiêu gia. Đánh đập mắng chửi, giết người cướp của đều dựa theo mong muốn của người, không còn gì cổ kị nữa. Tiểu Thất, người nhất định phải hạnh phúc.”

Tiêu Vinh cùng mấy gia tướng quỳ xuống, “Duy nguyện từ nay về sau, không còn ràng buộc.”

Kỳ An nhìn thật kỹ những người trước mặt, biết Hiên Viên Kỳ vì nàng mà bỏ qua cơ hội sử dụng Tiêu gia quân đội, cũng biết Tiêu gia quân vì nàng mà không chấp nhất việc đòi lại thanh danh Tiêu gia, vì thế nàng cúi thấp người: “Các vị, đừng như vậy.”

Nàng không biết đường nàng chọn đi có thể hạnh phúc hay không, nhưng nàng tin tưởng, nó chắc chắn sẽ vui vẻ thoải hoạt hơn hiện tại.

Nhẹ tay nhắc làn váy, cười tươi rạng rỡ, thanh khiết như tuyết, mềm mại động lòng người. Tiêu sái xoay người, Kỳ An bước về phía cửa.

“Tiểu Thất!” Hai người bọn Lạc Anh thở hồng hộc chạy tới, chỉ kịp ngăn Kỳ An trước khi nàng bước lên xe ngựa.

Kỳ An nhìn thấy Lạc Anh, lại nhìn sang Hồ thái y, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, “Lão nhân, người đã tới chậm nha!” Hồ thái y sững sốt, trong lòng Lạc Anh cũng thấy bất an, “Tiểu Thất?”

Kỳ An thì lễ với Lạc Anh, “Lạc thúc thúc, tiểu Thất cáo biệt người tại đây.”

“Tiểu Thất?” Lạc Anh kinh nghi bất định.

Kỳ An cười khẽ, “Lạc thúc thúc, ta biết người muốn nói gì. Nhưng thật sự là không cần, đây là lựa chọn của ta, Lạc thúc thúc, có thể thành toàn cho ta sao?”

Lạc Anh nhìn thấy Lạc Hoài Lễ đuổi ra tới cửa, lại thấy đi cùng hắn chỉ có Long Liên, có chút minh bạch, nhin không được, ngữ khí có chút ghen ngào, “Tiểu Thất, đây là lựa chọn của người sao?”

“Dạ!” Kỳ An kiên định gật đầu.

Lạc Anh vuốt đầu Kỳ An, nhìn gương mặt tiêu tụy tái nhợt của nàng, thở dài, “Chung quy là Lạc gia phụ người. Tiểu Thất, Lạc thúc thúc thật đau lòng.”

Sống mũi cay cay, Kỳ An lao vào lòng Lạc Anh, “Cám ơn Lạc thúc thúc.”

Lạc Anh vỗ vỗ vai nàng, buông nàng ra.

Kỳ An hấp hấp cánh mũi, đi đến trước mặt Hồ thái y, “Lão nhân, ta rốt cục đã có cơ hội đi ra ngoài xem xét rồi. Người xem, ta đã nói là sẽ có cơ hội mà.”

Khẽ nghiêng đầu, Kỳ An cười nhìn hắn.

“Nha đầu ngốc!” Hồ thái y cười mắng, ôm cổ nàng.

“Sư phụ!” Nàng thấp giọng nói với Hồ thái y, “Không cần cho Lạc Hoài Lễ biết quan hệ giữa chúng ta. Nếu nàng ta đã trả giá lớn như vậy, ta liền thành toàn cho nàng.”

Hồ thái y không nói gì, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên. Tên đồ đệ thiện lương này!

“Tiểu Thất!” Lạc Hoài Lễ lại gọi một tiếng, đau thương nhìn nàng.

Kỳ An quay đầu lại, môi giật giật. Long Liên lập tức khấn trương chạy đến bên người Lạc Hoài Lễ.

Kỳ An than nhẹ, đi tới trước mặt hắn, “Lạc Hoài Lễ, thực xin lỗi về tất cả mọi chuyện.” Một câu này là chân tâm thành ý, không thể nói là ai phụ ai, chỉ có thể đổ tại thiên ý trên người.

Ánh mắt chuyển đến Long Liên, “Tướng quân phu nhân, điều người muốn, ta đã thành toàn, điều người không muốn, thượng thiên cũng đã thành toàn.”

Nàng quét mắt một vòng bốn phía, “Các vị, sau này còn gặp lại.”

Sau đó lên xe ngựa đi, không hề quay đầu lại.

Để lại sau lưng là ai hỏi, ai đau, ai không cam, đều đã không còn can hệ tới nàng.

Sóng trước chưa lui, song sau đã xô tới. Mọi người Lạc gia về tới phủ, phát hiện thấy người tới người lui một mảnh hỗn loạn.

“Đây là chuyện gì?” Lạc Anh hỏi.

Quản gia sắc mặt lo sợ không yên, nhìn về phía Trường Lan.

Trường Lan cúi người hành lễ, biểu tình bình tĩnh, đưa ra một cuốn sổ, “Bẩm thượng thư đại nhân, Trường Lan đã hạch toán hết đồ cưới ngày đó của tiểu thư, lại cả những tiêu dùng nửa năm qua ở Lạc phủ, đây là kết quả, Trường Lan đã so sánh với kết quả của quản gia, chuẩn xác không sai, thỉnh lão tướng quân xem qua.”

Một bên lại đưa ra một cái hộp, đi đến trước mặt Kim Vân và Lý Thị, “Những châu bảo trang sức mà hai vị phu nhân đưa cho tiểu thư đều ở trong này, thỉnh phu nhân xem qua.”

Đặt chiếc hộp trước mặt hai người xong, lại cầm một tấm ngân phiếu đi tới trước mặt Lạc Hoài Lễ, “Lạc tướng quân, ngài từng mua rất nhiều quần áo trang sức cho tiểu thư. Những thứ đó vì đã dùng qua nên không thể trả lại hiện vật, bởi vậy Trường Lan tính ra tiền cho ngài, thỉnh kiểm kê lại một chút.” Cũng không chờ Lạc Hoài Lễ trả lời đã đem ngân phiếu đặt lên bàn trà bên cạnh hắn.

Bỗng nhiên một tiếng nổ lớn vang lên bên ngoài, Lạc Anh cả kinh, “Lại chuyện gì nữa đây?”

Chỉ thấy Trường Khanh mặt mày lấm lem đi vào, theo sau cũng là mấy người mặt đầy tro xám.

Trường Khanh đi tới, đứng song song với Trường Lan, chấp tay hướng Lạc Anh, “Tiểu thư nhà ta phạm sai sự, làm ô nhục gia phong của Lạc gia, khiến tất cả mọi người đều tức giận. Trường Khanh đã nghĩ, một chỗ bẩn như vậy nên bị phá hủy thật sạch sẽ, bởi vậy Đông viện nơi tiểu thư từng sống ta đã cho nổ tung rồi, xin cam đoan là không còn một chút dấu vết. Bản vẽ lại của Đông viện ta đã giao cho đốc công, tiền công cũng đã trả, sau ba tháng nữa sẽ hoàn công.”

Lạc Hoài Lễ ngơ ngác nhìn mặt đất, một dấu vết không còn là ý gì? Có phải ngay cả những thứ hắt treo trước cửa sổ cho nàng ngắm cũng không còn?

Trường Khanh và Trường Lan nhìn nhau một cái, gật gật đầu, cùng nhau quỳ xuống, cung kính hành lễ với Lạc Anh, “Trường Lan/Trường Khanh bái biệt Thượng thư đại nhân.”

Lạc Anh thở dài một tiếng, “Tiểu Thất giao cho các người.”

Hai người nhìn nhau cười, đi ra cửa, cước bộ nhẹ nhàng như bay.

“Trường Khanh, nhanh lên, nếu không sẽ không đuổi kịp tiểu thư.” Đây là tiếng Trường Lan.

“Được!” Trường Khanh hưng phấn đáp.

Lạc Hoài Lễ chỉ cảm thấy lòng trống trơn, vô cùng khó chịu, một ngày này giống như một năm, thật là gian nan.

“Tiểu Thất!” Hắt nằm lấy ngực ngồi xổm xuống, muốn làm giảm đau đớn nơi lồng ngực. Rõ ràng là nàng làm sai, vì sao những gì xảy ra hôm nay lại làm cho người ta hỗn loạn. Hay là hắt sai lầm rồi.

Lạc Anh suy sụp ngồi trên ghế, như đột nhiên già thêm vài tuổi.

Kim Vân mờ mịt nhìn ra ngoài cửa, cảm thấy ánh mặt trời trở nên cực kỳ chói mắt.

Trong xe ngựa, Trường Lan giúp đỡ Kỳ An, một bên không ngừng kêu lên, “Trường Khanh, chậm một chút, không được làm tiểu thư mệt.”

Kỳ An cười tủm tỉm nhìn Trường Lan, “Trường Lan, xe ngựa không thể chậm hơn, nếu chậm hơn sẽ bị muộn mất.”

Trường Lan cẩn thận nhìn nàng, “Tiểu thư, có phải không thoải mái không? Hay là chúng ta dừng lại nghỉ ngơi một chút.”

“Không, ta rất tốt”, Kỳ An vỗ vỗ tay lên bụng, vẻ mặt hạnh phúc, “Cục cưng cũng rất tốt.”

Hài tử này đã được tạo nên trong tình yêu, nàng cũng muốn nó được sinh ra và lớn lên trong tình yêu.

Nàng nghĩ, tình yêu của Long Liên thực sự sâu đậm hơn của nàng rất nhiều rất nhiều. Kiếp trước, nàng và Trương Sở Du đã yêu nhau nhiều năm như vậy, nàng vẫn thiên vị Sở Sở. Thân là một mẫu thân, nàng vĩnh viễn không thể tưởng tượng được có thể hạ thủ làm thương tổn hài tử của chính mình. Cho nên trong cuộc đua tranh với Long Liên, nàng đã thua, thua tâm phục khẩu phục.

Long Liên đã ăn bột hoa hồng, lại nhận một chưởng của Phương Phi, ngâm người trong nước lạnh nên sinh non, có lẽ sẽ vĩnh viễn mất khả năng làm mẫu thân. Nàng nếu đã nguyện ý trả giá như vậy để giành lấy tình cảm, tức là đã yêu đến điên cuồng. Cho nên, nàng thành toàn.

“Tiểu thư, họ mẹ của Tiêu gia chủ là họ Tống, hay là chúng ta sau này sửa thành họ Tống đi?”

“Họ Tống?” Kỳ An ngạc nhiên, im lặng trong chốc lát rồi nở nụ cười, “Hóa ra đúng là thiên ý. Được, vậy thị họ Tống. Cục cưng, nghe thấy không? Người về sau họ Tống nha!”

“Tống Trường Khanh? Ân, cũng rất dễ nghe.” Nghe thanh âm hai nữ nhân trong xe ngựa, Trường Khanh cũng thì thào tự nói hai câu.

Lão tướng quân có nói, dùng binh phải linh hoạt, bất kể là chiêu thức gì, hữu ích là tốt rồi. Làm người cũng giống như vậy, cái gì hư danh giả tự, người Tiêu gia chưa bao giờ để ý, chỉ cần người vẫn là người đó, họ gì thì có gì phải suy nghĩ. Trường Khanh lại thêm một lần bội phục tướng quân nhà mình. Hay là tướng quân đã sớm dự đoán được có ngày này, cho nên mới sớm dạy mọi người như vậy? Bằng không tiểu thư sao có thể dễ dàng bị thuyết phục như vậy.

14. Chương 14. Về Đến Nhà

“Người nói gì?” Mạc Nhược mờ mịt ngẩng đầu, mười ngón tay cũng tự dưng phát run.

Hiên Viên Ký nhắm mắt lại, “Ta nói, chưa đầy một ngày sau khi tiểu Thất rời kinh thành, ám vệ liền mất tung tích nàg.”

Mạc Nhược kinh ngạc nghe, sau một hồi lâu mới nói, “Tiêu Vinh vừa dùng bồ câu đưa tin, tiểu Thất không đi theo đường dự tính lúc trước.”

Hai người nhìn nhau, đều đọc rõ một câu trong mắt đối phương, Tiểu Thất, không chỉ là muốn tạm thời rời đi, mà là tính toán mãi mãi không trở lại, dù là kinh thành, hay là Tiêu gia.

Cùng trong lúc đó, hoàng hậu triệu kiến Long Liên.

Long Liên cúi đầu ngồi, mặt gầy guộc, tái nhợt.

Hoàng hậu đánh giá nàng hồi lâu, cười nói, “Liên nhi, đã trưởng thành rồi a, về sau không cần bản cung phải quan tâm nữa rồi.”

Long Liên chấn kinh, ngược mắt lên, “Nương nương!”, nước mắt đã bắt đầu lấp lánh nơi đuôi mắt.

Hoàng hậu khẽ mỉm cười, vẻ mặt tựa bi tựa thán, bộ dáng này giống hệt như những nữ tử hậu cung, mềm mại khiếp nhược, chưa nói lệ đã rơi.

Nghĩ tới những lúc gặp Tiêu gia tiểu Thất, tươi mát như gió, phơi phới sức sống, hoàng hậu than nhẹ một tiếng, “Liên nhi, người tự giải quyết cho tốt đi, nếu không có việc gì thì không cần tới hoàng cung nữa.” Lời ra đầy quyết tuyệt.

Long Liên cảm thấy lo sợ không yên, quỳ mạnh xuống, “Nương nương, Liên nhi không biết đã làm sai cái gì để ngài tức giận, ngài hãy nói ra, Liên nhi nhất định sửa đổi.”

Hoàng hậu ngược mắt nhìn lên những xà ngang sơn son phía trên cung điện, “Liên nhi, người thực sự nghĩ là người thắng sao?”

Long Liên mở to hai mắt, thân hình hơi hơi phát run.

Hoàng hậu thở dài, “Lạc Anh chỉ có một thê một thiếp, Kim Vân cũng là con gái một trong nhà, người Lạc gia chưa từng chứng kiến cảnh nữ nhân tranh giành tình cảm. Lạc Hoài Lễ tuy rằng cơ trí vô song, nhưng dù sao vẫn còn quá trẻ, sao có thể biết được việc người cư nhiên dám bỏ hài tử để bắt Tiêu Thất, lại thêm Tiêu Thất trái tim mềm yếu, chỉ trong thời gian ngắn đã bị đau lòng tới thất vọng. Nhưng người có tự tin rằng hẳn mãi mãi sẽ không nghi ngờ?”

Làm bộ như không phát hiện vẻ mặt ngày càng khủng hoảng của Long Liên, hoàng hậu tiếp tục nói: “Huống chi, chẳng lẽ người không cảm thấy kỳ quái sao? Thái tử thiên vị Tiêu Thất như thế, lại từ đầu tới cuối không hề nói giúp nàng câu nào; Đại Lý tự khanh Mạc Nhược xử án như thần, vang danh thiên hạ, lại chỉ hỏi một câu liền định án; thánh chỉ của hoàng thượng đã chuẩn bị tốt trước khi các người lên công đường, hơn nữa nội dung sao có thể ngoài tưởng tượng của mọi người như vậy. Liên nhi, người nên nghĩ lại, cho dù hôm nay Tiêu Thất giết người, nàng cũng chưa chắc đã bị luận tội, làm sao có thể dễ dàng bị đuổi đi như vậy?”

Hoàng hậu thở dài, “Liên nhi, thánh chỉ của Hoàng thượng là do Tiêu Thất tự mình cầu xin, phản ứng của thái tử và đám người kia cũng là do mưu kế của Tiêu Thất.”

“Nhưng, cuối cùng không phải là nàng đã ra đi rồi sao?”

“Đúng vậy! Nàng đi rồi, vừa bảo vệ được Tiêu gia, lại trả thù được mọi người!” Hoàng hậu đi xuống, tới trước mặt Long Liên, “Tiêu Thất vừa đi, liền không còn ai có thể lấy nàng để kiềm chế Tiêu gia quân, những phân tranh giữa thái tử và nhị hoàng tử sẽ không còn quan hệ gì tới Tiêu gia nữa. Hoàng thượng tứ hôn người cho Lạc Hoài Lễ là đã oan ức cho Tiêu Thất, giờ Tiêu Thất lại tự động cầu đi, khiến Tiêu gia quân và vương triều không xảy ra phân tranh, Hoàng thượng nhất định rất áy náy, sẽ càng tin tưởng và hậu đãi Tiêu gia quân.”

Dùng tay vỗ về mái tóc dài của nàng, trong mắt mang theo thương hại, “Người đã phạm sai lầm, nếu như bị vạch trần, Lạc gia có lẽ sẽ phần nộ, mắng chửi người không hiểu chuyện, nhưng cũng chỉ cho rằng người là kẻ tham lam đồ kị, hơn nữa chỉ có hài tử của người bị tổn thương, mắng phạt xong là thôi. Nhưng Tiêu Thất đi rồi sẽ biến sai lầm của người thành vết thương trí mạng, vĩnh viễn không còn cơ hội tha thứ. Lạc Hoài Lễ vì người mà mất đi Tiêu Thất, người có từng nghĩ tới, nếu hẳn biết được chân tướng, sẽ hận người thế nào không?”

Ngón tay trượt xuống bụng nàng, “Người thẹn trong lòng, nhất định không dám đi cầu những đại phu bên ngoài, đại phu bên cạnh người là quân y của Long Khi năm đó, làm sao có thể tinh thông bệnh của nữ nhân? Trì hoãn chữa bệnh, Liên nhi, người không chỉ mất đi hài tử này, thậm chí có khả năng vĩnh viễn sẽ không được làm mẫu thân nữa.”

“Liên nhi, người thua rồi, vĩnh viễn thua.”

Long Liên xụi lơ trên mặt đất. Hoàng hậu đứng dậy, cười tán thưởng, “Trong hậu cung ta đã gặp vô số nữ tử thông minh, nhưng nếu nói về tâm tư xảo diệu, liệu có ai có thể so sánh với Tiêu Thất?”

Dù người khác có lý giải thế nào về sự tùy hứng của nàng, Kỳ An cũng không muốn để ý. Vào thời điểm quyết định rời đi, nàng đã không muốn dây dưa gì với những con người hay sự việc phía sau nữa.

Sau khi thoát khỏi tai mắt của những người đó, Kỳ An ôm Trường Lan, “Trường Khanh, Trường Lan, các người tài hoa như vậy, nếu cứ vậy mà theo ta, thật là đáng tiếc.”

Trường Khanh cũng không quay đầu lại, hồn nhiên không thèm để ý, Trường Lan cười cười, “Tiểu thư ở đâu, chúng ta ở nơi đó, không phải chúng ta đã nói rõ rồi sao?”, một bên lại giơ đồng vải trong tay, “Tiểu thư, người nói xem, tiểu chủ tử là tiểu thiếu gia hay là tiểu tiểu thư, chúng ta sẽ làm mấy bộ quần áo?”

Kỳ An trừng mắt, tay sờ lên cái bụng vẫn còn chưa nổi rõ của mình, cái mà gì thiếu gia tiểu thư, phỏng chừng mới là một phôi thai đi!

Trường Khanh rong xe vài ngày, rốt cục không nhận được hỏi một câu, “Tiểu thư, chúng ta đi đâu?”

Kỳ An và Trường Lan đang đùa giỡn trong xe, nghi hoặc nhìn nhau, hai mặt bốn mắt cứ như vậy nửa ngày, bỗng nhiên phá lên cười ha hả, chỉ mới tính chuyện không tới nơi mà bọn Tiêu Vinh an bài, lại không nghĩ tới phải đi đâu. Mà Trường Khanh cũng cứ quất ngựa đi không phương hướng nhiều ngày như vậy mới nhớ tới vấn đề này.

Kỳ An ôm bụng cười, “Trường Khanh, người cứ chạy xe vài ngày như vậy mà không buồn hé răng, sao giờ lại tuôn ra lời vàng kim vậy?”

Mặt Trường Khanh không hề thay đổi, “Trường Khanh định đi thêm hai ngày nữa mới hỏi, nhưng phía trước không còn đường, không biết phải chạy đi đâu.”

Nhìn theo hướng tay hắn chỉ, là một con sông lớn. Kỳ An mở to mắt, rồi lại không nhận được, cười lớn.

Trường Khanh vuốt đầu, nhìn tiểu thư tươi cười sáng lạn dưới ánh mặt trời, cũng tự dưng cong khóe miệng. Cũng vào lúc này, bao nhiêu buồn bực không được phát tiết mấy ngày qua mới chậm rãi tiêu tán. Ngày đó, nữ nhân kia hồ ngôn loạn ngữ vu tội tiểu thư, Lạc Hoài Lễ kia lại không nghe tiểu thư giải thích khiến cho

tiểu thư thương tâm thất vọng, hần chỉ hận không thể đem hai người đó băm thây vạn đoạn. Hần tức giận, tiểu thư lại trừng mắt nhìn hần, ngay cả một câu cũng không cho hần nói. Hần vô cùng tức giận.

Sau đó, hần thay tiểu thư truyền tin tới hoàng cung và Tiêu Vinh, sau một đêm bốn ba không ngừng vẫn không thể bình ổn được lửa giận trong lòng, may mắn Trường Lan đã để hần phá bỏ Đông viện, cuối cùng hần cũng có cơ hội, một hơi ra liền mấy chương đánh sụp tường viện kia, rồi mới châm kíp nổ trước ánh mắt lo sợ của gia công, sau đó thần thanh khí爽 tới đại đường gặp Trường Lan.

Có lẽ rời khỏi nơi đó, đối với tiểu thư cũng tốt, ít nhất thì nụ cười cũng sáng rõ lên rất nhiều.

Kỳ An xuống xe, nhìn thấy dòng sông trước mặt, gió thổi mặt nước lăn tăn, hít thật sâu một hơi, trong không khí có mùi thơm của bùn đất. Cách đó không xa có mấy mái nhà, từng đợt khói bếp bay lên, như ẩn như hiện.

Kỳ An vuốt bụng, cúi đầu nhẹ nhàng nói, “Cục cưng, nơi này thực an tĩnh, chúng ta ở đây được không?”

Bên cạnh, con ngựa kêu lên một tiếng, Kỳ An quay đầu lại cười, “Hoa Khai cũng thích nơi này sao? Tốt lắm, vậy thì chính là nơi này.”

Không nghĩ tới quá khứ, không lo tới tương lai, Kỳ An mỉm cười, vẻ mặt không màng danh lợi, có lẽ chung quy nàng chỉ thích hợp sống một mình tới già. Hoàn hảo, kiếp trước có Sở Sở, cả đời này còn có cục cưng chưa ra đời, tuy rằng không hoàn mỹ, nhưng nàng cũng có người nhà.

“Cục cưng, chúng ta có nhà rồi, người có thích không?”

Thôn này có cái tên rất đẹp, Hoa Trang thôn.

Lúc biết tên của thôn, Hoa Khai rất là bồn chồn, cào cào móng xuống đất, bởi vì có sáu con mắt tự động nhất tề nhìn về phía nó, nhìn không chớp mắt, không khí quỷ dị đến cực điểm. Cho dù nó chẳng qua là con ngựa, nó vẫn là có cảm giác, bị người nhìn chăm chăm như vậy chắc chắn khó chịu.

Trường Khanh chuyển mắt nhìn sang tiểu thư, bỗng thốt lên, “Hóa ra tiểu thư và lão tướng quân giống nhau, cũng đều tính cả rồi.”

Kỳ An bật cười, Trường Lan vỗ vỗ đầu Trường Khanh, lúc này mới dắt Hoa Khai, “Đi, Hoa Khai, chúng ta về nhà.”

Trường Khanh nhìn tiểu thư, lại nghi hoặc nhìn Trường Lan một lát mới im lặng dắt ngựa theo.

Không biết Trường Lan bàn bạc gì với người trong thôn mà rất nhanh, Kỳ An đã được mời vào trong một gian nhà lớn. Nàng uống hết một tách trà thì Trường Khanh đã cầm một bản vẽ đi vào, “Tiểu thư, người xem, nhà của chúng ta làm như vậy có được không?”

Nhà! Kỳ An bưng chén trà, ánh mắt mơ màng, “Nhà của ta phải có cửa sổ rộng đón ánh sáng, trước phòng có ba gốc đại thụ, dưới tàng cây có một bộ bàn ghế, khi trời nóng có thể ngồi hóng mát, khi trời lạnh có chỗ nằm phơi nắng. Sau nhà phải có vườn rau, trồng đủ loại rau quả, khi gió nhẹ thổi tới sẽ cuốn theo hương thơm rau cỏ. Bên cạnh nhà là một dòng suối nhỏ róc rách chảy qua, có thể nghe thấy tiếng hài tử vui cười...” Trong ánh mắt nàng long lanh giọt nước, đó là giấc mộng Trương Sở Du vẽ nên khi cầu hôn nàng, chẳng qua là sau đó đã trở thành một giấc mộng xa vời không với tới.

Trong phòng dần an tĩnh lại, ánh mắt Trường Khanh sáng ngời, rất nhanh thu hồi bản vẽ trong tay, gật đầu với Kỳ An rồi vội vàng đi ra ngoài.

Kỳ An chỉ là nhất thời cảm khái mới nói vậy thôi, cho nên một tháng sau, khi Trường Lan đến nói với nàng nhà ở đã làm xong, đưa nàng đi xem, nàng thực sự bị kinh ngạc tới á khẩu, đứng chôn chân tại chỗ.

Căn nhà được dựng theo phong cách cổ xưa, lịch sự tao nhã, trước sau đều có cửa sổ, Bắc-Nam thông thấu, trước nhà có mấy cây to, dưới tàng cây rải rác những bàn ghế gỗ, bên hông nhà là một dòng suối nhỏ, tiếng nước êm nhẹ, sau nhà là những luống đất mới xới, Trường Lan tới bên nàng nói, “Tiểu thư, sau nhà trồng nhiều loại rau, nhưng vẫn chưa nảy mầm, đợi thêm vài ngày là sẽ thấy. Còn phía trước nhà, Trường Khanh đã đi tìm vài ngày mà chưa tìm ra gỗ tốt để làm một cái bàn lớn...” lời còn chưa dứt, Trường Lan đã bị Kỳ An ôm chặt lấy.

“Tiểu thư?” nàng kinh ngạc kêu lên.

Kỳ An vừa khóc vừa cười, “Trường Lan, Trường Lan, các người sao lại đáng yêu như vậy chứ? Căn nhà này ta rất thích, rất rất rất thích!”

Trường Lan vội chặn Kỳ An lại, “Tiểu thư, người không cần gọi tới gọi lui, người phải để ý a! Ai!...”

Trường Khanh đứng một bên xoa xoa tay, cũng vui tươi hơn hẳn cười theo.

15. Chương 15. Bình Thản

Bình thản

Tại đây, Kỳ An sống vui vẻ bình đạm, không màng danh lợi. Nàng có thể sống cả đời như vậy.

Nỗi đau trong tim, nàng không dám tùy ý động chạm. Kỳ An biết, nỗi đau đã được chôn xuống nơi sâu nhất trong lòng. Rồi một ngày nào đó, thời gian sẽ giúp nàng xóa nhòa.

“Nương!” tiểu tử kia dùng cả tay cả chân leo lên người nàng, kết quả là hết lần này đến lần khác bị trượt xuống. Thấy nương nửa ngày không để ý tới mình, hắn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương lên, mếu máo, “Nương!”

Kỳ An vốn mãi nghĩ ngợi, không để ý đến hắn. Cái tên tiểu tử này cứ như keo vậy, quá dính người, mà người bị dính kia lại chính là nàng.

“Nương!” Lại ủy khuất kêu lên một tiếng, lệ đảo quanh tròng, nói không nên lời, trông thật đáng thương.

“Tiểu thư, tiểu thiếu gia gọi người đây!” Trường Lan ở bên cạnh kêu lên, đau lòng không thôi.

Kỳ An cúi đầu, nhìn khuôn mặt tròn trịa hồng hào kia, đôi mắt to chớp chớp, thở dài, nghi ngờ sẽ không ai có thể kim lòng trước hắn, xoay người ôm lấy, “Lãng nhi!”

Lãng nhi ôm lấy cổ nàng, tươi cười như hoa, cả khuôn mặt nhỏ nhắn sáng lên, “Mẫu thân! Lãng nhi thích nhất người.”

Kỳ An bẹo má hắn, cười, “Nhỏ như vậy đã biết nói lời ngon tiếng ngọt, cũng không biết di truyền từ ai.”

Lãng nhi lại hoan hô một tiếng, hôn lên mặt nàng, “Mẫu thân cười, cười rồi!” Một bên đắc ý liếc mắt nhìn Trường Lan, hắn đúng là lợi hại đi?

Kỳ An cau mày, ai nuôi hắn béo như vậy chứ, cứ nhảy qua nhảy lại trong lòng nàng thế này, sớm muộn sẽ có ngày nàng bị hắn nhảy bết mắt.

Lãng nhi đứng trên đùi nàng, “Nương, người vừa nhìn thấy gì trên cây mà ngồi bất động như vậy?” Nhìn thấy dáng vẻ trầm mặc không nói của nương, hắn cũng trở nên rầu rĩ.

Kỳ An cười, “Bởi vì bộ dáng của cái cây kia quá xấu, làm cho người ta vừa nhìn đã thấy tâm tình không tốt.”

Tiểu tử kia cúi đầu, bỗng nhiên đưa tay giữ mặt nàng, “Nương, vậy người nhìn Lãng nhi đi, Lãng nhi nhìn đẹp mắt.”

Kỳ An buồn cười, đưa tay nâng khuôn mặt hắn, “Được, Lãng nhi đẹp mắt, về sau nương chỉ nhìn Lãng nhi.”

Lãng nhi nhất thời cảm thấy mỹ mãn, ngoan ngoãn chui vào lòng nàng, chỉ cảm thấy nơi ấm áp nhất trên thế giới cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Trường Lan liếc nhìn hai người một cái rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Thở một hơi, Trường Lan hơi hơi cười.

“Tiểu thư có khỏe không?” Trường Khanh hỏi nàng.

Trường Lan gật gật đầu, “Tiểu thiếu gia đã ra tay, làm sao tiểu thư có thể chống đỡ được!” Cũng may nhờ có tiểu chủ tử đã mang đến đây rất nhiều tiếng cười vui, mới làm tiểu thư vui bớt đau đớn.

Ở đây đã gần bốn năm, tiểu thư tuy rằng vẫn cười, nhưng có thể nhìn thấy ý cười không đạt đáy mắt. Từng đêm dài tĩnh lặng, nàng và Trường Khanh đứng sau tiểu thư, nhìn bóng dáng tiểu thư tịch mịch lạnh lẽo. Chỉ đến khi tiểu thiếu gia ra đời mới làm tiểu thư thực sự vui vẻ hơn.

“Tỷ tỷ, người nói xem khi nào thì tiểu thư mới quên được người kia?”

Trường Lan ngẩng đầu lên, “Hắn là không thể quên được đâu!” Người mà mình đã giao phó cả tình cảm và thân xác, làm sao có thể dễ dàng quên mất?

“Giống như việc tỷ tỷ không thể quên được Lục công tử sao?”

Trường Lan nhắm mắt lại, nhớ tới ánh mắt sáng ngời của người đó, lắc đầu, “Tiểu thư không quên được, là bởi vì thống khổ; còn ta không thể quên được...” dừng một chút, nàng mỉm cười, “Là bởi vì hạnh phúc!”

“Tỷ tỷ như vậy vẫn hạnh phúc sao?”

Trường Lan cười ảm áp, “Đúng vậy, rất hạnh phúc, bảo vệ người hân muốn bảo vệ, thay hân chăm sóc người hân muốn chăm sóc, ta thật sự cảm thấy phi thường hạnh phúc.”

Trường Khanh gật gật đầu, ừ một tiếng. Vậy thì hân cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Đêm dần sâu, Lãng nhi giật nhẹ vạt áo Kỳ An, nhìn nàng đầy chờ mong, “Nương, hôm nay nương lại kể chuyện xưa, được không?”

Kỳ An thở dài, “Lãng nhi, chuyện này người đã nghe vô số lần rồi.” Nàng thật sự không hiểu, tiểu hài tử bình thường đều không thích nghe đạo lý, tiểu tử nhà nàng lại ngược lại, chuyện mới hân muốn nghe, chuyện cổ cũng muốn nghe, rõ ràng chuyện nào cũng nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần, vậy mà vẫn thích, ngày nào cũng đòi nghe, mà lần nào nghe cũng cảm thấy mới mẻ.

Lãng nhi lắc tay nàng, “Nương, Lãng nhi muốn nghe.”

“Được, được!” Nếu hân thích nghe, nàng sẽ kể, nó cũng giúp nàng đỡ phiền não vì phải nghĩ chuyện, rồi thêm mắm dặm muối mà kể.

Hoan hô một tiếng, Lãng nhi nhảy dựng lên trên giường, ngẩng đầu, hai tay vòng trước ngực, môi khe khẽ nói, “Sở Sở tỷ tỷ, nương sắp kể chuyện đó, người và Lãng nhi cùng nhau nghe nhé.”

Kỳ An nở nụ cười, ngay từ khi Lãng nhi bắt đầu biết nói, nàng đã dạy hân gọi tỷ tỷ. Nàng dạy cho hân, rằng hân có một tỷ tỷ phi thường dũng cảm, gọi là Sở Sở, bộ dáng vô cùng xinh đẹp đáng yêu.

Lãng nhi cũng từng chút học theo. Hân biết hân có một tỷ tỷ rất giỏi, rất thông minh, cho nên tỷ tỷ không nói chuyện. Hân học ngôn ngữ của người cầm điếu, như vậy có thể nói chuyện với tỷ tỷ.

Kỳ An ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Sở Sở, người hãy nhìn xem, đệ đệ đang nói chuyện với người! Trong lòng nàng, hai hài tử này quan trọng như nhau, chưa một khắc nào nàng quên.

Sáng sớm, nàng và Trường Lan thường hay vào núi hái thuốc, nếu như có người nào ở gần đó bị bệnh, nàng cũng sẽ đi xem. Những năm gần đây, bao nhiêu kiến thức học được ở kiếp trước và kiếp này, càng ngày càng được nàng sử dụng nhiều trong thực tế. Kỹ thuật dùng châm sư phụ truyền dạy, nàng đã sớm thành thục.

Mà Lãng nhi, mỗi lần nhớ tới hài tử đáng yêu này, Kỳ An luôn không nén được cười tủm tỉm.

Có một lần nàng đi hái thuốc, vô ý trượt chân lăn đi, mặc dù may có Trường Lan kịp thời giữ nàng lại, lại dùng một nhánh cây cố định tay nàng nhưng lúc trở về, Lãng nhi vẫn bị mảng tay áo nhiễm đỏ dọa tới mức khóc lớn.

Nàng đành phải vừa nhịn đau để Trường Lan băng bó cho vừa quay đầu đùa với hắn, “Lãng nhi, người xem nương không có võ công nên mới bị thương như vậy. Trường Lan di chỉ không lưu ý một chút thôi là nương đã bị thương rồi. Về sau Lãng nhi hãy học võ thật giỏi, sẽ không vô dụng như nương.”

Lãng nhi đang tức giận, liền ngửa đầu lớn tiếng nói, “Lãng nhi sẽ học võ thật tốt, như vậy vào lúc Trường Lan di chỉ không lưu ý, Lãng nhi có thể bảo vệ nương.”

Nàng cúi đầu hôn nhẹ hắn, “Được, Lãng nhi về sau phải bảo vệ nương.”

Lúc ấy, chỉ cho là nói đùa.

Ai nghĩ đứa nhỏ này lại coi là thật. Ngay sáng sớm hôm sau, hắn xông tới mở cửa phòng Trường Khanh, bất mãn kêu lên trước vẻ mặt kinh ngạc của Trường Khanh, “Trường Khanh thúc, người dậy muộn. Nương nói, anh hùng đều phải dậy từ khi gà gáy.”

Trường Khanh ngồi xổm xuống, vuốt đầu hắn, “Tiểu thiếu gia còn nhỏ quá, chúng ta không cần vội. Chờ đến khi người lớn thêm một chút, Trường Khanh sẽ dạy người.”

Lãng nhi nóng nảy gạt tay hắn ra, “Lãng nhi không còn nhỏ. Trường Khanh thúc, người gạt người.”

Trường Khanh nắm lấy cánh tay đang khua khoắc của hắn, nhìn hắn, “Vì sao tiểu thiếu gia muốn học võ đến vậy?”

Mắt Lãng nhi lập tức đỏ lên, “Lãng nhi sợ không kịp lớn lên, nương lại sẽ bị thương. Lãng nhi phải bảo vệ nương.”

Nhân tình nóng lên, khoe miệng tự dưng cong lên, Trường Khanh nói, “Sẽ rất vất vả.”

Cái đầu nhỏ nghênh lên, “Lãng nhi không sợ!” Lãng nhi sẽ giống như Sở Sở tỷ tỷ, sẽ thật kiên cường dũng cảm.

“Được, Trường Khanh dạy người.” Thanh âm Trường Khanh hơi khàn khàn.

Với Lạc Hoài Lễ, tuy rằng nhớ lại vẫn thấy hận thấy đau, nhưng dần dần đã biến thành cảm kích. Nếu như không có hắn, làm sao có được Lãng nhi. Có hài tử này, nàng có thể quên đi tất cả thương tổn và khuất nhục.

Gió nhẹ nhàng thổi, Kỳ An và Trường Lan đang trên đường về nhà, nàng đột nhiên nhớ tới một việc, “Trường Lan, người đem thuốc này đến cho người bệnh hôm qua đi, hôm nay phải thay thuốc rồi.”

Trường Lan cầm lấy, có chút do dự, “Tiểu thư, một mình người trở về có sao không?”

Kỳ An vỗ vỗ vai nàng, “Trường Lan, nơi này thì có gì nguy hiểm chứ, hướng chi đã sắp về tới rồi.” Cuộc sống an bình bốn năm qua đã khiến nàng không còn phải lúc nào cũng căng như dây đàn nữa.

Trường Lan nghĩ nghĩ, kiên trì, “Tiểu thư, chúng ta nên về nhà trước đã.”

Kỳ An bắt đắc dĩ thở dài, đưa hai tay giữ lấy Trường Lan, “Trường Lan, xin nhờ người, không cần quá cảnh giác như vậy. Nơi này trời cao hoàng đế ở xa, không cần phải như vậy. Hướng chi từ nãy đến giờ đã trì hoãn mất một lúc rồi, người nhẫn tâm để Lãng nhi vì chờ người về ăn cơm mà đói bụng sao?”

Quả nhiên, Trường Lan liền nghe lời rời đi. Kỳ An nhướng mắt, nàng biết nhắc tới Lãng nhi là không ai có thể từ chối mà.

Tuy nhiên, chỉ một giây sau, Kỳ An liền hối hận.

Nhìn thấy kẻ bạch y bên đường, kẻ đang mở to mắt ra nhìn nàng kia, nàng cẩn thận lui về phía sau từng bước, “Người, người đó, lần này, ta không nghe thấy cái gì đâu nha, không thấy bất cứ cái gì đâu!”

Quả nhiên là họa hay đến những lúc ta không ngờ đến nhất mà. Ở nơi thiên sơn cùng cốc này lại cứ nhiên gặp phải con người kỳ lạ này. Lần trước, hắn đã không phân biệt tốt xấu, vừa thấy đã bắt nàng đi, lần này nói không chừng có thể sẽ giết người diệt khẩu.

Hiền Viên Sam gắt gao nhìn nàng, một sải bước đã đứng trước mặt nàng, ngực hơi phập phồng.

Khí thế lạnh lùng nghiêm nghị kia áp đến, nàng chợt có cảm giác áp bách. Kỳ An nuốt nuốt nước bọt, lui về phía sau từng bước, “Ta cam đoan, ta thật sự không nghe, không thấy gì hết.” Số nàng sao lại khổ vậy chứ, mỗi lần đi một mình đều tình cờ gặp hấn.

Hắn liền kiểm trụ nàng, nắm lấy cổ tay nàng, Hiên Viên Sam cho rằng nàng đang định bỏ trốn.

“Người làm gì?” Kỳ An dùng tay còn lại vỗ tay hấn.

Hấn sửng sốt, vội buông tay ra, mặt đỏ lên nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào nàng, hai tay giơ lên, “Sao người lại ở đây?”

Kỳ An xoa xoa cổ tay, cúi đầu nhìn vết đỏ trên đó, có chút tức giận, “Vì sao ta không thể ở đây, đây cũng đâu phải nhà của người.”

Hiên Viên Sam hiển nhiên cũng thấy vết hồng trên tay nàng, nhãn mặt nhú máu, liền lấy ra một cái lọ nhỏ trong ngực áo, nhét vào tay nàng.

Kỳ An hồ nghi nhìn hấn, có phải là đưa thuốc cho nàng không? Mở nắp ra ngửi một chút, mặt nàng nhất thời biến sắc, rất nhanh trả lại cái lọ cho hấn, “Người, đồ phá gia, Thiên sơn ngọc lộ này đâu thể đưa cho người khác bừa bãi như vậy?” Linh dược ngàn vàng khó mua, có thể nối xương liền da, bảo nguyên tục mệnh mà lại đưa cho nàng để xoa vết bầm ư?

Thừa dịp hấn sửng sốt nhìn cái chai trong tay, nàng quay đầu bỏ chạy.

Hiên Viên Sam nhìn nữ nhân đang chạy trốn kia, khóe miệng cong lên. Nàng nghĩ nàng có thể chạy trốn sao?

Chỉ thương cho Kinh Ngũ, chẳng qua là đi theo Vương gia đến tuần tra một khoảnh đất phong, bỗng nhiên Vương gia đại nhân tâm huyết dâng trào, muốn đi thuyền nhỏ xuôi dòng, lại bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, đuổi hết thị vệ bên người đi. Cái đó cũng không vấn đề gì, dù sao cũng là trên đất phong của mình, hơn nữa, Vương gia cũng võ công cao cường.

Nhưng là tại sao, hấn chỉ chạy đi một lát, quay lại đã không thấy tăm hơi Vương gia đâu?

16. Chương 16. Thiếu Người

Thiếu người

“Người đi theo ta làm gì?” Đi được một đoạn, Kỳ An rốt cục phát hiện nam nhân kia đang lặng lẽ theo sau.

Hiên Viên Sam hứng thú nhìn nàng, hấn nghĩ đến cảnh nàng cứ cúi đầu thế đi mãi, không thể nín cười. Không biết nàng nghĩ gì nữa, chẳng lẽ cứ cúi đầu đi, không nhìn thấy hấn thì hấn sẽ biến mất sao?

Kỳ An hiển nhiên hiểu nguyên nhân ý cười trong mắt hấn. Đúng là nàng rất muốn coi hấn như không tồn tại. Vấn đề nàng sắp về nhà rồi, người này muốn đi theo nàng đến đâu?

“Người có việc gì?” nàng quyết định tỏ ra mềm mỏng.

Hiên Viên Sam tiến lên hai bước, khoa tay, “Vì sao người lại ở đây?”

“Chuyện này liên quan gì đến người?” Không phải nàng không nghĩ tới chuyện trả lời câu hỏi của hấn, sau đó thoát khỏi hấn, nhưng việc hấn hỏi thực sự rất khó trả lời. Nàng không có hứng thú thảo luận việc riêng với người lạ, vì vậy lập tức quyết định sẽ bỏ đi, hy vọng trước lúc về đến nhà sẽ gặp Trường Lan.

Hai tay Hiên Viên Sam giữ chặt hai vai nàng, cố chấp nhìn nàng, chờ đáp án. Vấn đề này đương nhiên có liên quan rất lớn đến hắn.

Kỳ An quay đi không nhìn hắn, Hiên Viên Sam không thể dùng miệng để nói, đành phải buông tay để dùng ngôn ngữ người câm điếc, nhưng vừa buông tay, Kỳ An lập tức bước đi. Lại lấy hai tay giữ nàng, nhưng không thể nói chuyện, trong một lúc, hắn không biết làm thế nào.

Kỳ An im lặng nhìn hắn đưa tay lên lại hạ tay xuống, giữ nàng lại rồi lại buông ra, cảm thấy ý cười trong lòng dâng lên. Hắn cũng chỉ có hai tay, để xem hắn làm sao bây giờ.

Hiên Viên Sam khó xử nhìn nàng một hồi, lại buông tay ra.

Kỳ An xoay người bước đi. Đi được một hồi, chợt nghe tiếng bước chân phía sau. Với công lực của Hiên Viên Sam, chỉ mấy bước đã bắt kịp nàng. Lần này hắn không đối mắt với nàng nữa mà trực tiếp ôm nàng trở lại chỗ lúc nãy.

Đề hai vai nàng lại, hắn muốn nàng nhìn xuống. Kỳ An cúi đầu nhìn, trên mặt đất là một hàng chữ lớn:

“Tổng Kỳ An, tại sao ngươi lại ở đây? Không phải ngươi phải ở kinh thành sao? Hay là đã xảy ra chuyện gì?”

Có vài phần kinh ngạc. Thật không thể tưởng tượng được chỉ gặp nhau ngắn ngủi hơn một ngày mà qua bốn năm, hắn vẫn còn nhớ rõ tên nàng. Nhưng, thế thì sao? Nàng ngẩng đầu lên, “Ta không biết chữ.” Để xem hắn còn nghĩ ra biện pháp gì nào?

Hiên Viên Sam nhất thời sửng sốt, hồ nghi nhìn lại hàng chữ trên mặt đất, lại quay sang nhìn nàng.

Kỳ An đẩy hắn ra, “Ta thề ta thật sự chưa từng nghe qua bí mật của ngươi, không cần đi theo ta nữa.”

Đi được vài bước, Kỳ An không quay đầu lại, chỉ nhìn ra xa mà nói, “Ta không muốn nhắc đến chuyện người hay việc kinh thành nữa. Quên lòng hiếu kỳ của ngươi đi, không cần phải làm cho người ta chán ghét.”

Tiếng bước chân phía sau quả nhiên dừng lại. Kỳ An đi một đoạn xa, rốt cục không nhịn được xoay người nhìn, chỉ thấy người kia cúi đầu, con đường trải dài phía sau không bóng người làm cho thân hình thon dài thêm vài phần tịch liêu.

Kỳ An thu hồi tầm mắt, khe thở dài.

Muốn cứ như vậy mà xa cách, tâm nàng đã chịu nhiều vất vả rồi, chỉ còn đủ cho Lãng nhi thôi.

“Nương!” Lãng nhi nhìn thấy nàng từ xa, kêu to chạy đến.

Nàng đứng tại chỗ, ngồi xổm xuống, dang rộng hai tay, “Lãng nhi.” Thân hình nhỏ bé lao vào lòng nàng, nàng thỏa mãn tới mức muốn rơi lệ.

“Nương! Hôm nay Lãng nhi đã có thể một hơi chạy lên lưng núi. Trường Khanh thúc nói hắn đã phải luyện hơn một năm mới có thể lợi hại như Lãng nhi đấy!” Lãng nhi lôi kéo tay nàng, líu ríu nói.

Kỳ An cười tủm tỉm, “Àn!”. Có lẽ đứa nhỏ này thật sự có thiên phú luyện võ, hay là do có quyết tâm mà hắn luyện võ rất nhanh, ngay cả người ít nói như Trường Khanh cũng thường xuyên khen hắn.

“Nương!” Lãng nhi chợt dừng lại, lắc lắc tay nàng.

“Làm sao vậy?” Nàng nghi hoặc cúi đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ủy khuất, “Nương, người không khen Lãng nhi!”

Buồn cười lắc đầu, đúng là tiểu hài tử, Kỳ An cúi người xuống, hôn lên hai má hắn, “Lãng nhi nhà ta lợi hại nhất.”

Lãng nhi lập tức phản chấn, “Nương, hôm nay chúng ta sẽ ăn gì? Trường Khanh đi đi đâu, sao nương lại trở về một mình?”

Kỳ An day day trán, bất đắc dĩ nhìn về phía Trường Khanh, “Trường Khanh, không phải ngươi tiếc lời nói như vàng sao? Tiểu gia hỏa này nói nhiều như vậy, làm sao mà ngươi chịu được?”

“Nương!” Lãng nhi kéo dài thanh âm.

Trường Khanh nhìn tiểu chủ tử đang mở to mắt, thở phì phì tức giận, lại nhìn tiểu thư đang cười khở, sờ sờ mũi, “Tiểu thiếu gia rất thích nói chuyện với tiểu thư.” Đối với những người không liên quan, tiểu chủ tử nhà hắn rất trầm mặc!

“Nương, người nửa ngày rồi không nói chuyện cùng Lãng nhi, Lãng nhi có rất nhiều chuyện muốn nói với nương! Nương, người cùng Lãng nhi nói chuyện, được không!”

Sờ lên đầu hắn, Kỳ An cảm thấy ấm áp, “Được, Lãng nhi muốn nói chuyện gì cũng được.”

“Ai?” Trường Khanh đột nhiên hét lên một tiếng, lắc mình một cái đã chặn trước mặt hai người.

Hiên Viên Sam chậm rãi đi ra khỏi gốc cây, sắc mặt không tốt lắm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trường Khanh và Lãng nhi trong lòng nằng.

Làm như không thấy địch ý trên mặt Trường Khanh, trong đầu hắn đang vô cùng hỗn loạn. Hai tử kia gọi nàng là nương, nam nhân này lại gọi nàng là tiểu thư, không phải nàng đã làm vợ làm mẹ sao, vậy nàng và thị vệ này có quan hệ gì? Nàng rời khỏi thái tử, có phải là do có quan hệ gì với nam nhân này?

Mãi mê suy nghĩ, mãi đến khi trước mắt bạch quang chợt lóe, hắn mới giật mình lùi về sau vài bước.

“Rút kiếm!” Trường Khanh nói, chỉ kiếm vào hắn.

Hiên Viên Sam không để ý tới hắn, chỉ chăm chú nhìn thẳng vào Kỳ An, hai tay đưa lên, “Hắn là ai vậy? Có quan hệ gì với người?”

Lãng nhi kinh ngạc mở to mắt, trong óc tràn đầy nghi hoặc.

Trường Khanh cũng vô cùng sửng sốt, nam nhân này không nói lời nào lại khoa tay múa chân cái gì, tầm mắt cũng không tự chủ nhìn về phía tiểu thư nhà mình.

Bị ba cặp mắt, hai lớn một nhỏ này nhìn, Kỳ An không thể không trả lời.

“Ta đã nói rồi, không cần đi theo ta. Người rút cuộc muốn gì?”

Lãng nhi giật nhẹ vạt áo nàng, nhỏ giọng nói, “Nương, không phải, nương trả lời sai rồi, thúc thúc này hỏi Trường Khanh thúc là ai, có quan hệ gì với nương?” Chẳng lẽ nương nhìn không rõ nên mới trả lời sai?

Mắt Hiên Viên Sam chợt lóe lên, nhìn về phía Lãng nhi, khó nén kinh ngạc,

“Người hiểu ngôn ngữ người câm?”

Lãng nhi gật gật đầu, mặt lộ vẻ đắc ý, “Đương nhiên, ta không chỉ biết ngôn ngữ người câm điếc, ta còn có thể đọc môi nữa!” Nghĩ nghĩ, lại nhìn hắn, “Thúc thúc, người cũng là rất thông minh, cho nên mới không nói chuyện đúng không?”

Hiên Viên Sam nhìn thật sâu vào Kỳ An rồi mới chậm rãi nhếch môi, nhìn về phía Lãng nhi. Lúc này đây, không cần đến tay, hắn há miệng nói không tiếng động, “Tại sao lại hỏi như vậy?” Rất nhiều năm chưa từng thử qua cảm giác nói chuyện, lần này mở miệng, mới giật mình cảm thấy, hóa ra lời nói có thể tuôn ra tự nhiên như thế.

Lãng nhi chỉ lên trời, “Bởi vì Sở Sở tỷ tỷ cũng vô cùng thông minh, cho nên mới không nói chuyện.”

Hiên Viên Sam nở nụ cười, đứa nhỏ này quả nhiên biết đọc môi. Hắn hướng tầm mắt vào nữ tử đang day trán, vậy là nàng cũng biết đọc môi.

Chỉ cần không ở bên Hiên Viên Ký, dù là ai đi nữa, cũng không ngăn được hắn. Nghĩ như vậy, những phiền muộn trong lòng giảm đi không ít. Không cần kiểm soát địch Trường Khanh, Hiên Viên Sam hất trường bào, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào Lãng nhi, “Nói cho thúc thúc, người tên là gì?”

Lãng nhi kỳ quái nhìn nương, phát hiện vẻ mặt cười khở không nói nên lời của nàng, không rõ có ý tứ gì, lại nhìn thúc thúc anh tuần trước mặt. Ngoài nương ra, thật khó mới tìm được người khiến hắn cảm giác như vậy, vì thế sau một hồi tự hỏi mình, hắn cũng bắt chước ngồi xổm xuống, hai tay chống cằm, bắt đầu cuộc nói chuyện không tiếng động giữa hai người.

“Ta kêu Tống Lăng.”

“Họ Tống?”

“Đúng vậy, nương nói Lăng nhi là bảo bối của nàng, cho nên muốn cùng họ với nương.”

“Tống Lăng, thật là dễ nghe! Lăng nhi, trong nhà ngươi có những ai?”

“Có nương, Trường Khanh thúc, Trường Lan di. Thúc thúc, ngươi hỏi cái này để làm gì?”

“Bởi vì thúc thúc nghĩ, nếu như nhà các ngươi thiếu người, ta có thể theo tới không?”

Lăng nhi nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, nói ra lời kinh người, “Nhà ta còn thiếu một người cha.”

Kỳ An thiếu chút nữa té xỉu. Trường Khanh đứng một bên, hoàn toàn không biết hai người đang lẩm bẩm nói những gì, mắt thấy tiểu thư sắp ngã, vội vàng đỡ lấy, “Tiểu thư?” Rốt cuộc là muốn hay không muốn đánh nhau, trong hoàn cảnh này, tiểu thư không lên tiếng, hắn không dám động thủ.

Kỳ An khoát tay, ý bảo không có việc gì, rồi tóm Lăng nhi lại, “Lăng nhi, nương thật sự cảm thấy hôm nay ngươi nói nhiều quá rồi.”

“Nương!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hưng phấn, Lăng nhi nhảy lên, “Không phải là nương thấy thúc thúc và tỷ tỷ thông minh giống nhau nên mới đem hắn về hay sao? Nương, thúc thúc cũng đẹp mắt, về sau nương cũng có thể nhìn hắn, được không?”

Hoàn toàn không để ý tới biểu tình muốn té xỉu của Kỳ An, Lăng nhi quay đầu, dương dương tự đắc khoa tay với Hiên Viên Sam, “Thúc thúc, nhà của chúng ta đúng là thiếu người, ngươi không theo tới sao?”

17. Chương 17. Năm Tháng

Năm tháng

Qua bốn năm, mọi thứ dường như đều thay đổi, lại như không hề biến đổi mấy may.

Lạc Hoài Lễ làm tới vệ tướng quân, cùng với Mạc Nhược khiêm tốn tao nhã, một võ một văn, thu hết thấy những anh tài dưới trướng, thể lực cực kỳ hùng mạnh, địa vị thái tử nghiêm nhiên trở nên không gì phá nổi.

Nhị hoàng tử Hiên Viên Cực không ở kinh thành, chung quanh bình ổn không phân tranh. Hắn vẫn trọng trấn ở vùng biên quan xa kinh thành, có mối quan hệ sâu đậm với các thế lực giang hồ, có uy vọng rất cao.

Việc Tiêu gia tiểu Thất rời khỏi kinh thành cũng dần dần lắng xuống, tất cả đều tự nhủ hãy tận trung trong công việc của mình.

Hiện giờ trên giang hồ có ba thế lực đứng đầu là Tụ Bảo Ngân Trang, Minh Châu Sơn Trang và Đào Hoa Ổ.

Ba đại gia này vốn đường ai nấy đi, không bao giờ xuất hiện cùng nhau. Đột nhiên một tháng trước Tụ Bảo Sơn Trang bị mất trộm, các đại bang phái cũng lần lượt có người mất tích, vì vậy Minh Châu Sơn Trang mới quảng phát anh hùng thiếp, mời mọi người tới cùng nghĩ đối sách.

“Mạc Nhược, ngươi đi đi!” Hiên Viên Ký nói. Những việc đột nhiên xảy ra gần đây không thể không khiến hắn nghi ngờ là do Hiên Viên Cực nhúng tay vào.

Không thấy hồi âm, Hiên Viên Ký nghi hoặc nhìn lại, thấy Mạc Nhược đang ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ, Lạc Hoài Lễ vỗ vai hắn, “Điện hạ đang nói chuyện với người kia!”

Mạc Nhược vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng thở dài, “Lại là xuân về hoa nở!” Quay đầu cười với Hiên Viên Ký, “Ta nhớ rõ người năm đó thiên tâm vạn khổ mới tìm được Hoa Khai, lại bị người ta dùng một nụ cười lấy đi mất. Không biết giờ người đang ở đâu?”

Trong phòng chợt tĩnh lại, chỉ nghe tiếng hít thở.

Lạc Hoài Lễ nghiêng đầu, “Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mấy năm qua hần và mấy người Mạc Nhược vẫn thân mật khăng khít, hợp tác ăn ý, nhưng tiểu Thất đã trở thành đề tài cấm kỵ giữa bọn họ. Chuyện xảy ra năm đó quá mức rung động, đợi đến khi tỉnh táo lại, hần tự nhiên nhìn ra điều kỳ quái trong đó, tuy nhiên cuối cùng vẫn là không lần ra dấu vết.

Đám người tiểu Thất rời đi, Đông viện làm lại rục rờ hần lên. Hoàng thượng mỗi lần thấy hần đều trừng mắt măm mòi, Mạc Nhược và Hiên Viên Ký tuy rằng liên tục cười khổ thay cho hần nhưng lại giữ miệng kín như bưng, không chịu nói bất cứ điều gì.

Mà Liên nhi, mỗi lần hần vừa nhắc tới chuyện đó liền nước mắt như mưa, dần dà hần cũng không còn muốn nhắc lại nữa.

Tuy nhiên, mỗi đêm khi nhớ tới bóng dáng ấy, lòng hần lại đau như dao cắt.

Ở Đông viện cũng không còn tìm thấy bóng dáng nàng. Vô số lần, hần đứng ở cửa viện, ngóng nhìn, ảo tưởng nàng có thể đột nhiên nhảy ra từ một góc nào đó, giống như bao lần, duyên dáng yêu kiều đứng ở cửa, cười tươi rạng rỡ như hoa hướng dương, “Người đã về?”

Hần vươn tay ra, rốt cuộc vẫn không thể chạm tới những năm tháng đó, mỗi ngày trôi qua đối với hần giống như một nhát dao chém xuống, ngày một đau đớn.

Thời gian cứ thế trôi, hần đã không còn có thể dễ dàng nhắc tới nàng, hần sợ vết thương lại nứt toác ra.

Hần cho người đi tìm Tiểu Thất. Nhưng không nói đến hần, ngay cả Tiêu gia, thái tử và Mạc Nhược cũng mất tung tích nàng. Tiểu Thất, giống như đã biến mất khỏi thế giới này, sau lần từ biệt năm đó liền bất vô âm tín.

“Điện hạ, người có thể nói cho ta biết tiểu Thất đã nói gì với người không? Tuy rằng ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng ta có thể thất rằng chính các người để tiểu Thất rời đi.” Lạc Hoài Lễ nhìn Hiên Viên Ký, ánh mắt ưu thương.

Hiên Viên Ký nhìn hần, thật lâu sau, thở dài, “Hoài Lễ, tiểu Thất chưa từng nói gì cả.”

“Thái tử, nếu như chưa từng hỏi nàng cái gì, làm sao có thể để nàng hồ nháo tùy hứng như vậy? Từ khi nào ta lại dễ bị lừa như vậy?” Lạc Hoài Lễ cười khổ.

Hiên Viên Ký lắc đầu, nhìn hần, “Hoài Lễ, người không ngu ngốc, nói cho đúng, người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng mà đối với nữ nhân, nhìn chung người hiểu biết quá ít.”

“Điện hạ...?” Lạc Hoài Lễ bước về phía trước, tựa như muốn nói cái gì.

Hiên Viên Ký khoát tay, “Quên đi, Hoài Lễ, chuyện của Tiểu Thất, ta không thể quyết định thay nàng, là đúng hay sai đều là do nàng lựa chọn. Chuyện của các người, ta cũng không có quyền tham dự. Hôm nay dừng ở đây đi, người hãy lui xuống trước.”

Hai mắt nhắm lại, hiển nhiên là không muốn nhắc lại nữa.

Nhìn theo bóng dáng Lạc Hoài Lễ đi xa, Mạc Nhược hỏi, “Vì sao không nói cho hần? Năm đó, kẻ làm tiểu Thất thương tâm tuyệt vọng không phải chính là hần sao?”

Hiên Viên Ký chậm rãi mở to mắt, ánh mắt nhu hòa, nhớ tới nữ tử kia, hần luôn không tìm được nụ cười, “Nhưng mà tiểu Thất yêu hần!”

Tay Mạc Nhược run run, nước trong chén sánh ra ngoài.

Hiên Viên Ký thấp giọng nói, “Bởi vì yêu cho nên không thể dễ dàng tha thứ và chia xẻ, cũng bởi vì yêu nên cho dù có phải âm thầm rời đi cũng không muốn nói ra chân tướng, làm cho hần thất vọng, vẫn muốn hần hạnh phúc.

Lại nhẹ thở dài một hơi. Nếu như không phải vì yêu, làm sao có thể quyết tuyệt như vậy, làm sao có thể nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như vậy?

Mạc Nhược nắm chặt cái chén, “Tiểu Thất nhất định sẽ được hạnh phúc.”

Hiên Viên Ký cười khẽ, “Đúng vậy, nữ tử như nàng nên có hạnh phúc.”

Lúc Lạc Hoài Lễ trở lại phủ, khắp nơi đã sáng đèn.

Long Liên đứng ở cửa chờ hấn, một thân đơn bạc càng thêm vẻ tinh tế gầy yếu. Nhìn thấy hấn, vội cười chào đón, “Sao hôm nay về muộn vậy?”

Lạc Hoài Lễ cười cười, “Không có gì, đi lung tung một chút.”

Đi được vài bước, đôi mắt lại theo thói quen nhìn sang Đông viện, trong bóng tối mờ mờ, lặng yên không một tiếng động. Hấn chợt thấy hoảng hốt, trong đầu hiện ra bộ dáng ngủ say của tiểu Thất, khóe miệng cong cong, mấy sợi tóc nghịch ngợm rủ lên chóp mũi.

“Tướng công!” Long Liên bỗng nhiên kêu một tiếng.

Lạc Hoài Lễ giật mình, mới phát hiện ra mình đã sắp tới cửa Đông viện.

Hấn ngăn người, gỡ tay Long Liên ra, “Liên nhi, người về phòng trước, ta muốn ở một mình.”

Một mình, chậm rãi đi tới Đông viện, dưới ánh trăng, bóng dáng tịch mịch mà hiu quạnh.

Long Liên che miệng lại, không dám để hấn nghe thấy tiếng khóc. Vì sao đã đuổi người kia đi rồi mà vẫn còn âm hồn không tan, quanh quẩn chiếm lấy hạnh phúc của nàng?

Không cầm đèn, Lạc Hoài Lễ nương theo ánh trăng yếu ớt xuyên qua bóng cây đi vào.

Tay đặt lên cửa, nhưng không có dũng khí đẩy ra, bởi vì sớm biết nàng đã đi rồi, đã mang đi tất cả những dấu vết của nàng rồi. Cứ như vậy rời đi, một chút tưởng niệm cũng không chịu để lại cho hấn.

“Tiểu Thất, ta rất nhớ người, người có biết hay không?” Mặc kệ người đã làm cái gì, cho dù có thất vọng, đau lòng, nhưng ta chưa từng nghĩ tới một ngày sẽ mất người.

“Tiểu Thất, nếu như lúc trước chỉ có ta với người, có thể không có bất đồng không?”

Lệ lặng yên chảy xuống, ai có thể nghĩ tới một tướng quân trẻ tuổi hăng hái lại có thể khóc lặng lẽ như vậy?

Trong bóng tối, Lạc Anh nhìn nhi tử giam mình trong thư phòng, âm đạm không thôi.

Kim Vân đến phía sau hấn, dựa mặt vào lưng hấn, “Có phải Hoài Lễ vẫn nhớ tiểu Thất, giống như người vẫn nhớ nàng, cả đời không quên, cho dù nàng đã từng vô tình với người như vậy?”

Nàng biết, hấn đối với nàng vô cùng tốt, cũng không quá phong lưu, quan lộ đã tới binh bộ thượng thư, vẫn chỉ nhất tề nhất thiết, so với bao người khác, nàng nên cảm thấy thỏa mãn. Nhưng, nàng không tự chủ thắt chặt vòng tay, không nén được bi ai, hấn kính nàng trọng nàng, cũng không yêu nàng.

Từ lúc định hôn, hấn đã nói rõ với nàng, hấn sẽ cho nàng tất cả những thứ nàng muốn, chỉ có trái tim hấn đã sớm mất cho người khác rồi, ngay cả chính hấn cũng không thể lấy về nữa.

Nàng khóc một đêm, vẫn muốn gả cho hấn. Nàng kia không quý trọng hấn, nàng lại xem hấn là trân bảo; nàng kia không cần hấn, nàng lại yêu hấn.

Nhưng nàng không biết, đường đến trái tim hấn lại khó như vậy. Hấn đối xử với nàng tốt, tất cả đều tốt, chỉ là trái tim không nghe theo sự an bài của lý trí.

Hấn lấy nàng bởi vì đã có hôn ước. Hấn lấy Lý Thị bởi vì nữ tử đó đã cứu nàng trong chiến loạn. Sự an bài tốt nhất cho một nữ tử, chính là cho nàng một mái nhà yên ổn, hấn đáp ứng, hấn cũng nói qua với nàng một câu, trăm năm thực hiện.

“Người có thể nói cho ta biết, tiểu Thất và nương nàng rốt cuộc tốt ở chỗ nào mà có thể làm cho các người nhớ mãi không quên như vậy?” Năm đó, chỉ nữ thừa tướng, Tổng Quý tài mạo song toàn, danh dương thiên hạ, bao nhiêu thanh niên tài俊 cơ hồ muốn đập phá đại môn phủ thừa tướng.

Trong đó, đặc biệt có thái tử (đương kim Hoàng thượng) và Lạc Anh là hai người có phần thắng lớn nhất. Thái tử thân phận tôn quý, Lạc Anh tài hoa hơn người, bất luận Tổng Quý gả cho ai cũng đều là một đoạn giai thoại.

Chẳng ai có thể ngờ, Tống Quý cư nhiên lựa chọn kẻ cả ngày theo sau thái tử, Tiêu Dục. Tiêu Dục không quyền không thế, cả ngày chỉ biết vũ đao lộng thương, không thể so với thái tử tôn quý hiển hách, cũng không so được với Lạc Anh kinh tài tuyệt diệu. Lúc đầu, hắn tự ti, dứt khoát chờ lệnh đi biên quan.

Tống Quý cũng không quan tâm, khăn gói lên đường, thiên lý xa xôi đi tìm hắn.

Lúc Tiêu Dục nhìn thấy nàng, hình dung tiêu tụy, sợ tới mức hồn phi phách tán, lập tức nghiêng ngã trượt xuống, quỳ rạp trước mặt nàng.

Tống Quý cứ như vậy, một thân bồ liễu, cùng Tiêu Dục kết làm vợ chồng trong gió lạnh thấu xương chốn biên thùy. Từ đó, rời xa cuộc sống phồn hoa nơi kinh thành, cùng với Tiêu Dục phơi gió phơi sương nơi đại mạc cát vàng.

Cho đến năm tiểu Thất ba tuổi, Tống Quý trên đường bốn ba gặp ôn dịch, lại vì chăm sóc dân chúng, bị lây bệnh mà tạ thế. Tiêu Dục cực kỳ bi thương. Từ sau khi Tống Quý ra đi, hắn chưa hề lấy ai khác, chỉ đem hết yêu thương dồn lên sáu đứa con trai và đứa con gái duy nhất. Hơn nữa, nhi nữ tiểu Thất lại quá giống với mẫu thân, từ cái nhăn mày đến nét cười đều sáng ngời rạng rỡ, hồn nhiên thiên thành.

Tin tức Tống Quý qua đời truyền đến kinh thành, Hoàng thượng bệnh nặng, một tháng sau còn chưa thuyên giảm; Lạc Anh miệng phun máu tươi, hôn mê trên mặt đất. Kim Vân cũng tại lúc đó mới biết được, hóa ra Lạc Anh chưa từng một khắc quên Tống Quý.

Cho nên đối với Tiêu Thất, nàng tuy rằng chân tâm ưa thích, cũng có đôi khi thấy vài phần không thoải mái. Sau khi chuyện ngày ấy xảy ra, nàng cũng chưa kịp nghĩ lại, chẳng qua thấy vui sướng vì hóa ra nữ nhân của Tống Quý cũng không hơn gì người bình thường, trên người một phong hoa tuyết đại nữ tử cũng có vài chỗ bẩn. Cho nên, nàng nói ra những lời như vậy rồi cũng không tìm hiểu thêm.

Đợi đến khi tỉnh táo lại thì đã không còn kịp rồi. Tiêu Thất cư nhiên không biện hộ lấy một câu, lại xoay người rời đi.

Nhìn ánh mắt đau đớn của Lạc Anh, nhìn hắn ôm ngực dựa vào đại môn, nàng chỉ biết, tất cả mọi chuyện đã không thể挽 hồi. Tiêu Thất kiêu ngạo, giống như Tống Quý năm đó, mặc kệ thiên hạ chỉ tôn vinh hoa, chỉ đuổi theo tình yêu và sự tôn trọng thuần túy.

18. Chương 18. Tới Gần

Tới gần

Mưa phùn như giăng tơ, vấy ướt người.

Trong ánh nắng yếu ớt, Kỳ An một mình đi trên đường, cũng không bung dù, cứ để những hạt mưa mềm nhẹ phủ vào mặt, cảm giác được sự đồng cảm của thiên nhiên.

Kiếp trước, nàng ghét những ngày mưa. So với cảnh âm u triền miên như thế này, nàng thích những ngày hè sáng lạn hơn. Trương Sở Du cũng đã không chỉ một lần cười nàng, các nữ nhân khác đều dùng đủ mọi cách để che chắn làn da khỏi nắng khỏi sương, nàng thì ngược lại, cứ như sợ phơi nắng không đủ vậy, không bao giờ có ý chống nắng.

Mùa hè, nàng cười đến là trong trẻo thanh thoát, còn lóa mắt hơn cả mặt trời chói chang kia.

Trương Sở Du nói, nàng giống như một tờ giấy trắng vậy, nhìn vào không thấy bất cứ một bí mật nào.

Khi đó, nàng đối với hắn rất chân thành, đơn giản bởi hắn là chỗ dựa mà nàng tin tưởng và y lại nhất.

Lại chưa bao giờ nghĩ tới, thẳng thắn chân thật như vậy lại dẫn đến dễ dàng bị thương tổn, chính vì không hề phòng bị nên mới yếu mềm đau đớn.

Mỗi một lần cho rằng đã tìm được yên ổn, rốt cục lại bị vùi dập lúc đang hạnh phúc nhất.

Kỳ An yên lặng nở nụ cười, cho nên nàng bắt đầu thống hận ánh mặt trời chói chang kia, mỗi lần nhìn vào đều làm mắt nàng bỏng rát, nước mắt chực tuôn ra.

Nhưng nước mắt của nàng, có ai nhìn thấu nỗi đau trong đó, nó chỉ khiến họ thương hại nàng mà thôi.

Nàng khinh thường điều đó, vì thế nàng không khóc.

Vươn tay ra đón lấy những hạt mưa. Mưa rơi như vậy, có phải là do ông trời thương tâm cho nàng?

Nhân sinh không như ý, người xem, ngay cả ông trời cao cao tại thượng cũng có lúc thương tâm khóc.

“Vì sao người muốn khóc? Chẳng lẽ người đã từng thương tâm?”

Khẽ ngẩng đầu, nàng nhẹ giọng hỏi, mấy lọn tóc ướt dính lên gò má.

Hơi nước lượn lờ, cảnh vật lu mờ, phẳng phất cả thế giới chỉ có mình nàng.

Bỗng nhiên, mưa bụi biến mất, nàng nháy mắt mấy cái, thấy phía trên đầu là một tán ô, nhìn xuống một chút, là gương mặt xanh mét của ai đó đang không bằng lòng nhìn nàng, “Đại phu cũng sẽ sinh bệnh.” Không hề có thanh âm, nhưng hẳn tin là nàng hiểu.

Nàng quay mặt đi chỗ khác, không nhìn hắn. Kỳ thật, bên người có một người không nói được cũng tốt, những lúc không muốn nghe hắn nói thì chỉ cần không nhìn hắn là được.

Nàng tùy ý đi về phía trước. Hiên Viên Sam miễn cưỡng theo sau. Màn mưa giống như mở ra một thế giới yên tĩnh cho riêng nàng. Mưa từng giọt từng giọt thấm vào áo hắn.

Kỳ An đắm chìm trong thế giới của mình, dường như suy nghĩ rất nhiều, lại phẳng phất cái gì cũng không màng tới.

“Nương!” Một âm thanh non nớt hốt hoảng truyền đến, Kỳ An giật mình, còn chưa kịp phục hồi tinh thần, một thân mình nhỏ bé đã vọt vào lòng nàng.

“Lăng nhi!” Kỳ An ôm lấy hắn, “Không phải đang luyện võ cùng Trường Khanh sao? Sao lại trở lại nhanh như vậy?”

Lăng nhi giống như một con bạch tuộc, ôm chặt lấy nàng, miệng méu máo, “Có phải nương thừa dịp Lăng nhi không để ý mà chạy trốn đi không?”

Quay đầu, hắn nhìn Hiên Viên Sam rất là khinh bỉ, “Thúc thúc, Trường Lan đi phải đi công việc, Trường Khanh thúc và Lăng nhi phải luyện công, người không làm được việc của một người cha tốt, ngay cả chăm sóc nương cũng không xong.” Vuốt vuốt tóc Kỳ An, hắn tiếp tục nói, “Nhìn xem, tóc nương ướt hết cả rồi. Thúc thúc, kiếm người về có ích lợi gì chứ?”

Hiên Viên Sam trừng mắt lên, thấy tiểu gia hỏa kia đang ghét bỏ nhìn mình, rồi lại quay sang nhìn người trước mặt tóc đã ướt nhẹp, không nói nổi một câu.

Đúng là hắn đã không chăm sóc nàng tốt.

Hắn đưa ô về phía trước che hết hai người rồi mới nhìn về phía Lăng nhi, “Lần sau, ta sẽ làm tốt.”

Hai người, một lớn một nhỏ nghiêm túc nhìn nhau, nửa ngày sau, Lăng nhi mới gật gật đầu, “Được rồi, ta tin.”

Nói xong, hắn ghé mặt vào má Kỳ An, “Nương, người đồng ý với Lăng nhi, sẽ không bỏ lại Lăng nhi nhé.” Trong thanh âm hắn không giấu nổi tiếng nức nở sợ hãi. Khi này, mới luyện công được một nửa, hắn nhìn thấy nương càng ngày càng chạy xa trong màn mưa, tựa hồ không hề lưu luyến gì.

Nghe vậy, lòng nàng đau xót, “Thực xin lỗi đã khiến người lo lắng, Lăng nhi. Nhưng người phải tin tưởng nương, về sau vĩnh viễn sẽ không bỏ lại người, vĩnh viễn không.”

Nàng không nên thương tâm tuyệt vọng nữa, cũng không nên để lộ ra trước mặt hài tử.

Có lần, khi Lãng nhi mới được hai tuổi, nàng sốt cao đến hôn mê. Trong mơ mơ màng màng, nàng không ăn không uống bất kỳ thứ gì, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi tới cực điểm, trong lòng thực hy vọng cứ như vậy mà ngủ, không tỉnh lại nữa.

Thật là quá mệt mỏi. Khi đó, trong bóng tối nhưng nàng lại cảm thấy vô cùng an tâm.

Lãng nhi sợ tới mức cả ngày lẫn đêm ôm nàng không chịu buông tay. Nàng không hề hay biết, chỉ thì thào nói, “Nhân sinh khổ đoản, không bằng trở lại, không bằng trở lại.”

Sau đó lại bất tỉnh nhân sự. Trường Lan liên tục đút thuốc vào, nàng lại phun ra, Lãng nhi oa oa khóc lớn, “Nương, người không được bỏ lại Lãng nhi. Nương! Nương!”

Tiếng khóc kia thu vào tâm nàng, làm chậm bước nàng đến thế giới ngủ say kia. Rốt cục, cũng tỉnh lại, “Lãng nhi!” Nàng đau lòng nhìn tiểu tử hai mắt đỏ hoe kia, nhân tình nàng cũng nóng lên.

Hóa ra nữ nhân khi làm mẫu thân đều dưng cảm hơn so với bình thường.

Có lẽ chuyện này có ảnh hưởng quá lớn đối với Lãng nhi nên cho tới giờ, hắn vẫn còn sợ vào một lúc nào đó hắn không chú ý, nàng sẽ bỏ lại hắn.

Ôm nhi tử, Kỳ An thả chậm cước bộ, cẩn thận che mưa cho hắn. Nghĩ tới người đi bên cạnh, trong lòng lại cảm thấy bất lực.

Vì không biết rõ là có chuyện gì nên đối với việc hắn thành linh xuất hiện, nàng và Trường Khanh đều vô cùng cảnh giác, mà Lãng nhi lại không nhìn ra sự bất hợp lý trong đó, tựa hồ rất ưa thích hắn, chào đón hắn vào cửa.

Khi Trường Lan trở về, nàng sưng sốt thật lâu, nhìn kỹ nàng, lại nhìn sang Lãng nhi, cuối cùng, hỏi Trường Khanh, “Người nói nam nhân này là tiểu thư đưa về?”

Trường Khanh cũng như chưa kịp phục hồi tinh thần, gật gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Đi theo tiểu thư về, nhưng là do tiểu thiếu gia đưa vào nhà.”

Trường Lan nhìn sang Lãng nhi, Lãng nhi lập tức mở to đôi mắt vô tội nhìn nàng, “Trường Lan di, người giận Lãng nhi sao?”

Sắc mặt Trường Lan lập tức thay đổi, tươi cười dịu dàng, “Không có, tiểu thiếu gia làm rất tốt!” quay sang đánh giá Hiên Viên Sam vài lần, nàng miễn cưỡng gật đầu, “Ít nhất thì cũng có sắc đẹp thay cơm.”

Sắc mặt Hiên Viên Sam cũng thay đổi, tối sầm lại, nhưng vẫn ần nhẩn để Trường Lan nhìn tới nhìn lui, tới khi nàng quay lưng về phía Lãng nhi, sắc mặt âm trầm nhưng ngữ khí lại chứa đựng vui sướng, “Trường Khanh, đưa khách của tiểu thiếu gia về phòng đi, phải chiêu đãi cho tốt.” Hai chữ cuối cùng rõ ràng là kéo dài ra.

Hiên Viên Sam quay đầu nhìn Kỳ An, “Người còn chưa nói cho ta biết, tại sao người lại ở đây? Là vì hài tử sao?”

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Lãng nhi, hắn đã biết đây không phải là hài tử của Hiên Viên Kỳ, khuôn mặt đó trông giống một người hoàn toàn khác.

Không nén được nghi vấn trong lòng, hắn lại càng thêm bất an lo lắng.

Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, Lãng nhi rõ ràng cũng cảm giác được không khí lạ lùng này, hắn nghi hoặc nhìn bên này, lại trừng trừng nhìn sang chỗ khác. Cuối cùng hắn ôm lấy cổ Kỳ An, bất an kêu lên, “Nương!”

Kỳ An cúi đầu nhìn hắn cười, sắc mặt bình tĩnh.

Hiên Viên Sam nhìn Lãng nhi một cái, mấp máy môi, “Ngày mai, ngày mai ta phải biết đáp án.” Sau đó, sải bước tiêu sái đi ra cửa.

Cũng không biết Trường Khanh đối đãi với hấn thế nào, dù sao ngày hôm sau, cả hai người đều một bộ dáng tả tơi. Kỳ An nhìn thấy trên khuôn mặt tuần dật phi phạm kia đầy những vết bầm xanh tím, cực kỳ thê thảm thì chỉ trực cười, nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt thâm trầm đó, lại nhịn xuống.

Từ sau đó, Hiên Viên Sam không rời khỏi nàng một khắc, rất có tư thái của kẻ không đạt được mục đích nhất định không bỏ qua.

Kỳ An không thể nhịn được nữa, “Người kia, chúng ta vốn chỉ là bè nước gặp nhau, ta không hỏi lai lịch của người, sao người cứ nằng nặc hỏi quá khứ của ta? Việc này liên quan gì tới người?”

Hiên Viên Sam nhìn nàng, đôi mắt đen sáng lên, “Là Hiên Viên Sam. Chúng ta không phải là bè nước gặp nhau, đây là lần thứ hai ta gặp người. Ta mến người, cho nên giữa chúng ta có liên quan.”

Kỳ An hít sâu một hơi, “Đáng tiếc, ta không mến người.”

Đồ ngốc, nếu ngu xuẩn cho đi chân tình, sẽ chỉ đổi lại mình đầy thương tích.

Sau đó nàng không nhìn hấn. Hấn giữ chặt nàng, nàng liền nhắm mắt lại. Dù sao hấn cũng vĩnh viễn không thể nói nên lời.

Sau khi dùng xong cơm chiều, Kỳ An nhanh chóng trở về phòng. Hiên Viên Sam đứng ngoài cửa, nhìn lên bầu trời đầy những vì tinh tú, lấp lánh, lóe lên giữa không trung như đang nói chuyện.

Hấn cũng như lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Mãi đến khi ánh sao mờ dần, trời tối đen, rồi lại dần sáng.

“Kẹt!” Cửa nhẹ nhàng mở, Hiên Viên Sam mở to mắt.

Lăng nhi đang đứng trước mặt, ngửa đầu nhìn hấn.

Hấn cười cười, lại phát hiện ra cơ mặt đã cứng ngắc, vì thế hấn xấu hổ ngồi xổm xuống, vỗ về gương mặt Lăng nhi, “Còn sớm mà!”

Lăng nhi đột nhiên kiễng chân, hôn lên mặt hấn một cái, sau đó trước ánh mắt khiếp sợ của hấn, nói ra một câu càng làm cho hấn thêm kinh hãi, “Nương trước kia, tên là Tiêu Thất.”

Hiên Viên Sam không biết hấn đã rời khỏi đó bằng cách nào, chỉ biết chạy một hơi không ngừng nghỉ.

Hấn há miệng, lại không kêu lên được, chưởng phong tuôn ra như kiếm, lâu sau ngã xuống đất. Hóa ra nàng là Tiêu Thất, là hấn sai lầm rồi, là hấn sai lầm rồi.

Nếu như lúc trước hấn dừng cảm hơn một chút, nếu như lúc trước hấn không quá tự ti trước thái tử tuần mỹ tao nhã, làm sao hấn có thể cho phép nàng gả cho người khác? Hấn vốn đã bắt được nàng, lại chính tay hấn thả nàng đi.

Tiêu Thất gả cho Lạc Hoài Lễ, mấy tháng sau đã xảy ra hưu ly long trời lở đất. Hấn một chưởng đánh ra giữa hồ, người cũng theo đó rơi vào trong nước. Hấn cứ mặc kệ, để cho nước nhấn chìm cơ thể.

Có mang rời đi, nàng nhất định chịu nhiều thương tổn!

19. Chương 19. Phùng Quân

Phùng Quân

“Tổng đại phu!” Trương Đông vừa vọt vào cửa vừa hô to. Liếc mắt nhìn thấy Kỳ An, nhãn tình hấn sáng lên, liền chạy vọt tới.

Đáng tiếc là còn chưa kịp động tới chéo áo nàng đã cảm thấy trên cổ lạnh toát, hấn vội vàng đứng khựng lại, cúi đầu xuống, nhìn dọc theo lưỡi kiếm, người cầm kiếm là một nam nhân, mặt mày như họa, đáng tiếc

là sát khí trên mặt đã phá hủy mất mỹ cảm này. Nhìn theo ánh mắt lạnh toát kia, hắn thấy hai tay mình đang vươn gần đến tay Tổng đại phu, liền ngượng ngùng thu tay lại, cười giảng hòa, “Ta tìm Tổng đại phu một chút!” Ánh mắt kia chớp một cái, nhìn chăm chăm vào hắn, mũi kiếm vẫn không hề di động mấy may, Trương Đông vội vàng nói thêm, “Vợ ta hình như sắp sinh rồi, bị đau bụng!”

Nhất thời, sát khí liếm đi, lưỡi kiếm cũng biến mất. Trương Đông sờ sờ cổ, lại liếc nhìn nam nhân kia một cái, thanh trường kiếm vừa vô thanh vô tức xuất hiện, không hiểu sao vì một cái cũng không thấy tăm hơi đâu nữa. Nhìn nhìn tiếp đến thân hình thon dài kia, cũng không biết là dấu ở chỗ nào!

Đang lúc hắn còn nghĩ ngợi lung tung, Kỳ An đã quay sang cười hỏi chuyện hắn. Trương Đông xoa hai tay vào nhau, nhưng không dám đưa ra túm Kỳ An nữa, “Tổng đại phu, nàng kêu đau bụng.”

Kỳ An cả kinh, quay đầu kêu lên, “Trường Lan!”

Trường Lan lên tiếng, nhưng lúc bước tới thì hai tay trống trơn, vẻ mặt bất đắc dĩ. Còn theo sau nàng chính là Hiên Viên Sam, trên vai khoác một hòm thuốc, vẻ mặt bình tĩnh, phẳng phất như làm việc này đã quen lắm rồi.

Kỳ An gọi Trương Đông ra ngoài, “Đã gọi bà đỡ chưa?”

Trương Đông lau mồ hôi trên trán, “Đã đi gọi, nhưng Thảo Trà nói phải có Tổng đại phu bên người, nàng mới không sợ hãi.”

Kỳ An gật đầu ra ý hiểu. Nàng kết giao với đôi vợ chồng này trong một lần đi hái thuốc. Thảo Trà then thùng nhất gan, đây lại là lần đầu mang thai, nhất định là rất lo lắng.

Đến nơi, Kỳ An và Trường Lan đi vào phòng; Hiên Viên Sam đứng ngoài nhìn Trương Đông không ngừng bước tới bước lui.

Tình huống nguy kịch hơn Kỳ An tưởng. Thảo Trà quá yếu, hơn nữa lại quá lo lắng, nước ối đã vỡ rồi mà hài tử vẫn chưa ra. Tiếng kêu của Thảo Trà ngày càng yếu.

“Thảo Trà, người cần dừng cảm một chút, hài tử sẽ ra ngay bây giờ!”

“Thảo Trà, đây là cục cưng của người và tướng công người, người hãy nghĩ đến nó.”

Kỳ An vừa châm kim vừa kêu lên.

Thảo Trà nắm chặt tay nàng, lại bắt đầu lớn tiếng kêu lên, “Tướng công, tướng công, người ở đâu? Đau quá, a!”

Trương Đông đang ở bên ngoài, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, rốt cuộc không nhịn được, lao vào trong. Tuy nhiên, vừa vào đến cửa đã bị bà đỡ và các trưởng bối ở đó ngăn lại, bà đỡ vừa liên tay vừa nói, “Đừng cho nam nhân xông vào, tránh gặp xui!”

Thảo Trà nước mắt như mưa, nàng chẳng qua kêu lên trong vô thức.

Kỳ An nghe vậy thì nổi giận, dùng dùng đi ra cửa, gạt phăng các trưởng bối ra, “Cái gì mà xui, sinh hài tử cho hắn chính là phúc khí của hắn!” Rồi nàng kéo Trương Đông vào trong, “Người nhìn đi, nhìn xem vợ người phải chịu khổ thế nào. Người phải nhìn cho rõ, về sau nếu dám đối xử không tốt với nàng thì hãy đem đầu người xuống đá xuống sông đi.”

Hiên Viên Sam một tay ngăn trở các trưởng bối, một bên mở to mắt nhìn và nghe những lời ngoa ngoắt mà Kỳ An nói, khóe miệng tự nhiên cong lên. Hóa ra bộ dáng tức giận của nàng cũng đáng yêu như vậy!

Nhét tay Thảo Trà vào tay Trương Đông, Kỳ An lại xuất ra một cây châm, một bên quay đầu nói, “Trương Đông, mau nói chuyện với nàng, phải làm cho nàng tỉnh táo dùng sức.”

Nhìn máu dưới hạ thân Thảo Trà, Trương Đông đã sợ tới mức mắt cá không còn giọt máu. Không đợi Kỳ An giục thêm lời nào, hắn liền kề sát miệng bên tai Thảo Trà, “Thảo Trà, đừng sợ, có ta ở đây. Ta và người, cùng với hài tử cùng nhau cố gắng nhé. Người mở to mắt nhìn ta này...”

Nhân tình Thảo Trà tựa nhắm tựa không, bụng dưới lại bắt đầu co lại.

Kỳ An mừng rỡ, biết Thảo Trà lại bắt đầu dùng sức, liền cầm ngân châm đâm xuống.

Đám bà đỡ vừa nãy bị Kỳ An làm cho choáng váng, vừa thấy có động tĩnh lại nhất tề chạy tới hỗ trợ.

Máu loãng được bưng ra hết chậu này tới chậu khác, cho dù Hiên Viên Sam vốn đã quen nhìn cảnh máu chảy cũng cảm thấy có chút hoảng hốt. Hắn không biết nữ nhân sinh hài tử lại thống khổ như vậy. Sắc mặt hắn chợt trắng bệch, lúc nàng sinh Lăng nhi, có phải cũng chảy nhiều máu như vậy? Thế nên nàng mới thường thường khí sắc không tốt? Có phải là do khi đó bị mất quá nhiều máu không?

Nhân lúc hắn đang nghĩ ngợi lung tung, liền có mấy người dợm bước vào phòng trong. Hắn sợ tỉnh, tóm lấy định ném ra ngoài, lại phát hiện người đó đầu đã điểm bạc, hơi dừng lại một chút, liền điểm huyết hắn.

Sau đó hắn lạnh lùng nhìn những người còn lại. Thật đáng giận, dám thừa dịp hắn mãi suy nghĩ định lên vào trong.

Những nơi mắt hắn lướt qua, nhất thời lặng ngắt như tờ.

Vì thế, phòng trong thì tiếng kêu thảm thiết, tiếng an ủi, tiếng gọi vang vang không dứt; phòng ngoài lại an tĩnh chưa từng thấy, vài người đang đứng, vài người nằm im dưới đất. Hiên Viên Sam đứng phiêu diêu, vậy vẫy ống tay áo, gió thổi qua khe lay vạt áo hắn.

“Oa! Oa!” Thanh âm hài tử vang lên.

Bà đỡ ôm hài tử, cười hớn hở, “Chúc mừng chúc mừng, là một tiểu tử rất mập mạp.”

Trương Đông kích động, đôi môi run run. Hắn cẩn thận chạm vào tiểu tử, một bên mơ mơ màng màng hỏi Thảo Trà, “Là nhi tử của chúng ta đây sao?”

Thảo Trà dù đã kiệt sức, vẫn nhìn hắn mỉm cười, gật đầu.

Trương Đông nghe xong, đột nhiên ngã ùm xuống đất.

Trong phòng lại một trận hoảng loạn.

Cửa vừa mở ra, ánh sáng bên ngoài làm Kỳ An hoa mắt, nàng đưa tay ra định vịn vào cửa thì chạm ngay vào một bàn tay to lớn, ấm áp hữu lực.

Nàng mở to mắt, gương mặt Hiên Viên Sam gần trong gang tấc, “Đã sinh?” Hắn nhếch môi.

Kỳ An gật đầu, mắt lộ vẻ vui sướng, “Là con trai, rất mập mạp, đáng yêu!”

Hiên Viên Sam liếc mắt vào trong nhìn một cái. Bên trong đùm tã đỏ là một “lão nhân” đầy nếp nhăn, đáng yêu chỗ nào chứ? Nhưng hắn thu hồi ánh mắt rất nhanh, gật gật đầu, “Đáng yêu!”

Chỉ cần nàng nói là đáng yêu, vậy thì không thành vấn đề, hắn đồng ý.

Trương Đông tỉnh lại rất nhanh, hưng phấn ôm cục cưng ra cho mọi người nhìn.

Đây đã là lần thứ tư hắn chạy đến trước mặt Kỳ An, “Tổng Kỳ An, người nhìn xem, đây là con ta, có đáng yêu không?”

Kỳ An cười, gật đầu, “Có, thực là đáng yêu.”

Trương Đông lập tức cười tươi như hoa, cao hứng gật đầu, “Ngay cả Tổng đại phu cũng nói như vậy thì không thể sai được. Ai, nhị thúc, mau đến xem con ta nè!”

Hiên Viên Sam nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy trong vẻ tươi cười của Kỳ An như có như không hàm chứa nét chua chát, tâm hắn lập tức thất lại.

“Thật đúng là hạnh phúc, không phải sao?” Kỳ An nhẹ nhàng nói.

Trường Lan lặng lẽ nắm tay nàng, tròng mắt cũng hơi nóng lên. Lúc tiểu thư sinh thiếu gia không có vui mừng náo nhiệt như vậy, thậm chí ngay cả một giọt nước mắt cũng không có. Nàng đứng ở bên giường, nhìn tiểu thư cắn chặt góc chăn, móng tay bầu sâu vào thịt.

Thời khắc đó, dù có dùng cả vạn mũi dao xuyên tâm cũng không đủ để hình dung nỗi đau trong lòng nàng.

Mãi tới khi tiểu thiếu gia sinh ra, được đặt bên giường, tiểu thư mới khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng cúi sát đầu lại, sau đó nhắm mắt.

Nàng đi ra cửa, chạy đi thật xa mới dám lên tiếng khóc lớn.

Tiểu thư không chịu khóc thì nàng khóc giúp tiểu thư. Tiểu thư không chịu lau nước mắt, nàng đến giúp tiểu thư lau.

Nhưng, tiểu thư đau, tiểu thư thương, ai tới giúp tiểu thư được đây?

Tiểu thư nàng vốn phải là một tiểu thư được hưởng hàng ngàn hàng vạn sủng ái! Những người đó, nàng vĩnh viễn không thể tha thứ, vĩnh viễn không. Nàng vung tay lên, đâm tróc ven đường nhất tề gãy nát. Trường Khanh an tĩnh đứng phía sau, chờ nàng thôi khóc.

“Nương, hôm nay nương xem sinh tiểu bảo bảo phải không?” Lăng nhi khi trở về nghe được chuyện này, rất là thắc mắc, liền nhảy vào lòng nàng, bắt nàng kể cho hắn.

“Ân! Trường Lan di không phải đã kể cho người nghe hay sao?” Kỳ An nhéo má hắn.

“Cái đó không giống, Trường Lan di là Trường Lan di, còn nương vẫn chưa kể mà!” tiểu tử kia bắt mãi kêu lên.

“Tiểu bảo bảo kia rất mập mạp, rất đáng yêu.”

“Không đúng!” Lăng nhi lập tức kêu lên, “Trường Lan di nói tiểu bảo bảo rất bảnh, lại nhiều nếp nhăn, tuyệt đối không đẹp mắt.”

“Sẽ không. Tắm rửa xong, sau hai ngày sẽ trở nên vô cùng đáng yêu.”

Lăng nhi cúi đầu buồn rầu trong chốc lát, hỏi nàng, “Vậy có đáng yêu hơn Lăng nhi không?”

Kỳ An bật cười, hóa ra hỏi han từ nãy đến giờ chính là ở chỗ này. “Sẽ không, trên thế giới không thể có hài tử nào đáng yêu được bằng Lăng nhi.”

Lăng nhi lập tức sung sướng nở nụ cười. Một lát sau, lại hỏi, “Nương, vậy lúc Lăng nhi sinh ra cũng rất bảnh sao?”

“Mặc kệ thế nào, cũng là Lăng nhi của nương.”

“Nương, lúc Lăng nhi sinh ra cũng có người cao hứng đến té xỉu sao?”

Kỳ An trầm mặc không nói, chỉ ôm chặt hắn. Lăng nhi cũng không hỏi thêm, nhu thuận tựa vào ngực nàng.

“Có, ta té xỉu!” Người nói chính là Trường Khanh nãy giờ vẫn ôm kiễm đứng ngoài cửa.

Kỳ An và Lăng nhi nhìn nhau, nửa ngày, không hện mà cùng cười phá lên.

Chút đau xót trong lòng có lẽ không thành vấn đề. Kỳ An nhẹ hôn lên mặt Lăng nhi. Có hài tử này thật sự là phải cảm tạ trời xanh.

“Thúc thúc, lúc cục cưng người sinh ra, người cũng té xỉu chứ?” Sau khi cười xong, Lăng nhi đột nhiên hỏi Hiên Viên Sam lúc đó đang đứng bên cạnh.

Hiên Viên Sam nhìn Kỳ An, lắc đầu, “Ta vẫn chưa cưới vợ.”

Lăng nhi lập tức phiên dịch cho Trường Lan, người đang vênh tai lên nghe, “Di, hắn nói hắn còn chưa cưới vợ.”

Trường Lan thoáng vừa lòng gật đầu. Lăng nhi với bộ dạng vừa hoàn thành nhiệm vụ, liền chui vào lòng Kỳ An. Kỳ An liếc mắt cảnh cáo nhìn Trường Lan.

Trường Lan làm bộ không phát hiện, đợi nửa ngày vẫn không nghe thấy tiểu thiếu gia hỏi gì tiếp. Ngẩng đầu lên mới phát hiện tiểu thiếu gia đang mãi mê ăn diêm tâm, trái một miếng, phải một miếng, vui đến quên trời đất.

“Ừm, ừm!” Nàng hắng giọng vài cái.

Kỳ An ngẩng đầu lên, “Trường Lan, hòng khó chịu thì ăn một chút lê đi!”

Im lặng một hồi, Trường Lan ngẩng đầu lên hỏi Hiên Viên Sam, “Vậy người thú thiếp chưa?”

Hiên Viên Sam lắc đầu.

“Có hôn ước không?”

Lắc đầu.

“Vậy...” Còn muốn hỏi thêm nhưng Kỳ An đã chặn dứt lời nàng, “Trường Lan!”

Môi Trường Lan khẽ nhúc nhích, nhưng trước cái nhìn chăm chú của Kỳ An lại nuốt trở vào.

“Trường Lan di, thiếp là gì?” Lãng nhi sau khi cân nhắc một hồi thì phát hiện hắn chưa từng nghe qua từ này.

Trường Lan nghiêng răng nghiêng lợi, “Chính là kẻ tâm ngoan thủ lạt, không có lương tâm, ngay cả thân sinh cốt nhục của mình cũng không tiếc bỏ để cướp tướng công của người khác.”

“Còn có bề ngoài thoát nhìn rất là nhu mì, yếu đuối, lại cả ngày mặt ủ mày chau như quả mướp đắng, rất giống nữ nhân bị người vay tiền không trả.” Trường Khanh chú thích thêm vào.

Lãng nhi nhìn về Kỳ An cầu cứu, “Nương?”

Kỳ An day day trán, lời nói của bọn họ thật là càng ngày càng lung tung. Nàng nhìn đôi con ngươi trong suốt của Lãng nhi, thở dài, “Nam nữ mà có cưới hỏi đàng hoàng, gọi là phu thê. Nếu nam nhân, ngoài thê tử kết tóc xe tơ lại thú thêm một nữ nhân khác, người này sẽ không thể có thân phận ngang bằng với thê tử, được gọi là thiếp. Đó chỉ là cách xưng hô cho danh phận của nữ nhân, không phải là tiêu chuẩn để đánh giá một con người. Muốn xem một người là người như thế nào, Lãng nhi phải nhìn bằng chính đôi mắt và trí óc của mình, không phải chỉ nhìn vào thân phận địa vị, cũng không thể chỉ nhìn bề ngoài của họ, càng không thể chỉ nghe người khác nói, hiểu chưa?”

Lãng nhi cái hiểu cái không, gật đầu, lại hỏi, “Nhưng mà, nương, nam nhân cưới nữ nhân bên ngoài thì gọi là thiếp, vậy nếu nữ nhân cũng gả cho nam nhân khác ngoài trượng phu thì gọi là gì?”

Mọi người đều thất kinh, chỉ có Kỳ An cười cười, “Vậy kêu là tình nhân.”

“Tình nhân?” Lãng nhi mở to mắt nghi hoặc.

Kỳ An sờ sờ đầu hắn, “Cho nên Lãng nhi phải nhớ kỹ, muốn nhận được chân tâm, phải cho đi chân tình. Người muốn đối phương coi ngươi là duy nhất, thì phải đối đãi với người ta như vậy. Ta hy vọng Lãng nhi của ta có thể trở thành một nam nhi tình thâm ý trọng đỉnh thiên lập địa.”

Lãng nhi cúi đầu suy nghĩ một hồi, đột nhiên ngẩng đầu lên ôm chặt lấy nàng, “Nương, Lãng nhi cũng muốn gặp được người một lòng một dạ, tới già không phân ly.”

Kỳ An kinh ngạc nhìn hắn, “Lãng nhi, người học những lời này từ đâu?” Không muốn cướp đoạt thời thơ ấu của Lãng nhi, cho nên nàng không dạy thi thư sớm cho hắn, chỉ dạy ít chữ cho hắn.

Lãng nhi đắc ý chỉ vào Hiên Viên Sam, “Lãng nhi nhìn thấy lúc thúc thúc viết, thúc thúc liền giảng giải cho Lãng nhi.”

Đôi mắt Hiên Viên Sam sáng bừng lên, “Ta không thê, không thiếp, không có hôn ước, không tới thanh lâu, không ôm một nữ nhân nào, Tổng Kỳ An, người đã bỏ lại quá khứ, tương lai của người, ta muốn tham dự vào.”

Không cần hỏi ý kiến nàng, hắn đã ra quyết định.

20. Chương 20. Không Cần

Không cần

Kỳ An chỉ yên lặng nhìn hấn.

Hiên Viên Sam cũng thật sâu nhìn lại.

Rất lâu sau, Kỳ An giật nhẹ khoe miệng, “Công tử không có gia thất, đáng lẽ ta phải quan tâm mới đúng. Đáng tiếc, Kỳ An cũng không quen nhiều người lắm, chắc không giúp được gì.” Nói xong, nàng ôm Lăng nhi đi về phía phòng ngủ.

Một cổ lực đạo giữ nàng lại, Hiên Viên Sam nhìn nàng không chớp mắt, “Ta không phải... ta chỉ biết... ta muốn nữ nhân.”

Nàng đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, “Người muốn nữ nhân, nữ nhân có rất nhiều. Năm nay muốn sẽ có người này, sang năm muốn thì có người khác. Nhưng dù thế nào thì cũng không có quan hệ gì tới ta, không phải sao?”

“Ta chỉ cần một người, từ đầu tới cuối ta chỉ muốn một người.”

“Ta không tin lời thề.” Trong mắt Kỳ An hiển hiện ý cười, lời thề ư, thật là đáng cười.

Hiên Viên Sam cũng cười, “Ta không thề, ta chỉ là nói cho người thứ ta muốn mà thôi.”

Kỳ An không tin, nàng ôm Lăng nhi đi vào phòng.

Hiên Viên Sam lơ đãng. Không tin cũng không sao. Hấn sẽ cho nàng thấy, dù là một năm, hai năm, hay là cả đời.

Rạng sáng, Trường Khanh đột nhiên mở to mắt, một cổ khí tức ngưng trọng bao phủ phòng tiểu thư.

Hấn đứng đối diện, lạnh lùng nhìn Hiên Viên Sam, tay đặt lên chuôi kiếm.

Trường Lan ôm Lăng nhi bước ra khỏi phòng. Ngón tay Trường Khanh giật giật, Trường Lan khẽ nói, “Tiểu thư ngủ say rồi.”

Lông mày Trường Khanh lập tức giãn ra, ánh mắt chăm chú nhìn về phía Hiên Viên Sam.

Hiên Viên Sam khoát tay với hấn, trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Mấy bóng đen bay vào trong viện, quỳ gối xuống. Ngay sau đó, một tràng gào khóc thảm thiết vang lên, “Chủ tử, sao người có thể bỏ lại Khinh Ngũ, một mình chạy trốn như thế. Ô ô ô, Khinh Ngũ lo lắng gần chết, ô ô ô.”

Hiên Viên Sam có chút nhúc nhích đầu, kéo cái mặt đầy nước mắt của Khinh Ngũ lên, đưa tay ra hiệu im lặng.

Khinh Ngũ sụt sịt mũi, “Tại sao phải im lặng?”

Tiếng cửa kẹt mở, Khinh Ngũ nghiêng đầu nhìn, nhân tình bỗng dưng mở to, “Tổng Kỳ An?” Hấn sợ hãi kêu lên.

Kỳ An còn đang thắc mắc, không biết nửa đêm còn có ai đứng ngoài nói chuyện, Lăng nhi thì không thấy đâu. Ra tới cửa, thấy có bảy tám người, kẻ đứng người quỳ, thực không hiểu ra sao.

Khinh Ngũ thì nhảy dựng lên, chạy tới chạy lui quanh nàng, “Tổng Kỳ An, người bỏ thái tử đi sao?” hấn hoa chân múa tay vui sướng, “Ta đã nói rồi, thiên hạ này không có ai có thể so sánh với chủ tử của ta. Người theo chủ tử của ta bỏ trốn đúng không?”

Dứt lời, hấn nhảy đến bên cạnh Hiên Viên Sam, vui vẻ ra mặt, “Chủ tử, ngài đã nghĩ thông rồi đúng không? Ta đã nói rồi mà, nhịn lâu ngày sẽ không tốt cho thân thể, ngài cũng đâu phải là hòa thượng?”

“Nương, nương biết người kỳ quái này sao?” Lăng nhi nhẹ nhàng hỏi một câu, dọa Khinh Ngũ giật nảy người. Hấn kêu lên một tiếng, bám lấy áo Hiên Viên Sam, “Chủ tử, sao ngài có thể lợi hại như vậy? Mới có một thời gian ngắn ngủi không gặp, ngài đã có con trai lớn như vậy sao?”

“Bốp!” Đập một cái lên đầu Kinh Ngũ, Hiên Viên Sam nhìn hẩn một cái.

Kinh Ngũ lập tức lui ra phía sau vài bước, nhìn Lăng nhi, kinh nghi bất định.

Kỳ An đột nhiên mở miệng, “Vương gia, thị vệ ngài đã đến đây rồi, ngài cũng nên trở về đi thôi.”

Trường Khanh và Trường Lan lập tức quay sang nhìn nàng đầy nghi hoặc.

Khóe miệng Hiên Viên Sam vẫn không hề nhúc nhích.

Kỳ An cười cười, “Sam vương gia tao nhã tuyệt thế, nếu như ngài cảm thấy ngoạn ở đây đã đủ lâu, cũng có thể kết thúc trò chơi này, trở về thôi chứ?”

Hiên Viên Sam nhẹ nhàng nở nụ cười, trong đôi mắt sâu thẳm như ẩn hiện điều gì, hẩn đi về phía trước vài bước.

“Ta chưa từng giấu diếm người cái gì, ta đã sớm nói cho người biết ta là Hiên Viên Sam. Kỳ An, ta không phải đang tham gia trò chơi, chẳng qua là ta không kiềm nổi mình, tình cờ gặp, liền rung động.”

Kỳ An vúi đầu nở nụ cười, “Trái tim có thể thay đổi. Hiên Viên Sam, ta tin tưởng giờ khắc này người đang chân thành, nhưng mà...” nàng thôi cười, nói tiếp “Ta không cần.”

Trái tim đau nhói, nhưng vẫn an tĩnh nhìn nàng.

“Vì sao?” Kinh Ngũ bị lời nói của Kỳ An dọa đến nhảy dựng lên. Hẩn lúc này bị thâm tình của Vương gia nhà mình dọa cho trấn trụ, đến khi phục hồi lại tinh thần cũng vừa vặn nghe thấy lời Kỳ An.

Kỳ An chỉ vào trái tim mình, “Bởi vì nơi này, đã có một người.”

Ánh mắt Hiên Viên Sam khẽ biến, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục bình thường, “Điều đó cũng không quan hệ, người yêu hẩn bao nhiêu năm, ta sẽ cũng có thể dùng ngần ấy năm để chờ người quên. Rồi một ngày, người sẽ hiểu.”

Rồi hẩn quay người vào trong viện phát tay, mấy bóng đen tức thì biến mất, giống như chưa từng xuất hiện ở đó vậy.

Hẩn chấp tay sau lưng đi về phòng, Kinh Ngũ vội vàng đuổi theo, ồn ào không ngớt, “Chủ tử, người muốn làm gì thì cũng phải đưa Kinh Ngũ đi theo a!”

Một lúc sau lại truyền đến tiếng kêu đầy sợ hãi, “Hả? Chủ tử, người muốn ngủ lại đây sao? Ai nha, chủ tử, nơi này vừa cứng vừa lạnh, làm sao mà ngủ?”

“A!” Lại là một tiếng kêu sợ hãi, sau đó thì hoàn toàn im ắng.

Trường Khanh và Trường Lan thu hồi tầm mắt, Trường Lan háng giọng, “Tiểu thư, người đã sớm biết thân phận của hẩn?”

Kỳ An cười cười, “Trên đời này có thể có mấy người tên là Hiên Viên Sam. Đi thôi, Lăng nhi, đi ngủ thôi.”

Trường Khanh trầm mặc một hồi, “Tỷ tỷ, trên đời có mấy người tên Hiên Viên Sam?”

Trường Lan cúi đầu, cười khổ, “Trường Khanh, những ngày yên bình chắc không còn kéo dài nữa rồi.”

Hai người cùng im lặng.

“Tỷ, người nói xem tên vương gia này có đưa người kia tới không?”

“Nếu như người kia đến, Trường Khanh, người sẽ giết hẩn chứ?”

“Giống như khi ta hủy Đông viện hả?”

“Ân, nhưng nên cẩn thận một chút, đừng gây ra tiếng động quá lớn.”

...

Trầm mặc chốc lát, Trường Khanh cẩn thận hỏi, “Tỷ, người nói xem, người trong lòng tiểu thư có phải là hẩn không?”

“Không phải.”

“Vậy thì tại sao tiểu thư lại nói như vậy?”

Không nói gì.

Thở dài một tiếng, Trường Khanh cũng buồn rầu nói, “Vạn nhất ta giết hần, tiểu thư khổ sở thì phải làm sao?”

“Ngu ngốc, nam nhân đều ngu ngốc!” Trường Lan vung tay bỏ đi.

Trường Khanh sờ sờ đầu, không rõ hần đã nói sai chỗ nào.

Người ta thường nói, một nữ nhân tương đương với năm trăm con vịt, nhưng Kinh Ngũ này, phải tương đương với một ngàn con vịt.

Vừa mới sáng sớm đã nghe thấy thanh âm của hần vang lên, “A, chủ tử, việc này không cần ngài động tới, để Kinh Ngũ làm là được rồi!”

Lát sau lại là tiếng thét kinh hãi, “A, chủ tử, đồ khó ăn như vậy, sao ngài có thể ăn chứ?”

“Ba” một tiếng, cuối cùng cũng an tĩnh được trong chốc lát.

Kinh ngũ đang cực kỳ nhàm chán, đi đi lại lại trước mặt Hiên Viên Sam.

Đột nhiên, như nhớ tới chuyện gì, hần dừng lại, “A, đúng rồi, chủ tử, Đại Lý tự khanh truyền tin, nói tháng sau muốn tới bãi phóng.”

Hiên Viên Sam không biểu hiện gì nhưng Kỳ An thì ngừng ngay động tác trên tay lại.

Kinh Ngũ tiếp tục nói, “Chủ tử, ngài nói xem, có kỳ quái hay không. Người đã chết cư nhiên sống lại, hôm trước có nghe tin, nghe nói Tiêu gia lão lục không chết...”

“Cái gì?” Kinh Ngũ bị tiếng kêu làm cho giật mình, quay đầu lại, thấy gương mặt Trường Lan đã trở nên tái xanh.

Kinh Ngũ rút cổ, lúng túng nói, “Nghe nói năm đó khi Lạc Hoài Lễ đuổi tới, Tiêu Lục đã sức cùng lực kiệt. Chiến sự khẩn cấp, Lạc Hoài Lễ sai người an trí thật tốt cho Tiêu Lục nhưng sự tình vô cùng rối loạn, sau cũng không biết Tiêu Lục có được chôn cất cẩn thận hay không. Giờ lại đột nhiên truyền ra tin tức Tiêu Lục được người cứu, tỉnh dưỡng vài năm mới khỏe lại, chỉ là đi đứng không tiện, cũng không nhớ được gì.”

“Người làm sao vậy? Các người cũng biết người của Tiêu gia sao?”

Trường Lan xoay người lại, quỳ xuống trước mặt Kỳ An, khẩu đầu không lên.

Hiên Viên Sam sắc mặt thay đổi, đi tới đưa hai tay ôm Lãng nhi vào trong ngực, “Chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy, hơn nữa can hệ quá lớn.”

Nhìn thấy ánh mắt Lãng nhi, hần bỗng nhiên nở nụ cười, “Lãng nhi, ta sẽ bảo vệ nương người và người.”

Tiêu Thất năm đó vứt bỏ thân phận Tiêu gia, nguyên nhân bên trong nhất định là vì không muốn kiềm chế thể lực Tiêu gia, hiện giờ đột nhiên xuất hiện Tiêu Lục, thật sự là hoàn hảo, nếu như tin này là giả thì Lãng nhi trong lòng hần chính là kẻ uy hiếp lớn nhất.

Dù sao, bất luận Tiêu Thất như thế nào, hài tử của nàng chính là huyết mạch Tiêu gia.

21. Chương 21. Hải Tử

Kỳ An biết, kể từ thời khắc Kinh Ngũ nói ra tin tức về Tiêu Lục, bọn họ liền phải rời khỏi đây.

Nam tử có nhân tình trong suốt đó, người dù đầy mình thương tích vẫn cười gọi Tiểu Thất ca ca, thật sự còn sống không?

Kỳ An nhìn xuống nơi Trường Lan quỳ, thở dài không nói. Về công hay tư thì bọn họ tất phải rời khỏi đây.

Đêm khuya dần, Kỳ An đứng ngoài cửa phòng.

Lý trí biết là phải đi, nhưng lòng thực sự không muốn.

Nơi này chính là ngôi nhà trong mơ của nàng. Sau quãng thời gian phiêu bạt, nàng đã từng nghĩ nơi này chính là nơi chốn cuối cùng của mình. Nàng có thể ngồi dưới tàng cây này, nghe tiếng suối reo ca, nghe chim rừng vui hót, xem Lăng nhi chậm rãi lớn lên, hẳn sẽ dần dần nhận thế giới, còn nàng cứ ngày ngày ngắm mặt trời mọc rồi lại lặn, cứ thế cho đến già.

Nàng nhắm mắt lại, nhớ tới cái thế giới mà nàng đã dứt khoát vứt bỏ. Thật sự không muốn lại phải đối mặt với nó.

Có người chậm rãi tới gần, một kiện áo khoác lên người nàng, nàng có thể cảm nhận được khí tức của người đó.

Nàng muốn an tĩnh một lúc nên không mở mắt ra, nhưng vẫn cảm giác hắc đang ở bên cạnh, không xa cũng không gần.

Kỳ An xoay người lại, mở to mắt, đánh giá hắc.

Hắc cũng không tránh, trong đôi mắt sang kia hiển lộ lo lắng.

Kỳ An thực không hiểu nổi, nên nàng hỏi, “Người là Vương gia, dù có một chút thiếu hụt, cũng vẫn là tuyệt thế phong tư. Chỉ cần người đồng ý thì nữ tử trong thiên hạ, người cần bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Ngụ ý của nàng, hắc hiểu, nhưng, thế thì sao chứ? Hắc nhìn nàng, ngón tay khẽ nhúc nhích, “VẬY còn người? Nếu ta đã là vương gia, lại có tuyệt thế phong tư, tại sao người lại không thích?”

Những ngón tay dài vũ lộng giống như những cánh sao tung bay, người này, ngay cả dùng ngôn ngữ bàn tay cũng đẹp mắt hơn người khác. Kỳ An thở dài, “Ta đã gả cho người khác, lại có con với người ta.”

“Ta ghen tỵ với người đó, ghen tỵ đến đau đớn. Ta rất để ý việc người khác đã từng có người, nhưng đó là do ta yêu người. Tuy nhiên, so với việc làm người hạnh phúc thì những thứ đó đều không quan trọng.”

“Người đã nghĩ tới, thân phận của người, quá khứ của ta, làm sao có thể có tương lai?”

Hiên Viên Sam tự phụ cười, “Ta đã muốn làm, ai cũng không thể ngăn cản. Nếu thân phận này không thể đem đến hạnh phúc cho ta thì ta còn cần gì đến nó nữa.”

Con người này, là bừa bãi hay khờ dại đây? Nhớ lại việc xưa, Kỳ An thở dài, “Người cũng biết có câu: Hoàng mệnh khó cưỡng?”

Tầm mắt nàng chuyển đi, ánh mắt Hiên Viên Sam hơi ảm đạm, đầu ngón tay cũng nhẹ run, “Hoàng mệnh không thể trái, tâm ý của ta cũng không thể trái. Tổng Kỳ An, mẫu hậu ta cũng từng là một nữ tử thông minh, chính mắt ta nhìn thấy người dần dần điêu linh nơi hậu cung, còn ta cũng mất đi thanh âm ở nơi tăm tối đó. Trong lòng ta, tình yêu là một thứ cực kỳ thiêng liêng, không thể để vấy bẩn, ngay cả chính bản thân mình cũng không thể.”

Mắt bỗng long lanh ướt, như ẩn như hiện, rồi lại giống như sợ bị nàng nhìn thấy, hắc quay đầu sang chỗ khác. Những lời đã tới miệng, vốn định nói ra, lại đột nhiên không thốt lên nổi. Đáy lòng Kỳ An chợt động, trầm mặc một hồi, lấy từ trong ngực áo ra một chiếc khăn lụa, “Cho người!”

Hiên Viên Sam nhận lấy, rất nhanh lau khô mắt, rồi quay đầu liếc nhìn nàng một cái.

Qua một hồi lâu, giống như lơ đãng cất khăn lụa vào lòng, lại liếc nhìn nàng, hươ tay lên, “Đừng nói cho Khinh Ngũ, bằng không hẳn lại nghĩ người đang nói mơ.”

Nhớ tới Khinh Ngũ, Kỳ An cũng thấy đau đầu, “Ta nhớ lần trước gặp hắc, hắc cũng ít lời như người kia mà.” Thật tình mà nói thì hắc cũng giống những kẻ bên cạnh Hiên Viên Sam, đánh chết cũng không ra lời.

Hiên Viên Sam lại liếc nhìn nàng một cái, không dám nói cho nàng biết chính là vì sau lần Khinh Ngũ gặp nàng, phát hiện ra dị trạng của hắn, nghĩ rằng hắn thích người nói nhiều. Vì thế mà bắt đầu tìm đủ thứ để nói, mong hắn có thể vì thế mà cảm thấy vui vẻ.

Cũng may Kỳ An cũng không phải thực sự muốn biết đáp án, đợi nửa ngày không thấy có đáp án thì hỏi, “Lần trước, khi người rơi nước mắt là khi nào?”

“Mười năm trước, khi mẫu hậu ra đi.”

“Thực xin lỗi.”

“Không sao, nàng ra đi chính là giải thoát.”

Hai người trầm mặc trong chốc lát, Kỳ An nhìn sang bên cạnh, thấy hắn tuấn mỹ như ngọc, dáng người cao sang. Bỗng nhiên hắn cũng quay đầu, gặp ngay ánh mắt Kỳ An, hai người đều giật mình. Kỳ An nhanh chóng rời mắt đi, hai má hơi nóng lên, trong lòng thầm mắng, có gì mà nhìn chứ, đâu phải chưa từng nhìn thấy soái ca.

Khoẻ miệng Hiên Viên Sam cong lên, nho nhỏ ý cười, tay vỗ nhẹ lên người nàng, ý bảo nàng nhìn hắn.

Kỳ An trộm hít một hơi, nhìn về phía hắn, nhìn thấy nụ cười đắc ý chưa kịp thu về kia.

“Lăng nhi nói cho ta biết, người thích nhìn người đẹp.”

Mặt ửng hồng, cái tên ăn cây táo rào cây sung kia, tên tiểu tử dám bán đứng lão nương kia. Sắc hồng lan đến tai đến cổ, Kỳ An thấy khó thở, vội xoay người muốn đi, đã bị Hiên Viên Sam kéo vai lại.

Khoảng cách quá gần. Lúc này đây, gần đến mức nàng có thể thấy rõ đường nét đôi môi hắn, “Ta trước kia ghét nhất chính là vẻ bề ngoài, chán ghét nhất chính là nam tử trưởng thành với bộ dáng như thế này, nhưng hiện tại ta lại thấy rất cao hứng.”

Hắn còn muốn nói, Kỳ An lại dùng hai tay đẩy hắn ra.

Cũng không nghĩ hắn còn nhanh hơn, chỉ một câu nói đã làm nàng ngừng động tác. Hắn nói, “Để Lăng nhi đi theo ta đi!”

Đêm, chỉ có tiếng gió thổi qua tàng cây. Kỳ An ngơ ngác nhìn hắn.

Hắn đè nén cảm xúc trong lòng, buông hai vai nàng, khua tay lên, “Lăng nhi hiện tại chính là huyết mạch duy nhất của Tiêu gia. Nếu như chuyện Tiêu Lục là giả, như vậy tức là có người đang muốn lợi dụng thế lực Tiêu gia, Lăng nhi nếu như đi theo người là quá mức nguy hiểm. Thế nhân không biết đến sự tồn tại của hắn, không bằng tạm thời giấu thân phận của hắn đi, có được không?”

Trực giác đã muốn cự tuyệt, Lăng nhi là tâm can của nàng, làm sao có thể rời bỏ được, hắn còn nhỏ như vậy, làm sao có thể xa nàng? Nhưng, nhưng...

Tựa hồ hiểu được ý nghĩ trong lòng nàng, Hiên Viên Sam cười với nàng, “Ta sẽ tự mình đưa Lăng nhi đi. Muốn động tới hắn ư? Trừ phi ta chết!”

“Người sẽ an bài hắn như thế nào?”

Hiên Viên Sam nhìn nàng một lúc lâu, hít một hơi rồi đưa tay lên, “Ta sẽ nói với người ngoài rằng hắn là hài tử của ta, do bị nhiễm độc từ ta nên miệng không thể nói chuyện, từ nhỏ đã phải đi nhờ thân y chữa trị, đến gần đây chữa khỏi bệnh mới trở về.”

Kỳ An ngơ ngác nhìn hắn, có chút sững sờ, “Vậy mẫu thân hắn đâu? Người giải thích thế nào? Người muốn nói nàng đã chết sao?”

Hiên Viên Sam nhìn nàng cười, “Ta không nói, ai dám hỏi? Lăng nhi cứ nói là sống với mẫu thân ở một thôn nhỏ không biết tên ở trên núi, dù sao điều hắn nói cũng là sự thật. Nếu cứ hỏi nhiều, Lăng nhi cứ việc khóc là được rồi. Người yên tâm, Lăng nhi thông minh hơn người tưởng tượng nhiều.”

Biết Lăng nhi là bảo bối của nàng cho nên hắn nguyện ý che chở cho Lăng nhi, cho dù hắn có phải xa nàng.

“Người tới kinh thành trước, ta mang theo Lãng nhi đi sau một tháng, sẽ gặp người ở kinh thành với danh nghĩa khác. Đến lúc đó, muốn có cơ cho người gặp Lãng nhi cũng rất dễ dàng.”

Kỳ An nhìn hần, “Người kỳ thật không cần...”

Lời còn chưa dứt, đã bị vùi vào một cái ôm ấm nóng. Hiên Viên Sam chăm chú ôm nàng, dốc lòng vì người mình yêu cũng là một loại hạnh phúc.

Trở lại phòng, trên mặt Hiên Viên Sam vẫn còn ý cười chưa dứt.

Khinh Ngũ tới trước mặt hần, hỏi, “Vương gia, ngài có muốn cho hài tử kia nhập gia phả không? Hài tử của ngài ư? Chuyện này không phải là nhỏ. Hơn nữa về sau, về sau thì làm sao bây giờ?”

Hiên Viên Sam đậm đậm phát tay, “Có cái gì mà không phải là nhỏ chứ, tất cả đều theo ý của Lãng nhi. Nếu như hần thích con đường làm quan thì hần chính là thế tử Hiên Viên Lãng của vương phủ ta, nếu như hần thích tư thế hào hùng, vậy hần chính là Tiêu Lãng, nếu như hần nguyện ý trường kiếm giang hồ, hần có thể tiếp tục làm Tổng Lãng.”

Miệng Khinh Ngũ đã to đến cực đại, hay là hài tử kia đúng thật là của Vương gia?

22. Chương 22. Không Khóc

Mọi việc cứ diễn ra như vậy, Lãng nhi đi theo Hiên Viên Sam, vài ngày sau đó Kỳ An mới cùng với Trường Khanh và Trường Lan xuất phát, tránh việc xuất hiện cùng nhau có thể gây ra một số liên tưởng không cần thiết.

Điều làm Kỳ An vui mừng chính là sau khi Lãng nhi rời khỏi nàng, cũng không khóc không kêu ca gì, chỉ chăm chú ôm cổ nàng, thế nào cũng không chịu buông tay, rầu rĩ nói, “Nương, người phải mau mau tìm gặp Lãng nhi, Lãng nhi sẽ rất rất rất nhớ người.”

Vuốt đầu Lãng nhi, Kỳ An gật: “Được!”

“Nương, Lãng nhi sẽ ngày ngày nhớ tới nương, nương nhất định phải đến sớm.” Nói đến đây, giọng hần đã nghẹn nghet.

Ôm chặt thân hình bé nhỏ đó vào lòng, Kỳ An thực sự không nỡ, hài tử từ nhỏ tới giờ chưa từng xa nàng.

Hiên Viên Sam đi đến bên Kỳ An, vỗ vỗ vai nàng, “Người yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho Lãng nhi.”

Mắt Kỳ An đỏ hoe, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Lãng nhi, cười nói, “Lãng nhi, về sau phải nghe lời, không được chạy lung tung, không được lười ăn, biết chưa?”

Lãng nhi ngoan ngoãn gật đầu, nhìn sang Hiên Viên Sam, “Từ nay về sau ta sẽ gọi người là cha đúng không?”

Thân mình Kỳ An cứng đờ, mắt tự nhiên nhìn sang Hiên Viên Sam.

Ánh mắt Hiên Viên Sam hơi sáng lên, khóe miệng cong lên, gật đầu khẳng định, sau đó nhìn sang Lãng nhi.

Hai mắt Lãng nhi sáng lên, vươn hai tay sang phía hần, ngọt ngào kêu lên, “Phụ thân!”

Tuy Hiên Viên Sam là người luôn luôn lạnh lùng, nghe thấy tiếng gọi đó vẫn không kìm được kích động, liền mở rộng hai tay, cúi người ôm lấy hần vào lòng, cảm thấy thân hình bé nhỏ làm hần thực thỏa mãn.

Lãng nhi ôm cổ hần, hoan hỉ kêu lên, “Phụ thân, phụ thân, Lãng nhi cũng có phụ thân, phụ thân...” Hần cứ gọi mãi gọi mãi, Hiên Viên Sam tung hần lên cao, đùa nghịch với hần, khiến hần kêu lên sợ hãi nhưng vẫn không giấu được vẻ sung sướng trên mặt.

Kỳ An nhìn thấy, đáy lòng tự dưng thấy chua xót.

Bất kể là quan tâm hài tử tới đâu cũng không thể bù lại được tình yêu của phụ thân. Chỉ tiếc, đối với Lãng nhi, chi sợ rằng phần khát vọng này phải bị thua thiệt.

Hai người thở hổn hển, dừng lại, Lãng nhi bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, hỏi Hiên Viên Sam, “Phụ thân, nhà của người cũng có rất nhiều di nương đúng không?”

Hiên Viên Sam sững sốt một chút, lập tức lắc đầu, “Không có, tại sao Lãng nhi lại hỏi chuyện này?”

Lãng nhi trả lời, “Nương nói ở chung với di nương là lãng phí sinh mệnh, là làm hư trí tuệ, Lãng nhi không muốn lãng phí sinh mệnh, cho nên không cần di nương. Nếu như về sau phụ thân có di nương, Lãng nhi sẽ không ở với phụ thân nữa.” Hắn nắm chặt nắm tay nhỏ, “Lãng nhi sẽ lại một lần nữa đi tìm phụ thân!”

Kỳ An đỏ khốc đỏ cười, kêu lên một tiếng, “Lãng nhi!”

Lãng nhi quay đầu liếc Kỳ An một cái, lại quay lại ôm lấy cổ Hiên Viên Sam, vui vẻ nói, “Tuy nhiên, hiện tại ta thích phụ thân này.”

Hiên Viên Sam vỗ vỗ đầu Lãng nhi, nhẹ nhàng đặt hắn xuống đất, cúi người ngồi xổm trước mặt hắn: “Lãng nhi không có di nương, hiện tại không có, về sau cũng không. Lãng nhi chỉ cần phụ thân này có được không?”

Lãng nhi nhìn hắn thật kỹ, “Lời hứa của nam nhân?”

Mỉm cười, “Lời hứa của nam nhân!”

Lãng nhi vươn tay ra, xòe ngón út lên, “Chúng ta ngoéo tay ở đây, về sau không được đổi ý!”

Hiên Viên Sam cũng vươn tay ra nhưng Kỳ An đã cầm lấy tay Lãng nhi, lắc lắc đầu hắn, “Lãng nhi, không được nghịch. Hiên Viên thúc thúc là đang giúp đỡ chúng ta, làm sao có thể yêu cầu nhiều như vậy.”

Lãng nhi rầu rĩ cúi đầu, meo méo, “Nương!”

Kỳ An ôm hắn vào lòng, “Thực xin lỗi, Lãng nhi!” Là nàng ích kỷ nên mới tước đoạt tình yêu của người cha của hắn. Thở dài một hơi, nàng nhìn về phía Hiên Viên Sam, “Thực xin lỗi, tiểu hài tử không hiểu chuyện, người đừng để ở trong lòng.”

Đáy mắt lướt qua một tia mát mát, Hiên Viên Sam cúi thấp đầu, lâu sau mới ngẩng lên, trên mặt hiện lên ý cười, “Muốn kết hôn phải có tình yêu, muốn yêu phải yêu duy nhất. Kỳ An, nếu như không gặp phải tình yêu, ta tình nguyện cả đời cô tịch, ta đã ở như vậy hai mươi sáu năm, nếu như vẫn không có được tình yêu thì ta vẫn có thể qua được nhiều lần hai mươi sáu năm như thế.”

“Xin người hãy chấp nhận ta, được không, cho ta một cơ hội đi.”

Khinh Ngũ tiến lên trước một bước, có chút sốt ruột thay chủ, “Thật sự, Tổng cô nương, Vương gia nhà chúng ta chưa từng có nữ nhân nào, ngay cả nữ nhân được Hoàng thượng tứ hạ cũng bị Vương gia từng bước trả lại. Có một lần, vương gia đến quán rượu, Hoàng thượng đã an bài một nữ tử tuyệt sắc nằm trên giường, đã bị Vương gia đuổi ra ngoài, chỉ đáng thương cho nữ tử kia phải nằm bên ngoài một đêm, thiếu chút nữa khóc chết.” Nghĩ nghĩ, đột nhiên trở nên khẩn trương, “Đúng rồi, Tổng cô nương, không phải người là đại phu sao? Hay là người xem giúp vương gia nhà chúng ta xem hắn có phải có tật xấu ở đâu không?”

“Bốp!” Trên đầu bị gõ một cái thật đau, Khinh Ngũ ủy khuất nhìn chủ tử nhà mình, hắn không thể lo lắng thay cho chủ tử được sao?

Khuôn mặt tuần tú của Hiên Viên Sam ửng đỏ.

Trong lòng Kỳ An không phải không có chấn động. Một nam nhân như vậy, với thân phận và tướng mạo của hắn mà có thể làm được như vậy, thật là khó tưởng tượng. Thật sự là đáng tiếc, nếu như gặp được hắn trước người đó, có lẽ nàng còn có dũng khí thử một lần.

Tuy rằng không còn quá vướng bận chuyện quá khứ, nàng cũng khó mà gánh vác thêm một tình yêu khác.

Thầm hít sâu một hơi, nàng đưa Lãng nhi cho Hiên Viên Sam, “Hiên Viên Sam, Lãng nhi là mạng sống của ta, giờ ta đem hắn giao cho người.”

Hiên Viên Sam khe khẽ thở dài, cũng không bức bách nàng, nếu nàng cần có thời gian, hắn có thể chờ đợi. Hắn ôm sát Lăng nhi, “Sam sẽ không phụ nhờ vả!”

Hơi hơi nghiêng đầu, ý bảo Khinh Ngũ tiến lên. Hắn đặt Lăng nhi xuống đất, vẻ mặt nghiêm chỉnh.

Khinh Ngũ nhìn hắn huy động ngón tay, nói theo, “Trường Khanh, Trường Lan, ta sẽ lập tức đưa Lăng nhi đi. Để tránh người hoài nghi, mười tám thị vệ vương phủ cũng sẽ rời đi, ta sẽ không an bài người bảo vệ các người. Sau khi các người rời khỏi đây cũng không cần lập tức tới kinh thành. Thế lực quan phủ hết sức rối rắm phức tạp, các người cũng không thể xin bọn họ giúp đỡ, chỉ có thể liên hệ với người của Tiêu gia, làm cho bọn họ che chở Kỳ An đi kinh thành. Theo như tin tức hai ngày nay ta nhận được, việc Tiêu Lục mất trí nhớ rất khó biết thật giả, các người cũng nên đề phòng.”

Hiên Viên Sam đi đến trước mặt hai người, khom người xuống, thanh âm Khinh Ngũ khẽ run: “Trường Khanh, Trường Lan, Kỳ An giao cho các người.”

Nhân tình Trường Lan đỏ lên, cũng cúi người hành lễ với Hiên Viên Sam, “Sam Vương gia, đa tạ chân tình của ngài đối với tiểu thư nhà ta. Bảo vệ tiểu thư an toàn chính là trách nhiệm của ta và Trường Khanh. Ngài không cần quá lo lắng, lúc trước là tiểu thư muốn im lặng, chúng ta mới chặt đứt liên hệ với Tiêu gia. Sau khi rời khỏi đây, chúng ta sẽ liên lạc ngay với họ.”

Hiên Viên Sam hơi gật đầu, như vậy hắn an tâm rồi.

Đi đến trước mặt Kỳ An, nhìn thấy bóng dáng mình trong mắt nàng, hắn đột nhiên vươn tay ôm lấy nàng, ôm thật nhanh làm cho tất cả ý muốn cự tuyệt của nàng không thể nói ra miệng.

Cánh tay Kỳ An giơ trong không trung cả nửa ngày, cuối cùng hạ xuống lưng hắn, “Người cũng phải bảo trọng! Gặp ở kinh thành!”

Hắn ôm chặt hơn nữa, Kỳ An nhắm mắt nhũn mảy, nàng sắp không thở được nữa rồi. Nhịn nhịn, mặt nàng đỏ bừng lên, đúng lúc nàng định lên tiếng thì hắn đột nhiên buông nàng ra, thoát một cái ôm Lăng nhi, nhảy ra ngoài, không hề quay đầu lại.

Giữa không trung chỉ còn nghe thanh âm Lăng nhi, “Nương, phải nhanh đến tìm Lăng nhi nha! Nương...” Thanh âm cuối cùng vang tới, người hắn nhiên đã đi xa rồi.

Kỳ An đuổi theo hai bước, có chút ngây ngốc. Người này, nàng và Lăng nhi còn chưa nói lời từ biệt mà!

Bên này, Lăng nhi chui đầu vào ngực Hiên Viên Sam, dùng sức gạt nước mắt. Khinh Ngũ ghìm ngựa tới gần, kỳ lạ hỏi hắn, “Tiểu thiếu gia, vừa rồi người đâu có khóc thương tâm như vậy? Tại sao bây giờ mới khóc?”

Lăng nhi trừng mắt một cái rồi không thềm để ý đến hắn nữa.

Hiên Viên Sam giục ngựa chạy như bay một hồi lâu mới bình phục một chút, lúc này mới vỗ vỗ đầu Lăng nhi, lo lắng nhìn hắn.

Lăng nhi dụi mắt, “Lăng nhi khóc sẽ làm nương buồn, lúc nương buồn nương không bao giờ khóc!” hắn đưa hai bàn tay nhỏ bé lên, tay phải nắm lấy bàn tay trái, “Nương không khóc, mà chỉ dùng sức nắm chặt tay, sau đó chỗ này sẽ bị chảy máu. Cho nên Lăng nhi không muốn nương buồn.”

Cảm giác đau nhức quen thuộc lại trở dậy, Hiên Viên Sam có cảm giác muốn giết người. Hắn giữ chặt tay Lăng nhi, kiên định nắm chặt.

Lăng nhi ngẩng đầu, nhìn hắn đầy chờ mong, “Phụ thân, người về sau cũng đừng làm nương buồn, có được không?”

Cổ họng như mắc nghẹn, Hiên Viên Sam gật gật đầu, “Được, về sau cha và Lăng nhi sẽ cùng nhau, làm cho nương cười!”

Lăng nhi vui vẻ vỗ tay, “Đó là đương nhiên, đây là phụ thân do chính Lăng nhi tuyển mà!” Sau đó rất đặc ý nghĩ, hắn thực lợi hại hơn ngoài công nhiều lắm. Cha do ngoại công tuyển chỉ làm mẫu thân thương tâm, còn cha do hắn tuyển đã nói rõ sẽ chỉ làm nương cười!

23. Chương 23. Nửa Đêm

Nửa đêm

Sau khi Hiên Viên Sam đi rồi, bọn Kỳ An cũng không vội rời khỏi.

Trường Lan trước liên hệ với Tiêu Vinh, sau đó chờ người đến tiếp ứng. Nói thật, Kỳ An rất kính nể nàng, ngày đó nhìn thấy bộ dáng kích động của nàng, Kỳ An còn tưởng rằng nàng chỉ hận là không mọc đôi cánh để lập tức bay đến bên người Tiêu Lục!

Trường Lan chỉ cười, “Tiểu thư, chết đi sống lại chính là kỳ tích khó gặp trên thế gian. Lục công tử nếu thật sự còn tại thế, thì cũng chỉ là chậm thêm mấy ngày thôi; còn nếu như là giả, như vậy tiểu thư xuất hiện là rất nguy hiểm.”

Hai tay nàng đang cầm mớ tóc dài của Kỳ An, “Thế nhân đều biết tiểu thư là huyết mạch duy nhất của Tiêu gia, nếu muốn chứng minh người kia không phải là Lục công tử, biện pháp đơn giản nhất chính là lấy máu để nhận người thân. Nhưng nếu như tiểu thư không có mặt thì việc này không thể làm cho rõ được.” Trong mắt Trường Lan nồng đậm lo lắng.

Kỳ An trầm mặc không nói, thật lâu sau mới nhẹ nhàng thốt, “Trường Lan, có thể gặp gỡ người và Trường Khanh là phúc khí của ta.”

Rồi nàng đứng lên, cười cười, “Sống chết có số, phú quý tại thiên, đời ta đã từng yêu, từng hận, cũng đã từng mất mát. Như vậy là đủ rồi. Nếu như thời khắc đó tới thật, nếu các người không thể cứu kịp ta thì hãy buông ta ra, một người chết còn tốt hơn là ba. Các người phải sống để chăm sóc Lăng nhi thay ta.”

Trường Lan và Trường Khanh nhất tề quỳ xuống, ánh mắt Trường Lan kiên định, “Tiểu thư, người sống, chúng ta sống, người muốn khuất mặt, chúng ta sẽ đi trước mở đường.”

Kỳ An nhìn bọn họ, “Nếu như đây là yêu cầu của ta thì sao?” Nàng không có võ công, cho dù Trường Lan và Trường Khanh có lợi hại thế nào đi nữa vẫn không thể lường trước được mọi việc. Trước kia xem TV, chỉ cần sơ xuất một chút là sẽ có một người không có võ công bị người khổng chế, sau đó một đồng những kẻ tình thâm nghĩa trọng sẽ thúc thủ chịu trời, cuối cùng là toàn bộ chết hết.

Trường Lan không nói, cũng quật cường nhìn nàng.

Kỳ An chuyển tầm mắt, “Nếu như các người không làm theo yêu cầu của ta, ta trước hết sẽ tự giết mình cho khỏi vướng tay chân người khác!” Trước ánh mắt khiếp sợ của hai người, Kỳ An cười cười, “Các người nên biết, ta nói được, nhất định làm được.”

Khóe miệng Trường Khanh giật giật, nhưng chạm vào ánh mắt Kỳ An liền ảm đạm cúi đầu.

Một giọt nước mắt rơi xuống nền đất, Trường Lan cúi người xuống, “Vô luận tiểu thư nói gì, Trường Lan đều nghe theo, chỉ xin tiểu thư đừng bao giờ nói như thế nữa, Trường Khanh Trường Lan không chịu nổi đâu.”

Tính tuyệt quyết của tiểu thư, bọn họ rõ ràng hơn ai hết.

Ban đêm, Kỳ An lặn qua lộn lại, không ngủ được, thiếu thân hình nhỏ của Lăng nhi, nàng cảm thấy hết sức lạnh lẽo.

Nàng nhồm dậy, đứng trước cửa sổ, nghĩ đến khuôn mặt tươi cười của Lăng nhi, cũng cong lên khóe miệng. Giao Lăng nhi cho Hiên Viên Sam, hẳn là hẳn sẽ được bảo vệ rất tốt.

Nam nhân kia, mắt liễm thu ba, trường thân ngọc lập, thông dong mà cao quý. Kỳ An lắc đầu, người như vậy, sao lại để ý đến nàng? Nàng cùng lắm cũng chỉ là một nữ tử bình thường, nếu may mắn quá như vậy sẽ làm người ta thấy không chân thực.

Hiên Viên Sam, Hiên Viên Sam, cái tên này cứ hiện lên trong đầu!

Cửa vừa đẩy ra, Trường Khanh đang dựa bên tường nhanh chóng quay đầu lại, “Tiểu thư?”

Kỳ An nhẹ giọng nói, “Trường Khanh, người mau trở về phòng nghỉ ngơi, trong này vẫn rất an toàn, người không cần lo lắng.”

Trường Khanh lắc đầu, ra đứng phía sau nàng.

Kỳ An mỉm cười nhìn hắn, lấy hai tay đẩy hắn về phía phòng của hắn, “Được rồi, Trường Khanh, đi ngủ đi, đã mấy năm người đều đứng ở đây rồi, tin tức cũng chưa thể đến tai bọn xấu nhanh như thế đâu.”

Trường Khanh quay đầu lại nhìn sang nàng, nàng cười, “Đừng quên, đây chính là nhà chúng ta. Ở nhà mà còn không yên tâm ngủ hay sao?”

“Đúng vậy, nhà!” Trường Khanh gật gật đầu, nghe lời đi ngủ.

Kỳ An đứng tại chỗ cười vui vẻ, vẫn là Trường Khanh để bảo, nếu là Trường Lan, chắc chắn dù nàng có nói khô cổ nàng vẫn sẽ không nghe. Kỳ thực, có gì mà lo lắng chứ? Bốn năm gần đây sống yên gió lặng, cho dù có người nhận được tin tức, ít nhất cũng phải sau Tiêu gia, làm sao phải vất vả như vậy?

Đáng tiếc là từ trước tới giờ, Kỳ An vốn không có vận khí tốt. Tất cả lại chẳng như nàng dự liệu, ngoại nhân lại có được tin tức của nàng trước tiên, cũng đích thật là tìm đến thôn này trước hết.

Trước khi lâm vào hôn mê, nàng mơ mơ màng màng nghe được một đoạn đối thoại.

“Người khẳng định đây chính là đại phu chữa khỏi bệnh cho nhi tử của Hiên Viên Sam?”

“Đúng vậy, thuộc hạ truy tung một mạch tới đây, khẳng định không thể nhầm.”

“Nếu có thể trị khỏi chứng tiên thiên bất ngữ, nhất định y thuật bất phạm. Người lập tức đưa nàng đến nơi ở của hắn, ngàn vạn lần không được để lộ phong thanh, tránh có kẻ thừa dịp gây rối.”

...

Sau lại nói nói gì đó, Kỳ An nghe không rõ, chỉ nhớ là vẫn cười khổ, cho dù nàng có chuẩn bị kỹ thế nào cũng trăm lần ngàn lần không thể nghĩ tới, người tới tìm nàng không phải bởi nàng là Tiêu Thất, mà là do y thuật của nàng.

Đáng tiếc là Kỳ An đã quên, Hiên Viên Sam có thân phận gì chứ? Mắt tích lâu như vậy, lúc đột ngột xuất hiện lại kèm theo một nhi tử lớn như thế, làm sao có thể không oanh động? Hơn nữa, vì lý do gì mà hắn lại không muốn thiên hạ biết hắn có con trai?

Lúc mở mắt ra, cơ hồ như đang ở trong giấc mộng, hư hư thực thực.

Khắp nơi khắp chốn là hoa đào, nở rộ rõ, phía trước có một người đang đứng, một thân áo đen, mái tóc đen rơi rạc buông phía sau, mây kiếm kinh dương, ngọc thụ lâm phong.

Hắn đứng ở nơi xa đó, sáng tựa minh hà, nhuận tựa lương ngọc.

Kỳ An mở mắt, lại nhắm lại, “Ta đang nằm mơ.”

Một lúc sau lại mở mắt ra, nghi hoặc nhìn về phía người kia.

Tựa hồ nghe thấy được động tĩnh, người kia nhìn sang hướng này, chỉ là hai mắt không hề có hồn, mờ mịt vô thần. Sờ soạn đi tới, nghiêng ngả lão đảo đi tới một chỗ cách nàng vài bước, dừng lại, nghiêng tai lắng nghe, hỏi: “Người tỉnh?”

Kỳ An dụi dụi mắt, sững sốt một hồi lâu.

Nhìn nhìn bốn phía mênh mông hoa đào, nàng hỏi, “Người là ai? Sao ta lại ở đây?”

Hắn cười, làm lộ ra hàm răng trắng nõn, “Ta tên Chiến Liệt. Đây là Đào Hoa Ổ, người là do ca ca mời đến để chữa bệnh cho ta.”

Mời? Kỳ An nghĩ rằng từ này dùng không được đúng lắm.

Lại nhìn người trước mắt, càng thêm tin tưởng lão thiên là công bằng, khi cho người ta cái gì thì sẽ lấy đi cái khác. Hiên Viên Sam cao quý lãnh ngạo, tuyệt thế chỉ tư, lại không thể nói; người này sáng quắc thanh hoa, nụ cười như ánh mặt trời ấm áp, mắt lại không thể thấy.

Hít sâu một hơi, nàng hỏi hần, “Người có biết đường ra ngoài không? Ta phải rời khỏi đây.”

Sắc mặt hần có chút âm đạm, “Người còn chưa bắt mạch cho ta cũng biết ta không thể khỏi hay sao?” Cẩn cẩn khước miệng, nhìn về hướng nàng, hần thở dài một hơi, trên mặt mang theo vẻ thương hại, “Vậy người cứ làm bộ làm tịch kê cho ta vài phương thuốc, qua vài ngày rồi nói sau.”

Kỳ An không nói gì.

Hần lại thở dài, “Người có biết vì sao hoa đào ở đây lại tốt như vậy không? Bởi vì tất cả những đại phu trước đây đều bị ca ca giết rồi chôn xuống đất làm phân bón. Những kẻ đó đúng là kỳ quái, ngay cả chữa mắt cũng không được, y thuật kém như vậy sao làm đại phu được chứ?”

Hần ca thán thêm, “Y thuật không tốt thì không nên đi gạt người để bị ca ca mời đến. Phân đã nhiều lắm rồi, hoa đào nở rộ lắm rồi, về sau lại còn phải tốn sức đi hái quả nữa, thật sự là đáng ghét!”

Hần cười với nàng, cực độ ôn nhu, “Đại phu trước mới đến trước người vài ngày, mới chôn xuống sáng nay, hoa đào còn chưa kịp hấp thu đâu, người cũng không cần quá vội.”

Kỳ An há miệng ra lại ngậm miệng lại, day day trán, cẩn thận nhìn xuống dưới chân, xác định không có bùn đất mới đào xới, mới yên tâm ngồi xuống, “Được!” rồi ngồi im lặng.

Chiến Liệt cảm thấy hơi kỳ quái, nghiêng tai lắng nghe một hồi lâu, vẫn chỉ thấy tiếng hô hấp đều đều. Vì sao nàng không nhảy dựng lên? Cũng không la hét? Đợi lâu quá, rốt cục không nhin được hỏi, “Uy, người còn ở đó không?”

Kỳ An gật đầu, “Ta còn.”

Giống như gặp phải chuyện cực kỳ khó tin, Chiến Liệt há miệng thở, lại hỏi, “Người ở đây làm gì?”

“Ta thấy hơi đau đầu, muốn ngủ một lúc. Không phải người nói ta cứ từ từ hay sao?” Không biết Trường Khanh sẽ bị Trường Lan làm gì nữa, Lăng nhi và người đó chắc vẫn chưa biết tin. Chỉ mong sao hần hiểu được tâm ý của nàng, coi như việc này không can hệ gì đến hần, chỉ cần bảo vệ Lăng nhi khỏi mọi rắc rối.

Chiến Liệt ở một bên, tròng mắt lên, nghe thấy đại phu kia cử động vài cái, sau đó quả nhiên có tiếng hít thở đều đặn. Thật sự ngủ rồi!

Mãi đến khi bụng kêu réo, Kỳ An mới tỉnh lại. Thấy Chiến Liệt vẫn đứng bên người nàng như lúc trước thì có chút nghi hoặc, chẳng lẽ người này từ này vẫn không hề nhúc nhích? Tuy nhiên nghĩ lại thì cũng chẳng liên quan gì đến nàng, biết đâu hần thích như vậy. Nàng lễ phép hỏi, “Có cơm ăn không?” Cho dù phải chết, cũng không thể chọn cái chết thảm hại như chết đói được.

Chiến Liệt gật đầu, đưa tay lên chỉ, “Nơi đó có phòng bếp, nhưng bây giờ vẫn chưa đến giờ cơm, bọn nha đầu chưa làm.”

Kỳ An sờ bụng, xác định không thể nhịn đói thêm nữa, liền đứng dậy, cả người phát đau vì dựa vào thân đào quá lâu, “Ta tự mình làm, ta không nghĩ tới việc ở trong này đợi người ta bưng cơm đến.”

Bỏ lại Chiến Liệt, nàng đi theo hướng tay hần chỉ, mãi sau mới ra đến sau vườn đào, thấy có mấy phòng ở, nàng liền đi tới căn phòng có ống khói vươn lên.

Bên trong không một bóng người, xem ra đúng là còn quá sớm để ăn cơm. Kỳ An nhìn xung quanh, còn một ít cơm nguội, liền quyết định không cần quá cầu kỳ, rang với trứng là xong.

Lúc đổ dầu vào nồi, Kỳ An có chút vui vẻ, đã lâu rồi, từ ngày làm tiểu thư Tiêu gia, nàng không còn cơ hội xuống bếp nấu cơm.

Bưng cơm lên đang định ăn đã lại bị một khuôn mặt hiện lên trước mắt dọa nhảy dựng, nàng vội vàng ôm bát cơm nhảy sang một bên.

“Thật thơm!” Chiến Liệt hít hít.

Kỳ An bảo vệ cái bát, liếc hần một cái, “Thơm cũng vô ích, người đừng nghĩ đến việc sẽ được ăn, ta chỉ làm có một bát thôi.”

Chiến Liệt “Uh” một tiếng, quả nhiên cũng không ăn, chỉ an tĩnh ngồi một chỗ, tựa như suy nghĩ việc gì đó, thì thoảng lại liếc mắt sang hướng nàng.

Kỳ An yên lòng, giành ăn quả là một cảm giác mới mẻ.

Cơm nước xong, rửa bát đĩa, dọn dẹp đầu đầy xong xuôi, Kỳ An mới ngồi xuống trước mặt hần, “Đưa tay đây!”

Hần nghe lời đưa tay ra, “Làm gì?”

“Bắt mạch. Dù sao phải chữa khỏi cho người thì ta mới có cơ hội sống, không phải sao?”

“Ta thấy, người không sợ chết.”

“Sao lại không sợ chứ? Các người có vì ta sợ chết mà cho ta sống không?”

“Sẽ không!”

“Vậy thì đúng rồi!”

Chiến Liệt không nói gì nữa. Hần thấy nữ nhân này thật sự rất kỳ quái.

24. Chương 24. Đào Hoa

> Kỳ An tìm thấy Chiến Liệt ở sâu trong vườn đào.

Chiến Liệt thực sự thích nằm trong vườn đào, những cánh đào rụng bay lả tả, rơi xuống quần áo hần như hỏa huyền y. Hần an tĩnh nhắm hai mắt, phẳng phất như hòa nhập với khung cảnh nơi đây.

Đương nhiên, đây chỉ là lúc hần ngủ. Lúc hần tỉnh, thực không khác gì một ác ma, một ác ma không hiểu thế sự, phạm sai lầm mà hồn nhiên không biết, làm cho người ta muốn chỉ trích lại không biết nói như thế nào.

Hơn nữa, hần lại có võ công thâm sâu không lường được, cá tính thì cố chấp cổ quái đến cực điểm. Kỳ An thường xuyên lo lắng trong một giây phút bất chợt nào đó, cái mạng nhỏ của nàng sẽ mất dưới tay hần, sau đó biến thành phân nuôi dưỡng hoa đào.

Nàng đến bên người hần, lấy chân đá đá hần, “Chiến Liệt, uống thuốc.”

Lông mi nhẹ run rẩy, hai con mắt mở khoan thai mở ra, “Kỳ An?”, rồi nghiêng tai lắng nghe.

Kỳ An gật đầu, làm bộ như không biết ai đó không nhìn thấy, sau đó lại đá một cái, “Dậy!”

Chiến Liệt nở một nụ cười, “Ta biết là người!” Ngữ khí đúng là cực kỳ đặc ý.

Kỳ An trợn mắt nhìn, người nàng gần hần như vậy, lại còn nói mấy câu với hần, hần còn không biết nàng là ai chẳng phải ngu ngốc lắm sao? “Chiến Liệt, người chẳng qua người chỉ không nhìn thấy, không phải tai điếc.”

Chiến Liệt nhắm mắt lại, tay trái cầm lấy một nhành hoa đào, đưa tới trước mặt, “Ta biết rõ là người, bằng không, nhành hoa này lại vừa thêm một đồng phân nữa.”

Kỳ An vừa muốn đá chân ra lại thu lại, lặng lẽ bước ra sau vài bước, “Chẳng qua chỉ là gọi người dậy uống thuốc thôi, sao cũng bị biến thành phân bón chứ?”

Chiến Liệt ngồi xuống, dưới tán đào, ngọc dung kia trở nên phong tình say lòng người, “Lúc ta nằm ngủ dưới hoa, người đến đánh thức ta không có ai dùng chân, đều là dùng tay!” Rồi hần vươn ngón trở nhẹ nhàng mơn trớn môi, “Nhẹ nhàng mơn trớn môi như thế này!”

Hắn nhướng mày, mặt đầy vẻ ghê tởm, “Hừ, coi ta là người chết sao mà dám lén lút dùng bàn tay dơ bẩn sờ lên mặt bổn thiếu gia chứ!”

Đúng là một tên không có giáo dưỡng, tâm ngoan thủ lạt. Nhìn thấy hắn vẻ mặt bất bình, miệng thì lầu bầu, nàng không kìm được tức giận, hung hăng đá hắn một cước, hài lòng khi nghe thấy tiếng kêu đau của hắn. Lúc này mới gật đầu nói, “Những người đó làm như vậy là do họ mền người, đồ tiểu quỷ không biết tốt xấu! Dậy, uống thuốc!” Xoay người bước đi, một bên âm thầm cảm thấy may mắn, Lãng nhi của nàng phân biệt thị phi rõ ràng, tâm địa thiện lương, tính khiết thật đáng yêu. Nếu nàng sinh ra một đứa con như thế này, nàng nhất định tức giận đến mức nhét hắn trở vào trong bụng.

Chiến Liệt ngồi tại chỗ, vuốt môi, có chút suy nghĩ, làm như vậy là do ưa thích sao? Hắn chặc lưỡi, hồi tưởng lại cảnh tượng trong quá khứ, có chút mờ mịt, tựa hồ vẫn là chán ghét có người tới gần.

Dù sao cuối cùng đều phải biến thành phân bón, phân bón có tư cách ưa thích hắn sao?

“Ừ!” Xa xa lại vang lên thanh âm của nữ nhân kia, tựa hồ có chút không kiên nhẫn! Nữ nhân kia dám không kiên nhẫn với hắn, đá hắn đau nhói cả thắt lưng. Hắn khom người đi tới.

Tốt nhất vẫn là không nên làm nàng tức giận, bằng không sẽ phải chịu khổ.

Tuy nói rằng hắn có thể biến nàng thành phân bón bất kỳ lúc nào, nhưng mắt thì vẫn muốn nhìn được hơn, cho nên hãy cố mà chịu đựng đã đi. Cùng lắm là đến lúc đó, hắn sẽ làm quá trình biến nàng thành phân bón kéo dài hơn một chút, đau đớn hơn một chút là được.

“Ta lại chọc giận ngươi rồi sao?” Ngửi thấy mùi thuốc, Chiến Liệt mở to đôi mắt vô thần hỏi.

“Không có!” Kỳ An trả lời ngay lập tức.

Chiến Liệt hơi mở miệng, lại ngửi ngửi bát thuốc, dừng một chút, rồi uống một hơi hết bát thuốc. Đáng quá, thật là đáng quá, mặt hắn nhăn lại, có chút oan ức, “Ta hôm nay rõ ràng không làm phân bón, ngươi vẫn tức giận.”

Bộ dạng oan ức cùng tư thái yếu ớt kia làm Kỳ An hơi giật mình, trông giống lúc Lãng nhi bị oan mà không dám cãi lại. Đẩy lòng mềm nhũn, nàng bưng lên một bát khác nhét vào tay hắn.

“Sao lần này lại thêm một bát vậy?” Hắn hỏi, sau đó bắt đầu cố gắng nghĩ, nghĩ xem hôm nay đã làm chuyện gì chọc tới nàng. Không có đem người làm phân bón, không bẻ tay bẻ chân của ai, cũng không đánh ai cả, như vậy nàng rốt cuộc tức giận cái gì chứ? Đợi nửa ngày không nghe thấy trả lời, hắn mếu máo, hít sâu một hơi rồi bưng bát lên kề vào miệng.

Bỗng nhiên bị sặc, hắn ho sù sù, mặt đỏ cả lên, một bàn tay mềm nhẹ nhàng vỗ lên lưng hắn, thanh âm vang lên mang theo ý cười, “Uống từ từ thôi, chỉ là một bát canh mộc nhĩ, cũng không phải là bảo bối gì.”

Hắn sừng sốt nửa ngày, bỗng nhiên hỏi nhỏ: “Làm cho ta sao?”

“Không phải, là ta đột nhiên muốn uống.”

Hắn cúi đầu, không nói thêm tiếng nào, bưng bát lên miệng uống.

Mãi đến khi Kỳ An cầm bát rời đi đã lâu, hắn mới nhớ ra, nữ nhân kia vừa mới vỗ tay lên lưng hắn, hắn lại không nhớ tới việc bẻ nó đi. Để nàng dụng tay vào cổ tay hắn, là để bắt mạch, còn để cho nàng động vào lưng hắn, cũng là vì chữa bệnh sao?

Hắn mở to đôi mắt vô thần suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng kết luận là vì còn muốn giữ tay nàng lại bắt mạch, cho nên tạm thời coi như không biết việc nàng chạm vào đi!

Mất Chiến Liệt là do bị độc tố xâm hại, cho nên muốn trị mất thì trước hết phải loại bỏ chất độc đã.

Kỳ An thở dài một hơi, quá trình này chắc còn lâu. Những người đó ở bên ngoài không biết ra sao rồi, chắc hẳn không nghĩ tới nàng bị người như thế này bắt nhốt ở đây.

Cả Lãng nhi nữa, không biết có đang khóc đòi tìm nương không?

“Người lại thử dài?” Chiến Liệt rời tay khỏi đóa hoa đào, hỏi nàng.

Kỳ An sức tỉnh, lại thử dài một hơi, “Không có!”

“Ta rõ ràng nghe được, hai lần!”

“Nếu người đã nghe thấy thì còn hỏi làm gì?”

Chiến Liệt im bật, nữ nhân này đúng là kỳ quái.

Có lẽ vì nhớ Lăng nhi nên mới nhớ tới quá khứ khó khăn, Kỳ An muốn tìm việc gì đó để làm, vì thế khi nhìn thấy hạ nhân bưng trà đến, nàng liền ra bê giúp. Gã gia nhân kia cũng đặt vại khay nước vào tay nàng rồi chạy đi như bay.

Lúc nàng mang khay nước đến phòng Chiến Liệt, hắn đang ăn cơm. Nghe thấy tiếng bước chân của nàng, hắn nghi hoặc hỏi, “Kỳ An?”

“Ân!”

“Không phải người phải đang ngủ sao?”

Đặt khay ẩm chén lên bàn, nàng nói, “Trà ta đặt trên bàn, người tự mình rót uống nha.”

Chiến Liệt giật mình, không nói gì, cúi đầu ăn cơm.

Dưới ánh nến, Kỳ An nhìn thấy bữa cơm tối của hắn, vại vàng dè bát cơm xuống bàn, “Người ăn gì vậy?”

Chiến Liệt lắc lắc đầu, “Ta không biết, ta không nhìn thấy.”

Trong bát chỉ thấy một màu vàng vàng đen đen, căn bản không phân rõ cái gì ra cái gì, nhưng nếu nàng không nhìn nhầm thì trong đó hẳn có cả cỏ, cả gián...

Bỗng dưng thấy nàng trầm mặc, Chiến Liệt quay đầu, “Người làm sao vậy, người có muốn ăn không?”

Cổ họng giật giật, nàng hỏi, “Ca ca người buổi tối không tới sao? Tất cả đều do hạ nhân chăm sóc người?” Thanh âm có chút khàn khàn.

“Ân, ca ca không tới đây vào buổi tối. Trời tối sẽ làm hắn không thoát khỏi đào hoa trận.”

“Những hạ nhân này là từ đâu tới? Đối với người có tốt không?”

Chiến Liệt suy nghĩ một lúc lâu rồi ngẩng đầu lên, “Đó đều là thủ hạ của ca ca, do phạm sai lầm nên bị sai vào đây làm việc. Ta không biết bọn họ đối với ta có tốt hay không, nhưng nếu làm ta mất hứng, ta sẽ tùy tình hình, có thể biến bọn chúng thành phân bón hoặc là không cho bọn chúng uống thuốc giải, khiến cho bọn chúng đến cuối tháng sẽ bị thối rữa mà chết.”

Tên tiểu hài tử này, tay Kỳ An run lên, thiếu chút nữa đem bát cơm kia đập lên đầu hắn.

Lại nhìn vào đôi mắt vô hồn của hắn, trong lòng thầm thử dài một tiếng.

Gỡ cái bát trong tay hắn xuống, “Về sau, buổi tối đừng ăn cơm bọn họ đưa nữa, ta làm cho người ăn, được không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì dù sao ta cũng phải nấu cho mình ăn, nấu cả cho người nữa, không tốt sao?”

Khóe miệng chậm rãi cong lên, hắn gật đầu, “Được!”

Lôi kéo tay hắn đưa đến phòng bếp, đưa hắn đến bên chiếc bàn, vỗ vai hắn, “Ngồi xuống ghế này.”

Hắn ngoan ngoãn ngồi, nghe nàng đi tới đi lui, nghe tiếng dao thái xuống thớt, tiếng dầu sôi, tiếng đảo đồ. Hương thơm chậm rãi bay ra, hắn hít hít, nuốt nước bọt.

Đem vài món ăn đặt lên bàn, lại đưa thêm một cái bát và đôi đũa vào tay Chiến Liệt.

Chiến Liệt quay sang hướng nàng cười cười, bưng bát lên ăn một miếng to, lại ngậm ngẫn cả người, nghi hoặc hỏi, “Cơm trắng?” Rõ ràng hắn ngửi thấy mùi đồ ăn.

Kỳ An lôi tay hấn, bỏ vào một chiếc đĩa trên bàn, “Đây là rau xanh!” lại di động tới một vị trí khác, “Đây là thịt kho tàu, thịt ba chỉ hầm khoai tây. Bên cạnh này, trong cái bát cao cao này là canh dưa chuột. Dưa tay xuống dưới, người sẽ sờ thấy thìa. Sau khi ăn cơm xong, người có thể cầm bát này, dùng thìa múc canh.”

“Chiến Liệt, người phải học cách ăn cơm như vậy. Người phải biết mình đang ăn gì. Cơm, đồ ăn, canh đều phải tách ra.”

“Thất thần như vậy làm gì? Ăn nhanh lên, bằng không sẽ nguội hết đó.”

Nhìn Chiến Liệt an tĩnh ăn cơm, Kỳ An không nhịn được, đưa tay xoa xoa đầu hấn, không biết Lãng nhi khi lớn lên có thể ngoan ngoãn ngồi ăn cơm nằng nẫu như vậy không?

25. Chương 25. Tìm Kiếm

Tìm kiếm

Chỉ một chút cơm mà hấn ăn thật lâu.

Chiến Liệt rất ít dùng đũa, hấn đã quen với việc trộn đồ ăn với cơm rồi dùng thìa xúc vào miệng rồi.

Hấn cũng thấy lạ lẫm với mùi vị thức ăn này, hóa ra cơm có mùi thơm như vậy, dưa chuột thì giòn, thịt rất thơm... cho nên hấn ăn thật chậm, thật chậm.

Cuối cùng, hấn buông bát đũa, trầm mặc thật lâu mới ngẩng đầu cười với nàng, “Ta vẫn muốn ăn.”

Kỳ An nhìn đồng bát đĩa sạch bách không còn gì trên bàn, “Tiểu tử ngươi là tên quỷ chết đói đầu thai sao? Ăn nhiều như vậy mà vẫn còn đòi nữa!”

“Ta chưa từng thử thứ này, cơm trước kia không như thế này, ăn rất ngon, ta muốn được ăn nữa!”

Nhìn hấn, Kỳ An có chút khó tin, “Mỗi lần ăn cơm người đều không phân biệt mùi vị sao?”

Chiến Liệt gật gật đầu, càng thêm nghi hoặc, “Cơm không phải như thế kia sao? Người học nấu ở đâu vậy, để ta cho hạ nhân đi học.”

Kỳ An không trả lời, chỉ nhìn hấn, thật lâu sau mới hỏi, “Mắt của ngươi, tại sao lại không nhìn được?”

“Ca ca nói, lúc ta được một tuổi, người xấu tới giết chết cha mẹ ta, ta thì hôn mê, sau được sư phó của ca ca cứu, nhưng khi tỉnh lại thì mắt đã mù.”

“Là sư phó của ca ca người nuôi người lớn sao? Ca ca người có thường xuyên ở cùng người không?”

Chiến Liệt ngạc nhiên hỏi nàng, “Vì sao sư phó ca ca lại phải nuôi ta lớn? Hơn nữa, ca ca bề bộn bao công việc, ở cùng ta làm gì? Là hạ nhân nấu cơm, may quần áo cho ta.”

“Người từ nhỏ tới giờ đều ăn cơm kia sao?”

“Àn!” gật gật đầu.

“Chiến Liệt, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Người đã ra thế giới bên ngoài bao giờ chưa?”

“Ta hai mươi tuổi. Thế giới bên ngoài chẳng phải là một mảnh hoa đào hay sao? Hoa đào bên ngoài và hoa đào nơi này có gì khác nhau? Vì sao phải ra bên ngoài xem?”

Thực không rõ cảm giác trong lòng là gì, chỉ cảm thấy mũi cay cay, cái thứ đồ ăn làm người ta buồn nôn kia, hấn lại ăn những hai mươi năm. Chẳng trách hấn có thể thần nhiên nuốt trôi mà không nghĩ ngờ gì, hóa ra trong suy nghĩ của hấn, đó mới là bình thường.

“Chiến Liệt!” Kỳ An nhẹ giọng gọi.

“Sao vậy?”

“Ta muốn ôm người một cái!”

Chiến Liệt còn chưa kịp phản ứng đã bị ôm lấy. Hắn theo bản năng giơ bàn tay lên định đánh lên đầu nàng, nhưng đúng lúc đó lại do dự, không rõ là nguyên nhân gì, chẳng qua là đột nhiên cảm thấy hắn không muốn biến người này thành phân bón.

Kỳ An ôm hắn rất nhanh, không thể không đau lòng thót lên, “Chiến Liệt, ca ca của người thật sự là thất bại.”

Chiến Liệt không phản bác, bởi vì tâm tư của hắn đều dồn cả đến một việc khác. Thân mình của người vừa ôm hắn, thật là ấm áp, mềm mại, làm cho người ta thực muốn ngủ!

Hắn nhắm mắt lại, mơ màng nghĩ, hóa ra lúc ôm nữ nhân này hắn không cảm thấy ghê tởm. Thật sự là tò mò quá!

Đợi lúc bình tĩnh lại, lúc Kỳ An buông hắn ra mới phát hiện ai đó đã ngủ mất rồi. Cảm thấy nàng rời đi, lông mày hắn nhíu lại một chút, hai tay tự nhiên kéo chặt vạt áo nàng.

Kỳ An nhìn hắn, hai hàng lông mi dài khê run run, kỳ thật lúc hắn ngủ, cũng không khùng bố chút nào!

Một màn này đã lọt vào mắt của người ngoài cửa. Hắn ngạc nhiên mở to mắt. Thật lâu sau, không tiếng động rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Kỳ An chưa kịp tỉnh đã nghe thấy tiếng người nhón nháo bên ngoài.

Vội vàng chỉnh trang quần áo, túm lấy một tiểu nha đầu đang chạy qua, “Sao bên ngoài lại ầm ĩ như vậy?”

“Tổng quản đại nhân mang đến rất nhiều lễ vật cho công tử.”

Lễ vật? Kỳ An nhủ thầm, có lẽ nàng đã hiểu lầm ca ca của hắn, nhìn xem, còn mang cả lễ vật tới cơ mà.

Nàng tò mò đi về phía trước. Thật không biết là lễ vật gì có thể làm cho tiểu hài tử kia vui nữa.

Xa xa, có thể nhìn thấy màu hồng hồng, có vẻ đẹp đây!

Tới gần, thấy rõ ràng hơn, có khoảng năm, sáu nữ tử, hoặc thành thực quyến rũ, hoặc thanh thuần uyển ước, phấn hương nức mũi, nhất tề đứng trước cửa phòng Chiến Liệt, thỉnh thoảng lại trộm liếc nhìn.

Kỳ An có chút minh bạch cái gọi là lễ vật kia là cái gì, cước bộ ngừng lại, không tới gần thêm nữa.

Nam nhân ở thế giới này thật là diễm phúc! Kỳ An nhìn lên bầu trời xanh lam, đột nhiên nghĩ, nếu Trương Sở Du biết điều này, hắn sẽ vô cùng hối hận là khi đó không ở bên nàng. Nếu như vậy người tới đây có thể là hắn, thật sự là có chút đáng tiếc!

Không lâu sau, một nam nhân trung tuổi đi ra, đứng trước chúng nữ, gật đầu.

Chờ mấy nữ tử vào phòng hết, hắn mới đóng cửa lại. Quay đầu ra, thấy nàng, hơi giật mình.

Kỳ An khê gật đầu, định rời đi.

“Cô nương xin dừng lại!” Người kia sải bước đi tới.

Kỳ An đứng lại, nhìn người đang đi tới.

Người kia vừa đánh giá nàng vừa hành lễ, “Tại hạ Vương Sâm, phụ trách chăm lo cuộc sống hàng ngày cho công tử.”

Kỳ An hé miệng, bắt nàng đến đây, giờ mới nhớ tới việc giới thiệu?

“Không biết cô nương và Tiêu gia có quan hệ như thế nào?”

Kỳ An cả kinh, nhưng trên mặt vẫn không bộc lộ cảm xúc, “Tiêu gia nào? Ta chưa từng gặp.”

Ánh mắt Vương Sâm sắc bén, “Vậy thì thật kỳ lạ, ngày đó, bọn hạ nhân thật không chu đáo lễ nghĩa, chưa thông báo cho người nhà cô nương đã mời cô nương tới đây, thật sự là do lo lắng cho bệnh tình công tử, tình thế cấp bách mới làm như vậy. Hai người nhà của cô nương, chưa đầy hai ngày sau đó đã triệu tập gần hai vạn quân Tiêu gia đi tìm cô nương.”

Kỳ An trầm ngâm, làm bộ như bình tĩnh đại ngộ, “Ta chẳng qua là trị khỏi cho nhi tử của một Vương gia, chẳng lẽ vì thế mà lọt vào mắt quan phủ?”

Ánh mắt Vương Sâm dừng lại, có vẻ suy nghĩ. Ngày đó bắt nàng về đây đúng là do nghe thấy tiểu thể tử trong Vương phủ được chữa khỏi chứng câm, mà Hiên Viên Sam lại giao hảo với nhiều thế lực, có được Tiêu gia quân tương trợ cũng hợp lý. Huống chi, nếu đúng thật là nhân vật quan trọng của Tiêu gia, ngày đó hẳn bọn họ không thể dễ dàng đắc thủ như thế. Lập tức, sự nghi ngờ tiêu tan phân nửa, khóe miệng cười cười, “Lúc trước có đắc tội, mong cô nương thông cảm. Chỉ cần cô nương chữa khỏi cho công tử nhà ta, nhất định chúng ta sẽ sớm đưa cô nương về đoàn tụ cùng người nhà...”

Lời còn chưa nói xong, chợt nghe thấy một tiếng hét to.

Kỳ An chưa kịp phản ứng gì đã thấy mấy thứ từ trong phòng Chiến Liệt bay ra.

“Bộp!”, “Bộp!”, “Bộp!” Chung quanh rơi xuống vài vật, có cái gì đó rơi vào vai Kỳ An, nàng ngơ ngác nhìn sang, chỉ thấy một khúc cánh tay khoát lên vai, trên mặt vương một thứ chất lỏng nóng nóng, đưa tay lên sờ, là máu.

Một cái đầu lăn lông lốc tới, hai mắt mở to nhìn nàng chòng chọc. Một nữ tử thiên kiều bá mị lúc trước đột nhiên tứ chi ngũ liệt đứt rời xuất hiện trước mặt nàng.

“A!” kinh hoàng hét to một tiếng, Kỳ An lui về phía sau vài bước, cảm thấy dưới chân mềm mềm, cúi đầu xem, nhất thời tâm thần định đứng, nàng đang dẫm lên một cái đùi! Hai mắt tối sầm, nàng ngã xuống.

Cùng lúc tiếng kêu sợ hãi của nàng vang lên, trong phòng liền bay ra một thân ảnh màu đỏ, trước lúc thân thể nàng rơi xuống đất đã chụp tới ôm chặt vào lồng ngực.

Sau đó tay phải vung lên, Vương Sâm vốn đã sớm có chuẩn bị, đã chạy ra phía xa, vậy mà chưởng phong kia vẫn lọt bỏ của hắn một mảnh áo. Hắn lau mồ hôi trên trán rồi mới khom lưng hỏi, “Công tử?”

Hai mắt trợn lên, sắc mặt xanh mét, “Người nói có thứ tốt mang tới cho ta là thứ này hả? Người dám kêu đám nữ nhân dơ bẩn như vậy đụng ta?”

“Công tử, những nữ tử này đều là thân trong sạch.”

“Chỉ tới gần đã khiến người ta ghê tởm muốn nôn, Vương Sâm người không muốn sống sao? Nếu còn có lần sau, tuyệt không tha!” Dừng một chút, sờ sờ gương mặt nữ nhân trong lòng, ngửi khí lại càng không tốt, “Người đã làm gì nàng?”

Vương Sâm vội đáp, “Thuộc hạ không làm gì cả, chỉ là nói với cô nương mấy câu.”

“Vậy sao nàng lại hôn mê?” Ngửi khí âm lãnh.

Vương Sâm nhìn trộm đồng tay chân trên mặt đất, “Có lẽ là bị đám phân bón dọa hôn mê.”

Phân bón? Chiến Liệt nghĩ nghĩ, lại sờ sờ gương mặt Kỳ An, nghi hoặc lâu bầu, “Ngay cả phân bón cũng sợ, không phải quá nhất gan sao?”

Khóe miệng Vương Sâm khẽ động, không dám nói tiếp.

“Người cút đi!” Cũng không chờ hắn trả lời, Chiến Liệt liền ôm Kỳ An vào phòng.

Thần sắc trên mặt Vương Sâm bất định, xem ra thật xấu không muốn bị đụng chạm của công tử vẫn không khá lên, vậy tại sao đại phu này lại có thể gần gũi với công tử như vậy? Hơn nữa khi công tử tiếp cận với nàng cũng không thấy có gì không khỏe.

Hai hàng lông mày hắn nhíu lại, có chút phân vân không biết có nên báo lại cho ỏ chủ hay không? Tuy nhiên, đạo gần đây ỏ chủ có việc quan trọng trong người, đã dặn rất nhiều lần rằng không thể quấy rầy, Vương Sâm lắc đầu, vẫn là tạm thời quên đi.

Trong Lâm Giang lâu, Hiên Viên Sam ôm Lăng nhi ngồi. Lăng nhi nhắm mắt lại, hiển nhiên là đang ngủ.

Một tay Hiên Viên Sam nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn, vẻ mặt trầm tư, chỉ là ngọc nhan càng ngày càng tái nhợt, mới có mấy ngày mà cảm đã như gãy hơn.

Bất chợt cổ họng giống như có gì mắc nghẹn, nhìn thấy hài tử trong lòng, lại cứng rắn ức trụ.

Mạc Nhược đẩy cửa tiến vào, thấy cảnh tượng như vậy, cước bộ hơi dừng một chút, cuối cùng vẫn đi đến.

Hiên Viên Sam nhìn thấy hắn, vội giấu đi vẻ kích động vừa rồi.

Mạc Nhược ngồi ngay ngắn, nghiêm mặt nói, “Vương gia, vốn ta không nên quấy rầy ngài, nhưng lại có việc lớn xảy ra trên đất phong của ngài, nên thỉnh Vương gia trợ giúp một tay.”

Hiên Viên Sam đưa mắt, Khinh Ngũ hiểu ý, “Đại nhân nói quá rồi, có chuyện gì Vương gia có thể giúp thì nhất định sẽ giúp.”

Mặt Mạc Nhược buồn bã, lại đem chuyện Tiêu Thất mất tích nói lại từ đầu tới cuối, giờ Tiêu gia đã điều động bao lực lượng tìm kiếm mà vẫn chưa có tin tức. Nơi này khác với chiến trường, ưu thế quân đội cũng không giúp được gì. Rơi vào đường cùng, Trường Lan phải tới đây cầu cứu hắn, muốn hắn ra mặt nhờ Hiên Viên Sam giúp đỡ.

Trong lòng sóng to gió lớn cuộn cuộn, trên mặt lại không hiển hiện ra dù chỉ một chút, chỉ có hắn biết, bàn tay trái đang giấu dưới người Lăng nhi đã nắm chặt lại, phải dùng khí lực toàn thân để không cho nó run rẩy.

Mấy ngày trước, nghe được tin nàng mất tích, hắn bủn rủn cả chân tay, nhưng sợ Lăng nhi biết nên hắn cố gắng tỏ ra cứng rắn. Cũng không dám chạy đi tìm nàng ngay lập tức vì sợ sẽ đưa Lăng nhi vào nguy hiểm. Vì thế hắn nghĩ ra một kế, bảo Trường Lan đi tìm người tới xin hắn giúp đỡ, như vậy hắn có thể quang minh chính đại đi tìm nàng mà không khiến người khác hoài nghi.

Trước ánh mắt vội vàng của Mạc Nhược, hắn gật gật đầu, đồng ý hỗ trợ.

Mạc Nhược thở ra một hơi dài, thả lỏng thân thể, chú ý tới động tác ôm sát hài tử của hắn, không khỏi nói một câu, “Xem ra Vương ra tựa hồ cực kỳ yêu thương thể tử, ngay cả ra ngoài làm việc cũng không rời hắn.”

Hiên Viên Sam nhìn Lăng nhi, mắt tràn đầy nhu tình, Khinh Ngũ ở bên nói, “Đương nhiên rồi, tiểu thể tử là trái tim của Vương gia, làm sao yên tâm giao cho người khác.”

Trong lòng Mạc Nhược âm thầm thấy kỳ quái, đã sớm nghe nói Vương gia không gần nữ sắc, vẫn chưa từng hôn phối, lại không biết từ đâu tòi ra một nhi tử lớn như vậy, lại còn được sủng ái như vậy. Nếu không có chuyện của tiểu Thất, hắn thực sự có hứng thú tìm hiểu chuyện đó.

26. Chương 26. Hòa Hảo

HÒA HẢO

Sống trong bóng tối, Chiến Liệt đã sớm thành thói quen, một mình im lặng, cũng đã trở thành tự nhiên.

Nhưng hắn không ngờ, nữ tử này đột nhiên trở nên trầm mặc lại làm cho hắn thấp thỏm lo âu.

Ngày ấy sau khi Kỳ An tỉnh lại, ngón tay trong lòng bàn tay hắn đột nhiên hơi run run, sau đó rất nhanh xoay người xuống giường, đứng cách xa hắn vài bước.

Hắn không nhìn thấy nàng đang làm cái gì. Hướng chỗ nàng đi, muốn bắt lấy nàng.

Nàng lại liên tục lùi về phía sau. Cuối cùng xoay người chạy mất.

Hắn đứng tại chỗ rất lâu, rồi chỉ nghe thấy tiếng cánh cửa bị hắn đánh vỡ tan tành, đung đưa trong gió.

Hắn vẫn không hiểu hắn đã chọc giận nàng chuyện gì. Cho nên buổi tối, sau khi ăn cơm xong, hắn ngồi tại phòng bếp chờ nàng.

Nhưng, nàng không tới. Tại phòng bếp, bọn hạ nhân chuẩn bị cơm chiều được một bữa náo loạn. Hắn một trận đại hỏa. Tay chân văng loạn, đem hết những người đó đánh văng ra ngoài.

Sau đó tới phòng tìm nàng. Nhưng, nàng lại nói “Hôm nay ta không muốn ăn cơm”.

Hắn không cảm thấy buồn phiền, “Ta muốn ăn”.

Nàng không nói gì, cảm giác như đang đánh giá hắn. Thấy vậy, hắn liền nói “Ta đói, ta muốn ăn cơm”.

“Vậy người kêu phòng bếp đi chuẩn bị đi. Thực xin lỗi. Ta muốn đi nghỉ”. Sau đó, nàng kéo chăn kín đầu. Tiếng thở đều đều chẳng mấy chốc tắt ra.

Trong lòng hắn, ngọn lửa nhỏ le lói bùng lên. Ngón tay nắm chặt lại, vẫn là nhịn xuống. Cho dù là đại phu cũng cần nghỉ ngơi. Cho nên, hắn sẽ không truy cứu.

Nhưng là, một ngày như vậy, ngày sau cũng thế, nàng cũng chỉ ăn một ít hoa quả, uống một ít cháo, lại kiên quyết không chịu cùng hắn ăn cơm. Nếu không, sẽ làm một bàn ăn lớn, rồi kiên nhẫn chờ hắn ăn hết chỗ đó mới thôi.

Nàng, vẫn lặng lẽ sắc thuốc cho hắn, nhưng tuyệt nhiên lại không nói chuyện với hắn. Đành rằng trước kia hắn ngại nàng nói nhiều, nhưng giờ đây nàng lại không nói gì, làm hắn cảm thấy thực không thích hợp.

Hắn ở ngoài phòng nàng, đi đi lại lại, bước tới bước lui. Không rõ rốt cuộc nàng làm sao. Do dự không biết có nên bắt nàng lại hỏi hay không?

Bỗng nghe một tiếng kêu sợ hãi, thanh âm tuy rằng rất nhỏ, nhưng hắn lại nghe được rất rõ ràng, đó là tiếng của nàng.

Một cước đá văng cửa phòng. Toàn thân vọt lên, ôm lấy thân nàng đang co rúm trong góc giường.

Nàng từng ngum, từng ngum thở phì phò, cả người run rẩy, tựa hồ vô cùng sợ hãi.

“Người làm sao vậy?”. Chú tâm lắng nghe, tựa hồ không thấy điều gì lạ thường mới cất tiếng hỏi nàng.

Nàng trấn tĩnh một chút, khê cự mình. Hắn thấy vậy lại ôm càng chặt, không chịu buông tay.

Nàng dùng sức đẩy vài cái, vẫn không lay chuyển được hắn. Liền thở dài một hơi “Chiến Liệt, buông ra.”

“Không buông!”

Ghì sát đầu nàng vào người hắn. Một lát sau, Kỳ An mới nói “Mùi của người thật làm ta khó chịu”.

“Mùi gì”. Rõ ràng nàng gạt người. Hắn mỗi ngày đều tắm rửa. Không thể có mùi gì được.

“Mùi máu tươi. Chiến Liệt, người ở gần ta quá, sẽ khiến ta gặp ác mộng”.

Hắn cau mày suy nghĩ, lúc sau mới phản ứng lại “Người là vì mấy người bón thúc, giận ta? Tống Kỳ An, lá gan người thật lớn, không muốn sống nữa sao?”

Nàng tựa hồ tươi cười, “Chiến Liệt, người đã quên sao, trong miệng người, ta cũng là phân bón thúc”.

Cơn tức trong lòng chợt chùng xuống. Đúng vậy, nàng chính là phân bón thúc. Dựa vào cái gì mà hắn nửa đêm không ngủ, phiền não tìm nàng rồi vì nàng mà tức giận? Dựa vào gì mà hắn lại phải ăn nói nhỏ nhẹ với nàng?

Nắm ngón tay phút chốc nắm chặt, khấp đến cổ nàng. Đầu ngón tay còn có thể cảm nhận được từng mạch đập trong cơ thể nàng. Ngón tay thêm dùng sức. Mạch đập càng trở nên rõ ràng. Chỉ cần mạnh tay thêm chút nữa, nàng liền trở thành phân bón, không nhọc hắn phiền lòng.

Nghe được hơi thở nhọc nhằn của nàng, hắn bỗng giật mình. Đôi tay không ngừng run rẩy. Hắn sợ tới mức thất sắc. Khi nghe thấy nàng không ngừng ho khan, hắn mới kinh hoàng tỉnh lại, mở to hai mắt “Kì An?”

Nàng khụ một tiếng “Muốn giết ta, liền động thủ đi. Cũng sắp tới rồi, hận...khụ! Ta ghét nhất là phải đợi...”

Tâm rất nhanh thả lỏng xuống. Nàng không chết. Nàng vẫn đang nói chuyện với hắn.

Hắn cười, tiến lên ôm lấy nàng, ôm nàng như vậy vẫn là thoải mái nhất, vẫn là không cần biến nàng thành phân bón.

“Kì An!”

“Người tránh ra!”

“Kì An!” Hắn muốn nghe giọng nàng, muốn cùng nàng trò chuyện. Có vậy, mới biết được nàng vẫn còn sống. Ngực toát ra một trận mồ hôi lạnh, vừa rồi, thiếu chút nữa, hắn đã đem biến nàng thành phân bón.

Kì An dùng sức đẩy hắn ra đã lâu mà cũng chẳng có biện pháp nào thoát ra khỏi vòng ôm của hắn. Bỏ đi. Nàng nhắm mắt lại. Ngưng thần suy nghĩ. Nàng hận thế giới này, không có dân quyền, không có pháp luật. Nàng tay trái gà không chặt, muốn rời đi nửa bước e rằng cũng khó. Ai cũng có thể tùy tiện lấy đi tính mạng của nàng. Vì vậy, nàng càng phải cẩn thận, giữ gìn bản thân thật tốt.

Chiến Liệt mở to đôi phượng nhãn, ánh mắt mông lung, lắng tai lắng nghe nàng nói, nghi hoặc một lúc mới hỏi nàng “Người cũng chán ghét ta sao?”

Kì An hừ một tiếng, có chút tự giễu: “ Phải, ta ghét người, vô cùng chán ghét người. Là ta ngu ngốc. Thời khắc ngã xuống vực sâu, nhất thời hoảng loạn, cứ nhiên lại đi cứu vớt một ác ma như người. Ngay cả tâm trí đều bất trị. Chiến Liệt, nếu người muốn mạng của ta, hãy động thủ đi. Nếu người còn nhớ rằng chúng ta hiện còn ở chung, một tháng sau mắt người sẽ khỏi. Tới lúc đó phải phóng ta rời đi.”

Chiến Liệt tuy rằng đơn thuần, nhưng cũng không phải ngốc. Hắn ảo não buông nàng ra, hàng mi rũ xuống “Người không sợ hiện tại ta đáp ứng người, chờ người chữa xong mắt cho ta lại đổi ý sao?”

“Ta khinh thường kẻ bội nghĩa, lòng vòng tính kế tới lui với người khác. Nhân sinh trên đời đã đủ muốn vất vả, sinh tồn được trên thế gian này không phải điều dễ dàng. Chẳng lẽ còn muốn bức nhau tới bước đường cùng? Người nếu đáp ứng ta thì điều đó đương nhiên rất tốt. Còn nếu muốn đổi ý nuốt lời, thì đành oán số phận của ta là vậy. Dù sao nhân sinh trên đời cuối cùng cũng là đời mà thôi. Cũng chẳng có gì là đau khổ.”

Chiến Liệt kinh ngạc. Phải đến nửa ngày mới cười được, áp sát vào mặt nàng “Kì An, suy nghĩ của người thật kì quái. Nhưng là ta nghe qua, lại thấy vui vẻ. Kì An, người không cần ghét ta như vậy được không? Nói cho ta biết, phải làm thế nào, người mới có thể không chán ghét ta? Ta sẽ nghe người.”

“Thật sao?” Kì An một bên trốn khỏi cái nhìn chăm chăm của hắn, đồng thời hỏi lại.

“Phải!”

“Tốt lắm!” Kì An hai tay ôm chặt lấy cái đầu không an phận của hắn, “Được. Người đứng yên đấy, cho ta đánh một chút rồi nói tiếp.”

“Đánh ta?” Hắn tựa hồ có chút ngạc nhiên.

“Phải. Người nói sẽ nghe lời ta. Hiện tại liền chứng minh đi.”

Chiến Liệt liền buông tay. Kì An mặc áo khoác, nhảy xuống giường, nắm lấy then cửa đánh xuống.

“Không được vận công, không được trốn tránh.” Câu nói đầu tiên vừa dứt, người nào đó liền ngừng động tác.

Kì An xuống tay chừng rất mạnh, mỗi lần đều để lại trên người hắn một vết hồng ngâm thật sâu.

“Cái này là người độc ác, động chút là giết người”

“Cái này là người tùy tiện, mở miệng là đem người thành phân bón thối”

“Cái này là người không hiểu thị phi, coi thường tính mạng nhân sinh”

.....

Kì An một bên vừa đánh vừa mắng. Chiến Liệt quả nhiên vẫn không nhúc nhích.

Đánh người cũng tiêu hao khá nhiều sức lực. Kì An một hơi lấy từng miếng không khí. Miệng khô khốc. Chiến Liệt sờ soạng đem tới siêu nước trên bàn đem tới trước mặt nàng, “Kì An, người uống chén nước đã rồi đánh tiếp. Nhưng là cái chén bị ta ném ra bên ngoài, người có muốn ta sai người đem cái khác tới không?”

Kì An nhứt chí hướng giường ngồi xuống, nắm lên siêu nước mà uống. Nhìn đi nhìn lại Chiến Liệt, quần áo đã sớm rách nát, trên thân mình còn lằn rõ vết roi. Cũng là không có đủ nhẫn tâm xuống tay tiếp nữa.

“Dem ghế ngồi xuống đây”

Chiến Liệt chuyển ghế lại, vừa mới ngồi xuống liền nhảy dựng lên. Sau đó mới hướng phía này, cẩn thận nghe ngóng rồi mới dám ngồi xuống.

Thăm nghĩ vừa rồi, đánh mấy cái vào mũi hăn, Kì An thấy có chút buồn cười.

“Chiến Liệt, có thể nói cho ta biết, vì sao người lại thích đem người làm thành phân bón thúc?”

“Bởi vì hoa đào có thể kết quả, còn người thì không”

“Hoa mỗi năm đều nở, nhân sinh con người thì ngắn ngủi. Người làm sao có thể vì yêu quý hoa đào mà lấy đi một mạng sống của người khác?”

“Vậy giữ lại mạng sống của phân bón làm gì? Cũng sẽ không thành quả đào được.”

Ngang ngạnh, Kì An day day trán “Được rồi, đổi lại, nếu ca ca người chết, người có thương tâm hay không? Chiến Liệt!”

Chiến Liệt cau mày suy nghĩ, một hồi lâu sau mới đáp lời nàng “Nhưng là ca ca sớm muộn cũng sẽ có một ngày phải chết, sớm muộn gì cũng phải thương tâm, có gì bất đồng đâu?”

“Kia, đương nhiên bất đồng. ca ca người chết sẽ làm người thương tâm, cũng không quan hệ với việc hoa đào có kết quả hay không”

Chiến Liệt cắn môi “Người cũng không phải hoa đào. Người làm sao biết được chúng có thương tâm hay không?”

Này, quả thực so với Lăng nhi còn muốn đau đầu hơn. Kì An nhịn xuống không muốn đi đánh người, nhắm mắt lại: “Ta phi thường chán ghét người đem người thành phân bón thúc. Người có thể hay không đáp ứng ta, ít nhất trong khoảng thời gian ta ở đây, người không cần làm chuyện như vậy được chứ?”

“Kì An, người nói điều này sớm thì ta mới biết, thì ra là người không thích phân bón thúc. Nhưng là sao bỗng dưng người nói tới mạng người, rồi nói tới ca ca ta là có ý gì?”

Kì An đứng lên “Không có ý gì cả.” Đối với người như thế, trực tiếp ra lệnh là được rồi, căn bản không cần giải thích gì nhiều.

Cánh tay vung lên, Kì An lắc đầu, “Đối với Sở Sở ta cũng chưa từng có cảm giác bất lực như thế này.”

“Sở Sở là ai?”

Kì An ảo não cười cười, Sở Sở a “Là người nhà của ta”

“Kì An, người nhớ nàng sao?”

“Phải, nhớ.”

“Nàng lớn lên giống người sao?”

“Giống, rất giống, nhất là ánh mắt. Chẳng qua so với ta bé hơn một chút.”

Chiến Liệt trầm tư nửa ngày, bỗng nhiên thân thủ đưa qua sờ lên khuôn mặt của nàng.

“Làm gì?” Kì An chụp lấy tay hăn.

“Kì An, người cho ta sờ mặt người một chút. Chỉ cần biết chỗ nào bất đồng, ta có thể dịch dung thành Sở Sở, sau đó, sẽ có rất nhiều Sở Sở đến chơi cùng người. Như vậy, người sẽ không nhớ nàng nữa”.

Chẳng lẽ người này còn có thể dịch dung? Nhưng chẳng phải là mắt hấn không nhìn thấy gì sao? Kì An có chút hồ nghi “Người bây giờ, có thể sao?”

Chiến Liệt đặc ý gật đầu “ Tay của ta so với mắt còn lợi hại hơn. Mắt chỉ có thể nhìn thấy vẻ bề ngoài, nhưng tay ta, ngay cả xương cũng có thể làm giống như đúc. Ca ca nói, thủ kĩ này của ta là tuyệt diệu thiên hạ vô song!”.

27. Chương 27. Đờng Khóc

ĐỜNG KHÓC

Phổ xá sầm uất, người đến người đi náo nhiệt vô cùng.

Trong một tiểu lâu thanh nhã, Hiên Viên Sam nhìn đồng thư trong tay, mặt càng lúc càng nhẩn lại.

Lăng nhi ngồi ở bàn bên cạnh vẽ, thỉnh thoảng lại thấp giọng nói mấy câu với Khinh Ngũ.

“Tiểu chủ tử, ngài đã vẽ rất lâu rồi, không bằng nghỉ ngơi một chút đi?” Khinh Ngũ không dám đứng bên người Hiên Viên Sam, sợ rằng cổ khí tức áp bức kia sẽ làm hấn không thở nổi, nhưng lại không dám đi đâu quá xa, đành quyết định sẽ canh giữ bên cạnh tiểu chủ tử. Một lát lại bưng nước, một lát lại đưa khăn mặt, bận rộn đến vui quên trời đất.

Hai bên mành Lăng nhi cũng càng lúc càng cau lại, rốt cục không nhịn được nữa, Lăng nhi ngẩng lên, ủy khuất nhìn Khinh Ngũ, “Khinh Ngũ ca ca, người có thể đừng quấy rầy Lăng nhi vẽ không? Lăng nhi không cần uống nước, cũng không muốn ăn cái gì cả.”

Nhận thấy ánh mắt sắc như dao của Vương gia bắn tới, Khinh Ngũ lui xuống, cảm thấy cực kỳ oan uổng, nhỏ giọng giải thích, “Vẽ lâu như vậy chắc chắn sẽ khát nước, sẽ đói bụng a, lúc Vương gia làm việc ở thư phòng cũng có người mang đồ tới mà.”

Lăng nhi nhìn Hiên Viên Sam, Hiên Viên Sam nhếch miệng, ngón tay vung lên, “Về sau, lúc bốn vương chưa làm xong việc, đừng có cho người tới quấy rầy.”

Lăng nhi cười cười tán dương, rồi lại cúi đầu tiếp tục vẽ.

Khinh Ngũ trốn trong góc phòng tự kỷ, lại hối hận không thôi. Hấn chết chắc rồi, hấn chết chắc rồi! Vương gia suốt ngày đều ở trong thư phòng, làm gì có lúc nào xong việc? Lại còn chưa xong việc thì không cho ai quấy rầy, không phải là sẽ cả ngày không ăn không uống sao? Rồi lúc đó thân thể lại có vấn đề gì, Khinh Ngũ hấn làm sao mà sống nổi? Ó! Hấn đã biết Kỳ An kia chính là khắc tinh, hại vương gia thành không bình thường mà.

Khẽ thở dài, hấn sờ sờ tóc, không nói gì, chỉ nhìn trời, lại thêm tiểu chủ tử này nữa, tóc hấn sẽ sớm bạc trắng mất thôi.

Nửa ngày sau, Lăng nhi cũng vẽ xong. Cầm bức tranh lên xem, hấn vừa lòng chặc lưỡi, nương nhìn thấy nhất định sẽ khen hấn.

Quay đầu lại, Khinh Ngũ vẫn đang lúi thủi trong góc tường, Hiên Viên Sam vẫn đang viết lách trên bàn. Lăng nhi liền nằm sấp trên góc bàn cạnh cửa sổ, nhìn xuống cảnh tượng náo nhiệt dưới lầu.

Bỗng nhiên, như trông thấy cái gì, hai mắt Lăng nhi mở thật to.

Nhìn một hồi lâu, Lãng nhi chậm rãi đi tới trước bàn của Hiên Viên Sam.

Hiên Viên Sam lập tức phát hiện Lãng nhi đang tới gần, liền buông giấy bút trong tay, nhẹ nhàng bẻ hẳn lên, đặt trên đùi, “Sao vậy? Có phải là muốn đi chơi không? Ta bảo Khinh Ngũ và thị vệ đưa người ra ngoài chơi nhé. Chờ ta xong việc sẽ đi tìm người.”

Lãng nhi giật nhẹ vạt áo hẳn, “Phụ thân, có phải là không tìm thấy nương không?”

Chiếc bút lông lập tức bắn về phía Khinh Ngũ, vẽ nên 1 vệt đen dài trên trán hẳn, Hiên Viên Sam tức giận, “Ai nhiều lời?”

Khinh Ngũ lau trán, vẻ mặt cầu xin, “Khinh Ngũ cũng không biết, Khinh Ngũ không nói gì a.”

Hiên Viên Sam còn muốn phát hỏa, Lãng nhi lắc đầu, giữ chặt tay hẳn, “Là Lãng nhi thấy.”

Hiên Viên Sam biến sắc, quắc mắt đứng dậy, bước tới bên cửa sổ, đảo mắt tìm kiếm, nhưng lại không thấy cái muốn tìm. Lúc này hẳn mới nhìn Lãng nhi trong lòng, “Ồ đâu?”

Lãng nhi chỉ vào một gốc cây bên đường, trên đó dán một bố cáo.

Tờ giấy rất nhanh đã được mang về, trên đó chỉ có mấy câu “Sở Sở bảo bối, mụ mụ tốt lắm. Không cần lo lắng.”

Lãng nhi nhìn vẻ nghi hoặc của mọi người, “Đây là nương, Lãng nhi biết.” Sở Sở tỷ tỷ là bí mật của nương và hẳn. Hẳn gọi nương, Sở Sở tỷ tỷ kêu là mụ mụ.

Hiên Viên Sam trầm ngâm nửa ngày rồi rất nhanh viết một phong thư, đưa cho Khinh Ngũ, bảo mang tới cho Trường Lan, Trường Khanh, đồng thời phân phó, “Nói với bọn họ, chúng ta điều tra sai hướng rồi.”

Tiểu Thất không có võ công, lại cư nhiên có thể mang thư ra ngoài, chứng tỏ đối phương không muốn đoạt mệnh nàng, như vậy càng chứng tỏ đó không phải là những người mà bọn hẳn nghĩ đến.

Đấm mạnh lên bàn hai lần, Hiên Viên Sam cúi đầu, ảm đạm không nói.

“Phụ thân!” Lãng nhi đi tới ôm lấy hai chân hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, hai mắt sáng ngời, “Đừng khóc! Nương sẽ trở về mà!”

Hiên Viên Sam chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn thẳng Lãng nhi, “Ta không khóc, chỉ là tức giận chính mình quá vô dụng.”

Lãng nhi ôm cổ hẳn, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ lên lưng hẳn, “Phụ thân cũng không được khóc trong lòng, Lãng nhi sẽ lớn lên rất nhanh, sẽ cùng với phụ thân bảo vệ nương.”

Hiên Viên Sam ôm sát thân hình nhỏ nhắn trong lòng, hai mắt nhắm lại.

Khinh Ngũ lau lau mắt. Ô, thật cảm động, hẳn có thể chỉ cần tiểu chủ tử này mà không cần nương của tiểu chủ tử không?

“Kỳ An, như vậy người sẽ không phải lo lắng cho Sở Sở nữa chứ?”

Hoa đào bay đầy trời, Chiến Liệt nghiêng tai lắng nghe đầy chờ mong, giống như một hài tử chờ được thưởng.

“Ân, cảm ơn người, Chiến Liệt!” Còn có, thực xin lỗi.

Chiến Liệt cười đầy thỏa mãn, gương mặt sáng lạn dưới ánh mặt trời.

Kỳ An nhìn sang nơi khác, đáy lòng dấy lên một tia chua chát như có như không, nhìn rừng hoa trước mắt, “Chiến Liệt, nơi này thật là đẹp.”

Nụ cười càng tươi, Chiến Liệt đi dần sang bên cạnh nàng, lặng lẽ cầm tay nàng, “Nơi này đẹp như vậy, Kỳ An, người sẽ vĩnh viễn ở cùng ta chứ?”

Kỳ An nhìn hẳn, đáy mắt lộ chút đau thương.

Tay nắm chặt một hồi không nghe tiếng trả lời, Chiến Liệt có chút khấn trương, “Kỳ An, người sẽ vĩnh viễn ở cùng ta chứ? Ta sẽ nghe lời người nói, sẽ ăn cơm ngoan, không phá cửa, cũng không làm phân bón nữa.”

Có những người, luôn tại lúc ta ít phòng bị nhất mà làm ta rung động, không cần nguyên nhân. Kỳ An nhìn những sợi tóc bay trên mặt hắn.

Chiến Liệt ngẩn ra, nghe được khí tức dị thường của đối phương, hai tay hắn lần theo cánh tay nàng, chạm vào khuôn mặt nàng. Thật nóng! “Kỳ An, người khóc?”

Đưa tay lên miệng liếm liếm, “Hóa ra nước mắt là như vậy.”

Kỳ An hít một hơi, lau sạch nước mắt trên mặt.

Chiến Liệt thấp giọng hỏi, “Kỳ An, vì sao người lại khóc? Hôm nay ta không làm phân bón mà.” Hắn cũng không phá hỏng cánh cửa nào nữa.

Thanh âm có chút khàn khàn, Kỳ An trả lời, “Àn, hôm nay người không làm sai gì cả, cho nên thưởng cho người biết mùi vị của nước mắt.”

Chiến Liệt sờ sờ mắt nàng, “Giờ ta biết rồi, người không cần khóc nữa.”

Kỳ An đẩy tay hắn ra, bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười, lại có một chút xấu hổ, “Người đừng có mà không biết quý trọng, bốn tiểu thư cũng không thường xuyên khóc đâu.”

Nhớ tới buổi sáng hôm đó, khi tờ đơn ly hôn được đưa ra, nàng đứng sau cửa sổ, nhìn Trương Sở Du mang hành lý xuống lầu, lái xe đi, dần dần trở thành một cái bóng nhỏ xíu biến mất tại đằng xa. Nàng đau lòng đến mờ mịt, nhưng nàng không hề khóc.

Nhớ lại lúc Lạc Hoài Lễ ôm Long Liên, nhẹ nhàng ôn nhu an ủi nàng ta, lại lớn tiếng chỉ trích nàng. Nàng tuyệt vọng đến tâm chết, nhưng một giọt lệ cũng không rơi.

Mụ mụ nói, trên thế giới này không có ai đáng để người rơi lệ, người mà đáng để người rơi nước mắt thì cả đời này sẽ không làm người khóc vì hắn.

Không biết từ lúc nào, Chiến Liệt lại nắm lấy tay nàng, gương mặt tuấn tú nghiêm túc chân thành, “Kỳ An, vậy từ nay về sau, người vĩnh viễn đừng khóc. Ta sẽ nghe lời người nói, sẽ không cho người khóc.”

Kỳ An nhìn hắn, lâu sau mới nhẹ nhàng cười, “Được!” Tin tưởng hắn, bởi vì giờ phút này, hắn đơn thuần như một tờ giấy trắng, cặp mắt kia không vương thế sự. Cho nên khi thấy hắn, nàng liền bỏ hết mọi phòng bị trong tâm.

Chỉ là một hài tử thôi! Nhưng Chiến Liệt, người phải biết, một ngày nào đó người cũng sẽ lớn lên, trong ánh mắt người cũng sẽ chứa đựng đủ loại sắc thái của thế gian, giữa muôn trùng cuộc đời, làm sao người có thể nhớ vào giờ này, ngày này đã từng có người rơi lệ vì người?

Kỳ An kéo tay hắn, “Chiến Liệt, chờ ta trị mắt cho người, người nhất định phải nhìn xem mình, người là một thiếu niên anh tuấn, sẽ khuynh đảo hết thảy nữ nhân!”

Chiến Liệt nghe, cũng cong lên khóe miệng, “Chờ ta trị xong mắt, ta muốn tận mắt nhìn xem bộ dáng Kỳ An. Hắn là “nhìn rất khá” đi.”

Kỳ An cười mà không đáp, hiện tại nàng đúng là “nhìn rất khá”. Tổng Quý năm đó là mỹ nhân danh truyền khắp thiên hạ, Tiêu Dục cũng là nam tử mày kiếm mắt sáng khí vũ hiên ngang, nữ nhân của bọn họ, làm sao có thể khác được!

Nữ tử dù có đẹp đến mấy, cũng sẽ có ngày héo tàn, trong mắt nam nhân, lại chỉ muốn giữ một đóa hoa mới nở thôi.

28. Chương 28. Cổ Nhân

CỔ NHÂN

Nếu không phải vương bận chuyện Lăng nhi, Kì An nguyện ý ở đây cho tới già, không cần để ý sự đời. Chỉ mình Lăng nhi là đủ.

Tuy rằng khó tránh khỏi thâm lương nhưng ít nhất, sẽ không bị tổn thương.

Nghĩ tới Lăng nhi, liền khó tránh khỏi nhớ tới người kia. Kì An ánh mắt mơ hồ, nhớ tới lần đầu tiên thấy hắn, hai mắt đẹp như tranh vẽ. Lúc ấy nàng thâm than, người này như từ trời đất sinh ra.

Cho tới mãi về sau, mới biết hắn không thể nói, trong lòng chột tiếc nuối, nhưng lại mới hiểu rõ, trên thế gian này không có người hoàn mỹ.

Một chút thoáng qua, chính là rất ít khi nhớ tới. Chỉ là ngẫu nhiên nghĩ đến dung mạo tuyệt thế, cùng mái tóc dài đen như mực.

Nào ai nghĩ đến, chuyện trôi qua lâu như vậy, cùng hắn lại có cơ hội gặp lại. Lại có biết bao thâm tình.

Nàng, không phải là thờ ơ.

Hắn là ai, miệng không thể nói, mà dung nhan vẫn vậy, vạn phần tuyệt mỹ. Là hoàng đệ thân thiết nhất của đương kim hoàng thượng, được chính người ngự phong Vương gia. Mà nàng, kiếp trước chẳng qua chỉ là một nữ tử bình thường. Nam nhân như vậy, chính là ngôi sao thần tượng khiến cho mọi người phải sùng bái, lại trở thành bạn của nàng.

Người bình thường như nàng, làm sao có thể hi vọng xa vời có một vị thần tiên nào tới giúp đỡ? Nàng không dám nghĩ, cũng nguyện không có.

Một bàn tay bỗng nắm lấy tay nàng “Kì An, ngươi suy nghĩ cái gì? Sao lại trầm mặc không nói?”

Khuôn mặt cách nhau trong gang tấc, Kì An nhìn hắn, da mặt quả thực trắng, lỗ chân ông rất nhỏ.

Bàn tay kia bỗng vội vàng kéo lấy Kì An “Kì An, ngươi đừng trầm mặc như thế. Ta sẽ lo lắng”

Kì An hơi cau mày, tựa vào gốc đào suy nghĩ. Thả lỏng thân mình, nàng cười khẽ, “Ta đang nghĩ, làm thế nào mới có thể chữa khỏi mắt cho ngươi.”

Chiến Liệt khước miệng cong lên, một đóa hoa đào xinh đẹp bay xuống. Hắn bỗng phát giác, dùng ngón tay bắt lấy, tựa hồ muốn bóp nát cánh hoa. Nhưng dường như, nhớ tới gì đó, lại vụng trộm hướng sang bên cạnh.

Kì An tĩnh lặng. Nhìn nhìn không vỡ được vào đầu của hắn “Chiến Liệt, như vậy thực tốt, thực tốt”.

Hắn tươi cười, dựa đầu vào vai nàng, ngửi thấy trên người nàng mùi hoa thơm ngát, chỉ cảm thấy thật vững tâm. Từ trước tới nay, cho dù là ca ca cũng chưa bao giờ nói chuyện cùng hắn, ăn cơm cùng hắn, cũng chưa có cho hắn dựa vào.

“Kì An, thực tốt lắm!”

“Kì An, chúng ta sau này vẫn ở một chỗ với nhau phải không?”

Chiến Liệt tinh thần đã mơ màng, chỉ là hắn cảm thấy, điều này, nhất định phải nói cho nàng nghe.

Kì An cúi đầu, chỉ thấy kẻ gục trên vai mình đã muốn đi vào giấc ngủ, chính là khước miệng còn tràn đầy ý cười.

“Ngốc tiểu tử. Ngươi thế nào cũng không hỏi mắt mình làm thế nào để chữa khỏi sao?”

Duỗi thẳng hai chân, điều chỉnh tư thế một chút, đem Chiến Liệt ngã mình xuống, cho hắn gối đầu vào đùi mình.

Nìn hần ngủ thật sâu, nửa ngày sau, nàng mới nhẹ nhàng thở dài “Chiến Liệt, ở lại cạnh người, ta không thể đáp ứng”.

Người bồi hần ở lại đây, không phải nàng. Khẽ mỉm cười. nhất định sẽ là một tiểu nữ nhi thông minh xinh đẹp. Có vậy mới xứng với hần!

Độc tố trong mắt Chiến Liệt, nghe chừng có ý ngoan cố. Liên tục cấp hần vài thang thuốc mà không có hiệu lực, châm cứu cũng không hiệu quả. Qua một thờ gian dài, Kì An kinh ngạc không thôi. Độc tố kia chừng như là có sinh mệnh, khi độc tính phát tác thì kiên quyết bám chặt lấy dây thần kinh thị giác của hần. Nhưng kì lạ là bây giờ, dường như chúng đang ngủ đông, không hấp thu chất dinh dưỡng nữa.

“Kì An, còn không có tìm được biện pháp nào khác sao?” Đêm khuya, Chiến Liệt còn không ngừng hỏi lại Kì An.

Kì An nhu nhu mày, mới phát giác ra hần không có trở về phòng mà vẫn còn ở lì trong thư phòng.

“Chiến Liệt, người về phòng nghỉ ngơi. Có vậy trị liệu mới có kết quả được.”

Nàng đem đẩy hần ra khỏi cửa, đang muốn quay lại, hần đã vội dùng hai tay chống đỡ, hướng nàng cười cười “Kì An, người lo lắng cho ta có phải không? Thì ra là Kì An lo lắng cho ta, ta thật là cao hứng.”

Người này, vĩnh viễn hiểu được làm cách nào chạm tới đáy lòng nàng. Kì An xoa xoa đầu hần “Cao hứng thì phải đi ngủ. Ta làm đúng với danh chức đại phu thì người cũng phải làm tròn thiên chức bệnh nhân mới đúng.”

Đem cửa đóng lại. Bên ngoài ngoại trừ tiếng gió thì quả thật vô cùng tĩnh lặng. Một lát sau, mới nghe thấy tiếng bước chân rời đi, sau dần nhỏ lại rồi mất tích vào không trung.

Kì An cười lắc đầu. Đang muốn trở về, bỗng nhiên cảm thấy ánh nến chợt lóe, một người ôm chặt lấy nàng.

Kinh ngạc ngẩng đầu lên, liền thấy được trong mắt người nọ, nhãn tình sáng quắc diệu mãn vui sướng.

“Người!”, Kì An vừa mới cất lời, đầu đã bị hần ấn vào trong lồng ngực cơ hồ như vậy làm nàng hít thở không thông.

Thân thể của hần cũng căng thẳng, không ngừng run run. Tiếng nhịp tim đập từng hồi “Thình thịch! Thình Thịch!” bên tai nàng tựa như trống gỗ, đủ khiến nàng cảm nhận được hần có bao nhiêu kích động.

Kì An không dám động, bởi vì người kia, hơi thở ấm nóng không ngừng phả vào đầu nàng, ấm nóng làm cho người ta cảm động phát khóc.

“Hiên Viên Sam, sao người lại tới đây?” Kì An rốt cục cũng có cơ hội hỏi hần.

Hiên Viên Sam không trả lời. Một lát sau, đầu hần rốt cục cũng tới bên mai tóc sau gáy nàng, nhẹ nhàng cọ cọ.

Sợi tóc cọ má nàng ngứa. Không nhịn được, tay vừa gạt gãi, lại vừa vắn đụn tới đầu hần. Mềm mại thuận hoạt, tay nàng vừa dừng lại, thân mình hần cũng khẽ run lên, lập tức rất nhanh trấn tĩnh lại. Chính là đem nàng ôm chặt hơn nữa.

Đưa cho Hiên Viên Sam một chén nước, Kì An mới có thể hảo hảo nhìn hần.

Hần tựa hồ gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng có vẻ tái nhợt. Ánh mắt dời xuống chút nữa, Kì An nháy mắt mấy cái.

Hiên Viên Sam cũng theo ánh mắt của nàng nhìn lạ, lập tức giật mình. Sau đó ngẩng đầu cẩn thận xem xét nàng, lược lược không được tự nhiên nghiêng thân mình quay về hướng khác.

Kì An không cười nữa, chỉ khẽ khụ mấy tiếng.

Hiện tại đã gần mùa hè, cho nên thời tiết có điểm nóng, quần áo cũng có phần mỏng hơn. Hơn nữa, quần áo của cổ nhân lại có phần bất tiện, không dễ hành động, thực dễ dàng vướng phải cành cây, cũng không phải là điều kì lạ.

Kì An vừa muốn nói chuyện, lại nghĩ đến điều gì, chạy ra mở cửa ngó nghiêng vài lần, xác nhận xung quanh không có người mới an tâm đóng cửa lại, thư thả đi tới.

Hiên Viên Sam nhìn nàng, bộ dáng cẩn trọng, khéo miệng càng ngày càng cong, hẳn chưa có nói cho nàng biết, bằng công lực của hắn, nếu có chuyện gì xảy ra, hắn hẳn là sớm phát giác. Nhưng là, nhìn nàng bộ dáng lo lắng vì hắn như vậy, hắn thực thích.

Kì An nâng tay lên, sử dụng ngôn ngữ bằng tay “Thị vệ của người tránh ở đâu?”

Nửa ngày, tiếng kinh hô nhỏ nhỏ vang lên, lập tức như bị người nút phải liền biến mất. Kì An khiếp sợ nhìn Hiên Viên Sam, nàng không thể tin được, vừa rồi, hắn nói là... hắn tới một mình, đơn thương độc mã tới đây sao?

Buông tay che miệng, Kì An kinh hoàng muốn xác nhận lại một lần, “Người nói, người tới đây một mình, ngay cả Khinh Ngũ cũng không mang theo?”

Hiên Viên Sam nhìn ánh mắt ám áp của nàng, gật đầu.

“Bọn họ không thể vào trong Đào Hoa trận này.”

Cho nên mới nói, hắn thật là một người mạo hiểm. Đã không có Khinh Ngũ đi theo, hẳn ngay cả biểu đạt bình thường cũng không thể nào làm được, cứ nhiên như vậy, lại một thân một mình tới đây.

Chỉ cảm thấy yết hầu bị cái gì chặn lại, rầu rĩ khó chịu, Kì An nhìn hắn, không chớp mắt “Vì sao? Người là Vương gia a!”

“Ta là Hiên Viên Sam” Hắn khẳng khái đáp.

Cũng không biết nếu Hiên Viên Sam và Chiến Liệt gặp nhau thì mọi chuyện sẽ như thế nào, một người miệng không thể nói, một người mắt không thể nhìn, không hiểu có cãi nhau ầm ĩ hay đánh nhau tới long trời lở đất không? Có thể coi nhau chỉ như người qua đường được không?

Nhưng là khi tưởng tượng một bên là Vương gia ngọc thụ lâm phong, khí thế bức người, bên kia lại là kẻ một lòng hướng tới làm phân bón thúc, Kì An nhất thời suy sụp, hiểu được chính mình đang tự lừa mình dối người mà thôi.

Vừa mới vậy nàng đã nhất thời hoảng hốt, lúc Kì An phục hồi lại tinh thần, Hiên Viên Sam đã an an ổn ổn ngồi bên cạnh bàn, chỉ thấy cặp mắt phượng sâu thẳm, thường thức gương mặt Kì An vì bị dọa mà miệng ngoác ra.

Trong mắt lóe ra một tia sát khí, nhưng lại hé miệng nở nụ cười, “Người ở trong sơn cốc này, không có mấy người là đối thủ của ta, chỉ trừ bỏ...” sắc mặt kinh biến “Bệnh nhân của người, Chiến Liệt”

Kì An né tránh ánh mắt bức người của hắn, bất giác có chút chột dạ.

Người ta vì cứu nàng mà vất vả tới như vậy, nàng cũng không nguyện ý cùng hắn lập tức rời đi. Vừa rồi, khi lắc đầu cự tuyệt hắn, hắn bỗng nhiên tức giận, làm cho nàng cơ hồ muốn lùi bước ngay lập tức.

Nhưng là, nhưng là... đúng là nàng vẫn còn chút khúc mắc. Nàng cẩn thận không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Thật lâu sau, hắn mới hơi nghiêng nghiêng đầu, tức giận rời đi, thân ảnh đơn bạc, tựa hồ chất chứa nỗi bi thương vô hạn.

Không liếc nhìn tới nàng, hắn chỉ vung hai tay lên “Ta sẽ ở đâu đây?”

Làm cho hắn tạm thời rời đi trước hắn không chịu, Kì An thở dài.

Đúng là, ở lâu với cổ nhân tính tình cổ chấp, nàng thở dài ngày càng nhiều, Kì An biết, chính mình càng mau già.

Chỗ ngủ ban đêm, phòng của bọn hạ nhân khẳng định không dám đưa hắn đi, phòng của Chiến Liệt điều kiện tuy rất tốt, nhưng phỏng chừng hắn cũng không muốn cùng phân bón chia sẻ. Cho dù phân bón này là Vương gia a.

Cho nên, khả năng lựa chọn duy nhất, chính là phòng nàng. Kì An nhìn lại trong phòng, chỉ có duy nhất một chiếc giường, trong lòng lại thầm thở dài.

Cái gọi là danh tiết, nàng không cần. Vấn đề người ta là kim chi ngọc diệp, không, thân kiều thịt đất tiền Vương gia a, làm cho danh dự của hần bị bôi nhọ, nàng biết lấy gì mà bồi thường.

Nhìn Kì An bộ dạng khó xử, hai mày nhíu lại, Hiên Viên Sam hướng trên ghế dựa vào “Người tập võ ngồi ngủ suốt đêm là sự thường tình, không có gì cả. Người mau ngủ đi.”

Nhìn xem, người kia chỉ có thể lấy cái ghế mà dựa, nhìn nhìn lại thân hình Hiên Viên Sam, Kì An nhắm mắt, đi đến trước giường, tung chăn trải khắp giường, hướng hần “Tối nay ngủ chung đi. Mỗi người nằm một đầu.”

Nói xong, cố gắng tự thôi miên bản thân lên giường, hướng góc trong cùng mà nằm.

Đợi trong chốc lát, cũng không thấy có động tĩnh gì, Kì An hồ nghi quay người lại.

Ánh nền lay động, chỉ nhìn thấy người nọ vành tai đỏ bừng, khẩn trương không biết phải làm sao, chỉ có thể găt gao nắm chặt bàn tay lại.

Kì An ngồi dậy, có chút buồn cười “Người yên tâm đi, ta sẽ không làm gì người đâu.”

Hiên Viên Sam thân mình hơi giật giật, chậm rãi ngẩng đầu lên “Không cần, giường quá nhỏ. Người hội ngủ không thoải mái, Kì An.”

Kì An còn muốn nói gì nữa, hần đã tắt đèn.

Kì An há ngoác mồm, ngẫm lại, cũng không dám lên tiếng, đành bất đắc dĩ nghe lời hần nằm xuống.

Hiên Viên Sam xoay người ngồi trở ại trên ghế, tam tình bấy giờ mới chậm rãi bình phục được. Nàng sẽ không làm gì hần, nhưng là, hần không có tin tưởng mình sẽ không đối với nàng làm ra chuyện gì. Cùng người mình yêu ngủ chung, liệu có thể an ổn ngủ được chăng?

29. Chương 29. Kế Hoạch

KẾ HOẠCH

Hoàng thượng ngồi trong Dưỡng Tâm điện, nhìn mười tám hộ vệ của vương phủ hoàng đệ đang vây quanh một tiểu quý.

Ngón tay đưa lên chỉ nửa ngày vẫn không hạ xuống được, trừng mắt nhìn tiểu quý kia, khó khăn cất tiếng, “Các người nói đây là tiểu vương gia?”

Phượng Định, kẻ đứng đầu mười tám hộ vệ, gật đầu, mặt không chút thay đổi, “Dạ!”

“Nhi tử của hoàng đệ Hiên Viên Sam của trẫm?”

Âm thanh khẳng định lại vang lên, “Dạ!”

“Hần nói trẫm hãy bảo vệ hài tử này thật tốt, nếu thiếu một sợi tóc sẽ tìm trẫm liều mạng?”

“Dạ!”

Hít một hơi khí lạnh, Hoàng thượng lại quay ra nhìn trừng trừng vào hài tử đang đóng đầy tò mò trong mắt kia, một đôi mắt to và một đôi mắt nhỏ nhìn nhau trong chốc lát. Cũng đúng, cả mười tám hộ đều theo đến đủ để cho thấy tầm quan trọng của đứa nhỏ này, nếu không phải thân sinh nhi tử, bằng vào tính

cách thanh lãnh của hoàng đệ, làm sao có thể bỏ ra tâm tư lớn như vậy. Hoàng thượng thanh giọng lại, hỏi: “Người tên gì? Tại sao đột nhiên lại đến đây?”

Hai vai Phượng Định cứng lại, mấy người đứng bên cạnh cũng cúi đầu.

Lăng nhi mỉm cười, bá bá này thật thú vị, “Ta tên Lăng nhi, cha bảo Lăng nhi đến đây nên Lăng nhi đến.”

Hoàng thượng mất một lúc không lên tiếng, sau lại hỏi, “Người mấy tuổi?”

“Bốn tuổi!”

“Bốn tuổi!” Hoàng thượng đứng bật dậy, uy vũ bước đến trước mặt Phượng Định, chỉ thẳng vào mặt hấn mắng, “Nuôi các người có phải là vô dụng không? Tiểu thể tử đã được bốn tuổi rồi mà hôm nay trẫm mới được biết? Hoàng đệ của trẫm không để trẫm vào trong mắt còn chưa tính, ngay cả các người cũng dám? Người đâu, mau chém hết cho ta!”

“Hoàng thượng bá bá!” Vạt áo bị giữ chặt, còn bị giật giạt xuống.

Hoàng thượng liền cúi đầu, thấy Lăng nhi đang mở to mắt, cười tươi, lộ ra tám cái răng, “Hoàng đế bá bá, phụ thân bảo Lăng nhi nói với ngài, nếu ngài coi cha là đệ đệ thì không được vô lý.”

Hoàng thượng sững sốt, bao nhiêu lửa giận cũng tiêu hết, nhìn lại bộ dạng phục tùng của mấy kẻ đang quỳ, thở dài, khoát tay bảo đám thị vệ lui xuống.

Hoàng thượng ngồi xổm xuống, đánh giá cẩn thận tiểu hài tử trước mặt, đưa tay nhéo nhéo cái má mịn màng phúng phính kia, thực là mềm, thực là thoải mái, tò mò, lại nhéo nhéo.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia đã bị nhéo đến đỏ lên, Phượng Định liền dập đầu, “Hoàng thượng, tiểu vương gia còn chưa dùng bữa tối.”

Hoàng thượng lưu luyến buông tay, Lăng nhi đưa tay sờ mặt, miệng méu máo, có chút ủy khuất.

Hoàng thượng ngẩn ra, bỗng dưng có chút đau lòng, nhẹ giọng nói, “Ta làm Lăng nhi đau rồi.”

Lăng nhi nước mắt lưng tròng, gật gật đầu.

“Nào, đi thôi, hoàng bá bá đưa người đi ăn.”

Lăng nhi tự nhiên đưa hai tay ôm lấy cổ Hoàng thượng, hấp hấp cái mũi, “Được!”

Hoàng thượng nhìn hai tay đang khoát lên cổ mình, lại nhìn Lăng nhi, tựa hồ đã gặp phải một vấn đề nan giải.

Lăng nhi cũng nhìn hấn, lại nhìn lại tay của mình, càng thêm nghi hoặc, “Hoàng bá bá, không phải ngài nói muốn dẫn Lăng nhi đi ăn sao? Sao còn không ôm Lăng nhi đi?”

Hoàng thượng tỉnh ngộ, sau đó có vẻ không tự nhiên ôm Lăng nhi đi. Ông trời còn thương, nữ nhân, nhi tử của hấn đông đảo như thế, ôm đi ăn cơm ư? Hấn còn chưa có thử qua.

Cũng chỉ là ăn cơm mà thôi. Nhưng mà chính là vào ban đêm, tay chân hấn mới rảnh ra được một chút, đã có người vào báo. Hoàng thượng nhảy dựng lên, hét to: “Người nói cái gì? Hấn còn muốn ngủ cùng trẫm?”

Phượng Định cúi đầu, thành thật thuật lại, “Vương gia nói, tiểu chủ tử buổi tối phải ôm người khác mới ngủ ngon được.”

Hoàng thượng hỗn hển, “Trong cung còn có các phi tử, thị vệ, vì sao nhất định phải là trẫm?”

“Son phần trên người phi tử sẽ làm tiểu chủ tử không ngủ được, còn thị vệ thì sợ không bảo vệ tiểu chủ tử được an toàn.”

“Đây cũng là lời hấn nói sao?” Hoàng thượng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Là Khinh Ngũ thuật lại.” Phượng Định cũng không ngẩng đầu lên.

Lăng nhi vô tội nhìn hấn, Hoàng thượng tự làm bầm một chốc rồi ôm Lăng nhi lên giường, thanh âm có chút đông cứng, “Mà thôi, đêm nay không tính, ngày mai kêu thái tử đến, thái tử thì các người yên tâm rồi chứ?”

Phượng Định gật gật đầu, “Vương gia phân phó, thái tử thì còn được, còn bất kỳ hoàng tử nào khác thì không.”

Hoàng thượng thân thể cứng đờ, nhìn Lăng nhi cả nửa ngày, cười khổ thở dài, “Lăng nhi, người cùng với người cha kia của người, đúng là sinh ra để gây sức ép cho trẫm. Trẫm đi ngủ, các người cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Phượng Định đứng dậy, “Chín hộ vệ ở lại bảo vệ tiểu chủ tử, chín hộ vệ điều tức, hừng đông đổi ca.”

Thân mình Hoàng thượng lại run lên, nhìn Lăng nhi đang nhắm mắt, trong lòng tính toán, sao hoàng đệ lại coi trọng hài tử này như vậy, chẳng những muốn Hoàng thượng, thái tử tương hộ, lại phái ra hết cả mười tám hộ vệ từ trước vốn không rời khỏi người, chỉ sợ, không chỉ đơn giản là vì nhi tử, có lẽ, có lẽ còn bởi vì nường của đứa nhỏ này?

Mất lộ chút tinh quang, là nữ tử như thế nào chứ, lại có thể khiến hoàng đệ cao ngạo hao phí tâm tư vì nàng như vậy, mà hoàng đệ, thế mà không lộ ra cho hấn một nửa tia tin tức?

Tại sao? Thân phận? Lai lịch? Vẫn là có nguyên nhân khác. Thực có chút đau đầu, có nên thông tri rõ ràng rằng chỉ cần vị hoàng đệ tính khí cổ quái này ngoan ngoãn thành thân thì dù đối tượng là thân phận hay địa vị gì đều ân chuẩn hết?

Bên này, Kỳ An cũng đang đưa tay bưng kín miệng mới không kinh hô lên, hai mắt mở to.

Hiên Viên Sam nhìn thấy bộ dáng khiếp sợ của nàng, khoe miệng mang vài phần ý cười, gật đầu khẳng định.

Kỳ An nuốt nước bọt, có chút khó khăn bỏ tay ra, hỏi hấn, “Người thực sự đã đưa Lăng nhi vào cung, còn muốn Hoàng thượng tự mình che chở?”

Hiên Viên Sam nhìn nàng, “Thái tử cũng được.”

Kỳ An vô lực vỗ đầu, đây đâu phải trọng điểm. Hoàng thượng và thái tử ư? Hấn lại đem hai người này biến thành bảo tiêu của nhi tử nàng? Thật sự là có chút làm người ta buồn cười.

Hiên Viên Sam nhìn nụ cười của nàng, thần sắc cũng thả lỏng một chút, “Cho nên Kỳ An không cần lo lắng, Lăng nhi có hai người kia che chở sẽ rất an toàn.”

Có hai người kia che chở, đích thật là không có gì lo lắng. Ngoài cửa, trời đã dần sáng.

“Người ở trong phòng đi, ta đi chuẩn bị điểm tâm cho người.”

Hiên Viên Sam gật đầu, an tĩnh nhìn nàng.

Kỳ An bỗng nhiên có chút hoảng hốt, không dám đối diện với ánh mắt kia, xoay người, lúc sắp mở cửa liền dừng lại, “Ngày mai, ngày mai ta sẽ đi theo người.” Nói xong cũng không chờ Hiên Viên Sam đáp lại, vội vàng mở cửa đi ra.

“Kỳ An?” Chiến Liệt có chút kỳ quái, Kỳ An đã xem mắt cho hấn nửa nén hương thời gian rồi, tại sao còn chưa xong?

“Đừng nhúc nhích!” Kỳ An đè lại đầu của hấn, Chiến Liệt quả nhiên ngoan ngoãn không dám lộn xộn, chỉ là trong đầu đang thắc mắc không biết khi nào Kỳ An có thể xem xong.

Cũng không biết Kỳ An nghiên cứu cái gì, rất lâu sau mới nghe nàng chậm rãi thở phào.

“Chiến Liệt!” Nàng nhẹ giọng kêu.

“Ân!” Âm mũi vang lên, có chút mơ hồ.

“Người có tin tưởng ta không?”

“Tin tưởng.”

“Vậy đêm nay, lúc trị liệu, người có thể tán đi công lực toàn thân, dù đau cũng không vận công chống cự hay không?”

Người luyện võ đều có thần công hộ thể, nếu tán đi toàn thân công lực không khác nào đem tính mạng giao vào tay người khác, trừ phi là người cực kỳ thân cận, không thì thực sự là quá mạo hiểm.

“Ân!” Chiến Liệt lên tiếng.

Kỳ An đẩy lòng thở dài, đúng là vẫn còn có kẻ không hiểu thế sự, không giải nhân tâm. Đưa tay vỗ vỗ lên đầu hắn, “Tiểu tử ngốc, lần sau mà có người hỏi như vậy, nếu muốn đáp ứng cũng phải có người hộ vệ mới được, sao có thể đáp ứng mà không cần suy nghĩ như vậy? Cái mạng nhỏ của người chỉ có một cái thôi, phải biết quý trọng, hiểu không?”

Chiến Liệt gật gật đầu, không có nói cho Kỳ An, những người khác làm gì có ai dám chụp đi chụp lại lên đầu hắn thế này chứ, chỉ cần đứng gần hắn một chút liền đã bị biến thành phân bón rồi.

30. Chương 30. Khu Độc

Hiên Viên Sam thấy Kỳ An rõ ràng là đang bất an. Nàng ngồi một hồi, lại đứng một lát, nghiêng người sang trái, lại quay sang phải, tựa hồ như chưa tìm được tư thế thích hợp.

Hắn cũng muốn hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà nàng, chỉ liếc nhìn hắn một cái liền rời mắt đi, sau đó không nhìn về phía hắn nữa.

Hắn đưa tay kéo nàng, nàng liền nhắm mắt lại.

Hắn ngây ngốc đứng đó, có chút thở dài, không thể nói đúng là thống khổ.

Kỳ An à Kỳ An, hắn quan tâm, dù không thể nói ra miệng, người có thể tùy ý cự tuyệt sao?

Kỳ An suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên, nhìn Hiên Viên Sam mặt đang ngẩn ra.

Về mặt an tĩnh, lộ ra vẻ mong lung ôn hòa.

Trong lòng vừa động, nàng tiến lên vài bước, cuối cùng dừng lại, “Người đêm nay ngủ trên giường đi, ta không trở lại đâu, mắt hắn, phải chữa mất cả đêm.”

Hiên Viên Sam nhìn nàng, không động đậy, trong mắt có quang mang vụt lóe.

Kỳ An mở miệng, lại thôi, sững sốt trong chốc lát rồi thấp giọng nói, “Vậy người cẩn thận một chút, ta đi trước” Cúi đầu xoay người đi, lại bị giữ chặt lại, Hiên Viên Sam nhìn nàng chăm chú, thở dài, buông nàng ra, mới xoa tay múa chân:

“Người là đi chữa bệnh, đúng hay không?”

Kỳ An gật đầu.

“Cho nên chính người sẽ không có việc gì chứ?”

Kỳ An run lên một cái, có chút kinh ngạc, rất nhanh lại gật đầu, “Đương nhiên, sẽ không.”

Hiên Viên Sam không hỏi thêm, nhìn Kỳ An cẩn thận đi ra ngoài, lại khóa cửa lại, hắn đứng yên thật lâu trong bóng tối.

Nếu như sẽ không xảy ra chuyện gì, vậy tại sao nàng lại đứng ngồi không yên?

Trong hơi nước lượn lờ, Chiến Liệt để trần thân trên, ngồi trong thùng, khuôn mặt ửng hồng, tay trái hẩn nắm lấy góc áo của Kỳ An.

Kỳ An cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Cảm giác thế nào?”

Chiến Liệt hơi nghiêm mặt, “Kỳ An, đau.”

“Cố nhịn một chút, sau đêm nay mắt ngươi sẽ tốt lên.”

“Tốt lên có thể nhìn thấy Kỳ An không?”

Sống mũi hơi cay cay, “Àn!”

“Được, ta đây không đau.”

Tay cầm châm của Kỳ An run lên, cắn răng đem một cây kim cắm lên huyết Bách Hội của hắn. Chiến Liệt sắc mặt trắng nhợt, trên trán từng giọt từng giọt rơi xuống, không rõ là nước hay là mồ hôi.

“Kỳ An, không đau.” Hắn còn cười nói.

Kỳ An cúi đầu, vỗ vỗ đầu hắn, thanh âm nhẹ nhàng, “Vây là tốt rồi, sẽ không đau nữa.”

Theo từng chiếc kim đâm xuống, nước dần dần lạnh, Kỳ An kêu người thay nước rất nhiều lần, thẳng cho đến khi rạng sáng mới cho hắn mặc quần áo khô vào, cho nằm lên giường.

“Chiến Liệt, mặc kệ có nghe thấy hay cảm thấy gì, ngươi đều không được nói lời nào, nằm bất động nghe không?” Kỳ An ngồi xổm xuống đầu giường, hỏi bên tai hắn.

Chiến Liệt nghiêng đầu sang hướng nàng, “Kỳ An ở lại đây cùng ta sao?”

“Ta là đại phu, trong lúc chữa bệnh đương nhiên sẽ ở.” Cũng không biết người này suy nghĩ cái gì nữa.

Chiến Liệt nhắm mắt lại, nở nụ cười, “Ta đây sẽ không sợ. Kỳ An cho nói chuyện ta mới nói, cho ta động đây ta mới động.”

Kỳ An cũng không nhiều lời nữa, đứng dậy, trầm mặc trong chốc lát, vươn tay ra, ống tay áo được vén lên, lộ ra một cánh tay trắng nõn như ngọc.

Đưa cánh tay lên phía trên mắt Chiến Liệt, cực nhanh dùng dao cắt một đường, lại lấy ra một ít thuốc bột trong chiếc bình đầu giường, cả phòng dậy lên hương hoa sen thơm ngát, làm con người thần thanh khí爽.

Nhánh cây phía ngoài phòng bỗng nhiên giật giật, nhưng hai người trong phòng không hề phát hiện. Một người không võ công, một người đã tán đi công lực, cũng giống như người bình thường thôi.

Kỳ An chậm rãi cúi người, đặt cánh tay lên mắt Chiến Liệt, để máu nhỏ xuống mắt Chiến Liệt, từng giọt từng giọt máu nóng rơi vào mắt hắn.

Chiến Liệt mũi vừa hít vào, trên mặt liền lộ vẻ hồ nghi, có chút bất an, Kỳ An vội vàng dùng tay kia xoa bóp thật mạnh lên trán hắn.

Chiến Liệt lập tức an tĩnh lại, ghi nhớ lời Kỳ An lúc trước, quả nhiên không hề lộn xộn.

Sắc mặt Kỳ An dần dần trắng bệch ra, máu chảy vào mắt Chiến Liệt, lại tràn ra, chảy xuống qua kẽ tóc, nhuộm đỏ một mảnh gối.

Kỳ An mím môi, nhìn không chớp mắt vào Chiến Liệt, tựa hồ máu kia không phải là máu trên tay nàng chảy xuống, vẻ mặt không hề thay đổi.

Qua một hồi lâu, ánh mắt Kỳ An bỗng ngưng đọng, khóe miệng hơi cong lên, có cái gì đó đang theo máu đi ra. Một cái, hai cái, càng ngày càng nhiều, giống như những con kiến lan ra theo dòng máu.

Cái gì gọi là vạn kiến toàn tâm, cuối cùng Kỳ An cũng cảm nhận được. Cắn chặt môi dưới đến bật máu, đau, một giọt nước mắt lăn xuống má, “ba” một tiếng rơi xuống mắt Chiến Liệt, tức thì dung nhập với máu, không còn thấy đâu nữa.

Trên cánh tay, nơi máu chảy ra đã biến thành màu đen, mà màu đen còn có xu hướng lan tỏa lên trên, Kỳ An lại dường như không thấy, chỉ nhìn Chiến Liệt, cho tới khi thấy quanh mắt Chiến Liệt đã trở nên trơn nhẵn như thường, không có bất cứ cái gì chảy ra theo máu nữa mới nhanh tay lấy một cây kim cắm lên cánh tay.

Sau đó mang tới một chậu nước rửa đi máu trên mặt Chiến Liệt, cúi sát lại để quan sát.

Hơi thở Kỳ An phả vào mặt Chiến Liệt, gương mặt hần dần hiện lên sắc đỏ.

Nhìn nhìn một hồi lâu mới cẩn thận lấy một bình thuốc đổ vào mắt hần, lại lấy băng gạc ra băng mắt hần lại.

Lúc này mới cau mày, đem cánh tay đã bị biến thành màu đen ngâm vào thùng nước lúc trước Chiến Liệt đã ngồi, chẳng qua là đau đớn tấn công làm nàng nhin không được mà thở nhẹ ra. Quay đầu lại thấy Chiến Liệt giật mình, nàng vội vàng quát, “Không được nhúc nhích, ngoan ngoãn nằm im!”

Chiến Liệt liền nằm im không dám động, trong lòng lại cực kỳ sợ hãi.

Kỳ An lúc này mới an tâm quay đầu lại, cầm một khối mộc tặc đưa vào miệng, nâng cánh tay trái lên, rắc vào một chút thuốc bột, sau đó lấy ra một con dao nhỏ rạch vết thương đã sắp hư thối kia đi, mồ hôi xuất từng hạt trên trán, thân thể phát run, nàng cắn chặt răng.

Mãi đến khi máu đen chảy hết, máu hồng chảy ra nàng mới ngừng tay, rắc thuốc lên, nắm lấy một khối băng gạc đi đến cạnh cửa, vỗ vỗ tên thị vệ đang ngủ gà ngủ gật ngoài cửa, đuổi tay ra trước mặt hần.

Thị vệ mở mắt ra, kinh sợ lùi về phía sau, nhìn vào chỗ nằm của Chiến Liệt, trên mặt biểu tình đã hiểu, gật đầu, đồng tình liếc nhìn nàng một cái, giúp nàng quấn băng.

Kỳ An thả ống tay áo xuống, cảm thấy đầu có chút choáng váng, nàng nhẹ nhàng xoa xoa trán rồi mới quay vào phòng.

“Tốt lắm, Chiến Liệt, có thể nói rồi.”

Chiến Liệt ngồi dậy cực nhanh, liền đưa tay ra trước, vừa vặn nắm được cánh tay phải nàng, nhất thời dừng lại động tác, lại lắc lắc, “Kỳ An, lúc này cái gì ở trên mắt ta, sao ta lại cảm giác như là da người? Hơn nữa, ta còn ngửi được mùi máu tươi, có chuyện gì sao?”

Kỳ An đẩy hần nằm lại lên giường, “Có thể có chuyện gì chứ, đó đều là để chữa bệnh cho ngươi, có nói ngươi cũng không hiểu. Ngươi ngoan ngoãn nằm nghỉ đi, ngủ một giấc, tỉnh lại là có thể tháo băng, ngươi có thể nhìn thấy rồi.”

Vốn đã sắp nằm xuống, thân mình Chiến Liệt lại bật dậy, mừng rỡ như điên lôi kéo tay Kỳ An, liên tục hỏi, “Ngươi, ngươi nói ta có thể nhìn thấy?”

Kỳ An tươi cười, vội đề lại hần, “Ngươi hiện tại nghe lời ta, nằm nghỉ là có thể nhìn thấy.” Nàng rút chiếc gối nhiễm máu đi, thay vào bằng một chiếc khác.

Chiến Liệt nằm trở lại, “Kỳ An, tỉnh lại là có thể thấy người đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Kỳ An, giọng ngươi nghe rất lạ, ngươi mệt sao?”

“Đương nhiên rồi, một đêm không ngủ còn có thể khỏe sao? Ngươi mau ngủ đi, ta cũng trở về nghỉ ngơi.”

Chiến Liệt liền đắp chăn lên người, “Kỳ An, ta nằm tốt lắm rồi, ngươi về đi ngủ đi.”

Kỳ An thật ra lại không vội đi, nàng giúp Chiến Liệt dém chăn, sau đó cúi người giúp hần vén tóc.

Không khí có chút kỳ quái, Chiến Liệt kêu lên, “Kỳ An?”

Kỳ An chớp mắt, nhân tình đột nhiên trở nên chua chát, “Chiến Liệt, người đồng ý với ta đi, về sau không thể tùy tiện đem người làm phân bón?”

“Ân, Kỳ An nói gì ta đều sẽ nhớ kỹ.”

“Vậy là tốt rồi, tuy nhiên, khi có người khi dễ người, hại người của người, người muốn đem họ làm phân bón thì liền làm như người nghĩ đi.”

“Được!” Chiến Liệt hưng phấn gật đầu.

Kỳ An xoa nhẹ lên tóc hắc, “Nhìn bộ dạng cao hứng này của người, sao lại có nhiều người có thể để người tìm được cơ biến thành phân bón chứ.” Ngừng một chút, lại nói “Kỳ thật Chiến Liệt thực đáng yêu a, chỉ là có đôi lúc hơi cổ chấp quá mức mà thôi.”

“Kỳ An, cổ chấp là cái gì?”

“Không có gì, người chỉ cần biết rằng, phải bảo vệ chính mình thật tốt, nếu có thể không tùy tiện đem người làm phân bón là tốt rồi. Người nghĩ người tốt đi, ta đi trước.”

Bỏ qua cảm giác bất an trong tâm, Chiến Liệt vội vàng nói, “Được, Kỳ An đi nghỉ ngơi đi, đi ăn điểm tâm đã, ngày hôm nay sẽ không cho ai đi quấy rầy người, buổi tối ta sẽ gọi người cùng ăn cơm chiều.” Khi đó, hắc là có thể nhìn thấy bộ dáng Kỳ An rồi? Hắc vui vẻ nghĩ, cầu cho giấc ngủ mau qua, tỉnh lại để có thể nhìn thấy nàng.

“Chiến Liệt, hẹn gặp lại!” Kỳ An nhẹ giọng nói.

“Mau đi ngủ nào!” Chiến Liệt kêu lên.

Kỳ An cười cười, lại nhìn hắc trong chốc lát mới nhặt lên chiếc gối thấm máu, ra khỏi phòng.

Tìm một nơi kín đáo ném chiếc gối kia đi, Kỳ An lúc này mới chậm rãi trở về phòng.

Ngay sau khi Kỳ An rời đi, chiếc gối đã bị người nhặt lên, những ngón tay run rẩy xoa lên vết máu, đụng nhẹ vào rồi rút ngay lại.

Kỳ An đẩy cửa ra, nghênh đón nàng là căn phòng trống không một bóng người, trên giường chần chiếu chỉnh tề, căn bản là chưa từng được đụng đến.

31. Chương 31. Mới Gặp

Hiên Viên Ký cùng thái tử phi tiến cung, thế mới biết, Hoàng thượng thiết yến, không chỉ hắc mà ngay cả các hoàng tử công chúa khác, các đại thần cũng tiến cung. Xa xa nhìn thấy Lạc Hoài Lễ, Hiên Viên Ký ngừng cước bộ, nhướn mày, cười với thái tử phi, “Người nhớ không lầm chứ? Hôm nay là ngày đặc biệt gì vậy? Phụ hoàng mở tiệc chiêu đãi nhiều người như vậy.” Thái tử phi nhíu nhíu mày, “Thiên Ngư thật sự không biết hôm nay là ngày gì.” Hiên Viên Ký không nói gì, bởi vì Lạc Hoài Lễ đã đi tới. Hoài Lễ hành lễ xong cũng tràn đầy nghi hoặc, “Hôm nay là ngày gì vậy? Vừa rồi ở cửa cung tình cờ gặp vài người, cũng đều không rõ chuyện gì, ngay cả cha ta cũng không biết chút gì.” Hiên Viên Ký gật đầu với Lạc Anh đang đi tới sau lưng Lạc Hoài Lễ rồi bước đi, “Ta vừa mới hỏi Lý công công, hắc chỉ nói phụ hoàng có tin kinh hỉ muốn thông báo.” Âm thầm lắc đầu, nghĩ tới tính cách trẻ con bốc đồng của Hoàng thượng đại nhân, chỉ sợ à không có gì hỉ, chỉ có kinh mà thôi! Hiên Viên Ký vừa đi vừa nói chuyện với Lạc Anh, đến một khúc quanh, đột nhiên một vật thể từ đâu vọt tới bắn thẳng vào trong lòng hắc. “Thái tử?” Thị vệ lên tiếng kinh hô, Hiên Viên Ký khoát tay áo, ý bảo không sao. Nhấn mặt cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy một tiểu hài tử đang xoa xoa cái trán, nhất thời sửng sốt, lập tức đại hỏa ôm lấy tiểu hài tử ném về phía Lạc Hoài Lễ, quát lên, “Lạc Hoài Lễ, trông coi nhi tử của người đi!” Bị bất ngờ, Lạc Hoài Lễ luống cuống tay chân tiếp được hài tử đang bay tới, vừa nói, “Thần làm sao có...”, nhưng hắc chợt kinh ngạc há to miệng, những lời còn lại chợt biến mất khi nhìn thấy hài tử trong lòng. Lạc Anh quay đầu nhìn lại cũng biến sắc, nguyên nhân là do hài tử kia so với Lạc Hoài Lễ khi còn bé, có năm phần tương tự, nhất là ánh mắt kia, chính là

phiên bản của Lạc Hoài Lễ. Hiên Viên Ký và Lạc Hoài Lễ quen biết nhau từ nhỏ, khó trách trong lúc bất ngờ đã vội vàng nhận định quan hệ của hai người. Hiên Viên Ký cũng sau khi nói xong mới chợt nhớ ra Lạc Hoài Lễ chưa hề có con. Trong lúc mọi người còn đang nghi hoặc, Phượng Định đã vội vàng đuổi tới, liếc mắt thấy Lãng nhi trong lòng Lạc Hoài Lễ thì thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt đảo qua, thấy thái tử, vội vàng hành lễ. “Điện hạ.” Hiên Viên Ký ngạc nhiên nói, “Di, hoàng thúc hồi kinh sao? Sao ta chưa nghe nói vậy?” Hay đây chính là nguyên nhân phụ hoàng thiết yến? Phượng Định lắc đầu, “Vương gia còn có việc, vẫn chưa hồi kinh.” Hiên Viên Ký cười, “Làm sao có việc đó được, mười tám thị vệ không phải luôn ở bên người hoàng thúc sao?” Phượng Định mắt nhìn chăm chăm vào Lãng nhi, miệng đáp, “Thuộc hạ đưa tiểu vương gia vào kinh.” Hiên Viên Ký mỉm cười gật đầu, đi về phía trước vài bước, bỗng nhiên như nghĩ ra cái gì đó không thích hợp, quay phắt đầu lại, miệng há to, “Người nói cái gì? Tiểu vương gia?” Sẽ không phải là cái hán đang nghĩ đấy chứ! Tay chỉ về phía Lãng nhi, kêu lên một tiếng: “Phượng Định.” Phượng Định không đáp câu hỏi của thái tử mà lắc mình tới trước mặt Lạc Hoài Lễ, muốn đón Lãng nhi về. Lạc Hoài Lễ theo bản năng siết hai tay, ôm Lãng nhi nghiêng người đi, đến lúc nhìn thấy ánh mắt hồ nghi của Lãng nhi mới phát hiện mình đã làm một hành động kỳ quái cỡ nào. Phượng Định trầm giọng nói, “Lạc tướng quân, để Phượng Định bế tiểu vương gia đi.” Dừng một chút, Lạc Hoài Lễ mới giao hài tử trong tay cho Phượng Định, trong nháy mắt một cảm giác buồn bã dâng lên, hán không khỏi nhếch miệng cười, hôm nay sao lại trở nên khác thường như vậy chứ. Lãng nhi ôm cổ Phượng Định, đôi mắt an tĩnh đánh giá Lạc Hoài Lễ. Lạc Hoài Lễ thấy hán lại bước về phía trước hai bước, Lạc Anh đưa tay lôi hán lại, “Hoài Lễ” Lạc Hoài Lễ nghiêng đầu nhìn sang, chợt phản ứng lại, lắc đầu cười, “Cũng không biết hôm nay bị làm sao nữa, cảm thấy rất ưa thích hài tử kia!” Lạc Anh cũng cười, “Là rất hữu duyên, bộ dáng có vài phần tương tự!” Hiên Viên Ký lại không hề để ý đến cuộc đối thoại của phụ tử bọn họ, chỉ nhìn theo Phượng Định đang đi xa, mới lay lay tay thái tử phi, “Thiên Ngữ, nhéo ta một cái đi, xem có phải ta đang nằm mơ không.” Lại nhìn lên trời, “Mặt trời không phải mọc đằng tây chứ, hoàng thúc lấy đâu ra một nhi tử lớn như vậy?” Tới ngự hoa viên, từ xa đã nghe thấy tiếng Hoàng thượng cười to. Tới gần mới thấy Hoàng thượng đang cầm chén rượu uống, mà hài tử kia lại đang ngồi trong lòng Hoàng thượng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún, “Hoàng đế bá bá, thứ này uống không tốt.” Hoàng thượng vừa cười to vừa dỗ ngọt “Nam tử hán đại trượng phu, nên ăn thịt uống rượu Lãng nhi phải rèn luyện nhiều, đừng có giống với cha người, uống một chút đã đỏ mặt.” Lãng nhi chán ghét che miệng, chỉ còn đôi mắt hắc bạch phân minh liếc lại, “Nương không thích rượu, Lãng nhi không cần uống.” Hoàng thượng còn định nói gì, liếc mắt thấy Hiên Viên Ký tới, cười càng tươi “Thái tử rốt cục tới rồi, mau tới đây.” Hiên Viên Ký nghi hoặc tiến đến, còn chưa kịp hành lễ Hoàng thượng đã vội vàng đứng lên, đem Lãng nhi nhét vào lòng hán, rồi phát tay như trút được gánh nặng, “Đây là nhi tử của hoàng thúc người, chăm sóc hán tốt cho lắm, bế hán đi ăn cơm, đêm nằm ôm hán ngủ, đã hiểu chưa?” Hiên Viên Ký mở to mắt, thật lâu sau mới thốt ra hai chữ, “Phụ hoàng!” Hoàng thượng lập tức quay đầu đi, nói với thái tử phi, “Trẫm muốn mượn hoàng nhi vài ngày, thái tử phi sẽ không để ý chứ?” Thiên Ngữ đỏ mặt lên, “Thiên Ngữ không dám.” Hoàng thượng vỗ tay cười to, “Vậy tốt rồi. Thái tử, chăm sóc Lãng nhi cẩn thận cho lắm, thiếu một sợi tóc cũng sẽ tìm người hỏi tội.” Nói rồi đắc ý ngồi xuống, Lãng nhi đúng là rất đáng yêu, nhưng cứ suốt ngày ôm như vậy không phải là đã phụ lòng bao giai nhân trong cung sao? Hiên Viên Ký cười khổ, ôm hài tử trong lòng không biết nói gì cho phải! Ngồi xuống, vừa muốn đặt Lãng nhi ngồi sang một bên liền cảm giác được ánh mắt uy hiếp của vị đang ngồi bên trên kia phóng tới, vội vàng phản ứng lại, đặt Lãng nhi ngồi lên đùi, lúc này mới cảm giác được ánh mắt của phụ hoàng rời đi. Lãng nhi thuận thể dựa vào lòng hán, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, ngọt ngào nói, “Thái tử ca ca! Lãng nhi muốn ăn cao hoa quế!” Thở dài, muốn gấp đồ ăn, lại vì ôm Lãng nhi trong lòng, tay thực không đủ dài. Lạc Hoài Lễ bên cạnh nghiêng người tới, “Điện hạ, không bằng để thần ôm đi!” Hiên Viên Ký vui vẻ ra mặt, nói với Lãng nhi, “Lãng nhi, lại làm quen một chút, đây là Lạc ca ca, còn vị bên cạnh kia, là phụ thân của Lạc ca ca, người kêu Lạc thúc đi, tới ngồi với bọn họ được không?” Lãng nhi càng chui sâu vào lòng hán, mở to mắt nhìn Lạc Hoài Lễ, lại mím môi không chịu đi ra. Hiên Viên Ký sững sốt, vỗ vỗ đầu hán, lại nhìn Lạc Hoài Lễ, cười nói, “Hoài Lễ, hôm nay mới biết người cũng không phải ngọc thụ lâm phong gì, người xem, đã dọa tiểu hoàng đệ của bản cung sợ rồi.” Lạc Hoài Lễ ngượng ngùng cười, sờ sờ mặt, quay đầu lại hỏi Lạc Anh, “Cha, hôm nay khuôn mặt ta thay đổi sao?” Lạc Anh liếc hán một cái, cũng có chút tò mò với phản ứng của Lãng nhi, “Nào, tiểu thế tử, gọi thúc thúc đi.” Lãng nhi nhìn hán, nửa ngày sau mới khẽ hỏi, “Ngài chính là binh bộ thượng thư sao?” Lạc Anh cười gật đầu, ôn nhu nói, “Tiểu thế tử cũng nghe qua danh hào của thần sao? Thật là hiếm có nha.” Lãng nhi lại nhìn hán thật lâu, đôi mắt chớp chớp sáng lên, bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, “Ta tên Lãng nhi.” Lạc Anh cười, “Àn, Lãng nhi a, rất êm tai.” “Ông nội gọi ta là Lãng nhi đi!” Lạc Anh còn chưa kịp nói gì, Hiên Viên Ký đã thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống, vỗ

vỗ đầu Lãng nhi, “Lãng nhi, gọi là thúc thúc.” Gọi hắn là ông nội, chẳng phải là vô duyên vô cớ trở thành đồng lứa với phụ hoàng sao? Ai ngờ được, Lãng nhi “Oa!” một tiếng liền khóc lên, “Không cần, không cần, sẽ kêu ông nội, Lãng nhi sẽ kêu ông nội.” Tiếng khóc cất lên liền gây nguy hại, ngay cả Hoàng thượng cũng không thể đỡ được hắn. Khóc làm cho cả Hoàng thượng cũng đau đầu, “Vì sao tiểu Lãng nhi lại nhất định kêu ông nội? Nói cho bá bá nghe xem!” Lãng nhi mắt đỏ hoe, nước mắt lưng tròng rất ủy khuất, “Lãng nhi muốn có một ông nội, người khác đều có, Lãng nhi cũng muốn.” Hoàng thượng đỡ khóc đỡ cười, sao có thể vì thiếu ông nội mà tự mình đi tìm lấy thế này. Sắc mặt trầm xuống, đang định giảng giải đạo lý một phen, Lãng nhi liền mở miệng khóc lớn, “Bá bá không thương Lãng nhi, ngay cả một ông nội cũng không chịu cho, oa!” Hiên Viên Ký cầu cứu nhìn Hoàng thượng. Hoàng thượng một trận nhức đầu. Quên đi, chờ hoàng đệ đến tự mình giải quyết đi. Ngồi xồm xuống, dỗ: “Được, được, Lãng nhi nguyện ý kêu ông nội thì cứ kêu đi, đừng khóc đừng khóc, khóc làm trầm đau đầu.” Lãng nhi nín khóc, mỉm cười, nhảy xuống khỏi đùi Hiên Viên Ký, chui vào lòng Lạc Anh, “Ông nội!” Tiếng gọi thanh thúy vang lên, đến Hoàng thượng cũng nổi gân xanh đầy mặt, liếc mắt nhìn Lạc Anh “Tiện nghi cho lão tiểu tử người!” Lạc Anh không lên tiếng, vội vàng lau đi nước mắt trên mặt Lãng nhi. Nhìn vệt nước mắt loang trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần, Lạc Anh chỉ cảm thấy trong lòng vừa phiền vừa đau, không kịp tìm hiểu lý do cảm xúc này đã vội vàng đem những món điểm tâm trên bàn tới trước mặt, dỗ dành: “Lãng nhi ăn cái này, đừng khóc a!” Lãng nhi nhu thuận gật đầu, tựa vào ngực Lạc Anh, ăn từng miếng ngon lành. Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, Hoàng thượng cầm chén rượu lên, tiêu sái trở về chỗ ngồi. Một khối cao hoa quế vừa được ăn xong, Lạc Hoài Lễ vội vàng cầm một khối khác đưa qua. Lãng nhi mở to hai mắt nhìn nhìn, đưa tay nhận đồ ăn mà không lên tiếng, mặc cho Lạc Hoài Lễ nhìn đầy chờ mong. Lạc Anh buồn cười, “Đây là nhi tử của ông nội, Lãng nhi phải gọi thúc thúc mới ngoan nha!” Lãng nhi ăn hết một nửa khối cao hoa quế, đột nhiên nói nhỏ một câu: “Cảm ơn Lạc thúc thúc!” Chỉ có một tiếng thúc thúc nhỏ nhẹ này mà cũng làm Lạc Hoài Lễ giảm hết lo lắng trong lòng. Hắn thực không thể giải thích những dao động trong lòng hôm nay, chỉ có thể quy kết là do vừa gặp đã rung động. Đứa nhỏ này, bộ dáng thật là giống mình, nếu như lúc trước không xảy ra chuyện, có lẽ hài tử của hắn cũng lớn từng này rồi. Nhớ tới việc này lại làm hắn tự nhiên nhớ đến nàng! Ánh mắt Lạc Hoài Lễ trở nên mờ lung, suy nghĩ cũng dần bay xa. Không biết, đôi mắt Lãng nhi thường quét về phía Lạc Hoài Lễ. Cùng lúc này, trong Đào Hoa cốc, Kỳ An nhìn ai đó đã ngồi yên tĩnh cả ngày, cảm thấy đau đầu vô cùng. Lại nói buổi sáng khi trở về, thấy trong phòng không có ai, cái làm nàng sợ nhất chính là sợ người khác phát hiện. Vừa chuyển thân định đi tìm thì Hiên Viên Sam liền như một trận gió lao vào phòng. Cũng không nói lời nào, sắc mặt âm trầm nhìn nàng cả nửa ngày, nàng có chút chột dạ, muốn nói vài câu gì đó nhưng dưới áp lực ánh mắt đó, lại không nói nên lời. Nửa ngày, cũng chính hắn quay người, vỗ ngực hít sâu vài hơi. Sau khi lấy lại được bộ dáng bình tĩnh, hắn lẳng lặng ôm lấy nàng, đặt thẳng lên giường, lại lấy chăn ra đắp lên người nàng. Lúc Kỳ An định phản ứng lại, hắn lại vươn một bàn tay áp lên môi nàng, chậm rãi cúi người xuống, thẳng cho đến khi cùng nàng mắt đối mắt. Trước tư thế kỳ cục thế này, Kỳ An cực không được tự nhiên. Hắn hơi hơi nhắm mắt, nâng đầu lên một chút, vươn tay “nói”: “Ta hiện tại không muốn nghe người nói chuyện. Người ngủ!” Kỳ An bất đắc dĩ nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ. Trong mộng tựa hồ mơ thấy cái gì, lại tựa hồ cái gì cũng không mơ thấy, chỉ biết là khi vừa tỉnh dậy thì mặt trời đã lặn, mà người kia đang ngồi trước giường, giống hệt tư thế lúc sáng, đang nhìn nàng không chớp mắt.

32. Chương 32. Kinh Ly

KINH LY

Bốn mắt nhìn nhau, Kỳ An cảm thấy trong mắt hắn có ánh sáng uyển chuyển lưu luyến.

Tay trái cảm thấy mát mát tiểu Thất kinh ngạc nâng tay lên nhìn, đã được băng bó lại, từng trận mùi thơm bay ra đúng là mùi của Thiên Sơn ngọc lộ hoàn quý giá.

Mùi hương nồng đậm thế này, rốt cục hắn đã bôi bao nhiêu lên tay nàng?

Kỳ An buông cánh tay, nhìn hần, “Người dùng bao nhiêu thuốc vậy?”

Hiên Viên Sam nhìn nàng, không hề chớp mắt, một lát sau, không đáp mà hỏi lại, “Hần có gì tốt?”

Kỳ An sững sờ.

Hiên Viên Sam hơi hơi cúi đầu, “Hần có gì tốt?”, bàn tay chậm rãi hạ xuống phủ lên cánh tay của nàng.

Suy nghĩ một thoáng đã hiểu ý tứ của hần, bộ dáng ảm đạm của hần làm tâm nàng tự nhiên rung lên.

Kỳ An khép hờ mắt, than nhẹ một tiếng, “Từ sau khi chết đi sống lại, ta liền từng bước gian, từng bước sai. Luôn sợ hãi vì một Tiêu Thất mà làm liên lụy đến hơn mười vạn người, cho nên không ngừng sợ hãi. Sợ hãi tính kế, sợ hãi phản bội, sợ hãi gánh vác. Nhưng cho dù có suy tính dẫn đo, cũng không tránh được mưu toan và đau lòng. Ta không rõ, vì sao bề ngoài nhu nhược như vậy lại có thể làm ra những chuyện ngoan tuyệt đến thế, vì sao rõ ràng đã hứa hẹn như vậy lại có thể thay đổi nhanh chóng, vì sao người gần gũi thân cận đến như vậy lại có thể trở thành xa lạ. Nhưng mà hần không giống vậy. Ngay từ lần đầu nhìn thấy hần, ta đã thấy tin tưởng. Hần làm ta cảm thấy an tâm, ấm áp. Ta không cần vất vả phòng bị, không cần lúc nào cũng phải lo lắng bị ruồng bỏ.”

“Huống chi, hần từ nhỏ đã phải một mình lớn lên không có cha mẹ, không có những ngày vui vẻ, thực làm cho người ta thấy đau lòng.” Thật giống với kiếp trước của nàng, ai cũng có gia đình, chỉ nàng là không có.

Khóe mắt bị ngón tay nhẹ nhàng lau, Hiên Viên Sam nhìn nàng, mắt tràn ngập ý thương tiếc.

Kỳ An mở mắt, khóe miệng giật nhẹ. Hóa ra nàng đã khóc! Nàng còn tưởng rằng nàng sớm đã hết nước mắt để khóc rồi! Giờ phút này, là Chiến Liệt đã động đến nơi mềm yếu nhất trong lòng nàng? Hay là do ánh mắt người trước mặt quá ôn nhu, ngón tay quá ấm áp?

Nước mắt lại theo nhau trượt xuống khỏi khóe mắt, Hiên Viên Sam mím môi, lần lượt lau đi.

Mãi đến khi nước mắt ngừng lại, hần mới nâng hai tay lên “Lần sau nếu Kỳ An lại mềm lòng muốn cứu người, hãy dùng máu của ta.” Như vậy, tâm hần mới không đau đớn giống như vạn mũi tên xuyên qua như vậy nữa. Hần đã phải dùng rất nhiều khí lực mới khống chế không cho mình lao vào lúc đó.

Nước mắt rửa sạch nhân tính trở nên trong suốt, trong tựa hồ có thể thấy cả bóng hình của hần. Kỳ An nhìn thấy hần “Đâu phải mỗi lần cứu người đều dùng phương pháp này? Chiến Liệt là trường hợp đặc biệt, cực có linh tính. Nếu tâm không cam, lòng không muốn thì sẽ có cảm giác khẩn trương phập phồng, không thể dẫn độc đi ra. Cho nên cần phải duy trì tâm tính vững vàng, kiên nhẫn chờ đợi mới có thể dẫn ra được. Hơn nữa, trước đó ta đã chuẩn bị rất nhiều, tuy rằng sẽ đau nhưng cũng không thể thương hại đến chính mình. Một phen đau đớn, đổi lấy việc hần nhìn thấy ánh sáng, ta vẫn là buôn bán lời a.”

Hàng lông mi dài run lên, Hiên Viên Sam đột nhiên hỏi nàng, “Vậy người đã trị cho hần, sẽ không còn gút mắc gì với hần nữa? Nếu hần có yêu cầu vô lý gì, người cũng sẽ không mềm lòng đúng không?”

Kỳ An sững sờ, “Người không phải nói hôm nay chúng ta sẽ đi sao? Làm sao còn có gì liên lụy được nữa?” Chiến Liệt kia, về sau hần là không có cơ hội gặp lại?

Hiên Viên Sam không nói, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên mép giường.

Lâu sau, hần bỗng nhiên nở nụ cười, hai mắt sáng lên, “Kỳ An, người vừa giải thích với ta? Nếu không phải là cần thiết, Kỳ An một câu cũng lười nói đúng không?”

Giống như lời đồn, Tiêu Thất dứt khoát bỏ qua thân phận địa vị, thà lưu lạc giang hồ cũng không nguyện cùng những người kia dây dưa. Tiêu Thất tiêu sái lạnh lùng, giống hệt Tổng Quý tuyệt quyết chấp nhất trước đây, rời xa hoàng thành phú quý phồn hoa, bỏ qua danh dự khuê các, chỉ vì truy tìm điều trong lòng thực sự mong đợi.

Nữ tử như vậy, thiên hạ có thể có được mấy người?

Hần nhẹ nhàng cúi người nhẹ hôn lên trán nàng, trên môi tràn ra nụ cười tuyệt mỹ. Nghe nói, nàng đã bỏ đi rất tiêu sái tuyệt quyết, với những người kia cũng không nói gì, nhưng hiện tại, nàng lại giải thích với hần!

Trong lòng nàng, địa vị của hần có phải đã bắt đầu khác đi?

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt mềm mại như nước.

“Kỳ An, chúng ta về nhà, được không?”

Kỳ An ngẩn ra, nhìn về phía cửa, con người kia sẽ tới kịp chứ? Nhưng, như thế thì thế nào? Nàng chung quy không có khả năng bồi hấn, mà hắn một thân huyền y thiếu niên, về sau hai con mắt sáng trở lại, phong thái chiếu nhân, nhất định sẽ không cô độc!

Hơi hơi buồn bã, nàng mắt khép hờ gật đầu!

Trong mắt Hiên Viên Sam ánh sáng nhạt chớp động, ngón tay nhanh như gió điểm huyết đạo của nàng.

Kỳ An mở to hai mắt, khó hiểu nhìn hắn.

Tay hắn nhẹ nhàng giơ lên, lại dứt khoát múa lên, “Kỳ An, ta đã nói, tham dự vào tương lai người, chỉ có ta!” Cho nên bất cứ ai khác, cho dù đã đi vào trong lòng nàng, hắn cũng sẽ tự tay đào ra.

Rồi mặc kệ nàng khiếp sợ, hắn cúi người ôm lấy nàng.

Một cước đạp đổ cây nến, bay nhanh ra khỏi phòng, đạp đổ đỉnh phòng, đầu theo đó chảy xuống, làm cho căn phòng trước đó là của Kỳ An chìm trong biển lửa.

Sau đó, hắn ôm Kỳ An trốn vào trùng trùng hoa đào.

Trong lòng Kỳ An hoảng sợ, sao hắn có thể như vậy, ở đó còn vài gian phòng của hạ nhân, thế lửa như vậy, có mấy người có thể đào thoát? Huống chi, huống chi Chiến Liệt hắn...?

Tâm tư còn đang hỗn loạn, đã nghe thấy bóng dáng hồng y quen thuộc bay qua, hướng về phía phòng nàng đi tới.

“Kỳ An!” Thanh âm tê tâm liệt phế, tràn đầy bi thương.

Mấy thị vệ tựa hồ muốn chặn hắn lại, nhưng chưa kịp tới gần đã bị một chưởng đánh bay.

Đừng, đừng, ngăn hắn lại, ngăn hắn lại đi! Kỳ An hô lên nhưng lại không phá ra âm thanh nào, nước mắt tuôn rơi. Mắt hắn mới sáng lại, làm sao có thể đựng chàm lửa nóng? Hắn vừa mới nhìn thấy, làm sao có thể tàn nhẫn để hắn chứng kiến nàng chết?

Chiến Liệt khí thế kinh người, mấy chưởng đánh ra, người đã tới trước phòng Kỳ An.

Hỏa thế mãnh liệt, căn phòng bị cháy tan rã tới bởi, ầm ầm sụp xuống, khói đặc bốc lên, chung quanh người chạy tán loạn.

“Kỳ An, ngươi ở đâu?” Thanh âm được nội lực tổng xuất đi thật xa, Chiến Liệt kinh hoàng nhìn chung quanh.

Nhưng, không một hồi âm.

“Kỳ An, ngươi là Kỳ An phải không?” Hắn chạy tới đám nữ tử bên cạnh, hỏi từng người từng người. Nhưng chỉ cần mới cầm tay đối phương lên, hắn liền biết là không phải, lại hất văng đi.

“Kỳ An, Kỳ An, Kỳ An...” Hắn gào lên, thanh âm làm người ta tan nát cõi lòng.

Bên cạnh là lửa cháy người kêu, vì sao hắn lại cảm thấy thế giới chỉ còn lại mình hắn?

Chiến Liệt bỗng dừng quay đầu lại, nhìn vào hừng hực liệt hỏa, Kỳ An, hay chính là chỗ này? Ý niệm vừa mới hiện lên trong đầu, hắn đã lao về hướng đó đánh tới.

Không có sự cho phép của hắn, nàng sao có thể một mình rời bỏ hắn, cho dù là chết, cũng không thể.

“Công tử!” Vương Sâm mang theo một đám hộ vệ, vội vã đuổi tới.

Mà hồng y thiếu niên kia đã nhảy lên cao, hòa vào hào quang chói mắt kia.

Chiến Liệt!

Kỳ An kinh sợ, phun ra một ngụm máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Trong mộng ngũ quang thập sắc Kỳ An giãy dụa không chịu tỉnh lại.

Trong mộng, đào hoa đầy khắp núi đồi, hoa nở rộ rực rỡ. Hắn đứng đó, sáng như ánh mặt trời, lại trong trẻo như ngọc.

Hắn nhoẻn miệng cười, lộ ra hàm răng trắng, “Ta tên Chiến Liệt!”

Hắn nói, “Kỳ An, chúng ta mãi ở cùng nhau.”

Kỳ An muốn gật đầu nói, nhưng nàng chưa kịp mở miệng, đã thấy ánh tà dương biến thành liệt hỏa, thiêu đốt da thịt hắn.

“Chiến Liệt, lửa, lửa, đừng đi, đừng đi...” Kỳ An kêu to, đầy người mồ hôi.

Mạc Nhược đau lòng ôm lấy nàng, liên giọng an ủi, “Tiểu Thất, không phải sợ, không phải sợ, Mạc đại ca ở đây, người sẽ được cứu, không có việc gì, không có việc gì a!”

Thân thể Kỳ An kịch liệt run rẩy, tựa hồ cực kỳ thống khổ.

Mạc Nhược chăm chú ôm nàng, một bên không ngừng an ủi.

Mãi cho đến khi nàng an tĩnh lại, Mạc Nhược mới cảm hận nên một quyền lên chính đùi mình “Những người đó rốt cuộc đã làm gì nàng? Ngay cả năm đó, tròng phá thành diệt tộc kia cũng không làm tiểu Thất sợ hãi như vậy. Ta muốn diệt bọn hắn.” Câu cuối cùng là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Lời nói vừa dứt, hắn đã đứng dậy.

Vừa mới bước chân, y bào đã bị giữ chặt lấy.

Hiên Viên Sam chậm chậm ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, liếc hắn một cái, thả áo hắn ra, khước tay với Khinh Ngũ.

Khinh Ngũ hiểu ý, bước lên phía trước, giải thích theo tay hắn, “Không phải những người đó, là ta.”

Kể lại sự tình một lần, sắc mặt Mạc Nhược theo lời Khinh Ngũ mà biến đổi.

Cuối cùng, Mạc Nhược hỏi hắn “Vì sao lại làm như vậy khi đã biết sẽ làm nàng thương tâm?”

Hiên Viên Sam mím môi, hơi nhắm mắt lại. Lại dứt khoát mở ra, tiếp tục khoa tay múa chân.

Khinh Ngũ lau mồ hôi trên mặt, tiếp tục, “Đào Hoa ở trong Đào Hoa cốc, Đào Hoa công tử hỉ nộ vô thường, tính cách cổ quái, dựa vào mạng lưới thông tin khắp thiên hạ của Đào Hoa ở, nếu hắn còn muốn dây dưa với tiểu Thất, thì tiểu Thất có thể trốn vào chỗ nào? Chỉ có dập tắt ý niệm trong đầu hắn thì mới là tốt nhất cho tiểu Thất.”

Mạc Nhược suy nghĩ cực nhanh, nhớ lại hình ảnh hôm đó khi Hiên Viên Sam ôm tiểu Thất trở về, trong đầu hắn đã dâng lên một ý nghĩ mơ hồ, giờ đã rõ ràng, hắn nhìn về phía tiểu Thất, “Vương gia đối với tiểu Thất, tựa hồ có chút bất đồng?”

Hiên Viên Sam cũng nhìn về phía tiểu Thất, mỉm cười, vươn tay chấm vào nước trà, ghi lên mặt bàn mấy chữ, “Bởi ta yêu nàng.” Cho nên cho dù sẽ làm nàng thống hận, hắn cũng vẫn làm.

Kỳ An suốt hôn mê ba ngày mới tỉnh lại.

Câu đầu tiên nàng nói, là nói với Hiên Viên Sam đang ngồi trước giường nàng, “Hiên Viên vương gia, những việc người giúp ta, ta khắc sâu trong lòng. Ngày khác nếu có cần, Kỳ An nhất định sẽ toàn lực hoàn lại. Nhưng, ta chán ghét người, chán ghét người hơn bất kỳ ai.”

Hắn bảo vệ Lăng nhi, cũng cứu nàng, đây là ân tình nàng rất cảm kích. Nhưng hắn làm những chuyện như vậy với Chiến Liệt, nàng tuyệt đối không tha thứ.

Từ lúc Kỳ An bắt đầu nói, Hiên Viên Sam liền an tĩnh nghe, cho đến khi nàng nói chán ghét hắn, thân hình hắn kịch liệt run lên, môi dưới hắn lên vết răng, ắn ắn có máu chảy ra.

“Chán ghét ta sao? Nhưng ta biết làm sao? Kỳ An, cho dù bị người chán ghét, ta vẫn làm như vậy.”

33. Chương 33. Tinh Quang

TINH QUANG

Bởi vì Kỳ An bị bắt đi, Trường Lan và Trường Khanh trở lại dưới trướng Tiêu Vinh. Chẳng qua lúc ấy Kỳ An sống chết không rõ, giờ Kỳ An đã được tìm về, Trường Lan Trường Khanh tự muốn bị phạt.

Cho nên hai người quỳ gối trước giường nàng, thân hình thẳng tắp, Kỳ An còn nhìn thấy cả vết máu trên vạt áo Trường Lan.

“Đứng lên đi, Trường Lan Trường Khanh, đây không phải là lỗi của các người.”

Trường Lan rơi lệ, Trường Khanh chỉ hé miệng không nói, dập mạnh đầu xuống đất, vẻ mặt tự trách hối hận.

Kỳ An thở dài một hơi, nói “Trường Lan, lại đây đỡ ta, chúng ta đi!”

Trường Lan lau nước mắt, vội vàng chạy tới đỡ lấy nàng, “Tiểu thư, chúng ta đi theo Tiêu Vinh sao? Chờ thêm vài ngày nữa, sau khi xong hết mọi việc chúng ta sẽ cùng nhau trở lại kinh thành.”

Cảm thấy chân nhũn ra, Kỳ An đứng không vững, Trường Khanh vội vàng đứng lên, đỡ lấy nàng.

Nghe được tin tức, Hiên Viên Sam vội vàng chạy tới, vẫn bạch y như tuyết làm cho dung nhan kia càng thêm tuấn tú. Nhìn mắt Kỳ An thâm đầy sầu lo và bi thương, hần mở mồm định nói, Kỳ An lại ngoảnh đi không nhìn.

Hiên Viên Sam sững sờ, tay run lên, cuối cùng cố gắng nâng lên, ngoắc Khinh Ngũ lại.

Khinh Ngũ khó hiểu nhìn hai vị chủ tử, không biết là xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không dám chậm trễ, nói với Trường Lan, “Các người cứ ở lại biệt uyển vương phủ đi, nơi này có đủ dược liệu, cũng thích hợp chữa bệnh cho tiểu thư.”

Kỳ An lắc đầu cự tuyệt, “Ta là đại phu, thân thể của ta, ta tự rõ, không nhọc người của vương phủ bận tâm. Hiên Viên vương gia, thời gian qua đã chiếu cố nhiều, Kỳ An vô cùng cảm kích. Hiện giờ Lăng nhi còn đang được người che chở, Kỳ An thật sự không dám gây thêm phiền toái nữa. Hôm nay như vậy thôi.”

Nói xong liền vịn tay Trường Lan, chậm rãi rời đi, từ đầu đến cuối vẫn không nhìn Hiên Viên Sam lấy một cái.

Hiên Viên Sam đứng sững, rõ ràng còn chưa phải mùa đông, sao hần lại cảm thấy lạnh lẽo, hơn cả mùa đông năm đó, khi mẫu hậu rời đi.

Trường Khanh Trường Lan không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ là nhìn vẻ mặt lãnh đạm của tiểu thư, cũng không dám hỏi nhiều.

Vốn muốn hỏi chuyện tới Đào Hoa ỏ bắt người nhưng lại bị tiểu thư ngăn lại.

Nơi Tiêu Vinh an bài cho bọn họ là một nơi thanh nhã, nhưng khi nhìn thấy đám người đứng trước cửa, Kỳ An lại thấy đau đầu.

Đây chẳng qua là một ngôi nhà bình thường, không phải là một tòa quân doanh, có cần phải đem quân đem tướng vây quanh chặt như nệm cối thế này không?

Mà đầu lĩnh, chính là Tiêu Vinh, vẻ mặt sung sướng tiến lại, đang định quỳ xuống thì Kỳ An vội đưa tay ra, “Dừng lại, nếu có ai quỳ xuống, ta sẽ lập tức rời đi.”

Chỉ một câu nói đã khiến cho đám người kia ngừng mọi cử động.

Mắt Tiêu Vinh đỏ lên, “Tiểu thư!”

Trong lòng thấy ấm áp, mắt cũng hơi ướt ướt, Kỳ An nở nụ cười, “Ta không sao, thực xin lỗi đã để mọi người lo lắng.”

Nhẹ nhàng đẩy tay Trường Lan ra, đi đến trước mặt Tiêu Vinh, nói, “Tiêu Vinh, ta đã không còn là tiểu thư Tiêu gia, về sau, không cần phải điều động nhân mã vì ta như vậy.”

Tiêu Vinh run lên, “Tiểu thư, đã một ngày là tiểu thư, cả đời là tiểu thư”

Toàn bộ võ tướng đều cúi mình thật sâu thi lễ, lúc nâng người lên, trong mắt đều sáng rõ niềm vui.

“Các người...” Thở dài một hơi, Kỳ An cũng không nói thêm nữa, “Các người chỉ cần nhớ kỹ, chức trách của các người là bảo vệ quốc gia, về điểm này, tuyệt không thể vì bất cứ người nào mà thay đổi.” Mặc kệ đó là Tiêu Thất hay Tiêu Lục.

Kỳ An vốn muốn nghỉ ngơi vài ngày, nhưng quân đội Tiêu gia lại coi sân nhà nàng như là doanh trại quân đội, kéo đến như nước, ai cũng muốn gặp vị tiểu thư đã lâu không thấy.

Hóa ra ngoài Tiêu Vinh còn có Tiêu Hoa, Tiêu Phú, Tiêu Quý, đều là những người trước đây đi theo Tiêu Dục.

Hiện giờ thấy tiểu Thất, liền đem nàng trở thành trân bảo, chỉ sợ có chỗ nào không chu đáo, thiếu mỗi nước đem cả quân doanh rời đến trước mặt nàng.

Ngày ngày đều ở trong bầu không khí ấm áp đó, chỉ có khi đêm về, hồi ức về thân ảnh màu đỏ trong ánh lửa kia mới hiện về, đau đớn dần lan khắp người Kỳ An.

Mạc Nhược tới chơi.

Hắn cũng không thường lui tới đây, khi thấy nàng thì mắt sáng lên, quan sát nàng cẩn thận từ trên xuống dưới.

Kỳ An trực tiếp hỏi, “Mạc đại ca có chuyện gì vậy?”

Mạc Nhược đi tới, bàn tay to đặt lên đỉnh đầu nàng,

“Hiên Viên vương gia bị bệnh!”

Trong lòng giật nảy, Kỳ An vội hỏi, “Bệnh gì? Đã tìm đại phu chưa?” Hỏi liền một mạch hai câu, rồi lại mím môi, tự giễu mình, đường đường là vương gia, há không có ai chăm sóc?

Mạc Nhược hé miệng không nói, chỉ vuốt vuốt sợi tóc nàng.

“Tiểu Thất, ngươi cũng biết, Đào Hoa ở trong Đào Hoa cốc, hàng loạt đào đó đều là các cơ quan trận pháp, nếu là ban đêm, cho dù là đào hoa cốc chủ cũng không dám tiến vào.”

Kỳ An mở to hai mắt, trong lòng bất an.

“Ngoại trừ Hiên Viên Sam, tất cả chúng ta đều thúc thủ vô sách trước trận pháp kia. Chỉ có Hiên Viên Sam, dù là vương gia thân phận, là bào đệ của Hoàng thượng lại không hề nhú mày mà bước vào.”

“Ta biết ngươi vì chuyện của Chiến Liệt mà trách cứ Vương gia, nhưng mà tiểu Thất, ngươi có từng nghĩ tới, bằng vào tính cách của Chiến Liệt, hắn có thể thả ngươi đi không? Vạn nhất hắn không đồng ý, mà Vương gia bị bại lộ thân phận, hai người các người còn có thể an nhiên quay về không? Ngươi có chắc chắn Chiến Liệt sẽ nghe lời ngươi, không giết Vương gia hay bắt nhốt ngươi không?”

Thở dài một hơi, “Huống chi Đào Hoa cốc thế lực bao trùm thiên hạ, tin tức linh thông nếu Chiến Liệt kia vẫn cố chấp với ngươi, làm sao ngươi có thể thoát thân? Phóng hỏa, không những cắt đứt sự chấp nhất của Chiến Liệt, mà quan trọng hơn là, Vương gia chỉ có thể thừa dịp lúc hỗn loạn đó mới đưa được ngươi xông qua đào hoa trận. Tiểu Thất ngươi được che chở, không mất một sợi tóc, nhưng Vương gia lại cứu tử nhất sinh, lúc trở về, cả người đã là một huyết nhân.”

“Mười tám thị vệ tâm phúc của Hiên Viên vương gia, còn cả Khinh Ngũ và hai gã ám vệ theo bên người đều là theo vương gia từ nhỏ, cảm tình vô cùng sâu đậm. Nhưng lần này vì cứu người, hai gã ám vệ đã táng mạng trong đào hoa trận, trong lòng Hiên Viên Sam đau đớn cùng cực, cũng chưa từng lộ ra một chút trước mặt người.”

Trước khi đi, Mạc Nhược xoay người hỏi nàng, “Tiểu Thất, việc hôm nay người làm, có khác gì Lạc Hoài Lễ ngày đó?”

Kỳ An ngẩng đầu lên, thân hình chấn động, Mạc Nhược lại không nhìn nàng, chỉ chấp tay sau lưng rời đi.

Vô thức đưa chén trà lên miệng, lại cảm thấy tràn đầy chua xót.

Đẩy cửa phòng ra, dựa vào tường, nàng nhìn vầng trăng sáng treo trên trời, lạnh lùng thanh huy, lại phẳng phát sự an ủi ôn nhu.

Hiên Viên Sam, hẳn nói hẳn yêu nàng.

Năm đó nàng đối với Lạc Hoài Lễ là cực đau cực hận, hẳn rõ ràng đã nói yêu nàng, nhưng lại không tìm được thương tiếc Long Liên. Hẳn rõ ràng chỉ có nàng là thê, lại không chịu tin nàng. Lúc ấy nàng từng nghĩ, nếu thật sự yêu nhau, thì dù nàng có làm sai chuyện gì, tất nhiên hẳn có thể dạy, nhưng trước mặt người ngoài, hẳn cũng phải đứng về phía nàng, bảo vệ nàng, yêu thương nàng, chứ không phải không cần nghe giải thích đã định tội nàng.

Hiện giờ, nàng biết rõ Hiên Viên Sam yêu nàng, lại tìm mọi cách bảo vệ nàng trước chuyện Chiến Liệt, hẳn vì nàng mà một mình dẫn thân vào nguy hiểm, tri kỷ thị vệ cũng mất mạng, trận hỏa hoạn kia cũng chứa nhiều suy tính. Nhưng nàng lại không cho hẳn cơ hội giải thích, không nhìn đến vẻ vui sướng của hẳn khi thấy nàng tỉnh dậy, mở miệng đã nói chán ghét.

Nàng và Lạc Hoài Lễ, có gì khác nhau? Vì sao nàng chỉ biết nghiêm khắc với người khác mà lại quên nghiêm khắc với bản thân?

“Trường Khanh!” Nàng hướng lên không trung kêu một tiếng.

“Dạ, tiểu thư!” Cơ hồ ngay lập tức, Trường Khanh đã xuất hiện trước mắt.

“Chúng ta đi vương phủ!”

Đã là nửa đêm, nghe tiếng đập cửa, đứa bé giữ cửa rất không vui chạy tới. Nhưng khi nhìn thấy người đến thì kinh ngạc kêu lên “Tổng cô nương?”

Lập tức cửa mở rộng ra, một mặt mời Kỳ An vào, một mặt quát lớn, “Nhanh đi báo Vương gia, là Tổng cô nương đến đây.”

Bị chất giọng này dọa tới dừng cả cước bộ, Kỳ An cười khổ, cả Vương phủ này dường như không cần ngủ.

Khinh Ngũ như là đánh giấc chạy tới, vừa nhìn thấy nàng đã kinh hỉ nói không nên lời, “Tổng, Tổng cô nương, ngài đến thăm chủ tử phải không? Ngài đã tới!” Nói xong mắt liền đỏ lên.

Từ ngày ấy, sau khi Kỳ An rời khỏi, Vương gia hẳn liền ngã xuống, máu chảy không ngừng từ miệng vết thương, ban đêm thì sốt cao, thêm vào việc hai người Bích Sinh và Liên Thiên qua đời, Vương gia trong lòng đau khổ bao nhiêu hẳn rất rõ.

Vương gia tuy rằng không nói gì, nhưng hẳn biết, và hẳn một mực hy vọng Tổng Kỳ An sẽ đến. Mỗi ngày, khi Mạc Nhược đại nhân tới, hai mắt hẳn lại sáng lên, nhưng khi nhìn thấy Mạc Nhược chỉ đến một mình, phía sau không có ai theo, mắt hẳn lại ảm đạm trở lại.

Ô! Tổng Kỳ An này cũng thật nhẫn tâm.

Đèn trong vương phủ nhất loạt sáng lên.

Xuyên qua hành lang dài, Kỳ An đã đứng ngoài cửa phòng hẳn, cảm thấy có chút khẩn trương, liền hít sâu một hơi. Khinh Ngũ cũng vội vàng đẩy cửa ra, “Tổng cô nương, mời!”

Trên giường, Hiên Viên Sam chỉ có nội sam, trên người lỏng lẻo một tấm áo khoác. Nghe tiếng đẩy cửa, hắn cố gắng cử động, muốn ngồi dậy.

Trong lòng đau xót, nàng bước nhanh vào, đè lại thân hình hắn, “Người nằm nghỉ cho tốt!”

Thân người Hiên Viên Sam chấn động, sau một lát, thuận theo tay nàng, chậm rãi nằm xuống. Đôi mắt chăm chú nhìn nàng, mơ hồ ôn nhu.

Khinh Ngũ vội vàng lôi kéo những kẻ đang ở trong phòng ra ngoài, rồi đóng cửa lại.

Kỳ An cắn môi, không biết bắt đầu nói từ đâu, chỉ là nhìn thấy hắn thì hai má ửng đỏ, trầm mặc không nói.

Dém chắn lại cho hắn, vừa muốn rút tay về thì đã bị hắn nắm lấy, nhiệt độ nóng rực truyền đến. Kỳ An hoảng hốt, vội vàng dùng tay kia đẩy ra, nhưng cả hai tay liền bị Hiên Viên Sam cầm lấy.

Nàng hoảng loạn nhìn về phía hắn, chỉ nhìn thấy cặp mắt đầy tình ý kia, miệng hắn cong lên thành một đường vòng cung tuyệt đẹp “Kỳ An, ta rất nhớ ngươi!”

34. Chương 34. Dưỡng Bệnh

DƯỠNG BỆNH

Ánh mắt kia làm Kỳ An tâm hoảng ý loạn.

Hơn nửa ngày, mới nói, “Thực xin lỗi!”

Hiên Viên Sam không nói gì, chỉ cầm chặt tay nàng. Lâu sau mới buông ra, khoa tay nói, “Chiến Liệt không sao!”

Kỳ An đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt sáng ngời.

Hiên Viên Sam đẩy lòng thở dài, khoe miệng lại vẫn lộ ý cười, “Thị vệ của hắn đã ngăn cản hắn. Ta thấy hắn không có nguy hiểm gì mới mang ngươi rời đi.”

Gánh nặng trong lòng được trút xuống, Kỳ An càng cười tươi. Hắn không sao, thật là tốt!

Hiên Viên Sam nhìn nàng tươi cười, lặng lẽ xiết chặt bàn tay còn lại.

“Khụ, khụ, khụ...!” Sau một hồi cố nén, Hiên Viên Sam vẫn không nhịn được mà ho khan lên.

Kỳ An vội vàng nâng hắn dậy, nhẹ vỗ lên lưng hắn.

Hiên Viên Sam dựa vào vai Kỳ An, rất lâu sau mới bình ổn lại. Ho làm động đến vết thương, mồ hôi lạnh rịn ra. Kỳ An chờ hắn an tĩnh lại mới nhẹ nhàng bắt mạch.

Hiên Viên Sam nhẹ nhắm mắt lại.

Mất máu quá nhiều, lại tích tụ trong tâm, nhìn gương mặt hắn trong khoảng thời gian ngắn mà tiêu tụy rất nhiều, Kỳ An tự trách không thôi. Nhẹ nhàng đỡ vai hắn, Kỳ An nghiêng người, định để hắn nằm lại giường.

Ai ngờ thân thể vừa động, Hiên Viên Sam liền mở choàng mắt, tay phải đưa lên vai trái nắm lấy tay nàng, kinh hoảng nhìn về phía nàng.

Hắn động động môi, không tiếng động cầu xin, “Kỳ An, đừng đi.” Có lẽ sinh bệnh làm người ta yếu ớt, cho dù biết sẽ làm nàng vất vả, vẫn là muốn tùy hứng một hồi, muốn nàng ở cùng hắn!

Kỳ An gạt gạt đầu, ôn nhu nói, “Ta không đi, ngươi nằm xuống trước.”

Hiên Viên Sam chăm chú nhìn nàng, thật lâu sau mới buông tay nàng ra, chậm rãi nằm xuống.

Kỳ An ngồi vào bên giường, vỗ vỗ tay hắn, “Người ngủ đi, ta sẽ ở trong này cùng người.”

Hiên Viên Sam vẫn mở mắt thật to, khấn trương nhìn nàng.

Kỳ An cười nói, “Hóa ra Vương gia trọn tròn mắt khi ngủ sao?”

Si ngốc nhìn nàng tươi cười, hắn cong khóe môi, nhắm mắt lại.

Kỳ An lấy tay đặt lên trán hắn, mày nhăn lại, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Lông mi run lên, Hiên Viên Sam gắt gao nhắm chặt mắt. Nghe nàng tới trước cửa, nghe tiếng cửa đóng lại, nghe tiếng bước chân đi xa, hắn vẫn không dám mở mắt.

Chỉ là mấy ngón tay đã vì nắm quá chặt mà trắng bệch ra.

Trong Đào Hoa cốc hắn thấy rõ ràng, lúc người kia nằm trong thùng nước thuốc, ánh mắt nàng thật sâu thương tiếc, lúc người kia nằm trên giường, rõ ràng cánh tay nàng đầm đìa máu tươi, mặt đau đến trắng bệch, lại vẫn kiên nhẫn thay hắn đắp chăn, dỗ hắn ngủ.

Hắn, chung quy vẫn không có cách nào đi vào tâm nàng sao?

Nếu như, nếu như hắn thật sự làm người kia bị thương, có phải sẽ vĩnh viễn không được nàng tha thứ?

Cắn chặt môi, Hiên Viên Sam nén nỗi bi ai đang cuộn lên trong lòng. Lại nghe tiếng cửa kẹt lên, một mình đi vào, cước bộ nhẹ nhàng, mang theo khí tức quen thuộc hắn từng sốt, mở mắt ra.

Kỳ An đang bưng một cái chậu, thấy hắn mở mắt, vội vàng đặt chiếc chậu xuống, lấy khăn vò ướt rồi đặt lên trán hắn, nhẹ giọng hỏi, “Sao lại mở mắt ra? Có phải không thoải mái ở đâu? Giờ đã thấy tốt hơn chưa?”

Hắn chớp chớp mắt, chỉ cảm thấy tầm mắt có chút mơ hồ.

Tay giật giật, muốn nói chuyện, Kỳ An đè lại hắn, “Đừng cử động, trước tiên hãy nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì ngày mai hãy nói, được không?”

Hắn nhìn nàng, không cử động nữa, chỉ giật giật môi, “Kỳ An, đừng đi.”

Kỳ An gật gật đầu, “Được!”

Hắn vẫn mở tròn mắt nhìn nàng, Kỳ An than nhẹ một tiếng, đặt tay trái lên chặn trên tay hắn, “Ta sẽ ở đây, người ngủ trước đi đã.”

Hiên Viên Sam nhoẻn cười, nhắm mắt lại.

Kỳ An nhìn tay mình buồn cười lắc đầu, hóa ra một nam nhân dù mạnh mẽ thế nào, lúc bị bệnh cũng thật giống hài tử, người này so với Lăng nhi còn có phần nũng nịu hơn.

Tay trái, là cả đêm không nhúc nhích, Kỳ An chỉ có thể dùng tay kia không ngừng đổi khăn cho hắn. Thẳng cho tới rạng sáng, nàng mới mơ màng tựa vào đầu giường ngủ.

Một đêm này, ngủ thực yên ổn. Lúc Hiên Viên Sam tỉnh lại, ánh mặt trời đã chiếu rọi qua cửa sổ, ấm áp, sáng lạn rạng ngời.

Tay trái giật giật, cảm giác được sức nặng kia, hắn mở to mắt, lúc này mới thấy gương mặt Kỳ An gần trong gang tấc, hơi thở nhẹ nhàng phả vào một bên mặt hắn.

Hiên Viên Sam nhẹ nhàng, từ từ nhích đầu ra sau, cho tới khi quay lại đối diện với mặt nàng, chậm rãi nhắm mắt, cười cực kỳ thỏa mãn.

Nếu như mỗi sáng tỉnh dậy đều có thể nhìn nàng an tĩnh ngủ, thật là hạnh phúc!

Ngược lại, khi Kỳ An tỉnh dậy, bị khuôn mặt phóng đại ngay trước mắt làm giật mình hoảng sợ, nhảy dựng lên.

Nhìn qua bốn phía, lúc này mới phản ứng lại, gõ đầu chính mình, làm sao lại có thể ngủ quên chứ? May mà nàng tỉnh lại trước, bằng không việc hai người gần gũi như vậy sẽ dọa cho những cổ nhân bảo thủ kia thành bộ dáng gì?

Đến gần mới phát hiện khuôn mặt Hiên Viên Sam đỏ bừng, ngay cả cổ cũng đỏ. Có chút nghi hoặc, nàng vội vàng lôi tay hắn ra khỏi chăn bắt mạch, “Không sốt, sao mặt lại đỏ?” Kỳ An đặt tay hắn trở lại trong chăn, mở cửa sổ ra một chút, không khí ngày mới lập tức tràn vào.

Quay đầu nhìn lại, Hiên Viên Sam còn đang ngủ, nàng mở cửa ra, đã thấy Khinh Ngũ bưng một chậu nước đứng chờ ở cửa. Nàng nhận lấy chậu nước, nhẹ giọng nói, “Phiền người nấu một chút cháo, chuẩn bị một ít đồ ăn nhẹ. Cám ơn!”

Khinh Ngũ liên tục xua tay, nói thầm, “Ngài đừng có chiết sát Khinh Ngũ chứ. Khinh Ngũ lập tức đi làm.”

Kiểm chân nhìn vào trong, thấy Vương gia đang nhắm mắt, trong đầu hắn vui vẻ, vì có thể làm Vương gia ngủ một giấc ngon, hắn sẽ thậm chí tha thứ cho nàng tội bất kính lúc trước.

Kỳ An bê chậu nước vào, thấy Hiên Viên Sam vẫn chưa tỉnh.

Nàng liền xắn tay áo lên, vỗ nước lên mặt. Thức đêm là thiên địch của nữ nhân! Rửa mặt xong, nàng ghé sát vào mặt nước quan sát, mới một đêm không ngủ mà thôi, chắc sẽ không thể xuất hiện ngay một nếp nhăn đâu.

Sau khi xác nhận là không có, nàng mới ngẩng đầu lên, nghĩ ngợi một chút lại thấy buồn cười. kiếp trước sống đến hơn ba mươi tuổi nếp nhăn mới xuất hiện, hiện giờ mới hai mươi tuổi đầu mà đã lo lắng rồi.

Nghĩ ngợi lung tung chốc lát mới xoa xoa tay, quay đầu lại, vừa vặn chạm vào một đôi mắt trong trẻo. Hiên Viên Sam đã nhìn nàng một hồi lâu rồi, Hiên Viên Sam giơ hai tay lên, “Kỳ An, người vừa nhìn gì vậy?”

Kỳ An ngượng ngùng cười, “Không có gì, không có gì.” Cho hắn biết nàng nhìn nếp nhăn, không phải là để hắn cười nàng đến chết sao. Bỗng nhớ tới một việc, nàng có chút ngượng ngùng chỉ vào chậu nước, nói, “Cái kia, nếu người muốn rời giường, ta sẽ kêu người đem tới cho người một chậu nước” Cũng không chờ Hiên Viên Sam trả lời, nàng đã quay người đi ra ngoài.

Lúc quay lại, bỗng gặp người.

Hiên Viên Sam đã mặc áo khoác, đang đứng trước chậu nước nàng vừa mới dùng, cực kỳ tự nhiên muốn đưa nước lên rửa mặt.

“Chờ một chút!” Kỳ An quát to một tiếng, Hiên Viên Sam nghi hoặc nhìn nàng.

Kỳ An chạy nhanh tới, vuốt hết nước trong tay hắn, bưng chậu nước đi chỗ khác. Hiên Viên Sam sững sốt

Kỳ An chạy ra ngoài mới thở ra một hơi. Dùng chung nước rửa mặt, cũng quá thân mật đi. Hơn nữa, nàng bấu môi, làn da Hiên Viên Sam đẹp như vậy, vô cùng mịn màng, nàng sợ nước nàng dùng sẽ phá hủy làn da của hắn, như thế thì thật đáng tiếc.

Mãi đến khi ăn điểm tâm, thấy khí sắc Hiên Viên Sam đã tốt hơn nhiều, Kỳ An mới đem lời hôm qua định nói, chậm một chút, mở miệng nói, “Hiên Viên Sam, thực xin lỗi.”

Hiên Viên Sam tựa hồ không đoán được nàng đột nhiên mở miệng như vậy, ngây ngẩn cả người.

Kỳ An hít sâu một hơi, lặp lại, “Thực xin lỗi. Ta cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không biết đã vội vã nói những lời như vậy với người.” Nếu nàng cảm thấy là mình đúng, thì dù chết cũng sẽ không cúi đầu nhưng nếu nàng đúng là sai lầm rồi, thì dù có khó khăn thế nào, nàng cũng phải giải thích. Trước kia, lúc nàng và Trương Sở Du còn yêu đương cuồng nhiệt, có đôi khi nàng cố tình gây sự nháo xong rồi tỉnh táo lại, nàng cũng lập tức xin lỗi. Nhớ lại, Trương Sở Du có nói, cũng vì nàng đáng yêu như vậy nên hắn mới yêu nàng sâu đậm thế.

Nghĩ đến đây lại có chút tự giễu, sâu đậm như thế nào, hóa ra, đều vẫn không thể thắng nổi nhan sắc.

Hiên Viên Sam cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Kỳ An biết hấn đang khổ sở, nếu là nàng, nếu Trường Lan Trường Khanh bị thương hại nàng nhất định hận chết những kẻ làm họ bị thương, chứ đừng nói là tử vong.

Một hồi lâu sau, Hiên Viên Sam mới ngẩng đầu lên, trong đôi mắt mơ hồ có ánh sáng, “Kỳ thật, đối với chuyện của Chiến Liệt, theo tình hình lúc ấy, tuy rằng là bất đắc dĩ nhưng cũng chưa chắc đã không có biện pháp tốt hơn. Ta lại cũng không suy nghĩ nhiều, chọn ngay biện pháp này.” Dừng một chút, nhìn về phía nàng, hai mắt sáng quắc, lông mi hơi nhướng lên, “Bởi vì, ta ghen tị. Người đối tốt với hấn như vậy, trong lòng ta rất đau, cho nên muốn hấn càng đau hơn. Ta cũng sợ, sợ người đối với hấn nảy sinh tình yêu. Chẳng qua sau lại nghĩ, ta sợ người biết chuyện sẽ không chịu tha thứ cho ta, cho nên trước khi phóng hỏa đã làm ướt đồ đạc, khói đặc bay lên sẽ làm các thị vệ để ý, nếu như Chiến Liệt có việc gì thì còn kịp ngăn cản hấn.”

Đối diện với ánh mắt Kỳ An, hấn nhấp khê miệng, “Kỳ thật, võ công Chiến Liệt cũng không dưới ta, liệ hỏa kia không thể đã thương được hấn.”

Tiến lên từng bước, hấn đứng trước mặt Kỳ An, “Kỳ An, trước kia ta chưa từng yêu ai, cũng không biết phải thể hiện như thế nào, ta chỉ có thể dùng phương thức của ta. Nếu như ta sai lầm rồi, người hãy nói cho ta biết, ta sẽ sửa, nhưng, có thể đừng vì ta làm không tốt mà hoàn toàn cự tuyệt ta? Cho dù không ưa thích cũng đừng nói chán ghét? Kỳ An, đồng ý với ta, được không?”

Kỳ An nhìn ánh mắt hấn, thật sâu trong đó là vẻ vội vàng lẫn chờ mong.

Thấy nàng không nói lời nào, Hiên Viên Sam quýnh lên, cầm tay nàng, lại nhìn nàng.

Người như vậy, sao lại thích nàng chứ?

Trường Sở Du có thể không hề ngại ngần phản bội lại bao năm tình nghĩa, hoạn nạn có nhau; Lạc Hoài Lễ lại có thể tuyệt quyết lựa chọn tin tưởng người khác, như vậy nàng, có gì đáng để hấn thích?

Nàng không rõ, cho nên nàng thấp thỏm lo âu, cũng cả không dám tin.

“Ta có chỗ nào tốt chứ?” Tựa hồ đang hỏi hấn, lại tựa hồ hỏi chính mình.

Hiên Viên Sam mỉm cười, mười ngón tay giơ lên, “Ta không biết người tốt chỗ nào, ta chỉ biết, người là tốt nhất!”

35. Chương 35. Học Bắn Tên

HỌC BẮN TÊN

Hiên Viên Ký cuối cùng đã hiểu, từ lúc bắt đầu gặp Hiên Viên Lãng, hấn đã không còn là thái tử gì cả, mà hoàn toàn là một thị vệ, một bảo mẫu.

Ban ngày khi vào triều, hấn ôm Lãng nhi vào trong cung, đưa đến thư viện cùng học tập với các hoàng tử.

Ban đêm lại ôm Lãng nhi về phủ, ăn cơm cùng hấn, sau đó ôm hấn ngủ.

Ngay cả con trưởng của hấn, Hiên Viên Thần Tinh nhìn thấy cũng hâm mộ không thôi.

Hiên Viên Ký cũng chỉ biết cười khổ, không chỉ trưởng tử ấu nữ, ngay cả thê thiếp được hấn sủng ái nhất cũng chưa từng được hấn chăm sóc như vậy.

Nhìn đứa nhỏ này, hần nghĩ, cho dù không có Hoàng thượng nhắc nhở, hần và Lãng nhi cũng thật là hợp ý, yêu thích vô cùng.

Ngày hôm đó không có chuyện gì đặc biệt, buổi triều kết thúc sớm, hần lững thững đi đến thư viện, định đưa Thần Tinh và Lãng nhi về nhà.

Nói đến cũng thật kỳ lạ, theo lý mà nói, đối với hoàng thúc, Lãng nhi phải là bảo bối mới đúng, ko biết vì lý do gì mà cho tới bây giờ vẫn chưa mời giáo viên dạy học cho hần.

Ngày ấy, lúc phát hiện ra Lãng nhi tuy rằng biết chữ, nhưng đối với thi từ ca phú lại hoàn toàn không biết gì, ngay cả đơn giản nhất như Tam Tự Kinh cũng chưa từng học qua.

Có hỏi thì Lãng nhi chỉ là chớp chớp mắt nói, “Nương nói, Lãng nhi còn nhỏ, cần hưởng thụ thời thơ ấu.”

“Thơ ấu là cái gì?”

Lãng nhi nhìn ánh mắt nghi hoặc của hần, “Thơ ấu chính là thời gian còn nhỏ, chính là trước khi được bảy tuổi, chính là Lãng nhi hiện tại.”

Hần cười lạnh, “Hừ! Lòng nhân từ của đàn bà.” Cũng không biết hoàng thúc làm sao, bằg vào tư chất của Lãng nhi, nên sớm dạy học, vì vậy mới khoát tay, “Thái tử ca ca ngày mai đưa ngươi đến thư viện.”

Lãng nhi nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, ngọt ngào cười, “Được, là thái tử ca ca nói nha.” Rồi ôm lấy cổ Hiên Viên Ký cười vui vẻ. Hần đã sớm muốn được đi học, trước kia nhìn những đứa nhỏ khác được đi học, bộ dạng luôn rung đùi đắc ý. Hần nói, nương lại vuốt đầu hần bảo đó là tàn phá lớp mầm non của tổ quốc, đợi hần lớn lên sẽ nói lại chuyện này.

Hiện tại là thái tử ca ca muốn hần đi đọc sách, về sau nương muốn trách cứ, thì trách thái tử ca ca.

Lãng nhi cười đắc ý, Hiên Viên Ký thấy lại cảm thấy phát lạnh, bỗng nhiên nhớ tới một việc.

“Lãng nhi, nương ngươi đâu?” Lúc trước chưa từng nghe hoàng thúc nói qua, hần nghĩ chẳng qua chỉ là một nữ nhân làng nhàng, bởi vậy cũng không hỏi đến cùng. Hiện tại xem ra, hoàng thúc cứ nhiên nghe theo một câu nói của nữ nhân kia, tựa hồ có chút không giống với suy nghĩ của hần.

Lãng nhi tựa vào cổ hần, hai mắt sáng ngời, “Nương ở cùng một chỗ với cha!”

“Nào, nói cho thái tử ca ca, nương Lãng nhi tên là gì?”

“Nương gọi là nương.”

Hiên Viên Ký đau đầu, “Thái tử ca ca muốn hỏi, người khác gọi nương Lãng nhi là gì, giống như Lãng nhi tên là Hiên Viên Lãng vậy.”

Lãng nhi còn thật sự đưa đầu ngón tay ra đếm, “Cha sẽ không kêu, thúc và di kêu tiểu thư, Lãng nhi kêu nương.”

Hắn là hài tử ngoan, hắn không nói dối.

Hiên Viên Ký trừng mắt nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng, bất đắc dĩ buông tha, “Quên đi, chờ hoàng thúc đến đây ta hỏi còn không được sao?”

Đợi đến lúc hắn đến thư phòng thì đã sớm đến giờ cơm trưa, chỉ nhìn thấy Thần Tinh ngồi kia, Hiên Viên Ký nhìn sang bốn phía, “Lãng nhi đâu? Lại đi cùng Lạc Anh rồi?”

Có lẽ vì bộ dạng Lãng nhi và Lạc Hoài Lễ có vài phần tương tự mà cha con Lạc gia cũng đúng là đặc biệt yêu thích Lãng nhi. Lãng nhi đối với Lạc Anh cũng cực thân, làm nũng làm xấu đủ trò. Đối với Lạc Hoài Lễ cũng là nho nhã lễ độ, tuy rằng không có gì ghét bỏ nhưng vẫn làm người ta cảm thấy xa cách.

Lạc Hoài Lễ có một lần rất bất mãn hỏi Lãng nhi vì sao hắn lại bị đãi ngộ kém nhiều như vậy so với Lạc Anh.

Lãng nhi lui vào trong lòng Lạc Anh, nói to, “Bởi vì Lãng nhi chỉ có một ông nội này, nhưng lại có rất nhiều thúc thúc.” Ý nói vì thúc thúc có nhiều nên không đáng quý trọng, khiến cho mấy vị đại nhân dễ khóc dễ cười.

Lạc Hoài Lễ thở dài, “Hiếm có mới là quý, quả nhiên không tồi.”

Vì thế sau khi tan triều, Lạc Anh thường lại đây chơi đùa với Lãng nhi, gặp lúc Hiên Viên Ký có việc bận thì sẽ đưa Lãng nhi ra cung đi dạo, buổi tối lại đưa về phủ thái tử. Cũng may có đám người Phụng Định đi theo nên hắn cũng yên tâm để cho bọn họ đi.

Thần Tinh chần chừ đi tới, khuôn mặt nhỏ bé chực khóc, lắc đầu, “Phụ thân, tiểu thúc thúc là bị Tiêu Lịch đưa đến sàn vật.”

Ánh mắt Hiên Viên Ký ngưng lại, thở một hơi, “Người nói là Tiêu Lịch, thống lĩnh cấm quân Tiêu Lịch?”

Nước mắt dâng đầy mắt, Thần Tinh cố nén không để rơi xuống, dùng sức gằn đầu “Ân, Thần Tinh có đi cùng, Tiêu Lịch lại ôm tiểu thúc thúc, thoáng cái đã không thấy tăm hơi.”

Hiên Viên Ký vỗ vỗ đầu nhi tử, nghĩ nghĩ rồi cao giọng nói, “Người đâu, đưa thể tử hồi phủ.”

Thần Tinh giữ chặt hắc, ngửa đầu hỏi, “Phụ thân, người muốn đi đâu?”

Hiên Viên Ký nhìn ra xa, khoe miệng cười cười, “Sàn vật.”

Phía trên sàn vật, tiếng kêu giết từng trận.

Còn ở chỗ luyện bắn tên lại một đám người đứng lặng yên không tiếng động. Nguyên nhân chính là vì thống lĩnh cấm quân Tiêu Lịch. Nghe đồn chính là thần tiễn xạ thủ, năm đó hoàng thượng phải hạ ba đạo thánh chỉ mới “cướp” được người từ tay Tiêu lão tướng quân. Ngày thường trầm mặc thiểu ngôn, chế hạ cực nghiêm, giờ phút này lại tự mình dạy một tiểu hài tử bắn tên, mặt lại tươi cười, làm sao không làm người khác ngạc nhiên?

Hiên Viên Ký chậm rãi bước lại, nhìn thấy Tiêu Lịch tươi cười, lại có chút suy nghĩ.

Tài bắn tên của Tiêu Lịch được cho là thiên hạ đệ nhất. Từ trước đến nay, ngoại trừ người trong Tiêu gia quân và cấm quân, cực ít người có thể được hắc chỉ điểm. Lúc này cư nhiên chủ động dạy Lăng nhi, thực sự là không thể tưởng tượng.

Khuôn mặt nho nhỏ của Lăng nhi lộ vẻ nghiêm túc. Trên chóp mũi điểm điểm mồ hôi, khuôn mặt vì phơi nắng mà đỏ bừng, lại chỉ cẩn thận nghe Tiêu Lịch giảng giải cái gì, thi thoảng khẽ hỏi một câu.

Tiêu Lịch, Lăng nhi, còn cả khuôn mặt tương tự Lạc Hoài Lễ? Linh quang chợt lóe, Hiên Viên Ký “A!” lên một tiếng, tựa hồ cũng bị ý nghĩ của chính mình làm hoảng sợ, hắc khiếp sợ nhìn về phía Lăng nhi, cái ý tưởng kia, cũng càng ngày càng rõ ràng.

Nhưng hắc lập tức lại hung hăng lắc đầu, làm sao có thể như vậy? Nếu quả thực là thế, làm sao Lăng nhi lại biến thành thể tử vương phủ, lại được sủng ái như vậy?

Nhưng nghi hoặc trong lòng ngày càng tăng Hiên Viên Ký không khỏi nhìn lại Lăng nhi, chỉ cảm thấy trên khuôn mặt kia tựa hồ thật sự có thể nhìn ra bóng dáng của người đó.

Hiên Viên Ký đi đến phía sau Phượng Định, vỗ vỗ vai hắc.

Phượng Định chấp tay hành lễ, tầm mắt lại chăm chú nhìn vào tiểu thể tử, một lát cũng không dám lơ là.

Hiên Viên Ký sóng vai đứng cùng hắc, cũng nhìn Lăng nhi, giống như lơ đãng hỏi, “Phượng Định, sinh nhật Lăng nhi là khi nào nhỉ?”

Ánh mắt Phượng Định chợt lóe trong sát na, lập tức trả lời, “Tiểu thế tử gần đây mới trở về Vương phủ, Phượng Định không biết.”

Hiên Viên Ký đậm đậm cười, “Nương của Lãng nhi đâu? Phượng Định đã gặp qua chưa? Có phải là một giai nhân khuyên thành tuyết thế hay không? Bằng không sao có thể sinh ra một hài tử như Lãng nhi?”

Phượng Định cũng cười, “Chủ mẫu dung nhan, thuộc hạ không dám bình luận.”

Hiên Viên Ký cũng không hỏi lại, chỉ gật gật đầu, “Mười tám vệ của hoàng thúc, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Qua hai canh giờ, Lãng nhi đã không giương nổi cung nữa. Nhìn cánh tay nhỏ bé, ánh mắt Tiêu Lịch tối sầm lại, thấp giọng nói, “Lãng nhi thiếu gia, hôm nay đã đau tay rồi. Ngày mai Tiêu Lịch sẽ chuẩn bị cung tên cho ngài, ngài có thể tự mình luyện tập, không cần phải vận sức giương cung như hôm nay nữa.”

Lãng nhi lau mồ hôi, chẳng hề để ý vỗ vỗ tay, “Lịch thúc thúc, không sao, tay sẽ khỏi rất nhanh thôi.” Ngẩng đầu lên hai mắt sáng long lanh, “Lịch thúc thúc, ngày mai ngươi có đến dạy Lãng nhi không? Lãng nhi thực ngốc, còn chưa học giỏi.”

Hai mắt nóng lên, Tiêu Lịch ngồi xổm xuống bế hắn, “Không phải đâu Lãng thiếu gia học rất khá!” Bởi vì, tiểu thiếu gia là cùng một huyết mạch với lão tướng quân a, trời sinh tướng tài, làm sao học không tốt chứ?

“Lịch thúc thúc!” Nhận thấy cảm xúc của hắn, Lãng nhi sờ sờ gương mặt hắn, kêu lên.

Tiêu Lịch nhếch môi cười, “Tiêu Lịch thực cao hứng!” Lão tướng quân ở trên trời nhìn thấy tiểu thiếu gia cũng sẽ thật cao hứng, thật kiêu ngạo đi!

Trên đường trở về, Hiên Viên Ký ôm Lãng nhi, hỏi hắn, “Lãng nhi, nương ngươi những năm gần đây có khỏe không?”

Lãng nhi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, Hiên Viên Ký cũng bình tĩnh nhìn lại, khoe miệng tươi cười, “Ta rất muốn gặp nàng!”

Lãng nhi vươn hai tay ôm cổ hắn, rất lâu sau mới nói, “Nương mà gặp Lãng nhi sẽ rất cao hứng.” rồi mếu máo nói, “Lãng nhi cũng muốn gặp nương!”

Nhân tình có chút ướt, Hiên Viên Ký hít một hơi, ôm Lãng nhi, nhắm mắt không nói.

Ngày hôm đó, Hiên Viên Sam nhận được thư từ kinh thành, là Lăng nhi viết, trên phong thư viết “Lăng nhi nương”

Bởi vì Hiên Viên Sam còn chưa bình phục nên lúc nhận được thư, Kỳ An cũng đang ở bên cạnh. Nhìn thấy phong thư, cũng không nói gì, “Cũng thật tình quái đi”, trên gương mặt là nụ cười sủng nịnh, tiểu Lăng nhi của nàng, không biết hiện tại thế nào?

Lúc mở thư ra xem thì chợt sững sờ.

Nhìn thần sắc của nàng, Hiên Viên Sam đi tới nhìn vào tờ giấy.

Trên tờ giấy vẽ một cái mặt khóc, nước mắt kéo dài thật dài, bên cạnh viết một dòng chữ, “Nương, Lăng nhi sắp hết nước mắt rồi, người mau tới!”

36. Chương 36. Có Người

CÓ NGƯỜI

Hiên Viên Sam bị bệnh, giảm đi vài phần kiêu căng tôn quý, lại thêm một ít thanh nhã nhu hòa.

Hiên Viên Sam vốn không thể nói chuyện, từ sau khi Kỳ An đến đây, Khinh Ngũ cũng thức thời không tới quấy rầy, vì thế trong phòng cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến mức Kỳ An cảm thấy mất tự nhiên.

Bất kể là ai, nếu bị một người nhìn chằm chằm tựa như nhìn không bao giờ đủ, đều không thể tự nhiên được.

Kỳ An vô lực, có chút xấu hổ nhìn về phía Hiên Viên Sam, “Người còn muốn nhìn tới khi nào?” làm hại nàng tay chân cũng không biết để đâu.

Hiên Viên Sam vô tội chớp mắt, rời tầm nhìn sang một bên.

Kỳ An thở một hơi, ngồi xuống uống một ngụm trà. Nhưng không đợi nàng nuốt nước trà xuống, cảm giác đó lại trở lại. Nàng quay đầu, quả nhiên đôi mắt Hiên Viên Sam lại đang dán lên nàng.

Nước trong miệng thiếu chút nữa làm nàng sặc chết. Cố gắng nuốt xuống, nàng trừng mắt nhìn Hiên Viên Sam.

Hiên Viên Sam cười, hai mắt sáng rỡ, ngón tay nhẹ nâng “Ta muốn nhìn, để biết không phải là mộng.” Phải tận mắt nhìn thấy, mới không cảm thấy đây không phải là hạnh phúc mà hẳn chỉ có được trong mơ.

Trong lòng bỗng nhiên đau xót, Kỳ An mở miệng định nói gì đó.

Rèm cửa lại đột nhiên bị nâng lên, một người tiến vào.

“Vương gia, hôm nay thế nào?” Mạc Nhược cười tươi như ánh dương, hồn nhiên không biết hẳn đã phá vỡ tràng cảnh gì.

Khinh Ngũ theo phía sau, vào nhìn sắc mặt vương gia, cẩn thận trả lời, “Vương gia đỡ nhiều rồi, làm phiền đại nhân lo lắng.”

Mạc Nhược đánh giá sắc mặt Hiên Viên Sam, quả nhiên là hồng hào hơn nhiều, ánh mắt hàm chứa ý cười quét về phía Kỳ An, “Công lao của tiểu Thất a!”

Lời định nói bị nuốt trở về, Kỳ An tức giận

Ý cười trong mắt Mạc Nhược không giảm, sắc mặt lại vẫn như thường, “Người đương nhiên là tiểu Thất Tiêu gia tiểu Thất.” Trong giọng nói hàm chứa ý kiên định, không có nửa phần để phản bác.

Kỳ An nhìn thẳng vào hắn nửa ngày, cuối cùng cụp mắt xuống.

Mạc Nhược lại cười, lặp lại lần nữa: “Người chính là Tiêu gia tiểu Thất, người phải nhớ cho kỹ.”

Năm đó hắn ngàn vạn lần không đồng ý, chỉ là khi đó tiểu Thất đẩy người mỗi một, vô cùng tuyệt vọng, hắn sợ nếu giữ nàng lại, Lạc Hoài Lễ có thể sẽ chết đi tất cả sinh cơ nơi nàng.

Cho nên lúc nàng lộ nụ cười sâu thẳm, mắt hàm cầu xin, hắn đã chiều theo mong muốn của nàng, để nàng rời đi.

Hắn nghĩ, nàng chỉ là tạm thời rời đi, lại không biết nàng đã tính toán để rời xa mãi mãi.

Hắn nghĩ, nàng chỉ là muốn quên đi, lại không biết nàng đã tuyệt vọng, tâm đã chết.

Nghĩ đến đây, hắn nghiêng răng nghiêng lợi tiến vài bước về phía tiểu Thất, hai tay đè vai nàng lại, “Người, ngu ngốc, thế nhưng cứ như vậy, cứ như vậy...” Trong lòng vừa tức vừa đau, rốt cuộc hắn vẫn không thể nói hết câu.

Kỳ An kinh ngạc nhìn bộ dạng vội vàng của hắn, cuối cùng không tìm được những lo lắng trong lòng, bao nhiêu ủy khuất chất chứa bấy lâu dường như bắt đầu buông lỏng.

Nàng nhẹ nhàng dựa đầu vào trước ngực Mạc Nhược, khẽ nhắm mắt lại, “Mạc đại ca!”

Tiếng gọi mềm nhẹ mà hàm chứa bao sóng gió cuộc đời, bao chua xót cõi lòng.

Lòng Mạc Nhược mềm nhũn, thuận thế ôm nàng, thở dài một hơi, “Nha đầu ngốc, Mạc đại ca biết, tiểu Thất nhà chúng ta đã chịu ủy khuất rồi.”

Kỳ An lắc đầu, “Ta chẳng qua chỉ là đánh cược, nhưng kết quả lại là ta thua, mà vật cược, là cả đời này đau khổ.”

Mạc Nhược còn chưa kịp nói gì, đã nghe Khinh Ngũ hét lên một tiếng kinh hãi, “Vương gia!” Hai người cùng ngẩng đầu lên, nhìn sang bên đó.

Hiên Viên Sam sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trên người một chiếc áo mỏng, đứng ở bên giường hai tay siết chặt.

“Vương gia!” Khinh Ngũ đưa tay ra định đỡ, lại bị hấn hất ra.

Đầu hấn ngẩng cao, mang theo tất cả khí thế, cả bao khí chất cao quý.

Cực thông thả nâng tay, từ từ vũ động trong không trung, “Lạc Hoài Lễ là cái gì, làm sao có thể đại biểu cho toàn bộ nam tử trong thiên hạ? Tống Kỳ An, nếu người muốn cược, bốn vương sẽ cược với người.”

Khóe miệng hấn cong lên, “Nếu người thắng, bốn vương hứa sẽ bồi người cả đời; còn nếu bốn vương thắng, người sẽ phải ở bên bốn vương cả đời.”

Xin hỏi, như vậy có gì khác nhau? Đến lúc có thể phản ứng lại, Kỳ An rất muốn hỏi câu này. Nhưng Mạc Nhược lại phản ứng nhanh hơn, ôm lấy tay nàng, “Được, nàng cược!”

“Mạc đại ca?” Kỳ An vô lực gọi một tiếng.

Mạc Nhược cúi đầu cười, “Tiểu Thất, đã muốn cả đời tâm động, cùng lắm thì, lại thua một lần.”

Nàng căng thẳng nhìn về phía Mạc Nhược, một hồi lâu sau mới chậm rãi lắc đầu, “Nhưng, thua thêm một lần, chính là vạn kiếp bất phục.” Rồi nàng đẩy Mạc Nhược ra, xoay người chạy ra ngoài.

Ánh mắt Hiên Viên Sam ngưng lại, cực nhanh vươn tay ra, lại bị Mạc Nhược ngăn lại. Mạc Nhược nhìn bóng dáng lão đảo kia, trên mặt lộ vẻ chua xót.

“Hãy chờ nàng, chỉ là không thể để nàng đắm chìm trong thế giới của chính mình.”

Trầm mặc trong chốc lát, Mạc Nhược ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén, “Ta tuyệt đối không cho phép người nào làm tổn thương nàng nữa. Cho dù đối phương có địa vị tôn quý như Vương gia.”

Hiên Viên Sam cũng không chút yếu thế nhìn lại hắn, lâu sau mới vẫy tay với Khinh Ngũ.

Khinh Ngũ nhìn theo bàn tay đang chuyển động của vương gia, “Ta cũng sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn thương nàng, cho dù là chính ta. Mạc Nhược, từ nay về sau, bảo vệ nàng là quyền lợi của ta.

Mạc Nhược nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Hiên Viên Sam, đột nhiên cười, “Mạc Nhược nghe nói, Vương gia chưa từng có người làm ấm giường, không biết lời đồn có tin được hay không?”

Hiên Viên Sam sững sốt, tai dâng lên màu đỏ, nửa ngày sau mới như có như không gật gật đầu.

Khinh Ngũ chỉ hận không thể đâm đầu vào chậu hũ cho chết đi, thân phận tôn quý như Vương gia, đến nay còn chưa gần nữ nhân, truyền ra mà không bị chê cười mới là lạ. Ánh mắt phẫn hận đổ về phía Mạc Nhược, đồ ngọc diện hồ ly âm hiểm giả dối, dám khi dễ vương gia ngày thơ của hắn.

Ánh kinh ngạc chợt lóe trong mắt, Mạc Nhược nhìn về phía hắn, “Người có biết quá khứ của nàng? Có biết người kia?”

Hiên Viên Sam mím môi gật đầu, sắc mặt âm trầm dọa người.

“Người có biết với thân phận của người sẽ gặp phải chuyện gì không?”

Hiên Viên Sam gật đầu.

“Có biết nàng muốn gì không?”

Hiên Viên Sam ngẩng đầu lên, trong mắt là ánh sáng nhu hòa, ngón tay nhẹ đưa, Khinh Ngũ vội vàng mở miệng, “Nàng bắt quá là sợ làm hại tới hài tử!”

Mạc Nhược nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, “Vì sao lại không gặp người trước chứ?”

Hiên Viên Sam lui về phía sau từng bước, tựa hồ không đứng vững, trong mắt hiện lên tia thống khổ. Rõ ràng, hắn có cơ hội, là hắn đã buông tay ra. Ý nghĩ này, mỗi khi nhớ tới, lại làm hắn đau đớn khôn cùng.

Kỳ An cũng không đi xa, nàng đứng ở cửa hoa viên, cố gắng bình phục nỗi lòng.

Nàng kỳ thật cũng không chân chính là tiểu Thất. Nếu như là Tiêu Thất thiên chi kiêu nữ, nhận hết sủng ái, sẽ có dũng khí thử lại một lần. Đáng tiếc nàng không phải là Tiêu Thất tuyệt sắc dung nhân, hiển hách quang hoàn, mà chỉ là Kỳ An bình thường.

Tổng Kỳ An là cái gì? Cùng lắm chỉ là một nữ tử bình thường ở xã hội hiện đại, tùy tiện gis tay là có thể quơ được một nắm to. Mà Trương Sở Du, cũng chỉ là một nam nhân bình thường, cho dù có được chút thành tựu, cũng làm sao mà so được với Hiên Viên Sam thân phận tôn quý, tuyệt thế dung mạo? Cho dù là vậy, Trương Sở Du cũng không để ý tới bao năm tình cảm, vẫn tìm vui nơi khác.

Có lẽ nàng không có bề ngoài đặc sắc, kém về thanh xuân tịnh lệ so với người khác, cho nên lúc nàng trở thành Tiêu Thất, cho dù trong lòng có vài phần bất an, nàng vẫn dũng cảm muốn thử lại một lần. Nhưng lúc này đây, nó vẫn làm nàng đẩy mình thương tích.

Trương Sở Du và Lạc Hoài Lễ, đều ưng thuận hứa hẹn với nàng, những điều tốt đẹp ban đầu đó, ai có thể nói không phải chân tâm? Nhưng kết cục thì sao? Ôm lấy nữ nhân khác, lại quay ra thương hại nàng. Nói muốn chăm sóc cho nàng. Buồn cười! Lúc bọn hắn nói ra những lời đó, chính là lúc chà đạp lên tình yêu của nàng, cũng là giẫm đạp lên tôn nghiêm của nàng.

Tổng Kỳ An, tuy rằng bình thường, nhưng lại là một nữ tử kiêu ngạo. Cho dù tình thâm tận xương, người đã bỏ qua, ta cũng không cần, tuy là tê tái ruột gan cũng phải đem hết tình cảm kia đào ra.

Nàng tin tưởng những tốt đẹp ban đầu, nhưng lại hoài nghi, lại sợ hãi, không biết tương lai sẽ thế nào.

Cho nên, nàng tin Hiên Viên Sam giờ phút này là chân tâm, nhưng nàng sợ hãi cho tương lai.

Một lần thất bại đã làm nàng đau lòng. Hai lần thất bại cũng đủ làm người ta tuyệt vọng. Nàng chung quy vẫn là một nữ nhân, nàng cũng sẽ bị thương, sẽ sợ hãi, yếu ớt, sợ một lần nữa bị thương sẽ không thể đứng lên được.

Hiên Viên Sam, một nam nhân như vậy, làm sao có thể cùng với một Kỳ An bình thường thế này!

Nàng vô lực cúi đầu, “Hiên Viên Sam, sao lại yêu một người bình thường như ta chứ!

Bi thương! Tuyệt vọng!

Hiên Viên Sam đi đến trước người nàng, lấy tay ôm nàng, rất chăm chú, tựa như muốn đem nàng dung nhập trong thân thể.

Kỳ An thân thể chấn động, lại vô lực tránh khỏi, chỉ nhắm mắt không muốn mở ra.

Hiên Viên Sam xoay người nàng lại, những ngón tay thon dài xoa lên khuôn mặt nàng, xoa lên mắt nàng, cúi đầu gần tai nàng, khẽ gọi “Người nhìn ta!

Kỳ An không chịu mở mắt. Hắn liền cố chấp tiến sát đầu vào tai nàng, hơi thở ấm áp phả lên mặt nàng.

Kỳ An rốt cục bắt đầu dần dần mở to mắt.

Ánh mắt hắn trong trẻo, khóe miệng hàm chứa đắc ý, “Nếu như ngươi sợ hãi, vậy ngươi sẽ chờ đến lúc thích ta, một ngày, một năm, hoặc là cả đời. Cho đến một ngày, ngươi không còn sợ hãi, ngươi lại đến yêu ta. Như vậy, có thể không?”

Có thể không? Bờ môi hắn mấp máy lặp lại.

Kỳ An nhìn hắn. Có thể không? Nàng cũng đang hỏi chính mình.

37. Chương 37. Sinh Nhật

SINH NHẬT

Kỳ An chung quy không trả lời, mà Hiên Viên Sam cũng không hỏi thêm.

Gió thổi tà áo hắn bay lên nhẹ nhẹ.

“Khụ! Khụ! Khụ!” Hiên Viên Sam không nhịn được, ho nhẹ lên.

Kỳ An cả kinh, nhớ ra hắn còn chưa khởi hân, lại mặc một manh áo mỏng đuổi tới, nàng vội vàng đỡ lấy cánh tay hắn, nhẹ nhàng nói, “Trước tiên hãy về nằm nghỉ, thân thể quan trọng hơn.”

Hiên Viên Sam cúi đầu nhìn nàng, một cảm giác ấm áp lan từ nơi tay nàng vào trong lòng hắn. Hắn cong khóe miệng, vui sướng gật đầu.

“Tiểu Thất, ngươi đối với Vương gia, thật sự không hề động tâm sao?” Sau khi sắp xếp cho Hiên Viên Sam xong, Mạc Nhược đưa Kỳ An trở về. Trên đường, đột nhiên hỏi một câu.

Kỳ An cắn cắn môi, không nói gì.

Mạc Nhược vỗ vỗ đầu nàng, “Nhìn về góc độ là nam nhân, Hiên Viên Sam đúng là khó gặp. Trước khi có người trong cuộc sống, hắn có thể cầm giữ chính mình, hiện giờ có tình với ngươi, làm sao có thể xằng bậy?”

Kỳ An cúi đầu chăm chú bước, tựa hồ không nghe thấy.

Mạc Nhược thở dài, nhẹ nhàng nói, “Tiểu Thất, ngươi không biết ngươi là nữ tử đáng yêu cỡ nào sao?”

Kỳ An ngẩng đầu, ánh mắt mông lung, “Nhưng mà, Mạc đại ca, dung nhan rồi sẽ tàn, một ngày nào đó, ta cũng sẽ biến thành một lão thái bà nhiều chuyện, mà nữ tử đáng yêu trong thiên hạ đâu chỉ có ngàn vạn người, lại không ngừng xuất hiện.”

Nhìn nàng thật kỹ, lâu sau Mạc Nhược mới cười khẽ, “Hiên Viên Sam địa vị thế nào? Có dạng nữ tử nào mà hần chưa thấy qua? Nếu chỉ cần thanh xuân mỹ mạo hần tùy thời có thể có. Hiên Viên Sam trời sinh thanh lãnh, hơn hai mươi năm mới tìm được người, làm sao có thể nông cạn như vậy?”

“Tiểu Thất, người như Hiên Viên Sam, nếu không động tâm, sẽ là cả đời cô tịch; còn nếu đã động tâm, một khắc đó chính là một đời. Mạc đại ca biết, chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu. Nếu người không có nửa điểm động tâm với hần, vậy cũng không sao, việc này ta vĩnh viễn sẽ không nhắc ại. Nhưng nếu đã có tâm, sao không cho hai người một cơ hội, thành toàn lẫn nhau?”

Kỳ An há miệng thở, dưới ánh mắt chờ mong của Mạc Nhược, đột nhiên không thể nói nên lời.

Mạc Nhược cười, kéo tay nàng đi thẳng về phía trước, “Tiểu Thất của chúng ta đừng cảm hơn bất cứ ai, dù đau dù khóc vẫn sẽ tiếp tục bước đi.”

Giơ tay trái lên, nắm tay lắc lắc, “Tiểu Thất của chúng ta là cô nương đáng yêu nhất thiên hạ!”

Kỳ An cười thành tiếng, thật sự không thể tưởng tượng được Đại Lý tự khanh đại nhân cũng có lúc ngây thơ như vậy.

Mạc Nhược cười híp mắt, nghiêng đầu nhìn nàng, “Đây là hần nói, trước kia ta không hiểu, chỉ cảm thấy hần quá yêu chiều muội muội. Giờ thì ta biết, hóa ra mắt nhìn người của hần đúng là đệ nhất. Tiểu Thất của chúng ta đúng là là cô nương đáng yêu nhất thiên hạ.”

Hình dáng hần sáng lòa lên dưới ánh mặt trời, Kỳ An nhìn không được, cười loan khoe miệng.

Trường Khanh đi theo phía sau, nhìn không chớp mắt, tiểu thư cười làm ánh mặt trời phá lệ sáng lạn!

Ngày hôm sau tới vương phủ, Kỳ An vừa vào tới cửa đã thấy rất nhiều hạ nhân đang lui tới vẻ rất bận rộn.

Khinh Ngũ chạy tới, “Sắp tới sinh nhật vương gia, có quà của hoàng thái phi và Hoàng thượng ban cho.”

“Sinh nhật?” Kỳ An chớp mắt mấy cái.

“Đúng vậy, đầu tháng năm.” Khinh Ngũ rõ ràng rất vui vẻ.

Kỳ An nhìn xung quanh, “Vương gia các người đâu?”

“Vương gia đang nghỉ trưa!”

Kỳ An nhìn trời, quay người, “Ta về vậy, ngày mai lại tới.”

“Đừng!” Khinh Ngũ quát to một tiếng, vội vàng đứng chắn trước mặt nàng, “Nói không chừng Vương gia đã tỉnh rồi, chúng ta tới xem thế nào! Nếu vẫn còn đang ngủ, người đi cũng không muộn!”

Bị thanh âm cao vút của Khinh Ngũ làm cho hoảng sợ, Kỳ An máy móc gật gật đầu, “Được!”

Khinh Ngũ lau mồ hôi, chạy trước dẫn đường. Hần mà để cho người mà Vương gia mong ngóng từ sáng bỏ đi mất, Vương gia còn không đem hần ra mà lột da sao?

Mới tới gần cửa, đã nghe thấy trong phòng có tiếng động, hỗn loạn, còn có thanh âm nữ tử.

Kỳ An khựng lại, hồ nghi nhìn về phía Khinh Ngũ, “Hiện tại không tiện, ta nên...” Lời còn chưa nói xong, cửa phòng bỗng nhiên mở ra, ngay sau đó, một cỗ sương trắng cuốn một vật thể bay ra.

Trường Khanh tay mắt lanh lẹ che chở phía trước Kỳ An, tay phải vung lên, liền cuốn ngay vật thể đang bay về phía Kỳ An vào trong lòng. Tuy nhiên, cảm giác nhấn nhai ầm ập khiến Trường Khanh kinh ngạc mở to mắt, vội vàng duỗi tay ra.

“A!” Một nữ tử thanh lệ bị đẩy bật ra từ tay hần. Quần áo ướt đầm, cảnh xuân ảm hiện, chẳng qua thoát nhìn thì có vài phần chật vật.

Trường Khanh sắc mặt âm trầm, lui về phía sau vài bước, lấy tay xoa xoa lên quần áo.

Kinh ngạc ban đầu qua đi, Kỳ An thấy rõ tình trạng của nữ tử kia, trên áo trắng nàng ta có vết máu đã biến thành màu đen.

Kỳ An hướng Khinh Ngũ, chỉ chỉ nữ tử trên mặt đất, ý bảo hẳn nhanh tới xử lý.

Là nữ nhân, lại gần như trần truồng trước mặt nam tử như vậy là không tốt.

Kỳ An nhắc chân bước vào buồng trong. Trong phòng hơi nước lượn lờ, hương khí bốn phía. Hương khí này là gì vậy? Kỳ An nhìn về chiếc lư hương giữa phòng, hơi hơi nhíu mày.

Ngay lúc đó, một cỗ hơi nước lại bay ra từ sau bình phong mang theo áp lực nặng nề cơ hồ khiến người ta hít thở không thông, phóng tới phía nàng.

“Tiểu thư!” Trường Khanh đang đứng bên ngoài chưa kịp hét xong đã bay nhanh vào phòng.

Chẳng qua là có một thân ảnh còn nhanh hơn hẳn. Tiếng hô vừa dứt thì tiếng nước vang lên, thân ảnh bay ra từ sau bình phong. Cánh tay dài duỗi ra, đem Kỳ An ôm vào trong lòng, cột nước kia liền đập vào lưng hắn.

Hiên Viên Sam khẩn trương nhìn xuống người ở trong lòng.

Kỳ An lắc lắc đầu, “Ta không sao!” Chẳng qua là không kịp phản ứng, rốt cục đã xảy ra chuyện gì mà hắn lại có vẻ nổi giận.

Hai đầu mày vẫn nhíu lại, cánh tay Hiên Viên Sam nắm thật chặt, “Ta nghĩ, ngươi là, ngươi là...” còn chưa nói xong, hẳn dường như nhớ tới cái gì, nhìn ra bên ngoài, Khinh Ngũ vẫn còn đang hoảng sợ đỡ lấy nữ tử quần áo xộc xệch kia.

Hắn quay đầu lại, nhìn về phía Kỳ An, mở miệng, “Kỳ An, ta không phải. Nàng...” miệng hắn nói quá nhanh, Kỳ An hoa mắt không kịp nhìn.

Hiên Viên Sam sốt ruột, não ý càng sâu, “Ta kêu nàng ta cút ra ngoài, đáng chết!”

Kỳ An nén cười, đưa tay đặt lên vai hắn, “Ngươi không cần gấp, từ từ nói. Nhưng mà Vương gia, ngài có thể trước hết mặc quần áo vào không?” Nàng đang một mực ngẩng đầu nhìn lên trên, không biết Khinh Ngũ và Trường Khanh thì thế nào, nhưng bọn họ là nam nhân, không cần để ý, nàng lại bị một người trần truồng ướm sùng ôm vào trong ngực, tư vị cũng không tốt lắm.

Hiên Viên Sam sững sốt, chậm rãi cúi đầu nhìn xuống thân thể mình.

Kỳ An chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe lên, Hiên Viên Sam đã không thấy tăm hơi bóng dáng, còn đằng sau bình phong thì truyền đến âm thanh tay chân luống cuống.

Khinh Ngũ đã thấy tảng đá đè nặng trong tim được vứt bỏ, buông người trong tay ra, vọt vào sau bình phong.

Khuôn mặt kia từ xanh chuyển đỏ, từ kinh ngạc sang khiếp sợ, thật sự là biến hóa cực nhanh, bình sinh hiếm thấy.

Kỳ An ngừng cười, thanh thanh giọng nói, “Ta ra ngoài trước, lát sau sẽ vào.”

Tiếng động sau bình phong tạm dừng, có tiếng Khinh Ngũ truyền ra, “Được, Tổng cô nương chờ bên ngoài một chút.”

Kỳ An gật đầu đi ra ngoài. Nữ tử kia đã rời khỏi, chỉ có Trường Khanh đứng đó. Kỳ An kéo tay áo hắn, đi sâu vào trong hoa viên mới buông hắn ra, cười ha ha.

Việc xảy ra hôm nay thật sự là quá buồn cười.

Nhìn thấy tiểu thư vì cười to mà đỏ hồng gương mặt, Trường Khanh cũng hơi hơi loãn khóe miệng.

Mãi tới khi Khinh Ngũ đến, Kỳ An mới miễn cưỡng ngừng cười.

Lúc nàng vào phòng, Hiên Viên Sam đã nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, mà lư hương kia, Kỳ An cứ nhìn đến là muốn phá bỏ.

Hiên Viên Sam nhìn thấy nàng đến thì mắt sáng lên, bàn tay đưa ra khỏi chăn muốn nói gì đó.

Kỳ An đè tay hấn lại, thuận thế đặt ngón tay lên cổ tay hấn, một bên hỏi Khinh Ngũ, “Miệng vết thương đã băng bó tốt chưa?”

Khinh Ngũ sững sốt, bất an nhìn Hiên Viên Sam, “Không có, vài miệng vết thương trên lưng đều chưa băng bó. Vương gia sốt ruột, không cho Khinh Ngũ băng bó cho người.” Nói xong, lại như nghĩ tới cái gì, “Người làm sao mà biết được?”

Khinh Ngũ tính tình dễ thương như vậy, thật sự khiến người ta ưa thích, thêm vào một lòng trung thành với chủ, cũng là khó kiếm.

Kỳ An khẽ cười, “Trên vạt áo nàng kia có vết máu.” Vết thương như vậy chính là ở trên lưng hấn. Nàng kia chắc chắn cũng chỉ dám ôm sau lưng hấn thôi!

Loại hương khí liễu nhiễu trong phòng này không phải là loại làm cho người ta tâm khí bình hòa. Xem mạch một lúc, Kỳ An cúi đầu thở dài một tiếng, “Máu người đã biến thành màu đen, nếu kìm nén, thật không tốt cho cơ thể!” Nam tử trên thế gian, nhất trọng dục, hấn đã làm cho người ta không biết nói gì cho phải.

Hiên Viên Sam cứng đờ người, lại nghĩ tới tình trạng vừa rồi, mặt đỏ lên, hấn vội quay đầu đi không dám nhìn nàng, trong lòng thấp thỏm.

Cố gắng bình tĩnh một chút, hấn mới quay đầu lại nhìn Kỳ An, mở miệng nói, “Nội công tâm pháp của ta tính thuần âm hàn, thuốc kia sẽ không làm ta thương tổn.”

Kỳ An buông tay hấn, quay lại đầu lại nói, “Khinh Ngũ, đem thuốc và băng gác lại đây cho ta.”

Kỳ An đứng dậy, muốn kéo chăn ra, mới phát hiện hấn đã nhắm mắt lại, gắt gao túm lấy chăn, không chịu động đậy, khuôn mặt cũng đỏ rực lên.

Kỳ An giật giật, “Người giữ chặt thế này làm sao ta bôi thuốc được?”

Lông mi run lên, vẫn là bất động.

Kỳ An buồn cười, “Không có việc gì làm, ta về vậy?”

Hai mắt lập tức mở ra, đen lay láy. Bình tĩnh nhìn nàng trong chốc lát, lại nhắm lại, tay dần dần buông lỏng.

Máu chảy rất nhiều trên miệng vết thương, nói vậy là vừa rồi hấn thật sự giận dữ mới làm rách miệng vết thương thế này.

“Nữ tử vừa rồi, kỳ thật bộ dạng không tồi!” Kỳ An vừa lấy thuốc vừa nói.

Thân thể Hiên Viên Sam cứng đờ, muốn xoay người lại.

Kỳ An nhẹ nhàng đè lại, không cho hấn động, “Nghe nói đó là quả hoàng thái phi ban cho người nhân ngày sinh nhật a!”

Hiên Viên Sam dùng sức quay đầu lại, rất là vất vả, “Ta không cần.

Kỳ An cười, nhanh tay đem băng gác băng bó vết thương lại, lâu sau mới nói, “Được rồi, vậy thì về sau không cần nữa!

Hiên Viên Sam ngồi bật dậy, cầm tay nàng, hai mắt sáng rỡ vui sướng.

Bình tĩnh nhìn nàng trong chốc lát, đột nhiên hấn co tay đem nàng ôm vào trong lòng. Chăm chú ôm. Tựa hồ muốn cứ ôm như vậy, cả đời!

38. Chương 38. Giang Hồ

GIANG HỒ

Khoảng chính Ngọ đúng là thời gian thích hợp để ngủ.

Kỳ An lại phải ngồi trên ghế đá, cau mày nghe Mạc Nhược đang huyền thuyên không ngừng, “Mạc đại ca, chuyện của ngươi không thú vị gì cả. Cái gì bày đại trang bát đại môn, ta nghe cả nửa ngày vẫn không hiểu!” Ô! Nàng thực muốn ngủ

Mạc Nhược cúi sát mặt nàng, gần đến mức Kỳ An có thể nhìn thấy từng lỗ chân lông trên mặt hắn.

“Ngươi làm gì vậy?” Kỳ An lui ra sau, vẻ mặt kia khiến nàng có dự cảm không tốt.

Mạc Nhược đạt được mục đích, rung đùi đắc ý, ngồi thẳng người lại, “Hóa ra nha đầu nhà ta chỉ cần có Sam Vương gia là đủ rồi, những thứ khác không cần biết a!”

Kỳ An trừng mắt liếc hắn một cái, “Ta có sao?”

“Rõ ràng là có!” Mạc Nhược hùng hồn nói, “Nếu không thì tại sao những thú sự trong giang hồ mà ta kể, ngay cả hoàng hậu nương nương còn thấy mới mẻ, mà tiểu Thất ngươi lại nghe thành bài hát ru con!”

“Ngươi nói là cái gì thú sự...?” Vốn đang định nói rằng cái này thì xem phim truyền hình còn hay hơn, bất chợt nhớ tới mấy chữ hắn mới nói, cái gì “giang hồ, giang hồ?”

Mạc Nhược gật gật đầu, “Đúng vậy, đại hội võ lâm sắp bắt đầu, ta muốn giảng cho ngươi chút chuyện xưa, đến lúc đó xem nào nhiệt cũng thấy thú vị a!”

Kỳ An mở to hai mắt nhìn. Nàng hiện tại đang ở cổ đại, cổ đại a! Cao thủ bay tới bay lui, các đại hiệp hy sinh vì đại nghĩa, mỗi một sơn cốc lại có một cao nhân ẩn lánh thế sự, chôn dấu tuyệt thế võ công hay tuyệt thế linh dược, mỗi một đoạn cừu hận đều trở thành truyền kiếp. Đây, đây là giang hồ!

“Giang hồ a!” Kỳ An suy ngẫm phán đoán một hồi mới cảm thán phục hồi tinh thần.

Ôm lấy bàn tay Mạc Nhược, hai mắt Kỳ An sáng rỡ, “Mạc đại ca, ngươi nói muốn tham gia đại hội võ lâm?”

Không rõ tại sao nàng đột nhiên tỉnh táo tinh thần như vậy, Mạc Nhược ngạc nhiên gật gật đầu “Ừ!”

“Vậy là ngươi biết rất rõ các nhân vật trong chốn giang hồ?”

“Đó là đương nhiên!” Mỉm cười, lộ vẻ tự tin.

Được, tốt lắm, Kỳ An đã lâu không động lòng hiếu kỳ, “Vậy có cái gì là binh khí phổ, mỹ nhân băng, hoặc là kỳ tài trăm năm khó gặp xuất hiện trong một môn phái nổi danh trên giang hồ, hoặc là ai lưng đeo thâm cừu huyết hải, chịu nhục rất nhiều, cuối cùng tu luyện thành công tuyệt thế thần công, đại danh vang chấn?”

Mạc Nhược há to miệng, “Tiểu Thất?”

Kỳ An chặc lưỡi, “A, nhiều vấn đề quá nên nhất thời Mạc đại ca giảng không xong sao?” Rồi nàng đột nhiên cười, “Bằng không, Mạc đại ca hãy nói một chút xem hiện tại có vị thiếu niên anh hùng nào tuần mỹ hơn người, hiệp can nghĩa đảm, võ nghệ cao cường hay không.” Nàng có thể tham khảo một chút, nói không chừng còn có thể thuận tiện tuyển được một người.

Ca ca nàng đã rời đi, nhưng Mạc đại ca thì vẫn còn cả cuộc đời dài phía trước.

Ánh mắt Mạc Nhược nhẹ liếc sang Kỳ An, lông mày nhướng cao, có chút hứng thú, “Thật ra cũng có, nghe đồn trang chủ Minh Châu sơn trang là Trác Niệm Thu tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nghĩa bạc vân thiên, lại thanh tao nho nhã, có phong độ của một đại tướng; hay thiếu chủ Tụ Bảo ngân trang, trầm mặc thiên ngôn nhưng võ công cao cường, làm việc quyết đoán; còn có...” Dừng lại một chút rồi tiếp tục, “Còn có Hoa công tử của Đào Hoa ố, cũng là võ công cái thế, nhưng chưa bao giờ ra khỏi Đào Hoa cốc, bởi có dung nhan khuynh thế, huynh hấn sợ sẽ mang tới những phiền toái không cần thiết nên mới để sống tại thâm sơn.”

Kỳ An đau xót, hơi hơi thất thần.

Trước mắt lại hiện lên một màn lửa đỏ, sâu trong đào hoa, một huyền y nam tử xoay người lại, rõ ràng vui mừng, “Kỳ An!”

Mạc Nhược tựa như không thấy, cười nói, “Tiểu Thất thích loại nào, Mạc đại ca cướp về cho người?”

Kỳ An phục hồi tinh thần lại, dùng sức lắc đầu, nhìn Mạc Nhược, “Ta sao? So ra thì ta thích loại thanh tao nho nhã, nhưng Mạc đại ca như vậy...” hẳn là ưa thích một vị trầm mặc thiên ngôn đi.

Đáng tiếc là nửa câu sau nàng không có cơ hội nói ra.

Ngay khi nàng mới nói được vài chữ “Mạc đại ca như vậy”, Mạc Nhược liền vươn một bàn tay nắm khuôn mặt nàng, sau đó cười nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa, đẩy khuôn mặt nàng hướng về một phía.

Bên kia, là Hiên Viên Sam sắc mặt không tốt lắm, là Khinh Ngũ với cái miệng há to ước chừng nuốt vừa một quả trứng, cùng với Trường Khanh đang cúi đầu tựa như dưới đất có vàng vậy.

Kỳ An cứng ngắc quay đầu lại, oán hận trừng mắt nhìn Mạc Nhược, hẳn nhất định là cố ý.

Mạc Nhược cũng cho nàng một ánh mắt ta-chính-là-cố-ý, người-có-thể-làm-gì-được-ta?

Kỳ An day day trán, nàng vẫn là quá non so với cấp bậc hồ ly như Mạc Nhược!

Mạc Nhược vỗ vỗ vai nàng, cười đắc ý, “Tiểu Thất, Mạc đại ca còn có việc đi trước.” Kéo lại quần áo, Mạc Nhược tao nhã bước chân rời đi. Lúc đi đến bên người Hiên Viên Sam còn rất lễ phép gật đầu.

Kỳ An không nói gì, ghé vào trên bàn. Cảm giác có người chậm rãi tới gần, sau đó ngồi vào vị trí Mạc Nhược lúc trước, hương từng trúc đậm đậm theo gió đưa tới, cảm giác ấm áp khiến người an tâm.

Nàng cũng không ngẩng đầu, chỉ an tĩnh nhắm mắt.

Người đối diện cũng không có động tĩnh gì.

Cứ như vậy, cơ hồ sẽ ngủ.

Nhưng chỉ là cơ hồ. Bởi vì nàng nghe thấy tiếng ho khan của đối phương.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy hắn, “Đưa tay lại đây.”

Hiên Viên Sam liếc nhìn nàng một cái, chậm rãi đặt tay lên bàn đá.

Ngón tay nhẹ nhàng đáp xuống, Kỳ An khẽ nhú mày “Không phải đã nói người nằm trên giường nghỉ ngơi sao? Sao lại ra ngoài?” Cứ như vậy thì khi nào mới có thể khỏe lại được.

Xem mạch xong, tay vừa muốn rút về đã bị hắn cầm lấy.

Kỳ An ngẩn ra, theo phản xạ định vùng ra, lúc nhìn thấy vẻ mặt của Hiên Viên Sam thì dừng lại.

Kỳ An nhìn tay mình, mười ngón tay trắng như ngọc, nằm trong bàn tay to của hắn lại thêm vài phần mảnh mai.

Lâu sau hắn mới buông ra, cúi đầu nhìn tay mình, trên mặt có vài phần ảm đạm.

“Người làm sao vậy?”

Hắn ngẩng đầu lên, “Kỳ An, ta chưa bao giờ mong mình có thể nói chuyện như người bình thường như bây giờ.”

Đón ánh mắt Kỳ An, hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, rõ ràng là đang cười mà lại làm cho người ta cảm thấy như muốn khóc.

“Lúc người vất vả, có thể nhắm mắt nằm trong lòng nghỉ ngơi. Người muốn nghe kể chuyện trong triều hay trên giang hồ, ta cũng có thể chậm rãi kể cho người, cho đến khi người ngủ.”

“Nhưng, ngay cả việc này ta cũng không làm được, thật sự, thật sự vô dụng.”

Kỳ An nhìn sâu vào mắt hắn, “Người có biết, ta không cần cái đó.”

“Nhưng, ta thấy.” Ngón tay hắn hơi run run, “Mỗi một lần người nhắm mắt lại, ta đều cảm thấy không thể đến gần được thế giới của người, cách người thật xa, bất luận ta có cố gắng thế nào cũng chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn.”

Có lẽ quá kích động, hắn lại ho khan.

Kỳ An vội vàng bước đến bên người hắn, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, có chút không đồng ý nói “Đã nói người nghỉ ngơi, lại không nghe lời, giờ mới khó chịu!”

Hiên Viên Sam che miệng, một hồi lâu sau mới bình ổn lại, cúi thấp đầu, không nói gì.

Khinh Ngũ rốt cục không nhịn được, nói chen vào, “Tổng cô nương, tối qua rõ ràng người nói hôm nay sẽ tới cùng Vương gia ăn điểm tâm. Kết quả là chính ngọc vẫn chưa thấy, Vương gia sao mà nằm nghỉ được?”

Hiên Viên Sam liếc hắn một cái.

Khinh Ngũ đỏ bừng mặt, vẫn tiếp tục nói, “Không đến thì đừng có nói. Vương gia đợi người từ sáng sớm cũng không cho người đi gọi. Vương gia lo lắng nên lúc này mới...” nhưng nói đến đây thì gặp ánh mắt Hiên Viên Sam, oán hận ngậm miệng lùi sang một bên.

Hiên Viên Sam nở nụ cười, ánh mắt ôn hòa, “Ta nằm cũng lâu rồi, chỉ là muốn đi lại vận động một chút. Người không việc gì thì tốt rồi.”

Kỳ An nhìn thấy hắn, trong lòng tựa hồ có cái gì đè nặng.

Tối qua lúc nàng rời đi, Khinh Ngũ thuận miệng hỏi một câu, “Ngày mai khi nào thì Tổng cô nương đến?”

Nàng cũng không nghĩ nhiều lắm, nghĩ lúc mặt trời mới mọc, đi sẽ thoải mái hơn, vì thế thuận miệng đáp, “Sáng sớm đi, vừa vận lúc các người điểm tâm a!”

Kết quả là sáng nay Mạc Nhược chạy tới, nói chuyện đông chuyện tây luôn miệng. Nàng nghĩ dù sao cũng không có việc gì, buổi tối sang vương phủ nhìn xem là được.

Nàng chỉ nói một câu, hắn liền đặt trong lòng. Nàng không xuất hiện, hắn liền bắt đầu lo lắng.

Mà nàng, cũng không nghĩ nếu nàng không tới thì hắn sẽ thế nào, cũng không nghĩ tới việc cho người đi báo một tiếng. Nàng, đúng là đã quá vô tâm.

Kỳ An trong lòng rung động, nàng trước kia, không phải như thế.

Nàng rất đúng giờ, cũng rất coi trọng chữ tín, chưa bao giờ dễ dàng hứa hẹn, chỉ cần nàng nói ra được thì nhất định sẽ làm được. Vì gia thế, nàng sợ người khác mắng nàng không có gia giáo vậy nên càng thêm cẩn thận, sợ sẽ có một tia nhược điểm sẽ bị người khác đàm tiếu.

Nhưng vì sao với Hiên Viên Sam, nàng lại trở nên tùy hứng?

Nàng sợ nhất là làm phiền người khác, bởi vì món nợ khó trả nhất trên thế gian là món nợ nhân tình. Nhưng, Hiên Viên Sam thay nàng chăm sóc Lăng nhi, nàng không cảm thấy có chỗ nào không ổn, thậm chí, không lo lắng việc liên quan tới hoàng thất có thể gây ra nhiều phiền toái.

Hiên Viên Sam bất chấp nguy hiểm, lên vào Đào Hoa cốc cứu nàng. Nàng biết rõ nguy hiểm, lại vì Chiến Liệt mà giận hắn mấy ngày. Không lo lắng hắn sẽ tức giận, sẽ phẩy tay áo bỏ đi hay sẽ khổ sở đau lòng.

Nàng cả nửa ngày không nói chuyện, thần sắc quái dị.

Hiên Viên Sam quýnh lên, đứng dậy, vội vàng xua tay, “Ta không sao, ta không đói bụng.”

Kỳ An nhìn hắn, thở ra một hơi thật dài, quang mang trong mắt chậm rãi lưu động, nàng tiến lên từng bước, nắm chặt tay hắn

Hiên Viên Sam đỡ người, đây là lần đầu tiên nàng chủ động nắm tay hắn!

Kỳ An mỉm cười, “Ta bắt quá, ỷ vào người yêu ta!”

Đúng vậy, ỷ vào việc hắn yêu nàng, cho nên hắn giúp nàng, cứu nàng, nàng cảm kích lại không coi là gánh nặng; ỷ vào hắn yêu nàng, nàng nhiều lần cự tuyệt mà chưa bao giờ sợ Vương gia hắn thẹn quá thành giận;

ỷ vào hần yêu nàng, nàng mới không hỏi nguyên do đã nổi giận với hần. Nàng đối với người khác cẩn thận bao nhiêu thì trước mặt hần lại tùy hứng bấy nhiêu.

Đúng vậy, ỷ vào hần yêu nàng. Trong lòng bỗng nhiên rõ ràng, hóa ra, nàng đã sớm tin tưởng rằng hần yêu nàng.

39. Chương 39. Tiêu Lục

TIÊU LỤC

Thương thế của Hiên Viên Sam đã dần ổn định, chỉ cần bồi dưỡng một thời gian ngắn nữa.

Kỳ An lại không kiềm chế được, muốn về kinh thành.

Nghe nói Tiêu Lục đã tới kinh thành, Kỳ An nhìn ra được, Trường Lan tuy thần sắc lãnh đạm nhưng lại đứng ngồi không yên.

Quan trọng hơn là, nàng nhớ Lăng nhi.

Mạc Nhược hỏi, “Kỳ An, người không đi xem đại hội võ lâm sao?”

Nàng đương nhiên muốn đi. Đã xem vô số cảnh tượng trên phim, cũng biết đây chính là nơi phát sinh nhiều chuyện, nhưng tình cảnh trước mắt hiển nhiên không thích hợp để nàng đi một nơi phức tạp như vậy. Nàng không muốn bởi vì nàng nhất thời tò mò mà làm cho bao nhiêu người quan tâm nàng phải lo lắng.

Hơn nữa, nàng không biết phải làm thế nào khi đối mặt với Chiến Liệt. Vạn nhất hần nhận ra nàng, vạn nhất hần hỏi vì sao không ở cùng hần...

Những vấn đề này, nàng không trả lời được.

Nàng dùng cách kia để rời khỏi hần, đến giờ nhớ lại bóng dáng không chút do dự nhảy vào biển lửa của hần, vẫn không hết đau lòng. Bộ dạng Chiến Liệt chờ mong nhìn thấy nàng, bộ dạng hoàn toàn tin tưởng nàng của hần, nàng lại chọn cách rời khỏi như vậy.

Nàng không dám đối mặt với ánh mắt hần, cho dù ánh mắt đó là nàng giao cho.

Đi tới kinh thành!

Không biết Lăng nhi béo hay là gầy? Kỳ An hơi hơi cười.

Còn có, người kia có thật là Tiêu Lục không? Ánh mắt lóe sáng đó, ca ca nàng cho dù đầy người vết máu vẫn tươi cười bảo vệ nàng.

Nhưng nàng không có trí nhớ của Tiêu Thất, gặp phải Tiêu Lục đang mất trí nhớ kia, sẽ như thế nào?

Nàng còn chưa kịp tưởng tượng, ngày đó đã tới rồi.

Hôm đó, nàng còn chưa rời giường đã nghe tiếng ồn ào ngoài cửa.

Vội vội vàng vàng chuẩn bị, mở cửa ra đã thấy trước sân toàn người là người, Tiêu Vinh đi tới từng bước, thanh âm bình tĩnh nhưng vẫn không giấu được vẻ kích động, “Tiểu thư, trưa nay Lục thiếu gia sẽ tới.”

Kỳ An cả kinh, theo bản năng liền nhìn về phía Trường Lan.

Trường Lan ngơ ngác đứng ở cửa, tay vịn vách tường, tựa hồ như đang nhìn cái gì, lại tựa hồ cái gì cũng không thấy.

“Tiêu Vinh, thật sự là hần sao?”

Tiêu Vinh chần chừ hồi lâu mới đáp, “Hắn là được người cứu, là do Linh Chiêu công chúa trên đường hồi hương thăm người thân phát hiện. Mà Linh Chiêu công chúa là bảo muội của nhị hoàng tử, hiện giờ, ở thời điểm nhạy cảm này chúng ta đều có chút hoài nghi.”

Dừng một chút, tiếp tục nói, “Nhưng Tiêu Lịch đã gặp qua, biên thư nói tướng mạo hình dung giống nhau như đúc, không hề có dấu vết dịch dung. Tiểu thư, chúng ta nghĩ, cho dù muốn giả cũng không thể hoàn toàn giống nhau như vậy, cũng có thể là lão tướng quân trên trời linh thiêng, đã bảo vệ Lục công tử.”

Nhìn lên tiểu Thất, gương mặt ngăm đen có điểm hưng phấn, “Nói như vậy, tiểu thư bị khi dễ, Lục công tử nhất định sẽ thay tiểu thư đòi lại công bằng, mà không phải giống như chúng ta ngày đó chỉ biết trở mặt nhìn tiểu thư bị oan, lại không biết phải làm gì mới khiến cho tiểu thư hạnh phúc.”

Trong mắt lộ vẻ áy náy, Tiêu Vinh xoa xoa tay, đau lòng nhìn nàng. Trường Khanh và Tiêu Phú mấy người cũng vậy lại, hốc mắt ai cũng đỏ hồng.

Kỳ An hấp hấp cái mũi, chỉ cảm thấy hôm nay ánh mặt trời phá lệ chói mắt.

Tiêu Thất a, người thật sự, thật sự hạnh phúc!

Nàng chớp chớp mắt, “Kỳ thật, sinh làm Tiêu Thất, là chiếu cố lớn nhất của ông trời, bởi vì có các người mới làm cho nhân sinh của Tiêu Thất thỏa mãn, tiêu sái được như thế. Tiêu gia quân, thật là một đoàn quân tinh nhuệ tình thâm nghĩa trọng, làm người ta được kiêu ngạo.”

Nhìn thấy ánh mắt mọi người, tâm đã trở nên ấm áp.

Nếu như ông trời làm cho nàng khổ sở nhiều như vậy chỉ vì để nàng lĩnh hội một chút hạnh phúc khi làm Tiêu Thất thì nàng nghĩ, rất là xứng đáng.

Bởi vì có bọn họ, cho nên lúc trước nàng quyết ý rời đi, dù mất đi sự che chở của Lạc gia, nàng cũng biết nàng sẽ tuyệt không cô đơn. Chính vì có thêm những người này cho nên mới cảm thấy an tâm, có thể tùy tâm sở dục tùy hứng.

Nàng thở dài một hơi, “Nhưng vì các người tình thâm nghĩa trọng như vậy, ta mới càng lo lắng.”

Tiêu Vinh và Tiêu Phú nhìn nhau. Tiêu Vinh mỉm cười, “Tiểu thư, lão tướng quân năm đó cũng đã nói, bắt đầu từ ngày Tiêu gia quân trở thành quân đội, thì vận mệnh của chúng ta là vì cả vương triều. Cho dù là hắn, hay là ai, nếu như có tư cách lãnh đạo, chúng ta tự nhiên nghe theo, còn nếu hành vi lệch lạc, chúng ta nhất quyết không thể theo. Nếu Tiêu gia quân vì một người mà làm mất lòng tin của thiên hạ, Tiêu gia quân sẽ không còn là Tiêu gia quân nữa.”

Hắn nói rất nhẹ rất chậm, nhưng từng câu từng chữ thốt ra như phun châu nhả ngọc.

Làn gió sớm lặng yên thổi tới, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng tim đập.

Trường Khanh đột nhiên bước về phía trước, thân hình thon dài phủ bóng lên nàng, “Tiểu thư, đã phơi nắng lâu rồi, quay về phòng rồi hãy nói đi.”

Kỳ An ngẩng đầu nhìn hắn. Gương mặt thanh tú không thấy rõ thần sắc dưới ánh mặt trời.

Nàng lẩm bẩm nói, “Trường Khanh, ta...”

Một đôi tay tự nhiên giữ ống tay áo nàng, nhẹ dặt vào bóng râm, Trường Khanh ánh mắt trong trẻo, cước bộ vững vàng, “Tiểu thư, người chỉ cần làm mình vui vẻ là được, những việc khác cứ giao cho ta và mấy vị thúc thúc.”

Tới dưới mái hiên, tầm mắt hắn đảo về phía Trường Lan, “Tỷ tỷ ở bên trong.”

Kỳ An nhìn hắn, ánh mắt chợt lóe lên, “Trường Khanh dường như đột nhiên trưởng thành rồi!”

Thần sắc lạnh nhạt của Trường Khanh rốt cục cũng nổi lên biến hóa, hơi hơi đỏ lên. Hắn hơi cúi đầu, “Trường Khanh vốn lớn hơn tiểu thư.”

Kỳ An rốt cục không nhịn được, cười ra tiếng, “Trường Khanh như vậy thật đáng yêu!”

Sắc mặt kia càng thêm hồng, mấy người Tiêu Vinh nhìn thấy, bất đắc dĩ lắc đầu, trên mặt lộ ý cười sủng nịnh.

Hiên Viên Sam không tới. Hần chỉ kêu Khinh Ngũ đến đưa một phong thư.

Hần hỏi, hẳn bảo vệ Lăng nhi, còn nàng, có thể vì hẳn bảo vệ một lòng không?

Kỳ An đưa tay đặt lên ngực trái, chỉ cảm thấy nơi đó đang đập vang dội.

Trước ánh mắt chờ mong của Khinh Ngũ, nàng nhếch miệng, cầm lấy bút lông. Trường Khanh kinh dị mở to hai mắt, nhìn nàng như nhìn một chuyện không thể tưởng tượng.

Có trời biết, ngay cả việc dạy Lăng nhi viết cũng là công lao của Trường Khanh hẳn, muốn nàng chấp bút quả là khó như lên trời.

Nàng còn nói, trong chiến loạn tay phải cầm thương, chấp bút không tiện. Trên thực tế, là do nàng ngay cả viết bằng bút máy còn không đẹp, làm sao có thể hy vọng viết ra chữ đẹp bằng bút lông?

Nhưng, nàng vẫn kiên trì viết,

“Định không phụ, tương tư ý!”

Gấp lại đưa cho Khinh Ngũ, Khinh Ngũ liền nổi giận, “Cô nương, người viết vậy thôi sao?” Hần không nhìn lắm chứ? Nàng chỉ viết có vài chữ! Vương gia nhà bọn họ viết đi viết lại, tới tới lui lui từ sáng sớm mới được một phong thư gửi tới đây, nàng cứ như vậy, được vài chữ đã xong rồi? Dựa vào cái gì mà Vương gia nhà bọn họ lại phải oan uổng như vậy, trái lo phải nghĩ rồi nhận lại một lá thư tùy tiện tiện thể này?

“Không được, viết lại!” Khinh Ngũ đỏ bừng mặt lên.

Kỳ An hồ nghi, “Ta đã viết tốt lắm rồi!”

“Ta mặc kệ, ít như vậy sao được?”

Kỳ An dở khóc dở cười, vài chữ kia đã hao tổn của nàng bao tâm lực, mà ý tứ của nàng đã được biểu đạt đầy đủ trong đó rồi!

“Cho dù viết lại, ta cũng sẽ chỉ viết như vậy thôi.”

Thấy nàng không hề động tâm, Khinh Ngũ liền cầm tờ giấy kia xé toạc ra, “Giờ thì người có thể viết lại rồi chứ?”

Kỳ An biến sắc, “Khinh Ngũ?”

Khinh Ngũ dường như sắp khóc, “Vương gia ta cũng phải viết vài lần, người làm sao có thể một lần đã viết tốt? Mặc kệ thế nào, người mau viết lại, người mau viết lại! Cho dù là y như cũ, cũng phải viết lại một lần!”

Kỳ An mím miệng nhìn hẳn, một hồi lâu mới cúi đầu xuống, viết lại những chữ kia.

Lần này Khinh Ngũ mới miễn cưỡng cầm đi, vừa đi vừa nghĩ, trở về sẽ nói với chủ tử rằng Kỳ An cô nương cũng phải viết đi viết lại mãi mới xong.

Ngoảnh mặt ngó xung quanh, Trương ra khuôn mặt tươi cười, Khinh Ngũ cầm phong thư chạy về hướng vương phủ.

Sau giờ Ngọ, Trường Lan vẫn đứng ở cửa, ánh mặt trời nóng bỏng chiếu lên người nhưng nàng dường như không cảm thấy.

Mãi tới khi tiếng vó ngựa vang lên, Kỳ An thấy Trường Lan thân mình mềm nhũn, sắp té ngã.

Nàng còn chưa kịp kêu lên, đã thấy một nhân ảnh chợt lóe lên, một người từ đâu bay tới, đỡ lấy Trường Lan.

Nam tử kia mặc lam bào, đai lưng bạc, ánh mắt trong suốt, tươi cười ấm áp.

Trường Lan ngẩng đầu nhìn hẳn, lệ quang lóng lánh, đôi môi kịch liệt run rẩy, nửa ngày không nói ra lời.

Nam tử cười, đỡ nàng đứng dậy, mở miệng, “Cô nương, cẩn thận.”

Thân mình Trường Lan chấn động, sắc mặt tái nhợt nhìn hắn.

Nam tử cũng đã buông tay ra, xoay người đi ra ngoài cửa. Một chiếc xe ngựa hoa lệ vừa vận dừng lại, màn xen vén lên, lộ ra một đôi bàn tay trắng trẻo nõn nà.

Nam tử cẩn thận cầm, trên môi nở nụ cười, “Linh Chiêu, xuống xe.”

Linh Chiêu công chúa bước xuống xe. Quần áo trang sức càng tô điểm thêm cho dung nhan như hoa kia thêm rực rỡ.

Nam tử giúp đỡ nàng đi vào cửa, nhìn không chớp mắt.

Kỳ An đứng ở trong phòng, mà Trường Khanh đứng ở phía sau nàng.

Nàng đương nhiên thấy được gương mặt trắng bệch của Trường Lan, cũng thấy được nàng đứng tựa cửa, hơi thở yếu ớt. Nhưng, Kỳ An không động.

Trong tình yêu, trừ chính mình ra, không ai có thể giúp người đứng lên.

Kỳ An nhìn người đang đi về phía mình. Đi tới trước mặt nàng, Linh Chiêu cười, “Tiểu Thất muội muội vẫn thanh lệ động lòng người như trước đây.”

Nam tử lúc này mới nhìn kỹ nàng, tươi cười sáng ngời, “Hóa ra người chính là tiểu Thất!” Buông Linh Chiêu ra, đột nhiên tới gần nàng, chăm chú nhìn, “Tiểu Thất, còn nhớ Lục ca không?”

Nhớ rõ, nàng đương nhiên nhớ rõ.

Nhớ rõ cặp mắt trong suốt của hắn. Nhớ hắn nói, “Tiểu Thất, đừng sợ, tiểu ca đưa người ra.”

Nhớ rõ hắn nhẹ than thở, “Tiểu ca để tiểu Thất bị thương, cho nên tiểu Thất tức giận sao?”

Cũng nhớ rõ vẻ chờ mong của hắn, “Tiểu Thất, gọi một tiếng tiểu ca đi, được không?”

Ấn tượng sâu sắc nhất, là sau khi nàng kêu một tiếng tiểu ca, trên môi hắn mãi đọng lại nụ cười.

Nhưng, nhưng nàng nhớ rõ, hắn gọi chính mình là “tiểu ca”, hắn trước khi ra đi cũng muốn nghe nàng gọi “tiểu ca”!

“Lục ca!” Nàng cúi đầu kêu một tiếng.

“Ừ! Tiểu Thất!” Hắn đáp.

Một giọt lệ nhẹ rơi, Kỳ An nhắm mắt. Tiểu Thất, đây là nước mắt của người đứng không?

Vì sao trong gió tanh mưa máu vẫn có thể làm cho người an tâm ôm ấp, giờ khắc này lại làm cho người ta cảm thấy muốn khóc?

40. Chương 40. Trí Nhớ

TRÍ NHỚ

“Người đứng là hắn sao?”

Kỳ An hỏi, nếu như đứng là hắn, vì sao lại quên hắn là tiểu ca của Tiểu Thất, là Lục công tử của Trường Lan?

Tiêu Lục nhìn nàng, trong mắt đong đầy vẻ có lỗi “Thực xin lỗi, tiểu Thất.”

An tĩnh nhìn hắn, là muốn nhìn sâu vào trong linh hồn hắn. Tiêu Lục cũng nhìn nàng không chớp mắt, trên mặt luôn là nụ cười ôn hòa.

“Ta đã xem mạch người lúc đó, đó, xác thực là đã ngọn đèn cạn dầu.” Nàng tuy không dám nói y thuật của mình không có sai sót, nhưng là sinh tử mạch rõ ràng như vậy, nàng sao có thể phán đoán sai lầm?

Tiêu Lục khẽ lắc đầu, “Ta cũng không biết, lúc tỉnh lại chỉ biết đã được người cứu.”

Linh Chiêu xen vào nói, “Nói đến cũng là tiểu Lục mạng lớn, nếu không phải bản cung nhìn thấy, cũng sẽ không biết hắn còn tại thế.”

Tiêu Lục quay đầu nhìn nàng, ánh mắt sáng ngời.

Kỳ An hít một hơi, nhìn về phía Tiêu Vinh, “Năm đó Lạc Hoài Lễ không an táng cho mọi người sao? Bằng không sao lại không biết không có Lục ca trong đó?”

Đám người Tiêu Vinh nhất tề quỳ xuống, nghiêm mặt nói, “Lão tướng quân có lệnh, nếu có một ngày chết trận sa trường thì muốn được an táng cùng một chỗ với chúng tướng sĩ.”

Trường Khanh cũng chậm rãi quỳ xuống, “Lão tướng quân nói, lục ảm đất đỏ, chúng quân chôn thân ở đó, có sao Tiêu gia phụ tử lại khác? Sau khi Lạc tướng quân tới không bao lâu thì Tiêu Phú thúc thúc cũng tới. Thúc thúc là người hiểu rõ nhất tâm ý của lão tướng quân nên đã đem lão tướng quân và mấy vị công tử an táng chung một chỗ với các chí sĩ chết trận. Mấy hôm đó trời mưa to, người chết quá nhiều nên lúc an chôn cũng không thể xác nhận hết thân phận từng người.”

Kỳ An nhắm mắt lại, trong lòng rối như tơ vò.

Tiêu Dục, Tiêu Dục, không được tận mắt nhìn thấy người như vậy, thực là một chuyện đáng tiếc rất lớn.

Linh Chiêu bỗng nhiên chen vào nói, “Tiểu Thất, ý của phụ vương là thiên hạ rộng lớn, không có gì là không thể xảy ra, dung mạo giống nhau cũng có khả năng. Tiểu Lục đã mất đi trí nhớ, muốn kiểm chứng liệu đây có phải là Tiêu Lục không, chỉ còn cách lấy máu nhận người. Nhưng tới kinh thành đường xa hiểm trở, bởi vậy mới để Linh Chiêu đưa người đến đây.”

Lấy máu nhận người?

Theo góc độ y học hiện đại, cũng không có cơ sở khoa học nào cho việc này. Ví dụ như máu nhóm A và nhóm máu B cũng dễ dàng dung hợp.

Lấy đó làm căn cứ phán đoán, chẳng phải buồn cười sao?

Nhưng Kỳ An cũng không cự tuyệt, bởi vì thật sự không có cách nào tốt hơn.

Huống chi, Trường Lan đang đứng phía xa nhìn lại, ánh mắt run nhè nhẹ kia làm nàng không thể nói không.

Rất nhanh, một chiếc bát trắng được đem tới.

Đầu ngón tay hơi hơi đau, hai giọt máu rơi xuống, trước ánh mắt chăm chú của mọi người, chúng chậm rãi chạm nhau, sau đó, chậm rãi, dung nhập...

Trường Lan thất tha thất thểu chạy tới, trước ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Lục, nàng cầm lấy tay hắn, sau đó sờ lên phía trên cổ tay hắn một khoảng bằng hai đốt ngón tay, dùng sức bấm.

“A!” Tiêu Lục biến sắc.

Trường Lan lại không quan tâm, chỉ nắm tay hắn, nước mắt như mưa, “Lục công tử, đúng là Lục công tử.” Tay Tiêu Lục từng bị gãy khi đánh nhau với nàng, vì không muốn nàng bị trách phạt nên đã chịu đau đi tìm đại phu ở ngoài chữa trị.

Bởi vậy, ngoại trừ hai người bọn họ, không ai biết được chuyện này.

Hóa ra đúng là hắn, hắn không chết, hắn rốt cục không bỏ nàng mà đi.

“Lục công tử!” Nàng thì thào gọi, hai mắt đắm lệ mông lung, chỉ nhìn thấy gương mặt phong thần tuấn lãng của hắn.

Tiêu Lục hơi sững sốt, cũng bất động thanh sắc rút tay lại, “Người là...?”

Trường Lan nhìn hai tay trống không, trong lòng buồn khổ, ngẩng đầu nhìn hắn, “Lục công tử, ta là Trường Lan.”

“Trường Lan?” Tiêu Lục suy nghĩ một lát, cười nói, “Ta hiểu rồi, là người bên người tiểu Thất.” Rồi hắn hơi gật đầu, “Đa tạ các người đã chăm sóc tiểu Thất!”

Lời này vừa nói ra, cả tràng im lặng.

Trường Lan lui về phía sau vài bước, chậm rãi cúi đầu xuống.

Kỳ An xem mạch cho Tiêu Lục, đích thật là bệnh nặng mới khỏi, kinh mạch đều từng bị hao tổn, thể hư khí nhược.

“Vô công của Lục ca?”

Ánh mắt Tiêu Lục trở nên âm đạm, lắc lắc đầu.

Nói như vậy, quá khứ thực sự không thể kiểm chứng.

“Trí nhớ của tiểu Lục thì sao? Có thể nhớ lại hay không?” Linh Chiêu hỏi.

Kỳ An đứng dậy, nhìn Tiêu Lục, nói, “Lục ca, ta sẽ kiểm tra lại cho người, những người khác có thể về trước được không?”

Câu cuối cùng này là nói với Linh Chiêu công chúa. Nàng nghe xong lời này, ý cười không thay đổi, đoạn trang gật đầu.

Vào buồng trong, Tiêu Lục bị Kỳ An nhìn từ trên xuống dưới, trong lòng bắt đầu sợ hãi.

Kỳ An cười dịu dàng, “Cởi quần áo, nằm lên giường đi.”

Cởi? Tiêu Lục có chút ngạc nhiên, lập tức nghe lời cởi áo ngoài, vừa muốn đi tới phía giường đã bị Kỳ An ngăn lại, “Cởi hết quần áo!”

“Tiểu Thất?” Tiêu Lục nghe thấy thế không khỏi gật mình.

Kỳ An không chớp mắt nói, “Đã là ca ca, còn có gì khách khí sao?”

Tiêu Lục trầm mặc hồi lâu, cuối cùng đưa tay tới đai lưng.

Phong thần như ngọc, ngay cả việc cởi quần áo cũng làm cho người ta thấy tao nhã như một bức họa. Làm như không thấy được sắc mặt cứng ngắc của hắn, Kỳ An nhìn hắn chậm rãi cởi quần áo.

Tay đặt lên quần trong, Tiêu Lục nhăn nhó nhìn Kỳ An.

Kỳ An cười, “Cái đó không cần, Lục ca, người nằm lên giường đi!”

Tiêu Lục thẫn thờ phào nhẹ nhõm, nằm lên trên giường.

Kỳ An đứng trước giường, nhìn lên tấm lưng kia, khắp nơi chằng chịt vết thương, nhìn bề mặt thì có thể thấy đã lâu ngày, nhưng giờ nhìn vẫn thấy sợ hãi.

Kỳ An tiến lại gần, ngón tay chạm vào lưng hắn. Kiểm tra các vết thương một lần, Kỳ An ngỡ ngàng ngồi bên giường, tựa hồ có chút gật mình.

“Tiểu Thất?” Tiêu Lục đỏ mặt, quay đầu gọi nàng.

Kỳ An không nói gì, lúc trước, khi nàng đến đây, Tiêu Lục đã lấy thân che chỗ cho nàng, nàng còn nhớ vị trí bị thương trên người hắn.

Nếu như vừa rồi có chút hoài nghi thì hiện tại đã thêm tin tưởng, vết thương kia ở cùng vị trí so với trí nhớ của nàng.

Có lẽ đây đúng là Tiêu Lục, có lẽ, thật sự chỉ là mất trí nhớ.

Nhưng đã không còn quá khứ, liệu Tiêu Lục có còn là Tiêu Lục không? Vẫn còn là tiểu ca của nàng, là Lục công tử của Trường Lan hay không?

Lại nói tới Khinh Ngũ, cầm theo lá thư về phủ, vẫn lo sợ bất an.

Trong đầu càng thêm thống hận Kỳ An, Vương gia nhà hắn, bao nhiêu nữ tử trong thiên hạ cầu còn không được, ngay cả được tiến cử tới, Vương gia cũng không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái. Giờ động tâm với Tống Kỳ An, lại tựa như trong mắt chỉ có một mình nàng ta. Thế mà Tống Kỳ An kia đã không biết cảm ơn lại còn viết một phong thư chỉ có vài chữ như vậy.

Ôi! Vương gia mà thấy thì sẽ thương tâm cỡ nào a!

Vì thế, hắn cẩn thận bấm báo lại sự việc ở bên kia, tay đưa vào ngực, lại nửa ngày không thể rút ra.

Hiên Viên Sam cũng không động, chỉ nhìn mây trôi nơi chân trời.

Thật lâu sau mới thu hồi tầm mắt, gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Khinh Ngũ đi vài bước, lại quay đầu nhìn hắn, chỉ cảm thấy hình ảnh Vương gia cúi đầu ngồi bên cạnh bàn thật làm cho người ta lòng đau ê ẩm.

Cẩn cẩn môi, chậm chậm bước trở lại, từ trong lòng lấy ra lá thư, “Vương gia, còn có cái này, là Tống cô nương gửi cho ngài!” Có ít còn hơn là không có gì, dù sao hắn cũng không muốn thấy bộ dáng kia của Vương gia.

Nhân tình sáng lên, Hiên Viên Sam nhanh tay nhận lấy.

Chỉ nhìn thoáng qua, hắn liền bất động, thần sắc trên mặt tựa kinh tựa nghi, biến ảo bất định.

Khinh Ngũ âm thầm dậm chân. Hắn chỉ biết, vài chữ như vậy chắc chắn sẽ làm Vương gia thương tâm. Khinh Ngũ quýnh lên, “Vương gia, kỳ thật Tống cô nương, nàng cũng là viết đi viết lại mới được bức thư này...”

Hiên Viên Sam tựa hồ không nghe thấy hắn nói gì, chưa đợi hắn nói xong đã đứng vụt lên, xẹt qua như một cơn gió.

“Vương gia!”

Tiếng gió gào thét bên tai, Hiên Viên Sam lên xuống mấy lần đã ra khỏi vương phủ.

Mấy tên thị vệ phía sau dùng hết khí lực, toát hết mồ hôi vẫn không đuổi kịp.

Trong đầu chỉ có một ý niệm, đó là đến gặp nàng, giờ phút này muốn đến gặp ngay nàng.

Lòng tràn đầy vui sướng không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, Hiên Viên Sam chăm chú bắt tay làm chỉ mới bình ổn lại được nỗi lòng đang gào thét.

Giờ phút này, trước mắt Hiên Viên Sam tràn đầy màu sắc, ánh sáng trong con ngươi như chiếu rọi lòng người.

Tâm tình kích động, hắn dừng lại trước cửa viện của nàng.

Hắn cúi đầu, trong tay là lá thư của nàng,

“Định không phụ, tương tư ý!”

Nàng nói định không phụ, tương tư ý!

Nụ cười trên mặt bỗng trở nên sáng ngời, gần như ánh sáng ngọc. Hắn sải chân, tiêu sái bước đi, kiên định, không quay đầu lại.

Nàng không phụ tấm lòng hắn, hắn cũng quyết không phụ sự phó thác của nàng.

Lãng nhĩ của nàng, cũng sẽ là Lãng nhĩ của hắn.

41. Chương 41. Quá Khứ

QUÁ KHỨ

Ngoài sân, Kỳ An nhìn Linh Chiêu công chúa ung dung xinh đẹp, tao nhã rời đi, mà hân cũng đậm đậm cười, khẽ gật đầu với mọi người rồi cũng cùng lên xe ngựa.

Kỳ An chỉ an tĩnh đứng nhìn.

Tiểu ca tươi cười thanh thoát kia, sau khi rời chiến trường sẽ có bộ dáng ôn hòa lễ độ như vậy sao?

“Hắn, không phải Lục công tử.” Trường Khanh đang đứng phía sau nàng, cúi đầu nói một câu.

Từ lúc Tiêu Lục bỏ tay nàng ra, Trường Lan vẫn trầm mặc, trầm mặc đến đáng sợ.

Nàng vẫn tùy thị bên Kỳ An, thần sắc lạnh nhạt, không chú ý nụ cười xinh đẹp của Linh Chiêu công chúa lẫn cái cười mỉm dịu dàng của hắn, tựa hồ nàng thật sự chỉ là Trường Lan của tiểu Thất.

Nằm trên giường, Kỳ An nhìn Trường Lan sắp xếp gọn gàng mọi thứ, dèm chăn cho nàng, thổi tắt nến, sau đó không nhanh không chậm đi ra cửa.

“Trường Lan!” Nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng. Trường Lan hơi khựng một chút, nhưng không quay người lại.

Thật lâu sau mới nghe tiếng Trường Lan vang lên,

“Chỉ cần Lục công tử còn sống, vậy là đủ rồi.”

Đúng vậy, chỉ cần hắn còn sống, dù có ở bên nàng hay không cũng đâu quan hệ? Khi trước, cũng chỉ cần được thấy hắn tươi cười rạng rỡ, đã là ơn lớn của ông trời cho nàng rồi, còn hy vọng gì xa vời nữa?

Trường Lan chậm rãi đi ra ngoài, tiếng bước chân kia như nện từng nhát vào lòng người. Kỳ An nằm im, lại không cách nào buồn ngủ.

Khoác áo vào, Kỳ An đi ra cửa phòng, “Trường Khanh!”

Cơ hồ là lập tức, thân ảnh Trường Khanh cũng đã xuất hiện.

“Đi theo giúp ta một chút!”

Hai người không nói gì, một trước một sau đi ra cửa viện.

Kỳ An bước đi một mạch, tựa hồ không biết mệt mỏi. Trường Khanh có chút lo lắng, nhưng nhìn biểu tình của nàng, cuối cùng muốn nói lại thôi.

“Nếu như vĩnh viễn không được đáp lại, vẫn muốn yêu hay sao?” Kỳ An thì thào tự nói.

Bỉ thương khi lên tới cực hạn, sẽ thành im lặng tuyệt đối.

Sự an tĩnh của Trường Lan trong mắt nàng chính là nỗi đau không thể đựng chàm.

Trường Khanh giật mình, lại bỗng nhiên nở nụ cười nhu hòa như ánh trăng.

Nhìn tiểu thư vẫn đứng thẫn thẩn phía trước, không biết nghĩ đến cái gì mà tiếp tục cất bước về phía trước. Trường Khanh đi nhanh hơn để đuổi kịp nàng.

Chỉ là nụ cười trên môi càng thêm rõ ràng.

Hóa ra tiểu thư thật sự lo lắng cho tỷ tỷ! Trường Khanh nghĩ, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Đây chính là tiểu thư của bọn họ, là tiểu thư mà bọn họ đã thề sẽ lấy mạng sống để bảo vệ.

Trăng trong như nước, Kỳ An rốt cục cảm thấy mệt mỏi, phát tay, “Quên đi, trở về đi!”

Tình yêu cũng giống như thời gian, lúc nó muốn đi qua, dù có nắm chặt thế nào cũng là vô dụng.

Lúc sắp về tới tiểu viện, Trường Khanh bỗng nhiên căng thẳng, bước dài một cái đem nàng hộ ở sau lưng.

“Sao vậy?” Kỳ An nhô đầu ra hỏi.

Trường Khanh lắc đầu, ngưng thần nhìn về phía cửa, Kỳ An cũng nhìn theo, nhưng đáng tiếc là cái gì cũng không thấy.

Hồi lâu, Trường Khanh mới nói ra hai chữ: “Công tử?”

Công tử? Công tử nào? Kỳ An hồ nghi nhìn.

Người chờ ở cửa, hóa ra là Tiêu Lục.

Kỳ An chớp mắt, đi vòng lên phía trước Trường Khanh, “Lục ca, sao ngươi lại tới đây?”

Tiêu Lục một thân áo lam, dưới ánh trăng trông phiêu nhiên không thực.

Quang hoa lưu động trong mắt, Tiêu Lục nhìn Trường Khanh đang ấn chuỗi kiếm, lại chuyển sang nhìn Tiểu Thất, “Bọn họ đều nói, ngươi là muội muội ta thương yêu nhất, như vậy ngươi có thể tìm lại trí nhớ cho ta không?”

Sắc mặt Tiêu Lục hoang mang, chỉ chỉ về trái tim mình, “Nơi này trống trơn, cái gì cũng không có, ta thực sự sợ hãi.”

“Nhưng,” hắn ngửa đầu, cười thở dài, “Bọn họ nói ngươi là muội muội của ta, trong người cùng chảy một huyết mạch với ta.”

Hắn tiến lên từng bước, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, “Muội muội của ta, thật tốt! Như vậy, sẽ không phải cảm thấy trên thế giới chỉ có một mình ta, như vậy sẽ không thấy thế giới này xa lạ.”

Kỳ An không động đây, mặc hắn ôm.

Hắn ôm, thật sự ấm áp.

Hắn thật sự mất đi trí nhớ à?

Ý nghĩ kia vọt lên trong đầu, nói không chừng hắn đúng là Tiêu Lục. Tiêu Lục đã mất đi trí nhớ, bọn họ sao lại quá nghiêm khắc với hắn?

Tiêu Thất mất trí nhớ, không có ai trách cứ, chỉ ôn nhu an ủi, bảo vệ nàng.

Vậy hiện giờ Tiêu Lục nhất định là đang bất an sợ hãi khi một mình đối mặt với một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Lại nhớ tới nam tử đó, tươi cười như ánh mặt trời, tay múa trường đao, vẫn còn nói, “Tiểu Thất đừng sợ, tiểu ca mang ngươi lao ra ngoài.”

Tâm thất lại, nàng vươn tay đặt lên thất lưng hắn, “Lục ca, đừng sợ, tất cả mọi người đều sẽ ở bên cạnh ngươi.”

Vào phòng, rót cho hắn một ly trà, nàng hỏi, “Lục ca, sao lại tới tìm ta giờ này? Có chuyện gì sao không nói lúc sáng?”

Tiêu Lục uống một ngụm trà, ngược mắt nhìn Trường Khanh đang tựa vào cánh cửa, không nói gì.

Kỳ An nhìn Trường Khanh, lại nhìn Tiêu Lục, rốt cục nói, “Trường Khanh, ngươi ra ngoài trước đi!”

Trường Khanh lại chỉ liếc mắt nhìn Tiêu Lục một cái, thân hình không động đây, “Tiểu thư ở đâu, Trường Khanh ở đó!” Lần trước đã vì nhất thời vô ý mà để tiểu thư mất tích, tuyệt đối không thể tái phạm.

Nhìn bộ dáng đó của Trường Khanh, Kỳ An quay đầu nói với Tiêu Lục, “Lục ca, người không cần lo lắng, Trường Khanh không phải người ngoài.”

Tiêu Lục chỉ im lặng nhìn xuống bàn.

Kỳ An nghiêng người ngồi xuống chiếc ghế đối diện, thở dài, “Trường Khanh là người ta có thể phó thác cả tính mạng, Lục ca không cần cố kỵ.”

Tiêu Lục bóp bóp ngón tay một chút, cuối cùng ngẩng đầu lên.

Kỳ An cười với hắn, bỗng một khắc thân thể hơi run rẩy giật mình.

“Lục ca!”

Tiêu Lục nhìn nữ tử thanh lệ dưới ánh nến, tâm tình chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Có vài người, chỉ cần liếc nhìn một cái cũng đủ làm người ta gỡ bỏ mọi phòng bị.

“Linh Mẫn Chiêu tìm được ta nói ta là Tiêu Lục. Tất cả những gì ta biết đều là nàng ta nói cho ta biết, ngay cả tiểu Thất, cũng là nàng nói cho ta nghe. Nhưng, đối với nàng, ta lại cảm thấy khẩn trương.”

Hắn đột nhiên cầm lấy tay Kỳ An.

Kỳ An sửng sốt, tay hắn thật ẩm ướt, tựa hồ, thật sự khẩn trương.

“Nhưng, Lục ca, ta thấy Linh Chiêu công chúa đối với người không tồi.” Thoạt nhìn bọn họ, rõ ràng chính là bộ dáng tình chàng ý thiếp.

Tiêu Lục căng thẳng nắm tay nàng, lâu sau mới mở miệng nói, “Linh Chiêu đoan trang hào phóng, đối với ta cũng rất tốt. Nhưng ta vẫn cảm thấy không chân thực. Những thứ trước mắt rõ ràng gần trong gang tấc, rồi lại giống như chỉ cần trong nháy mắt sẽ biến mất.” Hắng giọng, hắn hỏi, “Tiểu Thất, người là muội muội của ta, đúng không?”

Trước ánh mắt chờ mong của hắn, Kỳ An gật gật đầu.

“Nhưng, tiểu Thất, người cũng không mến ta, đúng không?” Tuy rằng hắn mất đi trí nhớ, nhưng vẫn cảm thấy được, lúc nàng cười với hắn, lại có cảm giác xa cách.

“Chẳng lẽ mất đi trí nhớ thì ta sẽ không còn là ca ca của tiểu Thất hay sao? Rõ ràng trên thế giới này, chúng ta đều là thân nhân duy nhất của nhau.” Tiêu Lục có chút kích động, hắn cũng muốn, cũng muốn có cảm tình của Tiêu Thất và những người bên nàng, muốn cái cảm giác chỉ cần liếc mắt đã thấy được nụ cười ấm áp.

Hắn biết, nụ cười đó, không phải là nụ cười ôn hòa có lẽ trên mặt hắn, cũng không phải là nụ cười đoan trang đẹp đẽ quý giá của Linh Chiêu.

Rõ ràng hắn mới là người thân nhất của nàng.

Lòng bàn tay vừa động, Kỳ An đã lật tay đặt lên mạch đập cổ tay hắn.

“Lục ca, trí nhớ không còn cũng không quan trọng, chỉ cần người vẫn là người, là có thể tạo ra trí nhớ mới.”

Chỉ sợ, chỉ sợ người đã không còn là người, thì cho dù có trí nhớ mới, cũng không trở lại được như trước.

Dừng một chút, lại nói, “Trước tiên hãy để Trường Khanh đưa người đi nghỉ ngơi. Người xem, trong mắt người đã đỏ tía máu rồi.”

Lâu sau vẫn chưa nghe thấy tiếng trả lời, ngẩng đầu, lại gặp một đôi mắt vui sướng.

“Hóa ra, đây là cảm giác có muội muội!” Khóe miệng cong cong, Tiêu Lục đứng dậy, “Ta đi về trước. Linh Chiêu cũng không biết ta đến đây. Tiểu Thất, ngày mai người có thể nói với Linh Chiêu, muốn ta đến ở cùng với người?”

Nói xong liền nắm chặt nắm tay, an tĩnh chờ nàng trả lời.

Kỳ An nhìn hắn, mắt trầm như nước, “Được, Lục ca!”

Thật lâu sau khi hần rời đi, Kỳ An mới nói, “Trường Khanh, người nói xem, hần thật là tiểu ca ca hay không?”

Trong bóng tối truyền đến thanh âm của Trường Khanh, “Diện mạo thực rất giống nhau, nhưng tính tình cử chỉ, nhân tình lại hoàn toàn khác. Lục công tử hào sảng đại khí, cho dù là cười, cũng nhiệt liệt như gió, chỉ ở trước mắt tiểu thư mới có thể lộ ra sự ôn hòa dịu dàng.”

Kỳ An đột nhiên thở dài một hơi.

Nếu như nàng thật là tiểu Thất thì tốt rồi. Có phải chỉ cần một nụ cười là có thể nhận ra không?

Nếu như thực sự có cái gọi là trực giác gì đó, nàng có thể nói, theo trực giác, nàng cũng không hề ghét hần.

Mà ở bên kia, dù Khinh Ngũ đã thúc giục nhiều lần, Hiên Viên Sam vẫn không chịu đi ngủ.

Hần và Mạc Nhược đang ngồi, sắc mặt ngày càng trầm trọng.

Mạc Nhược day day trán, “Hôm nay ta cũng đã gặp qua, người kia đích xác là giống Tiêu Lục như đúc. Huống chi, cũng đã lấy máu nhận người, quả thật không có vấn đề gì.”

Hiên Viên Sam cau mày, viết vài chữ, đưa cho Mạc Nhược.

“Chuyện này rất quỷ dị, tuyệt không thể đơn giản như thế được.”

Mạc Nhược gật gật đầu, “Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng lại không tìm ra chút sơ hở. Càng khó hơn chính là hần lại thân với Linh Chiêu công chúa.”

Hiên Viên Sam lại viết lên giấy, “Mặc kệ thế nào, ta sẽ bảo vệ nàng.”

Mạc Nhược liếc hần một cái, hừ một tiếng. Đó là đương nhiên. Không chỉ có hần, mà cả thái tử cũng sẽ không để nàng bị thương. Bằng không, lúc trước cần gì phải giúp nàng rời đi.

Thở dài một hơi, “Ta thật sự sợ, nếu thực sự ngày đó đến, nàng sẽ chịu khổ.”

Nếu như Tiêu Lục đúng là Tiêu Lục, lại đứng cùng một bên với Hiên Viên Cự. Nếu như thực sự có một ngày như vậy, tiểu Thất sẽ đứng ở đâu?

Một bên, là ca ca máu mủ tình thâm, một bên là bằng hữu nàng chân tâm tương đãi.

42. Chương 42. Về Nhà

VỀ NHÀ

“Người nói, người muốn tiểu Lục trở về sống với người?” Linh Chiêu không nhanh không chậm nói xong, cũng không chớp mắt nhìn Kỳ An.

Kỳ An âm thầm cười, “Lục ca đã mất trí nhớ, nếu muốn tìm lại trí nhớ, có lẽ nên ở cùng một chỗ với chúng ta, như vậy sẽ tốt hơn.”

Linh Chiêu cũng nở nụ cười, nhìn về phía Tiêu Lục, “Tiểu Lục, người cũng nguyện ý chứ?”

Tiêu Lục nhìn nàng, lại nhìn tiểu Thất, trầm mặc trong chốc lát, gật đầu.

Linh Chiêu ánh mắt chợt lóe lên, tựa như không thể tin quay đầu lại đánh giá Kỳ An.

May mắn đó là nữ nhân, bằng không ánh mắt kia thật đúng là có thể thiêu cháy người ta. Kỳ An ho một tiếng.

Rốt cục cũng thu hồi tầm mắt, Linh Chiêu đi đến trước mặt Tiêu Lục, bình tĩnh nhìn hắn, “Tiêu Lục, Linh Chiêu đã làm gì khiến người không vui sao?” Ánh mắt sâu kín, tựa hồ sắp rơi lệ.

Lúc đầu, Tiêu Lục cũng luống cuống tay chân, sau bình tĩnh trở lại, nói, “Linh Chiêu đối với ta rất tốt, nhưng ta thủy chung vẫn cảm thấy mọi thứ không chân thực.” Ngẩng đầu lên, ánh mắt ôn hòa, lại kiên định hữu lực, “Ta muốn tìm lại trí nhớ, sau đó mới xứng đáng ở cạnh người.”

Linh Chiêu nhìn hắn, nhẹ nhàng cất tiếng, “Được!”

Kỳ An im lặng, may mà lúc này không đồng ý cho Trường Lan cùng đến.

Sau khi hai người đi khỏi, Linh Chiêu vẫn đứng trong sảnh, nửa ngày không nói.

“Công chúa?” Bên cạnh có người xoay người hành lễ.

Linh Chiêu đột nhiên cười ra tiếng, “Quả nhiên không hổ là Tiêu gia tiểu Thất.”

“Công chúa?”

Linh Chiêu thu lại nụ cười, du du thở dài, “Quả nhiên không hổ là Tiêu gia tiểu Thất.”

Rèm cửa vén lên, một người đi ra.

“Lúc hắn ở với Tiêu Thất, không biết sẽ là cái dạng gì, thật sự đáng để chờ mong a!”

Linh Chiêu cũng nói, “Đúng vậy, ta cũng thực chờ mong.”

Người kia cười cười, “Không thể buông tha dũng giả thắng, Tiêu Thất, lòng mềm yếu.

Linh Chiêu tươi cười, lâu sau mới nói, “Nhưng cũng nói không chừng, có thể hóa giải trăm luyện cương.”

Người kia lơ đãng bẻ ngón tay, “Làm sao có thể hóa giải trăm luyện cương, ngay cả một cái, nàng ta cũng không thể hóa giải.”

Chuyện sau này, ai biết được! Linh Chiêu cúi đầu, không tranh cãi.

Cùng lúc đó, chén trà trong tay Hiên Viên Sam trượt đi, đổ đầy nước trà xuống đất.

“Vương gia?”

Khinh Ngũ liên bước lên phía trước vài bước.

Hiên Viên Sam ngẩng đầu, mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Khinh Ngũ hiểu ý Hiên Viên Sam, gật đầu, “Dạ, là Tổng cô nương đã đưa người kia về tiểu viện.”

Loạn rồi, thật là loạn rồi. Hiên Viên Sam nhin không được đứng dậy, bước đi.

Khinh Ngũ hoa mắt, đưa tay dụi dụi mắt. Vương gia đại nhân à, ngài cũng không cần phải sốt ruột như vậy chứ!

Hiên Viên Sam đột nhiên khoát tay, “Mạc Nhược cũng không ngăn cản?”

Khinh Ngũ gật đầu, “Sáng nay Tổng cô nương đã tới biệt uyển, có lẽ Mạc đại nhân còn chưa biết.”

Suy nghĩ một lát, Hiên Viên Sam vẫn thấy có gì đó không thích hợp, “Gọi Dạ đến!”

Không lâu sau, một hắc y nam tử đi đến, lặng yên không một tiếng động.

Khinh Ngũ nhìn thần sắc Hiên Viên Sam, hỏi, “Dạ, tối qua đã xảy ra chuyện gì?”

Dạ liền tường thuật lại một lượt chuyện phát sinh tối hôm trước, xong một hồi vẫn không nghe thấy chỉ thị gì, ngẩng đầu kêu một tiếng, “Vương gia?”

Thần sắc Hiên Viên Sam lạnh nhạt, không thể nhìn ra được cảm xúc gì.

Dạ có chút bất an, lo sợ nhìn về phía Khinh Ngũ, “Vương gia đang trách ta không ngăn cản người kia hay sao?”

Khinh Ngũ nhìn về phía Hiên Viên Sam, vẫn không tỏ thái độ gì, đành tự mình trả lời, “Không phải, Vương gia sai người âm thầm canh giữ bên người Tống cô nương, người đã làm rất tốt. Trừ phi gặp chuyện có thể gây nguy hiểm đến tính mạng Tống cô nương, bằng không, không được để người khác biết đến sự tồn tại của người.”

Dạ gật gật đầu, liếc mắt nhìn Hiên Viên Sam, chần chừ nói, “Nhưng mà Khinh Ngũ, mấy người Phượng Định bảo vệ Lăng nhi thiếu gia tại kinh thành, Dạ và Ám lại đi bên cạnh Tống cô nương, vậy bên người Vương gia sẽ không còn lại bao người, việc này...” hắn không nói hết câu, trong lời nói lộ vẻ lo lắng.

Khinh Ngũ cắn cắn môi, dùng sức dậm chân một cái, “Đó là lệnh của Vương gia, người cứ làm theo là được rồi.”

Nghe những lời này của Khinh Ngũ, Hiên Viên Sam chợt hồi thần, vỗ vỗ vai Dạ rồi nhìn về phía Khinh Ngũ.

Khinh Ngũ miễn cưỡng nói, “Vương gia nói, ngài đem tính mạng giao cho người.”

Dạ nhanh chóng cúi người, “Dạ tất không phụ vương gia.”

Hiên Viên Sam không ngồi xuống như mong đợi của Khinh Ngũ mà hít sâu một hơi, đi ra ngoài.

“Vương gia, người đi đâu?” Khinh Ngũ vội vàng theo sau.

“Ô! Vương gia, người chân dài như vậy, Khinh Ngũ không theo kịp!” Xa xa còn có thể nghe thấy tiếng kinh hô của Khinh Ngũ.

Hiên Viên Sam quả nhiên là dài chân, cho nên lúc Kỳ An vừa bước vào cửa đã nhìn thấy hắn đang đứng quay lưng về phía nàng.

Vẫn là một thân nguyệt sắc trang phục, lạnh lùng đứng đó, cả không gian cũng như lịch sự tao nhã hằn lên.

“Tiểu thư!” Trường Lan nhìn thấy bọn họ thì nhãn tình sáng lên.

Sau đó, tầm mắt lướt qua Kỳ An, đi lên hai bước rồi dừng lại.

Khinh Ngũ tiến lên, thi lễ nói, “Vương gia ta nghe nói Tiêu Lục công tử đã tới đây, cho nên cố ý đến bái phỏng.”

Kỳ An cúi đầu, cười thầm.

Hiên Viên Sam hiển nhiên thấy động tác của nàng, cũng nhin không được mỉm cười.

Tiêu Lục đi ra, hồ nghi nhìn hắn, lại nhìn sang Kỳ An, “Tiểu Thất?”

Kỳ An kéo tay hắn đi tới, “Không cần sợ, đây là Vương gia Hiên Viên Sam.”

Tiêu Lục nhìn cánh tay được nàng cầm, cảm giác lo lắng liền tan biến.

Hiên Viên Sam cũng nhìn cảnh hai người nắm tay, mâu quang lạnh lùng, vẻ tươi cười giảm đi vài phần.

Trong phòng khách, Khinh Ngũ thay Hiên Viên Sam lên tiếng, cùng Tiêu Lục tán gẫu chuyện vài năm trở lại đây, rất vui vẻ.

Trường Lan bưng nước trà châm cho hai người, khóe miệng hiển hiện vui sướng.

Kỳ An đứng ngoài cửa, nghiêng đầu hỏi, “Trường Khanh, ta có làm sai không?”

Trường Khanh không cử động, “Tiểu thư sẽ không sai.”

Khóe miệng Kỳ An khẽ động, con người có loại cảm giác sùng bái mù quáng là một thói quen không tốt.

Nàng ngẩng đầu nhìn mảnh sân nhỏ, “Như vậy chúng ta cứ thử xem, tìm lại trí nhớ cho hắn tìm lại Lục ca của chúng ta. Nếu như có thể tìm về là tốt nhất, còn nếu như thất bại, ít nhất cũng đã từng cố gắng, cũng sẽ không tiếc nuối.”

“Được!” Quả nhiên là nghe được thanh âm theo dự kiến.

Kỳ An buồn cười nhìn hấn, “Trường Khanh, người có thể dừng lần nào cũng nói “được”, thỉnh thoảng phải thay đổi mới thấy mới lạ chứ.”

Trường Khanh nhìn nàng, “Được!” rồi lại vội vàng sửa lại, “Trường Khanh biết rồi.”

“Xi!” Kỳ An không nhịn được, cười thành tiếng.

Nghe thấy tiếng cười truyền đến, hai người trong phòng ngừng nói chuyện, nhất tề nhìn ra ngoài cửa.

Dưới ánh sáng, nàng cười thật tươi, làn gió nhẹ thổi bay tóc nàng, vờn nhẹ lên khuôn mặt.

Hai mắt Hiên Viên Sam không thể rời khỏi nàng, ngón tay run lên.

Khinh Ngũ hiểu ý tiến lên, “Lục công tử, không biết trong trí nhớ của ngài còn có chút gì về tiểu Thất tiểu thư không?”

Trên mặt Tiêu Lục hiển hiện ý cười, “Ta không nhớ, nhưng ta cảm thấy rõ, chỉ cần nhìn thấy nàng thì trong lòng rất ấm áp thoải mái. Ta nghĩ, có lẽ muội muội này vẫn ở sâu trong trí nhớ của ta!”

Hiên Viên Sam mở mắt, đột nhiên đứng dậy, hướng lại Khinh Ngũ.

Khinh Ngũ vội vàng hướng Tiêu Lục, chấp tay nói, “Thấy Lục công tử bình an trở về, Vương gia cũng an tâm. Chúng ta đi nói với tiểu Thất tiểu thư một tiếng rồi cũng hồi phủ thôi.”

Tiêu Lục gật đầu: “Tạm biệt vương gia!”

Tiếng bước chân vang lên, Kỳ An quay đầu lại, đúng lúc Hiên Viên Sam đi tới, đứng lại trước mặt nàng, mỉm cười, “Tiểu Thất, ta về!”

Kỳ An gật đầu, trả lời, “Ta tiễn người!”

Hiên Viên Sam cười, “Được!”

Hai người sóng bước đi ra cửa. Lúc ra khỏi tầm mắt Tiêu Lục, Hiên Viên Sam mới dừng lại, hỏi, “Người xác định là hấn thật sự mất trí nhớ?”

“Mặc kệ hấn có phải là Tiêu Lục thực sự hay không, điều duy nhất có thể khẳng định chính là hấn thật sự mất trí nhớ.”

“Là bởi vì người đã xem mạch cho hấn?”

“Quan trọng hơn là, ánh mắt hấn quá thanh khiết.”

Hiên Viên Sam đột nhiên thở dài một hơi, “Kỳ An, ánh mắt người cũng thực thanh khiết, cho nên nhìn ai cũng thấy tốt đẹp!”

Ngừng một chút, hấn cười, “Có lẽ cũng vì điều này, người mới là người! Nhưng Kỳ An, người có thể đồng ý với ta, giúp hấn tìm lại trí nhớ cũng được, trị liệu cho hấn cũng được, nhưng đừng quá thân cận với hấn, đừng ở một mình với hấn, đừng cười tươi với hấn, đừng nắm tay hấn.”

Kỳ An ngây ra nhìn.

Hiên Viên Sam hít sâu một hơi, “Cho dù hấn là Tiêu Lục, mất đi trí nhớ rồi cũng sẽ không thể hoàn toàn coi người là muội muội.”

Kỳ An bỗng nhiên cảm thấy có chút không tự nhiên, một người kiêu ngạo như hấn mà lại bất an vì nàng như vậy.

Nàng kiễng chân lên, hôn nhanh lên má hấn, rồi không để ý đến biểu tình cứng đờ của hấn, nàng thoải mái nở nụ cười.

“Ta, không yêu là không yêu, nếu là yêu, chỉ cần đối phương không thay đổi, nụ hôn đó của ta, đó là cả đời.”

43. Chương 43. Ca Ca

CA CA

Chỉ cảm thấy trên mặt như có lông chim nhẹ nhàng lướt qua, ấm áp đến run rẩy.

Hạnh phúc kia tới quá bất ngờ, Hiên Viên Sam khẩn trương đến độ quên cả thở, khuôn mặt đỏ bừng.

Kỳ An lùi về phía sau vài bước, nhìn thấy khuôn mặt đỏ dừ của hắn, đáy lòng thấy thật ấm áp, khóe miệng cười tươi.

“Đúng là đồ ngốc!”

Nhẹ nhàng một câu, thế nhưng làm cả gió cũng trở nên dịu dàng, ánh mắt Hiên Viên Sam vừa động, tay đã vươn ra muốn ôm nàng.

“Lục ca!” Nàng đột nhiên kêu một tiếng, cánh tay kia khó khăn dừng lại giữa không trung, sau đó nắm chặt, chậm rãi thu lại.

Hiên Viên Sam chậm rãi quay đầu lại, lại chỉ nhìn thấy chỉ có Khinh Ngũ đang cúi đầu, nào có ai khác?

Ngạc nhiên quay đầu lại, đã thấy Kỳ An đã chạy ra thật xa, nghịch ngợm cười, “Vương gia, tạm biệt, không tiễn.”

Hiên Viên Sam đứng yên, mỉm cười.

Thật là tốt. Cười tươi ngọt ngào như vậy, thật giống như nụ cười động lòng người khi mới gặp, giống như chưa từng chịu đau thương.

Trên đường trở về. Rốt cục Khinh Ngũ không thể nhịn được nữa, kéo vạt áo Hiên Viên Sam lại.

Hiên Viên Sam nghi hoặc nhìn về phía Khinh Ngũ.

Khinh Ngũ nhìn mặt hắn, giận dữ nói, “Vương gia, ngài không cần sờ mặt nữa, mặt ngài đã bị sờ sứt cả da ra rồi, cũng đừng có người ngây ngốc như thế, thật là tổn hại hình tượng anh minh thần võ của ngài.” Dừng một chút, lại suy sụp cúi đầu, “Quan trọng nhất là, ngài có thể đổi hướng đi một chút hay không? Chúng ta đã đi xa phủ quá rồi.”

Hiên Viên Sam sững sờ nhìn quanh bốn phía, quả nhiên là đã đi qua đường về phủ rất xa.

Hắn giờ mới hoàn hồn, “Ngựa của chúng ta đâu?”

Khinh Ngũ vẻ mặt đau khổ, “Vừa ra tới cửa là ngài bước đi luôn, cũng không thèm nhìn tới ngựa nữa.”

Có việc như vậy sao? Hiên Viên Sam bắt đầu mờ mịt. Lúc bắt gặp ánh mắt Khinh Ngũ, hắn mất tự nhiên, ho khụ khụ, “Bỏ vương đi nhằm mà người cũng không biết nhắc nhở sao?”

Khinh Ngũ càng thêm ủy khuất, mở tay ra, “Vương gia, Khinh Ngũ kéo rách cả vạt áo ngài, ngài cũng không biết nữa là...”

Trong tay hắn, quả nhiên có một mảnh vải màu trắng đang tung bay theo gió.

Hiên Viên Sam giật ngay lại, sắc mặt lại khôi phục vẻ thanh lãnh bình thường, “Bỏ vương là đang mãi suy nghĩ công việc. Đi thôi, hồi phủ!” Hắn quay bước một mạch, chỉ là hai tai đã đỏ ửng, lan cả xuống cổ.

Khinh Ngũ mếu máo, uất ức lắm lắm, “Nghĩ chuyện gì vậy? Hừ, ta chỉ biết, chính là đang nghĩ tới Tổng cô nương kia, họa thủy, họa thủy, đại họa thủy, tiểu họa thủy...”

Đột nhiên, một ánh mắt không biết từ đâu bắn tới, âm thanh nho nhỏ lập tức biến mất, hắn lon ton chạy tới, cười nói, “Vương gia, người nói xem, Lăng nhi ở kinh thành có tốt không?”

Hiên Viên Sam tươi cười, hần đương nhiên sống tốt, có thái tử làm bảo tiêu, có thống lĩnh cấm vệ quân làm sư phó, lại rất được chúng phi tần hậu cung yêu quý, thỉnh thoảng còn được dùng cơm với Hoàng thượng, ngày tháng trôi qua chắc chắn là vui vẻ.

Chỉ là, nghe Phượng Định nói, mỗi đêm hần đều khóc gọi nường. Hải tử kia rất nhớ Kỳ An!

Mà Kỳ An, trong lòng cũng đang sốt ruột, vội vàng muốn xác định thân phận Tiêu Lục như vậy, có lẽ là để có thể nhanh chóng trở lại bên người Lãng nhi.

Mặc kệ Tiêu Lục là thật hay giả, Trường Lan rõ ràng là rất vui sướng.

Từ ngày Tiêu Lục trở về đến giờ, nhà bếp liền trở thành giang sơn của Trường Lan, mọi thứ cơm nước đều phải hỏi đến, mọi chuyện đều phải qua tay nàng.

Kỳ An dựa vào cửa nhìn Trường Lan chân tay mau lẹ chạy sang lồng hấp, lại đảo xoong chảo.

“Trường Lan!” Kỳ An gọi một tiếng.

Trường Lan quay đầu lại nhìn nàng một cái, tay chân vẫn không ngừng, “Ôi, tiểu thư, sao người lại đến phòng bếp thế này, khói dầu sẽ ám vào người mất. Trường Khanh! Trường Khanh!”

Trường Khanh lộ ra cái đầu từ phía sau Kỳ An.

Trường Lan vội vàng liếc mắt, “Mau đưa tiểu thư đến tiền thính đi, cơm sắp xong rồi.”

Trường Khanh lại rút đầu lại, đứng sau lưng Kỳ An.

Kỳ An không hề động đậy, chỉ mở miệng nói, “Như vậy cũng được sao? Trường Lan?”

Nàng nói rất rất nhẹ, Trường Lan hơi khựng lại một chút.

“Hần hiện tại chỉ coi ngươi là thị tỳ của ta, tâm huyết của ngươi cũng chỉ đổi được một câu tán thưởng tay nghề của đầu bếp của ta không thôi mà thôi.”

Trường Lan không quay đầu lại, “Đây đều là đồ hần thích ăn, có thể một ngày sẽ làm hần nhớ lại.”

Kỳ An ngửa đầu nhìn lên không trung, “Nếu không, sẽ làm tim đau thôi, Trường Lan!”

Trường Lan nhắm hai mắt lại, “Trường Lan từng cố gắng học tập, muốn làm thật ngon những món hần thích, vẫn nghĩ rằng không bao giờ có cơ hội cho hần thưởng thức. Như bây giờ đã là một ân huệ rồi. Trường Lan không khổ, một chút cũng không!”

Kỳ An không nói. Cái giá của tình yêu, ấm lạnh tự mình biết. Nàng tuy rằng đau lòng, nhưng có thể làm gì đây?

Lúc ăn cơm, Tiêu Lục nhìn một bàn đầy măng là măng, khê cau mảy,

“Trường Lan, về sau bảo phòng bếp đừng nấu măng nữa.”

Tay Trường Lan khê run lên, thấp đầu đáp, “Dạ!”

Kỳ An nhìn Trường Lan, rồi hỏi, “Lục ca, ngươi không thích ăn măng sao?”

Tiêu Lục cười, “Không phải là Tiểu Thất không thích ăn sao? Một bàn toàn là măng thế này, ngươi làm sao nuốt trôi?”

Kỳ An sửng sốt, việc nàng không thích ăn măng chưa từng được nhắc đến.

Trước kia, là Trương Sở Du thích ăn, nàng vì chiều theo hần mà cố ăn một ít. Chính Trương Sở Du và nàng là vợ chồng đã nhiều năm nhưng hần cũng chưa bao giờ biết.

Ngay cả Trường Lan và Trường Khanh cũng ngẩng đầu nhìn nàng. Lãng nhi cũng thích ăn măng, lúc trước cũng thường xuyên làm, có lẽ là do thói quen, cũng có lẽ là vì Lãng nhi, nên cho tới giờ nàng vẫn chưa từng nói ra.

Chậm rãi ngược mắt nhìn Tiêu Lục, nàng hỏi, “Lục ca, ngươi làm sao biết?”

Tiêu Lục thở dài, trong mắt tràn đầy sùng nịnh, “Tiểu Thất bởi vì Lục ca thích ăn cho nên mới chịu đựng không nói sao? Nhưng lúc đồ ăn được bưng lên bàn, ánh mắt ngươi rất bất đắc dĩ, ngay cả tay cầm đĩa cũng cảm giác vô lực, đó là bộ dáng không ưa thích.”

Buông chén đĩa xuống, Tiêu Lục nghiêng người vỗ vỗ đầu nàng, “Ta là ca ca mà, làm sao có thể để tiểu Thất phải chấp nhận ta? Ca ca chiều theo muội muội mới là thiên kinh địa nghĩa.”

Kỳ An bình tĩnh nhìn hắn, giờ khắc này nàng thật sự hy vọng hắn chính là ca ca của mình.

Hóa ra có một ca ca là có thể được yêu thương vô điều kiện. Cảm giác này thật là hạnh phúc.

Linh Chiêu công chúa đi chùa Bình Phúc ở ngoại ô cầu phúc, Tiêu Lục đi theo.

Dọc đường đi, Tiêu Lục thường xuyên lóe điểm tâm từ cái bọc mang theo người ra để ăn.

Linh Chiêu cũng cầm lấy một khối cao hạnh nhân, cắn một miếng nhỏ, ngọt mà không đậm, mùi thơm thoang thoang, nàng thanh nhã cười, “Tiểu Lục mua ở đâu vậy? Vị thật ngon!”

Tiêu Lục cũng đang cầm một khối, nghe vậy thì khẽ cười, “Là người của tiểu Thất chuẩn bị.”

Linh Chiêu chậm rãi nuốt, không nói thêm lời nào.

Tiêu Lục lại cắn một miếng, tán thưởng nói, “Hương vị đúng là rất tuyệt. Nha đầu tiểu Thất kia không biết đã bỏ bao nhiêu tâm tư vào đây!” Nhìn hắn đẩy về măn nguyện, cảm giác như hạnh phúc ầm ập sắp tràn cả ra ngoài.

Linh Chiêu liếc hắn một cái, “Ngươi thực sự hài lòng với muội muội tiểu Thất này sao?”

Tiêu Lục liên tục gật đầu, “Hóa ra đây chính là cái gọi là huyết mạch tương liên! Lúc ta gặp tiểu Thất đã cảm thấy nàng rất thân thiết, tuy rằng không còn trí nhớ nhưng ta nghĩ trước kia ta rất yêu thương muội muội này!”

Linh Chiêu chậm rãi ăn nốt nửa miếng cao còn lại, vẻ tươi cười trầm đi, trí nhớ sao?

Nàng từ từ ngược mắt, nhìn ngắm cảnh ruộng vườn ẩn hiện bên ngoài.

Nửa ngày sau, Linh Chiêu lại mở miệng, “Vậy Trường Lan thì sao?”

“Trường Lan?” Tiêu Lục kỳ quái lặp lại, không hiểu tại sao Linh Chiêu lại đề cập đến nàng.

Khóe miệng nhếch lên, Linh Chiêu nói, “Đó là người trước kia Tiêu Lục yêu mến.”

“Người trước kia ta yêu mến?” Tiêu Lục nhíu mày, “Đó không phải là thị tỳ của tiểu Thất sao? Ta thích một hạ nhân sao?”

Linh Chiêu cười cười, vẻ châm chọc nói, “Có lẽ truyền thống của Tiêu gia chính là đánh vỡ quan niệm thế tục đi. Tổng Quý trước kia, địa vị tôn quý đáng mơ ước ở kinh thành, lại chấp nhất đi theo một khổ thủ biên quan Tiêu Dục. Trưởng tử Tiêu Đại lại hòa hòa nhã nhã xin miễn Hoàng thượng tứ hôn, cưới Lý thị, cũng là hạng người vô danh. Rồi đến Tiêu Lục, ưa thích một hạ nhân thì có gì là kỳ lạ?”

Như nhớ tới chuyện gì, nàng lại cười, “Còn có muội muội tốt của ngươi Tiêu Thất, chỉ là trải qua một hồi thê thiếp tranh đấu vụng về, lại không nói lời nào, tự hạ thấp thân phận mà rời đi, chẳng phải buồn cười sao?”

“Không được cười!” Tiêu Lục lạnh giọng cắt đứt lời nàng, trên mặt có vài phần không vui, “Lúc ấy nhất định là tiểu Thất đau đớn tới mức không thể làm gì khác nên mới ra đi.”

Nghĩ đến đây, Tiêu Lục liền cảm thấy trên ngực một trận đau đớn, loại đau đớn này tựa hồ thực xa lạ.

Tiêu Lục kinh ngạc vươn tay ấn ngực, loại cảm giác xa lạ này làm hắn đột nhiên nghĩ, hắn trước kia, chẳng lẽ chưa từng làm người khác đau lòng?

Nhìn thấy thần sắc quái dị trên mặt hắn, Linh Chiêu kinh hoàng kêu lên, “Tiểu Lục?”

Tiêu Lục hồi phục tinh thần, lắc lắc đầu, không tiếp tục theo đuổi ý nghĩ kỳ lạ đó nữa mà tiếp tục nói, “Nhất định là đau đến tận cùng nên mới muốn thoát li; nhất định là đau đến tuyệt vọng mới không nghĩ tới việc cứu vãn!”

Linh Chiêu nhìn hắn, thật lâu sau mới cười thành tiếng, quay đầu đi, thấp giọng nói, “Hóa ra người cũng hiểu nàng đến vậy.”

“Đó là đương nhiên, nàng là muội muội ta mà!”

Linh Chiêu nhắm mắt, tựa người vào thành xe, thần sắc uể oải.

Tiêu Lục thấy thế vội nói, “Linh Chiêu, người nghỉ ngơi đi. Ta ra ngoài ngồi, không phiền người nữa.”

Linh Chiêu khẽ gật đầu. Tiêu Lục vén rèm chui ra.

Trong xe ngựa khôi phục yên tĩnh, Linh Chiêu chậm rãi mở mắt, ánh mắt thanh minh không một chút buồn ngủ.

Tiêu Lục quỳ xuống trước tượng phật, nhìn lên đôi mắt từ bi của đức phật rồi chậm rãi nhắm mắt, hai tay chấp lại.

“Tiêu Lục vốn không tin thần phật, nhưng giờ phút này, nếu như thần linh thực sự tồn tại, xin người hãy giúp Tiêu Lục sớm khôi phục trí nhớ, có thể cùng tiểu muội Tiêu Thất yên ổn sống yêu thương đến già.”

Linh Chiêu quỳ bên cạnh hắn nghe thấy thì ngẩng đầu liếc hắn một cái, lại nhìn lên Phật tổ trên cao, nhẹ nhàng nhắm mắt.

Khói hương lượn lờ như có như không, là ai đang thở dài!

Trong mắt Phật tổ, là từ bi, cũng là thương hại.

Chúng sinh đều khổ, đó là nghiệp là chương, sớm đã định rồi.

44. Chương 44. Sự Kiện

SỰ KIỆN

Nghe nói đại hội võ lâm chính là nơi anh hùng xuất hiện.

Đối với vài người mà nói, có lẽ một lần thắng bại ở đây còn có ý nghĩa sinh tử.

Còn đối với Kỳ An mà nói, đây cũng lắm chỉ là một lần nghiệm chứng trí tưởng tượng của các đạo diễn phim truyền hình.

Còn có, còn có, muốn xác định rằng hắn mạnh khỏe.

Cho dù chỉ là nhìn thấy từ xa, cũng là đã đủ.

Hồng y tuyệt sắc thiếu niên kia, lại có đôi mắt trong suốt đó, chắc chắn sẽ hợp hôn vô số nữ tử đi!

Ngày đó, Kỳ An cũng không nghĩ rằng nàng sẽ đi.

Nàng thầm nghĩ sẽ ở đây chờ rồi sẽ cùng Mạc Nhược và Tiêu Lục trở lại kinh thành.

Nhưng Linh Chiêu đi, Tiêu Lục cũng đi.

Mạc Nhược hơi trầm mặt, “VẬY TIỂU THẮT, NGƯỜI CŨNG PHẢI ĐI.”

Kỳ An nhìn hẩn, không hiểu.

Mạc Nhược suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên cười nói, “TIỂU THẮT ĐƯƠNG NHIÊN MUỐN ĐI, MỘT VIỆC TRỌNG ĐẠI THỂ NÀY, BỎ QUA CHẲNG PHẢI ĐÁNG TIẾC LẮM SAO!”

“NHƯNG KHÔNG PHẢI DÃ NÓI TA KHÔNG NÊN XUẤT HIỆN HAY SAO?”

Mạc Nhược vỗ vỗ đầu nàng, “TA HỒI HẬN RỒI, TIỂU THẮT. NGƯỜI KHÔNG NÊN CUỐN VÀO HẾT THẤY NHỮNG CHUYỆN NÀY. TIÊU GIA PHONG QUANG TỄ NGUYỆN THẬT SỰ KHÔNG NÊN BỊ MAI MỘT NHƯ VẬY. CHO NÊN NGƯỜI CỨ ĐI XEM NÁO NHIỆT ĐI, NẾU NHƯ KHÔNG ĐI, THỰC LÀ ĐÁNG TIẾC.”

“NHƯNG MÀ, MẠC ĐẠI CA.” Kỳ An muốn nói gì đó, Mạc Nhược đã khoát tay, “NẾU HẮN KHÔNG BẢO VỆ ĐƯỢC NGƯỜI, HỜ!” – cười lạnh một tiếng – “VẬY THÌ BỎ ĐI!”

Kỳ An vốn muốn hỏi, đều là những chuyện trong giang hồ, sao ai trong triều đình cũng trông mong háo hức? Nàng đã xem vô số phim truyền hình, không phải đều nói rằng triều đình và giang hồ là hai thế giới tách biệt, không can thiệp vào việc của nhau hay sao?

Nhưng mới nói được nửa câu đầu, Mạc Nhược đã bĩu môi, làm ra bộ dáng người thực khờ dại.

“CHỈ CÓ QUAN HỆ LỢI DỤNG VÀ BỊ LỢI DỤNG, LÀM GÌ CÓ CHUYỆN PHÂN CHIA GIANG HỒ VÀ TRIỀU ĐÌNH.”

Kỳ An ngoan ngoãn cầm miệng, được rồi, nàng thừa nhận, nàng không hiểu.

Minh Châu sơn trang.

Đám đông náo nhiệt đủ mọi loại màu sắc trang phục, người nối người đi tới không dứt.

Ở cửa trang có thị vệ tiếp đón khách khứa, mỗi người đều mặt mũi hồng hào, bưng bưng khí thế.

Trong sân có một nam tử áo xanh, tuấn lãng phiêu dật, xuất chúng hơn người.

Mạc Nhược bước nhanh, vượt qua Kỳ An đi lên, ôm quyền cười nói, “NIỆM THU!”

Nam tử kia sững sốt một chút, rồi lập tức, vẻ kinh hỉ dâng lên, hẩn cười liên tục, “CHƯ HUYNH, NGỌN GIÓ NÀO ĐƯA NGƯỜI TỚI ĐÂY VẬY? TỪ SAU LẦN TỪ BIỆT NĂM ĐÓ, ĐÃ LÂU KHÔNG THẤY!”

Kỳ An nhìn hẩn từ trên xuống dưới, nhớ tới lời Mạc Nhược nói, “nho nhã thanh tao, có phong độ của một vị đại tướng”, hiện giờ xem ra, ít nhất là diện mạo đúng là không tồi.

Mạc Nhược tựa hồ quen biết rất nhiều, trên đường đi thỉnh thoảng lại có người đến chào hỏi.

Kỳ An bắt đầu lo lắng thay cho hẩn. Cứ cười nhiều như vậy, lại không ngừng gật đầu, có khi sẽ vì vất vả mà sinh bệnh.

“TIỂU THẮT!” Thanh âm quen thuộc truyền đến.

Nhìn theo hướng có tiếng nói, là vẻ mặt tươi cười của Tiêu Lục, mà đứng bên cạnh hẩn là Linh Mẫn Chiêu và một cấm y nam tử.

Người đó là? Kỳ An không khỏi nhìn lại vài lần. Người kia, ý cười doanh doanh, giơ tay nhắc chân chào hỏi, lơ đãng mang theo vẻ sắc bén ẩn hiện. Nhưng quan trọng nhất chính là, khuôn mặt hẩn có vài phần giống với Hiên Viên Sam.

Nghe thấy tiếng kêu của Tiêu Lục, hẩn chậm rãi nhìn qua. Lúc đụng tầm mắt Kỳ An, hẩn ngẩn ra, sau đó chậm rãi cong khóe miệng.

“BÁI KIẾN NHỊ HOÀNG TỬ!” Mạc Nhược thi lễ, giải đi nghi hoặc của Kỳ An.

Hiên Viên Cực lúc này mới quay sang nhìn Mạc Nhược, “ĐẠI NHÂN CŨNG ĐẾN ĐÂY? KHÔNG BIẾT NƠI NÀY SẼ CÓ ĐẠI ÁN KINH THIÊN GÌ CẦN DỪNG ĐẾN TÀI NĂNG CỦA ĐẠI LÝ TỰ KHANH?”

Mạc Nhược tao nhã đứng dậy, “CHẲNG QUA LÀ MỘT Đám GIANG HỒ BẰNG HỮU NGÀY XƯA MỜI TỚI GIÚP VUI MÀ THÔI.”

Hiên Viên Cực mỉm cười, cũng không hỏi thêm.

Tiêu Lục đến bên Kỳ An, nhỏ giọng hỏi, “Không phải người nói sẽ không đến sao?”

Kỳ An cười khỏ, “Là Mạc đại ca muốn ta đến giúp vui.”

Tiêu Lục liếc nhìn Mạc Nhược, “Hóa ra ca ca này vẫn không bằng được mị lực của Mạc đại ca a?”

Kỳ An buồn cười, “Lục ca, người là đang ghen sao?”

Kỳ An chỉ đang nói đùa, Tiêu Lục lại chững chạc dàng hoàng đáp lại, “Đúng vậy, ta mới là ca ca của tiểu Thất mà!”

Nhìn thấy hai người thì thâm to nhỏ, Hiên Viên Cực càng cười tươi, chậm rãi mở miệng, “Vị này là Tiêu Thất? Quả nhiên, nghe danh không bằng gặp mặt.”

Nghe danh? Nghe danh gì chứ? Người này vừa mở miệng đã làm cho người ta không thích nổi.

Kỳ An giương mắt, cố gắng hành một cái lễ, “Bái kiến nhị hoàng tử, Linh Chiêu công chúa. Dân nữ trước kia đúng là Tiêu Thất. Tuy nhiên Hoàng thượng đã có thánh chỉ, hiện tại còn không biết mình có phải họ Tiêu không nữa.”

Hiên Viên Cực nhìn nàng, ý cười càng đậm,

“Đạo thánh chỉ đó sao? Cực ta hình như có nghe nói nó còn không có ấn triện của phụ hoàng. Nói vậy, là phụ hoàng luyện tiếm rồi! Cho nên Tiêu Thất tự nhiên vẫn là Tiêu Thất.”

Kỳ An cả kinh, lúc ấy nàng một lòng cầu đi, cũng không lấy đi đạo thánh chỉ kia, thậm chí cũng không thêm liếc nhìn một cái. Nàng nhìn sang Mạc Nhược.

Mạc Nhược cũng cả kinh. Đạo thánh chỉ đó là do tiểu Thất cầu xin, Hoàng thượng không đành lòng cự tuyệt, rồi lại không muốn tiểu Thất phải chịu sỉ nhục, bởi vậy mới tận lực không làm hết trình tự. Vốn nghĩ giờ phút đó tiểu Thất trong lòng bi phẫn, về sau sẽ từ từ khuyên giải. Những người biết chuyện này ngoài thái giám tuyên chỉ vốn là tâm phúc của Hoàng thượng, chỉ có hấn và thái tử.

Giờ phút này nghe Hiên Viên Cực nhắc tới, trong lòng làm sao có thể không khiếp sợ?

Hiên Viên Cực tựa hồ sớm dự đoán được phản ứng của hấn, chỉ cười cười, rời mắt khỏi hấn, nói với Kỳ An, “Lại nói, trừ bỏ tên Tiêu Thất, dường như còn phải gọi thêm một tiếng Lạc phu nhân.”

Trong lòng Kỳ An lo lắng, lập tức kéo vạt áo Mạc Nhược, thanh âm lo sợ không yên, “Mạc đại ca, việc này là thật sao?”

Mạc Nhược bình tĩnh nhìn nàng, thật lâu sau thì thở dài, vuốt tóc nàng, “Hoàng thượng đối với người luôn là một lòng bảo vệ, làm sao có thể bỏ được người.”

Kỳ An lui về phía sau từng bước, có chút thất thần, nói như vậy tức là đó là sự thật.

Trong lòng bấn loạn, như vậy cũng có nghĩa, nàng vẫn là thê tử danh chính ngôn thuận của Lạc Hoài Lễ, mà Lăng nhi, cũng là trường tử cháu ruột danh chính ngôn thuận của Lạc gia.

Nàng vẫn nghĩ mình đã không còn can hệ gì với những người đó, hóa ra, tất cả vẫn y như ban đầu.

Nàng lắc đầu buồn bã, “Nhưng là ta từ bỏ mà, Mạc đại ca, ta không muốn.”

Trong mắt vô lệ, khô khóc đến phát đau. Kỳ An chỉ cảm thấy vô số ý niệm hiện lên trong đầu, mờ mờ tỏ tỏ.

Phát hiện khác thường, Mạc Nhược giữ nàng lại, “Tiểu Thất, không cần gấp, việc này người của Lạc gia cũng không biết, người không muốn thì tuyệt đối sẽ không có ai ép người.”

Kỳ An có chút sợ không yên nhìn hấn, “Thật sao?”

Mạc Nhược gật đầu khẳng định, “Mạc đại ca cam đoan với người.”

Tiêu Lục nghe không hiểu, thấp giọng hỏi Trường Lan ở sau người, “Sao lại thế này?”

Trường Lan vẫn cúi đầu, lúc này mới ngước mắt lên, lắc đầu, “Về nhà rồi nói sau!” Nàng tiến lên, đỡ lấy Kỳ An, thấp giọng nói, “Tiểu thư, không có việc gì, chúng ta về trước đi?”

Trở về sao?

Kỳ An nhìn ánh mắt Hiên Viên Cực, trong lòng cứng lại.

Tại sao, cái mình không muốn lại cứ đeo bám như bóng với hình?

Bỗng nhiên thanh âm Khinh Ngũ vang lên, “Vương gia, nhị hoàng tử và mọi người đều ở đây!”

Kỳ An kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy nguyệt sắc thân ảnh đang chậm rãi đi tới, trong mắt ẩn hiện lo lắng.

Hiên Viên Sam chỉ dăm dăm nhìn nàng một cái, hướng Hiên Viên Cực gật đầu.

Hiên Viên Cực ngạc nhiên nói, “Vương thúc sao lại đến đây?” Vị vương thúc này làm việc luôn thanh lãnh, cư nhiên lại đến nơi náo nhiệt phức tạp này, thật sự là đáng ngạc nhiên.

Mấy người còn lại cùng dồn dập thi lễ. Hiên Viên Sam nhìn thấy tiểu Thất vẫn không nhúc nhích, đáy mắt càng hiển lộ lo lắng.

Khinh Ngũ cất tiếng, “Vương gia nói muốn đến xem, khó được...”

Khó được cái gì còn chưa có nói xong, liền mở to hai mắt nhìn Kỳ An từng bước hướng Hiên Viên Sam đi tới.

Kỳ An cũng không nói một câu, lập tức đi đến trước mặt hắn. Sau đó, chôn đầu trong ngực hắn, tay ôm chặt hắn.

Toàn thân Hiên Viên Sam rung lên, cơ hồ là lập tức, liền ôm lấy nàng. Chỉ là cảm thấy thân hình nàng trong lòng ngực hắn, hơi hơi run lên.

Không nhìn tới biểu tình kinh ngạc đến cực điểm của Hiên Viên Cực và Linh Chiêu, hắn khẽ miệng bên tai nàng, không tiếng động kêu, “Kỳ An!”

Kỳ An vùi đầu trong ngực hắn, không nói lời nào, cũng không động đậy. Bên tai truyền đến tiếng tim hắn đập mạnh mẽ hữu lực, một chút cũng không ngừng nghỉ.

Hắn ôm, thực ấm áp, có loại khí tức làm người ta an tâm.

“Hiên Viên Sam!” Thanh âm của nàng phát ra từ trước ngực hắn.

Hiên Viên Sam thấp đầu, nghiêng tai lắng nghe.

“Cái ta muốn, không thể có được? Cái ta không muốn lại không thể rời bỏ sao?”

Hiên Viên Sam trầm mặc một hồi, bỗng nhiên lùi lại một bước, buông Kỳ An ra, mỉm cười chói lọi,

“Nếu người muốn, ta sẽ khuyh tâm tận lực, đạt được cho người; nếu người không cần, cũng khuyh tâm tận lực vứt bỏ đi.”

Dừng lại trên khuôn mặt nàng, trong thần sắc lộ vẻ bất cần,

“Còn nếu không thể thoát khỏi, như vậy nếu người không cần, ta có thể hủy diệt nó đi.”

45. Chương 45. Hồi Kinh

HỒI KINH

Võ lâm đại hội lần này đối với Kỳ An mà nói, không có truyền kì gì xảy ra, cũng không gặp bất cứ đại hiệp ngọc thụ lâm phong hay những trận đấu kinh thiên động địa nào. Nếu như đã không còn hứng thú xem náo nhiệt, sự kiện này không còn ý nghĩa gì với nàng nữa.

Mạc Nhược có sứ mệnh của hắn. Hiên Viên Cực có tính toán của hắn. Mà Tiêu Lục, có Linh Chiêu của hắn.

Duy chỉ có Hiên Viên Sam, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cúi sát nàng mà nói, “Ta không chỉ là ngẫu hứng mà muốn đây.” Cho nên nàng đi, hắn cũng không ở lại.

Hắn cầm tay nàng không buông, cũng không để ý cái nhìn đánh giá phức tạp của Hiên Viên Cực, gương mặt hắn trầm mặc, bình thản như mặt nước hồ.

Tựa hồ, thiên kinh địa nghĩa.

Trường Khanh nói, “Tiểu thư, ngươi đã bỏ đi thân phận của mình, nhưng Lạc Hoài Lễ liệu có dễ yên?”

Kỳ An không nói, quan niệm thế tục, miệng lưỡi thế gian luôn vô hình đã thương người, bất kể người đó có thân phận hay thế lực gì.

Hơn nữa, nàng chậm rãi ngẩng đầu, nghĩ tới người kia, dịu dàng như ánh trăng, thật sự không nên vì nàng mà nhận sự chê cười của người khác.

Hiên Viên Sam nhìn nàng chăm chú, trong mắt có ánh sáng nhu hòa lưu chuyển, khóe miệng nhẹ cong lên duyên dáng.

Hắn thở dài, chậm rãi nâng tay,

“Kỳ An, ta sẽ xin thánh chỉ được cưới vợ là Tống Kỳ An!”

Hắn luôn đứng ngoài vòng tranh đấu quyền lực. Hắn muốn nàng, chỉ nàng mà thôi. Bắt đầu từ ngày hắn gặp nàng, nàng cũng chỉ là Tống Kỳ An, là hắn đã nhất kiến chung tình.

Nếu nàng bất an, hắn sẽ khiến nàng và hắn gao nấu thành cơm, thành chuyện đã rồi, cả thiên hạ đều biết, sẽ không gì có thể thay đổi được nữa.

Kỳ An chấn động, không đồng ý, cũng không từ chối.

Ngoài dựa đoán của mọi người, Trường Lan đứng ra phản đối, ánh mắt kiên định, “Nếu Vương gia muốn thành hôn với tiểu thư nhà ta, nên để nàng lấy thân phận tiểu Thất, đường đường chính chính tiến vào đại môn Vương phủ mới đúng.”

Tiểu thư là Tiêu gia tiểu thư, trong lòng bọn họ, vị trí này chưa bao giờ thay đổi.

Nàng nhẹ nhàng nắm tay Kỳ An, “Dù sao, cả thiên hạ cũng đều biết, nàng là tiểu thư Tiêu gia.”

Nhìn về phía Kỳ An, Trường Lan cười, “Cho dù từng bị hù ly, tiểu thư nhà ta cũng phải ngẩng đầu ưỡn ngực mà đứng. Nếu lấy thân phận Tống Kỳ An, chẳng phải sẽ để người coi thường hay sao?”

“Trường Lan!” Nàng gọi.

Trường Lan quay đầu lại, “Tiểu thư của Trường Lan, phải vĩnh viễn cao quý như vậy.”

Kỳ An nắm chặt tay nàng, nhìn nàng, còn cả Trường Khanh lúc nào cũng bên người mình, chậm rãi nở nụ cười, ánh mắt sáng ngời.

Có những người như vậy quan tâm, nàng làm sao có thể làm gì khiến họ lo lắng?

“Chưa có lúc nào ta cảm thấy hạnh phúc như thế này.”

Nàng quay đầu, nhướn mày với Hiên Viên Sam, vui sướng tươi cười,

“Tiểu thư của Trường Lan đó, ngươi có thể lấy sao?”

Hiên Viên Sam mỉm cười thản nhiên, “Nàng nguyện gả, ta sẽ lấy.”

Nàng là tiểu thư Tiêu gia, được Tiêu gia thiết kỵ bảo hộ, có gì phải sợ hãi?

Hắn thanh lãnh cao ngạo, lại sâu tình như vậy, tiếp tục tin tưởng thêm một lần, có gì phải ngại?

Nếu thử, sẽ có khả năng đến được với hạnh phúc, còn nếu không chịu thử, thì một cơ hội cũng không. Nhân sinh nơi chốn đều là một canh bạc, đối với hắn, dù có thua cũng không uống từng ngày sống trong đó.

Tổng Kỳ An vốn là một nữ tử kiên cường cố chấp, không cần phải lễ nghi phiền toái. Nhưng hắn lại là Vương gia, chính thê của hắn cần phải được Hoàng thượng đồng ý, lạy tông miếu rồi mới coi là kết thúc buổi lễ.

Kỳ An chớp mắt, “Không bái không được sao? Người đưa Lăng nhi trở về, dù sao nơi này núi cao sông sâu, Hoàng thượng cũng không xen vào. Những nghi thức xã giao hư danh này ta cũng không thêm để ý.”

Hiên Viên Sam vụt đứng lên, khó nén vài phần khấn trương,

“Kỳ An, người vẫn không muốn sao? Vẫn không muốn gả cho ta sao?”

Kỳ An cười cười, lắc lắc tay hắn trấn an, “Chúng ta có thể hành lễ ngay trong vương phủ của người cũng coi như là chiêu cáo thể nhân!”

Hắn lắc đầu,

“Cái đó không giống. Ta muốn trong gia phả, tên của người và ta đặt song song, để các thế hệ con cháu đều biết người chính là thê tử duy nhất của Hiên Viên Sam ta, người có thể đường đường chính chính sống vai ta mà đi. Ta muốn để thế nhân biết, người, là thê tử của ta.”

“Danh phận chính là sự tôn trọng lớn nhất mà một nam nhân dành cho nữ nhân họ yêu. Kỳ An, ta chưa bao giờ từ bỏ mong muốn đó.”

Kỳ An bình tĩnh nhìn hắn, đã là sau giờ Ngọ, gió thổi xuống êm dịu.

Lâu sau, nàng tiến lên từng bước, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, nước mắt tràn ra.

Nàng vốn nghĩ mình đã sớm hết nước mắt; nàng cũng đã từng tự nói với mình sẽ không vì nam nhân mà khóc nữa.

Nhưng, con người này... Nàng nhắm mắt, vùi mặt vào cổ hắn.

“Được, mặc kệ là Tiêu gia tiểu Thất hay là Tổng Kỳ An, đều gả cho người.”

Hiên Viên Sam cúi đầu, chăm chú ôm nàng, nếu có thể đem nàng thâm nhập thân thể thì thật tốt, như vậy sẽ không sợ tách rời nữa.

Hắn từ từ nhắm mắt lại, khóe miệng cong lên thành nụ cười hạnh phúc.

Mẫu hậu à, hóa ra ông trời chưa bao giờ vứt bỏ ta, ta đã có được niềm hạnh phúc nhất của cuộc đời này, người phải thấy ta hạnh phúc.

Hôm sau, Hiên Viên Sam đứng trước cửa phòng Kỳ An, “Kỳ An, chúng ta hồi kinh đi!”

Kỳ An tưởng mình nghe nhầm, mở to hai mắt hỏi lại, “Bây giờ? Hồi kinh?”

Hiên Viên Sam gật đầu khẳng định, Kinh Ngũ cú đầu, hữu khí vô lực ngồi trên xe ngựa, ánh mắt bất bình liên tục bắn tới.

“Nhưng Mạc đại ca và Lục ca còn chưa trở về, còn cả bọn Tiêu Lịch cũng đều...”

Trường Khanh ngắt lời nàng,

“Vương gia đã thông báo cho Tiêu thúc thúc, Tiêu thúc thúc cũng kêu chúng ta hồi kinh. Hắn nói đợi đến khi tiểu thư xuất giá, hắn sẽ đến kinh thành đưa tiểu thư đi lấy chồng, sau khi lão tướng quân khuất núi, Tiêu gia quân chính là nhà của tiểu thư. Lục công tử thì đang bận công việc, sẽ về kinh gặp tiểu thư sau.”

Sắc mặt Trường Khanh đột nhiên đỏ ửng lên, tăng hắng một tiếng rồi tiếp tục nói, “Mạc đại nhân còn nói, nếu tiểu thư đã có yêu thương nhưng nhớ, muốn có quan hệ rõ ràng với Vương gia thì không cần che che giấu giấu thêm nữa, cứ ta ta khanh khanh mà hồi kinh đi thôi! Nếu Vương gia không bảo vệ được tiểu thư, thì cứ một cước đá rớt hắn, chúng ta lại một lần nữa đi tìm! Dù sao Minh châu Trác Niệm Thu, Tụ Bảo

thiếu chủ, Đào Hoa ỏ công tử, ai cũng đều chưa cưới vợ, nam tử trong thiên hạ còn rất nhiều, đến lúc đó sẽ an bài cho người, muốn ai sẽ có người đó!”

Hắn nói một hơi, xong thì khe khẽ thở, lời nhấn này thật sự quá dài.

Sắc mặt Hiên Viên Sam trở nên rất khó coi, còn có thể thấy hắn đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Kỳ An sờ sờ mũi, dở khóc dở cười.

Nhìn bộ dáng Trường Khanh, Kỳ An cười nói, “Mạc đại ca làm sao mà uy hiếp được người thế?” Có thể thì mới khiến hắn thuật lại nguyên lời nói, ngay cả hít thở cũng không dám như thế.

Thân hình Trường Khanh run lên, “Đại nhân nói, thái tử điện hạ có vài biểu muội, ai cũng yếu ớt thon thả, ôn nhu như nước, đợi sau khi hồi kinh sẽ dẫn ta đến bái kiến.”

Hắn tự nhiên rùng mình một cái, vẻ mặt vốn lạnh lùng nay thêm vài tia sợ hãi.

Khinh Ngũ nhảy phắt khỏi xe đi tới, chỉ vào hắn cười to, “Tiêu Trường Khanh, người đúng là ngốc. Long tướng quân chỉ có một nữ nhân, đã gả cho Lạc Hoài Lễ rồi! Vậy mà cũng bị người ta lừa nữa!”

Trường Khanh nhìn hắn, cổ chấp lắc đầu, “Biểu muội của thái tử điện hạ, đâu thể dùng lễ thường mà suy đoán, ai biết ngày nào đó sẽ nhảy đâu ra đó một người nữa!” Hắn lau lau trán. Hoàn hảo! Trí nhớ của hắn đúng là không tồi, có thể đem lời nói của đại nhân truyền đạt lại không sót một từ.

Thật sự là một đứa ngốc a, nhưng cũng thực đáng yêu.

Kỳ An buồn cười, rồi lại có chút chua xót.

Đối với Long Liên, có oán hận không cam, theo thời gian trôi đi cũng đã nhạt đi nhiều. Giờ nhớ tới, còn thêm chút bội phục, yêu đến như vậy, không phải ai cũng có dũng khí làm như vậy.

Nàng nhìn Trường Khanh, cười tủm tỉm, “Nếu thực sự có người yêu người xuất hiện, vậy thì càng tốt rồi.”

Trường Khanh lắc lắc đầu, liên tục lui về phía sau, “Trường Khanh quá ngốc, không cần.”

Kỳ An nhìn hắn chằm chằm, “Đúng vậy, ta quên mất, người còn có một vị tiểu hôn thê xinh đẹp động lòng người. Là nhà ai a? Trường Khanh người bao giờ thì đưa đến cho ta gặp?”

Trường Khanh đỏ mặt, cúi đầu thấp đến không thể thấp hơn, giọng nói như tắc lại, “Cũng không còn sớm, Trường Khanh đi chuẩn bị.” Hắn quay người lại, phi đi như bay.

Lúc ngồi lên xe ngựa, Kỳ An có vài phần cảm khái.

Bỏ đi đâu, rồi cuối cùng vẫn là về lại đó.

Khi rời đi, vốn nghĩ sẽ vĩnh viễn không trở lại nơi làm nàng tan nát cõi lòng kia, nhưng thật không ngờ giờ lại trở về, lại là vì một tình yêu khác.

Nắm vạt áo, nàng hơi nhắm mắt. Lúc này đây nhìn thấy những người đó, liệu có thể trở thành người qua đường, không yêu không hận, không cầu không oán hay không?

Không khí hơi hơi dao động, Kỳ An vội vàng mở mắt, quả nhiên thấy Hiên Viên Sam đang giục ngựa đi bên cạnh, mắt đang nhìn nàng.

Nàng mỉm cười, tươi sáng như hoa.

Chỉ là có chút tiếc nuối a!

Trong võ lâm đại hội không nhìn thấy thiếu niên đó.

Nghe nói Đào Hoa ỏ không tham gia. Nàng âm thầm lo lắng, nhưng lại không biết hỏi ai.

Mọi người vì chuyện Đào Hoa ỏ bắt cóc nàng nên không có hảo cảm với hắn.

Hiên Viên Sam tuy là sẽ không trái ý nàng, nhưng hắn vì cứu nàng mà đã mất đi thị vệ thân thiết, lại bị trọng thương mới đưa được nàng ra, hết thấy đều là do Chiến Liệt. Huống chi, hiện giờ đã biết tâm ý của hắn, làm sao nàng có thể để hắn đi hỏi thăm tin tức của một người khác cho nàng?

Lúc trước, hắn làm chuyện trái ý nàng không phải là vì không muốn nàng dây dưa với Chiến Liệt hay sao? Lặng yên nắm tay lại, nàng chỉ có thể lặng yên cầu trời phù hộ cho thiếu niên trong Đào Hoa ỏ kia thôi. Hắn hận nàng thế nào cũng được, chỉ cần hắn có thể sống tốt, sống hạnh phúc là đủ.

46. Chương 46. Kinh Niên

KINH NIÊN

Một đường thông suốt, về tới kinh thành bình an.

“Sao lại bình an như vậy?” Kỳ An trái lại cảm thấy không quen, nàng tưởng sẽ phải trải qua vô số ám sát, cướp bóc... Nàng đã chuẩn bị tinh thần, thế nhưng lại không hề có gì xảy ra cả.

Nàng nghi hoặc nhìn Trường Khanh, “Không phải lúc trước nói là có nhiều nguy hiểm sao?”

Trường Lan đưa cho nàng chén nước, “Lúc này chắc là không có ai muốn đắc tội với Vương gia và Tiêu gia!”

Kỳ An cầm lấy nước, lặng im không nói.

Trước cổng thành, Kỳ An vén màn xe, kinh ngạc nhìn.

Từ lúc ra đi, nàng chưa từng nghĩ rằng sẽ còn có ngày trở về!

Trước mặt bỗng tối sầm lại, hóa ra Hiên Viên Sam đã ruổi ngựa đi tới bên cạnh xe, nhìn nàng trong chốc lát, hắn đột nhiên vươn tay về phía nàng.

“Làm sao vậy?” Kỳ An nhẹ giọng hỏi.

Hiên Viên Sam an tĩnh nhìn nàng, cánh tay vẫn giữ giữa không trung.

Nhưng đã tới kinh thành rồi, người nhiều như vậy! Trong đầu hiện lên vài ý niệm, nhưng khi Kỳ An nhìn thấy ánh mắt hắn thì không thể nói ra lời, sau đó, nàng đưa tay đặt lên tay hắn.

Chỉ cảm thấy tay bị kéo căng ra, Kỳ An còn chưa kịp kêu lên thì đã văng vẳng ngã vào vòng tay hắn.

Một tay hắn giữ chặt hông nàng, một tay giữ dây cương, phóng ngựa về phía trước.

Gió thổi bay tóc, che khuất tầm mắt, Kỳ An nhắm mắt, tựa vào ngực hắn, chỉ nghe thấy tiếng tim đập mãnh liệt.

Cảm giác tốc độ chậm lại, chắc là tới cửa thành rồi?

Không nghe thấy tiếng nói, tay Hiên Viên Sam bên hông nàng giật giật, ngựa vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Cho tới khi một thanh âm vang lên,

“Chính là Tiêu tiểu thư?”

Chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, Kỳ An lập tức mở mắt ra.

Một thị vệ đang khom lưng đứng bên đường, nhìn có vài phần quen mắt. Kỳ An nhìn kỹ lại, chần chừ mở miệng,

“Thụy Sinh?” là gia phó của sư phụ.

Người kia chậm rãi ngẩng đầu lên, thần sắc thả lỏng rất nhiều, “Đội được tiểu thư thì tốt rồi, gia chủ có dặn, thỉnh tiểu thư lập tức tới Lạc phủ.”

Trong lòng máy động, “Xảy ra chuyện gì?”

“Thượng thư đại nhân bệnh nặng, hôn mê đã sáu ngày, ngay cả Hoàng thượng cũng đã đến.”

Gió vẫn thổi như trước, nhưng đã không còn yên tĩnh như cũ.

Tim đập dữ dội, tâm tình nàng rối loạn. Cực hạn của chứng hôn mê là bảy ngày. Qua bảy ngày rồi sẽ không còn cơ hội tỉnh lại.

Kỳ An quay người, vùi mặt vào lồng ngực hần, tâm loạn như ma.

Thật lâu sau, chỉ nghe thấy trên đỉnh đầu truyền xuống một tiếng than nhẹ, một bàn tay to vỗ vô lên lưng nàng, sau đó ôm chặt lấy nàng, đem đến một cảm giác an tâm thư thái.

Người gác cổng nhìn thấy nàng, kinh ngạc đến mức tròng mắt như muốn rơi ra, lắp bắp kêu lên, “Thiếu, thiếu phu nhân!”

Không kịp để ý tới hần, Kỳ An đi thẳng vào.

Vô luận nàng và Lạc Hoài Lễ rối rắm thế nào, ít nhất, Lạc Anh đối với nàng cũng là thực sự yêu thương.

Nếu là ngoại thương, y thuật của sư phụ chữa trị giỏi hơn nàng, nhưng là nội thương thì nàng có hơn một chút. Hiện giờ sư phụ lại gấp gáp muốn nàng đến, tức là bệnh của Lạc Anh có liên quan đến nội thương.

Người gác cổng quỳ trên mặt đất không đứng lên, Trường Khanh liền từng bước bước tới.

Hần ngồi xổm xuống, “Trường thúc, người đã quên rồi sao?”

Lại là một gương mặt quen thuộc đã nhiều năm không thấy, người gác cổng hoàn hồn, hỏi, “Cái gì?”

Trường Khanh cũng không trả lời, ngửa đầu nhìn về phía Trường Lan.

Thần sắc Trường Lan không thay đổi, thanh âm réo rắt, “Ta nhớ rõ bốn năm trước đã nói, các người nếu còn nghĩ đến đoạn tình cảm ngăn ngui lúc còn ở chung một nhà, thì dù có gặp nhau, hay gọi tiểu thư nhà ta một tiếng Tiêu tiểu thư. Thiếu phu nhân của quý phủ, tiểu thư nhà ta vô phúc đón nhận.”

Sắc mặt người gác cổng biến đổi, cuối cùng cúi đầu, “Chẳng qua là do thói quen.”

Trường Lan thối thối vào lòng bàn tay mình, “Giờ thì nhớ rồi chứ?”

Bả vai run lên, “Nhớ kỹ.”

Hai người sóng vai bước vào.

Trường Lan mở miệng, “Hôm nay tâm trạng Trường Khanh không tốt lắm a!” nói nhẹ nhàng tựa như đang đề cập đến thời tiết.

Trường Khanh cũng gật đầu, vẻ mặt vô tội, “Ta cũng không biết sao lại thế này. Vào đến cửa là thấy hỏa bốc lên, tay chân ngứa ngáy.”

Trầm mặc một hồi, Trường Lan nói, “Ân! Ta cũng vậy.”

Lúc này, Kỳ An đã bước vào phòng Lạc Anh.

Không kịp thi lễ, nàng đi thẳng tới giường. Người nằm trên giường gỗ, hình dung tiêu tụy, môi đã thành màu đen, hai má đã hóp sâu xuống.

Nàng một bên bắt mạch cho hần, một bên ngẩng đầu nhìn người đứng bên giường, “Sư phụ.”

Hồ thái y gật đầu, sắc mặt ngưng trọng, “Vốn chỉ là chứng phong hàn nho nhỏ, nhưng sau đó lại dẫn tới hôn mê.” Dừng một chút, còn nói, “Trường kỳ tích tụ vụ tâm, ức mà không phát, là vi bệnh tim.”

Kỳ An không nói. Lạc Anh lúc tráng niên được Hoàng thượng vinh sủng, phong quang vô nhị, thê thiếp hòa thuận, con trai độc nhất kính cẩn nghe theo, niên thiếu hữu vi, căn bản không thể có việc phiền lòng. Vì sao lại là tích tụ lâu ngày?

Hoàng thượng đang ngồi ở bên giường, nghe thấy lời ấy thì sắc mặt trở nên buồn bã.

Hiên Viên Sam đứng ở cửa, giờ phút này mới chậm rãi đi tới, đưa tay khoát lên vai Hoàng thượng, trong mắt lộ vẻ an ủi.

Hoàng thượng quay đầu nhìn hần, đặt tay lên tay hần, “Hoàng đệ, người đã đến rồi!”

Hiên Viên Sam nhìn hần, gật gật đầu, lại đề tay lên vai hần, chậm rãi lắc đầu.

Hoàng thượng miễn cưỡng mỉm cười, “Ta không sao!”

Lại nhìn về phía tiểu Thất, “Tiểu Thất, Lạc Anh thế nào?” Có thể cứu không? Đương nhiên, câu cuối cùng này hần không thể thốt lên được.

Tiểu Thất đang lật mí mắt Lạc Anh lên xem, cũng không nghe thấy những lời này.

Hồ thái y cũng thở nhẹ ra, cười nói, “Tiểu Thất nếu không khóc, chính là tin tức tốt.”

Nghe thấy vậy, Kim Vân lúc đó đã khóc vật vờ ở bên giường liền quỳ rạp xuống trước mặt tiểu Thất, về mặt ai thê,

“Tiểu Thất, tiểu Thất, người nhất định phải cứu tướng công, nhất định phải cứu hần a!”

Tiểu Thất bất ngờ không kịp phản ứng, bị một quỳ của nàng dọa hết hồn, vội vàng quỳ xuống,

“Nương!” Câu này vừa ra khỏi miệng mới ý thức được không ổn, nàng há mồm, lại chỉ có thể nói tiếp,

“Tiểu Thất nhất định sẽ làm hết khả năng, ngài đứng lên trước đã.”

Kim Vân vẫn khóc, “Tiểu Thất, lúc trước đều là chúng ta không phải. Van cầu người, đại nhân không chấp nhật lỗi lầm của tiểu nhân, cứu lấy tướng công...”

“Nương, ngài đứng lên đã, ngài như vậy sẽ làm tiểu Thất không thể khám và chữa bệnh cho cha được.” Lạc Hoài Lễ đỡ Kim Vân, ôm nàng vào ngực.

Nhìn tiểu Thất thuần thực hạ châm, tham mạch, Lạc Hoài Lễ chỉ cảm thấy khiếp sợ và hỗn loạn.

Bắt đầu từ lúc tiểu Thất mới bước vào cửa, hần đã không thôi hỗn loạn.

Cũng muốn hỏi nàng, đã học y thuật lúc nào, bái Hồ thái y làm sư khi nào, mấy năm nay sống có tốt không, có còn, còn nhớ hần không?

Nhưng lại không thể nói nên lời.

Hần nắm chặt tay, nhìn người đang nằm trên giường. Giờ này khắc này, quan trọng nhất chính là phải chữa khỏi bệnh cho phụ thân.

Mà Long Liên, tay bưng chén trà đã phát run.

Nàng đã trở lại! Nàng đã trở lại!

Dung nhan vẫn như trước, thanh lệ động lòng người, năm tháng trôi qua dường như không lưu lại chút dấu vết nào trên người nàng.

Nàng dù không ở đây, nhưng vị trí của nàng trong lòng hần vẫn không có gì phá nổi, hiện tại nàng đã trở lại, trong lòng hần liệu còn chứa được người khác?

Chỉ cảm thấy lồng ngực phát lạnh, lan ra toàn thân. Nếu như chân tướng bị vạch trần, liệu thế gian này có nơi nào có thể để mình sống yên ổn?

Càng nghĩ càng cảm thấy tuyệt vọng. Sắc mặt trắng bệch, nàng cắn chặt môi, trong miệng dần có mùi vị máu tươi.

Cảm thấy áp lực trong lòng, Long Liên lo sợ không yên quay đầu ra ngoài, chỉ hy vọng, không nhìn thấy thì sẽ không sợ hãi.

Nàng vừa quay đầu đã nhìn thẳng vào tầm mắt của Trường Lan.

Trường Lan lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, nửa ngày, như có như không hừ một tiếng rồi nhìn đi chỗ khác.

Long Liên càng cảm thấy toàn thân lạnh như băng, cơ hồ mọi cơ bắp đều run lên.

Giờ phút này, nàng chỉ hy vọng có hắc ôm ấp, trấn an nàng. Nhưng, nàng nhắm mắt lại, giờ phút này trong mắt hắc, chỉ nhìn thấy có Tiêu Thất thôi!

47. Chương 47. Chuyện Xưa

CHUYỆN XƯA

Buổi sang Kỳ An vừa đến kinh thành đã trực tiếp vào Lạc phủ.

Vào Lạc phủ, ngay cả thời gian uống nước cũng không có đã chạy đi bắt mạch. Cuối cùng để mọi người ra ngoài, chỉ còn lại Hồ thái y, hai người cùng bàn bạc.

Hiên Viên Sam nhìn vắng thái dương đang dần lụi về tây, mảy hơi hơi cau, nghiêng đầu làm một thủ thế với Khinh Ngũ.

Khinh Ngũ lĩnh mệnh mà đi.

Mọi người lo lắng đứng đợi ngoài cửa, chỉ cảm thấy thời gian trôi đi quá chậm chạp.

Kim Vân vô lực dựa vào lòng nhi tử, tâm cũng từng chút một trầm xuống.

Nàng ngửa đầu nhìn nhi tử, giọng đầy chờ mong, “Hoài Lẽ, người nói xem tiểu Thất có thể trị hết bệnh không?”

“Nhất định sẽ được.” Lạc Hoài Lẽ đáp, là an ủi nàng, cũng là an ủi chính mình.

Lúc này Hoàng thượng cũng mới có tinh lực hỏi Hiên Viên Sam,

“Hoàng đệ, Mạc Nhược tìm thấy tiểu Thất ở đâu? Người tình cờ gặp họ nên tiện đường đưa tiểu Thất trở về sao?”

Hiên Viên Sam lắc đầu.

Hoàng thượng quay đầu lại nhìn, mới phát hiện Khinh Ngũ không có ở đó, hai người căn bản là không thể nói chuyện được.

Âm thầm thở dài một hơi, hắc nói tiếp, “Quên đi, hồi cung rồi nói sau, trẫm cũng là lúc trước nhận được truyền thư của người mới biết hôm nay người cùng tiểu Thất đến.”

Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hắc hạ thấp giọng, “Nhưng còn có một chuyện nhất định phải hỏi người, Lăng nhi đúng thật là hài tử của người sao? Người có con trai lớn như vậy sao?”

Cơ hồ không có gì chần chờ, Hiên Viên Sam thần sắc tự nhiên gật gật đầu.

Áp chế hàng vạn nghi vấn trong lòng, giờ phút này Hoàng thượng cũng chỉ đành bỏ cuộc. Hắc nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt kia, thấp giọng nói, “Không biết Lạc khanh thế nào rồi?”

Hiên Viên Sam cũng nhìn về phía cánh cửa, cũng nghĩ, chỉ mong lần trị liệu này chỉ khiến nàng mệt mỏi, cũng đừng làm nàng bị thương.

Một hàng kim châm cắm xuống, đến cây châm cuối cùng, Kỳ An chần chừ nhìn về phía Hồ thái y, “Sư phụ?”

Hồ thái y liếc nhìn nàng một cái, mỉm cười, “Tiểu Thất, tin tưởng vào phán đoán của mình đi.”

Kỳ An nhắm mắt, hít sâu một hơi, sau đó mở mắt ra, chiếc kim trong tay thẳng nhập tử huyệt của Lạc Anh.

Hai người cơ hồ ngừng thở, mãi đến khi mí mắt Lạc Anh khẽ động, miệng nôn ra một búng máu, sau đó chậm rãi mở mắt, ánh mắt dần ngưng tụ, ôm lấy tay nàng, “A Quý!” Hắn kích động kêu lên, lại vì xúc động quá mà ho sù sụ.

Người ngoài phòng nghe được động tĩnh, nhất tề chạy vào.

“Tướng công!” Kim Vân vừa mừng vừa sợ ào đến.

Lạc Anh lại như không nghe thấy, chỉ nhìn chăm chăm tiểu Thất, thanh âm yếu ớt, “A Quý, A Quý, người rốt cục đến gặp ta phải không?”

A Quý? Là Tống Quý sao? Kỳ An hiểu ra, nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn, “Đúng vậy, A Quý tới thăm người, cho nên, người hãy nhắm mắt nghỉ ngơi cho tốt.”

Một Lạc Anh vốn luôn nho nhã lúc này đây cũng hiện lên vẻ bướng bỉnh, hắn lắc đầu, “Nhắm mắt lại sẽ không thấy A Quý nữa. A Quý lúc nào cũng rất tùy hứng, nói không gặp là liền không thấy tăm hơi.”

Kỳ An dịu giọng nói, “Lúc này sẽ không, người nếu không ngủ, A Quý sẽ tức giận.”

Quả nhiên khi nghe thấy lời này, Lạc Anh vội vàng nhắm hai mắt lại, nắm tay nàng thật chặt, “A Quý, người đừng tức giận, ta ngủ ngay đây.”

Một lúc sau, quả nhiên hơi thở đều đặn, hắn đã ngủ.

Hồ thái y thở nhẹ ra, “Ta đã nói, hôn mê lâu ngày vậy đâu thể chống chọi quá lâu!”

Kỳ An gật đầu, “Một lát sau là có thể rút châm.”

Lạc Hoài Lễ nhìn khí sắc phụ thân, hỏi, “Vậy là phụ thân không có việc gì nữa?”

“Ân, đã nôn ra máu ứ, trong thời gian ngắn sẽ không có việc gì, nhưng là...” Kỳ An ngừng lại một chút, “Bệnh này không thể một ngày mà khỏi, cần phải trường kỳ điều trị.”

“Khi này, làm sao lại nhận nhầm người? Đó có phải là di chứng không?” Vẫn còn chút không yên lòng.

“Hắn mê man đã nhiều ngày, cực độ suy yếu nên mới xuất hiện ảo giác, không việc gì đâu.” Kỳ An đáp.

Định gỡ tay ra, Lạc Anh lại nắm quá chặt. Nhận thấy được động tác của nàng, cặp lông mày vì bất an mà run rẩy một chút. Hồ thái y vội vàng giữ tay nàng, nhẹ nhàng lắc đầu, “Hãy để hắn thả lỏng nghỉ ngơi!”

Hoàng thượng cũng thấy nhẹ nhõm, hỏi, “Hoàng đệ, người cùng hồi cung với trẫm đi thôi. Mấy ngày trời đi lại, lại thêm sức ép hôm nay, ngay cả nước cũng chưa uống, sẽ mệt chết đi!”

Lạc Hoài Lễ vội hỏi, “Phòng bếp đã chuẩn bị đồ ăn, Hoàng thượng và Vương gia trước hãy dùng cơm rồi mới hồi cung, có được không?”

Hiên Viên Sam lắc đầu, vẫy tay với Khinh Ngũ.

Sau một lúc lâu, Khinh Ngũ lại xuất hiện, trên tay là một chiếc khay, trên bày một bát cháo và một ít thức ăn, “Vương gia, đã chuẩn bị xong.”

Hiên Viên Sam nhìn lướt qua, gật gù đầu, lúc này mới nhìn sang Kỳ An,

“Người đã nhiều ngày say xe, cơ hồ đều không ăn cái gì, hãy ăn chút cháo đi.”

Hoàng thượng kinh ngạc mở to hai mắt ra nhìn, rõ ràng là bộ dáng phát hiện ra một chuyện cực kỳ khó lường! Dùng sức dụi mắt, hắn không nhìn nhầm chứ? Hoàng đệ lãnh ngạo của hắn lại khoa tay múa chân, nói ngôn ngữ người cầm điếu với một người ngoài? Hơn nữa, đề tài dường như có quan hệ với cái khay trên tay Khinh Ngũ.

Kỳ An lúc này mới cảm thấy đói rã rời, vừa nhìn thấy chiếc khay kia đã vui mừng bảo, “Được!”

Tay phải bị Lạc Anh nắm, Kỳ An vừa mới hưng phấn đáp một tiếng đã phát hiện được quần trạng của mình. Xem ra, nàng phải tập ăn cơm tay trái rồi.

Thử đi thử lại vài lần, đồ ăn vừa đưa lên đã rơi xuống, Kỳ An đỏ bừng mặt, nhìn sang những người bên cạnh, “Các vị, các vị cũng đói bụng rồi chứ?”

Nếu đã đói bụng thì nên đi ăn cơm đi, nhất là Hoàng thượng đại nhân, người có thể không mở trừng mắt ra như thế không? Nếu như muốn ăn thì nên đi đến phòng bếp có tốt hơn không?

Kim Vân lắc đầu, “Ta không muốn ăn, ta ở trong này cùng tướng công.”

Lý thị cũng ngồi xuống một góc.

Lạc Hoài Lễ và Long Liên cũng không đi, Hoàng thượng vẫn mở to mắt, nhìn Hồ thái y rồi ngồi xuống bên bàn, ý tứ rõ ràng cũng không đi.

Kỳ An bắt đắc dĩ, đành cúi đầu húp cháo.

Hiên Viên Sam nhẹ thở dài một hơi, đón lấy đôi đũa trong tay nàng, gấp thức ăn cho vào trong bát nàng, lại cầm lấy chiếc thìa đưa cho nàng, khéo miệng khe nâng lên.

Kỳ An đưa chân khe đá hấn một cái. Người này, không thấy có nhiều người như vậy sao? Nhất là hoàng thượng đại boss đang ở đây!

Hiên Viên Sam không thay đổi nét mặt, ngay cả tiếng hít thở cũng vô cùng vững vàng.

Không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt mọi người, Kỳ An chỉ có thể cúi đầu húp cháo, húp cháo, lại húp cháo.

Hoàng thượng hoắc mắt đứng dậy, kéo Hiên Viên Sam ra bên ngoài, “Hoàng đệ, người đi ra trước một chút.”

Đi được vài bước, lại quay đầu lại, “Khinh Ngũ, còn không mau đi?”

Thật sự là một nô tài không có mắt!

Đi đến trong đình đài, ra lệnh cho hạ nhân thấp nển, xác nhận Khinh Ngũ có thể thấy được động tác của Hiên Viên Sam, Hoàng thượng mới bắt đầu đặt câu hỏi,

“Hoàng đệ, người và tiểu Thất có chuyện gì vậy?” Sẽ không phải là điều hấn đang nghĩ chứ?

Hiên Viên Sam bình tĩnh đón ánh mắt hấn, ngón tay khe nhúc nhích, Khinh Ngũ lập tức đáp, “Ta yêu nàng!”

Hít một hơi khí lạnh, Hoàng thượng đứng bật dậy, “Người yêu nàng? Người yêu nàng!”

Tuy rằng đã có chút chuẩn bị tâm lý nhưng khi chính tai nghe thấy thì vẫn có chút ăn không tiêu. Hoàng thượng chấp tay sau lưng, phiền táo đi tới đi lui, “Không được, việc này tuyệt đối không được!”

Tiểu Thất rất tốt, hấn cũng yêu thương tiểu Thất từ đáy lòng, nhưng Hiên Viên Sam là đệ đệ duy nhất của hấn, là nhất đẳng thân vương, làm sao có thể làm cái việc hồ đồ này. Hơn nữa, tiểu Thất vẫn là thê tử của Lạc Hoài Lễ, về sau quân thần gặp nhau, làm sao cư xử?

“Không được, không được, tuyệt đối không được!” Miệng hấn nói không ngừng.

Hiên Viên Sam chậm rãi rót một chén nước, uống mấy ngụm thật to, tuy rằng hấn không hề nói gì nhưng cả ngày không uống nước, cũng quả thật là khát.

“Khinh Ngũ, nói với chủ tử nhà ngươi, trẫm không đồng ý.” Thấy Hiên Viên Sam không phản ứng, Hoàng thượng tức giận chỉ thẳng vào mặt Khinh Ngũ mà quát.

Khinh Ngũ mếu máo, nhìn nhìn vương gia nhà mình, nhỏ tiếng nhắc nhở, “Hoàng thượng, vương gia nghe được.”

Hoàng thượng nhảy dựng lên, “Mặc kệ, dù sao trẫm cũng không đồng ý. Hoàng đệ, người nhớ kỹ cho trẫm, chuyện này tuyệt đối không được.”

Khinh Ngũ mắt ướt ướt, nhìn ngón tay chủ tử, “Hoàng huynh không đồng ý, thì sao?”

Hoàng thượng tiếp tục giơ chân, “Người nói thì sao? Trẫm không đồng ý, chuyện này sẽ không được nhắc tới.”

Hiên Viên Sam lại uống một cốc nước lớn, mới trả lời Hoàng thượng,

“Hoàng huynh, người muốn ta biến thành dạng như Lạc Anh kia sao?”

Hoàng thượng sững sốt,

Hiên Viên Sam tiếp tục vũ động tay, thanh âm Kinh Ngũ rất nhẹ, từng từ từng chữ rõ ràng,

“Hoàng huynh, yêu mà không được yêu, sự thống khổ này, ngài không phải hiểu rõ hơn hoàng đệ sao?”

“Hoàng huynh, ngài và mẫu hậu cũng chưa từng được hưởng hạnh phúc, hãy để hoàng đệ thay các người đón nhận, được không?”

Hiên Viên Sam vén y bào, quỳ xuống, trong ánh nến hắt càng toát lên vẻ ôn nhu như ngọc, ngay cả động tác quỳ xuống cũng tao nhã vô cùng. Lúc ngẩng mặt lên, trong ánh mắt hàm chứa vẻ cầu xin, cũng đọng đầy hy vọng.

Giống như đêm đó, khi mẫu hậu qua đời, hắn cũng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi hắn như thế này, “Hoàng huynh, người có thể để mẫu hậu trở về ôm Sam nhi một cái không?”

Mà hiện tại, hắn cũng dùng biểu tình đó để hỏi hắn,

“Hoàng huynh, ngài có thể để thần đệ hưởng hạnh phúc hay không?”

Hoàng thượng kinh ngạc lui về phía sau vài bước, đột nhiên không nói nên lời.

Hạnh phúc sao? Hắn và mẫu hậu cũng chưa từng được hạnh phúc.

Nhớ mang máng năm đó, trong phủ Thừa tướng, thiếu nữ minh diễm động lòng người ấy, đã đứng trước mặt hắn, cười vô cùng sáng lạn, hai mắt tựa thu thủy, lại nói lời làm hắn đau triệt tâm phế, “Thái tử ca ca, người giấu Tiêu Dục đi đâu vậy? Mau gọi cái tên chỉ biết vũ đạo lộng kiếm kia tới cho ta đi, A Quý đã lâu rồi không gặp hắn!”

“Tiêu Dục đi biên quan rồi”, hắn chỉ nhớ đã lo lắng đáp một câu như vậy.

Hôm sau, liền mất đi tung tích của nàng.

Tám vạn cấm vệ quân truy tìm liền mười ngày cũng không tìm được nàng.

Lần từ biệt đó chính là vĩnh viễn. Từ lúc nàng rời đi, hắn cũng chưa từng gặp lại lần nào.

“Hoàng đệ, người có thể được hạnh phúc hay không?”

Hắn ngửa đầu, không muốn nụ cười yếu ớt đó bị người ngoài nhìn thấy.

48. Chương 48. Quên

QUÊN

Kỳ An chậm rãi mở mắt, ngoài cửa sổ, sắc trời đã chuyển sang xanh nhạt, vẫn chưa sáng hẳn.

Đưa tay bắt mạch Lạc Anh, nàng thở ra một hơi, hắn tạm thời sẽ không có gì nguy hiểm nữa. Nghiêng đầu qua, lại không khỏi tủm tỉm cười, thân mình thon dài của Hiên Viên Sam đang cuộn lại, ngồi song song với nàng trước giường, đầu dựa vào trụ giường, ngủ ngon lành, có vẻ mấy ngày rồi chạy khắp nơi cũng vất vả mệt mỏi lắm. Ánh sáng buổi sớm phác họa ra hình dáng hắn, tuần mỹ không nói nên lời.

Tâm Kỳ An nhảy dựng lên, lập tức bật cười, hóa ra câu nói “sắc đẹp thay cơm” cũng có điểm đúng. Chỉ cần nhìn thấy cũng làm cho người ta động tâm mà!

Nàng chậm rãi tiến sát đầu lại, cho tới lúc cảm thấy hơi thở hắt ấm nóng phả vào da thì hơi khựng lại một chút, nhưng vẫn không dừng lại, nhanh chóng phớt lên môi hắt một nụ hôn rồi lùi lại.

Sờ sờ hai má, có chút nóng lên. Nhưng mà, nàng chắc lưỡi, tư vị hôn trộm mỹ nhân thật sự là rất tốt. Nàng ngồi thẳng người dậy.

Đột nhiên, một chiếc áo rơi trên vai xuống. Nàng cúi đầu, nhìn thấy một kiện áo khoác nguyệt sắc quen thuộc, chắc hẳn là Hiên Viên Sam!

Lạc phủ trở nên nghèo như vậy từ bao giờ chứ? Ngay một tấm chăn cũng không có? Chiếc áo này, nếu như nàng nhớ không lầm thì chính là chiếc áo bọn họ để trên xe ngựa.

Nàng nhìn Lạc Anh, tay phải giật giật, không thấy có phản ứng gì, lần này hắt ngũ thật sự sâu.

Nàng cẩn thận rút tay ra lắc lắc, ăn, có hơi chút tê cứng.

Nhặt chiếc áo trên mặt đất lên, nhẹ nhàng khoác lên người Hiên Viên Sam, lúc này nàng mới khẽ khàng bước ra khỏi phòng.

Mở cửa phòng ra, nàng định đuổi người, nhưng mới vừa vươn người liền đứng ngậy ra, vì trong ánh sáng tờ mờ buổi sớm trước mắt có một người.

Hắn cứ an tĩnh đứng như vậy, tựa hồ hòa thành một thể với sắc trời. Nếu không phải trời đã dần sáng, cơ hồ không nhìn thấy hắn tồn tại.

“Tiểu Thất!” Âm thanh đã lâu không nghe, vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Kỳ An buông tay xuống, cười cười, “Ta không phải đã bảo mọi người cứ đi nghỉ ngơi hay sao? Lạc thúc thúc tạm thời không có gì nguy hiểm, Lạc tướng quân có thể an tâm.”

Lạc tướng quân?

Trong lòng bỗng nhiên nhói đau. Lạc Hoài Lễ nhìn nàng. Vẫn là dung nhan đó, lúc gặp nàng, khoảnh khắc nàng giương mắt nhìn hắn, nước mắt tràn ra, sau đó ngất đi trong lòng hắn, trên mặt hiện vẻ yên tâm.

Vẫn nhớ dưới ánh nến đỏ, nàng đỏ mặt, nhắm mắt lại, thẹn thùng động lòng người.

Vậy, vậy mà cũng có một ngày, nàng gọi hắn là Lạc tướng quân?

Trong lòng tràn đầy chua xót, hắn mở miệng, “Tiểu Thất, có thể đi dạo cùng ta một chút không?”

Một đêm này, nàng ở trong phòng, hắn trực ngoài phòng, tựa như nhớ lại ngày đó khi Long Liên vào phủ.

Giống đó, mà lại khác đó.

Khi đó, nàng là vợ hắn, hiện tại đã có một nam nhân khác yêu mến nàng; Khi đó, hắn biết nàng yêu hắn, hiện tại, nàng lại có thể tươi cười gọi hắn là Lạc tướng quân;

Khi đó, hắn không đợi được đến khi nàng ra mở cửa, luôn thở dài rời đi, hiện tại, hắn cũng đã biết, chỉ phải chờ tới hừng đông, nàng sẽ mở cửa.

Chẳng qua là, khi đó tuổi trẻ kiêu ngạo, không biết được rằng hóa ra chờ đợi cũng có thể là hạnh phúc.

Kỳ An tựa hồ sững sốt một chút, rồi đáp lại rất nhanh, “Không cần, ta sẽ ở trong này chờ, phòng lát nữa Lạc thúc tỉnh lại tìm không thấy.”

Nàng thiển thiển cười, đoan trang có lễ, tựa như người đang đứng đối diện nàng chẳng qua là người nhà bệnh nhân chứ không phải là người đã từng cùng nàng thân mật, có yêu có hận đan xen rồi rắm vậy.

Trong lòng đột nhiên cuộn cuộn tức giận, nàng dựa vào cái gì mà có thể đối đãi hắn cứ như không có chuyện gì như vậy? Hắn không phải là người khác, hắn từng là người thân mật nhất của nàng a!

“Tiểu Thất!” Hắn tiến lên từng bước, trước ánh mắt sáng trong của nàng, hắn hơi bình tĩnh lại, “Ta sợ nói chuyện sẽ kinh động cha, ngươi thấy sao?”

Kỳ An bình tĩnh nhìn hắn, lâu sau mới nói, “Được!”

Lạc Hoài Lễ đi trước, Kỳ An theo sau, vẫn duy trì khoảng cách với hần.

Nàng không thể không đề phòng, tình ngay lý gian, dù sao nàng cũng không quên vị này đã có phu nhân.

Hai người một trước một sau đi tới Đông viện. Vẫn bài trí y như cũ, nhưng vẫn là cảnh còn người mất, lại hoặc là, ngay cả vật cũng không còn.

Lạc Hoài Lễ đứng trước hồ sen, Kỳ An thoáng trừ trừ một chút, rồi cục vắn bước theo.

“Mấy năm nay ta vẫn nghĩ tới chuyện năm đó!” Lạc Hoài Lễ nhìn từng con sóng gợn lên theo gió trên mặt nước, chậm rãi mở miệng, “Lúc đầu ta cũng nghĩ tới quá khứ đau lòng đáng sợ đó, nhưng sau này thực không dám nghĩ nữa, chỉ sợ nếu nghĩ tới sẽ không có sức lực để chống đỡ nỗi đau đó.”

Kỳ An đứng phía sau hần, im lặng không nói.

Nàng cũng không dám nghĩ, vì cứ nhớ tới là lòng lại đau đớn tuyệt vọng.

“Nhưng tiểu Thất, nếu như ta không dám chạm vào vết sẹo này, ta sẽ vĩnh viễn mất người đúng không? Chuyện năm đó xảy ra quá bất ngờ, ta đã không cho người cơ hội giải thích. Tiểu Thất, hiện giờ người có thể nói với ta một lần được không? Lúc này đây, chỉ cần người nói, ta sẽ tin.”

Lạc Hoài Lễ xoay người lại, ánh mắt kịch liệt đau đớn.

Kỳ An nhìn thấy, bỗng nhiên có chút muốn cười, nàng cũng thật sự nở nụ cười.

Thật là buồn cười, nàng đã năm lần bảy lượt mở miệng, đều bị hần khước từ, đêm đó bị nhốt, nàng vẫn ngồi sau cánh cửa, hy vọng tiếng bước chân quen thuộc kia tới. Nhưng, trọn một đêm, nàng vẫn chờ, rồi chậm rãi, sự chờ đợi biến thành lạnh lẽo, rồi đau đớn, rồi tuyệt vọng, cuối cùng là yên tĩnh! Hần rốt cục vẫn chưa tới.

Đến lúc gặp lại, hần lại ôm nữ tử khác mà an ủi, trong khi thất vọng chỉ trích nàng.

Nàng trốn trong ngực thái tử ca ca, muốn che tai lại nhưng đã vô lực nâng tay, cho dù hai mắt nhắm lại, thanh âm kia vẫn đâm thẳng vào lòng nàng, khiến nàng đau đớn tan nát.

Lạc Hoài Lễ, người như vậy, hiện tại lại chạy tới nói những lời này, còn có ý nghĩa gì chứ?

Những tuyệt vọng bị thương cùng sỉ nhục không cam lòng mà nàng phải chịu, có thể biến mất hay sao?

Vẫn tươi cười, nàng nhắm mắt, khẽ hắng giọng, “Trải qua nhiều năm như vậy, ta đã quên hết chuyện xưa rồi.”

“Đã quên?” Lạc Hoài Lễ ngơ ngác lặp lại.

Kỳ An mở mắt ra, vạn loại cảm xúc đều đã tan hết, “Lạc tướng quân, đều đã là chuyện quá khứ, nhắc lại làm gì, chỉ làm phức tạp thêm mà thôi! Ta đã quên, người cũng nên quên đi, cứ tưởng niệm quá khứ sẽ nhanh già đó.”

Xoay người định bước đi, Lạc Hoài Lễ đã bước nhanh tới, cầm cánh tay nàng, “Tiểu Thất!”

Kỳ An dùng tay kia, thông thả mà kiên định, đẩy tay hần ta, “Lạc tướng quân, thỉnh tự trọng, ta không muốn làm cho tướng quân phu nhân hiểu lầm!”

“Tiểu Thất, không có tướng quân phu nhân nào hết. Thê tử của ta, chưa từng có người khác.”

Trong lòng âm thầm kinh ngạc, nhưng Kỳ An cũng không nói thêm gì, nhẹ thở ra một hơi, nàng xoay người, “Quá khứ là quá khứ, vĩnh viễn cũng chỉ là quá khứ!”

Toàn bộ, cũng đã buông xuống vào thời khắc nàng bước chân ra khỏi Lạc phủ.

Một chút oán hận kia cũng đã chậm rãi tiêu tán khi nhìn cái má lúm đồng tiền của Lăng nhi.

Ít nhất, hần đã cho nàng Lăng nhi. Khóe miệng cong lên, cứ nghĩ đến tiểu tử kia là nàng không khỏi cảm thấy ngọt ngào. Hôm nay hần là có thể đến phủ thái tử gặp hần rồi, đã lâu như vậy không thấy, không biết hần béo hay gầy?

Trở lại trước cửa phòng Lạc Anh, nàng sững sốt.

Trước cửa phòng là Hiên Viên Sam đang đứng, cách hắn chừng mười thước là Long Liên. Tuy rằng đứng ở hai nơi nhưng ánh mắt bọn họ lại cùng hướng về phía này.

“Tướng công!” Long Liên nhẹ kêu một tiếng, chạy tới ôm lấy cánh tay Lạc Hoài Lễ, đôi mắt lại lo sợ bất an nhìn nàng.

Là lo lắng nàng nói gì đó sao?

Kỳ An quay đi, nàng không lẩm miệng, cũng không có nghĩa vụ phải an ủi ai đó đang thấp thỏm lo âu.

Ánh mắt Hiên Viên Sam rời khỏi khóe miệng đang tươi cười của nàng, tiến lên vài bước, cầm áo khoác trong tay khoác lên người nàng.

Ngày hè, tuy rằng là sáng sớm nhưng cũng không đến mức lạnh phải khoác thêm áo đi? Hơn nữa, lại là sau khi nàng đi bộ một đoạn đường như vậy?

Nàng hơi lắc người, “Ta không lạnh!”

Hai tay đặt trên vai nàng tăng thêm lực đạo, Kỳ An giương mắt nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của ai đó, đôi môi kia đang mím chặt lại, tựa hồ đang tức giận.

Kỳ An trừng mắt nhìn hắn, giữ tay hắn lại, hắn hơi chân động nhưng cũng không cự tuyệt.

Nàng thuận thế kéo tay hắn ra, đặt tay mình vào tay hắn, lắc lắc đầu, sau đó cười nói, “Người xem, ta chảy mồ hôi rồi, không cần thêm quần áo được không?”

Trong giọng nói chứa đựng vẻ làm nũng, thần sắc Hiên Viên Sam thả lỏng, vẫn chăm chú cầm tay nàng trong khi tay kia thì cầm luôn chiếc áo vừa rồi, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán nàng.

Kỳ An nghiêng mặt, mỉm cười.

Lạc Hoài Lễ tay vừa động, lại bị Long Liên giữ chặt,

“Tướng công!” tiếng gọi làm hắn phục hồi tinh thần.

Nhìn thấy động tác của Hiên Viên Sam, tay hắn nắm chặt tới rung lên bần bật.

Đó là thế hắn a, như thế nào có thể để nam nhân khác khinh bạc! Nhưng, lý trí nhắc nhở hắn, nàng không phải vợ hắn, từ bốn năm trước đã không phải.

Hiện giờ, hắn còn tư cách gì đi hộ sau người nàng, không cho nam nhân khác tiếp cận?

Hình ảnh kia đâm vào lòng hắn chảy máu. Hắn muốn tránh, nhưng cước bộ như đeo nặng ngàn cân, căn bản không thể di động mấy may.

Trong phòng có tiếng ho khan, mấy người sững sốt.

Kỳ An vui vẻ nói, “Lạc thúc tỉnh!” rồi vọt vào phòng, thuận tay kéo theo Hiên Viên Sam.

“Tiểu Thất?” Lạc Anh đã hoàn toàn tỉnh táo lại, liếc mắt một cái thấy tiểu Thất, không khỏi vài phần nghi hoặc.

“Đúng vậy, Lạc thúc thức, nhìn thấy tiểu Thất có phải rất vui không?”

Lạc Anh nhìn nàng trong chốc lát, rất nhanh liền hiểu ra, “Thực xin lỗi, Lạc thúc thức bị bệnh đã khiến người mệt nhọc.”

Lạc Hoài Lễ và Long Liên đều cả kinh,

“Cha, người sớm biết tiểu Thất học y thuật?” Lạc Hoài Lễ nhin không được, đem nghi vấn trong lòng nói ra.

Lạc Hoài Lễ nhìn hắn, đáy lòng thâm than, “Đúng, bốn năm trước ta đã biết!”

Lạc Hoài Lễ lui về phía sau từng bước, Long Liên dựa người vào khung cửa, lưng lay sắp đổ.

Tiểu Thất y thuật trác tuyệt, vì sao không để ai biết?

Lạc Hoài Lễ còn muốn nói gì nữa, Kỳ An đã đến ngồi trước giường Lạc Anh,

“Lạc thúc thúc, chuyện này để sau nói, chúng ta nói chuyện bệnh của người trước đi!” Tất cả mấy chuyện tào lao này đều không quan trọng, mấu chốt hiện giờ chính là cởi bỏ khúc mắc trong lòng hắn, bằng không nếu có lần sau, sợ là thuốc và châm cứu đều không có hiệu quả nữa.

“Nói chuyện bệnh của ta?”

“Đúng vậy. Lạc thúc thúc hẳn là đã nghe nói tâm bệnh hoàn tu tâm được y đi?”

Lạc Anh không trả lời, tâm được của hắn, đã sớm không thể có.

Kỳ An không nhìn vẻ ảm đạm của hắn, chỉ không nhanh không chậm nói, “Việc đã qua không thể kéo lại, không nên suy nghĩ nhiều! Thật sự đau không thể ức, phải quên nó đi!”

“Quên?” Lạc Anh nhắm mắt, nửa ngày, ho khan vài cái mới cúi đầu nói, “Tiểu Thất, làm sao nói quên là quên. Đã xâm nhập vào máu thịt, tuy muốn quên mà quên không được, đâu phải tùy vào ta tác chủ.”

“Nếu như không thể quên được, hãy vĩnh viễn ghi khắc đi! Vĩnh viễn ghi khắc, lại chỉ có thể ngẫu nhiên nhớ tới, chỉ nhớ tới những điều tốt đẹp mà quên đi những ký ức thống khổ.”

Lạc Anh mở mắt nhìn nàng, trong mắt có lắng đọng nỗi thống khổ nhiều năm.

Kỳ An cười tủm tỉm, “Lạc thúc thúc yêu nương ta mà, nếu như yêu, không nên để nàng biến thành người làm cho người ta thống hận. Người đừng vội biện giải, người xem xem, người luôn sa vào trong tình trạng thống khổ không thể tự kiềm chế, những người bên cạnh người, yêu thương quan tâm người nhất định sẽ thống hận nương ta, nếu như không có nàng, làm sao có thể hại người ra như vậy?”

“Cho dù chính là người, cũng có những lúc đau đớn đến không thở nổi, nhất định cũng từng rất oán hận, hận nương rời đi, hận hai người không thể gần nhau.”

Lạc Anh mở miệng, nhưng cái gì cũng không nói ra.

Kỳ An tiếp tục, “Người xem, chỉ vì vậy, người đem những người chung quanh trở nên xa lạ, đem lúc gặp nhau biến thành ngọn nguồn đau khổ, còn cầu cho chưa từng bắt đầu. Lạc thúc thúc, người yêu nàng như vậy, thực là đáng tiếc, có đúng không?”

Lạc Anh đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt có nỗi hoài niệm sâu xa, “Tiểu Thất như vậy, thật sự rất giống A Quý. Mỗi khi nàng muốn ta làm chuyện gì, cũng đều nói năng hùng hồn thế này, làm cho ta, rõ ràng là không muốn, lại vô lực cự tuyệt.”

Kỳ An cười cười, “Vậy thì Lạc thúc thúc, người hãy thử một lần đi, ít nhất là đừng để mình sa vào đau buồn nữa, hãy tập hòa mình vào với những người bên cạnh đi.”

Lạc Anh nhìn nàng, “Được, ta sẽ cố gắng, vĩnh viễn ghi nhớ, chỉ thi thoảng nhớ tới thôi. Cho dù có nhớ cũng chỉ nhớ tới những ngày tháng tốt đẹp!”

Lại thở một hơi, “Nhưng tiểu Thất à, cả đời này của Lạc Anh ta chỉ yêu một nữ nhân, đến chết cũng không thay đổi.”

Nhân tình Kỳ An có chút nóng lên, nhìn khuôn mặt kiên nghị của Lạc Anh, nhẹ than, “Kỳ thật, nàng thực là may mắn. Cả một đời si tình, có mấy người có thể làm được!” Mà hắn một đời si tình, đã có năm tháng chứng minh.

49. Chương 49. Năm Tháng

NĂM THÁNG

Đội Lạc Anh uống thuốc xong, Kỳ An giúp hấn nằm xuống.

Lạc Anh nhìn Hiên Viên Sam, lại nhìn Kỳ An, “Tiểu Thất, thời gian này ngươi hãy ở lại trong phủ đi, khỏi phải đi đi lại lại mệt nhọc.”

Tiếng nói vừa dứt, liền có ba ánh mắt nhất tề phóng tới.

Tiểu Thất vừa định nói, Hiên Viên Sam đã đứng trước mặt nàng. Tiểu Thất chỉ có thể trừng mắt nhìn bóng lưng hấn, không nói gì. Khinh Ngũ lại không có ở đây, hấn đứng chắn trước mặt nàng nói chuyện với Lạc Anh, liệu Lạc Anh có thể hiểu hay không?

Hiên Viên Sam đương nhiên sẽ không nói, nhất là khi không có Khinh Ngũ. Hấn chỉ trừng mắt, lạnh lùng nhìn Lạc Anh. Tầm mắt hai người giao nhau.

Lạc Anh rời tầm mắt đi trước, đột nhiên cười, “Ta chẳng qua là luyện tiếu tiểu Thất.”

Tình duyên của tiểu Thất và Hoài Lẽ, hấn vẫn muốn có thể tiếp tục.

Lúc Hoàng thượng hạ chỉ lại đúng là lúc hấn có công vụ trong người. Chờ đến khi hấn thu được tin tức thì đã quá muộn, không thể vãn hồi. Hấn nhìn thấy tiểu Thất tươi cười, đau lòng nhưng không thể làm gì được.

Hấn nên sớm biết, bằng vào một A Quý kiều ngạo, sẽ dạy dỗ nhi nữ như thế nào!

Chỉ là, tâm Lạc Hoài Lẽ, hấn hiểu hơn ai hết. Hấn đã chịu một đời tình khổ, thật sự không muốn nhi tử phải chịu đựng nỗi đau này. Huống chi, xét đến cùng, trong đó cũng có một phần trách nhiệm của người làm cha như hấn. Hoài Lẽ từ nhỏ tới lớn đều luôn luôn thuận buồm xuôi gió, kiều ngạo tự phụ đã thành tự nhiên. Hấn rõ ràng nhìn ra nhưng vẫn chưa từng đề điểm, chỉ nghĩ rằng đó là tính khí tuổi thiếu niên, sẽ có một ngày tự hết.

Ai có ngờ rằng cái giá phải trả lại chính là tình yêu ban đầu của hấn.

Hiên Viên Sam không nói gì, kéo tay Kỳ An đi ra ngoài.

“Chờ một chút!” Lạc Anh kêu lên.

Hiên Viên Sam mất diếc tai ngơ, cứ thế kéo Kỳ An ra cửa.

Kỳ An thở dài, chân hơi chững lại, “Hiên Viên!”

Hiên Viên Sam quay ngoắt lại, ngực phập phồng, hai mắt sáng quắc.

Kỳ An nhìn hấn, tỏ vẻ xin lỗi, nhưng Lạc Anh thế nào cũng là trưởng bối, làm sao có thể nói đi là đi được?

Lạc Anh nói, “Ta muốn hỏi tiểu Thất một câu, một mình.”

Hiên Viên Sam đẩy mạnh cửa, sải bước đi ra ngoài.

Cuối cùng, Lạc Hoài Lẽ và Long Liên cũng đi khỏi.

“Tiểu Thất, Vương gia không phải người thường, ngươi thực sự đã xác định?” Lạc Anh trịnh trọng hỏi.

Kỳ An ngăn ra một chút rồi lập tức thoải mái trở lại, “Lạc thúc thúc lo lắng sau này ta sẽ gặp chuyện phiền toái sao? Không sao, hấn nói ta không cần quan tâm, ta sẽ tin hấn.”

Thanh âm hai người dù rất nhẹ, rất khẽ, nhưng hai người ngoài cửa đều đồng thời chấn động. Hai người họ đều có nội lực bất phàm, tự nhiên nghe được rất rõ ràng.

Hiên Viên Sam chậm rãi cúi đầu, khước miệng lại ôn nhu cong lên.

Lạc Anh lắc đầu, “Ta không phải nói cái này!”

Kỳ An nghi hoặc nhìn về phía hắc.

Lạc Anh có chút mệt mỏi xoa xoa mi tâm, lấy trong ngực ra một chiếc chìa khóa, “Người mở chiếc hộp sắt dưới giường ra!”

Dưới giường hắc đúng là có một chiếc hộp sắt, Kỳ An mở ra, sững sờ.

Bên trong xếp đặt rất gọn, có một tí đồ dùng nữ tử như châu sai, kim sức, và mấy phong thư.

“Mở lá thư trên cùng ra xem.” Tiếng Lạc Anh truyền đến.

Kỳ An không hỏi nhiều, chỉ lấy ra lá thư đó, mở ra.

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động. Hiên Viên Sam và Lạc Hoài Lễ đều lo lắng nhìn về phía cửa phòng.

Mà Kỳ An, cảm thấy khiếp sợ, đúng là nửa ngày không nói nên lời.

Thư gửi cho Lạc Anh, nói muốn hủy bỏ hôn ước, vì Tiêu Thất, tựa hồ đã yêu thương một nam tử khác. Mà phụ tử Tiêu gia một lòng bảo vệ Tiêu Thất, thậm chí sẽ để nàng tự do khoái hoạt nên cũng không báo cho nàng biết nàng đã có hôn ước. Mà người kia, cũng là có ý.

Tiêu Đại sợ sẽ có chuyện xảy ra với muội muội nên trước thanh minh với Lạc Anh, nhân khi hai người còn chưa sinh tình, không bằng như vậy giải ước, cũng sẽ không làm chậm trễ lẫn nhau.

Chẳng qua là Lạc Anh cảm thấy không muốn, cho nên mới trì hoãn việc này, cũng không nghĩ tới sự việc lại kết thúc như thế.

Lạc Anh nhìn nàng, thanh âm rất nhẹ, tựa hồ sợ làm kinh động nàng, “Có lẽ có một ngày tiểu Thất sẽ khôi phục trí nhớ, cũng sẽ xác định được tâm ý của mình. Nếu như là Lạc Hoài Lễ, Lạc thúc chắc chắn sẽ không để hắc làm người khó xử, nhưng nếu như là Vương gia, người làm sao có thể dễ dàng rời đi, đuổi theo người người muốn?”

Kỳ An phục hồi tinh thần lại, gấp lá thư lại, bỏ vào trong hộp sắt.

Chậm rãi thở ra một hơi, nàng tiến lên, nhẹ nhàng ôm Lạc Anh, “Lạc thúc thúc, người yên tâm, ta tự biết mình đang làm gì. Quá khứ, đã qua rồi.”

Tình yêu của Tiêu Thất đã theo nàng rời đi, vĩnh viễn mai táng.

Lạc Anh còn muốn nói gì nữa, lại bỗng nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, sau đó,

“Nương!” Một thanh âm trong trẻo vang lên.

Kỳ An sững sờ, Lãng nhi?

“Nương!” Lãng nhi vừa chạy từ ngoài cửa lớn vào vừa kêu, kéo theo phía sau một đám người.

“Tiểu Lãng nhi, người chậm một chút!” Hiên Viên Ký lau mồ hôi, khẩn trương hô lên, không hiểu vì sao hắc rõ ràng là chân ngắn béo tròn mà lại chạy nhanh như vậy.

Mới vừa rồi ở trong cung, hắc và Hồ thái y nói về bệnh tình của Lạc Anh, trong lúc vô tình có nhắc tới tiểu Thất, không chú ý tới Lãng nhi đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh.

Kết quả là, hài tử kia vừa nghe thấy đã vọt chạy ra ngoài cung.

Tiêu Lịch kia chỉ nghe một câu của Lãng nhi, liền mặt không nhẵn mày không nhíu ôm Lãng nhi mà chạy, làm hại hắc và Phượng Định vất vả đuổi theo.

Kết quả, tiếng kêu “nương” trước cửa Lạc phủ vang lên, Hiên Viên Ký cũng chỉ biết cười khổ. Nha đầu kia và Lãng nhi, quả nhiên là mẫu tử.

Uống công Vương thúc tính mọi mưu lược, một cái ôm của nha đầu kia tại võ lâm đại hội đã đem quan hệ của hai người sáng tỏ thiên hạ; mà Lãng nhi, Hiên Viên Sam lại thả dãi, một đường từ hoàng cung tới Lạc phủ thét “nương”, chỉ còn thiếu nước chiêu cáo thiên hạ.

“Nương!” Lãng nhi không nhìn tới bao ánh mắt kinh ngạc đang đổ tới, thẳng một đường chạy tới mở cửa phòng Lạc Anh.

“Lãng nhi?” Lạc Anh ngạc nhiên.

“Nương! Oa!” Lãng nhi liền bổ nhào vào lòng nàng, thương tâm nghẹn ứ từ lâu rốt cục bùng nổ, khóc đến thê thảm.

“Lãng nhi!” Kỳ An đau lòng không thôi, vội vàng đưa tay lên mặt hắn, không ngừng cọ, “Sao lại khóc thành như vậy a, không phải nương đã đến đây sao?”

“Ồ ô! Nương gạt người, người nói rõ ràng là một tháng, mà thiệt nhiều tháng không tới.” Lãng nhi lên án, tiếp tục há mồm khóc lớn.

“Được rồi, được rồi, đều là nương không tốt, nương sai rồi, Lãng nhi tha thứ cho nương được không?” Nước mắt càng lau càng nhiều, Kỳ An ôm chặt hắn, ôn nhu dỗ dành.

“Không được! Không! Nương đã lâu như vậy không tới tìm Lãng nhi, có phải là không cần Lãng nhi không?”

“Làm sao như thế được? Nương thích nhất chính là Lãng nhi, làm sao có thể không cần chứ?”

“Mặc kệ, mặc kệ. Dù sao cũng là nương sai.” Lãng nhi ôm cổ nàng, thương tâm khóc.

Ngoài mấy người Hiên Viên Sam, Hiên Viên Kỳ và Tiêu Lịch ra, những người khác đã sớm ngáy giấc thành một đoàn.

Mặt Lạc Hoài Lễ thoát xanh thoát trắng, liên tiếp lui về phía sau vài bước, chân mềm nhũn ngồi bệt trên mặt đất, trong đầu ong ong. Hải tử kia, gọi nàng là nương?

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt tử kia.

Lãng nhi, bốn tuổi, trong ánh mắt có bóng dáng hắn, mà nương hắn, bốn năm trước, là thê của hắn.

Lạc Anh cũng cả kinh ngồi dậy, chỉ vào Lãng nhi, nửa ngày mới thốt ra một câu, “Lãng nhi, là hải tử của tiểu Thất?” Bao nhiêu khí lực bị một câu này tiêu hết, hắn suy sụp nằm xuống, Kim Vân đứng lúc đỡ lấy hắn.

“Lãng nhi, là hải tử của tiểu Thất?” hắn kéo Kim Vân, tựa hồ có chút không thể tin được.

Kim Vân mặt đầy nước mắt, nghẹn ngào gạt đầu.

Ngón tay Lạc Anh run lên, vô lực rút xuống.

Khó trách lúc mới gặp đã thấy giống, gặp lại liền cảm thấy hợp ý, hóa ra là máu mủ tình thâm.

Long Liên phía xa đã ngã ngồi trên mặt đất, vô lực đứng dậy.

Tiêu Thất năm đó có hải tử! Hải tử, hải tử, đã trở thành giấc mơ không thể thành của nàng mỗi đêm.

Tất cả mọi chuyện, rốt cục sao lại trở thành thế này?

Nàng dùng một hải tử để bức Tiêu Thất rời đi, mà Tiêu Thất, có hải tử, lại không hề đề cập tới, tự thân rời đi.

“Tiêu Thất, Tiêu Thất!” Mỗi một lần kêu, trong lòng lại tích thêm một lần máu, nàng rõ ràng đã muốn rời đi, vì sao còn muốn có hải tử này?

Lãng nhi khóc tới sắp không thể thở. Kỳ An bắt đắc dĩ, vỗ vỗ mặt hắn, “Lãng nhi, sao lại càng khóc càng thương tâm? Người khóc làm nương cũng muốn khóc a!”

Lãng nhi không để ý tới nàng, chôn mặt vào cổ nàng, chuyên tâm khóc.

Thở dài, thở dài, lại thở dài, “Ai! Khóc nhìn thật là xấu a!”

Lời này vừa nói ra, tiếng khóc lập tức biến mất. Lãng nhi ngẩng đầu, vẫn còn đang thở gấp vì mệt. Một đôi mắt đỏ mở to ủy khuất nhìn nàng.

Kỳ An nhìn tay áo ướt đầm của mình, liếc tới Hiên Viên Sam đang đứng ở cửa, vươn tay ra, “Đưa áo khoác ta dùng một chút.”

Dù sao cũng đã dùng để lau mồ hôi cho nàng, giờ dùng để lau nước mắt cho nhi tử nàng hẳn là không vấn đề gì đi! Kỳ An nghĩ.

“Nhìn xem, mắt đều sưng đỏ cả lên rồi, thực giống con thỏ nhỏ.” Kỳ An có chút đau lòng.

Lăng nhi mếu máo phản đối, “Lăng nhi ko giống con thỏ nhỏ!”

“Vậy thì giống cái gì, tiểu quý!”

Lăng nhi sứt sứt, lại cúi mặt vào cổ Kỳ An, rầu rĩ nói, “Cho dù giống thì cũng là con thỏ đáng yêu nhất.”

Kỳ An cười tủm tỉm, “Đúng vậy, sẽ không có ai so sánh được với con thỏ nhỏ Lăng nhi đáng yêu của nhà chúng ta.”

Lăng nhi ghé vào vai nàng, qua một hồi lâu im lặng mới ngẩng mặt lên hỏi, “Nương, Lăng nhi không khóc sẽ không khó coi đúng không?”

“Đúng, đúng, là đẹp nhất!”

“Vậy thì nương, về sau nếu lúc nào tâm tình không tốt thì có thể ngắm Lăng nhi, sẽ vui vẻ trở lại.” Hắn còn nhớ rõ, nương nói nhìn những cái đẹp mắt sẽ không ngăn người nhìn ra cửa sổ nữa.

Trong lòng ấm áp, Kỳ An ôm sát thân hình nhỏ nhắn của hắn, chỉ cảm thấy có được hài tử này thật sự là quá mãn nguyện rồi.

Lau khô mặt cho Lăng nhi xong nàng mới đặt hắn xuống đất.

Lăng nhi nhìn nàng, sau đó chạy tới trước giường Lạc Anh, nhần nhần mặt, “Ông nội, người khỏe chưa? Lần trước Lăng nhi tới thăm người, người đã sinh bệnh rồi.”

Lạc Anh vươn tay ra vuốt gương mặt hắn, kích động nói, “Xin lỗi đã làm Lăng nhi sợ, lần sau Lăng nhi đến, ông nội nhất định không sinh bệnh.”

Lăng nhi kiêu hãnh ngẩng đầu, “Đó là đương nhiên, nương là lợi hại nhất, nương đã nói thì sao ông nội có thể bị bệnh nữa chứ.”

Lạc Anh nở nụ cười, “Lăng nhi, gọi ông nội nữa đi được không?”

Lăng nhi ngoan ngoãn kêu một tiếng, “Ông nội!”

Cùng một tiếng xưng hô nhưng giờ phút này nghe tâm tình đã thấy khác. Lạc Anh vui mừng cười, nhần tình lại dần dần mơ hồ. Hài tử này là thân nhân của cả hắn và nàng, là mối quan hệ giữa nàng và hắn.

Kim Vân kích động vươn tay tới, “Lăng nhi, gọi ta một tiếng nãi nãi được chứ?”

Lăng nhi tìm nàng, đôi môi nhỏ mím chặt lại.

“Lăng nhi!” Kỳ An ở phía sau kêu lên một tiếng. Lăng nhi quay lại, bổ nhào vào lòng Kỳ An, ủy khuất kêu lên, “Nương!” rồi vùi đầu vào nàng không chịu ngẩng lên nữa.

Kỳ An thở dài, nâng mặt hắn lên, không đồng ý nhìn hắn, “Lăng nhi!”

Lăng nhi nhìn nàng nửa ngày, đột nhiên ôm bụng ngồi xổm xuống, “Ôi!”

“Sao vậy?” Kỳ An cả kinh, cũng ngồi xổm.

“Nương, Lăng nhi còn chưa ăn cơm, đói tới đau bụng rồi!”

“Xì!” Hiên Viên Ký đang đứng tựa vào khung cửa bật cười.

“Người đâu, chuẩn bị cơm.” Kim Vân vội vàng phân phó.

Lăng nhi lắc đầu, nắm ống tay áo Kỳ An, “Nương, Lăng nhi biết chỗ có đồ ăn ngon, nương đi cùng Lăng nhi được không?”

Kỳ An lắc đầu thở dài, đứa nhỏ này!

Miệng Lãng nhi chun lại, cúi đầu cọ cọ vào Hiên Viên Sam, “Cha, nương cũng không thích Lãng nhi, không đưa Lãng nhi đi ăn, cha đưa Lãng nhi đi đi.”

Khóe miệng Hiên Viên Sam cong lên, ngồi xuống ôm hân, gật đầu.

Ôm Lãng nhi đi được hai bước, hân quay đầu nhìn Kỳ An, khóe môi khê nhếch. Lãng nhi cũng ghé lên vai hân nhìn nàng.

Kỳ An bắt đầu dĩ nói, “Lạc thúc thúc, ngày mai ta sẽ tới xem lại cho ngài, ngài chỉ cần uống thuốc đúng giờ, nhớ kỹ lời ta nói là được rồi.”

“Nương!” Lãng nhi dài giọng gọi nàng, “Lãng nhi đói sắp ngất rồi! Ôi, đói quá, đói quá, đói đau cả bụng rồi!”

50. Chương 50. Ban Đêm

BAN ĐÊM

“Nương bé!” Vừa ra khỏi cửa, Lãng nhi đã giang hai tay ra.

Kỳ An liếc hân một cái, “Ta cũng đói bụng, không có sức!”

“Nương!” Lãng nhi miếu máo nhìn nàng, nước mắt muốn rớt ra, trông thật đáng thương.

Hiên Viên Sam vỗ vỗ đầu hân, tiến đến bên Kỳ An, Lãng nhi vươn người ra ôm lấy cánh tay nàng, nũng nịu gọi, “Nương!”

Kỳ An không lên tiếng, ôm lấy hân. Hai cánh tay Lãng nhi liền ôm lấy cổ nàng, trên gương mặt lộ vẻ thỏa mãn, “Nương, Lãng nhi rất nhớ người!”

Kỳ An ôm chặt hơn, “Ân!” rồi cúi mặt xuống đỉnh đầu hân, mắt nóng lên.

Lãng nhi ngoan ngoãn trong lòng nàng. Quả nhiên là nương ôm vẫn thoải mái nhất.

Đi được một đoạn, Lãng nhi sờ vào trong ngực áo, lôi ra một tờ giấy, đặc ý mở ra cho Kỳ An xem, “Nương, người xem.”

Kỳ An cúi đầu

“Phúc Yên tửu lâu, bảo tháp tịnh; quân lâm, nước cạn ngư...”

“Cái gì vậy?” Kỳ An không hiểu nhìn nhi tử.

Lãng nhi dương dương tự đắc, “Thái tử ca ca đã từng đưa Lãng nhi ném qua đồ ăn ngon, Lãng nhi đều nhớ để chờ nương tới sẽ cùng nương đi ăn!”

Kỳ An ngẩn ra, trong lòng ấm áp, nhin không được hôn nhẹ lên mặt hân, “Được!”

Một lát sau, đột nhiên lại nghĩ tới một việc gì, Kỳ An quay đầu nói với Hiên Viên Sam, “Lãng nhi cũng gọi là thái tử ca ca, vậy chẳng phải về sau thái tử điện hạ là tiểu bối của ta sao?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng mới cảm thấy có chút không ổn. Nhìn trộm lên, quả nhiên bắt gặp Hiên Viên Sam đang bình tĩnh nhìn nàng, trong mắt ba quang lưu chuyển, doanh doanh ý cười.

Nàng lập tức nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn lại hân, chỉ có đôi tai đã đỏ ửng lên là tố cáo nàng.

Hiên Viên Sam giữ nàng lại, mở miệng, “Để ta ôm Lãng nhi đi!”

Kỳ An ngẩng đầu, trên mặt còn chưa hết nóng, nhìn ánh mắt sáng rực của Lăng nhi, lắc lắc đầu, “Không cần, ta không sao.”

Lăng nhi úp mặt lên vai Kỳ An, nói, “Ân, Lăng nhi cũng không thấy phiền.”

Kỳ An buồn cười, bắt đắc dĩ liếc Hiên Viên Sam, “Ta hình như đã làm hư Lăng nhi nhà chúng ta rồi.”

Lăng nhi nhà chúng ta? Hiên Viên Sam cười tủm tỉm, ánh mắt càng sáng ngời.

Cuối cùng, vẫn là cùng Lăng nhi đi ăn ở những nơi hân gọi là không đâu so được. Sau đó, lại cùng hân ngồi ở bờ sông xem đèn hoa đăng.

“Nương, người xem, chiếc đèn kia thật đẹp, thật giống bông hoa!”

“A! Nương, lại tới một chiếc siêu cấp lớn.”

Cả đêm đều nghe thấy thanh âm vui vẻ của Lăng nhi.

“Lăng nhi, nương hỏi người một việc nhé?” Kỳ An vuốt đầu Lăng nhi.

Hiên Viên Sam trong lòng thoáng động, hô hấp chợt nhanh.

“Nương!” Lăng nhi ngẩng đầu nhìn nàng, tựa hồ có chút khó hiểu.

Ánh mắt Kỳ An ảm áp, chọn lựa từ ngữ nhẹ nhàng nói, “Lăng nhi, chuyện về Lạc gia, người đã biết được gì rồi?”

Dựa vào phản ứng của Lăng nhi, hân là hân biết gì đó. Lăng nhi là bảo bối của nàng, nếu có chuyện gì không rõ ràng, lẽ đâu bị hài tử hiểu lầm, sợ rằng sẽ ám ảnh hân.

Lúc trước rời đi không có gì ngoài đau lòng, tuyệt vọng, quan trọng nhất là nàng cũng cảm thấy được hoàn cảnh kia không thích hợp cho hài tử của mình. Nàng muốn hài tử khỏe mạnh, vui vẻ lớn lên, trong lòng tràn ngập tình yêu, sự thiện lương và trong sáng.

Lăng nhi bất an nhìn nàng, lại cúi đầu giật nhẹ vạt áo nàng, nhỏ giọng nói, “Nương, người giận Lăng nhi sao?”

Kỳ An nhéo nhéo má hân, “Không có, chẳng qua là muốn nghe Lăng nhi nói cho nương biết xem có phải Lăng nhi nghe thấy người khác nói gì không?”

Lăng nhi vùi đầu vào ngực nàng, “Nương, Trường Lan di nói cho Lăng nhi cả rồi, từ lúc theo nương vào Lạc phủ, đến lúc Lăng nhi được sinh ra, Trường Lan di đã kể hết rồi.”

Kỳ An có chút kinh ngạc. Với tuổi tác của Lăng nhi, thật sự không nên sớm nói cho hân những chuyện phức tạp như vậy. Kỳ An giữ đầu hân “Sao Trường Lan di lại kể cho Lăng nhi những chuyện đó?” Bằng vào tính cách của Trường Lan, chắc chắn là không muốn nhắc tới người và việc của Lạc phủ.

Lăng nhi ôm nàng, “Là Lăng nhi hỏi Trường Lan di, người khác đều có cha, tại sao Lăng nhi lại không có? Trường Lan di nói Lăng nhi cũng có cha, chỉ là cha không cần nương.”

Kỳ An lắc đầu, “Không phải hân không cần Lăng nhi...”

Nước mắt Lăng nhi chảy ra “Trường Lan cũng nói vậy, nói đó là hân không biết có Lăng nhi tồn tại, nhưng mà nương, Lăng nhi là Lăng nhi của nương, không cần nương chính là không cần Lăng nhi.”

Lăng nhi cố uốn thẳng người, trên gương mặt nho nhấn có chút ngầy thơ kiên nghị, “Lăng nhi không cần người cha đó, Lăng nhi sẽ tự mình tìm một người cha cho mình.”

Kỳ An thở dài, “Lăng nhi, đó đều là chuyện người lớn, người chỉ cần nhớ người chính là Lăng nhi mà nương yêu nhất, nương hy vọng người có thể vui vẻ lớn lên. Không cần hận gì cả. Hận thù sẽ lấn át hạnh phúc trong lòng người. Tâm con người chỉ có hạn, nếu hận lớn quá sẽ không có chỗ cho yêu thương.”

Nàng mỉm cười, “Người là một hài tử đáng yêu, thông minh, mắt người hãy nhìn những việc tốt đẹp, như vậy mỗi ngày của người sẽ đầy ánh dương ảm áp, buổi tối sẽ tràn ngập ánh sao. Với những việc không tốt Lăng nhi chỉ cần biết cách bảo vệ chính mình là được, không cần suy nghĩ nhiều.”

Lăng nhi nhìn nàng, cái hiểu cái không, suy nghĩ một lát rồi nói, “Nương, ta không nghĩ tới việc không tốt, ta chỉ là không thích những người đó. Nương, không thích thì có thể chứ?”

Kỳ An khẽ thở ra, “Không thích cũng được. Nếu Lăng nhi của chúng ta không thích cái gì, thì tránh xa ra là được.”

Lăng nhi lúc này đột nhiên nhảy dựng lên, trên mặt lộ vẻ vui mừng, chỉ tay về phía Hiên Viên Sam, “Nương, vậy người cha kia Lăng nhi thích, nương cũng thích chứ?”

Hai ánh mắt, một lớn một nhỏ nhất tề phóng tới, Kỳ An mở miệng, cảm thấy yết hầu có chút nuốt không trôi.

Chỉ cảm thấy tựa hồ ở phía xa xa, đám người Phượng Định đã làm bộ lơ đãng nhìn lại.

Kỳ An chỉ có thể cười gượng hỏi, “Lăng nhi có thể nói cho nương biết vì sao người lại thích không?”

“Cha nhìn rất đẹp mắt!” hần thản nhiên đáp, không nhìn sắc mặt như ngọc vừa lập tức thay đổi của ai đó.

Kỳ An chỉ có thể nhìn qua đuôi mắt, cẩn thận nói, “Vây lẽ về sau lại xuất hiện người đẹp hơn thì sao?” Lăng nhi có muốn đổi cha khác không? Đương nhiên, câu này nàng không thể hỏi ra miệng.

Lăng nhi suy nghĩ một chút, mặt như vừa gặp phải một vấn đề nan giải, “Nếu có chuyện đó, liệu chúng ta có thể đổi cha không?” rồi nhàn tình hần sáng lên, cười nói, “Đúng vậy, đổi cha là tốt rồi, phải không nương?”

“Bịch” “Bịch”, xa xa truyền đến tiếng người ngã xuống đất, còn có tiếng kêu ủy khuất sợ hãi của Kinh Ngũ.

Kỳ An ngây người ngẩn ngơ một chút rồi bật cười ha ha.

Trên đầu Hiên Viên Sam là một tảng mây đen lớn. Hần chưa từng nghĩ cái ngoại hình đẹp mà hần vốn cho là vô dụng lại có ngày cần dùng tới để lấy lòng một hài tử.

Tuy nhiên, nhìn đôi mắt tử đang cười đến vui vẻ kia, hần cũng không nhịn được cong lên khóe miệng, không hiểu sao hần không hề có ý định bước tới, chỉ có mong sẽ không có nam tử nào có bộ dạng đẹp hơn hần xuất hiện trước mắt Lăng nhi.

Lăng nhi rốt cục cũng buồn ngủ, gục đầu vào Kỳ An.

“Kỳ An, ở trong biệt uyển vương phủ, được không?” Hiên Viên Sam hỏi nàng.

Kỳ An nghĩ nghĩ, “Như vậy không tốt lắm đâu. Ngoại công ta có để một căn nhà cho nương ở kinh thành, chúng ta đến đó ở là được.”

Hiên Viên Sam nghiêng đầu, không nhìn rõ thần sắc hần ra sao. Một hồi lâu sau mới đưa tay lên, “Nhưng, Kỳ An, ta không muốn ta và người tách ra, ta sợ người một lần nữa biến mất khỏi thế giới của ta.”

Có lẽ chỉ có hần, tương tư thành tật, lo được lo mất, đáy lòng ảm đạm.

“Được!” Kỳ An đứng lên, đưa Lăng nhi cho hần, “Tiểu tử này mấy tháng không thấy mà đã béo ra rồi.”

Nàng vẫy vẫy tay, đứng lên đi vài bước, lại quay đầu lại kêu lên, “Người còn không đi? Ta lại không biết đường. Đúng một lần đến đó là bị buộc trên ngựa dắt tới mà!”

Đặt Lăng nhi lên giường, lại hôn mấy cái lên trán hần, Kỳ An mới lưu luyến đứng dậy, định đi rửa mặt một chút.

Lúc quay đầu lại mới phát hiện Hiên Viên Sam đang đứng ở cửa, an tĩnh nhìn nàng.

Nàng đi ra, thuận tay kéo hần, ra tới ngoài mới thấp giọng hỏi, “Sao còn chưa đi nghỉ ngơi? Tối hôm qua đã không ngủ được rồi.”

Hiên Viên Sam lắc đầu, đột nhiên vươn hai tay ôm chặt nàng.

Kỳ An hỏi, “Sao vậy?”

Hần cúi mặt chôn giữa tóc nàng, cứ như vậy an tĩnh ôm.

Kỳ An chần chờ một chút rồi cũng vươn tay ra, ôm lấy thắt lưng hắn.

Hiên Viên Sam nhắm mắt lại, cảm nhận cảm giác có nàng trong ngực một cách chân thật.

Hai ngày này hắn vẫn luôn thấy bất an.

Nàng và Lạc Hoài Lễ dù sao cũng đã từng da thịt thân cận, mà Lạc Hoài Lễ, Hiên Viên Sam tuyệt không có nhìn nhầm thâm tình và nuối tiếc trong mắt hắn.

Nàng lại vô cùng khẩn trương lo lắng cho bệnh tình của Lạc Anh, lại còn thốt lên gọi Kim Vân là nương.

Vừa rạng sáng, nàng đã cùng Lạc Hoài Lễ thăm lại chốn xưa, lúc nàng trở về, trên khóe môi vẫn còn vương lại nụ cười.

Hắn muốn hỏi nàng, có phải nàng và Lạc Hoài Lễ vẫn dư tình chưa xong, hắn còn muốn hỏi, trong lòng nàng lúc này, hắn và Lạc Hoài Lễ thì bên nào nặng bên nào nhẹ.

Nhưng hành vi ngu xuẩn như vậy, ngay chính hắn nghĩ tới cũng cảm thấy buồn cười, làm sao có thể nói ra được?

Vạn nhất, nàng vẫn muốn trở lại bên Lạc Hoài Lễ thì sao?

Tay run lên, hắn theo bản năng hơi siết tay lại. Cho dù có là thế, hắn cũng tuyệt đối không buông tay.

Cảm thấy sự khác thường của hắn, Kỳ An ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt mang theo ý hỏi.

Hiên Viên Sam chột vạt quay đầu đi, hắn như vậy, không muốn để nàng nhìn thấy.

“Hiên Viên,” thanh âm của nàng gọi tên hắn trong đêm, hắn nghe thấy ôn nhu lạ thường.

Không tự chủ được, Hiên Viên Sam từ từ quay đầu lại.

Nàng cười, giống như ánh trăng, động lòng người, “Từ lúc bắt đầu nắm lấy tay người, ta sẽ không buông ra. Nếu có người khác tới với người, ta sẽ bảo Trường Lan và Trường Khanh đuổi nàng ta đi, còn nếu như chính người bỏ đi, ta cũng sẽ cố gắng kéo người trở về. Lúc này đây, ta muốn giữ lấy, giữ thật chặt, dùng cả tâm hồn mà giữ.”

“Cho nên người, cũng không được buông tay, nếu lỡ không cẩn thận buông rơi thì cũng phải cố gắng tìm trở về.”

“Người hiểu không?”

Nàng ngẩng đầu hỏi hắn.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt nàng mang theo vẻ đẹp huyền ảo.

Hiên Viên Sam đương nhiên không trả lời, hắn chỉ chậm rãi, chậm rãi cúi đầu xuống, chạm môi vào môi nàng.

Giống như đụng chạm nhẹ nhàng nhất, lại là dùng hết thâm tình cả một đời;

Giống như là lực đạo nhẹ nhàng nhất, lại hao hết toàn thân vui sướng;

Giống như chỉ một nụ hôn môi bình thường, lại như là một lời hứa ưng thuận suốt đời.

“Hiên Viên Sam, không phải người nói chưa từng ôm nữ tử bao giờ sao?”

Gật đầu.

“Vậy làm sao người làm được cái này?” tuy rằng có hơi ngượng ngịu một chút, nhưng tổng thể xem ra hương vị cũng không tệ lắm.

Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, ai đó dương tay, “Ta chí ít cũng từng là hoàng tử, trong cung đều có người dạy.”

Trong lòng có chút không thoải mái, “Tự mình dạy?”

Nhanh chóng lắc đầu, “Có hình minh họa.”

Miễn cưỡng thông qua, nàng hắng giọng, biểu hiện rộng lượng: “Kỳ thật cũng không sao, về sau không làm thế là được rồi.”

Gật đầu, nhìn ánh mắt nàng, ánh mắt hắn cũng quang hoa lưu chuyển.

“Hiên Viên Sam người...” Một câu này nàng không có cơ hội nói hết.

Nam tử đều là hảo sắc, tuy thanh lãnh như Hiên Viên Sam, một khi động tình cũng không là ngoại lệ.

Trở lại phòng, Kỳ An vuốt đôi môi, đỏ mắt nóng tai ngẫm.

51. Chương 51. Hải Tử

HẢI TỬ

“Tốt lắm, chuyện của ngươi và tiểu Thất cùng Lăng nhi hiện tại có thể nói cho ta từ đầu tới cuối.”

Trong cung Chính Dương, Hoàng thượng đối diện Hiên Viên Sam.

Hiên Viên Sam làm như không thấy hắn, bình tĩnh nhấp trà.

Hoàng thượng tức giận, bỗng nhiên đứng dậy, “Lăng nhi là hải tử của Lạc Hoài Lễ, huyết thống hoàng thất không thể để ngươi làm ầu như vậy được!”

Khinh Ngũ cảm thấy hai chân mềm nhũn, lại vạn phần bội phục chủ tử nhà mình khi chịu đựng cơn lôi đình của Hoàng thượng mà còn có thể tự nhiên thoải mái như vậy.

Chỉ đến lúc cảm thấy lửa giận kia sắp đốt cháy tới lông mi, Hiên Viên Sam mới nâng mắt lên nhìn nhìn Hoàng thượng, nhẹ vung tay.

Khinh Ngũ run rẩy đọc rõ từng chữ, “Lăng nhi chính là hải tử của ta, đâu cần phải là huyết mạch hoàng thất. Huyết mạch hoàng thất, đối với người không thích mà nói, đúng là một gánh nặng.” Nói xong, Khinh Ngũ tự lau mồ hôi trên mặt mình.

Quả nhiên, Hoàng thượng mở to hai mắt ra nhìn, chỉ vào Hiên Viên Sam nửa ngày mới thốt ra được một câu, “Ngươi, ngươi ghét bỏ?”

Hiên Viên Sam khẽ nhướng mắt, “Huyết mạch hoàng thất có gì tốt? Phú quý quyền thế chính là con dao hai lưỡi, có thể làm cho người ta hạnh phúc nhưng cũng có thể làm cho người ta thống khổ. Hoàng huynh, người sinh ra trong hoàng thất, tất phải tổ tông chứ.”

Hoàng thượng chấn động, nửa ngày không nói ra lời.

Hiên Viên Sam thản nhiên cười, Khinh Ngũ tiếp tục nói,

“Ta và ngươi có từng giống như Lăng nhi, tùy ý làm nũng mẫu thân hay không? Mẫu hậu cao quý, trước mặt bao người liệu có thể vì thất hứa mà giải thích với chúng ta, dùng lời nói nhỏ nhẹ an ủi chúng ta? Ta dù có nguyện ý để Lăng nhi kế vị, Kỳ An và hắn cũng không nhất định sẽ cảm ơn!”

Hoàng thượng nhìn hắn, “Nhưng hoàng đệ, ngươi có từng nghĩ tới, về sau ngươi cũng sẽ có hải tử của chính mình?”

Trầm mặc thật lâu, Hiên Viên Sam mới ngắt đầu,

“Ta đã sớm nói rằng nếu Lăng nhi có ý chọn con đường làm quan, hắn chính là Hiên Viên Lăng, nếu không muốn, hắn vẫn có thể làm Tiều Lăng hoặc là bất kỳ ai mà hắn muốn trở thành.”

Dừng một chút, Khinh Ngũ mở miệng, “Chỉ có trừ bỏ Lạc Lăng.”

Hoàng thượng nhất thời không nói nên lời, Hiên Viên Sam đứng lên, đi tới bên bàn, đặt bút viết một câu, “Hoàng huynh, ta nguyện ý yêu nàng, chỉ cầu nàng cũng yêu ta.”

Tay cầm bút run lên, trên giấy loang ra một mảng mực lớn, hần rút cục vẫn viết tiếp, “Ta đối với nàng mà nói, có lẽ chẳng qua chỉ là tình thâm không thể phụ, mà nàng đối với ta, cũng đã là tràn ngập trong lòng.”

Thật lâu sau mới vang lên thanh âm của Hoàng thượng, “Hoàng đệ, ta đương nhiên biết tâm ý của ngươi, hơn nữa Tiêu Thất vẫn là hài tử của nàng. Nhưng ngươi cũng phải thừa nhận, tương lai sẽ có dị nghị của người trong thiên hạ, cả ngươi và tiểu Thất đều không thể tránh. Tiểu Thất dù sao cũng đã từng được gả cho hần, lại còn có hài tử, cho dù ngươi không thừa nhận cũng không thể bịt miệng chúng nhân. Vết sẹo này của ngươi sẽ còn bị người người chạm vào, đau đớn cho đến lúc thối rửa.”

Hiên Viên Sam đưa bút không ngừng, “Đây không phải là vết sẹo, mà là hạnh phúc của ta. Ngươi xem, dù đã từng có người khác, nàng cuối cùng vẫn chọn ta, chứng tỏ nàng yêu ta nhiều hơn với người khác, cho dù người khác đó đã có với nàng một hài tử đáng yêu như vậy.”

Hóa ra khi tình đã sâu đậm sẽ không còn chỗ cho oán hận.

Mà Lạc Hoài Lễ lúc này đang đứng trước cửa vương phủ, “Phượng Định, ta muốn gặp tiểu Thất.”

Phượng Định không chớp mắt, “Vương gia tiến cung, tiểu thư có việc ra ngoài, thật sự xin lỗi.”

Lạc Hoài Lễ bình tĩnh nhìn hần, “Ngươi ngày nào cũng dùng đúng một lý do này để thoái thác. Phượng Định, ngươi không hề đổi một cái cớ khác hay sao?”

Phượng Định trầm giọng nói, “Không thể.”

Lạc Hoài Lễ hít sâu một hơi, mặt nhẵn lại.

Hần không nói lời nào, Phượng Định cũng không nói lời nào, chỉ đứng thẳng tắp tựa như núi trầm mặc.

Lâu sau, Lạc Hoài Lễ là người phá vỡ thế giằng co này, “Phượng Định, ta có vài việc muốn nói với tiểu Thất, ngươi nghĩ ta muốn qua mặt Vương gia nhà ngươi sao? Dù sao, đó cũng là quá khứ hần không thể tham dự, mà đó là quá khứ của ta.”

“Huống chi,” hần kéo dài giọng, “Ta tin ngươi cũng đã thấy tiểu Thất đối với cha ta khấn trương thế nào. Ta và nàng đã từng là phu thê, chỉ vì một chút hiểu lầm mà tách ra, ngươi có thể khẳng định trong lòng nàng không còn một chút tình ý nào với ta không? Mà chuyện này nếu chúng ta nói trước mặt vương gia nhà ngươi, ngươi có đảm bảo hần sẽ không đau lòng?”

Lạc Hoài Lễ có thể trở thành phụ tá đắc lực của thái tử, đương nhiên phải có chỗ hơn người. Dù sao cuối cùng, hần vẫn là vào được cửa phủ.

Lăng nhi đã được Trường Khanh và Trường Lan đưa đến chỗ Tiêu Lịch. Lúc Lạc Hoài Lễ vào, Kỳ An đang xem những bức tranh Lăng nhi vẽ.

Khóe miệng nàng mang theo nét cười. Lăng nhi trời sinh hiếu động, cũng may là hần vẫn còn đủ kiên nhẫn để vẽ.

Lạc Hoài Lễ dừng bước phía xa, nhìn thấy tiểu Thất ở trong đình đang vừa tủm tủm cười vừa lật xem tranh, chợt có chút hoảng hốt, tựa hồ thời gian đảo ngược, lại nhớ tới lúc hần và tiểu Thất mới thành hôn.

“Tiểu Thất!” Hần cúi đầu gọi, giống như khi đó, lúc tan triều về nhà hần ôn nhu gọi nàng.

Mà nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, cười tươi sáng lạn, trong mắt lấp lánh ánh sao, “Hoài Lễ, ngươi đã về rồi!”

Hần theo thói quen hôn nàng rồi mới ôm lấy nàng nói, “Àn, ta đã về.”

Nàng sẽ hơi hơi đỏ mặt, ánh mắt nhìn ra xung quanh, không dám nhìn hần.

Hiện tại, nàng cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, mỉm cười, “Lạc tướng quân!”

Chỉ một tiếng này đã đánh nát mọi mơ mộng của hần, khiến hần đau đớn.

Từ từ nhắm hai mắt lại, hần nắm chặt hai tay hông không chế cảm xúc. Một hồi lâu sau, hần mới đề nén được bi thống, mở mắt ra nói, “Tiểu Thất, đi ra ngoài một chút được không?”

Có vài chuyện, hần không thể nói ra ở trong này.

Mãn đình tao nhã sạch sẽ này nhắc nhở hần nhớ tới nam tử thanh nhã tuyệt thế kia.

Kỳ An lắc đầu, “Ta đã nói rất rõ ràng, giữa chúng ta đã không còn chuyện gì nữa.”

“Tiểu Thất!” Lạc Hoài Lễ tiến lên từng bước, cắt lời nàng, “Nếu ta đã từng tiếp nhận người từ Lục ca, nề tình nghĩa vợ chồng từng có giữa chúng ta, người theo ta ra ngoài một chút, được không?”

Kỳ An không nói.

Nắm chặt tay, Lạc Hoài Lễ nhìn nàng, “Tiểu Thất, ta chỉ có vài lời không nói thì không thể yên lòng.”

Lạc Hoài Lễ mang theo Kỳ An, chậm rãi tiêu sái đi.

Hai người đi qua ngã tư đường nhộn nhịp, qua hẻm nhỏ cầu dài, thẳng tới bên bờ sông, cỏ xanh mượt mà.

“Tiểu Thất, người xem, đó là cửa hàng may mà người yêu thích nhất, khi đó người còn nói sẽ làm cho ta một túi thơm.”

“Tiểu Thất, người xem, đây là nơi người đã nghịch ngợm in dấu chân, đến bây giờ vẫn còn đó.”

“Tiểu thất, người xem...”

Đây đều là những nơi bọn họ đã từng đến, khi đó tâm hồn ngọt ngào.

Đêm khuya, tỉnh giấc vì ác mộng, nàng lau khô nước mắt, khê khàng tiến sát lại người hần, cho tới khi cảm thấy ấm áp mới mỉm cười nhắm mắt lại.

Lúc đó, đối với người kia đều là toàn tâm toàn ý yêu, nàng không lúc nào buông lỏng phòng bị, luôn cố gắng để yêu hần nhiều như hần yêu nàng.

Nàng là thật sự cố gắng, tâm đã động cho nên mới đau như vậy.

Kỳ An lắc đầu, không muốn nghĩ tiếp.

Quá khứ có ngọt ngào thế nào vẫn không thể thay đổi kết cục.

Hiện giờ lại nhắc lại, phỏng có ích gì?

Nàng và hần, cũng không thể quay trở lại quá khứ.

“Lạc Hoài Lễ!” nàng gọi hần, thở dài rồi cười mỉm, “Quá khứ không cần nhắc lại, nhắc lại thì có ý nghĩa gì?”

“Người rốt cục cũng không gọi ta là Lạc tướng quân nữa.” Lạc Hoài Lễ khẽ cười.

Kỳ An nhìn hần, “Thật ra cũng chỉ là cách xưng hô mà thôi, người không cần coi trọng như vậy.”

“Vậy thì hãy gọi ta Hoài Lễ đi!”

Kỳ An mấp máy môi, xưng hô thân mật như vậy, nàng đã không thể gọi nữa.

“Tiểu Thất, người cảm thấy bao nhiêu trừng phạt này còn chưa đủ hay sao?”

Kỳ An ngạc nhiên ngẩng đầu, trông thấy biểu tình chua xót của hần, nàng chậm rãi lắc đầu, “Lạc Hoài Lễ, mặc kệ người có tin hay không, ta chưa bao giờ có ý nghĩ trừng phạt người.”

Lạc Hoài Lễ bỗng nhiên cười ha hả, “Không trừng phạt ta sao? Tiểu Thất người có cốt nhục của ta, lại dứt khoát rời đi. Ngày gặp lại, hài tử của ta gọi ta là thúc thúc, lại đi kêu nam nhân khác là cha. Mà thê tử của ta, cười với nam nhân khác, tự nhiên gọi ta là tướng quân như người xa lạ. Tiểu Thất, người còn nói đây không phải là trừng phạt?”

“Tiểu Thất, người tự xưng là thiện lương, lại đối với ta thật tàn nhẫn.”

Kỳ An lui về phía sau từng bước, bỗng nhiên có chút bí ai.

Lạc Hoài Lễ tiến lên từng bước, chăm chú ôm nàng, không để ý nàng đang giãy dụa, chỉ dùng hai tay khóa chặt nàng trước ngực, “Tiểu Thất, trở về bên cạnh ta, chúng ta một nhà ba người vui vui về về cùng một chỗ, được không?”

Kỳ An dùng sức đẩy hắn ra, “Lạc Hoài Lễ, không thể, đã không thể nữa.”

“Tại sao không thể? Bởi vì Hiên Viên Sam sao? Tiểu Thất, ngươi nên rõ ràng, ngươi và hắn sẽ không có hạnh phúc. Hắn thân phận hiển hách, nhất cử nhất động đều lọt vào mắt thiên hạ. Huống chi, ngươi làm sao có thể biết hắn sẽ không thay đổi?”

Kỳ An lắc đầu, “Cho dù không có hắn, chúng ta cũng không có khả năng. Ta không thể chấp nhận trọng phụ của ta đi ôm nữ nhân khác mà vẫn nói yêu ta, như vậy chỉ làm ta cảm thấy ghê tởm.”

Toàn thân Lạc Hoài Lễ chấn động, hai tay giữ chặt nàng, “Cái gì không thể chấp nhận? Như vậy chúng ta sẽ thử xem!”

Giữ chặt lấy hai tay nàng, hắn ấn môi lên môi nàng, mang theo hơi thở nóng rực, vội vàng mà cuồng loạn.

Kỳ An né tránh. Đôi môi hắn lại như bóng với hình, chăm chú bám lấy môi nàng.

Trong lòng vừa giận vừa vội, lần đầu tiên Kỳ An cảm nhận được sức lực khác biệt giữa nam và nữ.

Lạc Hoài Lễ, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi, tuyệt đối sẽ không.

Nước mắt giọt giọt rơi xuống, mang theo tuyệt vọng cùng thê lương.

Tay phải Lạc Hoài Lễ điểm huyệt nàng, đôi môi lại trượt xuống, trượt xuống xương quai xanh mảnh dẻ của nàng.

Tiếng y phục bị xé rách vang lên, Kỳ An nhắm hai mắt lại.

Mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, nàng đều không thể chịu được sỉ nhục.

Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành.

Cho tới khi cảm thấy có gì không đúng, Lạc Hoài Lễ mới ngẩng đầu, thấy khóe miệng nàng tràn ra vết máu đỏ ghê người.

Thần trí nhất thời tỉnh táo lại, hắn mới biết hắn vừa làm cái gì, “Tiểu Thất!”

Hắn vừa sợ vừa vội hô to.

52. Chương 52. Ai Sai

AI SAI? Sắc trời dần tối, sắc mặt của chủ nhân vương phủ cũng dần tối. Lúc Hiên Viên Sam trở về chợt nghe tin tức tiểu Thất và Lạc Hoài Lễ đi ra ngoài cùng nhau. “Chỉ có hai người bọn họ?” Phượng Định không dám ngắt đầu, “Tiêu Lục công tử sắp hồi kinh, Trường Lan và Trường Khanh đưa Lăng nhi thiếu gia tới chỗ Tiêu thống lĩnh, thuận tiện thương lượng các công việc sau khi hắn hồi kinh.” Hiên Viên Sam im lặng, Phượng Định ngay cả thở cũng không dám. Qua một hồi lâu, Kinh Ngũ mới hỏi, “Phượng Định người sao lại không đi theo?” Ánh mắt Hiên Viên Sam cũng đảo qua. Phượng Định đáp, “Có Dạ ở bên tiểu thư, Lạc tướng quân lại võ nghệ cao cường, ta nghĩ tiểu thư sẽ không gặp nguy hiểm. Hơn nữa Lạc tướng quân nói là có việc cần nói một mình với tiểu thư.” Kinh Ngũ nhảy dựng lên, hung hăng gõ lên đầu hắn, “Phượng Định cái đồ ngu ngốc, chính vì có Lạc Hoài Lễ mới nguy hiểm đó.” Thời gian một chút một chút trôi qua, Phượng Định cảm thấy tâm càng ngày càng nặng. Hắn đương nhiên biết tâm ý của vương gia nhà mình với tiểu thư, mặc dù vương gia không phân phó nhưng hắn cũng biết vương gia không muốn thấy tiểu thư và Lạc Hoài Lễ có gì liên quan. Cho nên mấy ngày trước đây Lạc Hoài Lễ đến, hắn đều ngăn lại. Chẳng qua là hôm nay, Lạc Hoài Lễ kia nói mấy câu thuyết phục hắn. Thừa dịp vương gia không có mặt, tiểu thư và

hắn nói chuyện rõ ràng, về sau dù tốt dù xấu cũng là kết thúc, bằng không nếu càng kéo dài, nói không chừng người bị thương vẫn là vương gia. Hắn vốn nghĩ rằng đi ra ngoài nói chuyện xong sẽ mau chóng trở về, vương gia sẽ không biết. Ai mà ngờ rằng vương gia trở về đã nửa ngày mà bóng dáng tiểu thư còn chưa thấy. Phượng Định đứng thẳng người, thần sắc nghiêm nghị, trong lòng lại âm thầm lo lắng. Chỉ mong tiểu thư có thể nghe lòng hắn đang réo gọi, nhanh chóng trở về. “Cha, nương đâu?” Lãng nhi cũng là ở phòng sau không tìm thấy người mới chạy tới hỏi hắn. Trường Lan Trường Khanh cũng khẩn trương chạy lại. Hiên Viên Sam ôm lấy hắn, đặt lên trên đùi, sau đó mới nói, “Nương có việc đi ra ngoài, sẽ sớm trở về.” “Nga! Nương đi ra ngoài à!” Lãng nhi kéo dài thanh âm, ngoan ngoãn gật đầu, thần sắc đã có chút uể oải. Hắn hôm nay được Tiêu thúc thúc khen ngợi, vốn rất kích động trở về là muốn nói cho nương. Kết quả nương lại không ở nhà, bắt hắn chờ lâu như vậy, hắn cúi đầu, ngón tay đau quá! Hiên Viên Sam cũng rất nhanh phát hiện miệng vết thương trên ngón tay hắn, vội vàng cầm lấy, “Làm sao vậy?” rồi lập tức bảo Khinh Ngũ đi gọi đại phu. Lãng nhi vội vàng rút tay lại, nhăn nhó hồng hồng, “Ta không cần đại phu, nương chính là đại phu, ta muốn nương xem cho ta.” Hiên Viên Sam cẩn thận nhìn một chút, miệng vết thương cũng không quá sâu, phỏng chừng là do nắm cung quá lâu mà ra. Cũng không phải là gì to tát, chắc lại muốn làm nũng nương, thì kệ hắn đi. Nhưng màn đêm đã buông xuống mà Kỳ An vẫn chưa trở về. Hiên Viên Sam đứng ngồi không yên, lại một lần nữa hỏi Phượng Định, “Đúng là Dạ đi theo?” Phượng Định gật đầu, bằng không cho dù hắn có mười lá gan cũng không dám để tiểu thư một mình xuất môn. “Tiểu thiếu gia, người ăn trước chút gì đi, không sẽ bị đói mất!” Trường Lan nói. “Không, ta phải đợi nương về.” Lãng nhi ôm bụng, ngồi xồm trên ghế. “Tiểu thiếu gia mà bị đói, lúc tiểu thư trở về nhất định sẽ tức giận!” Mặt Lãng nhi xị xuống, quay đầu sang một bên, “Mặc kệ, ta sẽ chờ nương.” Trường Khanh đứng dậy, “Ta tới Lạc phủ tìm xem!” Hiên Viên Sam nhìn hắn một cái, cũng không ngăn cản. Khinh Ngũ vội vàng gật đầu, “Cũng đúng, nói không chừng là Lạc thượng thư giữ tiểu thư ở lại đó ăn tối.” Hắn cao hứng bừng tỉnh đại ngộ, nhưng chợt va chạm ánh mắt lạnh như băng của vương gia, hắn vội vàng che miệng lại, lui xuống. Đương nhiên, lúc này Kỳ An cũng không có ở Lạc phủ. Lúc nàng tỉnh lại, còn chưa kịp mở mắt, đầu đã bị người gõ một cái thật mạnh, “Tiêu Thất, người cũng tùy tiện quá, đầu lưỡi là nơi người có thể tùy tiện cắn sao? Người muốn theo Vương gia trời sinh một đôi, mà sinh một đôi cũng không cần phải cắn lưỡi, miệng không thể nói là chuyện nhỏ, chỉ sợ Diêm Vương lại mời người tới làm khách đó.” Kiểu nói chuyện này, là sư phụ? Kỳ An nhanh chóng tỉnh táo lại, nhớ tới chuyện xảy ra lúc trước, vội vàng xốc chăn lên nhìn vào, trừ bỏ chỗ cổ áo, tất cả đều nguyên vẹn, lại cảm giác một chút, tựa hồ cũng không có gì không ổn. Trên đầu lại bị vỗ một cái, “Chuyện người lo lắng không xảy ra!” âm thanh vẫn nồng đậm lửa giận. Nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, Kỳ An nhẹ nhàng nằm xuống. Nam nữ quả nhiên khác biệt, trời sinh lực đạo không giống nhau, hơn nữa người kia lại thêm võ công, nàng hoàn toàn không thoát khỏi. Nghĩ đến lúc đó, ngay cả giấy dựa hay kêu la cũng không được, chỉ là tuyệt vọng, Kỳ An lại run lên. Hồ thái y nhỏ giọng nói, “Tiểu tử Lạc gia tuy rằng hành vi không đúng, nhưng dù sao hắn cũng từng là phu quân của người, có xảy ra chuyện gì thì cũng không phải là đại sự, đâu đáng giá người dùng tính mạng để đổi?” Càng nghĩ lại càng giận, “Người đồ nha đầu thối, có dùng đầu óc để nghĩ tới hậu quả không vậy?” “Sư phụ,” đầu lưỡi được bôi thuốc, có cảm giác lành lạnh, nhưng vừa động tới là đau, Kỳ An thay đổi sắc mặt. “Xứng đáng, ngu ngốc!” Hồ thái y oán hận mắng một câu, lại vẫn là đứng dậy lấy giấy bút tới, “Hiện tại người cảm miệng cho ta. Ta có gì sẽ nói, người muốn gì thì viết ra đây.” Trên người tuy rằng bủn rủn vô lực, nhưng cũng may mắn là không có trở lại gì lớn. Kỳ An ngồi dậy, viết lên giấy, “Sư phụ, không phải ta muốn tìm cái chết, ta đoán chắc nơi ta cắn sẽ đau tới mức làm ta hôn mê chứ không ảnh hưởng tới tính mạng.” Hồ thái y liếc nhìn nàng một cái, hiển nhiên đã sớm biết dụng ý của nàng, nhưng vẫn không nén được tức giận, “Người tự tin như vậy sao? Vạn nhất người tính sai, hoặc là Lạc tiểu tử không chú ý tới việc người bị chảy máu tới chết thì sao?” Kỳ An cười cười lấy lòng hắn, hiện tại không phải đang còn sống ngồi đây hay sao? Hồ thái y cũng không tiếp tục trách mắng nàng, chẳng qua sắc mặt nghiêm lại, “Tiêu Thất, chuyện này không phải là chuyện đùa, không may có thể gây ra đại loạn.” Kỳ An cũng thu lại nét cười. Hắn không nói, nàng cũng biết. Hồ thái y xoay người đi tới bên bàn, cầm lấy mấy tờ giấy đưa đến trước mặt Kỳ An, “Lạc tiểu tử mắc bệnh mất ngủ, điều trị cũng đã lâu, nhưng mỗi đại phu khác nhau lại đưa ra những đơn thuốc khác nhau, người xem qua một chút.” Kỳ An cầm lấy, rất nhanh nhìn qua một lượt, ánh mắt ngưng trọng. “Tiêu Thất, người cũng thấy rồi đây, những loại dược liệu này tách riêng ra thì rất tốt, nhưng hợp cùng một chỗ lại làm cho người bệnh tâm trạng bất an, vội vàng xao động, nhất là khi cảm xúc kích động thì càng khó khống chế hành vi.” Một lát sau, lại bổ sung thêm một câu, “Đơn thuốc này là mấy ngày gần đây mới kê thêm.” Kỳ An đặt đồng giấy xuống, nhắm hai mắt lại, tay cầm bút căng thẳng. “Tiêu Thất! Việc này cũng không thể hoàn toàn trách Lạc tiểu tử. Người, có thể..., có thể...?” Hắn liên tiếp nói mấy lần “có thể”,

nhưng cuối cùng lại không nói tiếp được là có thể cái gì, chỉ thở dài, “Hoàng thượng và thái tử không nói tới, ngay cả đám người Tiêu gia kia, phỏng chừng ai cũng đã sớm bắt mắt với Lạc tiểu tử, đang lo không tìm được lý do để phát tiết. Hiện giờ, Lạc Anh đang lâm bệnh, thật sự không nên chịu thêm kích động nào nữa.” Kỳ An mở mắt ra, trầm mặc trong chốc lát mới viết xuống một câu, “Sư phụ, ta hiểu rồi, ta sẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì.” Hồ thái y nhìn nàng, “Tiểu Thất, không phải ta thiên vị, chỉ là Lạc tiểu tử đau lòng, người thì chịu ủy khuất. Thật sự là việc này ảnh hưởng quá lớn, chúng ta không thể không chuẩn bị.” Kỳ An miễn cưỡng cười cười, “Sư phụ, ta biết người lo lắng, không có việc gì đâu.” Hồ thái y đưa tay vỗ vỗ đầu nàng, “Kỳ thật mấy năm nay, Lạc tiểu tử sống cũng không khoái lạc gì. Ta tuy rằng không thích hấn nhưng cũng không thể không nói, hấn đích thực là đã đem người đặt sâu trong tim rồi. Từ lúc người đi, ta cũng chưa thấy hấn cười vui vẻ. Trước kia không nói, hiện tại thấy cũng thật đau lòng. Hai người các người, sao lại thành ra như vậy?” Kỳ An lắc đầu. Có lẽ đây là thiên ý. Hai người hữu duyên vô phận. Nhìn sắc trời dần tối, Kỳ An đứng dậy, “Ta đi về.” Nếu còn không về, không biết những người đó sẽ thành cái dạng gì nữa! Hồ thái y nhìn nàng, “Người cứ như vậy về?” Cổ áo bị xé một mảnh, trên quần áo còn dính cả cỏ cả bùn, trên cổ đầy những vết hồng hồng. Nàng mà về với bộ dáng này, phỏng chừng Hiền Viên vương gia kia sẽ một chưởng đánh tan xác Lạc Hoài Lẽ. “Trước hãy đổi quần áo, hay là buộc khăn lụa lên cổ?” Ngày hè nóng thế này mà quấn khăn lụa sao? Kỳ An trợn lên trời không nói gì. Hồ thái y lắc đầu, “Quên đi, cũng không thấy rõ lắm. Người thay quần áo kín đáo một chút, tuy là không thể che khuất hoàn toàn nhưng có chút ít còn hơn không có gì.” “Mặt khác, tối nay người trở về, tốt nhất là chọn lúc tất cả mọi người đã đi ngủ.” Nhưng dù có muộn thế nào, mọi người có khi vẫn chờ nàng. Kỳ An nhìn vào mấy vết hôn qua gương, nếu hấn nhìn thấy, có phải sẽ lại thương tâm? Chậm rãi úp mặt lên bàn, Kỳ An nhắm mắt lại, “Hiền Viên, người gặp gỡ ta, thật sự là một chuyện không tốt lành!” Nhưng dù có là thế này, nàng cũng ích kỷ không nghĩ tới việc buông hấn ra. Lạc Hoài Lẽ đương nhiên chưa bỏ về, hấn vẫn đứng chờ ngoài cửa. Kỳ An vừa mở cửa liền nhìn thấy hấn. Về mặt tái nhợt như tờ giấy. Thấy nàng mở cửa thì hai mắt sáng lên, nhưng bước lên được vài bước thì đứng lại, nhìn nàng, hơn nửa ngày mới khẽ khàng kêu lên một tiếng, “Tiểu Thất!” Chỉ cách có vài bước, Lạc Hoài Lẽ lại cảm thấy xa vời vợi. Hấn chỉ đứng tại chỗ mà nhìn nàng, trong mắt có bi thương thấu xương cùng tự trách. Đầu lưỡi rất đau, nhưng Kỳ An vẫn mở miệng, “Chúng ta chính là như thế này, cho dù rất gần nhưng cũng là vô tận xa xôi. Người quá kiêu ngạo tự tin, mà ta cũng không toàn tâm toàn ý, cho nên chúng ta, nhất định chia lìa.” “Về quá khứ, người có sai, ta cũng có. Nhưng dù thế nào nó cũng đã là quá khứ, ta không muốn nhắc lại.” Trong miệng đã có mùi máu tươi nhưng Kỳ An vẫn không dừng lại, “Từ nay về sau, chúng ta sẽ không nhắc lại, bằng không người nên biết chuyện hôm nay sẽ đem lại hậu quả gì.” Nàng tựa hồ đang uy hiếp người. “Hôm nay...” Lạc Hoài Lẽ quỳnh lên, mở miệng định giải thích. Kỳ An cũng nở nụ cười, “Ta biết người có lý do. Người luôn có rất nhiều lý do. Nhưng, Lạc Hoài Lẽ, chẳng lẽ người đã quên, dù người có lý do gì đi nữa cũng không làm lòng người thoải mái đi chút nào, mà đối với thương tổn của ta cũng không có gì khác!” Nàng bước đi không nhanh, nhưng không hề quay đầu lại. Lạc Hoài Lẽ chỉ đứng im nhìn nàng từng bước từng bước đi xa, giống như năm đó đã từng bước từng bước đi ra khỏi thế giới của hấn, khỏi sinh mệnh của hấn. Quá khứ đó đã trở thành nỗi đau vĩnh viễn không thể xóa nhòa trong lòng hấn, ngay cả chạm vào cũng đau tới tuyệt vọng.

53. Chương 53. Hứa Hẹn

CHƯƠNG 53. HỨA HẸN

“Tiểu thư nhà ta đâu?” Trường Khanh không quanh co lòng vòng, đứng trong đại sảnh Lạc phủ, ngắn gọn hỏi Kim Vân.

Kim Vân kinh ngạc, “Trường Khanh, mấy ngày nay đều do Hồ thái y thay thuốc, tiểu Thất không tới.”

Trường Khanh nhíu mày, “Lạc tướng quân đâu?”

Long Liên ngẩng mạnh đầu lên, “Tỷ tỷ và tướng công ở cùng một chỗ?”

Trường Khanh lạnh lùng nhìn lại, “Tiểu thư nhà ta không có muội muội, Liên phu nhân chớ gọi sai. Nếu Lạc tướng quân không ở đây, Trường Khanh cáo từ.”

“Trường Khanh!” Long Liên chạy lên vài bước thì Trường Khanh đã bước ra ngoài.

Tiểu thư không ở đây, Lạc phủ càng thêm làm cho người ta khó thở.

Đúng lúc đi tới cửa, gặp ngay Lạc Hoài Lễ. Mặt đối mặt.

Trường Khanh đưa tay, mũi kiếm lạnh lẽo vung lên, “Tiểu thư nhà ta đâu?”

Lạc Hoài Lễ bị bất ngờ, ngón tay đưa ra giữ lấy thân kiếm, hiển nhiên không kịp với tốc độ của Trường Khanh. Lúc thấy người đối diện là Trường Khanh, Lạc Hoài Lễ mới thấp giọng nói, “Trường Khanh?”

Sắc mặt Trường Khanh trầm mặc như mặt nước, cũng không nhiều lời, “Tiểu thư nhà ta đâu?”

“Tiểu Thất đã trở về rồi.” nhớ tới bóng dáng kia dần biến mất trong bóng tối, trong lòng hẩn lại là đau.

Một âm thanh nhỏ vang lên, bảo kiếm vào vỏ, Trường Khanh cúi đầu bước đi.

“Trường Khanh, tiểu Thất...?” Lạc Hoài Lễ níu hẩn.

Trường Khanh ngừng bước, cũng không xoay người lại, một lát mới nói, “Lạc tướng quân, tiểu thư nhà ta và ngài đã không còn quan hệ gì, thỉnh ngài chú ý xưng hô, đừng mang phiền toái tới cho tiểu thư. Còn nữa, hơn mười vạn người Tiêu gia quan tâm tiểu thư nhà ta là đủ rồi, không cần làm phiền tới tướng quân.”

Ngẫm lại, lại bổ sung, “Đúng rồi, phí chữa bệnh của tiểu thư nhà ta là vạn lượng bạc trắng, sau khi Lạc thượng thư sau khi khỏi bệnh thì đưa tới vương phủ, Trường Khanh cũng sẽ không qua đây để lấy.”

Cũng không quản Lạc Hoài Lễ phản ứng thế nào liền bước đi.

Hẩn đi thực nhanh, nắm tay nắm chặt.

Chạy đi hơn mấy dặm mới thoáng bình ổn lại, “Chán ghét, chán ghét, chán ghét!” Trường Khanh vừa hét vừa lấy chân đá đám đá dưới đất ra xa.

Thật sự là khi thấy có chuyện dây dưa với đám người kia, hẩn liền không nhịn được, tay chân ngứa ngáy.

“Cha, khi nào nương mới trở về?” Lãng nhi đưa mắt ra ngoài trông ngóng.

Hiên Viên Sam cũng đầy mặt ưu tư nhìn về phía Khinh Ngũ.

Khinh Ngũ đi đi bàn chân, “Vương gia, Khinh Vương vừa mới đi xem, phòng tiểu thư không có người, hơn nữa cửa trước cửa sau đều đã phân phó, chỉ cần nhìn thấy tiểu thư trở về lập tức đến bẩm báo vương gia.”

Trường Lan vuốt đầu Lãng nhi, “Tiểu thiếu gia ngoan, trước tiên ăn cái gì nhé?”

Lãng nhi kiên quyết, “Không, Lãng nhi phải đợi nương về mới ăn.”

Ngoài cửa có tiếng bước chân vội vàng vang lên, hai mắt Lãng nhi sáng lên, lập tức nhảy từ trên ghế xuống, “Nương?”

Người bước vào là quản gia, trên mặt lấm tấm mồ hôi, “Tiểu thư đã trở lại!”

Hiên Viên Sam đứng lên phóng đi.

“Vương gia, tiểu thư là từ cửa sau vào, đã trực tiếp về phòng rồi.” Hẩn càng nói càng lớn tiếng, chỉ sợ người đang mãi chạy kia sẽ không nghe thấy.

Lãng nhi kéo Trường Khanh chạy.

“Nương!” Hẩn vừa chạy vừa gọi.

Kỳ An đương nhiên nghe thấy, “Lãng...!” theo thói quen định trả lời, nhưng vừa hé miệng liền đau tới mức hít thở không thông.

Lãng nhi cũng đã chạy vội tới ngoài phòng, đập cửa ầm ầm, “Nương!”

Kỳ An thở dài, tiểu tử kia lại ương bướng rồi.

Nàng soi gương, vén lại tóc, cẩn thận lấy tóc che cổ, lại vặn đèn nhỏ lại mới ra mở cửa.

“Nương!” Cửa vừa mở ra, Lãng nhi liền nhào vào.

Kỳ An ngồi xổm xuống ôm đầu hắn, hôn lên trán hắn, cười tủm tỉm nhìn hắn.

“Nương, hôm nay Tiêu thúc thúc khen Lãng nhi học bắn tên rất tốt! Hắn nói Lãng nhi tiến bộ còn nhanh hơn cả một số thúc thúc và ca ca khác!” Lãng nhi đắc ý khoe, chờ mong nhìn nàng.

Hài tử, có lẽ đúng là di truyền gene của Tiêu gia đi, bất luận là võ công hay là bắn cung, đích thật là rất có thiên phú.

“Oa, lợi hại như vậy a!” Nàng phối hợp nói.

Lãng nhi chớp chớp mắt, lại đáng thương vươn đầu ngón tay ra, “Nương, nhưng đầu ngón tay của Lãng nhi bị thương rồi, đau quá!”

Kỳ An cả kinh, vội vàng cầm tay hắn lên xem, ngón tay trắng nõn đã đỏ ửng lên, lấm chấm có thể thấy được tơ máu, thoát nhìn tâm nàng liền thấy đau.

“Trường Lan, mang thuốc đến!”

Lãng nhi vì thế mà cảm thấy mỹ mãn dựa vào ngực Kỳ An, nhìn nương cẩn thận bôi thuốc cho hắn.

“Nương, Lãng nhi còn chưa ăn cơm, đều tại nương, khuya như vậy còn không trở lại.” Thanh âm nho nhỏ trách cứ.

Ăn cơm? Giờ nàng cũng thực không có cách ăn cùng với hắn.

“Àn, tại nương. Giờ phật nương ngồi bên cạnh nhìn Lãng nhi ăn.

Lúc này Hiên Viên Sam cũng đã đến nội viên, thấy vậy cũng không vội đi tới.

Chỉ có vẫy tay, một bóng đen liền xuất hiện bên cạnh hắn.

Hắn quay đầu nhìn sang Khinh Ngũ.

Khinh Ngũ liền tiêu sái tiến đến trước mặt kẻ đang quỳ gối, “Dạ, đã xảy ra chuyện gì, mau kể lại, không được bỏ sót.”

“Lạc Hoài Lễ cùng tiểu thư ra phố, tới bờ sông, sau lại tới rừng cây, thoát nhìn thì đều là những nơi hai người đã từng đến. Lạc tướng quân liên tục nói chuyện, tiểu thư từ đầu tới cuối lại không hề mở miệng.”

Hiên Viên Sam nghe, thần sắc khó đoán, một hồi lâu sau mới dương tay, Khinh Ngũ tiếp tục nói,

“Người không rời đi lúc nào chứ?”

Dạ cúi đầu, “Không có.”

Thần sắc Hiên Viên Sam càng thêm nghiêm túc, “Sao nàng lại thay quần áo?”

Dạ ngẩng đầu lên, tựa hồ kinh ngạc làm sao Vương gia có thể chú ý đến chi tiết nhỏ nhặt này.

Hiên Viên Sam nhìn thấy hắn như vậy, gân xanh trên tay nổi lên. Dạ chỉ cảm thấy một cổ lãnh ý đánh tới, “Bốp!” một cái tát liền giáng thẳng xuống mặt hắn, khóe miệng tràn ra một dòng đỏ sẫm.

Dạ vội vàng dập đầu, ngay cả thanh âm cũng phát run, “Vương gia!”

“!” Khinh Ngũ tự nhiên cũng cảm nhận được vương gia đang tức giận sôi trào, thanh âm cũng run rẩy.

“Dạ chỉ rời đi một lúc, bởi vì, bởi vì Lạc Hoài Lễ đột nhiên ôm tiểu thư, tiểu thư cũng không giãy dụa, Dạ thấy cử chỉ bọn họ thân mật, không tiện nhìn nên mới đi ra xa một chút.”

Hít vào một hơi, lại tiếp tục, “Ai ngờ chỉ trong chốc lát đã nghe Lạc Hoài Lễ kêu to tên tiểu thư rồi vội vã ôm tiểu thư vào phủ Hồ thái y.”

Mặt Hiên Viên Sam trắng bệch, đứng xa vài bước mà Khinh Ngũ vẫn cảm giác được lãnh ý.

Qua một hồi lâu, Hiên Viên Sam mới làm thủ thế với Khinh Ngũ,

Khinh Ngũ vội vàng hỏi, “Tiểu thư có bị thương ở đâu không?”

Dạ không dám ngẩng đầu lên “Lạc Hoài Lễ vô công không kém cho nên Dạ đi khá xa, nghe không rõ bọn họ nói cái gì, nhưng xem thần thái tiểu thư thì tựa hồ vẫn chưa bị thương.”

Khinh Ngũ nói, “Được rồi, đi xuống lĩnh phạt đi!”

Dạ thở nhẹ ra, “Dạ!”

May mắn chỉ là bị phạt, hắn còn tưởng rằng sau khi vương gia nghe những lời kia sẽ chém đầu hắn. Nhưng, chính vương gia đã phân phó, chỉ cần tiểu thư không gặp nguy hiểm, không được để tiểu thư biết sự tồn tại của bọn họ. Hắn cũng không dám tự tiện tiến lên ngăn cản tiểu thư và người khác thân mật a!

Tên Dạ ngu ngốc! Chỉ có Khinh Ngũ là đang mắng thầm trong lòng. Nếu là hắn, hắn đã không chỉ ngăn cản mà đã sớm gươm dao chém chết kẻ dám tranh đoạt người của Vương gia!

Ở trong một phòng khác, Kỳ An đang vắt vẻo Lãng nhi ăn cơm.

Lãng nhi lại đang giận dỗi vì hôm nay nàng không kể chuyện cho hắn nghe.

Lúc bỏ đi hắn còn không quên dậm chân một cái, “Nương, Lãng nhi muốn sửa lại lời nói lúc trước. Lãng nhi không phải là không thích bọn họ, mà là chán ghét. Mỗi lần nương gặp những người đó xong đều sẽ không kể chuyện cho Lãng nhi, nay nương lại còn ít nói như vậy, Lãng nhi ghét bọn họ, rất ghét.”

Nói xong cũng không nhìn nàng, quay đầu bỏ chạy.

Kỳ An chỉ có thể cười khổ, Lạc Hoài Lễ xứng đáng bị Lãng nhi ghét!

Ánh mắt vừa chuyển, liền bắt gặp một người.

“Hiên Viên?” Nàng kêu lên một tiếng.

Hiên Viên Sam chậm rãi đi tới, dáng người cao ngất trong bóng tối lại càng thêm vẻ cao lớn.

Kỳ An nhìn hắn từng bước tới gần, cho tới khi hai người gần như chạm vào nhau.

Sau đó đưa tay ôm hắn, tựa đầu vào ngực hắn, kêu lên một tiếng, “Hiên Viên!”

Tựa hồ một nháy mắt ngưng đọng, nhưng hai tay ấm áp liền lập tức ôm chặt nàng, mang theo khí tức quen thuộc.

Kỳ An yên lặng trong lồng ngực hắn, chỉ cảm thấy tựa hồ không có gì phải lo lắng, chỉ cần có hắn là đủ. Nước mắt rơi xuống.

Cũng muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảm giác ướt ở ngực lại khiến tâm hắn đau, cuối cùng cái gì cũng không thể hỏi, chỉ dùng bàn tay vỗ lưng nàng, như an ủi hài tử đang chịu ủy khuất.

Mãi đến khi nàng bình tĩnh trở lại, Hiên Viên Sam mới nhẹ nâng mặt nàng lên, hé miệng hỏi, “Hắn khi dễ?”

“Ân!” Kỳ An gạt đầu, nước mắt lại tự nhiên chảy xuống, “Hắn điểm huyết ta, tên hỗn đản, cho nên, cho nên ta không thể cử động.”

Hiên Viên Sam nhanh chóng hiểu ra, hơi thở trở nên gấp gáp, trong mắt ảm hiện ngọn lửa.

Lạc Hoài Lễ, tốt lắm!

Nước mắt rơi xuống càng nhiều, Hiên Viên Sam cúi người xuống, kiên nhẫn hôn đi những giọt lệ trên mặt nàng, lâu sau mới ngẩng đầu lên, “Không sao là tốt rồi.”

Kỳ An lắc đầu, “Có sao!” Nàng vươn đầu lưỡi vốn đã được bôi thuốc nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết máu chảy ra, “Nhờ vậy hắn mới dừng tay.”

Hiên Viên Sam biến sắc mặt, tức giận, “Đồ ngốc! Về sau không được làm như vậy. Ta sợ sẽ mất người.” Tuy rằng nàng cùng người khác thân mật sẽ làm hấn đau đến phát cuồng, nhưng còn hơn nỗi thống khổ khi mất đi nàng. So sánh hai cái, hấn nguyện ý để nàng bình an sống.

“Ta là đại phu mà, làm sao có chuyện được?”

Dù cho là đại phu, cũng có vạn nhất. Cái vạn nhất đó, hấn ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, tự dưng thấy hoảng sợ ôm chặt lấy nàng. May mắn, nàng vẫn còn khỏe mạnh yên ổn trong lòng hấn.

“Kỳ An, ta rất vui.”

Kỳ An nhìn hấn không hiểu.

“Bởi vì người nói cho ta biết.” Có phải đó là đại biểu của hoàn toàn tin tưởng?

Kỳ An cười, đầu lại dựa vào ngực hấn, “Ta chưa từng nghĩ sẽ giấu diếm người cái gì. Tất cả về ta, tốt hay xấu đều xảy ra trước mặt người, muốn chối bỏ cũng không được.”

“Hiên Viên, ta không muốn làm Lạc thúc thúc thương tâm, không muốn tổn hại tới thể lực của thái tử, cũng không muốn nhìn hấn chết. Lần này, vì hấn và Lăng nhi, vì cả quá khứ đó nữa, cho nên, ta muốn hòa với hấn, không ai nợ ai, không dây dưa tới hấn nữa, hiểu chưa?”

Hấn đương nhiên hiểu, nhưng là hiểu, không phải là đồng ý.

Không làm loạn lên không có nghĩa là hấn có thể sống vui vẻ.

54. Chương 54. hoàng Cung

CHƯƠNG 54. HOÀNG CUNG

Trong ngự thư phòng, Hoàng thượng ghen hờn, trôn trối nhìn Hiên Viên Sam, hơn nửa ngày mới phát ra được thanh âm, “Hoàng đệ, người, người đang xem tú đồ tuyển?”

Hiên Viên Sam coi như không thấy hấn, khẽ gật đầu, tay vẫn lật lật xem từng trang.

Hoàng thượng càng thêm khiếp sợ. Hấn không nhìn lầm chứ? Con người này sao tự nhiên lại trở nên khác thường như thế? Trước đây đã nhiều lần đưa mỹ nữ tới phủ hấn, tuy không có bị hỏa thiêu nhưng đều là nguyên dạng bị đưa trở về, hôm nay mặt trời mọc từ đằng tây sao?

Hoàng thượng cẩn thận nhìn sắc mặt hấn, “Người và tiểu Thất cãi nhau?”

Hiên Viên Sam nhìn hấn một cái như nhìn bức tượng rồi liền mặc kệ.

Hoàng thượng sờ sờ mũi, vẩy tay với Khinh Ngũ, “Vương gia nhà người làm sao vậy?”

Khinh Ngũ cũng sờ sờ cái mũi, vẻ mặt đầy nghi hoặc lắc đầu.

Trong lòng lại đang âm thầm kêu khổ. Xong đời, nếu như bị tiểu thư biết, Vương gia sẽ chết thật sự thảm, đương nhiên, Kinh Ngũ hắc cũng sẽ thật thảm.

Chủ tử bị thảm, hạ nhân liệu có thể yên lành sống qua ngày sao?

Lại là một hồi yên tĩnh. Qua một hồi lâu, Hiên Viên Sam rút ra một bức họa, gật gật đầu.

Mở bức họa ra, hắc cười cười với Hoàng thượng, viết xuống một câu, “Hoàng huynh, nữ tử này người đừng thu vào cung.”

Hoàng thượng liếc mắt một cái, khẽ cau mày, “Hoàng đệ, nếu người thích, trầm tự nhiên sẽ theo ý người, nhưng đây là người nhà mẹ đẻ của Tây cung Quý thái phi, tuy rằng bề ngoài động lòng người nhưng là người từ cửa phú quý đi ra, có mấy người thiện lương? Chỉ sợ tâm cơ thâm trầm, về sau sẽ làm hoàng đệ vất vả.”

Khóe miệng chậm rãi cong lên, ngay cả hai mắt Hiên Viên Sam cũng sáng lên, “Hoàng huynh, Lạc Anh là phụ tá đắc lực của ngài, nhưng hiện giờ nhi tử đã lập gia đình nhiều năm mà vẫn không có nối dõi, ngài cũng nên lo lắng chứ?”

Hoàng thượng trợn trừng hai mắt.

Hiên Viên Sam hừ một tiếng, bút đưa càng nhanh, “Năm đó là hoàng hậu nương nương vì Long Liên cầu tứ hôn mà ban hôn, nhưng giờ Long Liên lại thành ra như vậy, có phải là nương nương cũng nên quản việc này không?”

Lạc Hoài Lễ nếu đã thiên vị nữ tử giống như Long Liên, hẳn là sẽ phi thường cảm tạ sự lo lắng an bài của hắc chủ!

“Rắc” một tiếng bút ở trong tay đã gãy thành hai đoạn, mâu quang Hiên Viên Sam biến lạnh.

Hoàng thượng phục hồi lại tinh thần, “Hoàng đệ, người có biết chuyện này...”

Một ánh mắt sắc như đao bỏ lại, Hiên Viên Sam tựa tiểu phi tiểu dùng nửa cây bút còn lại viết xuống, “Hoàng huynh đừng quên ngài cũng có phần.” Ngụ ý là nếu như chậm rãi tính sổ, hắc cũng chạy không thoát.

Hoàng thượng lập tức ngồi ngay ngắn, “Việc này đương nhiên hoàng hậu sẽ quan tâm.”

Không thể đùa được, hoàng đệ này từ trước tới giờ đều tự ý hành sự, nếu không có chuyện gì, ngay cả Hoàng thượng hắc cũng không dám động vào.

Mà lúc này nhắc tới hoàng hậu nương nương, đúng là đã liên quan tới chuyện Lạc gia, chỉ là đối tượng có khác.

Trong Tây cung, Quý thái phi ngồi trên cao, cũng không nhìn tới Kỳ An đang quỳ dưới đất, chỉ nhàn nhạt cười với hoàng hậu, “Đây là Tiêu gia tiểu Thất?”

Hoàng hậu hé miệng cười, nhìn Kỳ An từ trên xuống dưới, chậm rãi mở miệng, tựa như cảm thán, “Đúng là Tiêu Thất đó!”

Năm tháng tựa hồ rất ưu đãi nàng, cả người khỏe mạnh, mặt mày còn tươi sáng rạng rỡ. Lại nghĩ tới Liên nhi, vài năm nay càng ngày càng thêm âm trầm gầy yếu, dù có tươi cười vẫn thấy tang thương.

Quả nhiên, không hổ là nữ nhi của Tổng Quý. Nhìn nữ nhi nhớ tới mẫu thân, cũng khó trách, có vài người dù ôm trong tay mỹ nữ thiên hạ tuyệt sắc vẫn còn chưa cam lòng.

“Cũng không có gì đặc sắc.” Quý thái phi lên tiếng.

Hoàng hậu không nói, chỉ hơi cúi thấp đầu. Nếu nàng không có gì đặc sắc thì nữ tử trong thiên hạ, đại bộ phận đều là tầm thường a!

Kỳ An day day chân, rất muốn nhắc nhở hai vị trên kia một chút, cho dù muốn nói chuyện phiếm, có thể trước tiên để nàng đứng lên không? Nàng bắt đầu thấy hối hận, lẽ ra nên đưa Lăng nhi theo, vì khi quỳ như thế này, độ cao rất thích hợp nói chuyện với Lăng nhi.

“Tiêu Thất?” Quý thái phi hiển nhiên đã thấy động tác day chân của nàng, trên mặt có chút khinh thường, quả nhiên là vũ phu chi nữ, đoan trang không đủ, nhu nhược chi tư không đủ. Dù dung nhan không tầm thường cũng không thể nhìn ra nét thanh nhã, thật không biết tại sao lại có thể mê hoặc nhất đẳng thân vương đương triều.

Cũng không kêu nàng đứng lên, trực tiếp hỏi nàng, “Tổng Quý có từng dạy người nữ công?”

Kỳ An sửng sốt, nữ công?

Quý thái phi cũng không chờ nàng trả lời, tiếp tục nói, “Ai gia thiếu chút nữa đã quên, nương ngươi đã sớm mất, nào có kịp dạy người cái gì. Nhưng là thân nữ tử, phải biết coi trọng trinh tiết, không thể có lời nói và việc làm thất đức. Tiêu Thất, ngươi dù có theo Tiêu Dục lớn lên, cũng nên biết lễ nghĩa liêm sỉ.”

Kỳ An chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Quý thái phi, không nhanh không chậm mở miệng, “Không biết thái phi có gì chỉ bảo?”

Quý thái phi không chút để ý, nhìn nhìn ngón tay mình, “Có mang trong người lại dám chủ động cầu đi. Minh một thân mất trinh tiết còn dám cầu dẫn Vương gia đương triều, lại công khai vào ở vương phủ. Tiêu Thất, không có mẫu thân dạy nên ngay cả đạo lý đơn giản cũng không hiểu sao?”

Kỳ An nhìn Quý thái phi, mà Quý thái phi cũng đón tầm mắt của nàng, dáng vẻ tươi cười châm biếm.

Kỳ An cúi đầu, nhắm hai mắt lại.

Quý thái phi tiếp tục nói, “Đáng tiếc, Tổng Quý năm đó tài mạo song toàn lại có nữ nhi như vậy.”

“Nương nương!” Kỳ An ngắt lời, ngẩng đầu lên, ánh mắt trong vắt.

Mỉm cười, “Ta có gì sai? Lưỡng tâm tương hứa mới có thể kết nhân duyên, một khi một bên ruồng bỏ, bên kia tại sao lại phải nhân nhượng? Quân ký vô tình, ta liền bỏ!”

Một câu cuối cùng vừa phát ra, Quý thái phi và hoàng hậu đều khiếp sợ nhìn nàng. Lời như vậy lại từ miệng một nữ tử nói ra, thật sự làm cho người ta động dung.

“Lại nói Hiên Viên Sam, thân phận cao quý, dung mạo tuyệt thế, những nữ tử tự tiến cử mấy năm gần đây rất nhiều, cũng không thấy hấn rung động. Nếu nói hấn bị ta cầu dẫn, không khỏi quá hạ thấp hấn, cũng là đề cao năng lực của ta rồi.”

Kỳ An tự mình đứng dậy, nhìn về phía Quý thái phi, “Hai vị nương nương còn việc gì khác cần phân phó?”

Quý thái phi sắc mặt khê biến. Nữ tử vô lễ bực này trong cung đã nhiều năm không thấy. Nàng chậm rãi đứng dậy, “Ai gia không thích người, rất không thích, cho nên hãy rời xa Sam nhi đi!”

Kỳ An cười tươi, cũng hỏi lại, “Thái phi không thích ta nên muốn ta rời đi?”

Ánh mắt Quý thái phi chợt lóe, gật đầu.

Kỳ An chỉ cảm thấy có chút buồn cười, “Thái phi, bởi vì ngài không thích nên mới muốn ta rời khỏi Hiên Viên Sam, nhưng ngài đừng quên, nếu ngài đã không thích ta, tại sao ta còn phải làm việc cho ngài? Dù sao ta có làm hay không đều không làm ngài vui, ta tội gì làm khó chính mình?”

Trước kia xem TV đã cảm thấy rất buồn cười. Rõ ràng là vì cha mẹ anh chị em cùng các nhân vật liên can của nam chính không ưa thích nữ chính, vì thế mà nữ chính liền đại nhân đại nghĩa bôi đen hình tượng của mình, làm bộ bên ngoài thay lòng đổi dạ, làm việc ác linh tinh... sau đó khiến cho hai người đều người không ra người, quỷ không ra quỷ, thương tâm muốn chết.

Vì thế, nàng lập tức bổ sung, “Thái phi nương nương, ngài đừng nói là vì tốt cho ta. Nếu ngài đã không thích ta thì sẽ không vì ta mà hao tâm tính toán. Ngài cũng đừng nói là vì tốt cho Hiên Viên Sam, mà nếu thật sự có ý đó thì ngài hãy nói với Hiên Viên Sam, hẳn không phải là người không biết suy nghĩ, nếu ngài thuyết phục được hẳn thì dù ta có muốn hay không, việc này cũng không thành được.

“Hai vị nương nương, nếu không còn việc gì nữa, ta xin cáo lui trước, Lãng nhi đang chờ ta bên ngoài.”

Nàng cúi người chào rồi xoay người rời đi.

“Ba!” một tiếng, Quý thái phi đánh rơi chiếc chén trong tay, chỉ theo bóng dáng Kỳ An, nói với hoàng hậu, “Người nhìn xem, người nhìn xem, đây là thái độ gì chứ? Trách không được Lạc Hoài Lễ năm đó không cần nàng! Ai gia tuyệt đối không để một nữ tử như vậy nhập gia phả hoàng thất. Tuyệt đối không được!”

Hoàng hậu giật mình không nói, yêu hận tự do tùy tâm, thật là khiến người khác đổ kỵ. Quả nhiên không hổ là Tiêu gia tiểu Thất.

“Ai nha, tiểu điện hạ, đường đường là hoàng tử sao có thể nghịch đất, thật không có khí phách.” Từ xa, nghe thấy thanh âm nữ nhân, Kỳ An nhú mày, là Long Liên!

Thanh âm ủy khuất của thập nhất hoàng tử truyền đến, “Liên biểu tỷ, ta là thấy Lãng nhi ca ca nghịch nên ta mới nghịch theo!”

Long Liên thoải mái liếc mắt nhìn Lãng nhi một cái, dịu dàng cười, “Lãng nhi ca ca cũng còn nhỏ a, không có người dạy nên không hiểu. Tiểu điện hạ thì khác, đạo lý này chính mình không những hiểu mà cũng có thể đi dạy cho Lãng nhi ca ca a!”

Ngón tay Trường Khanh duỗi ra, bảo kiếm ra khỏi vỏ.

“Lãng nhi!” Kỳ An đột nhiên lên tiếng, chặn đứng động tác của Trường Khanh.

Lãng nhi nghiêng đầu, tựa hồ mới từ trạng thái mê hoặc phục hồi lại, “Nương!” kêu lên một tiếng, mếu máo vọt tới bên Kỳ An.

Hắn còn đang không hiểu tại sao hắn vừa mới cùng thập nhất hoàng tử chơi vô cùng thích thú, nói muốn đắp một tòa quân doanh, kho lúa đã làm xong rồi, Liên di liền dẫn một đám người đến, kéo tiểu hoàng tử ra nói những gì hắn không hiểu hết nhưng kỳ quái là lại làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Kỳ An nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dính ít bùn, quần áo cũng bẩn, vạt áo ướt mềm, buồn cười lau lau mặt hắn, “Làm sao mà Lãng nhi của chúng ta lại biến thành người đất thế này!”

“Nương!” Nhận ra nương không hề có ý mắng hấn, Lãng nhi yên lòng, sau đó càng thêm nghi hoặc nhìn về phía tiểu hoàng tử, vì sao hấn bị mắng còn mình thì không?

Quả nhiên thập nhất hoàng tử bất bình kêu lên, chỉ vào Lãng nhi, “Vì sao Lãng nhi ca ca không bị mắng?”

Long Liên hơi hé miệng, “Thân phận của tiểu điện hạ làm sao có thể so sánh được.”

Kỳ An lơ đãng nhìn về phía tiểu hoàng tử, “Thập nhất hoàng tử, mẫu hậu người đang ở Tây cung, người là đi tìm nàng sao?”

Thập nhất hoàng tử nhìn nàng, lại nhìn Long Liên, kêu lên, “Bốn hoàng tử không thích Liên biểu tỷ, ta muốn nương của Lãng nhi ca ca làm biểu tỷ.”

Lãng nhi vừa nghe, vội vàng giang hai tay ôm lấy đùi Kỳ An, “Nương của Lãng nhi, không cho!”

Thập nhất hoàng tử đẩy tay Long Liên ra, “Bốn hoàng tử muốn, ai dám không cho? Ta đi tìm mẫu hậu.”

Quay đầu lại, le lưỡi với Long Liên, “Ta muốn mẫu hậu đổi biểu tỷ.” rồi chạy vụt đi.

Sắc mặt Long Liên tái nhợt, nhìn tiểu Thất, nhãn tình mơ hồ có lệ ý.

Nàng đi về phía trước vài bước, nhỏ giọng nói, “Tỷ tỷ!”

Kỳ An kéo Lãng nhi lui ra sau mấy bước, cong khóe miệng, thanh âm đề cao, “Liên phu nhân cẩn thận, bên cạnh là cái ao, cần phải để ý.”

Cúi đầu nhìn Lãng nhi, nàng cười nói, “Lãng nhi, không phải còn muốn chơi sao? Nương đưa người sang bên kia chơi.”

Hai mắt Lãng nhi sáng lên, kéo Kỳ An sang một hướng khác, “Nương, quân doanh vừa rồi làm không đẹp, chúng ta làm lại cái khác được không?”

“Được!” Kỳ An cười tủm tỉm, cũng không quay lại nhìn Long Liên.

Đối diện với nữ nhân kia, thần kinh nàng thường căng thẳng, nhất là khi bên người nàng lại có một cái ao. Không tránh ra, nói không chừng Long Liên sẽ nói từ trường trên người Tiêu Thất quá mạnh, đẩy nàng xuống ao thì sao?

“Nương xem cái này được không?”

“Nương, ai nha, nương thật ngốc, nhiều nước quá đất sẽ bị nhão, để Lãng nhi đến dạy nương!”

...

Xa xa, chỉ nghe thấy tiếng kêu hững khởi của Lãng nhi và âm thanh nhỏ nhẹ của Kỳ An.

Trường Khanh ôm kiếm đứng một bên, hoàn toàn không để ý hai người một lớn một nhỏ đang toàn thân nước bùn, vẫn như cũ làm một kiếm khách lãnh ngạo.

Trong ngự hoa viên, Hiên Viên Sam loan khéo miệng, ôn nhu trong mắt đủ để đổ ra một dòng sông nước xuân.

Hoàng đế nhìn cảnh này, đột nhiên than nhẹ, “Bỏ lỡ nữ tử như vậy, nam nhân kia sẽ hối hận cùng cực.”

Lại cúi thấp đầu, tựa hồ cảm thán, “Có một mẫu thân như vậy, Lãng nhi quả thực may mắn hơn tất cả hoàng gia đệ tử!”

Hiên Viên Sam xoay người lại, trong mắt có ánh sáng nhu hòa lưu chuyển, giơ tay lên, “Cho nên ta đã không có được hạnh phúc, ta muốn cho hài tử của ta được hạnh phúc!”

55. Chương 55.khác Đường

CHƯƠNG 55. KHÁC ĐƯỜNG

Mạc Nhược rót cục hồi kinh, vẽ mặt ngưng trọng;

Tiêu Lục cũng hồi kinh, đi theo Linh Chiêu công chúa;

Nghe nói ở võ lâm đại hội, Trác Niệm Thu cũng không đạt được mục đích trở thành minh chủ. Đào Hoa công tử của Đào Hoa ở ngang trời xuất thế, hồng y như hỏa, đóa đóa hoa đào tung bay dưới sự chỉ huy của hắn, mỹ lệ kinh người nhưng cũng có thể đoạt mạng trong nháy mắt.

Giang hồ đồn đại, Đào Hoa công tử thân có bệnh hiểm nghèo nên mới bị sư huynh nhiều năm bảo hộ trong Đào Hoa cốc, hiện giờ gặp, lại là một thiếu niên tiên y nộ mã, tư thế oai hùng, nào có nửa phần bệnh tật? Vì thế, phỏng đoán là Đào Hoa công tử ẩn trong Đào Hoa cốc là vì tu luyện tuyệt thế võ công, hiện giờ đại thành mới xuất hiện.

Đào Hoa công tử và nhị hoàng tử Hiên Viên Cực vừa gặp đã như quen biết từ lâu, không câu nệ thân phận địa vị, cùng nâng cốc vui vẻ.

Một loạt sự kiện, đều là hoàn thành một đoạn truyền kỳ về Đào Hoa công tử.

“Tiểu Thất, người không nên đi.” Lúc Mạc Nhược nói những lời này, Hiên Viên Sam đang nắm chặt tay Kỳ An, không khí có vài phần lạnh lẽo.

Hiên Viên Sam đứng dậy, kéo Kỳ An đi ra ngoài, khoa tay một chút với Khinh Ngũ, “Nói với bọn họ, việc này không liên quan tới Kỳ An.”

Hắn không muốn nàng bị cuốn vào chuyện thị phi đó, cũng không muốn nàng và người kia có thêm chút quan hệ nào. Hắn chỉ muốn nữ tử hắn yêu sẽ vĩnh viễn sống thoải mái thế này.

Có những điều, nàng chưa từng nói, nhưng hắn lại biết, cho dù không phải tình yêu, nhưng người kia nhất định đã từng chạm tới đáy lòng nàng. Hắn làm việc sai trái, nàng rõ ràng là thương tâm nhưng không ghét hắn; nàng rõ ràng là sợ đau nhưng lại vì trị bệnh cho hắn mà cắn răng chịu đựng, lại còn khóc vì hắn; nàng nhớ Lăng nhi nhưng lại nguyện ý mạo hiểm ở lại Đào Hoa cốc cùng hắn, chờ hai mắt hắn bình phục.

Hắn nắm chặt tay nàng. Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, hai mắt sáng trong, “Đừng nghĩ nhiều quá!”

Hắn không đáp lời, chỉ kéo nàng lại ôm, nhẹ nhàng thở dài.

Tiêu Lục sau khi hồi kinh ở trong nhà của Tổng Quý ngày trước. Kỳ An để Trường Lan đến tới sắp xếp dọn dẹp.

“Như vậy có được không?” Kỳ An hỏi Trường Khanh, dùng tình cảm sâu đậm như vậy đối mặt với người quen xa lạ kia?

“Tỷ tỷ muốn đi.” Trường Khanh chỉ đáp lại một câu như vậy.

Kỳ An suy nghĩ một hồi mới nghiêng đầu hỏi, “Người có thấy đau lòng không?”

Trường Khanh vẫn giữ bộ dáng vân đạm phong khinh, nhưng trước ánh nhìn chăm chú của nàng lại có chút không tự nhiên cúi đầu, “Tỷ tỷ và tiểu thư đều có thể đi làm những chuyện mà các người muốn, Trường Khanh sẽ vĩnh viễn bảo vệ các người.”

Có những người, sẽ không nói năng hùng hồn, cũng sẽ không chỉ tay lên trời mà thề thốt, chỉ có bình thường một câu như vậy lại khiến cho người khác cảm thấy được chân thật.

Chân thật đến mức làm người ta muốn khóc. Kỳ An đương nhiên không khóc, nàng chỉ nhắm hai mắt lại, rồi ngồi xổm xuống, nắn nắn gương mặt tròn trịa của Lăng nhi, “Lăng nhi rất thích Trường Khanh thúc thúc đúng không?”

Lăng nhi nhu thuận gật đầu, đi tới trước mặt Trường Khanh, cố gắng kéo Trường Khanh cúi xuống, hôn chụt lên má hắn một cái, “Lăng nhi và nương giống nhau, đều thích nhất là Trường Khanh thúc thúc.”

Mặt Trường Khanh hơi đỏ lên, hắn đưa một tay ôm Lăng nhi lên, tung Lăng nhi lên cao làm Lăng nhi thích thú cười khanh khách.

Tiêu Lục vẫn canh cánh trong lòng việc Kỳ An ở trong biệt uyển vương phủ.

Từ ngày hồi kinh hắn vẫn sầm sì nét mặt, không thể buông lời nặng nề với tiểu Thất cho nên hắn chỉ có thể hung hăng trừng mắt với Hiên Viên Sam.

Hiên Viên Sam thản nhiên coi như không thấy, dù sao đối với ánh mắt nhìn của người khác, hắn đã sớm tới luyện tới quen rồi.

“Tiểu Thất, nghe lời Lục ca, về nhà đi! Hiện giờ người ở vương phủ là danh bất chính, ngôn bất thuận a! Miệng lưỡi thế nhân đáng sợ lắm đó.” Tiêu Lục khuyên giải.

Kỳ An thực ra không để ý, “Lục ca, nếu ta để ý tới miệng lưỡi người đời, ta đã không sống được tới giờ.” Nàng nói nói cười cười cũng không giấu được vẻ chua xót hiện lên trong mắt.

Tiêu Lục nhìn nàng, “Tiểu Thất, Linh Chiêu nói cho ta biết Lạc Hoài Lễ đã phụ người, trước kia người đã phải chịu ủy khuất, giờ Lục ca đã trở về, nhất định sẽ đòi lại công bằng cho người.”

Trên trời, mây trắng lững lờ trôi. Sau giờ Ngọ, gió hiu hiu thổi, thực làm người ta muốn ngủ.

Kỳ An khép hờ mắt, “Lục ca, chờ đến lúc người khôi phục trí nhớ, người hãy giúp ta đòi lại công bằng.”

Tiêu Lục trầm mặc một lúc lâu mới hỏi nàng, “Nếu không khôi phục trí nhớ, ta sẽ không thể bảo vệ tiểu Thất sao?”

Kỳ An lắc đầu, “Không khôi phục trí nhớ, Lục ca sẽ không dùng đúng cách của mình.”

Hiện giờ, hẳn chỉ là Lục ca mà không phải tiểu ca.

Sai một chữ, cách biệt một trời.

Lần này Tiêu Lục hồi kinh, Hoàng thượng tự nhiên muốn xác nhận chuyện xảy ra với hắn, lại tiếc nuôi võ công của hắn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục nên tạm chưa phục chức cho hắn, chỉ có ban thưởng vô số, muốn hắn tu dưỡng thật tốt.

Mặt khác, đối với việc Linh Chiêu công chúa và Tiêu Lục qua lại, Hoàng thượng cũng chưa ngăn trở.

Hắn chỉ cười đến tang thương, chung quy, hắn và nàng, vẫn không phải là hoàn toàn không có chút quan hệ!

Thân thể Lạc Anh dần dần tốt lên, da dẻ cũng hồng hào lên rất nhiều, hai mắt lúc nhìn thấy Lăng nhi thì sáng rỡ.

Cho nên dù Kỳ An không thích tới Lạc phủ, lúc Lạc Anh muốn gặp Lăng nhi, nàng vẫn để Trường Khanh đưa Lăng nhi tới.

Sau khi Trường Khanh ôm Lăng nhi vào Lạc phủ, dọc đường chỉ hờ hững đáp lại những lời hỏi thăm của những người trong phủ. Lăng nhi ôm cổ hắn, khẽ nói vào tai hắn, “Trường Khanh thúc thúc, người khác hỏi thăm thì người phải đáp lễ. Người không hiểu lễ phép, nương sẽ tức giận.”

Trường Khanh nhìn vẻ nghiêm túc của Lăng nhi, mặt trở nên cứng đờ, rốt cục gặp ai cũng gật gật đầu.

Lăng nhi kinh ngạc nhìn hắn một hồi, lại bắt chước thở dài như người lớn, “Không có biểu tình gì còn hơn là không hề động đậy a!”

“Lăng nhi!” Mới đi đến cửa nội viện, Lạc Anh liền từ bên trong chạy ra đón, trực tiếp bế Lăng nhi từ trong lòng Trường Khanh.

“Ông nội!” Lăng nhi cũng ngọt ngào kêu một tiếng, lòng Lạc Anh bỗng nằng xuân ấm áp.

Trên bàn đã bày biện đầy các món ăn. Lăng nhi ngồi trong lòng Lạc Anh ăn ngon lành.

Kim Vân ngồi một bên nhìn, miệng tủm tỉm cười, khóe mắt lại chậm rãi đỏ lên.

Hài tử này chính là trưởng tôn của Lạc gia nàng, lại mang họ người khác, kêu một người khác nữa là cha, làm cho mỗi lần nàng nhìn thấy thực đau lòng.

Nếu như lúc trước, nếu như lúc trước...

Mỗi khi nhớ tới đều đau không thể thở nổi. Nàng cũng là nữ nhân, nàng không biết năm đó tiểu Thất mang thai rồi đi có thể mang theo bao nhiêu tuyệt vọng? Nàng kỳ thật không phải không thương tiểu Thất, chỉ là đáy lòng vẫn vương vất một chút không cam nên không cần hỏi nguyên do đã vội vàng trách tội.

Nếu như nàng nghĩ kỹ hơn, sự tình sẽ không đến mức không thể vấn hồi như thế này.

Nếu như lúc trước nàng lấy thân phận trưởng bối ra khuyên giải thì mấy năm sau này cũng không phải bắt lực tở mắt nhìn nhi tử chịu dày vò.

Lạc Anh cũng không nói nàng một câu, thậm chí cũng không hỏi Lạc Hoài Lễ hay Long Liên một tiếng.

Hắn giống như hoàn toàn không quan tâm tới chuyện này, dường như chẳng quan tâm!

Lúc ấy, hắn chỉ đứng trước Đông viện đã bị phá hủy đúng một đêm.

Nàng cũng đứng một đêm cùng hắn, Hoài Lễ và Long Liên quỳ một đêm sau lưng hắn.

Lúc bình minh, hắn chậm rãi xoay người lại, trong mắt đỏ tở máu, nhìn thấy bọn họ, bỗng nhiên cười rộ lên nghe như thoải mái lại như bi thương, “Hôm nay mới biết, nàng là nữ tử kiêu ngạo tuyệt quyết cỡ nào!”

Nàng như thế, nữ nhi của nàng cũng như thế.

Hắn bỏ lỗ, con hắn cũng bỏ qua.

“Ông nội, nương nói người cần phải đi bộ nhiều một chút, còn có, mỗi ngày phải cười nhiều một chút...”

Lăng nhi ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên dặn dò.

Lạc Anh hiền lành cười, liên tục gần đầu, “Lăng nhi nói gì ông nội cũng nghe theo. Lăng nhi đi bộ cùng ông nội nhé?”

Lăng nhi gật đầu, nhảy từ trên đùi hắn xuống, kéo kéo tay hắn, “Được, ông nội nhanh lên!”

Lạc Anh cầm tay Lăng nhi, lại bỗng nhiên dừng bước, kéo tay hắn lại gần, thấy trên ngón tay nhỏ bé có một vết thương đã đóng vảy, mặt lập tức biến sắc, “Lăng nhi, làm sao thế này?”

Lạc Anh vội vàng ngồi xổm xuống, Kim Vân và Lạc Hoài Lễ cũng vội vàng chạy lại. Long Liên vừa động, lại chợt ngừng lại, chỉ khó khăn đứng một chỗ, nước mắt tràn mi, chỉ vì Trường Khanh đã ấn chuôi kiếm, cố ý hoặc vô tình đứng chắn trước mặt nàng.

Lăng nhi vội rút tay về, “Không sao, không sao!”

Lạc Hoài Lễ kéo tay hắn lại, cau mày nhìn một hồi mới nói, “Là do luyện bắn tên gây ra.”

Kim Vân đau lòng rơi nước mắt, “Người còn nhỏ như vậy mà nương người đã bắt người học cái đó rồi sao? Hài tử đáng thương.”

“Không phải!” Lăng nhi vội vàng phản bác, há miệng ra rồi lại nhin xuống, lắc lắc tay Lạc Anh, “Ông nội, người không phải muốn tản bộ sao? Sao còn không đi?”

Lạc Anh nhìn hắn, lại nhìn Lạc Hoài Lễ, nói, “Bây giờ đi, nào, ông nội và Lăng nhi cùng tản bộ nào.”

Kim Vân đứng dậy định theo sau, lại bị Lạc Hoài Lễ giữ lại.

Hắn chậm rãi lắc đầu, khóe miệng tràn đầy tự giễu, “Nương, người không thấy sao? Lăng nhi không muốn nói chuyện với chúng ta!”

Long Liên nghe vậy thì che miệng lại, khẽ kêu lên, “Tướng công, tỷ tỷ sao có thể đối xử với chàng như vậy?” Nàng chạy tới bên người Lạc Hoài Lễ, nói với Lăng nhi, “Lăng nhi, sao người lại cư xử như vậy với nãi nãi và cha người? Như vậy là không lễ phép, nương người không nói cho người biết sao?”

Lăng nhi ngừng bước, quay đầu nhìn nàng.

“Còn nữa,” nàng hít một hơi, “Muốn trách thì trách Liên di, là do Liên di không cẩn thận nên mới hại nương Lăng nhi phải rời nhà nhiều năm như vậy. Lăng nhi, nương người có phải là vẫn còn giận ta? Đều là Liên di không tốt, Lăng nhi đừng trách nãi nãi và cha được không?”

Lăng nhi nghi hoặc cau mày, trên mặt lộ vẻ khó hiểu, “Vì sao nương phải giận dữ với người?”

Long Liên sững sốt, chỉ vào chính mình hỏi, “Nương người chưa nói gì với người về ta?”

Lăng nhi lắc đầu, “Nương và người có quan hệ gì? Tại sao nương lại phải nói tới người?”

Sắc mặt Long Liên trắng bệch, phải nắm chặt cánh tay Lạc Hoài Lễ mới có thể không bị ngã. Thế này là sao? Nàng luôn vương bận Tiêu Thất nhiều năm như vậy, nàng ta lại không hề nhắc tới nàng?

“Nương người thật sự chưa từng nói về ta?”

Lăng nhi lơ đếnh lắ đầu, “Nưng cả ngày bận việc, không có thời gian quan tâm chuyện nhà người khác.” Nhìn sang Lạc Hoài Lễ và Kim Vân, Lăng nhi tiếp tục nói, “Nhà người khác đều có cha, cho nên Lăng nhi cũng muốn có cha. Nhưng Lăng nhi đã tự mình tìm lấy một người, không muốn tìm thêm nữa. Nhà người khác đều không có hai cha, Lăng nhi đương nhiên cũng chỉ có thể có một. Còn nãi nãi ư? Không phải ai cũng có nãi nãi, cho nên Lăng nhi cũng có thể không có.”

Trường Khanh cúi đầu, trong lòng suy nghĩ, kỳ thật tiểu thiếu gia đến Lạc phủ đi dạo cũng là rất tốt.

56. Chương 56.rơi Xuống Nước

Rơi xuống nước

Từ sau khi vào thành, hiếm lắm mới có lúc Lăng nhi không ở cạnh bên người, Kỳ An rốt cục nhớ ra nàng có thể tận hưởng đi dạo phố.

Nhưng mà, cái gì cũng có nhưng mà. Trường Lan đang ở bên Tiêu Lục, Trường Khanh đưa Lăng nhi tới Lạc phủ, Phượng Định đi cùng Hiên Viên Sam vào cung, lúc Kỳ An muốn xuất môn thì quản gia vương phủ nước mắt lưng tròng nhìn nàng, bộ dáng khổ sở.

Kỳ An thừa nhận là nàng mềm lòng, vì thế hai người mới đứng ở cửa giăng co khôn dứt.

Kỳ An không thể làm như không thấy bộ dạng khó xử của lão nhân gia này. Quản gia thì trong lòng âm thầm kêu khổ, địa vị của tiểu thư ở trong lòng Vương gia bọn họ đều rõ ràng. Tuy rằng Vương gia đã phân phó không được can thiệp vào việc của tiểu thư, nhưng hôm nay tất cả các vị hộ vệ đều không có mặt, vạn nhất tiểu thư có gì bất trắc, hắn làm sao có thể sống nổi.

Lúc Mạc Nhược tới, thấy hai người mắt to trừng mắt nhỏ thì ngạc nhiên nói, “Tiểu Thất, người và Ly quản gia đang độ nhân lực sao?”

“Mạc đại ca!” Hai mắt Kỳ An sáng ngời, kêu to một tiếng, vội vàng nắm lấy cánh tay hắn, “Đi dạo phố với ta!”

Mạc Nhược nhướng mi, “Vương gia cấm người sao?”

Kỳ An không để ý lời trêu chọc của hắn, chỉ cười cười lấy lòng với Ly quản gia, “Ly thúc, giờ ta có thể ra ngoài chưa?”

Ly quản gia như trút được gánh nặng, vẻ mặt tươi cười, “Tiểu thư và Mạc Nhược đại nhân ra ngoài, không thể tốt hơn.”

Đúng là không thể tốt hơn. Mạc Nhược võ nghệ không thấp, quan trọng hơn là hắn đối với tiểu thư giống như với muội muội ruột thịt, sẽ không làm cho Vương gia không vui.

Phố xá sầm uất, người đến người đi náo nhiệt.

Mạc Nhược thấy tâm tình Kỳ An vui vẻ, không khỏi bật cười, “Tiểu Thất, người chỉ cần nói một tiếng muốn đi dạo phố, vị Vương gia kia của người sẽ cùng người đi từ hừng đông tới tối mịt.”

Kỳ An quay đầu nhìn hắn, lắc đầu thờ dãi, “Hắn không thích đi dạo phố!”

Mạc Nhược liếc nhìn nàng đầy thâm ý, “Hắn không muốn đi cùng người?”

“Không phải!” Kỳ An nghĩ nghĩ, “Hắn tất nhiên là nguyện ý đi cùng ta, chẳng qua là hình như hắn không quen chỗ đông người, tuy rằng mặt ngoài vẫn mang bộ dáng tự nhiên tao nhã.”

Trong lòng nàng chậm rãi dâng lên vài tia đau lòng, nam tử kia đã từng chịu tịch mịch lâu rồi.

Mạc Nhược không nói gì, cứ thế đi về phía trước một hồi lâu mới mở miệng, “Sao tiểu Thất biết Vương gia không quen chỗ đông người mà không phải là lãnh tình cao ngạo?”

Kỳ An chớp mắt, “Nếu ta nói đơn giản là ta biết, Mạc đại ca có tiếp tục hỏi tới không?”

Mạc Nhược cười không đáp, nhìn Kỳ An vui vẻ chạy từ cửa hàng nọ sang cửa hàng kia.

“Tiểu Thất, đối với người mà nói, Chiến Liệt quan trọng đến mức nào?” Lúc ăn trưa, Mạc Nhược thành linh hỏi.

Kỳ An sửng sốt, đồ ăn vừa được gấp lên lại rơi xuống.

Mạc Nhược làm như không thấy, nhẹ nhàng gấp đồ ăn nàng làm rơi xuống, đặt vào bát mình, chậm rãi hỏi, “Liệu có quan trọng hơn so với thái tử và ta?”

Kỳ An giương mắt nhìn hắn, “Mạc đại ca, người muốn nói gì vậy?”

Mạc Nhược khoan thai uống một ngụm trà, “Chẳng qua là muốn nói cho người biết, Chiến Liệt và chúng ta, không phải ta chết thì là hắn vong.”

Trong lòng chấn động, Kỳ An vụt đứng dậy.

Sắc mặt Mạc Nhược khê biến, cũng chậm rãi đứng dậy, chăm chú nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, “Tiểu Thất, ta muốn đáp án chính xác.”

Trong phút chốc, đầu óc nàng nhoáng động. Thiếu niên hồng y như máu ấy là thiếu niên đứng giữa rừng đào hoa mỉm cười gọi “Kỳ An, Kỳ An!”. Tiếng gọi mang theo tin cậy đó giống như còn vang vọng bên tai, làm sao nàng có thể tưởng tượng hắn chìm trong máu tươi, hai mắt nhắm lại, không thể mở ra?

Đó là người, vào lúc nàng tuyệt vọng, ở trong thân phận Kỳ An, vẫn nguyện ý thả tâm tin tưởng.

Đó là người, sau khi nàng bị vứt bỏ, đã nói sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với nàng.

Lúc đó, nàng dù không tin Hiên Viên Sam vương gia kia, lại tin hắn.

Đơn giản là khi đó, đôi mắt hắn trong suốt như nước, không vương bận thế sự.

Cho dù nàng biết mọi thứ đều thay đổi, hắn cũng sẽ thay đổi nhưng vẫn muốn tin tưởng vào thời khắc ấm áp kia.

“Tại sao?” thanh âm nàng có chút run rẩy.

Mạc Nhược không trả lời nàng, chỉ hơi nhếch môi, “Ta đã hiểu.”

Xoay người liền bước qua người nàng, Kỳ An quỳnh lên, vội vàng kéo hắn, “Mạc đại ca, người đừng hiểu lầm. Ta đúng là đau lòng, nhưng đương nhiên người quan trọng hơn. Chỉ là, người ở địa vị cao, lại tuyệt đỉnh thông minh, nếu hắn cùng người đối nghịch, làm sao có phần thắng?”

Mạc Nhược nhắm mắt, đưa tay sờ sờ đầu nàng, “Tiểu Thất, người phải thương tâm rồi, Đào Hoa cốc thuộc thế lực của nhị hoàng tử.”

“Làm sao có thể?” Kỳ An cầm ống tay áo hắn kéo qua kéo lại, “Hắn ở trong Đào Hoa cốc, cái gì cũng không biết không hiểu.”

“Hắn không cần hiểu, hắn chỉ cần có một thân thủ tốt là đủ rồi. Đào Hoa cốc chủ Chiến Thanh xuất quỷ nhập thần, lòng dạ thâm sâu, chỉ cần có Chiến Thanh, tác dụng của Chiến Liệt sẽ được phát huy tối đa.”

Kỳ An run rẩy, vết sẹo đã sớm khép miệng lại ần ần đau.

Có lẽ, nàng không nên chữa khỏi cho hắn. Nếu như mắt hắn không thể nhìn, có phải là vẫn đang sống một cuộc sống vô tranh trong Đào Hoa cốc?

Nếu như hắn vì rời khỏi thế giới đó mà thật sự mất mạng, nàng thật khó chấp nhận.

“Tiểu Thất, người sẽ sớm gặp hắn ở kinh thành. Người nên sớm nghĩ sẽ phải làm gì.” Mạc Nhược nói.

Mặc kệ làm gì, đều là sai!

Kỳ An không trả lời nhưng cũng không còn hứng thú dạo phố.

“Cẩn thận!” Mặc Nhược lại một lần kéo tiểu Thất tránh bị người khác đụng, thở dài, “Được rồi, tiểu Thất, không làm khó người. Người không cần làm gì cả, chỉ cần tránh sau lưng Mặc đại ca là được. Bất kể giữa chúng ta xảy ra chuyện gì đều không can hệ tới người. Ta giờ nói cho người biết chẳng qua là muốn người có chút chuẩn bị tâm lý mà thôi.”

Kỳ An an tĩnh nhìn hắn, thật lâu sau mới nói, “Mặc đại ca, ca ca ta nhất định hy vọng người còn sống khỏe mạnh.”

Mặc Nhược nở nụ cười thoải mái, “Ta biết, cho nên ta nhất định sẽ như thế.”

Người trên phố bỗng nhiên đông hơn, Mặc Nhược nhăn mày, “Sao hôm nay lại náo nhiệt khác thường như vậy?”

“Người không biết sao? Hôm nay là ngày đầu tiên các tú nữ đến kinh thành. Nếu vận khí tốt, nói không chừng có thể ngắm vài lượt mỹ nữ đó!” Bên cạnh đã có người nghe thấy câu hỏi của hắn, nhiệt tình trả lời.

“Tú nữ?” Mặc Nhược cười rộ lên, “Đúng là đã quên!”

“Tiểu Thất?” Hắn đột nhiên kêu lên.

“Gì vậy?” Kỳ An có dự cảm không tốt.

“Tình địch của người xuất hiện rồi?”

Kỳ An đầu óc mê muội nhìn hắn.

Mặc Nhược dương dương tự đắc cười, “Chất nữ của Quý thái phi lần này đã ở trong hậu tuyển chi liệt. Tuy nhiên, vị trí hoàng hậu dĩ nhiên vô vọng, Hoàng thượng cũng không phải người đẹp vong quốc, Quý thái phi liền coi trọng Vương gia nhà người. Dù sao cũng là vương phi của nhất đẳng thân vương, thân phận cực kỳ hiển hách, huống chi Vương gia còn có đất phong vô cùng rộng lớn.”

Kỳ An không khỏi giật nhẹ khóe miệng, rốt cục nàng cũng hiểu vị thái phi nương nương kia tại sao lại không thích nàng như thế.

Đường tình duyên của nàng đúng là trắc trở à nha!

“Tiểu thư!” trang phục của thị vệ vương phủ nổi bật giữa đám người, mà lại đi thành một đoàn nữa. Hôm nay thực là nhiều kinh hỉ nha, Kỳ An phát phát tay với bọn họ.

“Tiểu thư!” những người mới tới đều quỳ xuống, “Tiểu thế tử đã xảy ra chuyện”

Dọc đường đi, những người bên cạnh nói gì Kỳ An cũng không nghe nổi một câu, chỉ nắm chặt tay, móng tay cơ hồ đâm rách da thịt.

Nếu như Lãng nhi thật sự có chuyện gì, nàng cũng không muốn sống nữa, mà những kẻ hại Lãng nhi cũng sẽ không thể chạy thoát, nàng sẽ cho bọn chúng cùng xuống địa phủ hầu hạ Lãng nhi.

“Lãng nhi!” Trong phòng đang đứng lố nhố rất nhiều người, Kỳ An không để ý, chỉ đẩy mọi người ra, lập tức chạy tới bên giường.

“Nương!” Lãng nhi đang ngồi trong ổ chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, vừa thấy nàng thì “Oa!” một tiếng, khóc lớn lên.

Hắn vừa khóc, nước mắt nàng cũng không kìm được. Kỳ An vừa khóc vừa xem xét toàn thân hắn, “Lãng nhi, làm sao vậy? Đừng sợ, nương ở đây.”

“Nương! Nương!” Lãng nhi không nói gì khác chỉ gọi nàng, thân hình bé bỏng run lên trong lòng nàng.

“Được rồi, có nương ở đây!” Nàng xem xét một lượt, thấy không có gì không ổn mới thả lỏng tâm tình, ôm hắn vào ngực, nhẹ giọng dỗ dành.

Nước mắt trên mặt được người nhẹ nhàng lau đi, Kỳ An ngược mắt nhìn Hiên Viên Sam, nước mắt lại không kìm được trào ra.

“Không sao! Không sao!” Hiên Viên Sam an ủi. Sắc mặt hắn cũng không tốt, tóc tai hỗn loạn, đầu ngón tay lạnh lạnh, rõ ràng là cũng vừa vội vàng chạy tới.

Nửa ngày sau, tiếng khóc của Lãng nhi mới dần nhỏ đi, Kỳ An vỗ nhẹ gương mặt hắn, đặt hắn vào trong chăn, “Ngoan, nằm trong chăn cho ấm!”

Lãng nhi ngoan ngoãn gật đầu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay nàng, “Nương ở cùng Lãng nhi.”

“Được!” nàng cười với hắn, “Nhưng chờ nương hỏi rõ ràng mọi chuyện đã.”

Nàng xoay người lại, liếc mắt đã thấy Trường Khanh đang quỳ trên mặt đất.

Không đợi nàng mở miệng, Long Liên đã khóc nức nở nói, “Tỷ tỷ, đều do Liên nhi không tốt...”

“Câm miệng!” Kỳ An không nhìn tới nàng ta, trực tiếp nói với Trường Khanh, “Trường Khanh, người nói đi.”

Long Liên còn chưa nói xong, nước mắt vẫn còn đang rơi dang dở đã bị một câu của Kỳ An chặn đứng.

Trường Khanh quỳ thẳng trên đất, bàn tay đặt trên thân kiếm nổi gân xanh, “Tiểu thiếu gia và Lạc thượng thư chơi thả diều, vô ý làm rơi diều ra ngoài phủ, tiểu thiếu gia đang chơi vui nên muốn ta thi triển khinh công đi tìm. Sau khi ta nhảy ra ngoài tường thì thượng thư đại nhân bỗng ho khan không ngừng, Lạc tướng quân và lão phu nhân vội vàng dìu lão tướng quân đi uống thuốc, Liên phu nhân dẫn tiểu thiếu gia theo sau. Lúc Trường Khanh trở về thì thấy tiểu thiếu gia đang vùng vẫy trong hồ, Phương Phỉ và một người nữa đang luống cuống tay chân tìm cách cứu hắn.

Kỳ An nắm chặt tay, thật lâu sau mới buông ra, quay đầu lại nhìn Lãng nhi, ôn nhu nói, “Sao Lãng nhi lại rơi vào trong hồ?”

Lãng nhi méo máo, “Lãng nhi cũng không biết, lúc đi tới bên hồ còn không biết tại sao bị trượt chân đã rơi xuống nước. Lãng nhi mở miệng muốn kêu lên thì nước tràn vào miệng, sau đó có rất nhiều cánh tay vươn ra, nhưng Lãng nhi lại thấy thân hình ngày càng nặng, chìm vào nước không ra được. Ô! Nương, Lãng nhi rất sợ!”

Nước mắt tuôn ròng rọc xuống má. Kỳ An đau lòng, vội dỗ, “Không sợ! Không sợ! Lãng nhi hiện giờ rất tốt, nương cũng ở trong này mà!”

Lãng nhi sụt sịt, hai tay kéo nàng, “Ân, nương ở đây Lãng nhi sẽ không sợ.”

“Bùm!” một tiếng, là Long Liên quỳ xuống, “Tỷ tỷ, đều là Long Liên không cẩn thận...”

“Người câm miệng!” Kỳ An bỗng nhiên đứng dậy, đi tới phía nàng, nâng tay liền cho nàng một cái tát. Hành động này đều nằm ngoài dự kiến của mọi người, ngay cả Long Liên cũng sững sờ tại chỗ, một bên mặt nhanh chóng sưng đỏ.

“Đừng gọi ta tỷ tỷ, Long Liên, mỗi lần người gọi ta là tỷ tỷ đều làm cho ta kinh hãi rợn người.”

“Tiểu Thất!” Lạc Hoài Lễ đi lên vài bước, tựa hồ muốn nói gì.

Tiểu Thất quay đầu lại, lạnh lùng nhìn hắn, “Lạc Hoài Lễ người cũng câm miệng. Người là tên hỗn đản cái gì cũng không biết, cái gì cũng không phân biệt được, có tư cách gì mà mở miệng?”

“Tướng công!” Long Liên kinh hô một tiếng, lại nước mắt ròng rọc nhìn về phía hắn, “Tỷ tỷ, đều là lỗi của Liên nhi, người không nên trách tướng công.”

“Đủ rồi! Long Liên, người đừng có giả bộ nhu nhược đáng thương nữa. Ta còn không biết người sao? Yếu đuối gì chứ? Người so với ai cũng đều dũng cảm kiên cường hơn. Hải tử của ta đứt một sợi tóc ta cũng đau lòng nửa ngày, làm gì có chỗ cho người xen vào?”

“Long Liên, người cũng đừng vất vả giả vờ nữa. Bộ dạng giả mù sa mưa gọi tỷ tỷ của người làm ta vừa nghe đã thấy ác mộng, ta không có phúc khí có người làm muội muội. Người cũng không cần nghĩ trò làm

loạn. Tướng công người, người xem trọng. Ta từ ngày bước ra cửa Lạc phủ đã không tính sẽ trở về. Hừ, nói người thân thể đáng thương, yếu đuối nhu nhược sao? Nam nhân mất mù tai điếc đó ta cũng không cần. Mà người, nữ tử tâm địa rắn rết thế này, mà bốn cô nương lại từng chia sẻ nam nhân với người, nghĩ đến thật thấy xấu hổ.”

“Không phải, lần này không phải ta!” Long Liên quỳ trên đất, thanh âm run rẩy.

Kỳ An giật nhẹ khóe miệng, “Lần này đương nhiên không phải người, lẽ nào người nói là người? Long Liên, ta thực khó hiểu, nha hoàn bên người người hẳn là võ công không kém Trường Khanh đi, làm sao lại trở mặt nhìn người bị Trường Khanh đẩy xuống nước mà không ra tay cứu viện? Lần này lại nhiệt tình cứu Lãng nhi, lại là nửa ngày cũng không cứu được. Ngược lại, Trường Khanh vừa tới đã cứu được Lãng nhi lên? Người đừng có nói với ta rằng võ công của nha hoàn người tùy lúc mới phát huy được!”

Long Liên có chút tuyệt vọng há miệng ra, thân mình Lạc Hoài Lễ lung lay, suýt chút nữa ngã xuống, Mạc Nhược vội vàng đưa tay đỡ hắt.

“Người đều đã biết, tại sao chưa bao giờ nói?” Thanh âm Long Liên nhỏ tựa như gió thoảng.

“Nói thì sao? Nơi nào có người, ta đều không muốn ở. Nam nhân người muốn, bốn cô nương không thèm ngó. Trường Khanh, người để ý cho ta, về sau nếu nữ nhân này dám lại gần Lãng nhi nữa bước, người không cần phải khách khí.”

“Dạ!” thanh âm Trường Khanh vang dội, nếu cẩn thận nghe còn có thể nghe được chút hân hoan.

“Quần gia, người đuổi hết những người này ra đi, đừng để ta phải nhìn.”

“Dạ!” Quần gia sau một hồi khiếp sợ vì chưa từng thấy Kỳ An như vậy, rốt cục cũng tỉnh lại, vội vàng đáp.

Sau một lát, trong phòng chỉ còn lại Kỳ An và Lãng nhi.

Thấy Lãng nhi chăm chăm nhìn nàng, Kỳ An nuốt nuốt nước bọt, vuốt vuốt tóc rồi mới nhẹ giọng nói, “Nương ác quá làm Lãng nhi sợ phải không?”

Lãng nhi vụt nhảy dựng lên, vọt vào người nàng, thiếu chút nữa làm nàng ngã.

Nàng vội vàng ôm hắt, “Làm sao vậy?”

“Nương!” Lãng nhi cao hứng kêu to lên, dùng sức cọ đầu vào nàng, “Lãng nhi biết, nương tức giận là vì nương yêu Lãng nhi. Oa! Nương vừa rồi thật là anh khí.”

Bên ngoài vương phủ, Mạc Nhược rốt cục cũng phục hồi tinh thần, sờ sờ mũi, nói với ai đó, “Chúng ta bị đuổi ra ngoài còn chưa tính, nhưng mà Vương gia, quần gia của các người sao cũng đuổi người ra ngoài vậy?”

Rất nhanh, cửa vương phủ mở ra, Hiên Viên Sam trước bộ dạng cúi đầu khom lưng, liên tiếp lau mồ hôi của Ly quần gia, mặt không chút thay đổi đi vào.

Mạc Nhược cười thành tiếng, tiểu Thất ngẫu nhiên phát tác một lần, thật sự là uy lực kinh người a, ngay cả quần gia vương phủ cũng bị chấn kinh, đến cả Vương gia nhà mình cũng đem đuổi ra ngoài.

57. Chương 57.lớn Dần

Lớn dần

“Tướng công?” Lúc này Long Liên mới thực sự cảm thấy tuyệt vọng. Cảnh tượng đã từng liên tục xảy ra trong mộng những năm gần đây rốt cục đã biến thành sự thật.

Lạc Hoài Lễ cũng không có động tĩnh gì, chỉ cúi đầu nhìn mặt đất, tựa hồ cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Mạc Nhược nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn, rồi đi.

Có vài người, có vài việc, một khi cho qua là thật sự khuất mặt.

Lạc Hoài Lễ đứng yên thật lâu, cho tới khi một bàn tay to rộng xoa lên vai hắn.

Bàn tay kia rất nặng, nhưng ấm áp.

Lạc Hoài Lễ mờ mịt ngẩng đầu, “Phụ thân!”

Lạc Anh nhìn hắn, ánh mắt mang theo thấu hiểu cùng đau lòng, “Mạc Nhược đã nói cho ta cả rồi. Đi thôi, chúng ta về nhà!”

Lạc Hoài Lễ gật gật đầu, đi theo Lạc Anh đến xe ngựa.

Long Liên kêu gì ở phía sau, giờ phút này Lạc Hoài Lễ đã không còn nghe thấy. Bên tai hắn giờ chỉ vang vọng từng lời của nàng, mỗi một câu đều đập vào trái tim hắn, lạnh lẽo đau đớn.

Nàng nói, “Lạc Hoài Lễ người cũng câm miệng. Người là tên hỗn đản cái gì cũng không biết, cái gì cũng không phân biệt được, có tư cách gì mà mở miệng?”

Nàng nói, “Nam nhân mất mùa tai điếc đó ta cũng không cần.”

Nàng nói, “Bổn cô nương lại từng chia sẻ nam nhân với người, nghĩ đến thật thấy xấu hổ.”

Nàng nói nhiều như vậy, hắn đã không còn sức để nghe.

Lạc Anh giúp hắn lên xe ngựa. Long Liên theo phía sau, Lạc Anh cũng không ngăn cản.

Giờ phút này, cái hắn quan tâm chỉ là nhi tử.

Hoài Lễ là con trai độc nhất trong nhà, lại là thư đồng của thái tử, niên thiếu hữu vi, từ sau mười tuổi đã ít khi dựa vào lòng hắn. Nhưng lúc này, sự yếu ớt của hắn, Lạc Anh có thể cảm thấy rõ ràng.

Hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, đã sớm biết sẽ có ngày như vậy, chỉ là không ngờ sẽ nặng nề thế này.

Dọc đường đi, ai cũng không nói chuyện, chỉ nghe được tiếng nước nổ của Long Liên.

Lạc Hoài Lễ tựa vào lòng phụ thân, nhắm mắt lại.

“Lăng nhi không sao chứ? Hoài Lễ làm sao vậy?” Kim Vân đang đợi ngoài cửa phủ, gấp đến độ luống cuống, vừa thấy hai người đã lập tức chạy tới đón.

Lạc Hoài Lễ hơi lách người tránh nàng, chỉ thấp giọng nói, “Phụ thân, con muốn trở về phòng.”

Lạc Anh liếc Kim Vân một cái rồi đỡ hắn đi.

Kim Vân sững sốt, có chút nghi hoặc nhìn Long Liên, “Hoài Lễ bị sao vậy? Liên nhi, sao sắc mặt của người cũng kém như thế?”

Nước mắt Long Liên vẫn tuôn chảy, mặt mũi tái nhợt, nàng lắc lắc đầu, đưa tay dựa vào Phương Phi.

“Tiểu thư?”

Long Liên sực sật, run rẩy dựa vào Phương Phi, giờ phút này một câu cũng không nói nên lời.

Lạc Hoài Lễ trở về phòng liền ngủ, ngủ thật lâu, lâu đến mức Kim Vân bắt đầu hoảng hốt.

“Tại sao ngủ đã một ngày một đêm còn chưa tỉnh? Lão gia, chúng ta thật sự không cần mời đại phu đến xem sao?”

Lạc Anh nhìn lên giường, lắc đầu, “Không cần, hắn chỉ là quá mệt mỏi.”

“Long Liên?” Lạc Anh kéo Kim Vân ra ngoài, nhìn người đã đứng trong viện một đêm.

Long Liên hơi hơi ngẩng đầu, hai mắt sưng đỏ, “Phụ thân!”

Lạc Anh nhếch miệng, “Người đi đi!”

Long Liên hực hơi, “Bịch” một tiếng quỳ xuống, khóc thút thít, “Phụ thân, lần này không phải Liên nhi, thật sự không phải, Liên nhi bị oan!”

Kim Vân cũng kỳ lạ nhìn Lạc Anh, “Lão gia, người sao vậy?”

Lạc Anh không trả lời, chỉ tiếp tục nói, “Oan uổng a, vậy rất tốt. Người đi đi, giống như tiểu Thất năm đó!”

“Phụ thân, không phải, không phải Liên nhi...” Long Liên cuống loạn lắc đầu.

Lạc Anh ngẩng đầu nhìn trời, trước mắt tựa hồ còn hình ảnh lúc trước tiểu Thất rời đi, rõ ràng cực kỳ bình tĩnh, lại mang theo ưu thương không thể che giấu.

Lúc đó nàng đã có thai, nếu như năm đó hắn biết, làm sao có thể theo ý nàng để nàng rời đi?

Lạc Anh không nhìn Long Liên, cũng không nhìn Kim Vân, hắn nhìn bàn tay mình đang run rẩy, chậm rãi nắm chặt lại. Hắn thở dài, “Tiểu Thất là cao đồ của Hồ thái y, một tay châm cứu là được hắn chân truyền, nếu nàng muốn người sảy thai, có thể thần không biết quỷ không hay mà làm, cơ bản không cần gây ra động tĩnh lớn như vậy.”

Kim Vân há miệng, trong mắt có kinh nghi.

Long Liên ngẩng đầu, Lạc Anh đã sớm biết tiểu Thất giỏi y thuật? “Vậy người, vì sao...?” Vì sao cho tới bây giờ cũng chưa từng nói, dung túng nàng nhiều năm như vậy?

Khóe miệng Lạc Anh khẽ động, “Người rất lạ là vì sao ta không vạch trần người?”

Long Liên nhìn hắn, Lạc Anh nở nụ cười, “Vì sao ta phải làm vậy? Lúc đó ta đã không giữ được tiểu Thất, ta vạch trần người làm gì? Người thiếu nợ tiểu Thất, tất nhiên phải đợi tiểu Thất đến tính với người. Thái tử không thể thay nàng tác chủ, cho nên ta cũng không thể.”

Lạc Anh nghiêm chỉnh nét mặt, “Nhưng mà Long Liên, người không nên động đến Lãng nhi. Hắn là cháu ruột của Lạc gia, người cũng dám xuống tay với hắn?”

Long Liên cuống quýt lắc đầu, “Liên nhi không có, tiểu thiếu gia thật sự là tự mình không cẩn thận.”

“Hừ!” Lạc Anh cười lạnh, “Lãng nhi tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng đã sớm tập võ luyện bắn tên, vốn đã không giống những đứa trẻ bình thường khác, chỉ có trượt chân rơi xuống nước ư? Há có thể có chuyện này? Người cho rằng ta không có ở hiện trường thì không thể nhìn ra sao?”

Tiếng cửa kẹt lên, Lạc Hoài Lễ một thân áo đơn đi ra.

“Hoài Lễ!”

“Tướng công!”

Kim Vân và Long Liên cùng kêu lên.

Phảng phất sau một đêm yên lặng, vẻ uể oải trên người Lạc Hoài Lễ đã biến mất không thấy, ngay cả sắc trắng bệch dọa người cũng dịu đi. Hắn mở miệng, thanh âm khàn khàn, “Phương Phỉ!”

Phương Phỉ vội vàng quỳ xuống, trong lòng sợ hãi, “Cô gia?”

Lạc Hoài Lễ tránh khỏi bàn tay đón đỡ của Kim Vân, đi đến bên người Lạc Anh, “Một chưởng trên người tiểu thư nhà người năm đó, là do người đúng không?”

Ngoại trừ Lạc Anh, những người khác đều ngây ngẩn cả người.

Lạc Hoài Lễ bình tĩnh nhìn nàng ta, “Thuốc gần đây ta dùng, cũng là người giúp đỡ tiểu thư nhà người thu xếp?”

“Cô gia!” Phương Phỉ ngẩng đầu định nói.

Lạc Hoài Lễ bình tĩnh ngắt lời nàng, “Lãng nhi trượt chân ngã xuống nước, nửa ngày không lên được, công của người không thể không tính đi?”

“Cô gia, Phương Phi làm sao dám? Tiểu thư, người nhất định phải làm chủ cho Phương Phi a!”

“Tướng công, người đang nói gì?” Long Liên lê gối lên hai bước, nước mắt liên liên, lê hoa mang vũ, vừa thấy là thương.

Lạc Hoài Lễ ngăn khoe miệng nở nụ cười, vẫn tao nhã ôn hòa như trước, chỉ thêm vào chút tự giễu, “Ta vẫn nghĩ rằng, người ta khóc là do thật sự thương tâm, cho nên ta lựa chọn tin tưởng. Giờ mới biết, có lúc tươi cười chính là vì muốn che đi nỗi lòng đau đớn.”

“Gần đây ta thường nghĩ, lúc tiểu Thất xoay người bước đi, cười mỹ lệ như vậy, động lòng người như vậy, thực ra trong lòng đang rơi lệ đến thế nào? Mỗi lần nhớ tới đều khiến lòng ta đau như dao đâm.”

“Long Liên, thật uổng ta tự nhận thông minh tuyệt đỉnh lại chưa từng nghĩ tới người có thể bỏ hài tử của mình để tranh thủ tình cảm, một chiêu ngoan độc này của người ta thật không thể tưởng tượng nổi. Trong lòng ta chỉ có tiểu Thất, vì hoàng mệnh mà cười người nên ta đối với người luôn thấy áy náy, lại trách cứ tiểu Thất, mới có thể xúc động phần nộ như vậy.”

Tay lặng lẽ nắm chặt, mặt lại càng cười vui vẻ, “Ta vẫn còn nghi vấn nhưng lại không dám suy nghĩ, ta cho rằng nếu không biết gì, không hiểu gì thì sẽ không hối hận, không đau đớn thế này! Là ta tự mình bức bách nữ tử ta yêu phải bỏ đi. Làm sao ta có dũng khí đối mặt chuyện đó?”

Mắt hơi khép lại, thanh âm Lạc Hoài Lễ lại ôn nhu lạ thường, “Nhưng Liên nhi, cho dù có nguy trang giả dối thế nào, người cũng không thể ác độc như vậy, chẳng lẽ người không biết rằng người đối xử với hài nhi chưa ra đời của chúng ta, đối xử với ta như thế là quá tàn nhẫn sao?”

Long Liên cảm thấy cả thân mềm nhũn, hoảng hốt quỳ rạp trên mặt đất, “Tướng công, quá khứ là ta sai, nhưng lần này, thực sự không phải ta!”

Lạc Hoài Lễ gật gù đầu, “Ta biết không phải là người, người sao có thể ngốc như vậy? Lãng nhi mà xảy ra chuyện, làm sao người có thể thoát được can hệ?”

Đi vài bước đến trước mặt Phương Phi, bàn tay giơ lên, sắc mặt Phương Phi trắng bệch, không dám nhúc nhích, đơn giản vì nơi Lạc Hoài Lễ đặt tay chính là tử huyệt của nàng.

“Phương Phi, những năm gần đây thật vất vả cho người, ban ngày ban đêm hai nơi bốn ba. Nói đến, cũng may nhờ người đem tin tức đến vị chủ tử kia của người đúng lúc mà chúng ta đỡ tốn rất nhiều công sức.”

“Vốn muốn giữ người lại, ai ngờ người lại dám động đến Lãng nhi. Lãng nhi mà xảy ra chuyện gì, Tiêu gia và ta liền trở thành thế nước lửa, thái tử dù có làm thế nào cũng đều đại thương nguyên khí đi?”

Mặt Phương Phi một mảnh tĩnh mịch, chăm chú cắn môi không kêu một tiếng.

Long Liên phảng phất hiểu ra cái gì, kinh ngạc nhìn Phương Phi.

Lạc Hoài Lễ cười, tay chậm rãi dụng lực, “Sớm biết sẽ chết, nên một câu cũng không muốn giải thích sao? Người đối với chủ tử đúng là trung thành!”

Máu tươi tràn ra từ khóe miệng, Phương Phi mềm oặt ngã xuống đất. Lạc Hoài Lễ thu tay lại, “Muốn chết cũng không dễ dàng như vậy. Người đâu, đưa nàng ta tới chỗ Đại Lý tự khanh đại nhân.” Hắn sẽ “chăm sóc” cho Phương Phi thật tốt, nhất là sau vài năm để nàng ta sống nhõn nhõn như vậy.

Phương Phi rốt cục bị dẫn đi, Long Liên mới phản ứng lại, ôm chân Lạc Hoài Lễ, thút thít khóc “Tướng công, người sớm đã biết việc đó là do Phương Phi làm đúng không? Không liên quan đến ta, ta không hề biết, không biết gì hết.”

Lạc Hoài Lễ không giãy thoát ra, chỉ nhìn nàng, “Đúng là ta đã biết nàng ta là người của nhị hoàng tử, vừa vặn tương kế tựu kế, cho nên không động tới nàng ta. Nhưng chuyện nàng ta làm với tiểu Thất lúc trước, ta thật sự không ngờ tới, hai ngày nay suy nghĩ rất nhiều mới rốt cục hiểu ra. Nhưng, Liên nhi, nếu không có người, kỹ xảo này của nàng ta làm sao có thể dễ dàng thực hiện?”

“Không, tướng công, không! Về sau Liên nhi sẽ sửa đổi, cũng không dám cùng tỷ tỷ tranh thủ tình cảm nữa. Liên nhi biết sai rồi, tướng công, tướng công...” Liên nhi gắt gao ôm chân hắn, nước mắt rơi như mưa.

“Muộn rồi, Liên nhi, chúng ta đều đã muộn rồi.”

Kim Vân giữ chặt người bên cạnh, “Lão gia?”

Lạc Anh không nhìn nàng, nhắm hai mắt lại, “Đúng vậy, Lạc Hoài Lễ sai rồi, người sai rồi, chúng ta cũng sai rồi. Bây giờ dù có hối hận, cũng đã muộn năm năm!”

58. Chương 58. Thịnh Yên

CHƯƠNG 58. THỊNH YẾN

“Nương, nương ngủ cùng Lăng nhi được không?”

“Được!”

“Nương, hôm nay nương kể hai truyện cho Lăng nhi nhé?”

“Được!”

“Nương, mai đưa Lăng nhi lên núi được không?”

“Được.”

“Nương...”

Hiên Viên Sam đứng ngoài cửa, trên mặt là nụ cười bất đắc dĩ. Nếu như nói về việc hiểu cách dùng thiên thời địa lợi nhân hòa thì Lăng nhi có thể coi là nhân tài kiệt xuất. Kỳ An thật sự bị dọa rồi, từ sau ngày đó, lúc nào cũng phải thấy Lăng nhi trong tầm mắt mới yên tâm. Nếu không phải tại trời quá nóng, có khi ngay cả ăn cơm cũng phải ôm không rời.

Thật lâu sau, Kỳ An mới nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra.

Vừa ra khỏi cửa đã bị một thân ảnh đứng bên cạnh làm hoảng sợ, “Hiên Viên? Sao khuya như vậy còn chưa đi nghỉ ngơi?” nàng nhẹ nhàng vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Hiên Viên Sam không đáp, chỉ nhìn nàng.

“Sao vậy?” Kỳ An đưa tay kéo hắn ra sân, sợ tiếng nói chuyện sẽ đánh thức Lăng nhi.

Hiên Viên Sam hơi mấp máy môi, nhắc tay lên, “Người chỉ cần Lăng nhi không cần ta sao?”

Kỳ An mở to hai mắt.

“Mấy ngày nay trong mắt người chỉ có Lăng nhi, người không thấy ta có bộ đồ mới hay sao?”

Nhìn kỹ lại, Kỳ An mới phát hiện, hắn, người vốn luôn vận bạch y nay đã đổi sang một kiện lam y bào, dưới ánh trăng càng thêm ôn nhuận như ngọc, phong thần tuấn lãng.

Nàng đưa tay chạm vào, vải dệt mềm mại trượt đi dưới đầu ngón tay.

Ngón tay chậm rãi đi lên, tới cổ hắn, Kỳ An cũng tiến lên dựa vào ngực hắn, nhắm mắt lại không nói gì.

Hiên Viên Sam ôm sát nàng, hơi nóng ẩm ướt trước ngực thấm vào lòng hắn.

“Ta thực sự, thực sự sợ hãi, nếu như Lăng nhi có chuyện gì, ta phải làm sao? Giống như thế giới chỉ còn lại một mình ta, cô linh linh chỉ có chính mình. Hiên Viên, ta không muốn lại phải một mình nữa.”

Muốn nói cho nàng, nàng sẽ không phải cô đơn một mình, vô luận là sống hay chết đều còn có hân ở cùng với nàng.

Muốn nói cho nàng, hân sẽ nắm chặt tay nàng, dù trên trời hay dưới âm ti địa ngục cũng sẽ không buông.

Muốn nói cho nàng, hân sẽ bảo vệ nàng và Lăng nhi.

Nhưng, chung quy cái gì cũng không thể nói thành tiếng, hân chỉ có thể chăm chú ôm nàng.

Sau đó, hân đưa nàng trở lại phòng Lăng nhi.

Hân xoay người định đi thì cánh cửa phía sau vừa đóng lại bỗng nhiên mở ra, nàng nói, “Hiên Viên, người mặc đồ này thực sự rất đẹp, rất tuần tú. Không phải ta không thấy, ta là không dám nhìn...” Nàng chớp mắt mấy cái, “Sợ là nhìn nhiều sẽ thích đến thất điên bát đảo.”

Một đêm đó đối với Kinh Ngũ mà nói, quả thực là kinh hãi đảm chiến.

Chủ tử vốn luôn luôn thanh lãnh của hân lúc trở về phòng lại tươi cười đầy mặt, lại có chút thẳng thốt, hỏi làm sao nhân tâm không hoảng?

“Kỳ An, người không đi thật sao?”

Tổng tuyển cử tú nữ diễn ra, Hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi quần thần, coi như là chia vui. Nói chung, long tâm đại duyệt cũng sẽ tạo thành vô số nhân duyên.

Bằng vào thân phận của Hiên Viên Sam, tự nhiên không thể không đi.

Nhưng Kỳ An đã đồng ý đưa Lăng nhi lên núi, nên không thể đi.

Hiên Viên Sam muốn nói lại thôi. Hân muốn nàng đi, muốn nàng nhìn thấy chính thể khác của người kia.

Nàng coi trọng Lăng nhi như vậy, sợ rằng một ngày kia sẽ vì hài tử mà thay đổi tâm tư, sự tình chưa định rõ, hân thủy chung không thể an tâm.

Kỳ An nhìn hân, “Ta không muốn đi, ta sợ tình cờ gặp Long Liên.”

Nghe nói, đêm đó Long Liên hồi phủ, vài ngày sau tự tử không thành, đã được hoàng hậu truyền vào cung nghỉ ngơi.

Lúc Kỳ An nghe tin đó thì có vài phần khiếp sợ, nhưng cũng có thể hiểu được. Tình cảm của Long Liên với Lạc Hoài Lễ điên cuồng như vậy, hành động kia cũng dễ dự đoán.

Hoàng hậu từng cho người đón nàng vào cung nhưng nàng lấy cớ Lăng nhi không khỏe mà từ chối. Tuy rằng trong lòng có chút thương hại nhưng cũng không có ý đi giảng hòa, đó là chuyện của Long Liên và Lạc phủ, lấy thân phận của nàng hiện giờ, nói gì làm gì cũng không tiện.

Trong ngự hoa viên, tiếng ca xen tiếng cười, một mảnh vui nhộn.

Hiên Viên Sam ngồi ngay dưới Hoàng thượng, vẻ mặt không biểu hiện gì.

Đang ngồi cạnh Hiên Viên Cực ở phía đối diện là một thiếu niên hồng y như lửa, vẻ mặt kiêu ngạo.

Hiên Viên Ký hơi cúi người, lấy ngón tay chấm vào rượu, viết lên bàn, “Vương thúc, đó là Chiến Liệt?”

Hiên Viên Sam nhẹ gật đầu.

Hiên Viên Ký sờ sờ cằm, ngưng thần đánh giá một hồi, bỗng nhiên lướt qua Hiên Viên Sam, thấp giọng nói với Mạc Nhược phía bên kia, “Người nói vị muối muối kia của chúng ta liệu có mị lực kéo hân sang bên này?”

“Rắc” một tiếng, Hiên Viên Ký lập tức ngậm miệng, thu lại nét cười trên mặt, ngồi ngay ngắn trở lại.

Hân cảm thấy được cổ hân cũng không cứng được như góc bàn kia, cũng không muốn sinh chuyện nữa.

Mạc Nhược như không thấy sắc mặt người ngồi cạnh, chỉ khẽ cười nói, “Ta thấy, có rất nhiều hy vọng.”

Tiếng nói vừa dứt, bên cạnh liền có lãnh ý đánh úp lại. Hắc âm thâm vận khí, sau đó may mắn có nội công cứu hắc khí khỏi bị đóng băng.

“Sam nhi!” thanh âm Quý thái phi truyền đến.

Hiên Viên Sam nén tức giận, nhìn lại.

Quý thái phi cười tươi, “Đây là Vũ nhi, các người trước đây đã từng gặp mặt, giờ thử nhìn xem có nhận ra không?”

Quý Vũ dáng người thướt tha, nghe thấy lời này, đôi mắt đẹp khẽ liếc qua, xấu hổ cười với Hiên Viên Sam. Mặt Hiên Viên Sam lúc này liền đen một nửa, Hoàng thượng thì há miệng thở dốc, sắc mặt quái dị, tựa hồ là do ghen cười.

Quý thái phi dường như cực hài lòng với biểu hiện của Quý Vũ, tươi cười nói tiếp, “Vũ nhi, người không phải nói có lẽ vật muốn tặng Vương gia sao?”

Quý Vũ từ từ đi tới, dáng người thướt tha, tay cầm một cây tiêu, “Vương gia, Vũ nhi khi còn bé không hiểu chuyện đã làm gãy tiêu của ngài, từ đó về sau vẫn canh cánh trong lòng, đây là một cây tiêu ngọc bích, mặc dù không dám xưng là cực phẩm nhưng cũng là Vũ nhi tốn nhiều năm công phu mới có được, coi như là Vũ nhi nhận sai, thỉnh Vương gia nhận lấy.”

Ngọc tiêu xanh biếc, mười ngón tay tiem tiem như ngọc.

Hiên Viên Sam cũng chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua rồi quay sang Kinh Ngũ.

Kinh Ngũ liền bước lên phía trước tiếp nhận ngọc tiêu, nói với Quý Vũ lúc này đang chuẩn bị bước đi, “Đa tạ Quý tiểu thư, nhưng Vương gia nhà ta đã nhiều năm không thổi tiêu, tiêu này tạm thời cứ để ở chỗ Vương gia, đợi sau này cơ duyên xảo hợp sẽ tìm cho nó một người chủ xứng đáng.”

Quý Vũ cũng không giận, chỉ cười hành lễ rồi lui về bên người Quý thái phi.

Hiên Viên Sam nhìn Hoàng thượng cảnh cáo một cái, Hoàng thượng miễn cưỡng dừng ý cười, ngồi thẳng người lại.

Hiên Viên Sam bắt đầu thấy may mắn là hôm nay Kỳ An không tới.

Hết một lượt rượu, Quý thái phi vừa cười vừa nói, “Hoàng thượng, Sam nhi cũng đến tuổi lập gia thất, ngài làm huynh trưởng làm sao có thể không quan tâm tới?”

Ý cười trên mặt không hề giảm, Hoàng thượng tiếp lời, “Hôn sự của Sam nhi, có chỗ nào cho phần quan tâm của trẫm?”

Thở dài một hơi, “Còn không bằng quan tâm hôn sự nhi nữ của trẫm. Linh Chiêu!” Hoàng thượng đột nhiên cao giọng.

Linh Chiêu đứng dậy, đi đến trước mặt hắc quỳ xuống, “Phụ hoàng!”

Hoàng thượng nhìn nàng, cảm thán: “Linh Chiêu đã lớn như vậy rồi, mẫu phi người gần đây nói, cũng nên tìm một nơi tốt để gả, chỉ là không biết ý người thế nào?”

“Phụ hoàng!” Linh Chiêu cúi đầu, hai tai đỏ bừng.

Hoàng thượng cười ha ha, “Tốt, tốt!”

“Tiêu Lục!”

Tiêu Lục lên tiếng trả lời, ra quỳ bên cạnh Linh Chiêu.

Nhìn đôi tiểu nhi nữ quỳ bên dưới, Hoàng thượng tươi cười cảm khái, tâm trí chậm rãi bay xa.

“Hoàng thượng!” Hoàng hậu nhẹ nhắc nhở, “Linh Chiêu vẫn còn đang quỳ kia!”

Hoàng thượng hít vào một hơi, “Tiêu Lục, người có để mắt đến Linh Chiêu công chúa của trẫm?”

Tiêu Lục theo bản năng nhìn ra phía sau, nhưng không thấy người cần tìm, mới nhớ tới hôm nay tiểu Thất không đến, đáp án vốn đã ở trong miệng rốt cục vẫn không dễ dàng nói ra.

Linh Chiêu cúi đầu, miệng tươi cười nhưng ánh mắt không cười.

“Phụ hoàng!” Cũng Hiên Viên cực đứng dậy,

“Phụ hoàng có điều chưa biết, tiểu Lục trước kia từng có lời hứa chung thân với Tiêu Trường Lan, hiện giờ tuy đã mất trí nhớ nhưng Tiêu Trường Lan vẫn tình thâm ý trọng, không rời không bỏ, bầu bạn bên cạnh hẳn.”

Ý cười trên mặt dần dần đậm, “Không bằng phụ hoàng thành toàn cho bọn họ, để tiểu Lục không phải phụ ai. Linh Chiêu chính thê, Trường Lan làm thiếp, cũng coi như là một đoạn giai thoại.”

Thân mình Trường Lan chấn động, liếc Tiêu Lục một cái, vội vàng quỳ xuống.

Hoàng thượng vỗ tay, “Không tồi không tồi, tân hoan cũ ái, tất cả đều không phụ, đúng là một đoạn giai thoại.”

“Được, Tiêu Lục, trăm hiện giờ ban người hôn sự, Linh Chiêu chính thê, Trường Lan làm thiếp, người có bằng lòng không?”

Dưới trướng im lặng không tiếng hít thở, đây cũng coi như được hưởng hoàng ân mệnh mệnh, được phong phò mã lại được tứ hôn nữ tử khác, quả nhiên chưa từng xảy ra.

Ánh mắt hoàng hậu thâm sâu, không dò ra biểu tình.

Hài tử của Tổng Quý ở trong lòng hẳn còn quan trọng hơn cả cốt nhục của hẳn sao?

Tiêu Lục không trả lời, những mông lung khó hiểu trong lòng không biết phải nói thế nào.

Hắn đúng là thích Linh Chiêu, nhưng tại sao giờ phút này lại cảm thấy bất an, phảng phất cảm thấy chỉ cần mở miệng, liền sẽ bỏ qua thứ gì đó rất quan trọng trong lòng.

Hắn không biết đó là cái gì, nhưng lúc này lại có thể rõ ràng cảm thấy nỗi sợ hãi tận đáy lòng.

“Không thể!” Âm thanh từ xa truyền đến, thanh thúy rõ ràng.

Chiến Liệt thông thả quay đầu lại, gắt gao nhìn người đang vội vã chạy tới.

Kỳ An không nhìn xung quanh, bỏ tay Trường Khanh ra, quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng, “Không thể, Trường Lan không thể gả cho Lục ca.”

“Tiểu Thất?” trong mắt Tiêu Lục mang theo ý cười như trút được gánh nặng, căn bản không cần để ý nàng đang nói gì.

“Tiểu Thất?” Hoàng thượng cũng giật mình.

Kỳ An đón ánh mắt hoài nghi của hẳn, không tránh không né, “Hoàng thượng, bọn họ đều nói hoàng mệnh không thể trái, nhưng hôm nay nếu ta làm trái thì sẽ ra sao?”

Hoàng thượng nhìn thật sâu vào nàng, bỗng nhiên nói, “Trẫm còn chưa tứ hôn, đương nhiên không coi là hoàng mệnh. Nhưng tiểu Thất, người phải cho trẫm một lý do.”

Kỳ An gật đầu, “Ta biết!”

Nàng quay sang Tiêu Lục, “Lục ca, trong lòng người thích công chúa hay là Trường Lan?”

Nhìn vào nhân tình trong trẻo của nàng, trong lòng Tiêu Lục không yên, nhưng vẫn nói, “Chuyện trước kia ta đều không nhớ rõ, nhưng ta không phải là người có thể thất tín bội nghĩa, nếu đã ưng thuận hứa hẹn nhất định sẽ giữ lời.”

Kỳ An nhắm mắt, “Ta hiểu!”, giọng nàng mang theo chút mỗi một cùng thất vọng.

Nàng đứng dậy, đi đến trước mặt Trường Lan, chậm rãi ngồi xổm xuống, “Trường Lan người vẫn còn yêu hẳn sao?”

Nước mắt một giọt một giọt rơi xuống, Trường Lan nhìn nhìn Tiêu Lục, “Dạ, tình cảm trong lòng Trường Lan, dù hắn sống hay chết, cũng chưa bao giờ thay đổi.”

Kỳ An đưa ngón tay lau lệ trên mặt nàng, “Vậy thì Trường Lan, người sẽ càng không thể gả cho hắn.”

“Nếu như người người yêu là một thiếu niên Tiêu Lục anh tuấn, trí dũng vô song hay chỉ là thân phận của hắn, vậy thì không có vấn đề, nhưng nếu như người người yêu lại là con người hắn thì hiện tại, không thể gả!”

Trường Lan nước mắt như mưa, nàng đương nhiên hiểu ý tứ của tiểu thư, nhưng tâm nàng đã không thể thu lại, “Tiểu thư, Trường Lan chỉ cần ở bên cạnh hắn, có thể nhìn hắn sống tốt, nhìn thấy hắn hạnh phúc là đã mãn nguyện rồi.”

Cho dù trong lòng hắn đã có người khác.

Kỳ An nhẹ nhàng lắc đầu, mắt cũng đã ướt, “Trường Lan, sẽ không hạnh phúc, người như vậy làm sao có thể cảm thấy hạnh phúc?”

Kỳ An hơi hơi ngửa mặt không cho nước mắt rơi xuống, “Lúc đầu hắn ôm ấp người, trong nháy mắt lại ôm nữ tử khác vào lòng; đêm trước vừa nói yêu người, rạng sáng đã lại bày tỏ thâm tình với người khác hắn nói hắn thích nhìn người cười vui, nhưng lại cũng đau lòng trước nước mắt của người khác. Trường Lan, người nói cho ta biết, tình yêu như vậy làm sao có thể đem đến cho người hạnh phúc?”

Trường Lan cúi sát người trên đất, nửa ngày sau cũng không đáp lại.

Kỳ An bỏ tay ra, hai mắt đỏ lên, lại cười tủm tỉm nói, “Trường Lan, ta hỏi người, nếu như năm đó trên chiến trường, hắn mất đi hai chân, hoàn toàn thay đổi, người còn muốn hắn không?”

Trường Lan ngẩng đầu lên, “Chỉ cần là hắn, ta đều muốn!”

“Nếu xuất hiện một người khác, diện mạo giống hắn, vẫn đang ngọc thụ lâm phong, thì sao?”

“Mặc kệ hắn biến thành thế nào, người ta muốn, chỉ có hắn!”

Kỳ An bỗng nhiên nở nụ cười, “Trường Lan, hiện giờ Lục ca chẳng qua là có diện mạo giống hắn, người có còn tìm được nửa phần bóng dáng của người đã yêu người? Tiêu Lục mất đi quá khứ đã sớm không phải là Tiêu Lục của người, mặc dù là cùng một thân thể, linh hồn cũng đã thành xa lạ. Nếu người yêu linh hồn kia, lúc này sao có thể gả?”

“Huống chi, với tâm tính của Lục ca, nếu có một ngày hắn khôi phục trí nhớ, người xem hắn làm sao có thể đối mặt với người và công chúa? Chính người đã nói, nam nhân Tiêu gia cả đời chỉ yêu một người, một đời chỉ cưới một thê, nếu người yêu hắn, sao lại nhẫn tâm để hắn rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy?”

“Nếu người muốn bồi bên người hắn, đương nhiên có thể, nhưng hãy lấy thân phận thị vệ. Trường Lan, đợi hắn hai năm. Nếu sau hai năm, người đến nói với ta là người vẫn thấy hạnh phúc khi được gả cho hắn, vậy ta sẽ thành toàn cho người.”

Tình yêu nữ tử, dù là cổ đại hay hiện đại đều giống nhau. Nếu là yêu đã sâu sắc, làm sao có thể chia sẻ?

Cái gì gọi là hiền lành rộng lượng? Đó chẳng qua là vì tôn ti xã hội áp đặt cho nữ tử, để nhằm che giấu hành vi không chung tình, có mới nói cũ của nam nhân mà thôi.

Nam tử nếu đã trái ôm phải ấp, làm sao nữ tử có thể mạnh mẽ cười hay rộng lượng bao dung?

Kỳ An cười. Nàng hiểu hơn ai hết nỗi khổ đau đó, cho nên không muốn Trường Lan phải chịu. Nhưng, nàng cũng không thể quyết định thay Trường Lan, chỉ có thể cho nàng hai năm, sau hai năm nếu nàng vẫn có ý như thế, Kỳ An không thể can thiệp nữa.

59. Chương 59. Khó Xử

CHƯƠNG 59. KHÓ XỬ

Không khí tĩnh lặng không một tiếng động.

Lạc Hoài Lễ chậm rãi cúi đầu, đầu ngón tay đau nhức.

Khi đó, chỉ nghĩ do nàng cúi kính;

Khi đó, chỉ cho rằng tâm tính nàng kiêu ngạo nên không chấp nhận được việc bọn họ mới thành hôn không bao lâu hắn đã nạp thiếp;

Khi đó, hắn cũng không biết đằng sau nụ cười yếu ớt của nàng là bao nhiêu đau xót.

Nếu như, nếu như sớm biết rằng...

Hắn hơi hơi nhắm mắt, sớm biết thì sao? Hắn vốn vẫn nghĩ rằng, cho dù có thêm bao nhiêu người đi nữa, hắn vẫn coi nàng là trân bảo, hắn chưa bao giờ nghĩ tới nàng sẽ bị thương, sẽ đau, sẽ sợ, sẽ rơi lệ.

Vì chưa từng nghĩ tới cho nên mới gây ra chuyện về sau.

Kỳ An không chú ý đến ý nghĩ của người khác, nàng kéo tay Trường Lan, chậm rãi đứng lên, hướng tới Hoàng thượng, “Chúng ta có thể không bị tứ hôn không?”

Ánh mắt thần nhiên trong trẻo kia, quen thuộc mà xa lạ, đã rất nhiều năm không thấy.

Sau một khắc thất thần, Hoàng thượng khoát tay, “Mà thôi, việc này để sau rồi nói!”

Linh Chiêu ngẩng đầu còn muốn nói, Hiên Viên Cực đã lãnh đạm liếc mắt qua, Linh Chiêu nhất thời mím môi không mở miệng nữa.

“Tiểu Thất? Muội tức giận sao?” Tiêu Lục có chút bất an đi đến bên người Kỳ An, nhỏ giọng hỏi.

“Không có!” Kỳ An lắc đầu, đưa tay cầm chén trà Hiên Viên Sam đưa tới uống sạch.

Tâm tình nàng không tốt, Mạc Nhược – người đã từng chứng kiến uy phong của ai đó – đã sớm chuyển ra xa ngồi, tặng vị trí vừa rồi của mình cho nàng.

Kỳ An kéo Trường Lan, mang theo Trường Khanh, không khách khí ngồi xuống, ngay cả lời cảm tạ cũng quên mất. Đương nhiên lúc này Mạc Nhược cũng không muốn vì chuyện nhỏ nhặt này mà chọc đến tiểu Thất.

Ca múa đã bắt đầu, vẫn nên thưởng thức thì hơn.

“Lãng nhi đâu?” Dội nàng uống nước xong, Hiên Viên Sam mới hỏi.

“Đã để Phượng Định đưa về vương phủ rồi!”

Hiên Viên Sam không hỏi lại. Lãng nhi không tới, tâm tình hắn hơi thả lỏng một chút.

Một lát sau hắn tự thấy có chút buồn cười, từ khi nào lại để ý tới một hài tử như vậy? Chẳng lẽ Kỳ An sẽ thật sự vì chuyện dung mạo mà sẽ đổi người sao?

Thấy hắn cười cổ quái, Kỳ An nghi hoặc nhìn sang, vẻ mặt đột nhiên thay đổi. Khoảnh khắc nàng ngược mắt nhìn hắn, có một thân ảnh màu đỏ ánh vào đuôi mắt.

“Chiến Liệt!” trong lòng nàng giật nảy lên.

Hiên Viên Sam lại cực nhanh kéo nàng hồi thần, đặt một tay lên lưng nàng. Kỳ An quay đầu nhìn lại, mặt hắn vẫn hướng về phía trước, không hề nhìn nàng, đôi môi hơi mím, bàn tay đặt ở thắt lưng nàng hơi hơi dùng sức.

Kỳ An khựng lại một chút rồi đưa tay xoa lên tay hắn, nhẹ nhàng nắm lấy, thả lỏng thân thể dựa vào hắn.

Sắc mặt Hiên Viên Sam nhẹ nhàng hẳn, khóe miệng hơi cong lên.

Kỳ An không ngẩng đầu nhìn phía đối diện lần nào nữa, mặc kệ tầm mắt nóng rực chưa từng rời xa một khắc kia.

Nàng chỉ cần biết trận hỏa hoạn kia không hề thương tổn đến hẳn là đủ rồi.

Bắt đầu từ lúc Kỳ An xuất hiện, ánh mắt Chiến Liệt không hề rời đi một lần.

Thanh âm đó quen thuộc tới mức khiến tim hẳn đau.

Hắn nhìn nàng không chớp mắt, mà nàng, ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho hắn.

Hắn nghĩ, nhất định là vì nàng không nhìn thấy hắn.

Cho nên, hắn chờ nàng quỳ lạy Hoàng thượng, chờ nàng an ủi thị nữ, chờ nàng đuổi Đại Lý tự khanh rồi ngồi lên chỗ hắn, chờ nàng uống nước, chờ nàng nhìn hắn.

“Kỳ An!” trong lòng hắn vang lên tiếng gọi. Nhưng hắn không dám kêu thành tiếng, cũng không dám động, bởi vì nàng không nhìn hắn.

Kỳ An của hắn làm sao có thể không nhìn hắn? Trong mắt nàng hắn là chỉ có hắn mới đúng, hắn là sẽ than phiền giục hắn ăn cơm, hắn là sẽ cầm chổi đánh hắn, mắng hắn, bảo hắn không được tùy tiện làm phân bón.

Cho nên, nàng nhất định không phải là Kỳ An của hắn.

Nhưng bọn họ có tiếng nói giống nhau, dung mạo giống nhau làm lòng hắn khẩn trương.

Nhưng, nàng nhất định không phải, hắn cố chấp nghĩ.

Ánh sáng trong mắt chậm rãi tản đi, hắn thấp đầu, hung hăng uống một bát rượu lớn, lại bị sặc, ho không ngừng.

“Sao vậy?” Hiên Viên Cực nhìn sang.

Hắn ngẩng đầu nhìn sang phía đối diện, nàng vẫn không nhìn tới đây một cái.

“Đó là Tiêu Thất!”

“Ta biết!” ngay lúc nàng gọi người kia là Lục ca, hắn đã biết.

“Người đương nhiên đã biết!” Hiên Viên Cực nhàn nhạt cười.

Chiến Liệt không nói gì. Tiêu Thất thì sao? Trong lòng hắn, nàng chỉ là, nàng chỉ là...

Hừ, không phải nàng! Hắn oán hận nghĩ.

“Hay! Hay! Vài năm không gặp, cầm nghệ của Vũ nhi càng trở nên xuất chúng.” Quý thái phi vui vẻ quay đầu nhìn sang Hoàng thượng, “Phải vậy không, Hoàng thượng?”

Hoàng thượng gật đầu, cười tủm tỉm, “Đúng thế, tiếng đàn thanh thoát, quả nhiên hiếm có.”

Quý Vũ? Trong lòng Kỳ An vừa động, nhìn về phía nữ tử vừa tấu xong khúc nhạc, quả nhiên là địa linh nhân kiệt, mặt mày như họa.

Nàng không khỏi quét mắt xem xét Hiên Viên Sam bên cạnh, đã thấy hắn đang chăm chú nhìn nàng. Thấy nàng quay lại, Hiên Viên Sam hỏi, “Đã cảm thấy thoải mái hơn chút nào chưa?”

Nhìn khẩu hình của hắn, trong lòng ám áp, nàng gật đầu, “Uh!”

Thấy tất cả mọi người đều đang nhìn nàng, tựa hồ chờ nàng trả lời.

“Gì vậy?” nàng nhỏ giọng hỏi Trường Khanh bên cạnh.

“Tiêu cô nương!” Quý Vũ nhẹ nhàng đi tới, “Sớm nghe nói tới mỹ danh của thất nữ Tiêu gia, không biết hôm nay Quý Vũ có thể may mắn lấy đàn kết bạn, được nghe Tiêu cô nương gảy một khúc?”

Ánh mắt doanh doanh lưu chuyển, tươi cười dịu dàng động lòng người, nhưng lời nói ra lại chẳng hay ho gì! Tiểu Thất vốn sinh trưởng trong quân doanh, làm gì có mỹ danh gì mà nghe đồn?

Vì thế Kỳ An ngẩng đầu, “Người nghe được mỹ danh gì về ta?”

“Phụt!” thái tử bên trên phun ra một ngụm trà, Mạc Nhược thì cúi đầu xem hoa văn tay áo, hai vai cũng run run không ngừng.

Quý Vũ sững sốt, nhưng chỉ trong chớp mắt, lập tức tươi cười như có như không, “Tiêu phu nhân tài mạo song toàn, thiên hạ đều biết. Tiêu cô nương là chi nữ của phu nhân, hẳn cũng là một cao thủ.”

Tiểu Thất chân chính rốt cục có tài nghệ này không thì Kỳ An không biết, vì thế nàng giật nhẹ Trường Lan, “Ta cũng là một cao thủ như vậy sao?”

Trường Lan đương nhiên hiểu ý tứ của nàng, vì thế nhanh chóng đứng dậy, hơi hơi thi lễ với Quý Vũ, “Quý cô nương, cô nương có điều không biết, thuở nhỏ tiểu thư chỉ thích đi theo mấy vị thiếu gia chạy ngược chạy xuôi, thực khiến cô nương thất vọng rồi.”

Quý Vũ cười cười, “Trường Lan cô nương khách khí rồi. Chẳng lẽ Tiêu cô nương cảm thấy Quý Vũ tài nghệ thô鄙, không đáng để luận bàn?”

Lần này thì nàng phải trả lời rồi. Kỳ An căng thẳng. Chợt thấy Hiên Viên Sam đứng dậy, hơi đem nàng hộ ở sau người, biểu tình lạnh nhạt, ngón tay giơ lên, đồng thời Khinh Ngũ cũng mở miệng, “Nàng hôm nay không khỏe.”

Một câu liền sáng tỏ.

Quý Vũ nhìn hẳn, ôm đàn thi lễ, “Quý Vũ hiểu!” rồi xoay người trở về.

“Chỉ là đáng tiếc một thân tài nghệ của Tống Quý.” Quý thái phi thở dài nói, rồi lại quay sang hoàng hậu, “Chất nữ của người chẳng phải cũng lớn lên trong quân hay sao? Có phải cũng tài hoa như nữ nhân này không?”

Hoàng hậu tươi cười, nói, “Cũng có biết chút ít, nhưng không gọi là tinh thông...”

“Có một chút là tốt rồi, kêu nàng đi ra góp vui một chút, cũng là để bọn nha đầu này có thể học tập.” Quý thái phi không đợi nàng nói hết, lập tức chặn họng.

Lúc Long Liên đi ra, trong lòng Kỳ An căng thẳng.

Đúng là nàng không thích Long Liên, hoặc là xét theo một khía cạnh nào đó, nàng hận nàng ta.

Nhưng giờ phút này, thấy nàng tiêu tụy cơ hồ đứng không vững, bao nhiêu hận ý đột nhiên trầm xuống, một loại cảm xúc khác dâng lên ngày một rõ ràng.

Đến tột cùng là cái gì khiến cho nữ tử trên thế gian tranh đoạt lẫn nhau, thương tổn nhau?

Tiếng đàn chậm rãi vang lên, u sầu triền miên, như khóc như than.

Hai mắt Long Liên si ngốc nhìn phía Lạc Hoài Lễ.

Sau một khúc đàn, Hoàng thượng bỗng nhiên mở miệng, “Long Liên, hôm nay người thương tâm, có biết ngày đó có người bị người làm cho đau đớn hơn ngàn lần?”

Long Liên rưng rưng, cúi đầu, “Liên nhi tự biết nghiệp chướng nặng nề, cho nên Hoàng thượng mới ban cho cơ hội để Long Liên nói ra chân tướng vụ việc, trả lại sự trong sạch cho tỷ tỷ.”

Cần cần môi, tiếp tục nói: “Nhưng trước đó, Liên nhi cũng nghe tỷ tỷ đàn một khúc cho thỏa tâm nguyện bình sinh.”

Kỳ An cơ hồ muốn cười.

Dù đã tới tình trạng này, vẫn còn muốn làm nàng xấu mặt sao?

Nàng bỗng đứng dậy, nhanh tới mức Hiên Viên Sam không kịp giữ.

Muốn nàng xấu mặt, cũng phải dùng phương thức của nàng.

“Được! Nếu tâm nguyện bình sinh của Long cô nương là nghe ta đàn một khúc, nếu ta không thành toàn xem ra có vẻ thực nhỏ nhen.” Nàng quay đầu nói, “Quý cô nương, cho ta mượn đàn của cô nương một chút.”

“Rất vinh hạnh!” Quý Vũ hé miệng cười, tự mình đem đàn tới trước mặt nàng.

Trường Lan giúp nàng chuẩn bị xong xuôi, chỉ nói, “Tiểu thư cẩn thận tay.”

Kỳ An cười, “Trường Lan không sợ ta mất mặt sao?”

Trường Lan trả lời nàng, “Nếu tiểu thư đã nói ra, cái gì cũng có thể được.”

Cái gì cũng có thể sao?

Kỳ An cười khê, hai tay nhẹ duỗi, thả lỏng tâm tình.

Một lát sau, từng ngón tay khẽ chuyển động, tiếng đàn vang lên, nàng mở miệng ca bài “Nữ nhân sao phải làm khó nữ nhân?”, chỉ cảm thấy giờ này phút này, bài hát này thực quá thích hợp.

“Có thể ái nhân nhiều như vậy
Người vì cái gì không nên ta này một cái
Cuồng dại là không thể so sánh
Người tình thâm không thể phủ nhận ta ái nùng
Thật sự ái đều không dễ dàng thu
Thành thực nhân ai nói nhất định không sợ đau
Ái nhân là không thể đủ nhượng
Người khờ dại bảo ta không biết nên nói như thế nào
Nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân
Chúng ta giống nhau có yếu ớt nhất linh hồn
Thế giới nam tử đã muốn quá sẽ làm bị thương nhân
Người như thế nào nhấn tâm tái cấp ta vết thương
Nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân
Chúng ta giống nhau vì ái xóc nảy tại hồng trần
Mơ hồ tình duyên luôn quá chọc ghẹo nhân
Ta đây coi lòng ủy khuất lại đề không dậy nổi hận
Có thể ái nhân nhiều như vậy
Người vì cái gì không nên ta này một cái
Cuồng dại là không thể so sánh
Người tình thâm không thể phủ nhận ta ái nùng
Thật sự ái đều không dễ dàng thu
Thành thực nhân ai nói nhất định không sợ đau
Ái nhân là không thể đủ nhượng
Người khờ dại bảo ta không biết nên nói như thế nào
Nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân
Chúng ta giống nhau có yếu ớt nhất linh hồn

Thế giới nam tử đã muốn quá sẽ làm bị thương nhân
Người như thế nào nhấn tâm tái cấp ta vết thương
Nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân
Chúng ta giống nhau vì ái xóc nảy tại hồng trần
Mơ hồ tình duyên luôn quá chọc ghẹo nhân
Ta đầy cõi lòng ủy khuất lại đề không dậy nổi hận
Ta vô lực tranh cãi nữa
Nam nhân nên nói lời nói thời điểm luôn không tiếng động
Nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân
Chúng ta giống nhau có yếu ớt nhất linh hồn
Thế giới nam tử đã muốn quá sẽ làm bị thương nhân
Người như thế nào nhấn tâm tái cấp ta vết thương
Nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân
Chúng ta giống nhau vì ái xóc nảy tại hồng trần
Mơ hồ tình duyên luôn quá chọc ghẹo nhân
Ta đầy cõi lòng ủy khuất lại đề không dậy nổi hận
Nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân
Chúng ta giống nhau có yếu ớt nhất linh hồn
Thế giới nam tử đã muốn quá sẽ làm bị thương nhân
Người như thế nào nhấn tâm tái cấp ta vết thương
Nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân
Chúng ta giống nhau vì ái xóc nảy tại hồng trần
Ta đầy cõi lòng ủy khuất lại đề không dậy nổi hận
Nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân “

60. Chương 60. Nữ Tử

CHƯƠNG 60. NỮ TỬ

Nói một bài không phải một bài, nói một điệu không hẳn một điệu, nhưng những ca từ kia lại khiến người ta nghe rõ ràng.

Trong lòng mỗi người đều có cảm nhận riêng, tuy nhiên đều không phải mối quan tâm của Kỳ An.

Nàng chậm rãi thở ra một hơi, ngón tay tăng nhanh tốc độ, rồi lại giảm dần. Vừa lòng nhìn sắc mặt Quý Vũ đại biến, Kỳ An cong khóe môi.

Cố ý lơ nàng ta đi, Kỳ An gảy thêm vài nốt nhạc, cảm thấy trong lòng bình lặng xuống mới cười nói với Quý Vũ, “Quý tiểu thư, không biết phen luận bàn này có cần tiếp tục?” Nếu như vẫn muốn, nàng còn rất

nhiều ca khúc có thể hát, ví dụ như “tỷ tỷ muội muội”, hay là “Tiểu hồng trần”... toàn những bài có thể làm cho những cổ nhân này có được một đêm suốt đời không quên.

Quý Vũ cũng phải vận toàn bộ khí lực mới có thể miễn cưỡng duy trì vẻ mặt thông dong, nhìn cây đàn trong lòng Kỳ An, hơi hơi cúi người, “Là do Quý Vũ yêu cầu tiêu cô nương ngực tàng mơ hồ, tự nên khinh thường bậc này nữ nhân gia tà âm. “

Tay cầm đàn lại tăng thêm lực đạo, Kỳ An cười hỏi, “Chỗ nào khinh thường, là thật sao không thiện không sai. Mộc biết quý cô nương đối kết quả này, còn vừa lòng?”

Quý Vũ ngẩn mặt ra, cúi đầu, “Tiêu cô nương nói quá lời, là Quý Vũ đã ép buộc!”

“Người đúng là đã ép buộc.” Kỳ An không muốn khách khí với nàng ta, cũng không để ý xem các tiểu thư khuê các thì nên nói chuyện như thế nào.

Nàng quay đầu nhìn Long Liên, “Long Liên, giờ tâm nguyện bình sinh của ngươi đã thỏa rồi chứ?” Giọng nói có ba phần trào phúng, ba phần phẫn nộ.

Quý Vũ lúc này cũng ngẩng đầu lên nhìn Kỳ An, cố gắng không chú ý đến cây đàn trân bảo của mình, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu người đối diện.

Long Liên cũng đã cúi đầu phía dưới, “Là Liên nhi ngày đó nhất thời ngu muội, phạm sai lầm nghiêm trọng, quân Tiêu gia vốn đại nhân đại nghĩa cả thiên hạ đều biết, mong rằng tỷ tỷ đại nhân đại lượng tha thứ cho Liên nhi, dù muốn Liên nhi làm gì, chỉ cần tỷ tỷ mở miệng, Liên nhi nhất định không một câu oán than.”

Vẻ tức giận dâng lên trên mặt Hoàng thượng, hắt hờ lạnh một tiếng.

Kỳ An nhắm mắt, trong lòng cũng thấy bất lực.

Tiếng tăm nhân nghĩa của Tiêu gia quân thì có liên quan gì đến việc hôm nay? Hay là nếu nàng không tha thứ cho Long Liên thì sẽ bôi xấu mỹ danh của Tiêu gia quân?

Thực muốn cười, lại cười không nổi. Nàng nhắm mắt, tùy ý phủ phủ vài cái trên cây đàn rồi mới ngẩng lên.

“Long Liên, ngươi thì có gì sai? Tình trường cũng như chiến trường, được làm vua thua làm giặc, ai có thể nói rõ trắng đen, phân định đúng sai? Đây là chuyện giữa ta và Lạc Hoài Lễ, hắn không tin ta, ta không tin hắn, cho nên mới có kết cục như vậy. Xét đến cùng, chẳng có can hệ gì với ngươi.”

Long Liên há mồm định nói. Kỳ An lại tiếp tục, “Long Liên, nếu như ngươi nhất định phải được nghe ta nói tha thứ mới an tâm thì giờ ta sẽ nói cho ngươi biết, ta chưa từng có hận ngươi, cũng chưa bao giờ cảm thấy ngươi là người làm ta vất vả chịu khổ.”

Long Liên đỡ đầu nhìn mặt đất, không biết phản ứng thế nào. Nàng đã nhiều lần nghĩ, nhiều lần tưởng tượng, nếu Tiêu Thất có cơ hội thì sẽ trả thù nàng, làm nàng nhục nhã đến thế nào, lại không biết nàng ta có thể vân đạm phong khinh nói tha thứ nàng, khiến nàng không biết phải nhận lấy ra sao.

Giống như vận hết sức đánh ra một quyền, lại đánh trúng vào bị bông, không gây nên nổi một gợn sóng.

Kỳ An thu hồi thâm mắt, cảm thụ của Long Liên không phải là trách nhiệm của nàng.

Nàng đẩy cây đàn ra phía trước, không muốn nói gì nữa, chỉ cảm thấy trong lòng có chút mệt mỏi.

Lòng bàn tay ấm áp, Hiên Viên Sam đang nắm tay nàng. Nàng cúi đầu nhìn theo từng chữ hắc viết trên mặt bàn, “Ta, chỉ có nàng, chỉ cần nàng!”

Kỳ An dùng sức nắm chặt tay hắc. Lúc này, dù có ai làm gì nói gì, nàng cũng không để ý.

“Vũ nhi, ngươi lại đây ngồi đi!” Quý thái phi rút cục mở miệng phá vỡ sự trầm mặc.

“Dạ!” Quý Vũ thi lễ, chân lại không nhúc nhích, ánh mắt khẽ lướt qua cây đàn trước mắt Kỳ An.

Hoàng thượng ho một tiếng. Kỳ An nhìn sang hắc thì thấy tầm mắt hắc đang dừng trên người Quý Vũ.

Nàng cảnh giác nắm chặt tay Hiên Viên Sam, không phải là Hoàng thượng lại có ý tưởng gì đấy chứ?

“Hoàng thượng!” nàng lên tiếng.

Hoàng thượng nhìn nàng, “Tiểu Thất còn chuyện gì sao?”

Kỳ An định nhẩn nhịn, nhưng lại không nhịn được, “Hoàng thượng, ngài hãy quan tâm quốc gia đại sự, còn tứ hôn này nọ gì đó, vẫn là để cho đương sự tự mình chọn thời điểm đến cầu xin thì tốt hơn.” Bằng không, tứ đi tứ lại đều hồng bát. Đương nhiên, những lời cuối cùng này nàng không dám nói ra miệng.

Hoàng thượng nhìn thoáng qua Hiên Viên Sam. Ánh mắt Hiên Viên Sam lấp lánh nhưng không có bất cứ hành động nào khác.

Ý cười trong mắt càng rõ, Hoàng thượng gật đầu, “Ý trăm cũng như thế.”

Khẩu khí như trút được gánh nặng, hoàng đệ, người xem, là tiểu Thất nhà người không cho tứ hôn, cũng không phải là ta đã đồng ý với người nhưng không làm đấy.

Thực ra, so sánh thái phi và hoàng đệ, tuy rằng hoàng đệ quan trọng hơn nhưng làm cho thái phi khóc nháo làm loạn, cũng thực là đau đầu nhức óc.

“Quý cô nương, cô nương cầm đàn của mình về đi.” Kỳ An nói.

Rốt cục cũng đợi được những lời này, Quý Vũ nhẹ nhàng thở ra, tươi cười, tiến lên định lấy.

“Khoan đã!” một thanh âm vang lên.

Tay Quý Vũ dừng lại, trong lòng Kỳ An căng thẳng.

Hồng y thiếu niên từ từ đứng lên, ánh mắt nụ cười trong suốt mị hoặc.

“Ta còn muốn nghe người hát! Ta muốn nghe”

Kỳ An nhìn về phía hắn, rốt cục cũng nhìn về phía hắn!

Vẻ tươi cười trên mặt Chiến Liệt không thay đổi, tay lại âm thầm nắm chặt.

Ánh mắt nàng, hắn đã sớm tưởng tượng ngàn vạn lần, nhưng đến lúc được tận mắt nhìn thấy mới biết được, hóa ra nó lại sáng ngời như vậy, ôn nhu như vậy, cứ thế thẳng một đường tiến vào lòng hắn.

“Đó là ai?” Quý thái phi thấp giọng hỏi.

Hoàng hậu hơi quay đầu, “Là thủ hạ của nhị hoàng tử, vài ngày trước có tìm được cho Hoàng thượng một cuốn sách gì đó, rất được Hoàng thượng thưởng thức, gần đây nhận rất nhiều ân sủng.”

Quý thái phi tươi cười, tựa hồ chuyện ngày càng thú vị!

Kỳ An không nói lời nào, mặt Chiến Liệt có chút ảm đạm, nhưng vẫn cố chấp lặp lại, “Người khác đều đã nghe người hát, ta cũng muốn nghe.”

Kỳ An hít sâu một hơi, “Ta sẽ không!”

Khúc ca vừa rồi chỉ thuần túy biểu đạt sự phẫn nộ và ủy khuất trong lòng nàng đối với những người đó, nhưng đối với hắn, nàng không thể dùng loại thái độ và phương thức này được.

Chiến Liệt thấp đầu, thanh âm dần dần thấp, “Ta muốn nghe!”

Chiến Liệt cũng không biểu hiện bị làm sao, chỉ cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa bùng lên, chỉ muốn nhìn thấy nàng khó xử, nhìn thấy nàng vô thổ mới có thể cảm thấy lòng dễ chịu hơn một chút.

Nàng là Kỳ An của hắn, cho nên hắn khó chịu, nàng cũng phải khó chịu mới đúng.

Bộ dáng cúi đầu mà đứng của Chiến Liệt khiến cho màu đỏ tươi đẹp kia cũng thêm vài phần hiu quạnh.

Hắn cố chấp lặp lại, “Ta muốn nghe! Ta muốn nghe!”

Một hài tử cáu kỉnh, trong lòng Kỳ An bất đắc dĩ cười cười.

Nàng hít sâu một hơi, “Đàn này, ta sẽ không dùng nữa. Ta thổi tiêu được chứ?”

“Không được!” Chiến Liệt lắc đầu, “Thối tiêu sẽ không có ca từ.”

Cái hần muốn nghe, chỉ là thanh âm của nàng.

“Ta muốn nghe, hãy hát cho ta nghe!”

Hiên Viên Sam bỗng nhiên đứng dậy, lôi tay Kỳ An, miệng mím chặt.

Ánh mắt như đao, sắc bén bắn về phía Chiến Liệt.

Chiến Liệt cũng thu lại nụ cười, nhìn bọn họ tay nắm tay, ánh mắt băng lãnh.

Kỳ An kéo tay Hiên Viên Sam. Hiên Viên Sam ngừng trong chốc lát mới thả lỏng thân thể, liếc mắt nhìn Khinh Ngũ một cái.

Khinh Ngũ lập tức hiểu ý chủ tử, hướng Hoàng thượng thi lễ, “Hoàng thượng, Vương gia muốn cáo lui trước.”

Hiên Viên Sam vốn ghét nhất là những yến hội thể này, nếu đêm nay không có cái hần muốn, hần tuyệt đối sẽ không chịu ngồi đến bây giờ.

Hiện tại mục đích của hần không còn, hần lại càng không muốn phí thời gian ở đây.

Bởi vậy khi Khinh Ngũ vừa nói xong, không đợi Hoàng thượng gật đầu, hần liền kéo Kỳ An đi.

Hần bước đi thực nhanh, chân lại dài, Kỳ An cơ hồ phải chạy mới miễn cưỡng theo kịp.

Cổ tay nơi bị hần cầm đã phát đau, Kỳ An vội vàng dùng tay kia kéo tay hần, “Hiên Viên Sam!”

Hần thì mắt diếc tai ngơ, chỉ có ngực hơi phập phồng.

Kỳ An quýnh lên, dùng sức giật tay hần ra, “Hiên Viên Sam, chàng làm đau ta!”

Một ngón tay bị nàng bứt ra, Hiên Viên Sam dừng một chút, lúc này mới nhìn về phía nàng.

“Chàng buông ta ra!” Kỳ An hét lên với hần.

Hiên Viên Sam nhìn cổ tay nàng, nơi đã bị đỏ cả lên. Hần dừng lại, vội vàng lỏng tay, nhẹ nhàng xoa lên.

“Ta bảo chàng buông ra!” Kỳ An giật ra, tự mình xoa cổ tay.

“Chàng làm..., ưm!” một câu cũng chưa nói xong, mọi âm thanh liền bị biến mất dưới môi hần.

Hần dùng sức mà hôn, làm nàng cảm thấy đau.

Tay Kỳ An đâm lên lưng hần. Đương nhiên loại lực đạo này đối với Hiên Viên Sam mà nói, có thể coi như không có. Tuy nhiên, bởi vì đó là nàng, hần vẫn nhận ra, sau một lát, hần cúi đầu thở dài, nói lỏng lực đạo.

Đột nhiên ôn nhu làm cho người ta đau lòng.

Kỳ An không hề giãy dụa, không phải chỉ vì khí tức quen thuộc của đối phương, càng là vì hần không gây tiếng động, chưa từng nói ra miệng những mong muốn hay bất an.

“Vương gia!” Khinh Ngũ nhảy ra, tránh thoát vật Hiên Viên Sam ném lại trong gang tấc.

Quỳ rụp trên mặt đất, không dám nhìn thần sắc Vương gia, nếu không phải có việc, cho dù gan hần có lớn bằng trời cũng không dám tới đây vào thời điểm này.

“Vương gia, là Hồ thái y có việc.”

“Sư phụ?” Kỳ An mặc kệ mặt đỏ, lôi Hiên Viên Sam trở về.

Đêm nay đúng là rối loạn mà.

Lúc này, Hồ thái y đang đứng trước mặt Chiến Liệt, miệng há to nuốt vừa một quả trứng.

Mà Hoàng thượng cũng tỏ vẻ kinh hoàng.

Thấy hai người trở về, bao nhiêu khiếp sợ liền biến thành vui mừng, “Hoàng đệ, người có hy vọng rồi!”

Hồ thái y lúc chưa tiến cung đã danh tiếng lừng lẫy cả vùng Giang Nam, cũng đã từng khám và chữa bệnh cho Chiến Liệt khi hắn còn bé, bởi vậy hiểu rất rõ bệnh tình của hắn, độc hắn trúng là cùng một kiểu với Hiên Viên Sam.

Mặc dù y thuật cao thâm, hắn vẫn không thể trị khỏi cho hai người này. Việc này vì thế vẫn canh cánh trong lòng hắn.

Hôm nay tình cờ gặp lại Chiến Liệt, lúc đầu chỉ cảm thấy hơi quen quen, sau nhớ ra mới tiến lên hỏi.

Lúc biết được hắn đã nhìn thấy, lập tức trở nên khiếp sợ.

Hoàng thượng run run cầm tay Hiên Viên Sam, hít một hơi mới mở được miệng, “Chiến Liệt, là ai chữa mắt cho người? Ta lập tức phái người đi thỉnh!”

Chiến Liệt nhìn Kỳ An một cái, quang hoa trong mắt lưu chuyển.

Hồ thái y lại lắc đầu, thở dài, “Sợ là vô vọng. “

“Xin chỉ giáo!”

“Sinh chung rất có linh tính, nếu người kia đã vì Chiến công tử mà dẫn sinh chung rồi, chỉ sợ chung trên người Vương gia đã biết!”

Chiến Liệt chậm rãi mở miệng, “Làm sao để dẫn sinh chung?”

Hồ thái y vuốt râu, “Sinh chung chỉ dẫn, cả đời lão phu chưa bao giờ nghe nói. Nhưng theo y thuật ghi lại, nhất định là cần máu người để dẫn, người dẫn sẽ phải chịu đau đớn tê tâm liệt phế, lại còn phải giữ cho tâm mạch phẳng lặng mới có khả năng hoàn thành. Chiến công tử, có người nguyện ý làm việc này cho người, quả nhiên là có phúc!”

“Chiến Liệt người...” thanh âm Hoàng thượng vừa vang lên, Chiến Liệt đã đi tới trước Kỳ An, mặc kệ ngón tay Hiên Viên Sam điểm lên huyệt Bách Hội của hắn, hắn kéo ống tay áo Kỳ An lên.

Quả nhiên, trên cánh tay trắng như ngọc của nàng giăng đầy những vết sẹo, tuy đã mờ nhưng vẫn có thể thấy được.

Một giọt nước mắt nhanh chóng trượt xuống, rơi vào vết sẹo kia, nóng bỏng.

“Chiến Liệt! ” Kỳ An kinh hô.

Chiến Liệt ngẩng đầu nhìn nàng, tươi cười như người thân lâu ngày gặp lại, “Kỳ An, ta biết, người người yêu mến nhất chính là ta!”

61. Chương 61. Đới Bụng

Đới bụng

Hiên Viên Sam tức giận, Kỳ An biết.

Ngày đó, một câu Chiến Liệt vừa nói ra, ngón tay Hiên Viên Sam liền run lên, rút khỏi huyệt Bách Hội của Chiến Liệt. Đối diện vẻ mặt khó hiểu của Hồ thái y, Kỳ An chỉ có thể cười khổ.

“Ta nghĩ, với thân phận của hắn, nếu có thể trị thì nên sớm trị.”

Quan trọng là, nàng chưa bao giờ cảm thấy Hiên Viên Sam có chỗ nào thiếu hụt. Trong lòng nàng, hắn bạch y hay cẩm bào đều là dung mạo tuyệt thế, thực hoàn mỹ!

Cho nên nàng tự nhiên không thể tưởng được, hắn cũng là người bệnh.

“Kỳ An!” Chiến Liệt lắc ống tay áo nàng, “Ta đói bụng!”

Trong đình một mảnh yên tĩnh. Ai cũng không thể tưởng được, Đào Hoa công tử trước nói một câu long trời lở đất, kế tiếp lại một câu phàm tục như thế này.

Chiến Liệt lại không quan tâm, lôi kéo tay áo Kỳ An, cười nói: “Ta đói bụng, ta muốn ăn cơm!”

“Tiểu thư!” Phương Định vội vã chạy tới, trên mặt đầy mồ hôi, “Lãng nhi tiểu thiếu gia đang trên đường về lại phát run.” Không đợi giải thích, Kỳ An quay đầu bước đi.

“Lãng nhi là ai?” Chiến Liệt giữ chặt ống tay áo nàng. Kỳ An quay đầu, ngoắc tay với hắn. Chiến Liệt nghe lời cúi đầu xuống, đưa tai lại gần, Kỳ An lại nhảy dựng lên, hung hăng vỗ lên đầu hắn, “Lãng nhi là nhi tử bảo bối của ta, giờ phiền người tránh qua một bên cho ta.”

Chiến Liệt xoa xoa đầu, ủy khuất nhìn nàng, còn muốn nói gì nữa, Kỳ An đã lại giơ tay lên, “Còn dám nói nữa?”

Chiến Liệt liền ngậm miệng, bộ dáng giận mà không dám nói.

Hiên Viên Cực đứng ở xa nhìn, hai mắt nheo lại.

“Nương!” Lãng nhi đang ngồi trong chăn, vừa thấy nàng đẩy cửa tiến vào liền nhảy dựng lên chạy tới. Kỳ An đón được hắn, tay ấn lên bắt mạch, miệng thì hỏi, “Lãng nhi làm sao vậy?” Lãng nhi người nóng rực dụi vào lòng nàng, không nói gì.

“Lãng nhi?” mạch đập đều đặn hữu lực, cũng không có gì dị thường, Kỳ An cúi đầu nghi hoặc. Hiên Viên Sam đi tới, nhìn về phía nàng hỏi.

Kỳ An lắc đầu, ôm chặt Lãng nhi, “Lãng nhi, nói cho nương, Lãng nhi bị làm sao? Nương ở đây, đừng sợ!”

Lãng nhi run lên, rầu rĩ nói, “Lãng nhi không biết, Lãng nhi chỉ thấy rất lạnh.” Lạnh? Tại sao lại lạnh? Kỳ An lại sờ cổ tay hắn, đúng là không có gì dị thường.

Ôm chặt lấy hắn, “Vậy giờ còn lạnh nữa không?”

“Giờ thì không lạnh nữa”

“Lãng nhi!” Lạc Anh đi tới, theo sau là Lạc Hoài Lễ mặt đầy sầu lo.

Lạc Anh đặt tay lên đầu Lãng nhi, “Tiểu Thất, có chuyện gì vậy?” Kỳ An lắc đầu, có chút hoảng loạn, “Ta không biết!”

Mu bàn tay ấm áp, là Hiên Viên Sam đặt tay lên tay nàng.

Hai mắt nóng lên, nàng ngẩng đầu, “Hiên Viên, chàng đi thỉnh sư phụ lại đây một chuyến đi!” Đối với thân nhân của mình, quan tâm sẽ bị loạn, không thể giữ tâm trí bình ổn, kết quả là sẽ mang chuyện bình thường ra làm ầm ĩ lên.

Lãng nhi nằm yên trong lòng nàng một lát thì bắt đầu cựa quậy lung tung, “Nương!”, cả tay và chân cũng giãy ra, “Lãng nhi không sao, Lãng nhi muốn đi chơi!”

“Lãng nhi!” nàng đau đầu, “Thân thể người còn chưa khỏe!” – “Nương luôn nói Lãng nhi không bị bệnh. Lãng nhi không sao!” – “Không sao mà mùa hè lại kêu lạnh?”

“Vì sao không thể lạnh?” Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Kỳ An nghiêm mặt, “Đã muộn thế này còn chơi gì mà chơi?”

Lãng nhi nháy mắt liên xụ mặt, “Là... Lãng nhi đói bụng, Lãng nhi muốn ăn cơm!”

“Ta cũng đói bụng!” bên ngoài vang lên tiếng nói, một hồng y thiếu niên đang ngồi ở đầu tường.

Kỳ An quay đầu nhìn Hiên Viên Sam, “Vương phủ thị vệ của chàng không được tốt lắm!”

Hiên Viên Sam không nói gì. Không phải vương phủ thị vệ của hắn không tốt, mà là hắn vĩnh viễn nhớ rõ bộ dáng bị thương muốn chết của nàng lúc biết tin người kia bị thương. Đó vốn là yêu, vô luận người có chán ghét cỡ nào, lại bởi vì nàng yêu mà sẽ thủ hạ lưu tình.

Một bàn ăn lớn được bày lên, Chiến Liệt chỉ ăn một miếng liền buông đũa, “Thật khó ăn!” Lãng nhi đang nhai nhồm nhoàm liền lập tức dừng lại, mắt liếc sang. Hiên Viên Sam cũng buông chén đũa, khoát tay áo với quần gia.

Quần gia lập tức tiến lên, “Không biết Chiến công tử muốn ăn gì?” Chiến Liệt ngẩng đầu nhìn Kỳ An, tươi cười, “Kỳ An, ta muốn ăn đồ ăn người nấu.”

“Ta đói bụng. Từ lúc người biến mất, ta vẫn luôn cảm thấy đói. Kỳ An, người sẽ làm cho ta ăn no một lần chứ?” từng câu từng chữ hắn nói ra cuộn cuộn ngấm vào Kỳ An.

“Tiểu thư nhà ta sẽ không!” Trường Khanh mặt tối sầm.

Hắn từ đầu đã không thích người này. Đầu tiên là hại tiểu thư nhà hắn mất tích, sau đó bị thương, hiện tại thật vất vả mới ổn định được ở kinh thành lại bị hắn chạy đến gây rối.

Đừng tưởng rằng hắn không phát hiện ra chiếc ghế đá bên dưới đang chậm rãi vỡ ra dưới tay của Vương gia.

Giờ hắn lại cứ nhiên biến tiểu thư nhà hắn thành đầu bếp. Chiến Liệt cũng không nhìn nàng, chỉ hơi hơi cúi đầu, nói nhỏ, “Kỳ An, ta đói bụng!”

Kỳ An ngồi yên không động. Chiến Liệt chậm chậm ngẩng đầu, ngọn lửa trong mắt ảm đạm đi, hắn nhìn Kỳ An, “Mỗi ngày ta đều gặp ác mộng, ta thấy Kỳ An đứng ở trong ngọn lửa cười với ta, ta liều mạng chạy tới thì Kỳ An lại biến mất.”

“Giờ Kỳ An đã khỏe mạnh ngồi đây, thật là tốt!”

“Kỳ An, ta luôn nghe lời người, không hề tùy tiện làm phân bón. Ta vẫn đứng dưới gốc đào chờ người đến khen ta, chờ tới khi không còn bông hoa nào cả. Ta đợi thật lâu, hoa đào đã thành quả đào, người vẫn chưa tới.” Tiếng hắn càng nói càng thấp, tới khi không thể nghe thấy. “Kỳ An!” hắn đột nhiên hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, trên mặt có bi thương, “Người là tiểu Thất của người khác, nhưng trên đời này là Kỳ An của một mình ta. Kỳ An, Kỳ An, chỉ có ta mới gọi người như vậy.”

Hiên Viên Sam chậm rãi nắm chặt tay. Nàng là Kỳ An của hắn ta, tiếng gọi kia hắn vĩnh viễn không thể kêu. Kỳ An đứng lên, đột nhiên thở dài một hơi “Đi thôi, đi phòng bếp nấu cơm.”

Nàng kéo tay Hiên Viên Sam, đối diện mắt hắn, nàng cười, “Cho dù chàng là vương gia, hôm nay cũng phải làm trợ thủ cho bốn cô nương!”

Để hắn một mình ở đây, không biết sẽ thành cái bộ dạng gì nữa?

“Lãng nhi, làm rất tốt!”

“Chiến Liệt, người đang làm gì vậy?” “Phanh” một tiếng, đẩy Chiến Liệt ra.

“A, Hiên Viên Sam, chàng có biết rau này cần ăn cộng chứ không phải lá không? Chàng rửa đồng lá đó làm gì?”

“Trường Lan, Trường Lan, người qua dạy họ nhanh lên!”

Sau một hồi luống cuống tay chân, đồ ăn nóng hổi cũng được bưng lên. Lãng nhi ăn một miếng, liền nhảy dựng lên, kêu to, “Nương, nương bắt công!” rồi đưa ngón tay mập mập chỉ thẳng vào Chiến Liệt, “Vì sao hắn từng được ăn đồ ăn nương làm còn Lãng nhi thì không?”

Rõ ràng là như vậy! Hừ, nương chính là bắt công.

Hắn tức giận trừng mắt với Chiến Liệt, “Cho dù bộ dáng người đẹp mắt, Lãng nhi cũng không muốn người làm cha. Nương, nương không được thích hắn!”

Chiến Liệt cũng trừng mắt, “Vì sao không thể thích?”

“Nương bất công, Lãng nhi sẽ không cho nương mến người!”

“Không chấp nhận với tiểu quỷ nhà ngươi. Kỳ An thích ta nhất!”

“Nương thích nhất chính là Lãng nhi!” Lãng nhi không đồng ý kêu to.

Kỳ An gấp một miếng thịt gà bỏ vào bát Hiên Viên Sam, thấp giọng nói, “Chiến Liệt vẫn là một hài tử, chàng về sau đừng so đo với hắn!”

Khó chịu trong lòng lúc này mới chậm rãi tan đi. Hiên Viên Sam cười tủm tỉm với nàng, chỉ cần nàng thích, nàng muốn, hắn đều có thể thành toàn. Chỉ cần, nàng yêu hắn!

—

62. Chương 62. Chữa Bệnh

CHƯƠNG 61. CHỮA BỆNH

Phủ Nhị hoàng tử. Đình đài lầu các, xa hoa tráng lệ.

Hiên Viên Cực nâng chén rượu, mặt lộ vẻ cười, phá lệ ôn hòa.

Mà Chiến Liệt, tự ngồi uống trà, cũng không quan tâm thần sắc Hiên Viên Cực.

Hắn một mình sống ở Đào Hoa cốc hơn mười năm, muốn so trăm mặc, ai có thể bì? Cho nên tự nhiên, người mở miệng chính là Hiên Viên Cực.

“Chiến Liệt, ngươi thích Tiêu Thất?” Chiến Liệt nhìn hắn, lại rất nhanh buông mắt xuống, không để ý tới hắn nữa. Hiên Viên Cực cũng lơ đãng, tựa hồ đã quen, chỉ khẽ cười nói, “Người dám nâng tay lên chụp đầu người còn có thể tay chân lạnh lạnh mà đứng, thật sự là không nhiều lắm a!”

Chiến Liệt bĩu môi. Hắn đã hứa với Kỳ An không làm phân bón, nhưng lại không quy định là không hề làm cho người ta thiếu tay, thiếu chân, hay bỏ đi cái mũi.

Nụ cười Hiên Viên Cực dần ảm đạm, “Chiến Liệt, chẳng lẽ ngươi đã quên đó là Tiêu Thất?” Chiến Liệt rót rượu đặt chén trà xuống, trên mặt đầy vẻ quật cường, “Nàng là Kỳ An!”

Hiên Viên Cực cười, nói thâm sâu, “Nhưng nàng cũng là Tiêu Thất. Nàng sẽ yêu bất cứ ai, sẽ không yêu người.”

Phảng phất nghĩ tới cái gì, Chiến Liệt đứng phắt dậy, “Ta mặc kệ, dù sao nàng chính là Kỳ An của ta!” nói lớn tiếng như vậy, là nói cho người khác nghe, đồng thời cũng là tự nói cho mình nghe.

Hiên Viên Cực nhìn hắn, “Chiến Liệt, trong lòng ngươi rõ ràng hơn bất cứ ai! Ta chẳng qua chỉ nhắc nhở ngươi, đừng làm gì quá, kết quả vẫn chỉ là công dã tràng thôi!”

“Rầm!” một tiếng, nóc đình nghỉ mát đã bị nhắc lên, mà hồng y thiếu niên vừa mới ngồi kia cũng đã không thấy tăm hơi.

Ánh mặt trời chiếu lên mặt Hiên Viên Cực, hắn vẫn giữ ý cười trước sau như một, lại ẩn hiện vẻ trào phúng!

Tình yêu đối với người như bọn họ mà nói, là cỡ nào xa xỉ?

—

“Đứng lại!” Chiến Liệt gặp Trường Khanh ở đầu tường vương phủ.

Tay Trường Khanh ấn chuôi kiếm, “Không cho người tới!” Chiến Liệt nhìn hẩn, môi mím lại, sát khí chậm rãi ngưng tụ trong mắt.

“Trường Khanh!” Tiêu Lục ở trong sân nghi hoặc nhìn lại, “Người và Chiến công tử sao lại đứng ở đầu tường mà nói chuyện?”

Chiến Liệt kinh ngạc nhìn hẩn một hồi, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, “Ghét người, ghét nhất người!” sau đó phi thân rời đi, để lại Tiêu Lục nhìn bờ tường trống rỗng, chỉ vào mũi mình hỏi Trường Khanh, “Người hẩn nói ghét, là ta?”

Trường Khanh xoay người nhảy xuống, cúi thấp đầu, “Lục công tử không cần để ý tới người điên kia.”

Kỳ An không biết Chiến Liệt đã tới, lúc này nàng đang tập trung tinh thần xem xét cổ Hiên Viên Sam. Hơn nửa người nàng đều ghé vào người hẩn, mặt tiến đến cổ hẩn, ngón tay nhẹ nhàng sờ nắn.

Khí tức ấm áp của nàng áp vào sườn hẩn, lông mi rất dài, hơi hơi đưa về phía trước. Còn có, môi nàng, tươi đẹp ướm át, Hiên Viên Sam bỗng nhiên nhắm mắt lại.

Tay Kỳ An sờ sờ hẩn, “Nơi này đau không?”

Hẩn lắc đầu. Bởi vì hai mắt đã nhắm lại, cảm giác lại càng thêm linh mãnh. Thân hình nàng ấm áp dán trước ngực, Hiên Viên Sam dù nhắm mắt nhưng tim vẫn nảy lên bình bịch.

Kỳ An không chú ý tới, chỉ cố gắng nghĩ phải làm sao mới có thể dẫn sinh chung ra khỏi thanh quản hẩn.

Cứ như vậy vừa khám vừa nghĩ. “Ai!” nàng thở dài một hơi, ghé vào trước ngực hẩn nghe ngóng, nếu có thiết bị hiện đại thì tốt rồi, nói không chừng còn có thể mổ xem yết hầu hẩn. Thân mình Hiên Viên Sam cứng ngắc, Kỳ An nằm úp sấp một hồi mới nhận thấy sự khác thường của hẩn. “Hiên Viên?” Kỳ An thẳng người lên, sau đó tầm mắt trượt lên khuôn mặt hẩn, liền giật mình. Hiên Viên Sam cả người cứng đờ, xoay mặt vào tường, không hề nhìn nàng. Kỳ An ngơ ngác nhìn đầu ai đó bắt đầu đỏ lên, cái cổ hồng ửng ẩn lẫn vào màu áo trắng, giống như tôm luộc vậy!

“Hi!” có chút buồn cười, liền thật sự không nhìn được mà nở nụ cười. Nghe tiếng cười của nàng, Hiên Viên Sam lập tức nhắm mắt, chỉ là thanh âm kia ngày càng vang dội, hẩn rốt cục không nhìn được, xoay người ngồi dậy, gương mặt hồng nhuận nhìn thẳng vào Kỳ An. Kỳ An vội vàng lấy tay che miệng lại, cố gắng nín cười, “Thực xin lỗi, nhưng mà Hiên Viên, bộ dạng này của chàng thực đáng yêu!” Lúc nàng cười rõ lên, cả gương mặt liền bừng sáng, Hiên Viên Sam kinh ngạc nhìn, chậm rãi tiến lại gần. Môi nàng, thật mềm mại, nhẹ nhàng đụng chạm cũng làm tim người ta đập loạn. Đưa tay giữ khuôn mặt nàng, hẩn chậm rãi tham nhập, ôn nhu, lại chấp nhất.

“Hiên Viên, ưm...” Nàng muốn nói còn phải chữa bệnh, hẩn lại nuốt vào thanh âm của nàng, trên mặt trên môi nàng như mang theo lửa nóng. Bỗng nhiên hẩn động hai tay, trời đất quay cuồng, liền đem nàng đặt xuống giường. Hẩn thở hổn hển, trong mắt có ánh mê loạn, sợi tóc đen vương bên má, Kỳ An thấy lòng căng thẳng, Hiên Viên như vậy thật là gợi cảm trí mạng!

Hẩn cười câu tâm động phách, thân hình thon dài đè ép lên.

Môi ngậm môi nàng, nhẹ nhàng mút vào, tới lúc nàng không thể thở được mới buông ra, chậm rãi rời đến má nàng, nhẹ nhàng cắn vành tai nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng.

“A!” thân hình Kỳ An run lên, một tiếng ngâm khê bật ra khỏi yết hầu. Hiên Viên Sam như được tiếp sức, đôi môi nóng bỏng tiến xuống dưới, cảm giác nóng cháy lan tỏa theo môi hẩn làm gương mặt Kỳ An cũng trở nên đỏ bừng. Kỳ An nhìn không được đưa tay nắm vạt áo hẩn, như là bất lực, cũng như là khẩn cầu. Hai tay Hiên Viên Sam hơi hơi run rẩy vội vàng vén áo nàng. Lúc da thịt tiếp xúc với không khí, nàng hơi co người, hai tay của hẩn mang theo cảm giác nóng rực di chuyển từng tắc từng trên da thịt nàng. Toàn thân như có lửa thiêu đốt, Kỳ An có chút khó chịu vặn vẹo thân thể.

Một giọt chất lỏng rơi xuống gáy nàng. Nàng gian nan mở to hai mắt, đập vào mắt nàng là gương mặt ửng hồng của hẩn và cái trán lấm tấm mồ hôi. Đợi đến khi nàng nhìn hẩn, hẩn mới dón dập thở, miệng mấp máy, “Kỳ An, chúng ta lập tức thành thân, được không?”

Thân thể hắn nóng rực áp lên người, thời điểm này hắn cư nhiên hỏi nàng chuyện này. Rõ ràng, nàng cảm nhận được hắn đang rất vội vàng và thống khổ.

“Hiên Viên!” Kỳ An cúi đầu gọi một tiếng, giọng khàn khàn. Hắn nhìn nàng, ngực không ngừng phập phồng.

“Ta yêu chàng!” Kỳ An ngẩng đầu lên nói, hôn nhẹ lên ngực hắn. Giống như một câu chú ngữ châm ngòi cảm xúc, Hiên Viên Sam mạnh mẽ ép người xuống, đôi môi như lửa thiêu đốt trên người nàng. Lúc hắn tiến vào, Kỳ An có chút đau, nhẹn không được khe khẽ kêu một tiếng. Hắn cắn môi dưới, lại cứng người không dám động, cho tới khi Kỳ An mở mắt ra, mê ly kêu một tiếng, “Hiên Viên!” hắn mới thở ra một hơi, vội vàng mà giật mình, rồi lại dừng lại, mồ hôi rơi xuống từng giọt lớn.

“Hiên Viên? “

Hiên Viên Sam nhắm hai mắt, tựa hồ có chút khó khăn, nửa ngày sau mới thấp đầu, “Đau!”. Chỉ hơi hơi giật giật môi, Kỳ An liền hiểu. Lúc này mới nhớ tới, đây là lần đầu tiên của hắn.

Trong lòng vừa xót vừa thương, Kỳ An dang tay ôm chặt hắn, đem mặt dán trước ngực hắn, có chút muốn khóc, “Hiên Viên Sam, ta thật may mắn mới gặp được ngươi.”

“A!” Hiên Viên Sam rốt cục nhận không được, vội vàng động thân.

Chỉ là trong đồn dập vẫn giữ lại chút ôn nhu, mang theo bao yêu mến của hắn.

63. Chương 63. Lại Thấy

CHƯƠNG 63. LẠI THẤY

Kỳ An nhắm mắt lại, toàn thân đau nhức không chịu nổi. Nàng nhắm mắt, không nghĩ đến việc cử động thân mình, trong lòng vô lực, vốn là chữa bệnh, sao lại biến thành như vậy?

Hơn nữa, nàng thường vẫn khó hiểu, vì sao chuyện nam nữ, rõ ràng người phải vận sức là nam nhân mà người đau lưng lại là nữ nhân?

Hiên Viên Sam đang nhìn nàng, nàng biết, nhưng giờ phút này nàng lại muốn cứ nhắm mắt lại.

Yên tĩnh một lúc lâu, Hiên Viên Sam đứng dậy.

Một lát, hắn lại đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Chợt thấy thân thể ấm áp, hóa ra hắn đã đặt nàng vào trong nước.

Bàn tay nóng ấm nhẹ nhàng trượt trên người, lực đạo vừa phải, hơi nước bốc lên ấm áp, Kỳ An thật sự có chút buồn ngủ.

Chỉ là thân hình nàng đang dựa vào lại chậm rãi cứng ngắc, tiếng thở vang bên tai chậm rãi nặng nề.

Nàng tỉnh ngủ mở to hai mắt, đè tay hắn lại. Trước mắt nàng là một tuần nhan đỏ ửng, hắn rời mắt, bàn tay đặt trên người nàng vẫn không nhúc nhích.

Kỳ An cầm khăn trong tay hắn, hơi mắt tự nhiên tách người ra, “Ta tự làm.”

Một hồi lâu sau màu đỏ trên mặt hắn mới từ từ rút đi.

Kỳ An nhắc chân bước ra khỏi thùng nước tắm, bỗng nhiên lão đảo một cái, “A!”

Tiếng kêu chưa dứt đã rơi vào vòng tay Hiên Viên Sam, tay Kỳ An đặt trên lưng hắn hung hăng nhéo một cái, đều là hắn làm hại.

“Shhh!” đau đến mức Hiên Viên Sam hít vào một hơi, nhưng hai tay cũng không dám lơ lỏng, vẫn vững vàng ôm nàng.

Lúc Kỳ An chải tóc, Hiên Viên Sam đứng phía sau nàng, thỉnh thoảng lại xem xét nàng, giống như có chuyện muốn nói nhưng lại khó mở miệng.

Cho đến lúc nàng búi tóc xong, hắn mới đi tới, một tay cầm tay nàng, khí tức ấm áp mạnh mẽ đi vào, lưu động khắp thân nàng, trong chốc lát quả nhiên dễ chịu hơn.

Nàng nhìn hắn, “Hóa ra công phu của chàng còn có tác dụng này.”

Hiên Viên Sam đỏ mặt, kéo tay nàng, “Kỳ An!” hắn nói.

“Ân?”

“Kỳ An.” Hắn tiếp tục kêu lên.

“Làm sao vậy?”

Hắn cúi thấp đầu, một ít tóc buông xuống, “Ta có chuyện muốn nói.”

Kỳ An ngẩn ra, lập tức gạt đầu, “Ta biết.”

Hiên Viên Sam ngẩng đầu lên, “Ta muốn hỏi nàng, muốn biết cảm nghĩ của nàng lúc... lúc đó!” cho dù lúc đó nàng nhắm mắt.

Kỳ An nhìn hắn, cổ họng lâu có chút mỏi, hai mắt hình như cũng hơi đau.

Một giọt nước mắt bất ngờ rơi xuống.

“Kỳ An!” Hiên Viên Sam khấn trương ôm nàng.

Kỳ An cũng ôm chặt lấy hắn, mặt giấu trong vạt áo hắn, nước mắt tuôn chảy.

Lúc Trương Sở Du mang hành lý ra đi không ngoảnh lại, nàng không khóc;

Lúc nàng mỉm cười không quay đầu lại rời khỏi Lạc Hoài Lẽ, nàng không khóc;

Nhưng vì sao hắn chỉ mới nói một câu đơn giản như vậy đã làm nàng lệ rơi đầy mặt?

Hiên Viên Sam nhẹ vỗ về nàng, giúp nàng bình tĩnh trở lại.

Một hồi lâu sau mới nghe thấy thanh âm của nàng, thanh âm rất nhỏ, hắn cơ hồ phải cúi người mới nghe thấy.

“Chàng, lúc đầu có chút lỗ mãng, không chế không tốt cho nên ta đau, chàng cũng đau. Nhưng sau đó, sau đó cũng rất tốt!”

Mặt Kỳ An vẫn vùi trong ngực hắn, không dám ngẩng lên. Hiên Viên Sam chỉ cảm thấy mặt như bị thiêu cháy, khóe miệng lại tự tràn ra ý cười, đó là lòng kiêu ngạo của nam nhân.

Hắn giữ bả vai nàng, chậm rãi ngồi xổm xuống, đến lúc nhìn thẳng vào nàng.

Lúc này, hai người đã thành hai con tôm luộc.

Hiên Viên Sam nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa sủng nịnh, “Ngày mai ta sẽ phân phó quản gia chuẩn bị hôn sự.” Ngừng một chút, lại tiếp, “Tốt hơn là lát nữa phân phó luôn!”

Kỳ An cười tủm tỉm, nhẹ nhàng đáp, “Được!”

Đối với hôn nhân, đáy lòng nàng luôn tồn tại cảm giác sợ hãi, nhưng nếu là hắn, có phải sẽ không phải sợ hãi nữa?

Giờ cơm chiều, không thấy bóng dáng Hiên Viên Sam.

Phượng Định nói, “Vương gia đã vào cung!”

Đại khái đoán được là vì chuyện gì, Kỳ An chỉ “Uh!” một tiếng, cũng không hỏi nhiều, chuyên tâm nhìn Lãng nhi ăn cơm.

Lãng nhi đầy miệng đồ ăn, lúng búng hỏi, “Nương, đêm nay phụ thân sẽ không về sao?” Hiếm lắm mới có một buổi tối phụ thân không trở về dùng cơm, Lãng nhi cảm thấy có chút không quen.

Kỳ An vỗ vỗ đầu hắn, “Lúc trong miệng đang có đồ ăn thì không được nói chuyện.”

Lãng nhi liền nuốt hết thức ăn trong miệng, “Nương, đêm nay phụ thân không về sao?”

Tên nhóc này, thật là lì lợm! Kỳ An trừng mắt với hắn một cái, “Mau ăn cơm đi, phụ thân có việc phải làm, xong xuôi sẽ về.”

Lãng nhi ăn hết mấy miếng cơm, lại ngẩng đầu lên, “Nương, chúng ta đi đón phụ thân được không?”

“Lãng nhi ngoan, ăn thêm một bát cơm chúng ta sẽ đi đón phụ thân.”

Tiểu tử kia liền cố gắng ăn cơm, cố gắng nuốt.

Gió đêm mát mẻ, Trường Khanh đi bên cạnh, nàng nắm tay Lãng nhi chậm rãi đi hưởng hoàng cung. Nếu Hiên Viên Sam trở về, nhất định sẽ gặp bọn họ.

Dọc đường đi, Lãng nhi sôi nổi nói chuyện, vui vẻ như một chú thỏ.

Kỳ An cười, nghe hắn líu ríu bên mình.

“Kỳ An!” bỗng nghe thấy một tiếng gọi, Chiến Liệt đi ra từ góc đường.

Lãng nhi lập tức cảnh giác giang hai tay ôm Kỳ An, quay đầu trừng mắt nhìn hắn, “Không cho chung nương với ta.”

Chiến Liệt cũng trừng mắt lại, “Ai muốn chung nương với người, hừ, Kỳ An vốn chính là của ta.”

“Không đúng, nương là nương của Lãng nhi.”

Chiến Liệt tròn mắt, Kỳ An đỏ khóc đỏ cười, “Chiến Liệt!”

Chiến Liệt lại “hừ!” một tiếng, oán hận cụp mắt xuống.

Lãng nhi nhìn quanh một chút, “Nương, Lãng nhi muốn bế!”

Chiến Liệt nhanh chóng quay đầu, “Nam tử hán đại trượng phu còn đòi người khác bế, hừ!”

Lãng nhi meo máo, “Nương, Lãng nhi đau chân, đau cả tay, nương, nương bế đi, bế đi!” hắn ôm đùi nàng mà lắc.

Kỳ An đầu hàng, ôm hắn lên, nhíu mày, “Lãng nhi lại béo lên rồi!”

Lãng nhi sung sướng ôm cổ nàng, làm mặt quỷ với Chiến Liệt, “Lãng nhi không phải đại trượng phu, Lãng nhi là tiểu hài tử.”

Chiến Liệt trừng mắt nhìn hắn, rốt cục cũng bỏ qua, quên đi, hắn không so đo với tiểu quỷ này.

“Kỳ An, người ăn cơm chưa?”

“Rồi!”

“Kỳ An, người thấy kinh thành tốt hơn Đào Hoa cốc chứ?”

Kỳ An không nói gì, kinh thành dù có phồn hoa thế nào cũng không so được với nơi đây hoa đào đỏ.

Chiến Liệt tươi cười, “Ta cảm thấy kinh thành rất tốt!”

“Người thích là tốt rồi!”

“Tất nhiên là thích, bởi vì Kỳ An ở đây mà! Kỳ An ở đâu ta cũng sẽ thấy nơi đó tốt!”

Suy nghĩ một chút, Kỳ An hỏi một Chiến Liệt một vấn đề khác, “Chiến Liệt, ca ca người đâu? Sao hấn có thể yên tâm để người một mình ra ngoài?”

Nụ cười trên môi Chiến Liệt hơi nhạt đi một chút, “Ca ca có việc phải làm, ta đi ra chính là để tìm hấn.”

“Vậy người tìm được chưa?”

“Tìm được rồi.”

Trong lòng có chút nghi hoặc, “Vậy hấn ở đâu?”

Chiến Liệt không trả lời, sau một lát mới ngẩng đầu lên, “Kỳ An, người không thích ta làm phân bón đúng không?”

Kỳ An trợn mắt, “Người lại tùy tiện làm phân bón?”

Chiến Liệt vội vàng lắc đầu, “Không phải. Từ sau khi người nói không được làm, ta đã không tùy tiện làm. Nhưng, nếu ta thực sự có làm thì sẽ thế nào?”

Kỳ An cười cười, “Chiến Liệt, da người lại ngứa rồi sao?”

“Àn, da ngứa ở đâu thì chữa ở đó.” Lãng nhi liên tục gật đầu, nói xen vào.

Chiến Liệt nhớ lại lúc nàng cầm chổi đánh hấn ở Đào Hoa cốc, không phải hấn không thấy đau nhưng có một loại cảm giác khác còn mãnh liệt hơn, một cảm giác hấn không hiểu nhưng rõ ràng hấn biết loại cảm giác này khiến hấn vui sướng.

“Tất cả những người khiến người không vui đều sẽ bị đánh đúng không?” hấn thì thảo hởi, thanh âm rất nhỏ, Kỳ An lại đang mãi xem xét Lãng nhi, không nghe thấy.

Đoàn người đi qua một cây cầu, liễu rủ phiêu phiêu.

Đột nhiên toàn thân Lãng nhi run rẩy, “Nương!” , đôi môi mím lại.

“Lãng nhi!” thấy khác lạ, Kỳ An sắc mặt đại biến, liên tục gọi.

Lãng nhi lại không nói, chỉ ôm nàng, “Nương! Nương!” hấn liên tục gọi, nhiệt độ cơ thể dần giảm đi.

Ngón tay nhanh chóng đặt lên mạch hấn, lại không thấy gì dị thường, “Lãng nhi!”, trong lòng lo lắng, Kỳ An ôm hấn vào lòng, cẩn thận xem xét.

Trường Khanh đột nhiên nói, “Phượng Định nói lần trước tiểu thiếu gia cũng đến chỗ này mới phát tác.”

Trong lòng Kỳ An thoáng động, liền nghiêng đầu đánh giá bốn phía, nước sông đang chậm rãi chảy dưới gầm cầu, lóng lánh ánh trăng.

Nàng ôm chặt Lãng nhi, hai tay bịt tai hấn lại, quả nhiên thật lâu sau Lãng nhi dần dần bình tĩnh trở lại, chậm rãi mở mắt ra, “Nương!”, khe khẽ kêu lên, ôm sát nàng.

“Lãng nhi!” ghé miệng vào tai hấn, nàng khẽ hỏi, “Có phải Lãng nhi bỗng nhiên cảm thấy rất sợ hãi, cả người đột nhiên lạnh?”

Thân thể trong lòng nàng phát run, khó khăn gật gật đầu.

Trong lòng Kỳ An chua xót, ôm hấn đứng dậy, hít sâu một hơi, “Đi Lạc phủ!”

64. Chương 64. Mẫu Thân

CHƯƠNG 64. MẪU THÂN

Thiếu, thiếu phu nhân?” người gác cổng thấy nàng, trông mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Kỳ An ôm Lãng nhi, lập tức đi tới Đông viện, cảnh vật vẫn vậy, ngay cả ao Hà Hoa kia cũng giống như hôm qua.

“Lãng nhi, mở mắt ra!” Nàng nhẹ giọng nói.

Lãng nhi chậm rãi mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là hồ nước kia.

“Nương!” hần kinh hô một tiếng, hai tay liền giữ chặt áo Kỳ An, “Nương!”. Hần nhắm mắt lại, cả người lúi sâu vào lòng nàng.

Kỳ An cúi đầu, thấy Lãng nhi nắm chặt tay áo nàng, bầu chặt tới mức nàng phát đau. Tâm nàng cũng đau. Nếu như không vì sợ hãi tới cực điểm, Lãng nhi của nàng sao có thể có biểu hiện như vậy?

“Tiểu Thất!” Lạc Anh nghe hạ nhân báo liền cùng Kim Vân và Lạc Hoài Lễ chạy tới.

Nhìn thấy Lãng nhi trong lòng nàng, Lạc Hoài Lễ phản ứng tức thì, “Lãng nhi làm sao vậy?”

Kỳ An ngược mắt nhìn hần, lệ nóng doanh tròn, “Lãng nhi bị dọa cho sợ rồi!” một giọt nước mắt trượt xuống má nàng.

Tim Lạc Hoài Lễ rơi đánh bịch, một tiểu Thất nhu nhược bị thương như vậy, quen thuộc mà xa lạ.

Hần tiến lên từng bước, “Có cách nào chữa trị không?”

Kỳ An nhìn mặt nước an tĩnh, cắn răng đưa ra quyết định.

“Lãng nhi!” nàng hôn nhẹ lên má hần, nhẹ giọng dỗ, “Có nương ở đây, có Trường Khanh thúc thúc, có ông nội, còn có rất nhiều người ở bên cạnh Lãng nhi, Lãng nhi không phải sợ, Lãng nhi mở mắt nhìn hồ này xem, không phải Lãng nhi nói muốn học bơi sao? Trong hồ này có hoa sen rất đẹp, lại có rất nhiều cá nữa, Lãng nhi mở mắt ra nhìn, được không?”

Lãng nhi mím môi đến tím ngắt cũng không nói một lời.

Kỳ An đi đến bên hồ, chậm rãi ngồi xổm xuống. Chân vừa chạm vào nước, Lãng nhi đã kêu toáng lên, “Nương, nương...”

Lạc Anh nắm lấy hai tay đang vùng vẫy của Lãng nhi, thanh âm khàn khàn, “Tiểu Thất, chúng ta từ từ dạy không được sao? Chờ Lãng nhi lớn hơn một chút, tự nhiên sẽ không sợ!”

Kỳ An lắc đầu, đi thẳng xuống nước, Lạc Anh dùng sức giữ lấy Lãng nhi, có chút nóng nảy, “Tiểu Thất, Lãng nhi còn nhỏ như vậy, người sao có thể hà khắc như vậy?”

“Ta là mẫu thân hần, ta tự nhiên biết phải làm thế nào.” Kỳ An cũng phát hỏa, “Trường Khanh!”

Trường Khanh vừa động cước bộ, Chiến Liệt đã vung tay, hai phiến lá cây bay tới.

Lạc Hoài Lễ động thân, khó khăn kẹp lấy hai phiến lá, trong mắt hiện lên sự ngạc nhiên, không thể tưởng được Đào Hoa công tử tuổi còn trẻ như vậy mà đã có công lực bậc này.

“Nhưng ta là ông nội hần!” Lạc Anh nhìn Kỳ An, không chịu nhường.

Kỳ An ngừng một chút, nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Lạc Anh, mặt liền giãn ra, “Lần đó rơi xuống nước đã để lại chút di chứng, nó sẽ trở thành bóng ma trong tâm lý Lãng nhi, sẽ chậm rãi cắn nuốt, có thể vào lúc chúng ta không lường được mà biến thành bệnh, có khả năng khiến cho tính cách hần vạn vạn, cũng có thể sẽ thành ác ma ẩn trong lòng hần.”

Nàng chậm rãi cúi đầu nhìn Lãng nhi trong lòng, “Hần đau một phần thì ta đau hơn hần trăm ngàn lần. Lạc thúc thúc, làm sao ta lại có thể nhẫn tâm nhìn hần đau?”

Lạc Anh buông tay ra. Lãng nhi tựa hồ nhận ra cái gì, hai chân co lại, dùng sức bám chặt lấy nàng, “Nương, nương, Lãng nhi sợ, nương ở đâu...”

Lãng nhi vô thức la hét, kêu gào. Kỳ An từng dòng nước mắt tuôn rơi xuống má.

Nàng vụt đứng dậy, ôm Lãng nhi khỏi mặt nước, “Lãng nhi!” Cuối cùng nàng cũng không đành lòng nhìn hân thống khổ như thế.

“Trường Khanh!” Nàng kêu lên.

Trường Khanh chạy tới, “Đón lấy!” nàng chuyển Lãng nhi cho hân.

“Không! Không!” Lãng nhi lại hoảng sợ kêu to, nắm lấy quần áo nàng không buông.

“Lãng nhi, đây là Trường Khanh thúc thúc, Lãng nhi!”

Lãng nhi lại chỉ lắc đầu, thế nào cũng không chịu thả tay ra.

“Ta đến đây!” Lạc Hoài Lẽ đi tới.

Hai tay hân vững vàng vỗ lưng Lãng nhi, “Lãng nhi ngoan, phụ thân ôm Lãng nhi, không phải sợ!”

Hàng mi Lãng nhi vẫn run run bất an. Lạc Hoài Lẽ cúi người, ôm cả thân hình hân vào ngực, “Lãng nhi có thấy không, trong thân thể chúng ta chảy cùng một dòng máu, Lãng nhi có thấy trong người ấm nóng lên không? Lãng nhi cẩn thận cảm giác xem!”

Cũng không biết Lãng nhi nghe thấy hay không mà liền ngừng kêu khóc.

Huyết thống, thật là kỳ diệu, bất luận phủ nhận thế nào cũng không thể chống lại được mối tương liên tự nhiên.

Phụ tử liên tâm, hóa ra thật sự không phải là lời đồn vô căn cứ.

Kỳ An lau sạch nước mắt, “Lãng nhi!”, nàng ghé miệng vào tai hân, nhẹ giọng nói, “Kỳ thật nước không có gì đáng sợ, nó cũng có tâm, chỉ cần Lãng nhi dụng tâm cảm thụ, sẽ biết được nó có tâm, có tình cảm, cũng biết khóc biết cười. Nó thấy Lãng nhi ghét nó như vậy, nhất định là rất đau lòng. Hay là nương đưa Lãng nhi đi xem nó, được không?”

Lãng nhi vẫn cực độ căng thẳng, Kỳ An thấy rõ ràng, cười nói, “Lãng nhi cũng biết nương không có vô công, cho nên không biết nhịn thở, nếu nương đi xem mà thấy nó khóc, sẽ phải an ủi rất lâu, nếu Lãng nhi muốn đi tìm nương thì nhớ nói nha!”

“Tiểu Thất?” Lạc Hoài Lẽ nhìn nàng dò hỏi.

Kỳ An cười cười, “Lạc Hoài Lẽ, người thực đã an ủi được Lãng nhi, cảm ơn!”

Cánh tay ôm Lãng nhi của Lạc Hoài Lẽ run rẩy, thân mình nhỏ bé trong lòng hân đáng yêu như vậy, Lạc Hoài Lẽ cúi đầu, “Đương nhiên rồi!” Đây là con hân, vợ hân!

Kỳ An ngẩng đầu lên, “Trường Khanh, Chiến Liệt!”

Hít sâu một hơi, “Bất luận chuyện gì xảy ra, các người cũng không được quấy nhiễu ta, cũng không được để cho người khác tới quấy nhiễu!”

Nàng biết, hai người này sẽ tin tưởng nàng mà không cần biết lý do, hơn nữa, tuyệt đối nghe theo nàng. Cho dù, nàng sai!

“Tiểu thất!”

Là tiếng kêu sợ hãi của ai, nàng đã không nghe thấy, bởi vì nàng đã buông người nhảy vào trong ao Hà Hoa.

Ao này không sâu nhưng cũng không quá nông, đủ để ngập qua đầu nàng.

Cho nên mọi người chỉ nhìn thấy bóng dáng nàng ẩn hiện trong nước một chút rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Lạc Hoài Lẽ ôm Lãng nhi tiến lên phía trước vài bước, “Tiểu Thất!”

Trường Khanh đưa tay lên ngăn lại, lạnh lùng nhìn hân, “Tiểu thư đã cản dận!”

Lạc Hoài Lẽ trừng mắt, trong mắt lóe lên ánh tàn khốc, “Tiêu Trường Khanh, người có biết tiểu Thất sẽ không bơi, cũng không có nội lực hộ thân hay không?”

Trường Khanh vẫn đứng thẳng tắp, “Tiểu thư đã có lệnh, ta sẽ làm theo.”

Lạc Hoài Lễ còn muốn nói nữa, Lạc Anh đã giữ hắt lại, “Đối với Tiêu gia quân mà nói, lời của tiểu Thất chính là quân lệnh.”

Lạc Hoài Lễ vừa tức vừa vội, quay đầu nhìn sang hướng khác.

Hai mắt Chiến Liệt đang chăm chăm nhìn mặt nước cũng bớt ra một giây để liếc Lạc Hoài Lễ một cái, miệng thì nói, “Lời của Kỳ An ta cũng sẽ nghe theo.”

Lạc Hoài Lễ ôm Lãng nhi nên không dám làm loạn, chỉ có thể quay đầu lại hét lên, “Phó tướng!”

Trường Khanh đảo mắt, lắc mình qua phía phát ra tiếng trả lời của binh sĩ, lại di chuyển tới trước mặt Lạc Hoài Lễ, “Cho tới bây giờ người cũng chưa từng tin vào tiểu thư. Trước kia đã thế, hiện tại vẫn thế”

Toàn thân Lạc Hoài Lễ cứng đờ, rõ ràng là bị nói trúng chỗ đau.

Trường Khanh chậm rãi cúi đầu, “Những chuyện các người cho là đúng liền áp đặt tiểu thư nghe theo, chưa bao giờ để ý đến suy nghĩ của nàng. Dựa vào cái gì mà các người cho rằng mọi thứ các người nói đúng thì sẽ là đúng? Dựa vào cái gì mà các người cho rằng tiểu thư phải nghe theo?”

Cẩn cẩn môi, Trường Khanh ngược mắt lên, hai mắt sáng rực, “Tiểu thư còn có Lãng nhi thiếu gia. Lạc tướng quân, người ngay cả điều này cũng nhìn không ra sao?”

Bởi vì còn có Lãng nhi thiếu gia cho nên nàng nhất định sẽ không mạo hiểm thân mình.

Sắc mặt Lạc Hoài Lễ tái nhợt, thật lâu sau mới thở ra một hơi dài.

Lạc Anh nhìn nhìn Trường Khanh, “Ta vốn nghĩ Trường Khanh tiếc lời nói như vàng ngọc!”

Trường Khanh không trả lời, đúng là hắt không thích nói chuyện. Bởi vì có đôi lúc nói thực quá dễ dàng so với làm, nên người ta cũng thường xuyên không thể thực hiện được lời mình nói. So đi so lại, hắt nguyện ý làm hơn.

Những lời này, hắt đã để trong lòng rất nhiều năm rồi. Cho dù là người ít nói, uất ức lâu như vậy dồn nén cũng đủ để hắt nói ra một hơi.

Hiện tại, những gì muốn nói đã nói xong, cho nên tất nhiên mẫu đối thoại vô nghĩa này hắt không có ý định tiếp tục.

Vì thế, xét đến cùng, hắt vẫn là tiếc chữ như vàng.

Thời gian trôi qua đã lâu mà Kỳ An vẫn chưa thấy.

Lâu đến mức Chiến Liệt bắt đầu thấy phiền muộn, “Uy”, lặn cũng không thể lâu như vậy mà không tiếp khí được!

Trường Khanh nói, “Trường Khanh vẫn chưa thấy tiểu thư ngoi lên!”

“Cái gì!” lần này đến phiên Chiến Liệt sợ hãi, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, “Nếu nàng không bơi, người còn giả bộ cái bộ dáng lão thần đó làm gì?”

Chiến Liệt nhảy ùm vào trong ao, căng mắt nhìn trong nước.

Trong lòng hắt, ngoài ca ca ra, không có ai có thể quan trọng hơn Kỳ An.

Hắt tin tưởng nàng, nguyện ý nghe lời nàng, nhưng điều kiện tiên quyết là nàng phải còn sống khỏe mạnh.

Nhưng, Kỳ An đâu? Nàng ở đâu?

Ao Hà Hoa của Lạc phủ thông với một dòng sông bên ngoài, diện tích quá rộng, Chiến Liệt bơi một hồi, trong lòng càng ngày càng nặng trĩu, hắt nhảy lên bờ đi tới bên người Trường Khanh, “Không thấy Kỳ An!”

Mọi người biến sắc, thân hình Trường Khanh giật giật, nhưng vẫn cố gắng đứng che trước mặt Lạc Hoài Lễ.

Lần này Lạc Hoài Lễ lại không kịp xúc động, vì Lãng nhi trong lòng bỗng nhiên nắm chặt cánh tay hắn.

“Lãng nhi?” hắn nhẹ gọi một tiếng.

Lạc Anh cũng đã nhận ra, trong lòng tính toán một chút, hắn quay đầu về phía Lãng nhi, cao giọng nói, “Sao tiểu Thất còn chưa quay lại? Không phải là nàng định đi luôn không trở về nữa chứ?”

Trường Khanh bỗng nhiên nhớ tới việc Lãng nhi thiếu gia vẫn canh cánh trong lòng việc tiểu thư từng nản lòng rời đi, vì thế cũng nói, “Tiểu thư có thể là quá mệt mỏi nên mới muốn bỏ đi!”

Tay Lãng nhi nắm ngày càng chặt, đầy đầu mồ hôi, “Nương!” một tiếng kêu nhỏ bật ra.

Thần sắc Lạc Hoài Lễ chấn động, tiếp tục nói, “Tiểu Thất, đều là lỗi của ta, nên nàng mới thương tâm rời đi đúng không? Ngay cả Lãng nhi nàng cũng không cần sao? Lãng nhi, Lãng nhi đi nói nương ở lại đi được không?”

Mặt Lãng nhi càng nhăn chặt lại.

Trường Khanh khẩn trương nhìn sắc mặt hắn, “Tiểu thư, tiểu thư thật sự phải đi bây giờ sao?”

Chiến Liệt nhìn mấy người bọn hắn, tựa hồ đã hiểu ra cái gì, lại quay sang nhìn Lãng nhi đang nhăn mặt nhăn mũi, được rồi, hắn thừa nhận tiểu quý này chẳng hề đáng yêu, nhưng Kỳ An yêu hắn, cho nên hắn cũng chấp nhận thích hắn một chút vậy.

Vì thế hắn cao giọng hét lên, “Kỳ An, như vậy rất tốt, chúng ta cùng nhau đi thôi, sau này không trở về đây nữa.”

“Nương!” Lãng nhi đột nhiên mở mắt, “Oa!” một tiếng khóc rống lên, “Nương không được đi, Lãng nhi không cho nương đi!”

“Lãng nhi!” Lạc Hoài Lễ vì quá vui mà phát khóc, ôm chặt lấy Lãng nhi.

Lãng nhi đẩy hai chân, Lạc Hoài Lễ bị bất ngờ không kịp phòng nên để hắn giẫy thoát.

Lạc Hoài Lễ vốn đang đứng trên bờ ao, Lãng nhi vừa rơi xuống đất liền nhào vào trong nước, “Nương, nương không được đi, Lãng nhi ngoan, Lãng nhi nghe lời, nương, nương ở đâu? Ô ô, nương, nương,...”

Trường Khanh đi tới nắm tay hắn, “Tiểu thiếu gia, chúng ta cùng nhau tìm!”

Lãng nhi một bên khóc hô một bên tiến sâu vào trong ao, nước dần dần sâu, Trường Khanh ôm lấy hắn bơi đến chỗ Kỳ An vừa nhảy xuống.

“Tiểu thư?” Trường Khanh cũng hô một tiếng.

Tiếng khua nước vang lên, ở phía xa, Kỳ An nhô đầu ra sau một lá sen, miệng cười tươi.

“Nương!” Lãng nhi nhảy từ trên người Trường Khanh xuống chỗ Kỳ An. “Nương”, hai tay ôm cổ nàng, tiểu tử kia khóc văng lên.

Kỳ An ôm hắn, cảm thấy an tâm một chút, “Lãng nhi xem, nước kỳ thật cũng không đáng sợ, đúng không?”

Lãng nhi lúc này mới phát hiện ra mình đang ngâm mình trong nước, thân hình lại run lên, sắc mặt trắng bệch, ôm chặt Kỳ An, “Nương!”

Kỳ An đưa tay vuốt mặt nước, “Nương vừa thương lượng với nước rồi, về sau nó sẽ không hù dọa Lãng nhi nữa!”

Lãng nhi im lặng lúc lâu mới hỏi, “Nương vừa rồi ở dưới nước lâu như vậy là để thương lượng với nước sao?”

“Đúng vậy, Lãng nhi thật thông minh.”

Cảm thấy hai tay trên cổ thả lỏng, vậy là cửa này Lãng nhi coi như đã qua.

Chăm chú ôm bảo bối trong lòng, có chút kiêu ngạo, bởi vì tình yêu của hắn đối với nàng đã chiến thắng nỗi sợ hãi nên hắn mới nhảy xuống tìm nàng!

“Sao tiểu Thất biết làm như vậy sẽ hữu dụng đối với Lãng nhi?”

Ôm Lãng nhi lên bờ, Lạc Hoài Lễ thấp giọng hỏi nàng.

Kỳ An cười tủm tỉm, “Bởi vì ta hiểu hần, tin tưởng hần!”

Lúc Kỳ An đang xoa tóc ra cho khô, Hiên Viên Sam từ đâu chạy tới, mặc kệ sắc mặt kinh ngạc của thị nữ, hần cầm chiếc khăn trong tay nàng, thay nàng lau tóc.

Thấy thần sắc tiêu tụy của hần, Kỳ An nghiêng đầu, “Công việc tiến triển không thuận lợi?”

Sắc mặt Hiên Viên Sam bình tĩnh, lắc lắc đầu.

Kỳ An nhìn qua, “Quý thái phi làm khó chàng?”

Động tác của Hiên Viên Sam ngừng lại, một lúc lâu sau mới tiếp tục.

“Hiên Viên?” Kỳ An cầm lấy tay hần, quay đầu lại nhìn hần.

“Ta mặc kệ nàng đòi chết!” Từng tiếng gằn ra từ miệng hần khiến Kỳ An sửng sốt một hồi lâu.

“Quý thái phi rốt cuộc là sao đây?” Kỳ An có chút khó hiểu.

Hiên Viên Sam nhếch miệng, “Năm đó nàng đã cứu ta và mẫu hậu, phụ hoàng có di ngôn nói muốn ta đối xử tử tế với nàng.”

Bằng không, với thân phận của nàng, dựa vào cái gì mà dám can thiệp chuyện hôn sự của hần?

“A! Đúng là làm người ta đau đầu mà!” Kỳ An xoa xoa trán.

Bĩu môi, đây là câu trả lời của Hiên Viên Sam, có gì mà khiến người ta đau đầu chứ, nếu thật sự làm hần phát hỏa, hần liền vứt bỏ ấn triện vương gia và vương phủ, đưa Kỳ An bỏ chạy.

“Lãng nhi sao vậy?” Hiên Viên Sam nhìn Lãng nhi đang ngủ trên giường, hỏi.

“Trở về sẽ nói cho chàng.”

Hiên Viên Sam gật đầu, lúc hần trở lại phủ mới biết tin liền vội vã chạy sang đây, vẫn còn chưa kịp hỏi rõ ràng.

Lúc cùng Kỳ An ra khỏi cửa, thân hình Hiên Viên Sam hơi đảo đi, thiếu chút nữa quỵ xuống.

“Hiên Viên!” Kỳ An nhanh nhẹn đỡ lấy hần.

Hần ngẩng đầu cười cười với nàng, lắc đầu ý bảo không sao.

Khinh Ngũ đang đỡ bên kia Hiên Viên Sam nói, “Vương gia quỳ cả đêm.”

Hiên Viên Sam không kịp ngăn cản Khinh Ngũ, chỉ cầm tay nàng lắc lắc, “Không sao!”

65. Chương 65. Kiên Trì

Kiên trì

Người Kỳ An quen ở cổ đại cũng không nhiều lắm, cho nên việc nàng một ngày tiếp đãi tới hai vị khách quả là một chuyện hiếm thấy.

Vị khách đầu tiên là Lạc Hoài Lễ.

“Tiểu thư, ngài có muốn gặp không?” Quản gia cúi đầu không dám nhìn sắc mặt nàng, trong lòng lại cực hy vọng nàng sẽ lắc đầu. Vương gia đã vào cung, lần này Lạc gia công tử sẽ không bắt cóc tiểu thư nữa chứ? Bộ xương già nua của lão thật sự không còn chịu đựng được sắc mặt mưa rền gió rít đáng sợ của Vương gia.

Kỳ An đang ngồi vẽ với Lãng nhi, dường như không nghe thấy.

“Tiểu thư?” Trường Khanh hỏi một tiếng, thân hình muốn động.

Kỳ An ngẩng đầu liếc hắt một cái mới quay đầu nói với quản gia, “Gặp, sao lại không gặp chứ?”

“Lãng nhi ngoan, nương sẽ nhanh chóng quay lại.”

Lãng nhi ngẩng đầu lên, bắt mồm cau mày, “Nương, nương đừng đi lâu, nhanh trở về nha!” Nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu, “Nương, nếu thúc thúc lại làm nương khóc, đợi cha về Lãng nhi sẽ để cha đánh hắt giúp nương!”

“Được!” Kỳ An đáp.

Lạc Hoài Lễ chấp tay sau lưng đứng trong viện, vạt áo xanh nhạt lay động theo gió.

“Tiểu Thất!” nghe thấy tiếng bước chân, hắt quay đầu lại, trên mặt có ý cười nhàn nhạt.

Kỳ An đứng lại bên cạnh hắt hỏi, “Có việc gì sao?”

Lạc Hoài Lễ nhìn nàng, lại nhìn xuống khóm hoa dưới đất.

“Tiểu Thất, nàng yêu hắt không?”

Hai người đều biết rõ “hắt” là ai, cho nên tiểu Thất liền gật đầu.

Một nụ cười chua xót, “Nàng yêu, là vì nàng yêu, hay bởi vì hắt yêu nàng cho nên nàng mới yêu?”

Kỳ An ngẩn ra, vấn đề này tựa hồ nàng cũng chưa từng nghĩ tới.

Im lặng một lát, Lạc Hoài Lễ cũng không tiếp tục đề tài này, hắt lại hỏi một chuyện khác, “Vậy Lãng nhi và hắt, nếu chỉ có thể lựa chọn một người, nàng sẽ chọn ai?”

“Cả hai người, ta đều sẽ không bỏ!” lúc này, Kỳ An trả lời không chút do dự.

“Nếu nhất định chỉ được lựa chọn một người?”

“Hắt sẽ không để ta vương phải lựa chọn đó.”

Lạc Hoài Lễ hơi cong khóe môi, có một số chuyện vào giờ khắc này bỗng trở nên sáng tỏ, “Có phải tiểu Thất cũng từng tin tưởng ta như vậy?”

“Lúc thành hôn, tin tưởng ta sẽ làm cho nàng hạnh phúc; lúc ta nạp nữ nhân khác, tin tưởng người ta yêu là nàng; lúc nàng có Lãng nhi, tin tưởng ta sẽ trở thành một phụ thân tốt; lúc nàng chịu oan ức, tin tưởng, tin tưởng ta sẽ trả lại trong sạch cho nàng?”

Kỳ An nhìn tán cây đang đu đưa trong gió, không nói gì.

“Tiểu Thất, ta muốn nghe lời nói thật, việc đã qua nhiều năm như vậy rồi, ta muốn nghe!”

Khi đó, có phải là có tin tưởng? Kỳ An nhắm mắt, rốt cục cũng mở miệng, “Nếu như không tin tưởng, sao lại đồng ý trở thành thê tử của người? Lạc Hoài Lễ, ta nguyện ý tin tưởng, cho nên mới thương tâm như vậy.”

“Nhưng,” nàng cười cười, “Chuyện sau này không thể hoàn toàn trách người. Tuy rằng ta nguyện ý tin tưởng, nhưng lại không cố hết sức. Sau này ta từng nghĩ, nếu lúc Hoàng thượng tứ hôn, ta nhất định phản đối, liệu Long Liên có thể bước vào cửa không? Hay lúc ta có Lãng nhi, nếu ta nói cho người liệu có thể ngăn chặn chuyện sau này xảy ra? Lúc ta chịu oan uổng, ta rõ ràng có thể nói Trường Khanh che chở, giúp ta nói ra sự thật, không biết chuyện sẽ thế nào? Người xem, rõ ràng cái gì ta cũng biết nhưng lại trở mặt nhìn người từng bước từng bước làm ta thương tâm, làm ta tuyệt vọng, sau đó là rời đi.”

“Lạc Hoài Lễ, kỳ thật ta là một nữ nhân ích kỷ, ta cố ý không nói rõ ràng, lúc đó tất nhiên bởi vì trong lòng đã quá mệt mỏi, muốn buông tha tất cả, buông tha cho người, nhưng mặt khác cũng có suy nghĩ muốn trừng phạt người và Long Liên. Bởi vì ta biết một ngày nào đó người biết được chân tướng sự việc, nhất định sẽ hối tiếc khôn cùng, hối hận không chịu nổi. Ta có bao nhiêu đau thì muốn người phải hối hận bấy nhiêu.”

“Xin lỗi, Lạc Hoài Lễ!” Câu này rốt cục cũng có cơ hội nói ra, Kỳ An thở nhẹ ra một hơi, “Mọi người đều trách người phụ bạc mà quên trách ta không tận lực. Lạc Hoài Lễ, chuyện của chúng ta không phải do lỗi của một mình người.”

Lạc Hoài Lễ trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười, “Tiểu Thất, hôm nay nàng nói những lời này, có phải là đã tha thứ cho ta? Không còn hận, cũng không yêu?”

Nhớ tới bộ dáng Lãng nhi trong lòng ngực hần hôm đó, Kỳ An cảm thấy mềm lòng “Người không phải là người xấu, thực sự là như vậy, Lạc Hoài Lễ.”

“Nếu như hôm nay đổi thành Hiên Viên Sam, nàng sẽ làm như thế nào?”

Ngón tay Kỳ An giật giật, bĩu môi, “Nếu như nữ nhân khác dám tới, ta sẽ để Tiêu Lịch dùng cấm vệ quân bắt nàng rời đi. Nếu như Hoàng thượng tứ hôn, ta sẽ vừa khóc vừa phá dọa thất cổ. Nếu như là Hiên Viên Sam tự ý làm,” nàng cố gắng nghĩ, “Vậy thì để Trường Khanh phá hủy vương phủ, thu dọn tiền tài rồi gọn gàng bỏ chạy!”

Lạc Hoài Lễ có chút giật mình nhưng rất nhanh liền cười thành tiếng, cười đến vui vẻ. Trên thực tế hần cũng đã rất nhiều năm không được vui vẻ như vậy.

“Ân, đây đúng là chuyện chỉ có tiểu Thất mới làm ra được.”

Nước mắt chảy ra vì cười, Lạc Hoài Lễ đưa tay lau đi.

“Tiểu Thất,” hần thu ý cười “Ta muốn Lãng nhi. Nàng về sau sẽ có hài tử với Vương gia, Lãng nhi để ta nuôi được không? Hần là trưởng tử của Lạc phủ, ta thề sẽ chăm sóc hần thật tốt, để hần lớn lên vô buồn vô lo.”

Kỳ An nhàn nhạt cười, “Lãng nhi là hài tử của ta, ta sẽ không đưa hần cho bất cứ ai.”

“Tiểu Thất...”

“Lạc Hoài Lễ!” Kỳ An ngắt lời hần, “Ta yêu Lãng nhi còn hơn cả sinh mệnh của mình, cho nên người tuyệt đối không thể mang hần đi. Huống chi, đối với hài tử mà nói, ở bên mẫu thân là tốt nhất. Chuyện này không thể thương lượng.”

“Nhưng tiểu Thất...”

“Sau này người sẽ cưới vợ nạp thiếp, cũng sẽ có hài tử khác, khi đó liệu Lãng nhi có thể làm người toàn tâm toàn ý? Lạc Hoài Lễ, người không cần nói nữa, nếu như người không tính tới chuyện cưới vợ, vậy thì người sẽ không thể cho Lãng nhi một gia đình đầy đủ, như vậy làm sao gọi là chăm sóc tốt nhất cho Lãng nhi?”

Ngừng một chút, Kỳ An xoay người lại đối diện với hần, “Quan trọng hơn là Lãng nhi đã sớm biết thân thể của hần lại cố tình không nhận người. Lạc Hoài Lễ, người nên tự hiểu.”

Lạc Hoài Lễ cup mắt, hít sâu một hơi, “Tiểu Thất, ta hiểu rồi.”

“Tiểu Thất, ta cũng muốn nàng hiểu, ta yêu Lãng nhi, càng yêu nàng.”

Lấy trong ngực áo ra một bức thư đưa cho Kỳ An, hần cười cười, “Ta muốn đề tiện một chút, nhưng tiểu Thất, đối với nàng, ta thủy chung luôn tiếc. Thư này giao cho nàng, nàng phải cẩn thận hơn.”

Lúc hần đi rồi Kỳ An mới mở thư ra đọc.

“Thánh chí năm đó không có dấu ngọc tỷ. Lạc Hoài Lễ, Tiêu Thất vẫn là thê tử danh chính ngôn thuận của người, Tiêu Lãng là trưởng tử của Lạc gia.”

Nàng nhanh chóng ngẩng đầu lên, thân ảnh Lạc Hoài Lễ đã biến mất không thấy.

Buổi chiều, là một người khách không mời mà đến.

Quản gia cúi đầu gần chạm đất, Vương gia, ngài nhanh nhanh hồi phủ đi, trong lòng hấn đang gào thét.

“Tiểu thư, muốn gặp không?”

“Gặp, đương nhiên muốn gặp!” cho dù nàng muốn tránh, người ta cũng không biến mất.

Quý Vũ đúng là tiểu thư khuê các chân chính, ngay từ lần đầu gặp mặt Kỳ An đã biết, nàng dung nhan xinh đẹp, tao nhã đoan trang, vui buồn không hiện ra mặt, cụ thể một câu, giết người không thấy máu.

Kỳ An háng giọng, câu cuối cùng có chút quá mức, nàng vội sửa lại.

Sau một hồi hàn huyên tràng giang đại hải, hại chết vô số tế bào não của Kỳ An, rốt cục Quý Vũ cũng đi vào chủ đề chính, “Tiểu thư có biết những ngày gần đây Vương gia bận việc gì không?”

Kỳ An cười, “Đại khái cũng biết một ít.”

Vẻ tươi cười trên mặt Quý Vũ càng trở nên sáng lạn, “Như vậy tiểu thư cũng biết mấy ngày gần đây vương gia không quá hài lòng?”

Kỳ An gật đầu, “Àn!”

Quý Vũ cười càng sâu.

Kỳ An thở dài, “Quý tiểu thư, tiểu thư có gì thì nói thẳng đi, chờ người lòng vòng một hồi, mặt trời cũng xuống núi mất. Con ta còn đang chờ ta đi về với hấn nữa!”

“Tiểu thư đúng là người thẳng thắn!” Quý Vũ thở dài, “Vậy thì ta sẽ nói thẳng, ta muốn vị trí Vương phi. Người yên tâm, ta hoàn toàn không có ý với Vương gia, tuyệt đối sẽ không tranh đoạt với người, mà người cũng không để những điều phạm tục vào mắt, không bằng chúng ta cùng thành toàn lẫn nhau.”

Tuy rằng muốn nàng nói chuyện rõ ràng, nhưng lại không nghĩ rõ ràng ra lại khiến cho người ta khiếp sợ không thôi.

Kỳ An mở to hai mắt ra nhìn, nửa ngày không nói ra lời.

Quý Vũ nuốt một ngụm trà, “Tiểu thư có thể từ từ cân nhắc, nếu như ta có thể làm chính phi thì hôn sự của tiểu thư và Vương gia sẽ không còn gì có thể ngăn trở nữa, tất cả mọi vấn đề khó khăn đều sẽ được giải quyết dễ dàng. Hai người các người có thể sớm tối yêu thương, vui vẻ cả đời.”

“Sớm tối yêu thương, vui vẻ cả đời, ba người?” thần sắc Kỳ An có chút cổ quái.

Quý Vũ cười, “Tất nhiên là hai người các người!”

“Vậy còn người?”

“Ta đã nói rồi, ta chỉ cần vị trí chính phi.”

Kỳ An không nói gì.

Quý Vũ cũng không vội, “Trên đời này thứ hấp dẫn nữ nhân đại để chỉ có hai loại, thứ nhất là tình yêu, thứ hai là quyền thế. Quý Vũ phúc bạc, không dám ôm kỳ vọng này nọ với tình yêu, cho nên sẽ càng để ý những thứ có thể khiến người ta cảm thấy an toàn. Không biết nói như vậy tiểu thư có thể tin tưởng chút nào không?”

Nàng chân thành đứng dậy, “Quý Vũ cáo từ trước, lúc nào cũng sẵn sàng đợi câu trả lời của tiểu thư.”

“Ta không muốn!” Kỳ An bỗng nhiên mở miệng, “Ta ngay bây giờ sẽ nói cho người, ta không muốn!”

“Uhm?” Trên mặt vẫn mang theo ý cười, Quý Vũ ôn hòa nhìn nàng.

“Bất luận vất vả thế nào, ta đều nguyện ý cùng hấn đương đầu, cũng sẽ không trộm đem hấn bán đi lúc khó khăn, cho nên ta không muốn. Ta tin tưởng hấn cũng sẽ không đồng ý.”

Quý Vũ nhìn nàng thật lâu mới nói “Tiểu thư quả nhiên là nữ tử trung thực. Tuy nhiên, lời của ta lúc nào cũng có hiệu lực, hôm nay ta đi về trước.”

Tao nhã cúi người, xoay người rời đi, từ đầu tới cuối, sắc mặt không hề thay đổi

66. Chương 66. Gả Y

Gả y

Mấy hôm vừa rồi để quên usb ở quê, đã để mọi người đợi lâu, vô cùng xin lỗi

Hiên Viên Sam nắm chặt mép bàn, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên nhìn Khinh Ngũ.

Khinh Ngũ hiểu ý, tiến lên hỏi, “Tiểu thư trả lời thế nào?”

“Hả?” Dạ ngẩng đầu lên, mặt nghi hoặc.

“Ngươi ngốc hả?” Khinh Ngũ tức tối, “Chính là Lạc Hoài Lễ hỏi tiểu thư vì sao yêu Vương gia, tiểu thư trả lời thế nào?”

Dạ không dám nhìn sắc mặt Hiên Viên Sam, lại cúi đầu, “Tiểu thư không trả lời.”

Hiên Viên Sam nhẹ nhàng thở ra, phẩy tay, Dạ hành lễ lui ra.

“Vương gia, Quý Vũ kia xử lý thế nào?” Khinh Ngũ lau lau bàn tay, bộ dáng nóng lòng muốn thử

“Quý gia!” môi Hiên Viên Sam giật giật.

Trong phòng không một tiếng động.

Sáng sớm mở mắt ra Kỳ An đã bị một khuôn mặt phóng đại trước mắt làm cho hoảng sợ.

“Hiên Viên, sao chàng lại ở đây?”

Hiên Viên Sam mơ màng mở mắt nhìn nàng một cái, lại nhắm lại, chỉ thuận tay kéo nàng đã nhòe dậy được một nửa xuống, ôm vào trong lòng.

“Hiên Viên?” Kỳ An động động thân mình.

Hiên Viên Sam ôm nàng thật chặt, không để ý tới, tiếp tục ngủ.

Dưới mắt hần đã có quầng đen nhàn nhạt, Kỳ An nhẹ nhàng xoa lên, “Hiên Viên, có phải là vất vả lắm không?”

Với thân phận của hần, muốn kết hôn với một nữ nhân như nàng, từng là vợ người khác, lại đã có hài tử, không biết sẽ gặp bao nhiêu khó khăn. Hần không quản ngại, nhưng thân là người hoàng gia tất sẽ có nhiều việc không tránh được. Sự tin tưởng của nàng có phải cũng vô tình tạo thêm áp lực cho hần?

“Nếu như quá vất vả...” hắng giọng một chút, lại đột nhiên không biết phải nói gì, nếu như thực sự quá vất vả, nàng có thể làm gì?

“Ta chỉ cần ngôi vị chính phi!” thanh âm Quý Vũ lại vang lên trong đầu.

Ngón tay vô ý thức vỗ về gương mặt hần, Kỳ An lẩm bẩm, “Cho dù vất vả cỡ nào cũng không cho phép đắn đo.”

Tay đột nhiên bị người nắm lấy, hai mắt Hiên Viên Sam mở to, có chỗ nào giống đang ngủ?

Hắn nhìn Kỳ An, sóng mắt ôn nhu như nước. Hắn cười cười, “Kỳ An đã đồng ý, ta vội cái gì chứ?”

Không phải là vội vã đi cầu các đại nhân vật đồng ý hôn sự của họ sao? Kỳ An trừng mắt nhìn hắn, mặt lại đỏ hồng lên.

Nắng sớm hơi rọi vào phòng, mỹ nhân trong ngực, một đôi mắt mở to thật đẹp, có là thánh nhân cũng không nhận được, huống chi Hiên Viên Sam không phải là thánh nhân.

Hắn cúi người hôn nàng, nhưng chỉ là lướt qua thật nhanh, rồi hắn xoay người ngồi dậy, cúi đầu chỉnh lại xiêm y, chỉ là hơi thở vẫn chưa bình thường. Hắn không dám nhìn bộ dáng Kỳ An xấu hổ nằm trên giường, hắn sợ sẽ không khống chế được mình.

Từ sau đêm đó hắn không ngủ cùng nàng lần nào nữa, tuy nhiên chuyện tốt đẹp đó xảy ra, hắn tuyệt đối không hối hận, chỉ hơi tiếc nuối. Hắn muốn nàng danh chính ngôn thuận trở thành người của hắn, muốn hắn có thể quang minh chính đại ôm nàng.

Không muốn nàng chịu ủy khuất, dù là vì hắn cũng không được.

“Cho nàng xem kết quả mấy ngày vội vã của ta!” Hiên Viên Sam kéo tay nàng, tươi cười chờ mong.

Kỳ An có chút nghi hoặc, nhưng vẫn gật gật đầu.

“Nhắm mắt lại.” Hắn cười tủm tỉm.

Kỳ An nhắm hai mắt lại. Tay hắn ấm áp vững vàng nắm tay nàng, dẫn nàng đi.

Đẩy cửa phòng ra, Hiên Viên Sam vỗ vỗ vai nàng.

Nàng mở mắt ra, phút chốc liền ngây ngẩn cả người.

Trong phòng là một bộ áo cưới đỏ rực. Hoa văn trên áo là phượng thêu bằng kim tuyến lóng lánh, nhìn không thấy đường may, từng chi tiết đều vô cùng tỉ mỉ cẩn thận. Vạt áo thật dài, xinh đẹp xa hoa. Đưa tay sờ lên, vải cực mềm mại.

“Hiên Viên!” Kỳ An mở miệng để thở, thanh âm ra đến đầu lưỡi cũng không biết phải nói ra thế nào.

Nhưng Hiên Viên Sam nghe thấy, chỉ cần là lời nàng muốn nói, hắn đều có thể nghe thấy.

Hắn dùng tai, dùng cả tim để nghe.

Hai tay hắn đặt trên vai nàng. Đối diện tầm mắt nàng, hắn nói, “Kỳ An, đừng khóc, rơi nước mắt sẽ không thấy rõ lời nói của ta.”

“Những lời này ta chỉ nói một lần, duy nhất một lần lúc này đây. Về sau, bất luận là bao lâu sau, nàng chỉ cần nhớ những lời hôm nay ta nói, vẫn tin tưởng ta, thế là đủ rồi.”

“Ta sinh ra trong hoàng tộc, gặp lúc hậu cung phân tranh, chứng kiến mẫu thân tiều tụy vì đau lòng rồi qua đời. Khi đó ta đã thề nhất định phải tìm được một người, để nàng trở thành người duy nhất của ta, thề tử duy nhất, tình yêu duy nhất, vĩnh viễn không đổi thay. Không để nàng phải rơi lệ, không để nàng phải hàng đêm khổ sở chờ đợi, không để nàng phải tươi cười rộng lượng chia sẻ phu quân với nữ nhân khác. Thật là may mắn, Kỳ An, ta rốt cục cũng tìm được nàng, cho dù đã từng bỏ qua, ta vẫn đợi được nàng.”

“Kỳ An, ta, Hiên Viên Sam muốn cưới nàng làm thê tử. Nàng có bằng lòng không?”

Hắn nhìn nàng, thấy nàng lặng im không lên tiếng, lòng bắt đầu hoảng loạn.

Nhưng hắn vẫn cố chấp nhìn nàng, ngay cả mắt cũng quên chớp.

Kỳ An kinh ngạc nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười, “Có thể gả làm thê tử của chàng chính là hạnh phúc lớn nhất của cả kiếp trước lẫn kiếp này của ta!”

Mắt Hiên Viên Sam sáng lên, ôm chặt lấy nàng.

“A!” Kỳ An kêu lên một tiếng, cũng dang tay ôm cổ hắn.

Hiên Viên Sam cười, không thể lớn tiếng la lên để biểu đạt sự sung sướng của mình, hắn chỉ có thể ôm nàng không ngừng xoay tròn.

Lúc này, Kỳ An quả nhiên không rơi lệ, người rơi lệ biến thành Hiên Viên Sam.

Tuy nhiên sau đó hắn lại không thừa nhận hắn từng rơi lệ, hắn chỉ nói là vì hạnh phúc quá vẹn toàn nên nước mắt không cần thận tràn ra mà thôi.

“Ta tưởng chàng vội vàng vào đấu pháp với người trong cung?” sau đó, Kỳ An hỏi hắn, nàng không ngờ rằng hắn vội vã như vậy là để làm áo cưới cho nàng.

Hiên Viên Sam không chút để ý xoay đầu lại, “Đấu pháp gì?”

“Không phải là Quý thái phi phản đối rất ác liệt sao?”

“Chuyện đó thì liên quan gì tới ta?”

Trăm liệu ngàn liệu không nghĩ đến hắn lại cứ nhiên trả lời như vậy, Kỳ An mở to hai mắt nhìn, “Không phải nói vị thái phi nương nương kia rất quan trọng sao?” Nếu không Quý Vũ sao có thể không sợ hãi tới giao dịch với nàng?

Hiên Viên Sam lơ đãng cười cười, “Quý thái phi năm đó từng có ơn với mẫu hậu. Lúc phụ hoàng qua đời đã đảm bảo vị trí ở tây cung của nàng. Vì điểm này, ta kính nàng vài phần, cho nên mới quỳ trước cửa cung một đêm, thế là đã đủ mặt mũi rồi. Nhưng đây là hôn sự của ta, có quan hệ gì tới nàng ta đâu?”

Kỳ An nói, “Nhưng Lục ca nói cho ta biết Quý gia là sĩ tộc đứng đầu, có thể lực khổng lồ, các đại thần đương triều đều có quan hệ với Quý gia. Nếu Quý gia phản đối, nước bọt có thể dìm người ta chết đuối đó.”

Hiên Viên Sam cười vui vẻ, “Đó là chuyện của hoàng huynh, dù sao họ diễn là để Hoàng thượng xem, không phải để Vương gia nhìn.”

Cho nên hắn việc gì phải phân tâm quản nhiều chuyện như vậy, riêng chuyện áo cưới của tiểu Thất phải làm cho thật hoàn mỹ đã khiến hắn phải nghĩ thật lâu rồi.

Lúc này ở trong hoàng cung Hoàng thượng lại rét run một cái, không khỏi ca thán thương mình mệnh khổ. Nghĩ lại, kẻ chuyên làm theo ý mình đó là bào đệ thì thôi, nhưng một đương sự khác lại là cố nhân chi nữ, trừng phạt không được mà mắng cũng không xong.

Lại than, khi nào thì hắn có thể thanh tĩnh đây?

Lúc này Quý thái phi đang tức giận cực độ, nói với vài vị tôn thất trưởng bối, “Tiêu Dục năm đó cùng lắm cũng chỉ là một thị vệ bên người Hoàng thượng, được Hoàng thượng yêu mến mới làm đến chức tướng quân. Vũ phu chi lưu làm sao có thể hết một lần lại một lần kết thân cùng hoàng thất?”

Một tay chỉ hướng Tiêu Lục, “Cả người nữa, cũng không quản muối muối cho tốt, ngay cả lễ nghi cơ bản nhất cũng không biết.”

Tiêu Lục chậm rãi đứng dậy, “Tiêu gia không có tư cách kết thân cùng hoàng thất sao?”

“Một người đã là ngoại lệ, quyết không thể để tái diễn. Không lẽ Tiêu gia đã có quân đội lại muốn hoàng quyền, định đoạt vị sao?”

Tiêu Lục nở nụ cười, “Một khi đã như vậy, ngoại lệ kia hãy để cho tiểu Thất đi.” Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Hiên Viên Cực biến sắc, Linh Chiêu hô, “Tiêu lục?”

Tiêu Lục quay đầu nhìn sang những người đang ngồi trong điện, “Chư vị dường như đã quên, Tiêu Thất là muội muội của ta, cũng là thất tiểu thư Tiêu gia.”

67. Chương 67. Mất Đi

Mất đi

Tiêu Lục mất tích! Từ trong cung đi ra liền không thấy tung tích.

Kỳ An nhìn Trường Khanh, “Không có ai đi theo hần?”

Trường Khanh không ngần đầu đáp, “Hôm qua tỷ tỷ ở lại trong phủ, không tiến cung cùng công tử.”

Kỳ An muốn hỏi lại, rồi bỗng nhiên trầm mặc, lúc này mới ý thức được, bên người Tiêu Lục, ngoài Trường Lan ra thì không còn ai khác.

Trong lòng có chút khổ sở, nàng thủy chung không quên được chuyện của Tiêu Lục, cho nên tới nay cũng chưa hoàn toàn tin tưởng hần.

Nàng tin tưởng y thuật của bản thân sẽ không thể phán đoán sai chuyện sinh tử, huống chi nếu lúc ấy có thể cứu được Tiêu Lục, làm sao Lạc Hoài Lễ có thể không cứu?

Một người mất đi trí nhớ, sao tính cách, tỳ khí và sở thích lại có thể thay đổi như vậy?

Nhưng, hần lại vì nàng mà bỏ qua hôn sự với công chúa, hần nói nàng là muội muội của hần.

Hơi ngần đầu lên, “Trường Khanh, lúc trước, vì sao các người có thể nhanh chóng tiếp nhận ra như vậy?”

Lúc đó nàng cũng lấy cớ mất trí nhớ, mà trên thực tế nàng và tiểu Thất thật sự nhất định cũng có nhiều điểm khác biệt. Vì sao có thể dễ dàng tiếp nhận nàng như thế?

Trường Khanh sững sốt, tựa hồ không nghĩ tới nàng lại hỏi như vậy, một hồi lâu sau mới mở miệng, “Tiểu thư chính là tiểu thư, Trường Khanh biết!”

Như vậy cũng có thể, ca ca chính là ca ca, chẳng qua là nàng không biết mà thôi.

Nàng cầm lấy tay Hiên Viên Sam, có chút vội vàng, “Chúng ta đi tìm hần, nhất định phải tìm được hần!”

Hiên Viên Sam nắm chặt tay nàng, gật đầu.

Cùng lúc, Linh Chiêu cũng đang nhìn bầu trời lãng đãng mây, một hồi sau mới nhẹ giọng hỏi, “Nhị hoàng huynh, huynh nói không tìm thấy hần?”

Hiên Viên Cực cau mày, “Hôm qua hần không hồi phủ, hôm nay cũng không thấy.”

“Nhị hoàng huynh, là bởi vì yêu mến đúng không? Yêu mến nên mới thương tâm?”

Trầm ngâm thật lâu sau, thanh âm Hiên Viên Cực chậm rãi vang lên, “Đương nhiên là bởi yêu mến. Chiêu nhi, sao muội đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

Linh Chiêu chậm rãi nhắm mắt. Hần yêu mến, hần thương tâm, là vì ai?

Nhớ tới hần nói, nàng là muội muội của hần, nhớ tới lúc hần phát tay áo đứng lên, nói như chém đinh chặt sắt.

“Nhị hoàng huynh, chúng ta đi tìm hần đi!”

Hiên Viên Cực bẻ gãy một cành cây, giọng nói đầy tức giận, “Loạn, thật sự là loạn!”

Xoay người đi ra cửa, một bên hô, “Chuẩn bị ngựa!”

“Ta cũng muốn có ca ca như vậy!” Linh Chiêu nhìn bóng dáng hần, thấp giọng nói.

Hiên Viên Cực quay đầu lại, cười khẽ, “Chiêu nhi, muội thực sự muốn ca ca như vậy?”

Linh Chiêu cụp hai mắt xuống, cũng cười, nhưng không nói gì nữa.

Cùng lúc đó, thái tử điện hạ cũng đang cười, “Hoài Lễ, người và Tiêu Lục rất thân thiết, người thấy thế nào?”

Sắc mặt Lạc Hoài Lễ ngưng trọng, đẩy đồng giấy tờ trên bàn sang bên cạnh, “Ta không thể nói rõ, lại cảm thấy việc Tiêu Lục mất đi kỳ ức có chút không thích hợp.”

Mạc Nhược nhẹ gõ mặt bàn, “Ta chỉ là sợ, bất kể thế nào, người bị thương tổn đều là tiểu Thất!”

Thái tử đứng dậy, chậm rãi bước đến bên cửa sổ, ngón tay thon dài xoa lên song cửa sổ, “Tiêu Lục giả giả thật thật, Chiến Liệt hồng y như máu, mối tình thâm thiết với Vương thúc, còn cả chúng ta nữa. Tiểu Thất lựa chọn thế nào đây?”

Phải có giữ có bỏ, tiểu Thất nhất định thương tâm.

Tiêu Lục lại không nghĩ nhiều như vậy, hần đứng trên một đỉnh núi ở ngoài thành, gió thổi trường bào tung bay.

Hần đứng đã một đêm, phảng phất suy nghĩ rất nhiều, lại tựa hồ không nghĩ gì cả.

Cũng không thấy mệt mỏi, có lẽ trước kia hần võ công cao cường, đủ để thân thể hần chống đỡ, không ăn không uống vẫn có thể tỉnh táo lâu như vậy.

Cục hạn của hần là bao lâu? Hần đột nhiên có chút tò mò.

“Lục ca?” lúc Kỳ An và Hiên Viên Sam đuổi tới liền bị cảnh tượng trước mắt dọa cho hết hồn.

Tiêu Lục đứng trên một mỏm đá nhô cao ra ngoài, tay áo phiêu lộng trước gió.

Hiên Viên Sam dừng bước, những người đi theo cũng ngừng lại. Kỳ An chậm rãi đi tới, thật khê khàng kêu lên, “Lục ca!”

Tiêu Lục không quay đầu lại, chỉ ngẩng mặt, nhẹ giọng nói, “Ta vẫn tự hỏi người đầu tiên tìm được ta sẽ là ai!”

“Lục ca!” Kỳ An rớt cục cũng đến gần bên hần, ôm lấy cánh tay hần, kéo kéo, “Ca lại đây một chút!”

Tiêu Lục quay đầu lại, “Ta biết chính là muội, tiểu Thất!”

Hần nắm chặt tay Kỳ An, thanh âm hơi khàn khàn, “Ta biết, người đầu tiên tìm được ta nhất định là muội!”

“Lục ca, ca sao vậy?”

Tiêu Lục lắc đầu, không nói gì.

Kỳ An nhìn sắc mặt Trường Lan đang đứng cách đó không xa, nói, “Lục ca, trở về giải thích cho công chúa một chút là được, tất cả mọi người đều biết ca bởi vì ta mới tức giận như vậy!”

Tiêu Lục hít sâu một hơi, hương cây cỏ thoang thoảng trong không khí, “Tiểu Thất, tình yêu là gì?”

“Lục ca?” sao lại hỏi nàng chuyện này?

Tiêu Lục cũng không thật sự đợi câu trả lời của nàng, nói tiếp, “Trước kia ta vẫn cho là mình biết, nhưng hiện tại lại có chút mờ mịt.”

“Lục ca!” Kỳ An có chút lo lắng, cảm xúc hôm nay của Tiêu Lục có chút khác thường.

Tiêu Lục rất nhanh nở nụ cười, “Nam tử hán đại trượng phu lại cả ngày mông lung trong nhi nữ tình trường, thực làm cho người ta rối rắm.” Nụ cười dần sáng lên, “Chờ qua hôn sự của tiểu Thất ta sẽ tới chỗ quân Tiêu gia, mặc dù không còn võ nghệ nhưng có thể tiếp xúc thì vẫn hơn.”

“Kinh thành này thực làm cho người ta cảm giác bị đè nén!” Hần thở dài một hơi, hai mắt lại sáng lên.

Kỳ An kinh ngạc nhìn, mặt cũng giãn ra thành nụ cười, có lẽ, lúc này mới thật là Tiêu Lục.

Nụ cười của nàng thật sáng ngời, đầu ngón tay Tiêu Lục khẽ nhúc nhích mới biết nàng đang nắm tay mình. Hắn cúi đầu nhìn mười ngón tay trắng trẻo xinh xắn của nàng, trong lòng dần ấm áp.

Kỳ thật mất đi người khác, dù có chút tiếc nuối, nhưng không đến mức khắc cốt ghi tâm. Chỉ cần hai bàn tay này nắm tay hắn thật chặt, không rời không bỏ là hắn cảm thấy an lòng.

Muội muội, muội muội! Trong lòng hắn chậm rãi gọi, mặt cũng dần giãn ra.

“Công tử!” Trường Lan mang tới một chiếc áo choàng, “Trong núi nhiều hơi ẩm, công tử đã ở đây một đêm, nên mặc thêm áo!”

Kỳ An hé miệng cười trộm, rời mắt đi nơi khác.

Tiêu Lục nhận lấy, nhìn nửa ngày mới nói, “Cám ơn Trường Lan!” rồi đem áo vắt trên cánh tay, cũng không mặc lên người.

Trường Lan nhìn thoáng qua rồi cúi đầu lui xuống.

Tiêu Lục nói với Hiên Viên Sam, “Vương gia, ta muốn ở một mình với tiểu Thất một lát, không biết có được không?”

Hiên Viên Sam hơi kinh ngạc, không khỏi nhìn sang tiểu Thất, bốn mắt nhìn nhau, Kỳ An gật gật đầu.

Hiên Viên Sam vung tay lên, cùng mọi người rời đi, chỉ để lại Trường Lan và Trường Khanh. Tiêu Lục nói, “Trường Lan Trường Khanh cũng đi trước đi, lát nữa chúng ta sẽ xuống!”

Trường Khanh đứng bất động, lạnh nhạt trả lời, “Ta phải bảo vệ tiểu thư.”

Kỳ An quan sát sắc mặt Tiêu Lục, lại nhìn Trường Lan đang im lặng, chợt hiểu ra, “Trường Lan, người đi về trước đi, Trường Khanh ở đây là được!”

Mãi đến khi không còn thấy bóng dáng Trường Lan, Tiêu Lục mới thu hồi tầm mắt, “Tiểu Thất, muội để Trường Lan theo bên mình đi!”

Kỳ An sửng sốt, Trường Khanh cũng ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt ngưng trệ.

Tiêu Lục cười cười, “Ta không muốn làm lỡ chuyện chung thân của nàng.”

“Trường Lan thật sự không còn hy vọng sao?”

Tiêu Lục nhìn dãy núi trùng điệp phía xa, “Tiểu Thất, ta thường nghĩ, một người dù không còn trí nhớ, nhưng yêu thích thì vẫn là yêu thích, cho dù không phải là yêu cũng sẽ là tương tự như thế. Nhưng với Trường Lan, ta rõ ràng cảm thấy được ta sẽ không yêu nàng!”

Kỳ An há miệng, cuối cùng cũng không nói gì.

Tiêu Lục nói tiếp, “Tiểu Thất, hẳn muội cũng nghĩ như vậy cho nên mới còn nghi vấn về ta, không phải sao?”

“Lục ca!” Kỳ An gọi, nàng không hoàn toàn vì nguyên nhân này mà còn bởi vì nàng từng bắt mạch cho hắn. Nhưng, đối diện với ánh mắt hắn lúc này, lý do đó làm sao nàng có thể nói ra?

Tiêu Lục tựa hồ cũng không quá để ý, chỉ ảm đạm cười, “Nhưng tiểu Thất, Trường Lan đi học nghệ sáu năm, làm sao biết được trong lúc đó tâm ý ta chưa thay đổi?”

“Sẽ không! Lục công tử sẽ không thay đổi!” Trường Khanh mở miệng, hắn nhìn chăm chăm vào Tiêu Lục, “Tâm ý người Tiêu gia, một khi đã nhận thức rõ thì suốt đời không thay đổi.” Hắn nói kiên quyết, như chém đinh chặt sắt, không hề do dự.

Tiêu Lục liếc mắt nhìn hắn, “Nếu như đã nhận thức rõ tâm ý, đúng là sẽ không thay đổi. Nhưng ta lúc ở cùng với Trường Lan, cùng lắm là mười hai mười ba tuổi, nhỏ như vậy sao có thể phân rõ được tâm ý của mình?”

“Sẽ không! Lục công tử sẽ không!” Trường Khanh đỏ mặt nói.

Tiêu Lục quay mặt lại, nhìn ra xa, “Nhưng hiện tại chân thực sống, cũng là ta!”

Trong phút chốc im lặng không tiếng động.

Dù có vướng bận quá khứ thế nào cũng không thể không nhìn nhận hiện tại.

Hiện tại còn sống, chính là hân!

“Lục ca!” Kỳ An lắc lắc tay hân, “Chúng ta về nhà đi!”

Thanh âm của nàng rất nhẹ nhưng đã không còn giống trước đó.

Tiêu Lục không tự chủ quay đầu lại, bình tĩnh nhìn nàng.

Kỳ An dùng hai tay kéo tay hân, “Ca ca, chúng ta về nhà đi. Sau này nếu không về nhà thì phải báo trước, không thể tự ý bỏ đi sẽ làm chúng ta lo lắng. Còn nữa, ra ngoài phải nhớ mang người theo, ca hiện tại không có võ công, sẽ không an toàn. Tiêu thúc đang định đưa thị vệ trước đây của ca đến đây...”

Nàng nói rất nhiều, nhưng chưa nói xong đã bị Tiêu Lục ôm lấy, ôm thật nhanh, nhanh đến mức nàng không nói tiếp được nữa.

“Tiểu Thất, muội muội! Muội muội, tiểu Thất!” Thanh âm Tiêu Lục hơi khàn, thì thào.

Xa xa, một đoàn người dừng bước, Hiên Viên Cực âm thầm cười, “Xem ra Tiêu Lục đã không sao rồi!”

Thân mình Linh Chiêu giật giật, Hiên Viên Cực giữ chặt nàng, “Chúng ta trở về đi!”

Linh Chiêu nhìn nụ cười nơi khóe miệng người kia, chân không bước nổi, “Nhị hoàng huynh!” nàng chỉ có thể khẽ kêu lên một tiếng.

Hiên Viên Cực nhìn theo ánh mắt nàng, “Hai huynh muội bọn họ chỉ là thể hiện tình cảm mà thôi, quả nhiên là không thể tốt hơn!”

“Hừ!” bên cạnh có người hừ một tiếng.

Hiên Viên Cực trầm nghĩ không tốt, quả nhiên, thanh âm chưa dứt đã có một bóng đỏ bay xẹt qua.

Trường Khanh phát hiện ra có người, nhanh chóng đứng chắn trước mặt hai người, cảnh giác nhìn không trung.

“Ai?”

“Chiến Liệt?” Kỳ An quay đầu, kêu lên.

Biểu tình Chiến Liệt có vẻ hơi cao hứng, Kỳ An nhận ra!

Nàng rời khỏi vòng tay Tiêu Lục, Tiêu Lục lại thuận thế giữ tay nàng lại, Kỳ An cười với hân, “Không sao, đây là Chiến Liệt ở Đào Hoa cốc.”

Chiến Liệt lạnh lùng nhìn hai người nắm tay, mặt bạnh ra.

“Vì sao?” Chiến Liệt hỏi nàng.

“Cái gì?” Kỳ An nghi hoặc.

“Người người nắm tay đã có một Vương gia không biết nói, một tiểu quỷ đáng ghét, giờ lại thêm hân?”

Trông giống như là hài tử bị tranh đồ chơi vậy, Kỳ An bật cười, “Đây là ca ca ta.”

“Ca ca cũng không được!” hai mắt Chiến Liệt đỏ lên, “Cho dù là ca ca cũng không được!”

Hân đi về phía trước vài bước, vươn tay ra, “Kỳ An, buông tay hân ra!”

Tay Tiêu Lục căng thẳng, kéo Kỳ An ra sau, “Nàng không phải là Kỳ An, nàng là Tiêu Thất!”

Chiến Liệt nhìn hân, “Nàng là Kỳ An của ta!” ánh mắt hân lộ vẻ cố chấp quật cường.

“Nàng là muội muội của ta, Tiêu Thất!”

“Được rồi, chúng ta về thôi, bọn Hiên Viên còn đang chờ dưới chân núi!”

Kỳ An ngắt lời, thật sự không ngờ Chiến Liệt lại đối với Tiêu Lục như đối với Lăng nhi.

Chiến Liệt nhanh chóng ôm lấy Kỳ An. Tiêu Lục đã mất võ công, tất nhiên là không ngăn lại được. Trường Khanh vừa bước lên, Chiến Liệt đã một tay ôm Kỳ An, tay kia thì đối chưởng với hắn.

Song chưởng vừa chạm đã lập tức tách ra, Trường Khanh lui lại phía sau vài bước mới đứng vững, còn chưa kịp kinh ngạc đã thất thanh hô, “Tiểu thư!”

Hiên Viên Cực cũng biến sắc mặt, chạy lại, miệng thì hô to, “Ngăn hẳn lại!”

Còn Chiến Liệt, một chưởng đẩy Trường Khanh lại, mang theo Kỳ An phóng lên cao, nhảy xuống sơn cốc.

“Tiểu thư!” Trường Khanh đuổi theo vài bước, đang định nhảy xuống thì bị Tiêu Lục giữ lấy, “Bình tĩnh một chút!”

Trường Khanh nắm chặt bờ đá, tích tắc sau liền xoay người chạy xuống chân núi, võ công của hắn đúng là không đủ để nhảy xuống mà vẫn bình yên vô sự.

Nhưng, Hiên Viên Sam thì có thể.

Hiên Viên Cực chậm rãi thu tay lại, đâm mạnh một quyền vào vách đá.

“Nhị hoàng huynh!” Linh Chiêu tới gần.

Hiên Viên Cực khẽ cắn môi, “Chiến Liệt là do ta đưa tới, nếu như Tiêu Thất có chuyện gì, làm sao bọn họ chịu để yên?”

Chẳng khác nào đưa Tiêu gia quân cùng với Hiên Viên Sam vào thế đối địch.

Tiêu Lục lúc này ngẩng đầu lên, cắn răng nói, “Chuyện của Tiêu gia chúng ta đâu có quan hệ gì tới nhị hoàng tử, ngài tới đây làm gì?”

Linh Chiêu ngăn người, nhẹ giọng nói, “Tiểu Lục?”

Hiên Viên Cực bình tĩnh nhìn thần sắc Tiêu Lục, trong đầu một mực cảm thấy chuyện châm chọc nhất thế gian cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Hắn đứng dậy, sửa sang lại áo choàng, cười nói, “Tiêu Lục, người đừng quên, trong mắt người khác, người và ta có quan hệ rất đặc biệt. Nếu Tiêu Thất xảy ra chuyện, người cũng khó thoát hiềm nghi.”

Lúc này, Kỳ An chỉ cảm thấy cảnh vật vụt qua trước mắt, bên tai gió rít lên từng trận.

“Chiến Liệt!” giọng Kỳ An có chút run rẩy, trái tim nàng sắp nhảy ra ngoài mất rồi.

“Đừng sợ! Có ta ở đây người sẽ không sao!” Chiến Liệt nói lớn bên tai nàng.

Đầu thấy choáng váng, bàn tay bám lấy Chiến Liệt của Kỳ An cũng run lên, “Chiến Liệt, thả ta xuống, ta khó chịu!”

Cúi đầu nhìn, Kỳ An đã nhắm chặt hai mắt, mặt trắng bệch.

Tốc độ của Chiến Liệt liền chậm lại, nhìn quanh bốn phía, bọn họ đã tới sườn của một ngọn núi khác. Hắn thả Kỳ An xuống, xoa xoa huyệt thái dương của nàng, cẩn thận xem xét, “Kỳ An?”

Một hồi lâu sau Kỳ An mới khá hơn một chút, nàng nheo mắt hỏi, “Người làm gì vậy?”

Chiến Liệt cắn môi, có chút oan ức nhìn nàng.

Kỳ An nhắm mắt lại, “Ta đang chờ người trả lời!”

Chiến Liệt ôm cổ nàng, “Kỳ An, ta ôm người đi được không? Như vậy người sẽ vĩnh viễn chỉ là của một mình ta!”

Kỳ An mở mắt ra, nhìn vật áo trước mặt hắn đang phập phồng, “Chiến Liệt, ta chỉ là của chính ta!”

“Không phải!” Chiến Liệt lớn tiếng phản bác, “Người sẽ gả cho Vương gia kia, bọn họ nói, về sau người là người của hắn. Kỳ An, người đừng gả cho hắn, người gả cho ta được không? Như vậy, người sẽ có thể ở cùng ta!”

“Chiến Liệt, có một số việc người không hiểu!”

“Ta không hiểu cái gì?” Chiến Liệt đẩy nàng ra, lực trên tay quá lớn làm Kỳ An ngã ngồi trên mặt đất. Chiến Liệt khấn trương bước lên vài bước, rồi dừng lại, chậm rãi ngồi xổm xuống nhìn nàng.

“Kỳ An, hắn là Vương gia, có rất nhiều người muốn ở cùng hắn, người đến ở với ta được không?”

“Kỳ An, ta sẽ đối tốt với người hơn hắn, cái gì cũng sẽ nghe lời người.”

“Kỳ An, ta biết người không thích hoàng cung, không thích những kẻ rắc rối kia. Ta cũng không thích! Chúng ta cùng nhau rời đi, từ nay về sau, trời cao biển rộng, không cần quan tâm những chuyện này nữa. Kỳ An, được không?”

Hắn nhìn nàng, ánh mắt khẩn cầu mang theo vẻ yếu ớt tinh thuần, dễ dàng làm nàng mềm lòng. Nhưng, tay nàng nắm thật chặt, tựa hồ còn giữ lại độ ấm của một người khác.

“Chiến Liệt, cuộc sống kia đúng là rất tốt đẹp, thực khiến người ta muốn hướng tới. Nhưng ta đã đồng ý người khác, dù có khó khăn khổ cực cỡ nào cũng sẽ không rời bỏ hắn.”

“Thực xin lỗi, ta muốn người sống vui vẻ, mắt có thể nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn, khỏe mạnh tươi cười. Ta mến người, nhưng đó không phải là yêu, loại tình cảm này không thể gánh vác được cuộc sống chung thân. Chờ người gặp được người người thực sự yêu, người sẽ hiểu!”

“Kỳ An, người không phải là ta, làm sao có thể quyết định tâm tình của ta!”

Kỳ An nhìn hắn thật lâu, “Chiến Liệt, người nên hiểu, đây là tình cảm duy nhất mà ta chấp nhận từ người.”

Chiến Liệt cúi đầu, khoe miệng hình thành một đường cong bi thương.

“Nếu ta nhất định thế thì sao?”

Kỳ An đã không thể trả lời, bởi Chiến Liệt đã ra tay như gió điểm huyết nàng.

“Kỳ An, ta không muốn nghe người trả lời. Cảm tình của ta, ta tự mình làm chủ.”

Thật cẩn thận ôm lấy nàng, hắn khẽ hôn lên mái tóc dài của nàng, “Kỳ An, ta chỉ có người, chỉ có người. Người có biết hay không?”

Rồi hắn ôm nàng, từng bước tiêu sái xuống núi.

Chiến Liệt ôm khiến nàng không được tự nhiên, Kỳ An bất hạnh không thể mở miệng, chỉ có thể cố nén khó chịu trong người, nhắm mắt tự thôi miên rằng mình sẽ ngủ được.

Chiến Liệt không biết kiếm ở đâu ra một con ngựa, ôm nàng ngồi lên.

“Kỳ An, chúng ta rời khỏi nơi này, chỉ ta và người!”

Ôm Kỳ An, Chiến Liệt gờ roi phóng ngựa mà đi.

Thực ra hắn không biết sẽ đi đâu. Hắn chỉ nghĩ mang theo nàng rời xa nơi này, rời xa kẻ muốn cướp đoạt người của hắn.

Hắn ôm chặt Kỳ An, như là ôm chặt ấm áp duy nhất trên cuộc đời này.

Không buông tay, tuyệt đối không buông tay.

Giục ngựa chạy như điên đã lâu, Chiến Liệt mới thở ra một hơi, thoáng bình tĩnh một chút.

Cảm giác không thích hợp, trên tay dường như có chút ẩm ướt, hắn cúi đầu, một vệt máu.

“Kỳ An!”

Kỳ An cắn răng, từng cơn đau từ bụng dội lên, toàn thân phát lạnh, nước mắt cũng theo khóe mắt trượt xuống từng giọt.

Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra nên nàng không chú ý tới tình trạng cơ thể.

Uống cho nàng y thuật cao minh, ngay cả những khác thường trong cơ thể mình cũng không nhận ra được.

Nàng biết, nàng đang mất đi hài tử của nàng và hắn.

68. Chương 68. Được Đến

Kỳ An đăm đăm nghĩ.

Mất Sở Sở, nàng có được Lăng nhi;

Mất Trương Sở Du, nàng có được cơ hội sống lại;

Mất Lạc Hoài Lễ, nàng có được Hiên Viên Sam;

Nhưng mất đi hài tử này thì sao?

Nàng sẽ có được cái gì?

“Kỳ An!” Chiến Liệt quỳ gối bên cạnh nàng.

Kỳ An không động đậy, mặc kệ hắn gọi.

“Kỳ An!” Chiến Liệt tựa đầu vào cổ nàng, “Hài tử không sao, người nói gì đi, đừng làm ta sợ được không?”

Hắn bị bộ dáng tái nhợt tuyệt vọng của Kỳ An, dáng vẻ im lặng rơi lệ của Kỳ An dọa cho sợ thật rồi.

Hắn chỉ muốn cùng nàng rời đi, chưa hề nghĩ rằng lại làm tổn thương nàng như vậy.

Hắn biết, nàng rất thích hài tử, cứ nhìn nàng sùng nịnh dung túng tiểu quý kia là biết.

Hắn cũng biết, nếu như hài tử này mất đi, hắn sẽ vĩnh viễn không được Kỳ An tha thứ.

May mắn là khi giải khai huyết đạo cho Kỳ An, hắn liền nhanh chóng dùng kim châm cầm máu, lấy một ít thuốc trong người ra. Hắn tìm đến nhà dân ở gần đó, mặt xám mày tro bưng thuốc cho nàng uống.

Từ đầu tới cuối, Kỳ An vẫn không nói một câu nào với hắn, ngay cả nhìn hắn một cái cũng không.

Trong lòng hắn sợ hãi, lại không dám hỏi nhiều, nhìn nàng uống thuốc xong nằm xuống mới nhờ người đi tìm đại phu đến xem.

Đại phu kia xem xong, mồ hôi ướt đẫm, thở mạnh ra một hơi mới dám quay ra trả lời Chiến Liệt,

“Phụ tử và hài tử đều mạnh khỏe, chỉ là thai vị thay đổi, tốt nhất là không nên để thân thể quá mệt nhọc...”

Có được đáp án mình muốn nghe, Chiến Liệt không kiên nhẫn ngắt lời hắn, “Vậy sao nàng vẫn không nói lời nào?”

Đại phu sững sốt, chọn lọc từ ngữ, “Có thể là do phu nhân quá mệt mỏi chăng?”

“Rầm!” một tiếng, tiếng của một vật nặng bị ném trên mặt đất.

“Đại phu còn không biết sao mà lại hỏi ta? Vậy đại phu có tác dụng gì?” Chiến Liệt phát tay, nhắm mắt nhìn, lẩm bẩm, “Đáng tiếc, ở đây lại không có hoa.” Nếu không, mang ra làm phân bón thì rất tốt.

“Kỳ An! Người nói chuyện với ta được không?”

Chiến Liệt ngồi xổm bên giường, nhẹ nhàng kéo tay nàng. Thanh âm dần dần nghẹn ngào, “Kỳ An như vậy, ta rất sợ!”

Nàng lúc nào cũng rất ôn hòa, cho dù chuyện hắn làm phân bón khiến nàng tức giận, cũng chỉ đánh hắn một chút.

Đau đớn trên người cũng không làm cho người ta khó chịu, ngược lại còn khiến lòng hắn thoải mái vì ít nhất còn biết được nàng đang ở đó.

Nhưng bây giờ, rõ ràng nàng ở ngay đây, ngay bên người hắn, vì sao lại cảm thấy xa xôi như vậy?

“Kỳ An, ta sai rồi, về sau ta không dám nữa, người mở mắt ra nhìn ta đi.”

Mặc kệ Chiến Liệt có nói gì, Kỳ An vẫn nằm im không nhúc nhích.

Lâu sau, tay Chiến Liệt run lên, “Kỳ An, hắn đến, hắn tới đón người về rồi. Người không phải sợ nữa.”

Hắn biết Hiên Viên Sam sẽ tìm đến rất nhanh, nhưng không ngờ rằng lại nhanh như vậy.

Lúc trước, hắn đã biết, cho dù hắn có cướp Kỳ An đi, Kỳ An sẽ tức giận, sẽ khổ sở, nhưng vẫn hiểu cho hắn. Vì thế hắn mới dám ở trước mặt mọi người mang nàng đi, cũng có lòng tin là tương lai nàng sẽ tha thứ hắn.

Nhưng hiện tại, hắn nắm chặt hai tay, hắn không dám liều lĩnh thêm nữa.

Hắn dám để nàng tức giận, để nàng khổ sở nhưng không bằng lòng khiến nàng chán ghét hắn.

Kỳ An rốt cục mở mắt, nhìn hắn.

“Kỳ An!” hắn vui sướng reo lên, nàng không tức giận nữa sao?

“Người đi đi!”

“Kỳ An!” hai mắt nóng nóng, hắn cầm tay nàng “Người đừng đuổi ta đi, về sau ta không dám nữa.”

Thanh âm Kỳ An giống như thở dài, “Còn không đi, kéo không đi được nữa!”

Cảm giác vui sướng tràn ngập, hắn giữ chặt tay nàng, “Kỳ An?”

Kỳ An gật gật đầu, mỗi một nhắm mắt lại, “Đi mau.”

Giác quan sắc bén đã có thể cảm nhận được hắn đang đến, Chiến Liệt hôn nhanh lên má nàng rồi mới rời đi.

Về sau, chỉ cần nàng nói, hắn đều nghe theo.

Chỉ cần nàng còn nói chuyện với hắn, còn cười với hắn.

Hắn vốn cực thông minh, hướng chỉ lại dùng tim mình để đối với Kỳ An, biết nàng vẫn có mình trong lòng, hắn có bao nhiêu thỏa mãn, nhưng hôm nay hắn đã phạm vào giới hạn của nàng, cho nên mới thu lại tất cả cố chấp, nghe lời rời đi.

Cửa bị mở ra, tiếng hô hấp dồn dập vang lên bên tai, một vòng tay ôm ấp quen thuộc.

Cái ôm này, quen thuộc đến mức làm người ta muốn rơi lệ.

Nàng tiến sát vào lòng hắn, tìm một tư thế thoải mái, nước mắt nối nhau chảy ra, chậm rãi ngấm vào áo hắn.

Hiên Viên Sam khấn trương nhìn sắc mặt nàng, ngoài chút tái nhợt buồn ngủ, tựa hồ không có trở ngại gì lớn.

Lo lắng trong lòng lập tức nhẹ đi, lúc này mới phát hiện chân hắn đã mềm nhũn.

Hắn nghiêng người ngồi lên giường, dựa đầu vào tóc nàng, dù từ trước tới giờ vẫn không tin vào thần phật, giờ phút này hắn lại âm thầm cảm tạ.

Nàng còn khỏe mạnh ở trong lòng hắn.

Lại có tiếng bước chân.

“Tiểu thư!” là tiếng Trường Khanh.

Sau đó “Bịch” một tiếng, hai đầu gối Trường Khanh hạ xuống đất, “Tiểu thư, do Trường Khanh học nghệ không tinh mới hại đến tiểu thư, xin tiểu thư trách phạt!”

Hắn cảm thấy cực kỳ thất bại.

Hắn vốn được tuyển ra từ trong quân. Năm đó, lão tướng quân nhìn thấy hắn, tinh tế quan sát hắn thật lâu mới hỏi, “Trường Khanh, nam tử hán đại trượng phu chí tại sa trường, người thiên tư thông minh, lại có chí. Ta có chuyện khác muốn giao phó cho người, người có bằng lòng hay không?”

Hắn quỳ xuống, thanh âm vang dội, “Trường Khanh nguyện ý.”

Dù hắn không biết là chuyện gì, nhưng đã là lời của lão tướng quân, hắn đều nguyện ý nghe.

Lão tướng quân vừa lòng gật đầu, hướng phía sau khoát tay.

Tiêu Vinh bế một tiểu cô nương đi ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, đang ngủ nhưng khóe miệng vẫn như hơi mỉm cười.

Lão tướng quân cười, chỉ vào nàng, “Đây là tiểu nữ của ta.”

Mắt Trường Khanh mở to, có chút hiểu kỳ. Hắn đã biết tướng quân có một tiểu thư rất đáng yêu, nhưng hắn vốn ở ngoài thành nên chưa được nhìn thấy.

Lão tướng quân tiếp tục nói, “Đây là nữ nhi tiểu Thất của ta, là bảo bối ta yêu thương nhất. Trường Khanh, người có bằng lòng trở thành thị vệ bên người nàng, bảo vệ nàng cả đời?”

“Trường Khanh nguyện ý!” Hắn nhớ rõ lúc ấy hắn còn nói nhỏ đi, vì hắn sợ hắn làm tiểu thư thất vọng.

“Tốt!” lão tướng quân xoay người ôm tiểu thư lại, vững vàng đặt vào vòng tay hắn, “Từ hôm nay trở đi, người chính là Tiêu Trường Khanh, ta đem Tiêu Thất giao cho người.”

Lời nhắc nhở đó lần đầu tiên khiến hắn cảm nhận được tầm quan trọng của trách nhiệm.

Cảm giác ấm áp ở tay cũng là lần đầu tiên khiến hắn vui sướng như vậy.

Cho nên vài năm sau học nghệ, hắn và tỷ tỷ cùng nhập môn nhưng võ công của hắn lại cao hơn nàng rất nhiều. Đơn giản vì hắn biết, từ thời khắc trở thành Tiêu Trường Khanh, bảo bối quan trọng nhất Tiêu gia đã được giao phó trong tay hắn. Nhưng hiện giờ hắn lại không đánh lại một chưởng của thiếu niên kia, trở mặt nhìn tiểu thư bị người bắt đi ngay trước mặt.

Làm sao hắn có thể ăn nói với mọi người Tiêu gia, làm sao có thể chấp nhận chính mình? Cho nên, giờ đây hắn chỉ biết quỳ, cúi đầu thật sâu che đi hai mắt ảm đạm.

Kỳ An trong lòng vô cùng uể oải, nhưng người quỳ trên mặt đất kia lại là Trường Khanh a!

Thật lâu sau, nàng ngẩng đầu lên, tựa vào người Hiên Viên Sam, “Trường Khanh, ta hiện tại không thoải mái.”

Chỉ đơn giản một câu, Trường Khanh lập tức đứng lên, vọt đến bên giường, không nói chuyện gì nữa.

Kỳ An hơi cong khóe miệng, “Trường Khanh thật ngoan!”

Nhắm mắt. Thật sự mệt mỏi. Buông lỏng tinh thần, nàng chậm rãi rơi vào giấc ngủ.

“Vương gia, chúng ta hồi phủ chứ?” Kinh Ngũ ở bên cạnh nhắc nhở.

Hiên Viên Sam đảo mắt qua, Kinh Ngũ cúi người, “Bọn Dạ đã ra ngoài, nhưng thân pháp người kia quá nhanh, người của chúng ta không theo kịp.”

Hiên Viên Sam cũng không hỏi lại, nhắc chân lên, định ôm Kỳ An.

Vừa nhắc chân ra đã bị cảnh trước mắt làm cho đau đớn.

“Tiểu thư!” Trường Khanh kinh hô.

Trên váy Kỳ An lộ ra vết máu, nhiễm đỏ cả chân đệm.

Hiên Viên Sam cảm thấy một luồng sát ý nảy lên trong lòng, ngón tay nắm chặt rung lên bần bật. Hắn, rốt cục đã làm gì nàng?

Hiên Viên Sam nhẹ nhàng ôm nàng, thân thể hắn đau đến phát run.

Trở lại Vương phủ. Hồ thái y đã sớm chờ.

Vừa để tay lên mạch Kỳ An, hắn liền đã nhảy dựng lên.

“Tiểu thư sao vậy?” Hiên Viên Sam nhìn chằm chằm Hồ thái y, người mở miệng đương nhiên là Khinh Ngũ.

Hồ thái y không trả lời, chỉ quay đầu hỏi Trường Khanh, “Gần đây nàng bạn chuyện gì?”

Trường Khanh trả lời, “Trước có Lăng nhi thiếu gia không khỏe, rồi chuyện Lạc tướng quân, Quý Vũ và người trong cung, tiểu thư bận tối mắt, sau đó Lục công tử mất tích, hai ngày này tinh thần tiểu thư không tốt.”

Hồ thái y bất mãn trừng mắt nhìn Hiên Viên Sam, hừ một cái, “Khó trách!”

“Rốt cục tiểu thư bị sao vậy?” lúc này là Trường Khanh hỏi.

“Nàng có thai!”

“Vụt!” một cái, Hiên Viên Sam đứng bật dậy, mà cái ghế hắn ngồi, đã vỡ thành mấy mảnh.

“Nhưng, trải qua chuyện này...” Hồ thái y lại hừ hừ.

Trong lòng Hiên Viên Sam chợt lạnh, nghĩ đến máu nhìn thấy lúc trước, chỉ cảm thấy trong miệng đầy mùi huyết tinh.

Trường Khanh quỳ xuống, “Xin thái y cứu tiểu thư và tiểu chủ tử!”

“Tiểu chủ tử nhà ngươi khỏe cả, ta cứu cái gì?” Hồ thái y trừng mắt với hắn.

“Vậy ngươi lúc nãy?” Vừa mới rồi không phải còn hừ hừ sao? Trường Khanh nghĩ.

“Trải qua chuyện này, nhất định phải dưỡng thai cho tốt, không thể để nàng kích động, không để nàng mệt nhọc. Bằng không, tiểu chủ tử của ngươi sẽ không giữ được.”

Quay đầu nhìn Hiên Viên Sam, “Không bảo vệ được tiểu Thất, chúng ta không chấp nhận.”

Hiên Viên Sam không nghe thấy lời hắn.

Hắn chỉ ngơ ngác nhìn Kỳ An trên giường, sau đó từng bước tiến lại. Chạm rãi tựa đầu sát bụng nàng, sau đó nhắm hai mắt lại.

Nơi đó có hài tử của hắn và nàng.

Chạm rãi cong môi, hắn thầm nhủ, “Mẫu hậu, người xem đi, ta đã có thể tử ta yêu và hài tử. Ta, rốt cục cũng có nhà, nhà chân chính của ta!”

Từ nay về sau, hắn không còn cô độc, hắn cũng có nhà.

69. Chương 69- Ngoài Ý Muốn

Ngoài ý muốn

Lúc Kỳ An mở mắt, đèn đã đốt sáng trưng.

Chuyện xảy ra hôm qua tựa hồ như một giấc mộng, tỉnh lại đã ở trong căn phòng quen thuộc.

Ngón tay vừa động mới phát hiện trên tay hơi nặng, vừa quay đầu đã thấy một mái đầu đen nhánh.

Dường như nhận thấy động tĩnh của nàng, Hiên Viên Sam ngẩng đầu lên, nắm tay nàng, ánh mắt lưu chuyển đầy vui mừng.

Nàng nhìn thấy hắn, thiển thiển cười.

Hiên Viên Sam chậm rãi cúi người xuống, ghé mặt sát mặt nàng, cho đến lúc cả hai có thể nghe thấy cả tiếng thở của nhau. Hắn mặt mày như họa, cười tươi khoe miệng, kêu “Kỳ An!”

Rõ ràng không có thanh âm mà lại cảm thấy được lời nói kia tràn đầy vui sướng.

“Kỳ An!” hắn thì thào gọi, nhẹ nhàng nhắm mắt.

“Thực xin lỗi!” nàng nói.

Hiên Viên Sam mở mắt, có chút khó hiểu nhìn nàng.

Kỳ An nâng tay ôm thắt lưng hắn, “Đều tại ta không sớm phát hiện đã có bầu, mới thiếu chút nữa làm hại cục cưng. Tuy nhiên...” sắc mặt nàng đỏ lên, tiếng nói cực nhỏ, “Ta không ngờ rằng mới một lần đã... Hơn nữa, hơn nữa hắn lại không làm ầm ĩ gì cả, làm ta không có cảm giác gì.”

Bàn tay nhẹ nhàng xoa lên bụng nàng, Hiên Viên Sam tươi cười, “Đó là đương nhiên, hắn làm sao làm ầm ĩ phiền tới mẫu thân, hắn là hài tử của ta mà!”

“Chàng cho rằng hắn giờ đã biết đau lòng cho người khác sao?” Kỳ An trừng mắt liếc hắn, cười mắng.

Hiên Viên Sam không nói gì, chỉ ôm nàng.

“Kỳ An, ta sẽ tới chỗ Hoàng thượng xin hôn thư, đợi bọn Tiêu Vinh tới kinh thành, chúng ta sẽ thành thân!”

Kỳ An nhìn hắn “Bọn họ sẽ đồng ý chứ?”

Những người đó, dòng họ hoàng thất, sĩ tộc đại phu. Hiên Viên Sam dù có kinh tài tuyệt đỉnh cũng khó ngăn miệng chúng nhân.

Thân vương chính phi lại là kẻ bị chồng ruồng bỏ, làm sao có thể?

Nụ cười trên mặt Hiên Viên Sam không thay đổi, “Tất cả đã có ta!”

Kỳ An đưa tay giữ mặt hắn, “Chàng nói cho ta nghe đi!”

Nàng không muốn để một mình hắn chịu trách nhiệm. Thêm một người, cho dù không thể giúp đỡ gì, coi như là chia sẻ cũng tốt.

Hiên Viên Sam mím môi, không nói gì.

Kỳ An chăm chú nhìn hắn một hồi, bỗng nhiên nhăn mặt, vỗ vỗ bụng.

“Kỳ An?” Hiên Viên Sam vội vàng xoay người ngồi dậy, mặt biến sắc.

“Ôi ta đau bụng, tâm tình không tốt là đau bụng!” sau đó liếc mắt nhìn Hiên Viên Sam.

Thần sắc trên mặt Hiên Viên Sam thay đổi mấy lần, cuối cùng buồn cười liên cười ha hả, mày kiếm dương lên.

“Bộ dáng vừa rồi của nàng nên gọi Lãng nhi đến xem!”

Kỳ An không thấy có gì không đúng, liền nói khoác không biết ngượng, “Lãng nhi đến xem cũng không có gì ngạc nhiên, chiều nay của hắn cũng là học từ nương hắn là ta!”

Sau một lúc cười đùa, Hiên Viên Sam mới trả lời nàng,

“Hoàng huynh sẽ không gây khó dễ. Những người khác thì nghĩ thế nào cũng mặc kệ, hừ!” Hiên Viên Sam nhướn mày, “Năm nay thiên tai, vùng Giang Hoài mùa màng thất bát!”

Kỳ An mở to hai mắt, “Chàng nói đất phong của chàng thất thu?”

Hiên Viên Sam cười, trong vẻ tươi cười lại ẩn ẩn lạnh lùng, “Cứ báo ba năm thất thu, cần cứu tế một nửa quốc khố, xem những người kia còn có thể kêu gào gì nữa?”

Kỳ An nuốt nước bọt, “Ngay cả Hoàng thượng chàng cũng dám uy hiếp?”

“Ta sao lại đi uy hiếp hoàng huynh, chắc là hoàng huynh dùng lý do này uy hiếp những người đó!”

“Nếu bọn họ vẫn khăng khăng giữ nguyên tắc, không chịu bỏ qua thì sao? Chàng cũng biết, có vài người rất cố chấp, thà chết chứ không chịu khuất phục!” Kỳ An tiếp tục hỏi.

“Nếu quả thật quá phiền toái...” Hiên Viên Sam cười, cầm tay nàng, “Vậy thì bỏ qua đi, chỉ là một Vương gia mà thôi, ai thích làm thì làm.”

Như vậy cũng được sao? Kỳ An nhìn vẻ bình tĩnh thong dong trên mặt hắn, không khỏi nở nụ cười, quả nhiên là cố chấp hơn bình thường.

Tuy nhiên, nàng thích, “Được!” nàng nói.

“Tiểu Thất, người tìm ta?” Hồ thái y hấp tấp chạy tới.

Hiên Viên Sam cực bất mãn trừng mắt nhìn Hồ thái y, uống cho hắn thân làm đại phu, lại là sư phụ người ta, chẳng lẽ không biết phụ nữ có thai cần an tĩnh hay sao? Hắn lớn tiếng như vậy còn không ồn phiền Kỳ An sao?

Kỳ An đáp lời, “Sư phụ!”

Hồ thái y đã đặt tay lên tay nàng, nửa ngày sau mới nói, “Không có gì mà, tiểu Thất người bảo ta tới làm gì?”

Kỳ An cười cười, “Hiên Viên, chàng ra ngoài một lát, ta có chuyện muốn nói với sư phụ.”

Hiên Viên Sam nhíu mày, ngồi yên không động đậy.

“Hiên Viên!” Kỳ An lắc lắc tay hắn.

Hiên Viên Sam giơ tay lên, “Chuyện về thân thể nàng sao? Ta muốn nghe, ta không muốn lo lắng.”

Kỳ An lắc đầu, “Không phải, là việc khác.”

Mắt Hiên Viên Sam hiện lên một chút ảm đạm, nhưng vẫn đi ra ngoài.

“Nói đi, có chuyện gì, sao lại phải bắt hắn tránh mặt?” Hồ thái y vuốt vuốt râu.

Kỳ An dừng một chút, cao giọng gọi, “Trường Khanh!”

“Dạ!” tiếng Trường Khanh vang lên cạnh cửa.

“Ta có việc cần nói với sư phụ.” Kỳ An chỉ nói một câu liền nghe thấy tiếng bước chân Trường Khanh rời đi. Sau một lát, trên nóc nhà có gió thổi qua, rồi lập tức khôi phục yên tĩnh.

Kỳ An lúc này mới cười đáp, “Ta đã tìm được phương pháp điều trị cho Hiên Viên!”

Hiên Viên Sam không biết bọn họ thảo luận chuyện gì, hắn đứng trong sân nghe thấy tiếng ghé dựa đổ xuống đất đánh rầm.

Hắn khẩn trương bước vài bước về phía phòng, lại ngừng lại, nghiêng tai lắng nghe, tựa hồ có tiếng gì khác.

Tuy nhiên, một lát sau lại vang lên thanh âm Hồ thái y, cực kỳ kinh ngạc, “Cái gì?”

Nửa ngày sau, cửa phòng mở ra, Hồ thái y quả thực nhảy từ trong phòng ra, “Không được! Không đồng ý! Lão phu tuyệt đối không đồng ý!”

Hiên Viên Sam mở to hai mắt nhìn, bởi vì Kỳ An còn không đi giày cũng đuổi theo ra, túm lấy tay áo Hồ thái y, lắc lắc, “Sư phụ, người đừng có xúc động như vậy. Sư phụ cần thận nghĩ mà xem, có sư phụ ở đó, ta làm sao có chuyện gì được?”

Mặt Hồ thái y đỏ lên, “Không đồng ý! Kiên quyết không đồng ý!”

Một bên giật áo ra khỏi tay Kỳ An, một bên đi ra ngoài.

Lúc đối diện với Hiên Viên Sam, khí huyết trên mặt lại càng cuộn cuộn dâng trào, chỉ vào mặt Hiên Viên Sam mà mắng, “Lúc trước nhìn thấy đã không vừa mắt, hiện giờ nhìn thấy, hừ hừ, cũng không khá hơn chút nào!”

Hiên Viên Sam sờ sờ mặt, có chút mờ mịt, nhưng phản ứng vẫn rất nhanh, tiến lên ôm lấy Kỳ An, dùng áo dài che chân nàng, liếc mắt nhìn nàng vẻ không đồng ý.

Kỳ An cũng không kịp nói gì với hắn, hai mắt chỉ ngóng theo Hồ thái y ngoài cửa, “Sư phụ, người dùng góc độ người làm y nhìn xem sao!”

“Ta trước tiên vẫn là sư phụ người!” Hồ thái y quát, tức giận chạy ra ngoài.

“Sư phụ!” Kỳ An ở phía sau kêu to, nhìn hắn vẫn đi ra không quay đầu lại, thở dài một tiếng, “Hóa ra có chút tiếc nuối, đúng là cả đời không thể bù lại. Sư phụ, ta chỉ là làm sai một lần, người lại muốn cuộc sống sau này của ta mỗi lần đối mặt đều thấy áy náy!”

Cước bộ Hồ thái y chậm lại.

Kỳ An tiếp tục nói, “Mà thôi, mà thôi, nửa đời trôi qua, tuổi già sẽ nhanh đến. Nhiều nhất là về sau nén giận, ngoan ngoãn phục tùng, coi như là thiếu nợ hắn!”

Hồ thái y cũng từ từ quay lại, đứng trước mặt Kỳ An, râu vẫn còn run run, hiển nhiên là tức giận. Thở hổn hển một hồi, mới quát, “Ai nói ngươi thiếu nợ hắn? Ngươi không thiếu nợ ai hết, ai dám để ngươi oan ức?”

Rồi đẩy cửa đi vào, quay đầu bảo, “Ngươi còn không lại đây từ từ giảng cho lão phu?”

Kỳ An cười, giật nhẹ ống tay áo Hiên Viên Sam, “Để ta xuống!”

Hiên Viên Sam mơ hồ đặt Kỳ An lên giường, lại bị Hồ thái y đuổi ra ngoài.

“Bọn họ làm cái quỷ gì trong đó vậy?” Hiên Viên Sam hỏi Khinh Ngũ.

Khinh Ngũ sờ sờ mũi, quay đầu hỏi Trường Khanh bên cạnh, “Bọn họ làm cái quỷ gì trong đó vậy?”

Trường Khanh liếc hắn một cái, “Tiểu thư đang nói chuyện, Hồ thái y đang nghe!”

Khinh Ngũ nhất thời chết đứng.

Trong lúc đó, Hồ thái y tiếp tục xem mạch Kỳ An, xác nhận rồi lại xác nhận, mới nói, “Ngươi khẳng định không sao?”

Kỳ An cười, vỗ về bụng, “Cục cưng chưa thành hình, sinh chung sẽ không bám vào, lại cùng cốt nhục với hắn, lúc này dẫn sinh chung trong cơ thể hắn ra là tốt nhất.”

Hồ thái y thở dài, “Thân thể ngươi vốn khỏe mạnh, cũng không có gì đáng lo, nhưng trải qua chuyện hôm qua, thai vị sai lệch, có chút hung hiểm.”

Kỳ An lắc đầu, “Không sao. Chúng ta phong bế huyết trên tay, tự nhiên sẽ không ảnh hưởng đến cục cưng.”

“Vậy còn ngươi, dẫn sinh chung sẽ chịu đau đớn toàn tâm, ngươi có thể chịu được, giữ cho lòng thanh tĩnh? Nhất là lúc này ngươi đang mang thai, sẽ yếu đi.”

Kỳ An cúi đầu, trên mặt hiện lên vẻ ảm đạm, “Ta chịu được.”

“Tiểu Thất, người cũng biết, nếu người bị động, chẳng những không dẫn sinh chung ra được mà còn ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng.”

Kỳ An xiết chặt tay, “Sư phụ, ta từng chịu đau thương hơn thế này nhiều, ta đương nhiên chịu được.”

Ánh mắt Hồ thái y ngưng trụ.

Kỳ An nhìn đầu ngón tay đã trắng bệch, “Sư phụ, ta chịu được.”

Nàng đương nhiên chịu được đau đớn, cho dù đau tới khắc cốt, nàng vẫn có thể mỉm cười.

“Hiên Viên Sam, chỉ mong hấn đáng giá để người làm thế!” Tay Hồ thái y chậm rãi chụp lên đầu nàng.

70. Chương 70-nhất Định

Nhất định

Hoàng thượng nhìn phong thư trong tay, nửa ngày sau mới đứng dậy.

Trên tờ giấy chỉ có một câu, “Hôn kỳ của tiểu thư đã tới, trừ Tiêu Quý lưu thủ, chúng tướng thỉnh chỉ hồi kinh, mong Hoàng thượng ân chuẩn.”

Một hồi lâu sau, Hoàng thượng lại đi trở về bên cạnh bàn, cầm lấy bút lông viết một chữ thật to, “Chuẩn!”

Một ngày này, trời trong nắng ấm.

Lăng nhi ngồi trong lòng Kỳ An, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên, “Nương, ở đây có tiểu muội muội sao?”

Kỳ An buồn cười vuốt tóc hấn, “Sao Lăng nhi biết được là tiểu muội muội?”

Lăng nhi cẩn thận sờ một chút, vừa chạm vào lại rút tay rất nhanh, “Lăng nhi muốn có muội muội, nương có thể sinh một muội muội không?”

“Chuyện đó nương không quyết định được.”

“Người có thể quyết định là phụ thân sao?” Lăng nhi chớp chớp mắt, “Phụ thân hiểu rõ nương nhất, nương nói cho phụ thân biết nương muốn sinh một muội muội, phụ thân nhất định sẽ phóng một muội muội vào trong bụng nương. Nương, nương đi nói với phụ thân được không?”

“Lăng nhi!” Kỳ An ôm chặt hấn, lau mồ hôi trên mặt hấn, “Không thể như vậy nha, mặc kệ là đệ đệ hay muội muội đều là con của nương. Lỡ đó là một tiểu đệ, hấn nghe thấy Lăng nhi nói sẽ rất buồn a!”

Lăng nhi nghiêm mặt nửa ngày, cúi đầu đặt tay lên bụng Kỳ An, “Cục cưng đừng buồn nha, ca ca thương người!”

Sau đó, ghé vào tai Kỳ An, nhỏ giọng nói, “Nương, nếu là một đệ đệ, chúng ta về sau lại sinh thêm một muội muội được không?”

Kỳ An hôn nhẹ lên mặt hấn, “Tại sao Lăng nhi lại muốn có muội muội?”

Lăng nhi suy nghĩ hồi lâu mới cố gắng kiềm chân ôm cổ nàng, vỗ vỗ lưng nàng, “Bởi vì nương luôn nhớ tới Sở Sở tỷ tỷ, nên chúng ta muốn có muội muội, sẽ gọi nàng là Hiên Viên Sở Sở. Như vậy, chúng ta không có Sở Sở tỷ tỷ thì sẽ có Sở Sở muội muội, nương sẽ không phải khóc nữa.”

Trong lòng ấm áp, Kỳ An ôm chặt Lăng nhi. Một lâu sau mới buông ra, nhéo nhéo má hấn, “Lăng nhi, nương rất vui. Nhưng Sở Sở tỷ tỷ là Sở Sở tỷ tỷ, muội muội là muội muội, về sau Lăng nhi nhà chúng ta vừa có Sở Sở tỷ tỷ lại có cả muội muội, nhất định sẽ rất hạnh phúc. Nếu Sở Sở tỷ tỷ biết Lăng nhi đem tên nàng cho người khác sẽ nói Lăng nhi không ngoan đó!”

Sở Sở vĩnh viễn chiếm một vị trí bất biến trong lòng nàng, không thể thay thế, cũng không muốn thay thế. Nỗi đau mất đi Sở Sở chính là quá khứ không thể xóa nhòa. Nàng sẽ nhìn thẳng vào, sẽ nhớ tới để càng quý trọng hạnh phúc hiện tại.

Nên nàng nói, “Giờ phút này, người ta yêu nhất chính là tiểu Lãng nhi nhà chúng ta!”

“Lãng nhi sớm biết mà!” Lãng nhi thỏa mãn reo lên. Nương đương nhiên yêu hẳn nhất, hẳn luôn biết mà.

“Tiểu thư!” Quân gia lau mồ hôi chạy tới.

Sắc mặt Trường Khanh biến đổi, hẳn cảm thấy mỗi lần lão quân gia tiến vào với vẻ mặt này, chắc chắn là không có chuyện gì tốt.

“Tiểu thư, Lạc Hoài Lễ tướng quân tới chơi.”

Lạc Hoài Lễ? Mí mắt Trường Khanh giật một cái, không biết vì sao cảm thấy thanh kiếm bên người có chút nóng nảy.

“Hắn có chuyện gì?” Kỳ An quay đầu hỏi. Nếu như việc không quan trọng, thật sự là không muốn gặp hẳn.

Quân gia nhìn Lãng nhi trong lòng nàng, liên tục lau mồ hôi, “Lạc tướng quân nói hẳn muốn gặp Lãng nhi thiếu gia.”

Kỳ An nhìn hài tử một cái, không nói gì.

“Nương?” thấy nàng trầm mặc, Lãng nhi cúi đầu gọi một tiếng.

Kỳ An mím môi, xoa xoa đầu hẳn. Quân gia đứng yên một bên nhìn thần sắc nàng.

Kỳ An thở dài, quay đầu nói, “Để hẳn vào đi!”

Cho dù vợ chồng đã ly hôn, cho dù không muốn Lãng nhi gặp hẳn, nhưng hẳn cũng có quyền thăm hỏi chứ?

Lạc Hoài Lễ đi vào, vẫn còn ặc triều phục, anh khí bức người. Ngay cả Lãng nhi cũng trộm liếc mắt đánh giá vài lần mới lùi lại trong lòng Kỳ An.

“Tiểu Thất!” Lạc Hoài Lễ cười nhìn Kỳ An rồi mới quay sang nhìn Lãng nhi, nụ cười trên mặt trở nên sáng ngời, “Lãng nhi!” hẳn chờ mong nhìn Lãng nhi.

“Lạc thúc thúc!” Lãng nhi kêu một tiếng, quang mang trong mắt hẳn thoáng tối sầm, rồi lại khôi phục rất nhanh, cười lên, “Ngoan!”

Sau đó là lặng im, lặng im khiến người ta khó chịu.

“Lãng nhi!” Lạc Hoài Lễ đến gần vài bước, ngồi xồm xuống, “Ta có thể ôm con một cái không?”

Lãng nhi không động đậy, chỉ không ngừng nhìn hẳn.

Kỳ An đánh giá thần sắc hẳn một chút, hỏi “Người định đi đâu?”

Lạc Hoài Lễ quay đầu, nửa ngày mới nhẹ nhàng cười, trong tiếng cười chứa đựng chua xót, “Tiểu Thất, đúng là nàng hiểu ta.”

Kỳ An không nói gì, hai tay vội vàng vuốt vuốt nếp nhăn trên quần áo Lãng nhi.

Lạc Hoài Lễ cũng không tiếp tục, nói tiếp chỉ thêm đau lòng mà thôi.

Hắn nói nhanh, “Vài vị tướng Tiêu gia lĩnh chỉ huy kinh, trong quân thiếu người, Hoàng thượng điều động người bổ sung, ta cũng ở trong số đó.”

Hỏi kinh? Kỳ An nhìn Trường Khanh, Trường Khanh lại nhìn chăm chăm mặt đất, nghiên cứu mấy con kiến đang bò qua.

Kỳ An day trán, không phải là nguyên nhân nàng vừa nghĩ tới chứ? Quân Tiêu gia là vì hôn lễ của nàng? Nàng vốn nghĩ Tiêu Vinh chỉ chọn vài đại biểu đến thôi, hiện tại xem ra động tĩnh vô cùng lớn đây. Thật đau đầu! Có đôi khi không thể không nói, đám già trẻ kia tùy hứng đúng là làm người ta phát điên. Ai nói

bọn họ cơ trí bình tĩnh, lấy một chọi trăm? Thật sự hoài nghi, không biết quân đội kia dũng mãnh thiện chiến như thế nào, lại trừng mắt nhìn Trường Khanh một cái.

Trường Khanh là ai? Đó chính là người ở bên nàng nhiều nhất, lập tức hiểu ý nàng, “Tiểu thư, hiện giờ cũng không có chiến sự, Tiêu thúc thúc bọn họ rời đi một thời gian cũng không sao. Huống chi, đã có các phó tướng ở lại, nếu mọi chuyện xảy ra đều phải dựa vào bọn Tiêu thúc thúc, hừ, như vậy bọn người kia cũng phải rèn rũa thêm nữa.”

Lạc Hoài Lễ lại nhìn về phía Lãng nhi, nói, “Ta đi, ba tháng sau sẽ về.”

“Sao lại lâu như vậy?” Kỳ An có chút kinh ngạc.

Lạc Hoài Lễ cười cười, “Còn có vài việc muốn làm. Sẽ rất lâu không gặp được, Lãng nhi, có thể ôm ta một cái không?”

Kỳ An cúi đầu, không hỏi vì sao hắn lại rời đi lúc này, cũng không hỏi bằng vào thân phận của hắn, loại chuyện này không cần hắn đích thân làm.

Lạc Hoài Lễ cũng không nói, là hắn tự nguyện xin đi.

Nhìn thê tử mình yêu sâu sắc từng bước một rơi vào vòng tay người khác, hắn không tự tin có thể chịu được nỗi đau xót này.

Lại nhớ tới lúc trước, khi hắn và Long Liên thành thân, tiểu Thất làm sao có thể cười mà nhìn; nghĩ đến lúc hắn ôm Long Liên vào lòng, tiểu Thất trần trọc thế nào. Đúng là không tự mình trải qua sẽ vĩnh viễn không hiểu được.

Trong lòng có chút chua chát, Kỳ An đứng dậy, nói với Lãng nhi, “Lãng nhi ở đây chơi cùng Trường Khanh thúc thúc một lát, nường hơi mệt, nường về phòng trước.”

Lãng nhi nhìn Lạc Hoài Lễ một cái, miệng liền mếu, kéo áo Kỳ An, “Nường, Lãng nhi cùng nường và tiểu bảo bảo đi ngủ!”

Kỳ An giật mình quay đầu đi, “Lãng nhi, ôm thúc thúc một cái được không?”

Lãng nhi nhìn nàng, sụt sịt mũi, đi tới trước mặt Lạc Hoài Lễ.

Lạc Hoài Lễ giang tay ôm hắn, ôm thật chặt, mắt cay cay, có cái gì đang muốn trào ra.

Tiểu hài tử bé bỏng trong lòng đúng là nên được bảo vệ thật tốt, sao hắn lại bỏ lỡ?

“Lãng nhi, Lãng nhi...” hắn gọi, thanh âm dần dần khàn khàn.

Lãng nhi không rên một tiếng, ngoan ngoãn để hắn ôm.

Một hồi lâu sau Lạc Hoài Lễ mới bình tĩnh lại, hôn một cái lên trán Lãng nhi, buông hắn ra, “Lãng nhi, con phải ngoan ngoãn nghe lời nường, ta trở về sẽ tới thăm con.”

Lãng nhi nhìn hắn, đôi mắt to chớp chớp, “Lãng nhi từ trước tới giờ đều rất ngoan, vẫn rất nghe lời nường.”

“Đúng! Lãng nhi đương nhiên rất nghe lời!” Không nghe lời, là hắn. Lạc Hoài Lễ hít sâu một hơi, đứng dậy, “Tiểu Thất, cảm ơn nàng. Ta đi trước!”

“Ân!” Kỳ An cúi đầu lên tiếng.

Lạc Hoài Lễ xoay người sải bước rời đi. Hắn đi rất nhanh, không hề quay đầu lại. Nhưng tấm lưng thẳng và cứng rắn kia lại chứa đựng vài phần hiu quạnh.

Kỳ An không nhìn hắn. Có một số việc, một số người, một khi bỏ qua, sẽ thật sự biến mất.

Lãng nhi là bảo bối của nàng, là bảo bối nàng vượt qua tuyệt vọng bi thương mà có.

Trong cung, hoàng hậu chủ động cầu kiến Hoàng thượng, quả là việc hiếm có.

Hoàng thượng ngồi ngay ngắn trước bàn, hoàng hậu đứng bên cửa sổ.

Nửa ngày, hoàng hậu phá vỡ trầm mặc, tươi cười dịu dàng đoan trang.

“Người điều binh khiển tướng chỉ là để chủ tướng Tiêu gia có thể hồi kinh tham dự hôn lễ Tiêu Thất.”

“Người không than một tiếng, đồng ý hôn thư của Vương gia, áp chế tất cả phản đối.”

“Người thậm chí lấy quốc khố làm vũ khí đánh bại vài vị can gián.”

Hoàng thượng không thay đổi thần sắc, chỉ nói, “Hoàng hậu muốn nói trăm sủng hoàng đệ quá mức rồi?”

Hoàng hậu hơi cong khoe miệng, giống như nàng bao năm qua vẫn vậy, chỉ là lúc này thêm vào ít nhiều mỏi mệt.

Nàng nhìn cung điện liên miên không dứt ngoài cửa sổ, nơi nơi trắng lệt, lại lạnh tới mức làm người ta muốn khóc.

“Thật là quá vất vả!”

Hoàng hậu nói, “Một năm, hai năm, mười năm, hai mươi năm, phải cần bao nhiêu năm để một người có thể hoàn toàn quên đi một người?”

“Người có thể nói cho thần thiếp biết không? Hoàng thượng!”

Hoàng thượng chậm rãi thở ra một hơi, tựa hồ sợ nếu thở nhanh quá sẽ kinh động đến cái gì.

Hắn đều đều nói, “Trẫm không biết hoàng hậu đang nói gì, trẫm làm như vậy là vì hoàng đệ.”

“Vương gia?” hoàng hậu cười cười, “Có lẽ thế!”

Thật lâu sau, hoàng hậu mới nói, “Hôm nay Liên nhi đến chùa Pháp Hoa gọt tóc tu hành.”

Gân xanh trên trán Hoàng thượng nổi lên, không nói gì.

Hoàng hậu không nhìn hắn, trên thực tế nếu nàng có nhìn cũng không nhìn ra cái gì.

Hắn vui, hắn buồn, từ trước tới giờ vẫn không chân thật thể hiện trước mặt nàng. Cái hắn cho nàng nhìn là để vương vui, để vương buồn.

Nàng nói, “Người thiếu Long gia!”

Hoàng thượng không phản bác.

Hoàng hậu cười, “Người hiện tại nên biết, nếu như là nàng, sẽ phản ứng thế nào chứ?”

Hai mắt nhắm lại, giấu đi tất cả cảm xúc.

Biết rõ Lạc Hoài Lễ và Tiêu Thất tình thâm ý trọng, lại vẫn đồng ý nàng tứ hôn cho Long Liên.

Bằng vào sự bảo vệ hắn giành cho Tiêu Thất, lại có thể đồng ý việc tứ hôn này, lúc ấy nàng cảm kích hắn quan tâm tới Long gia, cũng mừng thầm, có phải nàng đã bắt đầu có một vị trí nhỏ nhoi trong lòng hắn?

Sau đó, biến cố liên tiếp làm người ta không kịp trở tay.

Cho đến hôm nay, Liên nhi không chỗ dung thân, nàng mới biết được, hóa ra từ đầu tới cuối nàng vẫn không thắng được người kia.

Hắn chẳng qua là muốn nhìn xem nữ nhân của nàng, nếu gặp người cùng chung chồng thì sẽ lựa chọn thế nào nhằm suy đoán nguyên nhân năm đó nàng nhất quyết không gả cho hắn.

Nàng cũng mới biết được, cho dù là Liên nhi không phạm vào chuyện này, hắn cũng tuyệt đối không làm nữ nhi của nàng ta bị ủy khuất. Kết cục của Liên nhi cũng không chắc sẽ tốt hơn bây giờ.

Đây là quân vương, đem hạnh phúc cả đời người khác ra đùa bỡn, chỉ để giải tỏa nghi hoặc năm đó, lạnh lùng đến mức này, tàn nhẫn đến độ này!

Nhưng cũng có thể chỉ vì nữ nhi nàng ta phong quang xuất giá mà hưng sư động chúng; cũng có thể không để ý danh dự hoàng tộc, chỉ cần nữ nhi của nàng được hạnh phúc.

Cũng là quân vương này, có thể tùy hứng đến vậy, si tình tới vậy!

Nam tử nhà Hiên Viên, dòng họ tôn quý nhất hoàng triều, hóa ra không chỉ đại biểu cho quyền thế và đấu tranh, lạnh lùng sát trạch, còn đại biểu cho thâm tình cố chấp của thế gian.

Chỉ là, liệu có gặp được nữ tử khiến bọn họ chấp nhất không mà thôi.

Lúc hoàng hậu chậm rãi đi ra ngoài, Hoàng thượng mới mở miệng, không một từ dư thừa, “Hoàng hậu, Quý thị giao cho người.”

Hoàng hậu ngừng bước.

Hoàng thượng gõ gõ tay lên bàn, “Nữ tử Quý thị, người xem xem có chỗ nào thích hợp, tác chủ hôn phối đi! Lâu nay thời tiết đẹp, nếu như hôn sự quá xa, cũng nên sớm lên đường.”

Nâng lên một sấp thẻ tre thật dày, “Chọn người ở trong này là tốt rồi.”

Người mà hoàng đế hắt hủi mình lựa chọn, hẳn là nhân vật trăm dặm mới tìm được một, cũng không bôi nhọ mặt mũi Quý thị gia tộc.

Nụ cười trên môi Hoàng thượng dường như sâu hơn một chút.

71. Chương 71-72

Dạ vũ

Bỗng nhiên, Kỳ An mở mắt.

Đêm thực an tĩnh, trong bóng tối không một tiếng động.

“Chiến Liệt?” Kỳ An gọi một câu.

Không có tiếng đáp, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng chó sủa xa xa.

Kỳ An nhắm mắt lại, không thèm nói gì nữa.

Chiến Liệt xoay người nhảy xuống, tay áo bay bay, không gây một tiếng động.

Dưới ánh trăng, hắn từng bước đến gần giường, sau đó ngồi xổm xuống, có thể cảm giác được Kỳ An đang lo lắng, lại không dám tới gần.

“Vương gia?” Phượng Định tiến lên từng bước, nhìn sắc mặt vương gia.

Hiên Viên Sam khoát tay bảo không cần tiến lên. Nhìn rõ thân hình người kia, căng thẳng trong hắn mới tiêu trừ, nếu là hắn ta thì sẽ không thương tổn Kỳ An.

Tiếng gọi mềm nhẹ của Kỳ An hắn cũng nghe thấy rõ ràng.

Đứng trong sân nửa ngày, hắn xoay người rời đi, lúc gần đi ra lệnh cho Khinh Ngũ, “Lúc hắn đi nhớ tiếp đón cẩn thận cho ta!”

Dám thương nữ nhân của hắn sẽ phải trả giá.

Hắn đã đồng ý không động đến tính mạng hắn, mà dám người Phượng Định cũng không thể lấy đi mạng hắn mà không kinh động Kỳ An, nhưng vũ lực cũng không thể không có.

Nhất là, nửa đêm còn dám tới phòng Vương phi tương lai của hắn?

Nếu như không phải là Chiến Liệt “ngây thơ không hiểu thế sự”, Hiên Viên Sam lạnh lùng nghĩ, hẳn sẽ làm cho hắn có đến mà không có về.

Vương phủ mười tám vệ kiếm trận đã nhiều năm chưa được thực chiến.

“Nếu ta không cần quan tâm cái gì, khi đó đưa người đi thì sao?”

“Nếu chúng ta đi rồi, ta lại không cho người quay lại thì sao?”

“Nếu như ta cướp tất cả những người muốn người, làm thành phân bón thì sao?”

Chiến Liệt ghé vào giường nói, như là nói cho mình nghe, cũng như là nói cho nàng nghe.

Kỳ An nhắm mắt lại, hô hấp vững vàng tựa như đã ngủ.

Chiến Liệt mở bàn tay ra, dưới ánh trăng vẫn có thể nhìn thấy hình dáng ngón tay thon dài.

Chậm rãi nắm lại mở ra, hắn nói, “Nếu ta bắt được sẽ không buông tay thì sao?”

Tay chậm rãi hạ xuống, đặt lên giường, hắn nói, “Kỳ An, nếu như ta làm vậy, người sẽ thế nào?”

“Sẽ thế nào?”

Trong bóng tối không nhìn thấy vẻ mặt hắn, chỉ nghe hắn không ngừng hỏi.

“Sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho người!” tiếng Kỳ An vang lên, nhàn nhạt không chút tức giận.

Ánh mắt Chiến Liệt buồn bã, khóe miệng cong lên thành một nụ cười tự giễu. Quả nhiên như thế!

“Nhưng ta vẫn hy vọng người sống thật tốt, giống như bộ dáng ta kỳ vọng trước kia, tiên y nộ mã, tư thế oai hùng, bừng bừng phấn chấn, một nữ tử lan chất tuệ tâm.”

Kỳ An nghiêng đầu nhìn thân ảnh hắn ghé vào giường, đáy lòng có cả giác chua chát.

Nhìn hắn, nàng lại nhớ tới quá khứ, mặt ngoài kiên cường độc lập cũng không giấu được khát vọng yên ổn ấm áp tận đáy lòng. Rõ ràng là miệng cười lại vẫn có thể thấy trong đáy mắt có chút yếu ớt.

“Chiến Liệt, người hãy sống tốt, sống hạnh phúc.”

Chiến Liệt nhắm mắt, xiết chặt nắm tay, “Vậy Kỳ An, Kỳ An muốn đi đâu?”

“Mỗi người đều có nhà của riêng mình, ta không muốn đi đâu cả, chỉ muốn ở nhà mình thôi.”

“Trong nhà Kỳ An, không thể có ta sao?”

“Đương nhiên có thể, nếu như người đồng ý, ta sẽ yêu thương chăm sóc người như tỷ tỷ ruột.”

Chiến Liệt cúi đầu cười rộ lên, “Nhưng, Kỳ An, ta đã là đệ đệ của người khác, ta không muốn làm đệ đệ của người nữa.”

Lại một lúc lâu, thanh âm Chiến Liệt vang lên, “Vì sao không thể là ta?”

Trả lời hắn, chỉ là im lặng.

“Vì sao không thể? Kỳ An, lấy vị trí một nữ nhân, nói cho ta biết!”

“Kỳ An, ta muốn biết.”

Kỳ An vẫn không nói gì, Chiến Liệt nắm tay, ngẩng đầu lên, “Kỳ An, người mến ta đúng không?”

Nàng cùng hắn ngắm hoa đào, nấu cơm cho hắn, nàng mắng hắn đánh hắn, đau lòng vì hắn, hắn nghĩ, đây chính là yêu thích.

“Kỳ An, ta mến người, người cũng mến ta chứ?”

“Thích, ta thích!” Kỳ An rốt cục mở miệng, hơi thở dài, “Ta thích thiếu niên trong sáng trong rừng đào, thích cặp mắt trong trẻo hồn nhiên kia, thích hắn gọi ta là Kỳ An, tin tưởng ta, làm nũng ta, ngay cả khi hắn bắt người làm phân bón có nguyên nhân hợp tình hợp lý, đều khiến ta cảm thấy hắn đáng yêu.”

Chiến Liệt cúi đầu, khàn khàn hỏi, “Vậy vì sao người không thể lựa chọn hắn?”

Kỳ An nhìn đỉnh màn, “Ta thích, nhưng lại không đủ để yêu. Có lẽ cũng có đôi lúc, nhưng cho dù là yêu, cũng không đủ để trao gửi trọn đời. Ta là một nữ tử ích kỷ, mỗi một lần ra quyết định đều cân nhắc liệu có bị thương tổn hay không. Nhưng lúc nhìn thấy hần, ta lại không sợ hãi, ta biết tuy rằng hần hành vi cổ quái nhưng lại thật thà hơn ai hết. Cho nên ta tin tưởng thiếu niên trong Đào Hoa cốc kia sẽ không gạt ta, khi dễ ta. Cũng có lẽ, lúc đó ta đã hạ quyết tâm, không cần phải hồi báo, không có kỳ vọng, cũng sẽ không thất vọng thương tâm.”

“Nhưng,” nàng hít sâu một hơi, “Những ưa thích và an tâm này còn chưa kịp lớn lên thành tình yêu, ta đã rơi vào thâm tình của một người khác. Hần sẽ không giơ tay lên mà thề yêu ta, bảo vệ ta, chỉ dùng hành động thực tế để bao dung ta. Cho dù ta thiên tính lạnh bạc, hần cũng dùng ngọn lửa của mình để từ từ sưởi ấm.”

“Cho nên, Chiến Liệt người xem, người thích hợp sẽ không tới sớm một bước, cũng không muộn một bước, gặp nhau đúng lúc mới chân chính thuộc về nhau.”

Chiến Liệt đứng dậy, đi vài bước lại dừng lại, quay lưng về phía nàng hít sâu một hơi, “Tiêu Thất, người sắp gả cho hần, người hãy bảo trọng. Kỳ An vĩnh viễn là Kỳ An của một mình ta. Từ nay về sau, với ta mà nói, người chính là Tiêu Thất.”

Phảng phất như đột nhiên trưởng thành, thanh âm thanh nhã của hần đã mất đi, trở nên trầm thấp hữu lực.

Kỳ An cười cười, “Như vậy cũng tốt, Chiến Liệt!”

Chiến Liệt như vậy mới chân chính là Đào Hoa công tử cười tủm tỉm mà giết người, có đủ năng lực tự bảo vệ mình.

Chiến Liệt như vậy, nàng cũng không cần vướng bận nữa.

Chiến Liệt dừng một chút rồi đi ra ngoài.

Hần đã không còn gì nữa, không có nàng, hần chỉ còn lại ca ca. Chỉ có ca ca, cho dù có một ngày không thích không yêu hần nữa, cũng không thể thoát khỏi thân phận ca ca hần.

Không còn người vừa rơi nước mắt vừa đánh hần, cũng không có người vừa thở dài vừa mỉm cười nấu cơm chải đầu cho hần, cũng sẽ không có người nào chịu đau đớn toàn tâm mà vẫn mỉm cười trị thương cho hần nữa.

Không còn người vì hần mà làm những chuyện đó nữa, nên hần chỉ có thể tự mình lớn lên.

Hần kỳ thật vẫn không nói cho nàng biết, hần không phải là thiếu niên không hiểu thế sự, hần là nam nhân trưởng thành. Thiếu niên trong sáng không nhiễm bụi trần trong mắt nàng, chẳng qua bởi vì nàng thích cho nên hần nguyện ý bày ra trước mặt nàng mà thôi.

Hần cũng không nói cho nàng hần từ lúc nào đã biết hần và nàng sẽ không chung đường, chỉ là hần không muốn buông tay cho nên giả vờ như không biết.

Nhưng mọi chuyện trên đời, làm sao có thể nói rõ ràng trong một ngày?

Kỳ An, đến ngày nào đó, người phải nhớ kỹ, người đã nói đến ta. Cho dù vĩnh viễn không tha thứ ta cũng vẫn mến ta.

Ra cửa phòng liền cảm nhận hơi gió sắc bén, Chiến Liệt không ngẩng đầu, phi thân nghênh đón.

Phượng Định và Trường Khanh cũng phi thân đến, không thấy có gì không đúng, là do người kia xâm nhập trước, không đúng sao?

Đào Hoa công tử trong truyền thuyết là một tay ám khí xuất thần nhập hóa, đào hoa đầy trời, tuyệt mỹ xa hoa, đoạt mệnh trong tích tắc.

Trong mắt Trường Khanh và Phượng Định, đóa đóa hoa đào đang bay xuống kia đều mang theo sát ý sắc bén, không dám có chút lơ là.

“Vương gia?” Khinh Ngưu đứng xa xa nhìn, “Có cần thêm viện trợ không?”

Hiên Viên Sam chấp tay sau lưng, lắc lắc đầu.

Cho dù là Chiến Liệt, gặp Trường Khanh và Phượng Định liên thủ cũng sẽ phải mệt nhọc.

Trường Khanh vung kiếm đâm thẳng vào xương vai hấn, Chiến Liệt hừ lạnh văng kiếm hấn ra, lão đảo lui về phía sau vài bước.

Ánh mắt Phượng Định chợt lóe, đao ảnh bay tới.

“Bang!” một tiếng, thanh âm kim loại va chạm, là Trường Khanh chặn đao, hấn nhìn Chiến Liệt, “Người đi đi!”

Chiến Liệt giữ vai, không động đậy.

Trường Khanh rút kiếm về, “Người làm tiểu thư đổ máu, đây là ta trả lại cho nàng.”

Kỳ An đứng sau cửa, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống.

Bởi vì hoa đào đầy trời kia giống như nước mắt rơi xuống, lả tả rơi rụng.

Cửa bị người nhẹ nhàng đẩy ra, nàng rơi vào một cái ôm ấm áp.

Hiên Viên Sam ôm lấy nàng, cẩn thận đặt nàng lên giường, lại đắp chăn lên mới nhẹ nhàng lau đi nước mắt nàng.

Nàng nhìn hấn, muốn nói gì đó. Hấn lại cúi đầu xuống, in trên môi nàng, trần trọc mút vào, ôn nhu say lòng người.

Hấn tiến gần sát tai nàng, “Ta biết, hấn đến để nói tạm biệt.”

Bởi vì hiểu, cho nên tin tưởng, nàng không cần phải nói gì cả.

“Tiểu thư, người nói cưới ngựa xuất giá được không? Hấn là đủ uy phong!” Tiêu Phú đề nghị.

“Không được!” Đề nghị này bị từ chối tức khắc, Tiêu Hoa vỗ bàn, “Tân nương đều ngồi kiệu hoa, tiểu thư cưới ngựa còn không bị chê cười sao? Hay là chúng ta làm kiệu hoa thật đẹp, kêu bọn tiểu bối hái hoa tươi toàn thành đến gắn lên, nhất định rất đẹp!”

“Quá tục khí, cũng không phải cầu phúc Hoa thần nương nương...” lại bị phản đối.

Kỳ An mở to hai mắt ra nhìn, nói xen vào, “Các vị thúc thúc, không cần phức tạp vậy chứ? Hiên Viên đã chuẩn bị kiệu hoa rồi, hấn là không kém quá đâu.”

“Không được!” mấy vị tướng quân nhất tề quát, đây là lần đầu tiên họ nhất trí ý kiến từ lúc bắt đầu thảo luận về hôn sự của nàng đến giờ.

Kỳ An ngậm miệng, lặng lẽ sờ bụng. Không được thì không được, lớn tiếng như vậy làm gì, dọa cục cưng rồi!

Tiêu Hoa nhảy dựng lên, “Tiểu thư thành thân, sao có thể qua loa như vậy!”

“Đúng!” Tiêu Phú tiếp lời, “Tiểu thư nhà ta nhất định phải phong phong quang quang xuất giá, làm tân nương xinh đẹp nhất trên đời này!”

“Bốp!”, đầu hấn đã bị đập, “Oa!” Tiêu Hoa quay lại, “Lão đại, sao người lại đánh ta?”

“Không đánh người thì đánh ai?” Tiêu Vinh tức giận quát, “Tiểu thư người có lúc nào không phải là tiểu thư xinh đẹp nhất trên đời này? Lời nên nói thì không nói, không đáng bị đánh sao?”

Kỳ An buồn cười lắc đầu.

Trường Khanh hoắc mắt đứng dậy, “Các vị thúc thúc cứ chậm rãi thảo luận, tiểu thư muốn đi tản bộ.”

Tiêu Vinh liên tục gật đầu, “Tản bộ đi, tản bộ đi, hôm nay đi nhiều một chút, ngày mai mới có tinh thần.”

Trường Khanh kéo Kỳ An đi được vài bước đã nghe sau lưng nổi lên tiếng thảo luận sôi nổi.

Kỳ An thực muốn thở dài, hôm nay tản bộ và tinh thần ngày mai hình như không có gì liên quan?

Đi một lúc, Kỳ An mới cười nhìn Trường Khanh, “Hôm nay hình như tâm tình Trường Khanh rất tốt?”

“Ân! Nhóm thúc thúc tâm tình cũng tốt lắm!” Trường Khanh đáp.

Kỳ An chậm rãi bước đi, cảm thấy ánh mặt trời hôm nay ôn nhu lạ thường.

Vì nghi thức ngày mai, nàng đã rời đến ở nhà cũ của Tiêu Lục, hiện giờ đi dạo ngắm nghía một chút, thấy tuy rằng có nhỏ hơn so với vương phủ nhưng cũng có thi vị riêng.

“Tiểu thư nhất định sẽ hạnh phúc!” Trường Khanh sau lưng khẽ nói một câu.

“Đúng vậy, nhất định sẽ hạnh phúc.” Kỳ An ngẩng đầu, trong gió có hương hoa thoang thoảng.

“Tiểu Thất, Lục ca không có gì cho muội, nghe nói phàm là nữ tử xuất giá đều có mẫu thân cầu tống tử phù. Đây là Lục ca cầu cho muội, muội hãy mang theo.”

Tiêu Lục đặt một lá bùa vào tay nàng, đè chặt lại.

“Lục ca?” Kỳ An ngây ngốc nhìn hẩn, hẩn, một đại nam nhân lại chạy tới Tống tử Quan Âm kia xin Tống tử phù?

Tiêu Lục né tránh ánh mắt nàng, bên tai hơi hồng lên, hắng giọng một tiếng, “Ta đi lúc sớm!”, ngụ ý nói lúc ấy ít người.

Kỳ An nhin cười, cúi thấp đầu một hồi lâu mới nói, “Cám ơn, ca ca!”

Tiêu Lục chớp mắt, cố gắng không để ý cảm giác khó chịu trong lòng.

“Còn đây là ta lấy ở chỗ Chiến Liệt. Nghe nói bột nước yên chi của Đào Hoa cốc rất tươi đẹp, sắc thái vô cùng tốt, tiểu Thất muội xem có thích không?”

Kỳ An nhìn hẩn, gật đầu thật mạnh, “Thích, muội rất thích.”

Mắt hơi hồng hồng, cảm thấy trong lòng tràn ra vui sướng.

Thân là ca ca, có thể cẩn thận đến thế này đã là đủ.

Tiêu Lục bỗng nhiên đứng lên, ôm nàng.

“Lục ca?” Kỳ An hơi hơi ngửa đầu, muốn nhìn mặt hẩn.

Tiêu Lục đè đầu nàng lại, “Tiểu Thất, để ca ca ôm một cái.”

Kỳ An không hề động, an tĩnh dựa vào ngực hẩn.

“Tiểu Thất, làm sao bây giờ? Muội còn chưa xuất giá mà ta đã thấy không nữa rồi. Ngày mai, sẽ giao muội cho một người hoàn toàn khác, từ nay về sau Tiêu gia tiểu Thất sẽ biến thành Hiên Viên gia tước phụ. Sau khi muội thành thân ta cũng rời đi cùng Tiêu Vinh, về sau muội nhất định phải bảo trọng. Ca ca không ở đây, muội phải chăm sóc mình thật tốt. Có chuyện gì thì nhất định phải tới tìm ta, cho dù gả đi rồi thì muội cũng vĩnh viễn là muội muội ta yêu quý nhất.”

“Được!” thanh âm Kỳ An nghèn nghẹn.

Tiêu Lục buông nàng ra. Muội muội phải lập gia đình rồi, Tiêu Lục cười rộ lên, trên mặt hẩn lộ vẻ ôn nhuận hiếm thấy, cho nên không nỡ cũng phải buông ra

Thành thân

Lúc này đây, không còn là mệnh của phụ mẫu, cho nên dù có sai lầm cũng không thể thoái thác;

Lúc này đây, không còn là hoàng chỉ tứ hôn, cho nên thiếu đi chút lễ nghi tôn quý, nhưng lại hơn vài phần ấm áp bình thân;

Trước mắt một mảnh đỏ rực, Kỳ An an tĩnh ngồi.

Đợi hần đến, cũng là đợi khát vọng hai kiếp người của nàng: một mái nhà.

Trường Lan giúp nàng bước ra ngoài.

Đi ra khỏi khuê phòng, qua đình viện dài thật dài, cũng là đi qua quá khứ.

Trong đại sảnh, Tiêu Lục ngồi trên ghế chủ vị. Cha mẹ mất, trưởng huynh không còn, hần là thân nhân duy nhất của tiểu Thất, cũng là đường lui duy nhất của nàng. Lặng lẽ xiết chặt bàn tay nhìn muội muội đang đi tới.

Lặng yên khẩn trương còn có Hiên Viên Sam. Mặt ngoài vẫn đậm phong thanh cũng không giấu được hai tay ướt mồ hôi dưới áo.

Hần từng trải qua vô số chuyện, trong hoàng cung cũng nhìn cảnh giết người không thấy máu thành quen, sau khi lớn lên, làm vương, có đất phong, đối mặt với bao chuyện khó khăn, vất vả có, phiền lòng có, nhưng hần chưa từng khẩn trương bao giờ.

Nhưng hôm nay, hần khẩn trương tới mức như không bước đi được.

“Mạc Nhược, người nói lúc này có phải là điểm đến cuối cùng của tiểu Thất?” Thái tử nhìn vương thúc ngọc thụ lâm phong đứng trong đám người, nhàn nhạt hỏi một câu.

Mạc Nhược cười khê, tao nhã thay đổi tư thế, “Lúc này nếu như lại là sai lầm thì để ta cưới nàng thôi!”

Thái tử liếc hần một cái, “Hần sẽ đợi đất lên liều mạng với người!”

Mạc Nhược gãi đầu, mắt cũng không chớp, “Ta cầu còn không được!”

Đại sảnh ồn ào sau khi Kỳ An tiến vào thì đột nhiên tĩnh lại.

Gả y đỏ thắm, dáng người mềm mại thướt tha, lúc bước đi uyển chuyển duyên dáng.

Thái tử ngấm nhìn, đột nhiên cong khóe miệng.

Tiểu Thất tươi cười sáng lạn, người trước mặt bị nụ cười của nàng hấp dẫn. Không nén được khẩn trương trong lòng, cơ hồ ngay lúc Kỳ An bước vào, Hiên Viên Sam đã bước tới phía nàng.

Muốn giữ nàng trong tay mới có cảm giác hạnh phúc này chân thật.

Kỳ An sau khi giật mình thì không nhận được hé miệng cười khê. Nam nhân kia, từ trước tới giờ luôn lạnh lùng, lại đỏ mồ hôi ướt cả tay.

Không có cao đường, Kỳ An chỉ xoay người hành lễ với Tiêu Lục, Hiên Viên Sam cũng cúi người thật sâu. Cảm tạ người Tiêu gia lúc không có hần đã chăm sóc nàng thành một nữ tử tinh tế sâu sắc như vậy;

Đợi Kỳ An xoay người lại, Tiêu Vinh cùng chúng tướng đã quỳ xuống làm Kỳ An sợ tới mức chân mềm nhũn, nếu không có Hiên Viên Sam nhanh tay đỡ lại, phỏng chừng nàng cũng đã quỳ xuống.

Động tác này của nàng cũng khiến Hiên Viên Sam toát mồ hôi, cứ theo tư thế kia, nàng mà quỳ sụp xuống chắc cũng sẽ làm hài tử trong bụng chóng mặt mất.

Mọi người quỳ quay người về hướng bắc.

Tiêu Vinh sau khi quỳ xuống, chưa nói gì đã “thùng thùng thùng” khấu đầu ba cái, mới cao giọng, “Tướng quân, phu nhân, trước kia không tính, tiểu thư hiện giờ mới là chân chính lấy chồng. Xin tướng quân yên tâm, A Vinh sẽ bảo vệ tốt cho tiểu thư.”

Tay vừa nhắc, mọi người lại đồng loạt đứng dậy, động tác đơn giản gọn gàng không có chút lộn xộn.

“Tiểu thư!” Tiêu Vinh hơi cúi người, “Chúng ta tiễn tiểu thư!”

Kỳ An nghĩ hần nói tiễn, là tiễn nàng ra cửa. Nàng lại không biết lại là tiễn thế này.

Nàng ngồi trong kiệu, thật vất vả mới không khóc thành tiếng. Nàng ngồi rất vững vàng, giống như ngồi trên mặt đất vậy, bởi vì kiệu phu của nàng chính là tứ đại tướng lĩnh đi theo Tiêu Dục lúc trước.

Ngoại trừ Tiêu Quý được thay thế bởi Trường Khanh, không thiếu một ai.

Tiêu Vinh, Tiêu Phú, Tiêu Hoa, Tiêu Trường Khanh, không hề nhìn nhau, động tác lại cực kỳ ăn ý.

Bằng vào tu vi của bọn họ, cho dù có nâng một cỗ kiệu trên đường núi cũng như giẫm trên đất bằng, huống chi trong kiệu chính là tiểu thư của bọn họ.

Giờ này khắc này bọn họ không phải là tướng quân danh chấn một phương, bọn họ chỉ là những thiếu niên bên người lão tướng quân năm đó.

Lão tướng quân không còn, bọn họ tiếp tục che chở tiểu thư, tiễn tiểu thư trên đường về nhà chồng.

Trong mắt Tiêu Vinh có lệ quang nhưng không hề khóc. Hắn là đang nhớ tới năm đó, tướng quân từ chiến trường trở về, để nguyên áo giáp tới hôn nhẹ lên gương mặt tiểu nữ nhân đang ngủ say rồi mới đi tắm rửa thay quần áo.

Lại nhớ tới vị tướng quân luôn bình tĩnh, lâm nguy mà không loạn nhưng gặp khi tiểu thư oa oa khóc lớn thì lại sợ tới mức tay chân luống cuống, không ngừng dỗ dành, “Tiểu Thất, tiểu Thất à, con muốn gì thì nói đi, cha sẽ nghe lời con, con đừng khóc nữa!”

Nếu dỗ không được thì sẽ lau mồ hôi trên trán, quay đầu quát, “A Vinh, mau đưa sáu tên tiểu tử thối kia lại đây, nói rằng muội muội đang khóc.”

Sau đó một lát, sáu công tử sẽ người cầm thương người mang kiếm từ sáu nơi chạy lại.

Sau một trận rối loạn, tiểu thư sụt sịt mũi, ngừng khóc, lão tướng quân mới có thể vỗ lưng hắn mà nói, “A Vinh, người nhớ để ý tiểu Thất giúp ta, nàng khóc thì người hò hét giúp ta, được không?”

Giờ phút này, lão tướng quân, người có nhìn thấy không, tiểu thư mà A Vinh che chở đang đi đến hạnh phúc của nàng?

Ngã tư đường, người đến xem chật như nêm cối, lễ cưới này thật không giống người thường.

Không có hỉ nhạc, chỉ có tiếng trống trận vang lên;

Không có đồ cưới, lại dẫn theo một dàn quân đội, bước đi không tiếng động, tinh quang nội liễm, thần thái phần khởi;

Không có nghi thức kéo dài vài dặm, chỉ có tân lang áo đỏ đi bên cạnh kiệu đang không ngừng ngóng nhìn;

Cho dù tôn quý như thái tử cũng cúi bô triều phục, thu lại vẻ cao quý, chỉ tươi cười ấm áp bình thản.

Cho nên có người nói, ngày Tiêu gia tiểu Thất xuất giá, ngay cả mặt trời chói chang cũng thu lại phong mang.

Trên một mái nhà nơi ngã tư đường, một thiếu niên đang ngồi im không tiếng động.

Vẫn một thân hồng y, giờ phút này xem ra lại giống như ánh tà dương, sắc đỏ đẹp đến động lòng người.

Hắn chỉ an tĩnh ngồi nhìn kiệu hoa từng bước tới gần, đi qua, sau đó đi xa.

Hắn hơi hơi cúi đầu, ở nơi huyền ảo phồn hoa này lại có chút yên tĩnh.

Vươn tay ra, lại chậm rãi thu về, hắn khép hai chân, vòng tay bó gối.

Như vậy, sẽ không cảm thấy lạnh nữa chứ?

Lúc hạ kiệu, khăn voan che mắt, Kỳ An có chút lảo đảo liền được Hiên Viên Sam vốn vẫn để mắt chú ý nàng nắm lấy tay.

Đợi tới khi nàng đứng thẳng lên, hắn mới nhẹ nhàng thở phào, tại giờ khắc này mới thấy được hai mươi mấy năm tập võ nghệ thật không uổng phí.

Nhất bái thiên địa, hai tay Hiên Viên Sam đều giữ lưng nàng, cơ hồ muốn thay nàng gánh vác hết sức nặng thân thể. Gương mặt Kỳ An dưới khăn đỏ lên, có thể nghe thấy cả tiếng cười trộm của Mạc đại ca, nàng chỉ là đang mang thai, không phải là tàn phế, được không?

Nhị bái cao đường, hai người cúi xuống;

Phu thê giao bái, hần cũng rất nhanh lệ đỡ nàng.

Sau đó, tay hần nắm chặt tay nàng không hề bỏ ra.

Kỳ An ngồi trên giường, Hiên Viên Sam rất nhanh đã tới.

Kỳ An giật mình, theo lẽ thường, hần không phải là đang bị chuốc rượu ở bên ngoài trước khi được vào tân phòng sao?

Hơn nữa, nàng trộm liếc mắt quan sát, những người kia ở đâu chứ?

Hiên Viên Sam đương nhiên thấy rõ ràng động tác của nàng.

Nhưng hần không định nói cho nàng biết hần dùng mười tám hộ vệ ngăn cản đám người kia như thế nào, huống chi còn có vài vị tướng quân Tiêu gia ở đó, không có nhiều người có thể lọt qua được.

Hần làm sao có thể để nàng mang trên người một đồng trang sức nặng trĩu một mình chờ trên giường chứ?

Cho tới bây giờ, chỉ có hần chờ nàng.

Hần sợ nàng chờ lâu sẽ bất an.

Nhẹ nhàng nâng khăn trùm đầu lên, nhìn thấy Kỳ An xấu hổ cười yếu ớt, gương mặt hồng hồng, trong ánh nến càng trở nên ôn nhu như vẽ.

Hiên Viên Sam vươn hai tay, nhẹ nhàng ôm nàng, để hơi thở ấm áp của nàng phủ bên gáy.

Hần cúi đầu xuống, ngửi mùi thơm thanh nhã trên tóc nàng, mắt nhắm lại.

Không cần nói gì, không cần làm gì, cho dù chỉ ôm như vậy cũng đủ để an ủi nửa đời cô tịch của hần, để hần sống hết quãng đời còn lại.

Thật lâu sau Hiên Viên Sam mới buông nàng ra, nhẹ nhẹ vỗ về khuôn mặt nàng, ánh mắt nhu hòa.

Kỳ An cảm thấy trên mặt nóng bừng như sắp bị thiêu cháy, quay đầu không dám nhìn hần.

Ngón tay hơi ngừng lại một chút, một lát sau có hơi thở nóng rực phả vào má nàng.

Kỳ An cuống quýt lấy hai tay giữ mặt hần, “Chờ một chút!”

Hiên Viên Sam dừng lại.

Kỳ An liếc hần một cái, nhẹ giọng nói, “Ta hiện tại, không được.”

Thân thể nàng hiện giờ không thể “gánh vác” chuyện nam nữ kịch liệt như vậy. Huống chi, Hiên Viên Sam mới ném thử một ần, lại có võ công cao cường, càng khó khống chế.

Im lặng một lát, hần nói bên tai nàng, “Được!”

Sau đó ôm lấy nàng, nghiêng người nằm xuống.

Kỳ thật chỉ cần là nàng, cho dù không làm gì, hần cũng thỏa mãn rồi.

Kỳ An quay đầu lại, nhẹ giọng nói, “Hiên Viên, liệu có người tới nghe lén không?”

Hiên Viên Sam cũng nghiêng đầu qua, bốn mắt nhìn nhau, hần sung sướng cong khóe miệng, há miệng nói: “Không có!” Cho dù là có cũng sẽ bị người của hần bắt ném ra ngoài đường.

“Hiên Viên, ta tìm được cách chữa giọng nói cho chàng rồi!”

Nét tươi cười trong nháy mắt đọng lại, thân mình Hiên Viên Sam cứng đờ, hần nhớ tới vài ký ức buồn.

Kỳ An tiếp tục nói, “Máu của ta có thể dẫn sinh chung ra, ta và sư phụ đã bàn bạc rồi, có tài nghệ châm cứu của ta và y thuật của hắc, ta và cục cưng sẽ không gặp nguy hiểm.”

An tĩnh một hồi lâu, Hiên Viên Sam mới thả lỏng thân mình, hắc mở miệng, “Không cần!”

“Tại sao?” Kỳ An nóng nảy, “Ta đã nói ta và cục cưng sẽ không sao, chàng còn không tin ta sao? Làm sao ta có thể để cục cưng mạo hiểm chứ?”

Hiên Viên Sam nắm tay nàng, không nói gì.

Kỳ An lắc lắc tay hắc, “Hiên Viên?”

Hiên Viên Sam mím môi.

“Hiên Viên?” Kỳ An lại gọi.

Hiên Viên Sam rút cục cưng nói, “Không cần, có nàng hiểu ta nói là được rồi.”

Kỳ An tức giận xoay người, đưa lưng về phía hắc.

Hiên Viên Sam đưa tay đặt lên người nàng, nhẹ nhàng lắc lắc.

Kỳ An chỉ đơn giản là nhắm mắt lại, che hai tai, không để ý tới hắc.

Hiên Viên Sam hết lay lại lắc.

Lúc này Kỳ An mới mở miệng, “Hiên Viên, chàng không nói được, ta sẽ tức giận, ta sẽ không để ý chàng nữa.”

Thật lâu sau, Hiên Viên Sam mới bắt đầu dĩ thử dài, lấy ngón tay viết lên lưng Kỳ An, “Ta nói.”

Kỳ An vội vàng xoay người lại nhìn hắc, hai mắt sáng long lanh.

Hiên Viên Sam bình tĩnh nhìn nàng, “Đổi đau đớn của nàng lấy thanh âm cho ta, ta không cần.”

Bộ dáng máu chảy đầm đìa lúc nàng trị liệu cho Chiến Liệt đến giờ vẫn ám ảnh trong hắc, nghĩ đến là toàn thân đau đớn, làm sao hắc có thể để nàng vì hắc mà chịu loại khổ sở này thêm nữa?

Kỳ An lại quay đầu đi, từ từ nhắm mắt nói, “Lý do này ta không chấp nhận.”

Nàng thở phì phì tức giận, “Ta đau một lần có thể mang lại tiếng nói cho chàng cả đời, loại giao dịch có lời thế này chàng cũng không làm?”

Nàng ôm bụng, “Hiên Viên, nếu như chàng không đưa ra được lý do thuyết phục ta, ta sẽ tức giận, ta mà tức giận thì cục cưng cũng tức giận.”

Hiên Viên Sam sững sờ, cục cưng bé như vậy cũng tức giận sao?

Kỳ An tựa hồ hiểu ý tứ của hắc, nói tiếp, “Cục cưng của ta, ta nói hắc tức giận hắc sẽ tức giận.”

Hiên Viên Sam dời mắt đi chỗ khác.

Kỳ An kéo hắc lại, “Hiên Viên, chúng ta giờ đã là phu thê. Phu thê thì phải thẳng thắn, thành thật đối đãi nhau. Chàng có chuyện gì thì nói cho ta, ta sẽ chia sẻ cùng chàng.”

Phu thê! Phu thê!

Hai tiếng này thật làm người ta an tâm.

Hiên Viên Sam rút cục cưng nói “Kỳ An, nàng chưa từng nghe câu ‘quân tâm khó dò’ sao?”

Kỳ An ngẩn ra.

Hiên Viên Sam mỉm cười, cầm tay nàng, “Hoàng huynh hôm nay sủng ta tin ta, đương nhiên vì ta là bào đệ của hắc, nhưng đồng thời cũng là bởi vì miệng ta không thể nói, tuyệt đối không thể uy hiếp đến địa vị của hắc. Do vậy, hắc dễ dàng tha thứ cho sự cố chấp của ta, cũng dễ dàng dung tha những hành vi bất kính của ta.”

“Nhưng tiểu Thất, nàng là Tiêu gia tiểu Thất. Cái tên Tiêu gia chính là một thần thoại trong lòng quân nhân. Tiêu gia nắm giữ quân đội tinh nhuệ nhất, ta lại có đất phong rộng lớn, hai chúng ta kết hợp, hôm nay hoàng huynh có thể là thật tâm thành toàn. Nhưng thân là đế vương, có nhiều việc không thể lường trước, nếu như có người gièm pha bên tai, cũng sẽ chậm rãi nảy sinh nghi kỵ.”

“Tiểu Thất, ta thà rằng cả đời khiếm khuyết mà có thể gần gũi hạnh phúc với nàng cũng không muốn mạo hiểm để đế vương cổ kỹ, mạo hiểm gây thêm sóng gió.”

Hắn chính là người hy vọng có thể nói được hơn bất cứ ai.

Như vậy thì khi nàng nhắm mắt lại, hắn cũng có thể dùng ngôn từ để an ủi;

Hắn cũng có thể gọi nàng Kỳ An, chính miệng hỏi nàng có phải đang không khỏe, có lạnh hay không, có đói không...;

Lúc hắn không cẩn thận làm nàng tức giận mà không để ý tới hắn, hắn có thể lớn tiếng giải thích mà không cần gấp gáp tới độ chân tay luống cuống;

Về sau bọn họ có hài tử, hắn có thể dạy hài tử nói chuyện, dạy hài tử học chữ, dạy tất cả những gì hắn được làm và không được làm;

Hắn cũng sẽ giống như nương của hài tử, ca hát dỗ hắn ngủ, ôm hắn kể chuyện xưa.

Hạnh phúc như vậy hắn càng quý trọng, nguyện cả đời cùng nàng gần nhau.

Hắn đương nhiên tin tưởng hắn sẽ làm mọi thứ để bảo vệ nàng.

Nhưng hắn lớn lên trong hoàng tộc, đã nhìn hết những tính toán nghi kỵ, càng hiểu được tâm tư đế vương.

Vì tình yêu, hắn tình nguyện cả đời không thể nói. Like

72. Chương 73-74

Ly biệt

Hiên Viên Sam cuối cùng vẫn không đồng ý để Kỳ An cứu trị.

Hắn thân là hoàng tộc, hiểu rõ hơn ai hết đạo lý sinh tồn trong hoàng thất.

Kỳ An có chút đau lòng, nhẹ nhàng cầm tay hắn, “Có được tôn quý gấp đôi người khác lại mất đi nhiều thứ tốt đẹp khác!”

Hiên Viên Sam khép hờ mắt, nói, “Lời ta nói, chỉ cần nàng có thể hiểu, những người khác thì có quan trọng gì?”

Ngừng một chút, hắn mở to mắt nhìn bụng nàng, tay kia sờ sờ, “Về phần hắn, sinh ra là hài tử của Hiên Viên Sam ta, đó là số mệnh hắn phải thừa nhận.”

Hắn cũng vậy, không thể lựa chọn vận mệnh của mình.

Vốn trời sinh tính đa nghi và bản năng tính kế đã sớm xâm nhập cốt tủy, cho nên hắn rất khát khao sự chân thật.

May mà, hắn gặp nàng.

Chuyện của tiểu Thất rốt cục cũng xong, còn lại chính là ly biệt.

Về Tiêu Lục, Kỳ An sớm có chuẩn bị tâm lý cho nên cũng không bất ngờ.

Chỉ là còn có một người khác khiến nàng cảm thấy trở tay không kịp.

Kỳ An trầm ngâm thật lâu, rốt cục lắc đầu, “Ta không đồng ý.”

Trường Khanh không hề ngẩng đầu đứng phía sau nàng, Tiêu Vinh và Tiêu Lịch đứng trước mặt nàng, tiến lên vài bước, quỳ xuống,

“Tiểu thư, Lãng nhi thiếu gia là tướng tài trời sinh, theo chúng thần tôi luyện vài năm, đối với tiểu thiếu ta tất nhiên là vô cùng hữu ích.”

“Không!” Kỳ An lắc đầu, “Ta sẽ không để Lãng nhi rời xa ta.”

Tiêu Lịch ngẩng đầu lên, “Tiểu thư, con đường của Lãng nhi thiếu gia cuối cùng vẫn là hấn phải tự mình đi.”

Kỳ An không trả lời, chỉ lắc đầu, “Cho dù có ngày như vậy, cũng là chờ cho đến khi hấn lớn.”

Nàng biết tầm quan trọng của việc dạy dỗ từ nhỏ, cũng hiểu hết những chờ mong của bọn họ, nhưng mà Lãng nhi chỉ mới năm tuổi, sao có thể đặt nhiều kỳ vọng lên vai hấn như vậy?

“Tiểu thư, Lãng nhi thiếu gia là hài tử của người, cũng là cốt nhục Tiêu gia. Nếu lúc trước không có biến cố thì thôi, tương lai của tiểu thiếu gia đều do gia tộc phụ thân hấn lo liệu. Nhưng hiện giờ, thân phận của tiểu thiếu gia hoàn toàn thuộc về Tiêu gia, sẽ không có bất cứ trói buộc nào khác.”

Lần này nói chính là Tiêu Vinh, ánh mắt hấn trầm tĩnh, đi tới bên người Tiêu Lịch, kéo hấn lại, tiếp tục nói, “Chúng ta tin tưởng Vương gia đối với tiểu thư tình thâm nghĩa trọng, nhưng tiểu thư nghĩ đối với Lãng nhi thiếu gia thì sao? Vương gia cho dù có thương có yêu thế nào cũng không thể giống như phụ thân ruột thịt, liệu có tức giận mắng mỏ, thậm chí động tay động chân?”

Trong lòng Kỳ An do dự, lại quay đầu không nhìn ánh mắt như hiểu tất thấy của Tiêu Vinh.

Lúc Hiên Viên Sam hồi phủ, tự nhiên có người bẩm báo chuyện này với hấn.

Khi hấn vội vàng chạy tới, Kỳ An đang ôm Lãng nhi ngồi trong sân.

Thân ảnh mẫu tử gắn bó dưới ánh trăng, mờ mờ lung lung. Hấn bước chậm lại, đứng trong bóng tối.

“Nương?” Lãng nhi ngẩng đầu lên, “Nương sao vậy? Sao hôm nay lại không nói gì?”

“Lãng nhi, nương có chuyện muốn hỏi con.”

Nhìn đôi mắt sáng long lanh của hài tử, trong phút chốc lại không biết bắt đầu thế nào.

“Nương muốn hỏi gì? Nương hỏi đi! Nương hỏi đi!”

Kỳ An vỗ nhẹ lên khuôn mặt tròn của hấn, “Lãng nhi, Lãng nhi thích cái gì, hoặc là Lãng nhi có từng nghĩ lớn lên sẽ làm gì không?”

Tựa hồ không hề nghĩ nhiều, Lãng nhi giơ tay lên hô to, “Lớn lên Lãng nhi sẽ bảo vệ nương!”

Không khỏi bật cười, cảm thấy thật ấm áp Kỳ An hôn nhẹ lên trán hấn, “Vậy ngoài việc bảo vệ nương, Lãng nhi còn muốn làm gì?”

“Còn muốn đưa nương đi xem tháp Lôi Phong. Tháp Lôi Phong đè nặng lên Bạch nương nương!”

“Lãng nhi, ngoài những chuyện liên quan đến nương, Lãng nhi sẽ tự mình đi đâu? Lớn lên muốn trở thành người như thế nào?”

Lãng nhi nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Lãng nhi muốn làm đại tướng quân lợi hại giống như ngoại công. Không, phải lợi hại hơn cả ngoại công!”

Kỳ An buông Lãng nhi ra, chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt hấn, “Muốn trở thành tướng quân giống như ngoại công sẽ rất vất vả.” nàng xòe tay hấn ra vuốt ve vết chai nhỏ trên bàn tay mềm mại của hấn, “Vết chai này sẽ không biến mất, mà sẽ càng ngày càng nhiều hơn.”

Lăng nhi chớp chớp mắt, nửa ngày sau mới lắc lắc tay nàng nói, “Nương, nương quên rồi sao? Nương nói làm việc mình thích thì sẽ không quản ngại vất vả!”

Trong mắt bỗng ướt ướt, bảo bối trước giờ vẫn đặt trong lòng bàn tay, bảo bối nàng luôn nghĩ sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh lại trong nháy mắt sẽ rời xa.

“Lăng nhi, về sau nếu có người hỏi tên, tên Lăng nhi chính là Tiêu Lăng.”

Lăng nhi nhìn nàng không hiểu, nhưng vẫn gật gật đầu.

“Trường Khanh!” sau khi cho Lăng nhi ngủ, Kỳ An gọi.

Trường Khanh cúi người xuống ôm Lăng nhi, “Dạ, tiểu thư.”

“Người nói với Tiêu thúc thúc, chờ đến khi Lăng nhi mười bốn tuổi, ta sẽ để hấn đến quân doanh.”

Mười bốn tuổi ở hiện đại mà nói vẫn chưa thành nhân, nhưng với bối cảnh đặc thù nơi đây, ngần ấy tuổi đã là lớn.

Khóe miệng Trường Khanh có ý cười, “Dạ, tiểu thư!”. Cái làm hấn khâm phục nhất là Tiêu thúc thúc đã sớm dự đoán được kết quả này.

Tiêu Lịch thân là thống lĩnh cấm quân, tự nhiên sẽ ở trong kinh, mặt khác, Tiêu Hoa cũng được giữ lại, dù sao trong các chuyện quan trọng cũng có chuyện của tiểu thiếu gia, không phải sao?

Chuyện Tiêu Lục phải rời kinh tự nhiên lan truyền khắp trong triều.

“Công chúa?” nhìn thấy Linh Chiêu đột nhiên tới, Tiêu Lục ngây ngẩn cả người.

Nhìn xung quanh đã chuẩn bị đầy đủ, Linh Chiêu âm thầm cười, “Tất cả đều đã chuẩn bị rồi sao?”

“Dạ!” Tiêu Lục đáp.

Sau đó lại không biết nói gì, giữa hai người chỉ còn lại trầm mặc.

“Tiểu Lục, chúng ta sao lại biến thành thế này?” Linh Chiêu nhìn ánh nến, chậm rãi mở miệng.

Tiêu Lục nhìn ra ngoài cửa, không nói gì.

“Tiểu Lục, người có từng yêu ta?” khóe miệng chứa chút tự giễu, Linh Chiêu hỏi.

Tiêu Lục mấp máy môi, lại hỏi một chuyện khác, “Linh Chiêu, người biết ta trước kia không? Ta trước khi mất trí nhớ?”

Ánh mắt thoáng ngưng đọng, Linh Chiêu hỏi hấn, “Người nhớ được chuyện gì rồi?”

Tiêu Lục lắc đầu, “Bọn họ đều nói trước kia ta yêu Trường Lan, nhưng hiện giờ nhìn thấy nàng lại không thấy thân cận. Sau khi mất đi trí nhớ, ta nghĩ rằng đã quên người, nhưng giờ phải rời xa cũng không biết thế nào là bi thương. Ta nghĩ, ta trước kia như thế nào, có phải là cũng như bây giờ, lãnh tâm bạc tình?”

Linh Chiêu chậm rãi nở nụ cười, lãnh tâm bạc tình ư? Tựa hồ có chút đạo lý!

“Tiểu Lục, nếu như vẫn lãnh tâm bạc tình cũng là chuyện tốt.”

Tiêu Lục đưa Trường Lan về chỗ Kỳ An, đứng trước mặt nàng, trên mặt phẳng phát nét cô đơn chính hấn cũng không biết.

“Tiểu Thất, trí nhớ của ta đã không tìm lại được, mà tình yêu qua đi, cũng trở thành quá khứ. Trường Lan vẫn nên đi theo muội, ta không muốn chậm trễ nàng.”

Kỳ An nhìn ra cửa sổ, Trường Lan và Trường Khanh đang đứng trong sân, cũng không nhìn về phía này.

Mấy ngày nay Trường Lan gầy sọm đi.

“Lục ca, ca đối với Trường Lan thật sự không có chút cảm giác nào sao?”

Tiêu Lục quay đầu nhìn nàng, “Quá khứ có yêu nàng không thì ta không biết, nhưng hiện tại, ta biết ta không yêu.”

Thật ra thêm một nữ nhân cũng không có gì to tát, đêm đó trước khi Linh Chiêu đi cũng nói, có Trường Lan đi theo hẳn mọi chuyện cũng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Đúng là không có gì! Hắn cũng nghĩ như vậy, nhưng hình ảnh tiểu Thất ôm Trường Lan khóc hôm đó bỗng nhiên hiện ra trong đầu.

Vì thế, hắn lắc đầu, “Không, đó là Trường Lan của tiểu Thất.”

Cho nên, không thể phụ.

Thầm hít sâu một hơi, hắn cười, giang tay ra, “Lại đây cho Lục ca ôm một cái, bằng không về sau muốn ôm cũng không được.”

Mùi Kỳ An cay cay, chậm rãi đi tới.

Khoảnh khắc ôm muội muội vào lòng, vẻ tươi cười trên mặt Tiêu Lục tan biến, hắn cúi đầu ngửi mùi hương ấm áp quen thuộc.

“Hẹn gặp lại, tiểu Thất!”

Hiên Viên Sam bước vào phòng, ngăn người.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tiêu Lục ngẩng đầu lên, thấy hắn thì cười, buông tiểu Thất ra.

Hiên Viên Sam cũng gật đầu, bước tới đỡ lấy Kỳ An.

Kỳ An trừng mắt liếc hắn, mặt hơi nóng lên, khẽ nói, “Ta không sao!”

Hiên Viên Sam cười khẽ, tay đặt trên người nàng vẫn không nhúc nhích.

Tiêu Lục rời tầm mắt, nói, “Tiểu Thất, ta đi!”

Mãi đến khi bóng áo xanh của hắn biến mất ngoài cửa, Hiên Viên Sam mới quay đầu lại, trên mặt có chút suy nghĩ.

Tiêu Lục đi rồi, Chiến Liệt cũng đã biến mất.

Chiến Liệt gửi tới cho nàng một gói quà nặng, nói là lễ vật tặng nàng.

Mở ra, là một bao hoa đào đã hong khô, lá tả rơi xuống.

“Kỳ An! Kỳ An! Kỳ An!”

Mở tờ giấy bên trong ra, trên đó tràn ngập tên nàng, ngoài ra không có gì khác.

Nàng không khóc, bởi Hiên Viên Sam đã đứng bên người. Hắn ôm chặt nàng, “Kỳ An, chờ hải tử ra đời chúng ta trở về đất phong.”

Nếu như đây là kết cục cho hai người, từ nay về sau sẽ là hạnh phúc.

Trong một năm này đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Có lẽ mọi người phải ở trong hoàn cảnh quen thuộc mới có thể tìm lại chính mình, Tiêu Lục gửi thư nói võ công của hắn bắt đầu chậm rãi khôi phục, quan hệ với mọi người Tiêu gia đã gần gũi hơn;

Tú nữ tổng tuyển cử kết thúc, Hoàng thượng phong phi cho hai người, còn lại đều được tứ hôn hoặc trả về.

Hiên Viên Sam nói với Kỳ An, Quý Vũ đã rời khỏi kinh thành, ngụ ý là hai người sẽ không còn gặp lại nữa.

Kỳ An từng hỏi hấn về quan hệ giữa Quý Vũ và hấn, có phải khi còn bé có gì ám muội, nếu không người ta sao có thể tâm tâm niệm niệm nhiều năm như vậy?

Ai đó cau mày suy nghĩ thật lâu, rốt cục nói với nàng, “Có, nàng từng phá hỏng đồ của ta, thiếu nợ người khác đương nhiên là phải tâm tâm niệm niệm nhớ kỹ!”

Đây không phải là chuyện dĩ nhiên sao? Hiên Viên Sam cực kỳ khó hiểu nhìn nàng.

Vì thế Kỳ An thở dài, tiến sát vào lòng hấn, đúng là trước đây hấn chẳng có tí tởm nào.

Một năm này, trưởng tử của Hiên Viên Sam ra đời, Hoàng thượng mừng rỡ, ban tên Hiên Viên Thu Thành, phong làm thế tử.

Đồng thời hạ chỉ nhập Tiêu Lăng vào gia phả Tiêu thị.

Kỳ An nhận thánh chỉ cũng không nói gì, chỉ cảm thấy Hoàng thượng thực khó hiểu, đặt cho hài tử cái tên như của ông già, vì thế vỗ vỗ đầu Lăng nhi, “Về sau gọi đệ đệ là Bảo Nhi!” tên này gọi lên nghe thực thân thiết.

Đoán rằng Hiên Viên Sam cũng sẽ không phản đối, dù sao hấn cũng không nói được mà. Lại không biết sau lưng, Khinh Ngũ đang khóc lóc kể lể với Hiên Viên Sam, “Ôi, đường đường thế tử của chúng ta lại bị gọi là Bảo Nhi, sau này lớn lên còn không bị người ta cười cho sao? Hiên Viên Bảo Nhi? Hiên Viên Bảo Nhi? Có thể nghe lọt tai sao?” Nói xong, càng thêm muốn khóc.

“Vương gia, người phải làm chủ cho tiểu thế tử!”

Hiên Viên Sam mặt mày rạng rỡ, “Đã đường đường là thế tử nên tự mình làm chủ. Nếu hấn có thể thì cứ tự mình kháng nghị với mẫu thân.”

Khinh Ngũ tròn tròn mắt, “Nhưng tiểu thế tử còn chưa đầy tháng mà!”

“Vậy mới nói, tiểu hài tử chưa tròn tháng, gọi là Bảo Nhi thì có gì không tốt?”

Thế giới rất cực an tĩnh!

Tái kiến

Vẫn là rừng đào xanh um tươi tốt đó, chỉ không thấy hoa nở rộ sáng lạn như trước. Có lẽ, còn có thứ khác không nhìn thấy nữa. Chiến Liệt cúi đầu, ánh mặt trời giờ ngọ chiếu lên tạo thành một bóng đen trên mặt hấn. Ngoài rừng, vang lên tiếng vang bén nhọn từ trạm gác. Hồng sắc thân ảnh xẹt qua không trung, trong rừng lại khôi phục yên tĩnh, phẳng phất như chưa từng có người ở đây.

“Công tử, đây là tín nhị thái tử truyền đến.” Người tới cung kính quỳ trên mặt đất, đưa lên một phong thư. Chiến Liệt vội vàng đọc, biểu tình trên mặt có chút kỳ quái, nửa ngày sau hấn nhẹ nhàng nở nụ cười “Ngăn hấn lại!” Người bên dưới không hề động, chỉ cúi đầu thật thấp, “Tiêu gia kia thì sao?” Chiến Liệt ngẩng đầu, có một loại thê lương tuyệt quyết hiện lên.

“Thế nào?” Hiên Viên Ký hỏi Mạc Nhược đang vội vàng tiến vào. Mạc Nhược lắc đầu, ánh mắt có chút bất an nôn nóng, “Một chút tin tức cũng không có. Bình thường thì giờ này Lạc Hoài Lễ đã phải trở về rồi.” Hiên Viên Ký day day trán, mở bản đồ trải lên bàn, tinh tế cân nhắc một hồi, ngón tay gõ mạnh trên mặt bàn.

“Viết một phong thư, nói Tiêu Lục hiệp trợ.” Viết xong lập tức phái người đưa đi, Mạc Nhược vẫn thấp thỏm. “Điện hạ, lần này Hoài Lễ mang theo không ít người, hơn nữa mỗi người đều thân kinh bách chiến, làm sao lại không truyền ra nổi một tin tức? Huống chi, vùng Hoài An là nơi quân Tiêu gia đóng, nếu quân đội điều động, làm sao giấu được bọn họ? Thế lực bình thường làm sao dám động thủ ở Hoài An chứ?”

Hiên Viên Ký cũng có chút chần chừ, “Ý của ngươi là người trong giới võ lâm gây nên?”

Mạc Nhược chậm rãi gật đầu, “Người của bên kia có đủ năng lực ngăn được Hoài Lễ cũng không nhiều.” Hai người đều ngồi im lặng, đúng là không nhiều, nhưng chỉ cần một kẻ này cũng đủ để cho bọn họ phiền não rồi.

Ngón tay Hiên Viên Ký chậm rãi nắm chặt, hần đột nhiên ngẩng đầu, hướng ra ngoài cửa mà hô, “Trương thống lĩnh!” Trương thống lĩnh, thân quân của thái tử đẩy cửa bước vào, “Dạ!”

“Hạ lệnh cho những người đã bố trí lúc trước, phá hủy Đào Hoa cốc.”

Mạc Nhược liếc mắt, có chút do dự nhưng không ngăn cản. Đợi Trương Trọng lui xuống, Mạc Nhược mới nói, “Hiện giờ động thủ sẽ không tránh được gây ra động tĩnh quá lớn”

Hiên Viên Ký lạnh lùng hừ một tiếng, “Một đám ô hợp, có thể dung túng lâu như vậy đã là cực hạn rồi. Huống chi, Đào Hoa cốc mạng lưới giăng khắp thiên hạ làm cho người ta đau đầu. Đại động can qua một chút cũng đáng.”

Đáy lòng thâm than một tiếng, Mạc Nhược cười khổ lắc đầu. Từ xưa tới nay, quyền thế phân tranh đều là dùng máu tươi và sinh mệnh để giành lấy. Chỉ là, nha đầu kia, sợ sẽ bị đau lòng.

Hôm nay, thân vương thế tử Hiên Viên Thu Thành đầy tháng. Vương phủ giăng đèn kết hoa, nơi nơi vui mừng. Hiên Viên Sam mặc một bộ áo dài màu đỏ, ngồi ở đầu giường nhìn Kỳ An thay quần áo cho Bảo Nhi. Tiểu tử kia ngủ thật ngon, cảm giác có người quây rầy giấc ngủ cũng chỉ chẹp chẹp miệng chứ không hề thức giấc.

“Nương, sao đê đê lại ngủ giống như một con heo lười vậy?” Nước bọt chảy ra, Lãng nhi liền cầm khăn mặt vụng về lau đi nhẹ giọng hỏi Kỳ An.

“Ân, Lãng nhi về sau cần phải dạy đê đê nhiều mới được.” Kỳ An cười nói.

“Nương, buổi tối để đê đê ngủ cùng Lãng nhi được không?” Lãng nhi mở đôi mắt to tròn ra nhìn Kỳ An đầy chờ mong. Tay đê đê nhỏ xíu, mềm mại, cầm rất là thích.

Hiên Viên Sam cũng nhìn Kỳ An một cái, lại cúi đầu nhìn Bảo Nhi. Bảo Nhi từ nhỏ thể chất yếu, ban đêm rất khó ngủ ngon, nửa đêm hay khóc làm náo loạn đám thị nữ. Hần khóc nghe đến tê tâm liệt phế, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khóc đến mức gần như không thở được, khóc lâu tới mức mất tiếng, làm Phượng Định sợ tới mức tay chân run lập cập, trực tiếp thi triển khinh công ôm tới trước mặt Kỳ An, thanh âm cũng run rẩy,

“Tiểu thế tử khóc mất tiếng rồi!” có lẽ đúng là mẫu tử liên tâm, Kỳ An vừa ôm vào lòng dỗ vài tiếng là tiểu tử kia liền sụp mí xuống ngủ.

Hiên Viên Sam tức giận, muốn mặc áo bỏ ra ngoài, không biết có nhiều tiểu hài tử khó nuôi như tiểu hài tử nhà hần hay không?

Ngủ, nhất định phải nương hần ôm mới chịu ngủ, hơi chút rảnh tay là liền méo máo bắt đầu khóc, đợi một chút mà còn không thấy nương là lập tức khóc văng kinh thiên động địa. Tiếng khóc vang lên thảm thiết, người không biết còn tưởng rằng hần chịu nhiều oan ức lắm.

Ăn ư? Không cần nghĩ đến vú nuôi gì đó. Chỉ cần bón một thìa hần liền lè ra, cái miệng nhỏ nhắn lại bắt đầu méo máo, khóc không ra nước mắt, hai mắt nhắm chặt. Có một lần Hiên Viên Sam thương Kỳ An, không cho tiểu hài tử tới để nâng ngủ, kết quả tiểu tử kia thà đói bụng một đêm, khóc đến lạc giọng cũng không chịu ăn. Cho nên, tiểu gia hỏa này sinh ra được ba mươi ngày thì có hai mươi tám ngày là ngủ cùng Kỳ An. Lúc ngủ thì hai tay hai chân giang thành hình chữ đại, lặn qua lặn lại không yên. Sợ hần đè vào hài tử, Kỳ An kiên quyết không cho hần ngủ trên giường. Lúc Hiên Viên Sam đứng ở thư phòng, thực sự có cảm giác bị thương. Tên Hiên Viên Bảo Nhi kia từ nhỏ đã có năng lực tra tấn phụ thân hần. Lúc Kỳ An mang bầu hần đã chịu nhiều hung hiểm nhưng Hiên Viên Sam ít nhất cũng còn được ôm thê tử mà ngủ. Nhưng hần vừa sinh ra thì ngay cả cái quyền ôm ngủ này cũng mất đi. Hiên Viên Sam âm thầm cắn răng, Hiên Viên Bảo Nhi người thật lợi hại.

Lúc này nghe Lãng nhi nói, hần thực hy vọng Kỳ An sẽ đồng ý. Bảo Nhi còn bé như vậy, khóc nhiều sẽ thành thói quen. Mà Kỳ An lại thương hài tử, vừa nghe hần khóc đã đau lòng. Hiên Viên Sam thấy như vậy thì sẽ hư.

Kỳ An ôm Bảo Nhi, nhìn Lãng nhi nói, “Được, chờ đến khi Lãng nhi lúc ngủ không cần nghe nường kể chuyện nữa thì nường sẽ để đệ ngủ cùng Lãng nhi!”

Lãng nhi suy nghĩ trong chốc lát, giật nhẹ vạt áo nàng, “Nường, đệ đệ và Lãng nhi cùng ngủ, nường có thể kể chuyện cho cả hai cùng nghe mà.”

“Là Lãng nhi muốn nghe chứ, đệ đệ đâu có nghe hiểu được!” Kỳ An nhìn hần.

“Đệ đệ cũng muốn nghe nường kể chuyện, đúng không, đệ đệ?” Lãng nhi lại nhân cơ hội xoa bóp tay đệ đệ.

Đáng tiếc hai huynh đệ còn chưa kịp bồi dưỡng tình cảm, Bảo Nhi đã mở mắt, miệng bắt đầu mếu. Kỳ An vội vàng đứng lên đưa tay, dỗ dành, “Bảo Nhi đừng khóc nha, hôm nay phải ra ngoài gặp mọi người rồi, đường đường là tiểu thế tử, lần đầu tiên làm nhân vật chính lại khóc thực là mất mặt!” Cũng không biết bởi vì được đưa đi đưa lại quá thoải mái hay là vì cái gì, tiểu tử kia liền nghiêng đầu ngủ.

Kỳ An thở phào, nói với Hiên Viên Sam, “Đi thôi, cũng nên ra ngoài rồi!”

Hiên Viên Sam đưa tay định ôm hài tử, Kỳ An lắc đầu, cúi nhìn Bảo Nhi, nửa bất đắc dĩ nửa buồn cười nói, “Không nên chọc hần khóc, khó tính như vậy, cũng không biết là giống ai!”

Lãng nhi ngồi bên cạnh hiểu chuyện gật đầu, “Đúng, đệ đệ thật không ngoan, cả ngày bắt nường bế!”

Hiên Viên Sam liền nắm tay Lãng nhi, cùng Kỳ An đi ra. Còn chưa đến tiền thính đã nghe tiếng người nói cười ồn ào. Kỳ An bắt đầu thấy đau đầu, thở dài, “Thật không muốn ra chút nào!”

Hiên Viên Sam buông tay Lãng nhi ra, giơ lên, “Không sao, chờ nàng và Bảo Nhi tĩnh dưỡng một thời gian nữa, chúng ta sẽ trở về đất phong, nơi đó rất thanh tĩnh.”

Kỳ An cười gật đầu, “Ân!” Trong lòng lại nghĩ, xem ra hoàng đế đại nhân bắt đầu ra tay rồi, e rằng không cho đưa Lãng nhi đi, sợ bọn Tiêu Lịch cũng sẽ bỏ đi theo.

Xem ra Bảo Nhi rất nhanh đã thành kẻ có tiền. Kỳ An nhìn tiểu tử nằm ngủ ngon lành trong lòng mà buồn cười. Không nói tới hoàng đế và thái phi ban cho bao nhiêu thứ, chỉ cần nhìn những lễ vật vài vị hoàng tử mang tới đã nhức mắt chứ đừng nói đến lễ vật của các quan viên. Dù sao nàng cũng không biết gì, an phận ngồi bên cạnh Hiên Viên Sam, ngây ngô cười là được rồi.

Phong chùng trên đời này cũng chỉ có đầy tháng của Hiên Viên Thu Thành là khác biệt như vậy, phụ thân miệng không thể nói, mẫu thân cũng chỉ ngồi cười không đáp, mà hần cũng không biết gì ngoài ngủ. Một nhà ba người, ba vai chính đều không nói lời nào, vất vả tự nhiên chính là Khinh Ngũ, kẻ đang cúi đầu khom lưng thu lễ, mặt cười vui vẻ. Ai bảo hần là người phát ngôn của Vương gia chứ?

“Tỷ tỷ!” Trong đám người truyền đến tiếng gọi, tay Kỳ An hơi run lên.

Hiên Viên Sam hiển nhiên cũng nghe thấy, vẻ tươi cười trên mặt liền biến mất, cũng không nhìn người đang quỳ trên mặt đất, đảo mắt về phía quản gia bên cạnh. Quản gia đáng thương chỉ biết lau mồ hôi, cúi đầu thấp đến không thể thấp hơn. Hôm nay người tới nhiều như vậy, ai có thể chú ý đến một nữ tử tay không tác sát?

“Tỷ tỷ!” Long Liên quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu lên, “Tướng công mất tích, ta van cầu ngài, nói Tiêu Lục công tử đi tìm hần.”

73. Chương 75-76

Khôn cùng

Tiếng “tỷ tỷ” này vừa vang lên, cả sảnh đường liền yên tĩnh.

Kỳ An hơi hé miệng, cúi đầu nhìn Bảo Nhi đang ngủ say trong lòng, không nói gì.

Tiếng “tỷ tỷ” của Long Liên cất lên trong tình cảnh này, nàng phải xử thế nào?

Hiên Viên Sam nhíu nhíu đầu mày, đã có thị vệ chạy tới, hai người hai bên xách Long Liên rời đi, Trường Khanh cũng ra tay nhanh như gió, cách không điểm á huyết của nàng.

Long Liên mở mắt tuyệt vọng nhìn Kỳ An, khoe miệng đã có một dòng máu chảy ra.

“Từ từ đã!” Mạc Nhược biến sắc, đứng dậy, “Tiểu Thất!” hấn gọi.

Kỳ An ngẩng đầu lên, theo ánh mắt hấn nhìn lại, trong lòng cả kinh, “Hiên Viên, ôm hấn một lát!” nàng đặt Bảo Nhi vào lòng Hiên Viên Sam rồi chạy vội xuống phía dưới.

Đặt tay lên cổ tay Long Liên, Kỳ An liền ngây ngẩn cả người. Chậm rãi cúi đầu nhìn nàng, tiếng nói hơi run, “Tại sao?”

Long Liên nở nụ cười, nước mắt như thủy tinh rơi xuống từng giọt.

“Trường Khanh!” Kỳ An kêu một tiếng.

Trường Khanh khẽ cắn môi giải huyết cho Long Liên xong liền quay đầu sang một bên, bộ dáng không cam lòng.

“Người có biết đoạn trường tán căn bản là không có thuốc giải?” Kỳ An đỡ Long Liên trong tay thị vệ.

“Ta biết,” Long Liên cười, “Nhưng mà tỷ tỷ, nếu không làm thế này, làm sao có thể gặp được người?”

Long Liên vươn một bàn tay giữ nàng lại, “Tỷ tỷ, vận may của người thực sự làm người ta đổ kỵ. Nhiều người bảo vệ người như vậy, người bình thường làm sao có thể tới gần người? Tỷ tỷ, người nhất định phải cứu tướng công!”

Kỳ An giữ được tay nàng, lắc đầu, “Long Liên, Hoài Lễ là mệnh quan triều đình, nếu hấn xảy ra chuyện gì, Hoàng thượng tự nhiên sẽ có an bài, sao người phải khổ sở mang sinh mạng mình ra đặt cược?”

Máu đen chảy ra không ngừng, nụ cười trên mặt Long Liên thâm trầm mà quyết liệt, cánh tay kéo Kỳ An bỗng nhiên căng ra, tay kia trong chớp mắt đã phóng tới cổ Kỳ An.

Ổng tay áo chảy xuống, lộ ra một thanh chuỷ thủ lạnh lẽo sáng đang dí sát cổ Kỳ An, vạt sáng trên lưỡi dao cho thấy rõ ràng là có độc.

Vì khoảng cách hai người quá gần, Long Liên lại ra tay bất ngờ, đám người Trường Khanh trở tay không kịp.

“Nương!” Lãng nhi kêu lên một tiếng định chạy tới, bị một tay Hiên Viên Sam vươn ra giữ lấy.

Hắn chậm rãi đứng dậy, một tay ôm Bảo Nhi, một tay giữ Lãng nhi, chậm rãi nở nụ cười. Kinh Ngũ đứng bên cạnh nhìn thấy mà kinh hãi, Long Liên kia chết chắc rồi, không biết Vương gia nhà hấn sẽ xử nàng thế nào nữa?

“Người muốn gì?” thái tử Hiên Viên Ký đứng dậy, đầy mình tức giận.

Long Liên liếc hấn một cái, “Biểu ca, người không cần tức giận như vậy, Hoài Lễ gặp chuyện không may, ta biết người cũng rất sốt ruột, Phương Phi đã nói cho ta biết. Không ngờ rằng các người lại bảo vệ tỷ tỷ như vậy.”

Tay cầm chuỷ thủ vừa động, Hiên Viên Sam khấn trương tiến về phía trước, rồi lại ngừng lại.

“Người muốn gì?” lần này là Trường Khanh hỏi, hấn chỉ biết không nên mềm lòng với nữ nhân kia, muốn chết cũng được, tốt nhất là chết xa một chút. Nữ nhân này thật đáng giận, muốn chết thì cứ việc chết đi, còn đến gây chuyện làm gì.

Long Liên nhắm mắt, mở miệng nói, “Tiêu Trường Khanh, ta muốn tướng công nguyên vẹn trở về, các người có thể đồng ý không?” Khí lực dần dần rút đi, Long Liên mỉm cười, “Thời gian của ta không còn nhiều, không có thời gian cân nhắc đâu.”

Hiên Viên Sam gật gật đầu với Khinh Ngũ.

Khinh Ngũ lập tức hiểu ý, “Vương gia đồng ý, chỉ cần người đảm bảo an toàn của Vương phi.”

Long Liên nói, “VẬY còn Tiêu Trường Khanh, người cũng đồng ý chứ? Đại biểu cho Tiêu gia?”

Trường Khanh cơ hồ không có một khắc chần chừ, “Ta đồng ý!”

“Người thề đi, lấy danh nghĩa Tiêu gia mà thề, nếu không tuân theo lời thề này, Tiêu Thất đời đời kiếp kiếp không được chết già!” Mạch máu trên cổ Kỳ An dưới lưỡi dao nẩy lên, làm cho người ta kinh hãi.

Ánh mắt Hiên Viên Sam ngưng trệ, Trường Khanh phịch một tiếng quỳ xuống đất, “Ta, Tiêu Trường Khanh, lấy danh nghĩa Tiêu gia mà thề, sẽ hết sức bảo đảm Lạc Hoài Lễ an toàn hồi kinh. Nếu không tuân theo lời thề này, sẽ cùng với tiểu thư Tiêu Thất nhà ta, đời đời kiếp kiếp không được chết già.” Ngừng một chút, “Nếu như hôm nay Long Liên để tiểu thư nhà ta chịu một chút tổn hại nào, ta cũng thề, phải tìm hết những người mà Long Liên quan tâm, làm cho họ chết không chỗ chôn!”

Long Liên nhìn hẩn, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tiêu gia Trường Khanh, quả nhiên danh bất hư truyền.” Ánh mắt từ từ quét qua bốn phía, “Tất cả tân khách ở sảnh đường hôm nay sẽ chứng kiến cho Long Liên, Tiêu gia và Vương gia đã đáp ứng với ta, Long Liên ta cũng coi như chết không hối hận.”

“Đinh” một tiếng, chủy thủ rơi trên mặt đất, Long Liên chậm rãi ngã xuống.

Kỳ An nhìn nàng, ánh mắt đau thương.

Long Liên lại cười vui vẻ, “Không phải tỷ tỷ vừa hỏi ta vì sao lại làm như vậy sao? Giờ Long Liên có thể nói cho người, Liên nhi kháng chỉ rời khỏi nơi tu hành, lại dám đại náo vương phủ vào ngày đầy tháng tiểu thể tử, đã sớm khó thoát tử tội. Nhưng có thể trước khi chết làm được chút gì cho tướng công, ta đã cảm thấy thỏa nguyện rồi.”

Cảm giác lạnh lẽo trên cổ không còn, nước mắt lại dâng lên.

Hóa ra một người thật sự có thể thâm tình đến vậy.

Ánh mắt đã dần tán loạn, Long Liên vẫn cười, “Tỷ tỷ, người không biết sao, ta yêu hẩn nhiều như vậy, còn hẩn vì cái gì mà lại yêu người? Người có gì tốt chứ? Người có biết, đêm tân hôn hẩn chỉ giúp đỡ ta một chút, chỉ vì trên người có mùi phấn của ta mà không dám về phòng người, ngồi trong sân một đêm? Người lại vì thế mà đuổi hẩn ra khỏi phòng. Tỷ tỷ, ta hận người, rất hận người!”

Nước mắt vô thanh vô tức chảy ướt má, Kỳ An ôm Long Liên, không nói một lời.

Nàng đối với Long Liên không phải không chút oán hận, nhưng giờ phút này, trong lòng chỉ còn lại bi thương.

Tay Long Liên chậm rãi giữ vạt áo nàng,

“Tỷ tỷ, ta thật sự rất hận người, nếu ta sớm biết rằng tướng công yêu người như vậy, ta cũng sẽ học cách quý mến người. Bây giờ, ta phải đi rồi, người trở về bên cạnh tướng công được không?”

Ánh mắt nàng khôi phục một chút thanh tỉnh, cố chấp nhìn Kỳ An.

“Chúng ta đều đi, tướng công sẽ rất cô độc. Tỷ tỷ người trở về đi!”

Thỉnh cầu của người sắp chết lẽ ra nên được đáp ứng, nhưng yêu cầu như vậy, bảo nàng làm sao thành toàn?

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ người không biết, hẩn rất yêu người!” ánh sáng trong mắt Long Liên dần tối lại, cho đến khi ngã xuống.

Tay Kỳ An run lên, nhìn thân hình Long Liên mềm oặt trượt xuống đất, cúi đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất, cũng là nện từng giọt vào lòng nàng.

“Nương!” Hiên Viên Sam nhẹ buông tay, Lăng nhi liền chạy vội tới, “Nương!” Hẩn ôm cổ Kỳ An, thân mình nho nhỏ không ngừng run lên.

Nước mắt hài tử rơi nóng cổ, Kỳ An đưa tay vỗ về đầu hẩn, vô lực bi thương.

Long Liên rất nhanh bị người đem đi.

Thất bước đoạn trường, nàng còn chưa đi hết đã ruột gan đứt từng khúc.

Hiên Viên Sam đi tới, chậm rãi nắm hai vai nàng, thở ra nhẹ nhõm.

May mắn, nàng không sao.

Bị tiếng khóc của Lăng nhi kinh động, tiểu tử trong lòng Hiên Viên Sam hé mắt, tựa như sắp tỉnh.

Chớp mắt và cái, cái miệng nhỏ nhắn liền nức nở vài tiếng.

Lăng nhi quay đầu sang nhìn lại quay đầu sang Kỳ An, “Nương, đệ đệ sắp khóc rồi, nương mau bế đi!”

Hiên Viên Sam cẩn thận chuyển Bảo Nhi sang Kỳ An, Bảo Nhi tựa quây người cọ vào Kỳ An vài cái rồi lại ngoẹo đầu, nhắm hai mắt lại.

Khách khứa đã về hết, chỉ còn lại thái tử và Mạc Nhược.

“Lạc Hoài Lễ gặp chuyện gì vậy?” Kỳ An hỏi.

Thái tử và Mạc Nhược nhìn nhau, lại đồng loạt nhìn Hiên Viên Sam, “Vương thúc chắc cũng đã biết rồi chứ?”

Kỳ An nhìn Hiên Viên Sam. Hiên Viên Sam không đổi sắc, cũng không nhìn nàng, chỉ làm thủ thế với Khinh Ngũ.

Khinh Ngũ nhìn sắc mặt Kỳ An, mới nói, “Lạc Hoài Lễ sau khi đến Hoài An bỗng nhiên mất tích. Mấy nhóm người phái đi đều không tìm thấy hắn. Lạc tướng quân võ nghệ cao cường, thị vệ bên người cũng rất đông, lại không phát hiện động tĩnh gì lớn của quân đội, thái tử điện hạ hoài nghi là người trong võ lâm gây ra, nhưng sau khi phái quân đội tìm kiếm một phen vẫn không có kết quả.”

Vỗ về Bảo Nhi một chút, Kỳ An bỗng hỏi Mạc Nhược, “Quân đội tìm kiếm ở đâu?”

Mạc Nhược cười khỏ, hắn biết tiểu Thất không dễ bị lừa, sớm muộn cũng sẽ phát hiện ra.

“Đào Hoa ồ!”

Kỳ An cả kinh, rồi lại cổ trần tĩnh, “Không phải nói Đào Hoa cốc có cơ quan rất nguy hiểm sao?”

“Một trận hỏa hoạn là xong, không có gì quá phức tạp.”

Kỳ An đứng phắt dậy, thất thanh nói, “Người...?”

Mạc Nhược nhìn thẳng vào mắt nàng không chút né tránh, “Không có ai chạy ra từ Đào Hoa cốc cả.”

Đào hoa đỏ núi, tươi sáng phồn hoa, còn cả thiếu niên áo đỏ lửa kia, tất cả đều, đều...

Kỳ An cảm thấy cổ họng khô khốc đau đớn, nhìn Mạc Nhược hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Hiên Viên Sam rốt cục đứng lên, đi tới bên cạnh Kỳ An, nhìn nàng, “Kỳ An, nàng đã sớm biết phải lựa chọn giữ hay bỏ rồi!”

“Mạng người trong mắt các người xem ra là chuyện rất đơn giản đúng không?”

Trong lòng vừa đau vừa giận, nàng cũng biết mình không đúng nhưng vẫn không nén được cảm xúc đang quay cuồng.

Hiên Viên Sam an tĩnh nhìn nàng, môi dần mím lại.

Thật lâu sau mới từ từ giãn ra, Hiên Viên Sam cũng không trả lời nàng, đặt hai tay lên vai nàng, “Lạc Hoài Lễ và Chiến Liệt, nàng chọn giữ lại ai?”

Kỳ An nhìn hắn, môi khẽ động, lời muốn nói lại biến mất tăm.

Hiên Viên Sam lại nở nụ cười, “Kỳ An, nàng luôn mềm lòng, nhưng thế gian này có rất nhiều chuyện dù không đành lòng cũng không có lựa chọn nào khác.”

Mạc Nhược cũng mỉm cười, “Tiểu Thất, người đừng giận vội, nghe ta nói hết đã. Trong Đào Hoa cốc đúng là không có ai chạy ra, nhưng sau đó kiểm tra lại thì người chết trong cốc đều là tôi tớ lạt nhạt, còn những người cần tìm thì lại biến mất không thấy.”

Nhìn sang Trường Khanh, Trường Khanh cúi đầu, “Lục công tử cũng gửi thư tới nói trong Hoài An cũng không có dị động gì.”

Thái tử đan đan mười ngón tay, “Trong tổng đàn Đào Hoa ỏ ít nhất cũng có vài vạn người, lại biến mất toàn bộ trong đêm đó. Tiểu Thất, chẳng lẽ người không thấy kỳ quái sao?”

Mạc Nhược thở dài, “Có lẽ cũng vì lý do này mà Long Liên mới làm ra hạ sách này, không tiếc lấy sinh mệnh ra ép buộc Tiêu gia ra tay. Trong Hoài An, nếu ngay cả Tiêu gia cũng không tra ra được thì không còn ai có khả năng làm việc này nữa.”

Đêm đã khuya, Hiên Viên Sam vẫn chưa về phòng. Sau khi cho Lăng nhi ngủ xong, Kỳ An mới đi ra.

Một thân ảnh đang an tĩnh đứng trong sân, gió đêm thổi tà áo hắt bay bay. Kỳ An đi tới ôm hắt từ sau lưng.

Thân mình Hiên Viên Sam chấn động, nhưng không quay đầu lại.

Kỳ An tựa đầu vào lưng hắt, nhẹ giọng nói, “Ta chọn chàng!”

Hiên Viên Sam hơi cúi đầu, đặt tay lên tay nàng.

Kỳ An nhắm mắt, “Mặc kệ là Lạc Hoài Lễ, Chiến Liệt hay là ai, ta đều chọn chàng.”

Hiên Viên Sam xoay người lại, trong mắt lấp lánh vô số ánh sao, “Cho dù biết Lạc Hoài Lễ vẫn một lòng với nàng tới tận giờ?”

“Ta đã trách lầm hắt!” tay Kỳ An có chút cứng ngắc, “Cho nên về sau sẽ không phạm phải sai lầm như vậy nữa. Nếu như có nữ nhân khác muốn chàng, ta tuyệt đối không cho, sẽ để Trường Khanh, Phượng Định hoặc là ai đó đuổi nữ nhân đó đi. Tốt nhất là viết một cái thông báo trên người chàng, ừ, cứ viết ‘Là của Tiểu Thất, không cho bất kỳ ai nhìn, cả nghĩ cũng không được’. Nếu như chàng làm chuyện gì khiến cho ta thương tâm, ta sẽ phạt chàng hai ngày không được ăn cơm, phải viết thư hối lỗi dài hai ngàn chữ. Hiên Viên, ta muốn sẽ vĩnh viễn giữ chàng như thế, trừ phi chàng đuổi ta đi, nếu không, đời này kiếp này ta tuyệt đối không buông chàng ra!”

Hiên Viên Sam chậm rãi cười, giống như hoa quỳnh nở rộ, đẹp tới mức làm người ta choáng váng, “Được!”

Mấy chữ cuối cùng, là hắt nói khẽ bên tai nàng, “Tối nay, Bảo Nhi không khóc.”

Kỳ An cảm thấy hai má nóng bừng lên, giương mắt nhìn hắt, không nói gì.

Hiên Viên Sam nhẹ nhàng chà môi nàng một chút, lại rời đi rất nhanh, “Không muốn nghĩ gì nữa, hãy ngủ một giấc thật ngon đi!”

Chuyện Long Liên hôm nay, chuyện của Lạc Hoài Lễ cũng đủ làm nàng mệt mỏi, Hiên Viên Sam ôm nàng đi vào phòng.

Buông tay

Có lẽ đúng là có rất nhiều chuyện khôn đành lòng buông nhưng lại không thể không bỏ.

Trời còn chưa sáng, Hiên Viên Sam đã tỉnh, bên má có hơi ẩm phả đến, hắt cúi đầu nhìn, Kỳ An đang gối lên cánh tay hắt, tóc dài che nửa bên mặt, ngủ thật ngon.

Hiên Viên Sam nhìn nàng không chớp mắt, nhìn đến ngây ngốc.

Lâu sau hắt mới thu hai tay lại, tựa đầu sát lại, thoảng vào mũi là mùi hương quen thuộc, khoe miệng hắt không tự chủ mà cong lên.

Hiên Viên Sam hít sâu một hơi, cảm thấy hương thơm ấm áp kia ngấm tận đáy lòng.

Nếu như mỗi ngày mở mắt ra đều có thể nhìn thấy bộ dáng an tĩnh hạnh phúc của nàng như thế này, đối với hắn cũng là một loại hạnh phúc cực hạn.

“Kỳ An, Kỳ An...” trong lòng hắn không ngừng gọi, cảm thấy mỗi lần tên nàng vang lên là yêu thương trong lòng hắn lại lớn hơn một phần.

Kỳ An bỗng cử động, vô ý thức giang tay, lại vừa vặn đặt lên một thân thể ấm áp.

Kỳ An nghi hoặc mở mắt ra, đập vào mắt là một đôi mắt ôn nhu vô cùng, “Hiên... Uhm!”

Hiên Viên Sam cúi thấp đầu xuống, hôn lên môi nàng, mang theo thoáng vội vàng.

Kỳ An sững sờ trong chớp mắt, lập tức đưa hai tay ôm cổ hắn, hôn lại hắn.

Như được cổ vũ, thân mình Hiên Viên Sam cứng lại, đôi môi chậm rãi từ môi nàng đi xuống, vuốt ve cổ nàng, lưu lại một nụ hôn mềm mại.

Lúc đôi môi nóng bỏng kia tiến tới đường cong đang phập phồng của nàng, Kỳ An nhin không được thở hổn hển thành tiếng, chỉ có thể bất lực nắm chặt áo hắn, “Hiên Viên!” nàng cúi đầu gọi một tiếng.

Hiên Viên Sam ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt ửng hồng của nàng, lại cảm thấy nhiệt độ trên người tăng thêm một bậc, còn nghe được cả tiếng tim đập gấp gấp trong ngực. Thân hình thon dài liền áp chặt lên người nàng, hôn từng tấc từng tấc trên trán nàng.

Đúng lúc đó, một tiếng khóc vang lên bên cạnh.

Hai người dừng lại, không biết làm sao, mặt Hiên Viên Sam có chút ảo não, hít một hơi, đang định cúi người xuống, tiếng khóc kia lại vang lên chói tai hơn.

Kỳ An nhắm mắt, bình tĩnh lại, đưa tay đẩy hắn, “Bảo Nhi tỉnh rồi!”

Hiên Viên Sam ôm Hiên Viên Bảo Nhi, lại một lần giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn thề rằng nhất định kiếp trước hắn đã mắc nợ tiểu gia hỏa này, nên hắn mới tới đây, vào đêm tân hôn phá hắn, rồi gần một năm sau lúc nào cũng sẵn sàng phá hắn.

Hắn cưới nữ nhân hắn yêu gần một năm ròng, cho tới bây giờ ngay cả ôm cũng biến thành hy vọng xa vời.

Hai gò má Kỳ An nóng bừng, ôm Bảo Nhi không dám nhìn Hiên Viên Sam.

Cúi đầu nhìn cái miệng nhỏ nhắn của hài tử đang bú, mới thăm mắng mình hồ đồ, Bảo Nhi mới sinh không đến 40 ngày, làm sao có thể sinh hoạt vợ chồng? Ngược mắt nhìn Hiên Viên Sam, đáy lòng nàng tự thở dài, có lẽ là lão công nhà mình thật sự quá mê người, ngay cả nàng cũng không thoát khỏi lực hấp dẫn này.

Hiên Viên Sam ngồi lại gần, ôm lấy nàng và Bảo Nhi.

Kỳ An nghiêng đầu hôn hắn một cái, thấp giọng nói, “Hiện tại chưa được, phải qua 42 ngày!”

Nhìn mặt nàng đỏ bừng, Hiên Viên Sam ngồi im một lúc lâu mới nói nhỏ, “Nàng không nói ta cũng không biết, không có ai dạy cho ta cái này.” Thầm thở phào, may mà Bảo Nhi tỉnh, nếu không làm bị thương nàng thì sao? Nghĩ đến đó liền cảm thấy tiểu gia hỏa kia thoát nhìn cũng không đáng ghét như vậy.

Kỳ An không nói gì. Đương nhiên là không có ai nói cho hắn rồi! Nam nhân lúc này liệu có ai không chế được dục vọng bản thân mà canh giữ bên thê tử? Ba vợ bốn nàng hầu trong nhà đều có khả năng giúp hắn giải tỏa, nếu không thì các hồng lâu thúy quán cũng không thiếu.

Chỉ có kẻ gốc bên cạnh nàng này thôi! Kỳ An hạnh phúc cơ hồ muốn khóc.

Hiên Viên Sam và nhóm người thái tử gặp gỡ ngày càng thường xuyên, Kỳ An biết đó là vì chuyện của Lạc Hoài Lễ.

“Hiên Viên, hay là chúng ta rời khỏi kinh thành?” một hôm, nàng hỏi hắn.

Hiên Viên Sam nhìn nàng một lúc, đột nhiên cười, “Ta đã đồng ý với nàng, ta sẽ làm được!”

“Nhưng mà Hiên Viên...?” nàng muốn nói gì, hắn đã tiến lên ôm lấy nàng,

“Không nhưng gì cả, chờ chuyện ở đây ổn thỏa, chúng ta sẽ rời đi. Ta không muốn thiếu nợ người khác, cũng không muốn nàng mắc nợ.” Nàng muốn nợ, cũng chỉ có thể nợ hắn.

Huống chi, lời thề hôm đó Trường Khanh lập còn vang vọng bên tai hắn, hắn làm sao có thể để bóng ma kia quanh quẩn bên nàng.

Đêm đã khuya, Hiên Viên Sam vẫn ngồi ở thư phòng nhìn vào tin tức Mạc Nhược chuyển tới lúc ban ngày.

Có vài thứ rất lạ.

Hắn day day trán, cảm thấy có gì đó rất rõ ràng, rồi lại như cách một lớp sương mù khiến hắn không sao thấy được.

“Hiên Viên!” Kỳ An bưng một bát thuốc đi đến.

Nhìn bộ dáng của hắn, nàng vội vàng đặt bát xuống, nhẹ nhàng day trán cho hắn.

Lực đạo vừa phải, Hiên Viên Sam giãn hai hàng lông mày, khóe miệng chậm rãi cong lên.

“Có tiến triển gì không? Ta thấy chàng và bọn Mạc đại ca mỗi ngày đều gặp vài lần.”

Hiên Viên Sam ngồi ngay ngắn, lắc đầu, giở một tờ giấy Tuyên Thành ra,

“Thật nghĩ không ra. Mấy vạn người Đào Hoa cốc đều không thấy bóng dáng, Lạc Hoài Lễ cũng lặng yên mất tích, tất cả đều không lưu lại một chút dấu vết nào. Thật sự là quá kỳ quái.”

Ngừng một chút, lại lấy một phong thư trên bàn, nhìn sắc mặt Kỳ An, cuối cùng vẫn đưa cho nàng, “Nàng xem cái này xem!”

Tiêu Lục nói lúc Lạc Hoài Lễ qua Hoài An cũng từng gặp hắn, còn uống chút rượu với các đại nhân vật, sau đó liền rời đi.

Hiên Viên Sam nhíu mày, “Việc này có chút kỳ quái!”

Đúng là rất kỳ quái, Kỳ An đọc bức thư một lần. Bình thường mà nói, vì chuyện của nà, người Tiêu gia chắc chắn không muốn có bất kỳ chuyện gì liên quan đến Lạc Hoài Lễ.

Tuy nhiên, nàng lại hỏi, “Chàng nghi ngờ Lục ca?”

Hiên Viên Sam không dám nói hắn nghi ngờ, “Từ ngày hắn rời khỏi kinh thành, ta đã sai người đi theo hắn.”

Kỳ An không nói gì.

Hiên Viên Sam nói tiếp, “Tạm thời chưa phát hiện có gì khác thường, nhưng hắn vẫn làm ta có cảm giác hơi khác lạ.”

“Lạ chỗ nào?” Kỳ An hỏi hắn. Vì nàng không phải là Tiêu Thất thật sự nên không có cách nào phán đoán.

Hiên Viên Sam mấp máy môi, có vẻ không được tự nhiên nói, “Cảm giác!”

Hắn chưa nói là do vẻ mặt Tiêu Lục lúc nhìn nàng khiến cho hắn chú ý. Vẻ mặt đó, rất không giống như một huynh trưởng đối với muội muội.

Đào Hoa cốc, Tiêu Lục, Lạc Hoài Lễ...

Kỳ An nhìn một dãy tên được Hiên Viên Sam ghi trên tờ giấy Tuyên Thành, trong lòng thoáng động, “Hiên Viên?”

Hiên Viên Sam ngược mắt nhìn nàng.

Kỳ An nhớ tới một việc từ lâu trước kia, có chút chần chừ, cuối cùng thăm dò hỏi, “Chàng nói thế giới này không thể có hai người giống nhau như đúc?”

Ánh mắt ngưng đọng, Hiên Viên Sam trầm ngâm nửa ngày, chậm rãi lắc đầu, “Bình thường, dịch dung có thể thay đổi tướng mạo, cao thâm hơn một chút thì có thể thay đổi hình thể, nhưng muốn hoàn toàn giống một người khác, còn có giọng nói, vẻ mặt, hành vi, cơ hồ là không có khả năng.”

Kỳ An thở dài một hơi, “Nếu như người kia đã mất trí nhớ thì sao? Như vậy có phải chỉ cần có bề ngoài là được?”

Hiên Viên Sam im lặng một hồi lâu mới viết lên giấy, “Trên đời thực sự có cao nhân dịch dung như thế sao? Làm được giống nhau như đúc?”

Vẻ tươi cười của Kỳ An nhuốm chút bi ai, lời nói có chút cay đắng, “Chiến Liệt có thể.”

Hiên Viên Sam hoảng hốt nhìn nàng, nửa ngày sau mới bình tĩnh trở lại, rất nhanh viết lên giấy cái gì đó, vỗ tay liền có người tiến vào cầm đi.

Thư phòng thực an tĩnh, Kỳ An cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Hiên Viên Sam đứng một hồi, đi tới nhẹ nhàng cầm tay nàng.

Kỳ An nắm tay hẩn, chậm rãi nắm chặt, “Hiên Viên!” nàng cúi đầu kêu lên.

Có thể thấy rõ tất cả bất an cũng những cảm xúc phức tạp trong nàng, Hiên Viên Sam thở dài một hơi, ôm nàng vào lòng.

Kỳ An nhắm mắt, một câu cũng không muốn nói.

Có vài người, có vài việc, quả thực không muốn buông không muốn bỏ nhưng không thể lựa chọn khác đi.

74. Chương 77-78

Khúc chung

“Nương, phụ thân đi đâu rồi? Sao nhiều ngày rồi mà còn chưa về?”

Lăng nhi lắc lắc tay áo Kỳ An, không ngừng hỏi.

Kỳ An vỗ vỗ đầu hẩn, “Phụ thân có việc gấp phải làm, sẽ về sớm thôi. Lăng nhi nhớ phụ thân sao?”

“Ân, phụ thân nói muốn dẫn Lăng nhi đi chọn kiếm, nếu không trở về sẽ bỏ lỡ mất.”

Bỏ lỡ? Kỳ An nghi hoặc nhìn Trường Khanh.

Trường Khanh ngẩng đầu, “Đại hội phẩm kiếm đệ nhất kinh thành sẽ diễn ra vào ngày mai. Cứ năm năm một lần, sẽ tụ hội rất nhiều bảo kiếm của các danh gia trong thiên hạ. Vương gia đã từng đồng ý sẽ chọn cho tiểu thiếu gia một thanh kiếm trong đại hội lần này.”

Mỉm cười, Kỳ An nhéo nhéo mũi Lăng nhi, “Lăng nhi còn nhỏ như vậy, còn chưa cao bằng thanh kiếm nữa, muốn có kiếm làm gì? Sau này vẫn còn nhiều cơ hội mà. Lần sau chúng ta sẽ lấy kiếm nha.”

Mắt tiểu tử kia nhanh chóng đỏ lên, ngồi sang một bên, lắc lắc đầu hờn dỗi.

Kỳ An mở to hai mắt, Lăng nhi cáu kỉnh như vậy thật đúng là hiếm thấy.

Nàng đi tới, ngồi xổm xuống, lấy hai tay xoay đầu Lăng nhi lại, “Sao Lăng nhi lại tức giận?”

Lăng nhi thờ phỉ phỉ nhìn nàng, trong đôi mắt to lộ vẻ ủy khuất.

Kỳ An đưa tay xoa má hẩn, “Lăng nhi nhà chúng ta sao vậy? Miệng mếu thế này! Nói cho nương, ai khi dễ Lăng nhi?”

Lăng nhi mếu máo, nước mắt bắt đầu chảy ra, “Nương chỉ thích đệ đệ, không thích Lăng nhi. Nương ngày nào cũng ôm đệ đệ ngủ, dỗ đệ đệ ăn, hát cho đệ đệ nghe, ô...” Lăng nhi cố gắng nói xong, càng nói càng thương tâm, cuối cùng oa oa khóc lớn.

Có chút buồn cười, lại thêm nhiều đau lòng. Lăng nhi vẫn ngoan ngoãn hiểu chuyện nhưng nói đến cùng, hẳn cũng vẫn chỉ là một tiểu hài tử, Kỳ An nhẹ nhàng ôm hẳn, “Làm sao thế được? Lăng nhi mới là bảo bối trong lòng nương, là người nương yêu quý nhất trên thế giới này!”

“Yêu hơn đệ đệ sao?”

“Đương nhiên! Nương thích nhất là Lăng nhi!”

“Nương nói dối!” Lăng nhi buồn một hồi, cũng ngừng khóc, trực tiếp nói ra một câu, “Rõ ràng đệ đệ cũng rất đáng yêu, Lăng nhi cũng rất thích, nương làm sao lại không thích được?”

Tiểu gia hỏa này, hóa ra là bởi vì tự mình quá ưa thích Bảo Nhi, cho nên mới ghen tỵ. Kỳ An lau khô nước mắt trên mặt hẳn, “Nếu như Lăng nhi không thích nương thích đệ đệ thì nương sẽ không thích hẳn nữa.”

Lăng nhi sụt sịt, ôm nàng nói, “Không, nương phải tiếp tục thích đệ đệ, nếu không đệ đệ sẽ khóc, đệ đệ mà khóc thì thật đáng sợ!”

“Được, vậy thì Lăng nhi và nương cùng nhau thích đệ đệ được không? Nếu không nương sẽ không thích hẳn nữa!”

“Được!” Một lát sau, còn nói, “Nương, vậy nương giúp Lăng nhi chọn kiếm được không? Lăng nhi muốn, Lăng nhi đợi lâu lắm rồi!”

Vào lúc này sao? Kỳ An có chút khó xử.

“Nương, phụ thân nói đây là vật nam nhân cần có.”

Vật nam nhân cần có sao? Kỳ An thở dài một hơi, quay sang hỏi Trường Khanh, “Có thể ra ngoài không?” Trường Khanh gật gù đầu, nhìn nàng và Lăng nhi, “Tiểu thư đi lúc nào cũng được.”

“Nương, nương xem bên kia kia!”

“Nương, nương nhìn bên này xem!”

...

Dọc đường đi, Lăng nhi giống như một chú chim nhỏ vui vẻ, ngồi trong xe ngựa lú lú rú rú nói không ngừng, ngay cả Trường Khanh đi bên cạnh xe cũng phải mỉm cười.

Kỳ An thực sự bị nghe tới hoa mắt, liền ôm Lăng nhi vào ngực, “Lăng nhi, Lăng nhi ngừng nói một chút được không?”

Lăng nhi liền im lặng nằm trong lòng nàng, thoải mái híp mắt nói, “Nương, nương nói xem, Trường Lan đi bị bỏ ở nhà chăm sóc đệ đệ liệu có khóc nhè không?”

Kỳ An vươn hai ngón tay nhéo mũi hẳn, “Lăng nhi cho rằng Trường Lan đi nghịch ngợm như Lăng nhi sao?”

Lăng nhi không phục chun cái mũi lại, “Lăng nhi không nghịch ngợm. Lăng nhi là ngoan nhất!”

Kỳ An còn muốn nói gì nữa, xe ngựa bỗng nhiên đứng khựng lại.

“Trường Khanh?” Kỳ An gọi một tiếng.

“Tiểu thư, không sao, không cần xuống xe.” Thanh âm Trường Khanh cực bình tĩnh.

Xa xa, mơ hồ nghe tiếng đao kiếm chạm nhau, “Nương!” Lăng nhi khẩn trương giật nhẹ vạt áo nàng.

“Không sao!” Kỳ An ôm sát hẳn, “Có Trường Khanh thúc thúc ở bên ngoài rồi.”

Ánh mặt trời kéo dài bóng Trường Khanh chiếu trên thành xe ngựa, nhìn thấy thực làm cho người yên tâm.

Trường Khanh và thị vệ vương phủ bao vây quanh xe ngựa, cũng không hề khẩn trương.

Những người đưa Vương phi ra phủ hôm nay đều là cao thủ trong phủ, tuy rằng tiếng tăm không lừng lẫy bằng mười tám vệ kia nhưng để đối phó với khoảng ngàn người thì vẫn thoải mái.

Tuy nhiên, mặt Trường Khanh dần dần nhúu lại, đối phương lai lịch bất minh, hơn nữa đều ra tay là hạ sát thủ, tựa hồ tình thế bất buộc.

“Không đúng!” Trường Khanh kêu lên một tiếng, sát khí chung quanh quá nặng. Hắn nhìn lướt qua một lượt, hét lớn, “Dạ, che chỗ tiểu thư nhà ta. Tiêu Tấn, lập tức đi hoàng cung tìm Tiêu Lịch, đối phương là tử sĩ!”

Tử sĩ có nghĩa là không chết không ngừng. Dạ, vốn vẫn ẩn thân trong bóng tối liền nhảy ra, cùng Trường Khanh một trái một phải đứng hai bên xe ngựa. Tiêu Tấn là lính liên lạc của Tiêu gia quân, trình độ khinh công đã đạt tới mức tuyệt hảo, Trường Khanh vừa dứt lời hắn đã như một làn khói nhẹ nhảy lên cao.

Giữa không trung nghe thấy hàng loạt tiếng “vụt vụt vụt” xé gió, vô số mũi tên từ bốn phía bắn ra, như một bầy ong áp chế Tiêu Tấn.

Sắc mặt Trường Khanh đại biến, bốn phía đều là sườn núi cao, nếu có tiễn thủ mai phục, bọn họ sẽ bị vây ở đây không thể đi.

Tiêu Tấn xoay vòng vòng trên không trung, lại lui trở về, đưa mũi tên trong tay cho Trường Khanh, “Trường Khanh đại ca, là quân đội.” Hơn nữa, lại là quân đội dũng mãnh thiện chiến, mai phục lặng yên không một tiếng động, mũi tên bắn ra cơ hồ cùng một lúc, hiển nhiên là có sự huấn luyện.

Trường Khanh cầm mũi tên, tay phát run.

Hắn vốn lớn lên trên chiến trường, cho dù có chết dưới tên bay đạn lạc cũng là chết có ý nghĩa. Nhưng hiện tại, sau lưng hắn còn có Tiêu gia tiểu thư.

Kỳ An hiển nhiên cũng nghe thấy bọn họ nói chuyện, trong xe ngựa cũng có thể nhìn thấy những mũi tên rơi xuống.

Tim nàng đập không nhanh, có lẽ do khủng hoảng tới mức cực hạn, ngược lại con người trở nên bình tĩnh? Nàng đặt Lăng nhi xuống bên cạnh, cởi áo khoác, tháo tấm khăn giáp gắn trên áo khoác xuống. Đây là hộ thể thân y tốt nhất thế gian, do tiên hoàng tự mình ban cho Hiên Viên Sam khi hắn được phong vương rời khỏi kinh thành, mà giờ phút này lại đang mặc ở trên người nàng.

Nàng mặc áo lại, thậm chí còn không để ý tới những nếp nhăn trên đó.

“Nương!” Lăng nhi bất an gọi.

Kỳ An quay lại, hôn lên mặt hắn một cái, lưu luyến vuốt ve má hắn, “Lăng nhi, nương biết, Lăng nhi là dũng cảm nhất, đúng không?”

Lăng nhi gật gật đầu.

Kỳ An nở nụ cười, “Lăng nhi phải nhớ kỹ, nhất định phải là người dũng cảm nhất, đừng để nương thất vọng.”

“Trường Khanh, vào đây!” Kỳ An quay đầu gọi ra ngoài.

Trường Khanh nhìn những tử sĩ đang dần tới gần, lại ngẩng đầu nhìn cao xung quanh, không có thêm mũi tên nào bắn ra, nhưng tựa hồ vẫn có thể thấy những người đó ẩn trong một nơi bí mật đang cười lạnh nhìn bọn hắn giây phút cuối cùng.

Hắn quay đầu liếc Dạ một cái, Dạ nói, “Ngân này người không đủ gây uy hiếp” Ngụ ý, cái làm người ta lo lắng là những cung tiễn thủ ẩn núp trên cao kia.

Trường Khanh gật gật đầu, vén rèm lên nhảy vào xe ngựa.

“Tiểu thư!” hắn vừa vào liền quỳ xuống, “Chúng ta phải lập tức rời đi.”

Kỳ An cười cười, không nói cho hắn biết nàng đã nhìn thấy Tiêu Tấn lẳng không mà phải rơi xuống.

Nàng cảm nhuyến giáp trong tay đẩy về phía hắn, thân mình Trường Khanh chấn động, kinh hoàng nhìn nàng “Tiểu thư?”

Kỳ An dùng sức chặn hắn lại, “Mặc vào, nếu như ngươi còn coi ta là tiểu thư.”

Một tay kéo Lăng nhi đến, nhét vào lòng hắn “Ta giao Lăng nhi cho ngươi, chỉ có ngươi còn sống, hắn mới có thể còn sống.”

“Không!” mắt Trường Khanh đỏ lên, tay đẩy nhuyến giáp kia ra.

“Nương!” Lăng nhi cũng thấy không thích hợp, liên tục đưa tay ôm nàng.

“Tiêu Lăng, câm miệng!” nàng chỉ lừ mắt với Lăng nhi một cái, Lăng nhi liền đứng im, nước mắt từng giọt từng giọt rơi ra.

“Trường Khanh,” Kỳ An cười, “Ngươi không phải là người hiểu ta nhất sao? Ta đem bảo bối ta trân quý nhất giao cho ngươi, thỉnh ngươi nhất định phải bảo vệ hắn an toàn.”

“Trường Khanh, chúng ta đều biết đây là biện pháp tốt nhất mà, đúng không?”

Nàng yên lặng nhìn Trường Khanh. Với tình thế hiện giờ, hắn là bọn họ không thể toàn thân trở ra. Chỉ có Trường Khanh, thân mật nhuyến giáp, không e sợ những mũi tên dày đặc kia mới có khả năng bảo vệ Lăng nhi rời đi.

Nhưng lúc bọn họ đang nói chuyện, chung quanh lại nổi lên dị động, tên phá không mà đến, thanh âm vun vút không dứt bên tai.

Trường Khanh bỗng kéo tay Kỳ An lại, nắm nhanh như dùng hết khí lực toàn thân, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy thống khổ tuyệt vọng, “Tiểu thư, Trường Khanh không thể, tuyệt đối không thể.”

Hắn đã thề sẽ dùng cả đời để bảo vệ tiểu thư, làm sao nàng có thể trước lúc sống chết lại tàn nhẫn bắt hắn rời đi?

“Cho dù có chết, Trường Khanh cũng muốn chết bên người tiểu thư.”

Đây là lời hắn đã thề, cả đời dứt khoát.

“Nương, Lăng nhi cũng không đi, Lăng nhi muốn ở cùng một chỗ với nương.” Lăng nhi đầy mặt nước mắt.

Kỳ An không nhìn hắn. Nàng không có dũng khí nhìn hắn, chỉ sợ liếc mắt một cái sẽ đau đớn rách tim. Nàng chỉ nói một câu, “Lăng nhi, hãy sống thay nương.”

Nàng chuyển người thành tư thế quỳ, nhìn sâu vào mắt Trường Khanh, “Tiêu Trường Khanh, xin nhờ ngươi, ta lấy thân phận một mẫu thân mà nhờ ngươi.”

Toàn thân Trường Khanh phát run, lại cơ hồ trong phút chốc bình tĩnh trở lại. Hắn nhanh chóng mặc nhuyến giáp, ôm Lăng nhi vào ngực, xoay người phóng ra ngoài.

Chỉ cần là tâm nguyện của tiểu thư, hắn đều sẽ nghe theo, cho dù hắn phải thịt nát xương tan cũng không từ. Cho nên hắn không quay đầu lại, thậm chí không một lời dư thừa. Tiểu thư muốn, chính là Tiêu Trường Khanh hắn muốn.

“Nương!” Lăng nhi nức nở, hình ảnh cuối cùng hắn nhìn thấy chính là gương mặt mỉm cười của nương. Hắn cố gắng nhịn tiếng nức nở, tựa đầu thật sâu vào lòng Trường Khanh, hắn đã đồng ý với nương, hắn sẽ hiểu chuyện, hắn sẽ dũng cảm.

Trường Khanh vừa ôm Lăng nhi ra, hiệu lệnh kia liền dồn dập vang lên, mưa tên liền tới tấp bắn xuống, thẳng hướng Trường Khanh.

Trường Khanh thi triển nội lực toàn thân chạy về phía trước, có vài kẻ không thức thời giờ kiếm tiến đến, hắn không chớp mắt bỏ tới một chuồng. Tiêu Tấn và vài thị vệ khác hộ bên cạnh hắn, một đường giết tới.

Chỉ là tên bắn quá nhiều, đã có nhiều thị vệ ngã xuống.

Tiêu Tẩn thấy vậy, hét lớn một tiếng, “Trường Khanh, chúng ta giúp người thoát ra.”

Trường Khanh hít một hơi nhảy lên cao, Tiêu Tẩn đưa tay đệm dưới chân hắn, Trường Khanh nhanh chóng vút lên, thẳng hướng ngọn núi bên cạnh lao đi.

Còn Tiêu Tẩn, một chưởng kia đã dùng hết toàn lực, kiệt lực rơi xuống từ không trung, cơn mưa tên liền thừa dịp xuyên qua thân thể hắn, làm bắn ra màn máu đỏ rợn người.

Trong mắt hắn lại chỉ nhìn thấy bóng dáng Trường Khanh xa xa, khóe miệng còn đọng lại nụ cười.

Hắn chậm rãi nhắm mắt, không còn biết rét lạnh nữa.

Từng trận mũi tên bắn xuống, cuối cùng bắn lật nóc xe ngựa xuống một bên.

Dạ kéo Kỳ An ra, mấy người che chở nàng phóng về phía trước.

Bên cạnh không ngừng có người ngã xuống, không ngừng có máu bắn lên mặt nàng, nàng lại ngoài khóc cũng không có cách nào.

“Dạ!” Kỳ An kinh hô một tiếng, mắt thấy một mũi tên đã bắn vào trước ngực Dạ.

Hai mắt Dạ nhìn về phía trước, nói, “Vương phi, chỉ cần đến con đường phía trước là được.”

Kỳ An bỗng bật khóc, đỡ lấy hắn, “Dạ, chúng ta không đi, không đi được không?”

Dạ quay đầu, khuôn mặt trắng bệch do nhiều năm không thấy ánh mặt trời có chút tươi cười, “Vương phi, dù biết rõ chỉ có đường chết, ám vệ vương phủ cũng tuyệt không ngồi chờ chết.”

“Người yên tâm, Vương gia sẽ đến cứu người.”

Hắn tin tưởng vương gia nhà mình, từ lúc được đưa đến trước mặt vương gia, hắn liền tin tưởng.

Kỳ An lau khô nước mắt, đi theo phía sau hắn, không nói gì nữa.

Dạ quơ trường kiếm, một đường chém giết, một bên còn ứng phó với những mũi tên đang lẳng không mà đến, Kỳ An chỉ có thể ở phía sau hắn, nhìn trên người hắn càng ngày càng nhiều vết thương, nhìn trang phục hắn càng ngày càng đỏ.

Cho tới khi, Dạ bỗng nhiên ngừng động tác, trường kiếm dừng lại giữa không trung.

Hắn đứng thẳng tắp, lấy thân thể chắn phía trước nàng.

Kỳ An lệ rơi đầy mặt, bởi vì đầu ngón tay dò nơi mũi hắn đã không cảm thấy khí tức sinh mệnh nữa.

Tiếng xé gió lại đến, Kỳ An nhắm hai mắt lại.

Người đã từng chết một lần, nếu gặp phải lần nữa hắn là đều sẽ bình tĩnh hơn bất kỳ ai khác.

“Kỳ An!”

Thanh âm quen thuộc vang lên, tràn đầy kinh hoàng.

Kỳ An mở to mắt nhìn, thấy hồng ảnh kia đang tiến lại gần, vượt qua màn mưa tên.

Chiến Liệt nhảy từ không trung xuống, chỉ kịp ôm Kỳ An, mũi tên kia liền bắn ngập vào lưng hắn, phần đuôi bên ngoài vẫn còn rung động.

Chiến Liệt lại bình tĩnh chưa từng thấy, chỉ mơ hồ quét mắt nhìn Kỳ An một cái, liền vận nội lực hét lớn một tiếng “Dừng tay!”

Thanh âm vang lên, thế công kia thoáng dừng lại. Bám vào thời cơ này, Chiến Liệt liền ôm Kỳ An nhanh chóng lao về phía trước.

“Bắn tên!” một thanh âm vội vàng vang lên.

Chỉ là tên bắn đã nhanh, thân hình Chiến Liệt còn nhanh hơn, chỉ một lát sau đã tới gần một khe vực.

Đáng tiếc Chiến Liệt chung quy cũng chỉ là một thân huyết nhục bình thường, dù tốc độ của hắn có nhanh hơn nữa cũng không thể bằng mũi tên, nhưng Kỳ An đang được hắn bảo vệ trong lòng không hề biết rằng bao nhiêu mũi tên đuổi theo phía sau bọn họ đều đã tiến nhập vào thân thể hắn.

Hắn không hề trốn, hắn biết, phía trước có một đạo vách núi, chính là đường sống duy nhất của Kỳ An.

“Chiến Liệt!” Kỳ An cảm thấy bàn tay ấm nóng, ngược mắt lên xem, thấy một màu đỏ tươi ghê người.

Chiến Liệt không cúi đầu nhìn nàng, lại một mũi tên phóng tới, hắn cũng không hề tránh, nương theo hướng lực của mũi tên này nhảy xuống vách núi phía trước.

Lúc truy binh đuổi tới, chỉ thấy được mây mù che phủ một mảnh mông ung.

“Làm sao bây giờ?” có người hỏi.

“Hừ, làm sao bây giờ? Chiến Liệt trúng tên đầy người, Vương phi kia lại không biết võ công, hắn phải chết không nghi ngờ.”

Lúc này, Hiên Viên Cực trong trang phục cấm vệ quân, châm chọc nở nụ cười. Hắn đã không thể trốn, những kẻ khiến hắn thất bại cũng đừng hòng sống tốt, “Tiêu Lịch, ngươi vẫn còn ở đây làm tay sai cho thái tử sao? Tiểu thư bảo bối nhà ngươi chỉ sợ đã sắp xuống hoàng tuyền rồi.”

Trong lòng Hiên Viên Sam căng thẳng, ánh mắt sắc bén bắn tới.

Phượng Định thu trường kiếm, nhẹ liếc hắn một cái, “Những tử sĩ trong phủ này của ngươi thì có thể làm được gì?”

Hiên Viên Cực ha hả cười, “Nếu không chỉ có tử sĩ mà là một đội quân thì sao? Là quân đội đã tập võ trong Đào Hoa ổ bao năm, gần đây lại được tôi luyện trong quân đội Tiêu gia thì sao?”

Hắn đắc ý cười, “Dọc đường đi có Tiêu gia tiểu thư làm bạn, Chiến Liệt cũng không đến mức quá tịch mịch.”

Đường xuống hoàng tuyền, Kỳ An còn chưa kịp đi, nàng hiện tại đi chính là con đường xuống dưới đáy vực sâu tối tăm kia.

Chiến Liệt chăm chú ôm nàng, tiếng gió bên tai vù vù rung động. Nàng ngẩng đầu, có thể thấy khóe miệng Chiến Liệt tràn ra nụ cười đơn thuần vui sướng.

“Chiến Liệt!” nàng gọi khẽ, bởi vì ngón tay đặt lên mạch hắn khiến tim nàng đau nhói.

Chiến Liệt dường như nghe thấy, cúi đầu xuống, “Kỳ An, ta sắp chết, đúng không?”

Hắn tựa đầu vào đầu nàng, “Ta cuối cùng, không phụ ca ca cũng không phụ ngươi.”

Tĩnh thần

Rõ ràng vẫn đang là ban ngày, vì sao lại thấy tinh quang trong mắt hắn. Đưa tay giữ lưng hắn, phảng phất làm vậy có thể ngăn chặn luồng sinh mệnh đang cuộn cuộn chảy đi. Chiến Liệt nhắm hai mắt lại, dựa vào gáy nàng, khóe miệng chậm rãi cong lên. Kỳ An, thật hạnh phúc, thật hạnh phúc! Cho dù cứ như vậy an tĩnh chết đi. Không biết qua bao lâu, Kỳ An thoáng quay đầu từ trong ngực Chiến Liệt, thấy cả hai đã không còn cách xa mặt đất.

Từng tán cây rậm rạp cản trở lực rơi của bọn họ. Thấy Chiến Liệt đã hôn mê, Kỳ An ôm chặt hắn, cố gắng chuyển mình, để thân mình ở phía dưới.

“Rầm!” một tiếng, hai người rơi xuống đất. Kỳ An cắn răng cả nửa ngày, người này nặng quá, ép lực phủ ngũ tạng của nàng bẹp dí rồi. Mãi đến lúc tĩnh táo một chút nàng mới cố gắng nhô đầu ra từ dưới người Chiến Liệt, sau đó từng chút từng chút nhích người ra. Nhìn ba mũi tên cắm trên lưng hắn cùng với vô số vết thương khác và hồng y đã ướt sũng máu kia, tay Kỳ An run rẩy không dám chạm vào. Trượt đi vài lần, tay Kỳ An mới chạm được vào mạch của hắn. Kỳ An hít sâu vài hơi mới làm mình trấn tĩnh.

“Chiến Liệt!” nàng ghé vào tai hắn, thanh âm yếu ớt, “Ta thật vất vả mới chữa khỏi mắt cho ngươi, sao có thể cho phép ngươi chết đi thế này? Cho dù có chết cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không.” May mà cổ đại ít ô nhiễm, hai người rơi xuống vách núi là một mảnh rừng nguyên sinh. Kỳ An ngược mắt lên là nhìn thấy vài cây thuốc. Ẩn mình dưới vách núi sâu cả đời, về khoản này phim truyền hình đúng là không lừa người. Về sau nếu có nguy hiểm mà không tránh được thì cứ nhảy xuống vách núi là được rồi, cho dù không gặp được cao nhân lánh đời nào đó có tuyệt thế võ công thì ít nhất cũng có rất nhiều dược thảo.

Rút ngân châm trong người ra, Kỳ An nhanh chóng cắm lên mấy huyết đạo của hắn. Sau đó hít sâu một hơi, nàng đưa tay đặt lên lưng Chiến Liệt, hơi hơi cười, “Chiến Liệt, dù sao đây cũng là vực sâu vạn trượng, ta không thể leo lên được. Chờ bọn hắn tìm được ta có lẽ còn lâu nữa, nói không chừng khi đó ta cũng thành một đồng xương khô hoặc đã bị dã thú ăn thịt rồi. Thế nên ngươi đừng sợ, nếu như ngươi chết, ta cũng sẽ chết cùng ngươi thôi.” Cắn răng một cái, nàng liên tiếp rút mấy mũi tên ra. Lưng Chiến Liệt máu thịt lẫn lộn, thứ chất lỏng nóng bỏng bắn vào mặt nàng. Thân thể Chiến Liệt giật giật, cảm giác đau nhức khiến hắn như muốn tỉnh lại từ trong hôn mê, rồi lại bị cảm giác đau sau đó khiến cho bất tỉnh.

Đêm đã khuya, Trường Khanh vẫn quỳ gối trong sán không nhúc nhích. Bên cạnh hắn còn có vài bóng người. Lãng nhi vùi vào lòng Trường Lan, đôi mắt vô thần mở to, không hề kêu một tiếng. Khuôn mặt vốn luôn bừng bừng sinh khí giờ phút này đã tái nhợt. Từ lúc Tiêu Lịch mang thi thể của bọn Dạ đến, Lãng nhi liền nín khóc, cũng không kêu muốn gặp nương nữa.

Nhưng Hiên Viên Bảo Nhi thì vừa đến giờ uống sữa đã há miệng khóc váng, mấy bà vú luống cuống nửa ngày cũng không làm sao cho tiểu thể tử uống được chút sữa nào, đến tận lúc hắn ho khan cũng đều nôn hết sữa trong miệng ra. Sau đó lại khóc.

“Đã tìm hết mọi nơi chưa?” thanh âm khàn khàn này khiến người nghe không thể tưởng tượng được là do Đại Lý Tự khanh đại nhân luôn luôn tao nhã nói ra.

“Dạ, đã điều tra từng tấc đất, đều không thấy tiểu thư.” Tiêu Lịch dường như không dám dừng từ kia, sợ sẽ không chịu nổi nỗi đau mất mát. Đã không còn cơ hội bảo vệ lão tướng quân, giờ ngay cả tiểu thư bọn họ cũng không thể bảo vệ sao?

Bao nhiêu tự giấu trên miệng, Tiêu Lịch cao giọng nói, “Tiêu gia quân tiếng tăm lừng lẫy thì sao chứ? Không bảo vệ được tướng quân lúc trước, giờ cũng không giữ được tiểu thư!” Dùng hết sức lực cầm trường kiếm xuống đất, mắt rưng rưng, “Ta còn mặt mũi nào mà đứng đây nữa?”

“Có ai có thể nói cho ta biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì không?” Trường Lan rốt cục mở miệng, sắc mặt ảm đạm, “Vì sao trước đó ta và Trường Khanh đều không nhận được tin tức gì? Nếu sớm biết các người đã gây ra chuyện gì, làm sao Trường Khanh có thể đồng ý để tiểu thư ra ngoài!”

“Không, ta vẫn sẽ làm vậy!” Trường Khanh ngẩng đầu lên, “Cho dù biết trước, ta cũng sẽ để tiểu thư đi. Tiểu thư gả vào hoàng thất sẽ không thể tránh được thị phi phân tranh, chẳng lẽ còn muốn tiểu thư bị giam trong bốn bức tường này sao? Nếu chuyện gì cũng phải lo lắng, ngay cả việc ra ngoài cũng không được tự ý thì hạnh phúc của tiểu thư còn gì đáng nói đến?” Hắn ngẩng mặt, có chút bi thương kì dị, “Chỉ là ta thực không ngờ bọn họ lại điều động tới hơn một ngàn quân đội tới đối phó với tiểu thư.”

Mạc Nhược lắc đầu, “Cho dù tiểu Thất không ra ngoài cũng khó tránh kiếp nạn này. Phượng Định đã tra ra dấu vết xung quanh phủ, nếu như tiểu Thất không ra ngoài thì nơi đây chính là chiến trường. Ta nghĩ rằng bọn họ chủ trương bắt cóc tiểu Thất, chỉ là không ngờ chúng ta lại hành động nhanh như vậy.” Dùng một chút, thanh âm chậm lại, “Cho nên mới hạ sát thủ!”

Nhìn Lãng nhi trong lòng Trường Lan, Mạc Nhược nói, “Cũng may mà như vậy, nếu không giữa Lãng nhi và tiểu thể tử, tiểu Thất làm sao lựa chọn?”

Về phần tiểu Thất lựa chọn thế nào có lẽ đã không còn cơ hội để biết.

Hiên Viên Sam đứng trong sơn cốc đầy mùi máu tanh, im lặng đứng, hắn không run rẩy, không kêu gào, vì hắn vốn không thể phát ra âm thanh. Hắn cũng không rơi lệ, thậm chí vẻ thống khổ trên mặt cũng không

có. Hắn chỉ mờ mịt mà đứng, cảm thấy thế giới xung quanh thực tĩnh lặng, tựa hồ tất cả đều biến mất, trên thế gian chỉ còn lại hắn, chỉ mình hắn.

“Vương gia! Vương gia!” rất nhiều tiếng gọi vang bên tai hắn, hắn chuyển động con người, nhưng lại không thấy bất cứ cái gì.

Hắn là hắn đang nằm mơ, nếu không vì sao cái thế giới này lại làm cho người ta cảm thấy chân thật như vậy?

“Vương gia!” Kinh Ngũ không ngừng gọi, tới gần nhẹ nhàng chạm vào hắn. Ánh mắt Hiên Viên Sam giống như xuyên qua hắn, không biết lạc về nơi nào.

Hắn giơ tay lên, “Ta lạnh!” Rất lạnh, hóa ra trong mộng cũng có thể làm cho người ta rét lạnh.

“Người đâu, mau chuẩn bị áo khoác!”

Từng chiếc áo được khoác lên người, hắn vẫn làm thủ thế, “Lạnh, rất lạnh!”

Kinh Ngũ gấp đến độ sắp khóc. Đến lúc hắn chồm lên người Vương gia tấm áo thứ năm, Phượng Định đưa tay ngăn cản, “Không cần thêm nữa!”

Mắt Kinh Ngũ đỏ hồng “Nhưng Vương gia nói người lạnh.”

Phượng Định siết chặt nắm tay, “Vương gia có nội lực hộ thể, cho dù ở nơi băng thiên tuyết địa người có từng nhìn thấy ngài kêu lạnh?”

Kinh Ngũ lại bỏ từng tấm áo xuống, mạnh mẽ ôm Hiên Viên Sam, nước mắt chảy ròng ròng, “Vương gia, ngài thế này thì Kinh Ngũ biết làm sao bây giờ? Phượng Định, người mau nghĩ cách đi!” Phượng Định trầm ngâm nửa ngày, quay đầu hỏi thị vệ bên cạnh, “Tiểu thế tử thế nào rồi?” Người đó khom lưng đáp, “Vẫn đang khóc, đã một ngày không ăn gì nên khóc cũng không ra tiếng nữa.”

Phượng Định khẽ cắn môi, “Đem tiểu thế tử đến đây!”

Hiên Viên Bảo Nhi đã khóc đến khản cổ, lúc được ôm đến bên cạnh Hiên Viên Sam, tiếng khóc đã không còn vang dội nữa, hai mắt nửa khép, cái mũi còn phập phồng. Phượng Định cẩn thận đặt tiểu thế tử vào lòng Hiên Viên Sam, ghé vào tai hắn mà nói, “Vương gia, ngài xem tiểu thế tử đã khóc cả ngày rồi, thuộc hạ đã nghĩ rất nhiều cách nhưng cứ bón sữa vào là hắn lại phun ra. Ngài hãy dỗ hắn ngoan đi, nếu không Vương phi trở về sẽ rất đau lòng, Vương phi yêu nhất là tiểu thế tử mà.” Thân hình bé nhỏ mềm mại được đặt lên tay, nhân tình Hiên Viên Sam chậm rãi ngưng trụ, sau đó cúi đầu xuống nhìn. Bảo Nhi thấy bị đối người bế, mắt hơi mở, lại ô ô khóc hai tiếng, nước mắt chảy ra. Hiên Viên Sam kinh ngạc nhìn hắn, miệng nhẹ nhàng giật giật, “Bảo Nhi, con rốt cục cũng có thể khóc ra nước mắt!”

Hai tay ôm lấy Bảo Nhi, Hiên Viên Sam ôm sát hắn, kề sát mặt hắn vào mình, “Bảo Nhi, con nhớ nương không? Con cùng phụ thân đi tìm nương về nhé?” Hai gương mặt kề sát nhau đều nóng bừng ửng ửng. Kinh Ngũ định tiến lên, Phượng Định lại kéo hắn lại, “Để vương gia phát tiết một chút thì tốt hơn, nếu không e là sẽ gặp chuyện không may.”

Cho đến ngày hôm sau, Bảo Nhi vẫn không chịu ăn gì, đoàn thái y nơm nớp lo sợ đi đi về về giữa hoàng cung và vương phủ, vẫn không tìm được cách giải quyết. Ép bón sữa vào, hắn lại phun ra. Đôi mắt Hiên Viên Sam khô nứt, nhìn thấy Bảo Nhi trong ngực cũng đã mất nước đến trắng bệch, vươn tay ra, “Đổi nước cơm xem sao!”

“Sữa không được, làm sao dùng nước cơm được?” Kinh Ngũ nghi hoặc. Hiên Viên Sam không đáp, chỉ cúi đầu hôn nhẹ lên khuôn mặt tròn của Bảo Nhi. Nước cơm nhanh chóng được bưng lên, bón cho Bảo Nhi. Tiểu tử kia nghe ngóng một chút, cái miệng nhỏ nún nún một chút, sau đó uống xuống, cứ như vậy một thìa lại một thìa, chậm rãi uống hết một bát nước cơm. Kinh Ngũ và Phượng Định đứng một bên trợn mắt há mồm, nào có tiểu tử nào thế này, sữa không uống lại đi uống nước cơm?

Khóe miệng Hiên Viên Sam chậm rãi cong lên, xoa lên hai mắt Bảo Nhi vì được ăn no mà đã khép lại. Đây mới là hài tử của hắn, giữa hàng nghìn nhan sắc khắp thế gian cũng chỉ muốn một người. Thế của hắn, mẫu thân của hắn, là độc nhất vô nhị không thể thay thế.

Cửa địa lao chậm rãi mở ra, Hiên Viên Sam đi vào, cửa lại khép lại, che khuất tất cả ánh mặt trời ngoài kia. Mở giấy ra, kẻ từ trước vẫn cúi đầu rớt cục cũng có động tác, nhìn về chữ viết trên đó, “Nên gọi người là Tiêu Lục, hay là Chiến Thanh?”

Nhìn dòng chữ này, hắc nộ nụ cười, một nụ cười châm biếm, “Ta từ trước tới giờ vẫn là Chiến Thanh!”

Không bị tiếng cười kia ảnh hưởng, Hiên Viên Sam không ngại bạch y trên người, ngồi xuống đất, tiếp tục viết lên giấy, “Không tìm thấy nàng, không rõ sống chết!” Cũng không nói “nàng” là ai, bởi vì trong lòng cả hai người đều biết rõ ràng. Tiếng cười dần nhỏ lại, cho tới khi không còn tiếng động, ngón tay Chiến Thanh hơi run rẩy. Hiên Viên Sam cũng không nhìn hắc, chỉ chuyên tâm viết, “Bọn họ vào bằng cách nào?” Hành động của một nhóm người đông đảo như vậy, bọn họ không thể hoàn toàn không biết gì cả. Chính vì biết kinh thành không có dị động, Hiên Viên Cực cũng ở ngoài thành nên bọn họ mới có thể yên tâm như thế.

Chiến Liệt cười khở một chút, “Với danh nghĩa Tiêu gia quân, muốn lặng yên không một tiếng động tiến vào kinh thành là quá dễ dàng.”

“Các người gây động tĩnh lớn như vậy, chỉ là vì nàng?”

“Không, vốn là vì Hiên Viên Ký. Thừa dịp sức chú ý của các người bị hướng đến Hoài An, đây là thời cơ tốt nhất, ai ngờ rằng Hiên Viên Ký lại lên tới Hoài An.”

“Cho nên, người liền xuống tay với nàng? Dùng người của Đào Hoa ồ?” Chiến Thanh không nói gì, chỉ khép hờ mắt, đến lúc mở ra phảng phất không còn chút đau xót.

“Các người vốn muốn đưa nàng đi đâu?”

Chiến Thanh nắm chặt tay, “Nhị hoàng tử mà bại, giết chết không tha!”

Nét bút dần mạnh một chút, Hiên Viên Sam ngừng lại một lúc lâu mới tiếp tục viết, “Không tìm thấy nàng ở đó!”

“Người của ta thì sao? Có còn sống không?”

“Không ai sống sót, vốn Trường Khanh định để lại hai người nhưng bọn họ đã uống thuốc độc tự sát. Giờ thái tử và Tiêu Vinh tiếp tục tìm kiếm.”

“Chiến Liệt đâu?” hai mắt Hiên Viên Sam sáng lên, nhanh chóng ngẩng đầu, vẻ mặt không nén được kích động. Chiến Thanh thấy rõ ràng vẻ mặt của hắc, nói tiếp, “Là mật lệnh của nhị hoàng tử, chúng ta lúc trước cũng không biết Chiến Liệt sau này lại tới”

Hai người chong mắt nhìn đối phương, thần sắc có chút buông lỏng. Chiến Thanh thấp giọng nói, “Chỉ cần Chiến Liệt ở đó, hắc nhất định che chở cho tiểu Thất.” Nói cách khác, nếu không tìm thấy cả hai, tiểu Thất có khả năng còn sống. Hiên Viên Sam chống một tay xuống đất bật người tới cửa. “Vương gia!” Chiến Thanh đột nhiên hô một tiếng. Hiên Viên Sam ngừng cước bộ nhưng không xoay người lại.

“Vương gia, nếu như nàng trở về, xin cho ta được thấy mặt nàng.”

75. Chương 79-80 End

Sơn cốc

Không biết qua bao lâu, Chiến Liệt tỉnh lại, chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy đầu tiên là vách núi đá, trên đó còn có một ít cỏ dại đang lay động trong gió.

Xung quanh thực an tĩnh, an tĩnh tới mức có thể nghe được cả tiếng lá cây rơi xuống mặt đất.

Đây là đường xuống hoàng tuyền sao?

Hắn hơi hơi quay đầu, ánh mắt như tìm kiếm cái gì, lâu sau có chút thất vọng thu hồi tầm mắt.

Hóa ra cho dù là chết, hắn vẫn cô độc.

Cho tới bây giờ hắn vẫn chỉ có một mình.

Như đột nhiên nghĩ đến cái gì, hắn vội vàng mở mắt ra, trong mắt như có hào quang sáng lạn lưu chuyển.

Không thấy nàng, tức là nàng còn sống?

Nàng còn sống, vậy là tốt rồi! Trên mặt Chiến Liệt nở nụ cười vui sướng.

Xa xa vang đến tiếng bước chân Chiến Liệt lơ dềnh nghiêng đầu qua, chỉ là muốn xem xem người ta biến thành quỷ thì có bộ dáng thế nào.

Nhưng khi thân ảnh kia chậm rãi đi tới, Chiến Liệt mở to mắt, đầu tiên là không thể tin, sau đó là mừng như điên.

“Kỳ An!” hắn vội vàng động đậy, định đi tới phía đó nhưng cả người đau nhức lại ngã xuống đất.

“Kỳ An!” hắn quỳ rạp xuống đất, tay lại cố chấp vươn về hướng đó, dùng khí lực toàn thân muốn tới gần, hoàn toàn không để ý miệng vết thương đang nứt toác, máu bắt đầu tràn ra.

“Không được cử động!” Kỳ An phía xa hiển nhiên nhìn thấy hành động của hắn, vội vàng chạy tới, bỏ thảo được trong tay xuống, xem xét vết thương trên lưng hắn.

“Vừa tỉnh lại đã không an phận như vậy, người không muốn sống nữa sao?” trong lòng lo lắng, Kỳ An một bên đắp thuốc cho hắn, một bên không ngừng quở trách.

Chiến Liệt cũng không cãi lại, chỉ trộm vươn một bàn tay nắm góc áo nàng, si ngốc nhìn nàng, cảm thấy trong lòng vui mừng vô hạn.

Kỳ An nhìn về mặt hắn, không mắng nổi nữa, thở dài, “Về sau phải ngoan ngoãn nghe lời, được không?”

Hai mắt Chiến Liệt híp lại vì cười, dùng sức gật đầu.

Nằm một bên xem Kỳ An đắp thuốc, Chiến Liệt lúc này mới hỏi nàng, “Kỳ An, sao chúng ta không tìm một sơn động?” Cứ nằm trên đá như vậy, không làm sao tránh mưa tránh gió được.

Kỳ An đỏ mặt, trừng mắt nhìn hắn, “Cho nên người phải mau khỏe lên, người nặng như vậy ta không mang đi được.”

Nói tới đây Kỳ An lại ảo não. Trước đây trong sách hay trên TV đều nói có thể tùy tiện tìm được một sơn động toàn là nói láo. Nàng tìm đã vài ngày cũng không tìm ra cái nào.

“Còn nữa!” Kỳ An lại nói, “Người nhanh khỏe lên còn đi bắt thú hay đánh cá cũng được, ngày nào cũng ăn chay ta sắp không chịu được rồi.”

“Ân!” Chiến Liệt thỏa mãn cười.

Một hồi lâu sau, Chiến Liệt mới hơi phục hồi tinh thần, kỳ quái hỏi, “Kỳ An, người chết cũng ăn cơm sao?” lại cố gắng giật giật tay mình, “Còn cả vết thương của ta nữa, chết cũng vẫn đau sao?”

“Đã chết?” Kỳ An nghi hoặc nhìn hắn.

“Đúng vậy, chúng ta không phải đã chết sao?” nhìn Chiến Liệt còn có vẻ nghi hoặc hơn nàng.

Kỳ An nửa ngày không nói ra lời, Chiến Liệt lại còn rạo rực nói, “Ta chỉ biết Kỳ An thích nhất ta, cho dù chết cũng chăm sóc cho ta.”

Kỳ An nâng tay lên cao, lúc sắp đánh xuống đầu hắn lại dừng lại, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ai nói với người chúng ta đã chết? Ban ngày ban mặt lại nói chuyện ma quỷ!”

Chiến Liệt ngây ngẩn cả người, nửa ngày mới cẩn thận vươn tay nắm tay nàng, lại chậm rãi thu tay lại, qua một lúc lại thử thăm dò, vươn tay ra nhẹ nhàng đụng chạm.

Kỳ An thấy buồn cười, “Cảm thấy nhiệt độ không?”

Chiến Liệt gật đầu, trên mặt lướt qua chút mắt mát, “Hóa ra chúng ta còn sống.”

Còn sống, có nghĩa là sẽ có người đến tranh Kỳ An với hắn.

“Kỳ An, người còn nhớ ca ca ta không?” sau khi trầm mặc thật lâu, Chiến Liệt hỏi nàng.

“Ca ca người?” Kỳ An thì thào lặp lại.

Chiến Liệt trộm đưa mắt đánh giá nàng, “Ân, chính là ca ca Chiến Thanh của ta.”

Kỳ An không nói gì.

Chiến Liệt khẩn trương nhìn nàng, “Kỳ An, người hận ca ca không?” hoặc là, người còn yêu hắn không?

Kỳ An im lặng trong chốc lát mới nói, “Người dịch dung cho hắn thành Lục ca của ta? Người làm thế nào mà không có chút sơ hở nào?”

Sắc mặt Chiến Liệt âm trầm, “Ta dùng được vật bảo tồn thi thể của Tiêu Lục, nghiên cứu thật lâu, ngón tay ta đã quen thuộc từng đốt xương thối thịt trên người hắn, ngay cả những vết thương. Bởi vậy mới có thể dịch dung cho ca ca giống hắn như đúc.”

“Về việc lấy máu nhận người, là chúng ta bôi thuốc lên ngón tay ca ca từ trước, máu trộn thuốc rơi xuống bát nước thì dù là máu gì cũng có thể hợp lại một chỗ.”

Kỳ An bình tĩnh nhìn hắn, “Cái này ta đã nghĩ thông, nhưng lúc trước ta gặp hắn, tựa hồ hắn đúng thật là đã mất trí nhớ.”

Chiến Liệt cúi thấp đầu, “Bọn nhị hoàng tử sợ lộ ra sơ hở nên đã để ca ca thực sự mất trí nhớ, đợi đến lúc lấy được lòng tin của các người mới để hắn khôi phục lại.”

Nói xong lại sốt ruột kéo tay nàng, “Kỳ thật trong lòng ca ca vẫn rất coi trọng người. Sau khi hắn mất trí nhớ ta nhìn ra được hắn yêu mến người như muối muối ruột của hắn. Sau đó, hắn cường áp Lạc Hoài Lễ cũng là để giúp người hết giận, Kỳ An người đừng để hắn chết được không?”

Kỳ An liếc hắn một cái, “Người rất yêu ca ca?”

Chiến Liệt có chút mờ mịt nhìn nàng, “Ta chỉ có một ca ca. Ca ca rất tốt với ta, hắn còn cho người tới chăm sóc cho ta. Chỉ là ca ca luôn bề bộn nhiều việc...”

Ngủ gục! Đó không phải là chăm sóc. Kỳ An thương tiếc vỗ đầu hắn, hít sâu một hơi, “Chiến Liệt, người cảm thấy người Tiêu gia có thể tha thứ cho ca ca người không? Nhất là sau khi hắn làm ra chuyện kia?”

Tâm tư Kỳ An xoay chuyển cực nhanh, Chiến Thanh muốn thay thế được Tiêu Lục nhất định là phải cực quen thuộc Tiêu Lục mới được, hơn nữa ngày đó, có thể thần không biết quỷ không hay trộm xác Tiêu Lục trên chiến trường, nhất định là hắn ở ngay gần đó.

Liên tưởng tới lúc trước có nghe qua chuyện trong Tiêu gia quân xuất hiện nội gián, tất cả đều có thể lý giải.

Chỉ là không nghĩ tới Chiến Thanh có thể tàn nhẫn với chính mình như vậy. Cư nhiên đồng ý chịu đau đớn thể xác, lại chịu mất đi trí nhớ. Chiến Thanh kia đối với nhị hoàng tử thật đúng là kiên trung a!

Hai người chậm rãi dưỡng thương trong cốc, hồn nhiên không biết ở trên kia, những người đó sắp đem cả một vùng xối tung lên.

Sơn đạo phía trên vách núi đã bị lục tìm vô số lần, nhưng lại không có ai liếc mắt xuống dưới này một cái đã lập tức chạy tới khu rừng phía trước mà lục lọi.

Thương thế trên người Chiến Liệt cũng dần dần tốt lên, đã có thể chậm rãi đi lại dưới sự giúp đỡ của Kỳ An.

“Kỳ An, chúng ta cứ như vậy được không?” Chiến Liệt cười nói, chờ mong nhìn nàng.

Kỳ An vươn tay che lại ánh mắt hần, mới nói, “Chiến Liệt, người từng yêu người nào chưa? Khi yêu sẽ hy vọng đối phương cũng yêu người, toàn tâm toàn ý, chỉ khóc với người, chỉ cười vì người, dù người bên ngoài có tốt thế nào, ánh mắt hần cũng vẫn nhìn người!”

Nàng cong khóe miệng, “Ta đã có phu quân, ta muốn hần ở cùng ta, trong mắt hần chỉ có ta, trong lòng hần chỉ có thể nghĩ đến ta. Cho nên cũng như vậy, ta cũng sẽ chỉ nhìn hần, chỉ nghĩ đến hần.”

“Thực xin lỗi, Chiến Liệt. Ta đã là của người khác, sẽ không thể có tương lai với người.”

“Nhưng Kỳ An, ta mến người, ta cũng sẽ vĩnh viễn chỉ nhìn một mình người, chỉ nghĩ tới một mình người, người đối sang mến ta được không?”

“Nếu như yêu có thể thay đổi xoành xoạch như thế thì không đáng để chúng ta quý trọng. Chỉ cần hần không phụ ta, thì lời hứa hẹn của ta là cả đời.”

Chiến Liệt trở nên trầm mặc.

Ban đêm bỗng nhiên tỉnh giấc, nhìn thấy Kỳ An đang bó gối nhìn bầu trời đầy sao, trên mặt có vẻ thống khổ cùng tuyệt vọng.

“Kỳ An, người nhớ hai tiểu quỷ kia sao?” Hần nhẹ nhàng hỏi.

“Đúng vậy!” trên mặt Kỳ An đầy vẻ ôn nhu, quay đầu nhìn hần, “Lãng nhĩ nhất định rất đau lòng, cả ngày không nói lời nào, không biết có khóc nhiều không. Tiểu tử Bảo Nhi kia không có ta không biết có chịu uống sữa không? Nói đến, cũng không biết đứa nhỏ này giống tính ai mà cố chấp, bá đạo như vậy.”

Thở dài, lại chỉ có thể cười khổ. Vách núi đen vạm trượng này nàng làm sao đi lên?

“Kỳ An, ta sẽ khỏe lên. Chờ ta khỏe rồi sẽ đưa người lên.” Chiến Liệt cầm ống tay áo nàng.

Trong bóng tối, đôi mắt như sáng lên, Chiến Liệt cười rạng rỡ, “Kỳ An đừng thở dài, ta cũng muốn đối tốt với người không thua gì hần.”

Vẫn không có tin tức gì của Kỳ An. Hiên Viên Sam mặc một tấm áo đơn, chấp tay sau lưng đứng ở sườn núi.

Hơn mười ngày nay, người đã gầy đi rất nhiều, quần áo cũng đã hơi rộng.

“Vương gia?” Phượng Định lại gọi một tiếng, không dám ngẩng đầu nhìn vẻ mặt chua xót của hần.

Hiên Viên Sam quay đầu khoa tay với Trường Khanh.

Khinh Ngũ vội vàng mở miệng, “Trường Khanh, người kể lại chuyện hôm đó lần nữa đi.”

Hiên Viên Sam vừa nghe Trường Khanh nói vừa đánh giá bốn phía xung quanh, đi tới phía trước.

Nếu như là hần ta, hần sẽ làm thế nào dưới tình huống đó?

Chậm rãi rời khỏi sơn cốc, vốn định tiếp tục đi tới phía trước, nhưng lại dừng bước nhìn sang vách núi đen bên cạnh, có chút suy nghĩ.

Nếu như là hần ta, cho dù có tan xương nát thịt cũng muốn bảo vệ nàng mạnh khỏe!

Hai mắt sáng lên, hần giơ tay làm thủ thế, “Xuống dưới xem!”

Kết cục (chính văn hoàn)

Vì sao tất cả mọi việc đều sẽ kết thúc, tất cả thời gian đều sẽ trôi qua?

Chiến Liệt nhìn người vì vết thương của hần mà bận rộn cả ngày kia, nhìn nàng vì hái thuốc mà trên người thêm nhiều vết xước, nhìn nàng vì băng bó vết thương cho hần mà xé rách cả quần áo, nhìn nàng tươi cười, cố gắng cất giữ những hình ảnh đó vào trong trí nhớ.

Nếu có thể, cứ như vậy sống cả đời cũng tốt.

Trong lòng vừa nghĩ, miệng đã nói ra đầy chờ mong, “Chúng ta cứ sống như vậy được không?”
Kỳ An quay đầu lại, an tĩnh nhìn hắn, ánh sáng trong mắt thiếu niên kia chiếu rọi làm nàng thấy đau.
Nàng mấp máy môi, chung quy vẫn không nói ra lời.

Quang mang trong mắt Chiến Liệt cũng dần ảm đạm, cuối cùng thì tắt hẳn.

“Ta đã bỏ lỡ cái gì?” là hỏi nàng, cũng là tự vấn.

Hắn bỏ lỡ cái gì?

Động tác Kỳ An chậm lại, bắt đầu hồi tưởng quá khứ.

Kỳ thật lúc mới gặp hắn, chẳng qua chỉ là một dung nhan kinh diễm giữa rừng đào hoa bay tán loạn. Cùng với ánh mắt kia, trong suốt như nước, không hề toan tính. Không biết cái gì tác động làm nàng mặc dù bị hắn bắt đi mà lại không hề oán hận.

Có lẽ ngay từ đầu nàng đã nhìn thấu bên trong vẻ ngoài kiêu ngạo của hắn là một linh hồn đơn thuần. Thế nên tâm thế phòng bị của nàng cũng dần dần lơ lửng.

Nàng thấy hắn và nàng là những người giống nhau.

Nàng vốn ngoài mặt tiêu sái tự nhiên, bên trong lại đầy những vết thương nát lòng, dù có tươi cười đến đâu cũng không giấu được những mệt mỏi nơi linh hồn.

Còn hắn, nhìn nhân sinh như không, chỉ cần phát tay liền có thể vứt bỏ tất cả những gì hắn không thích. Tùy hứng như vậy, bừa bãi như vậy, lại khiến cho người ta dễ dàng nhìn thấy những yếu ớt trong đáy lòng hắn.

Nếu như sau này, nếu như có tương lai cho bọn họ, có lẽ là một cảnh tượng tươi sáng đẹp đẽ.

Chỉ là bọn họ từ sớm đã không có tương lai.

“Chiến Liệt, người phải biết rằng, ta luôn hy vọng người hạnh phúc hơn ai hết.”

Những cái khác không nói tới, chỉ có những lời này là chân tâm thật ý của nàng.

Chiến Liệt cup mắt, gật đầu.

Không muốn làm nàng khó xử, cho dù hắn biết rõ hạnh phúc của hắn chính là nàng.

Kỳ An đang ngồi rửa mặt bỗng nghe từ xa truyền tới một vài tiếng động, nàng nhẹ nhàng nằm úp sấp trong bụi cỏ, nhìn ra bên ngoài.

Trên vách núi hạ xuống vài người, đầu tiên chính là một người bạch y tóc đen, anh tuấn tuyệt luân.

Ngắn ngủi một thời gian không gặp, hắn lại gầy thành như vậy.

Kỳ An ngồi trong góc, sống mũi cay cay khó chịu.

Hiên Viên Sam chân vừa chạm đất đã nhìn ngó xung quanh, thần sắc ngưng trọng.

Đợi đến khi bọn Phượng Định, Khinh Ngũ đều xuống tới, Hiên Viên Sam phân ra các hướng tìm kiếm cho bọn họ rồi một mình chạy sang hướng khác.

Tay Kỳ An nắm nát nhành cỏ dại, chỉ có thể nhìn bóng dáng hắn, ghen ngào gọi, “Hiên Viên!” Hai chân phăng phát mất hết khí lực, ngã ngồi trên mặt đất.

Hiên Viên Sam đứng khựng lại một khắc, vụt xoay người lại, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

“Kỳ An!” hắn há miệng thở dốc, lo sợ chạy tới.

“Hiên Viên!” Kỳ An thì thào gọi, nước mắt chảy quanh nhìn thân ảnh quen thuộc kia chạy tới, sau đó ôm nàng vào lòng.

Cái ôm thật ấm áp. Kỳ An ôm hân, bao nhiêu lo lắng sợ hãi mấy ngày qua cùng bộc phát ra, “Hiên Viên!” Nàng gục trong lòng hân, khóc thành tiếng.

Hiên Viên Sam ôm nàng, như là muốn dùng hết khí lực cả đời.

Hân nhắm mắt lại, vùi đầu vào tóc nàng, trái tim đau đớn! Thê của hân, tìm được nàng chính là giữ lại được một nửa linh hồn của hân.

“Hiên Viên!” Kỳ An không ngừng gọi. Hiên Viên Sam không ngừng vỗ lưng nàng, ghé miệng vào tai nàng, “Có ta ở đây, đừng sợ!”

Có lẽ càng an tâm sẽ càng cho phép mình yếu đuối.

Kỳ An khóc thật lâu, Kinh Ngũ nhìn vương phi đang khóc đến thiên hôn địa ám trong lòng Vương gia, hốt mất đồ lên, lại mạnh mẽ nói khẽ với Phượng Định, “Giờ ta đã biết công phu khóc của tiểu thể tử là di truyền từ ai!”

Phượng Định nhẹ nhõm liếc hân, “Nếu như chúng ta không tìm được vương phi, người sẽ biết công phu khóc của người và tiểu thể tử ai lợi hại hơn ai!”

Hiên Viên Sam nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Kỳ An. Kỳ An nhớ tới bộ dáng khóc rống vừa rồi của mình thì có chút ngượng ngùng, mặt đỏ hồng nhìn thị vệ đằng xa, khẽ đẩy hân, “Ta tự làm!”

Hiên Viên Sam thở dài một hơi, hôn hôn lên mắt nàng, tay vẫn kiên định tiếp tục sự nghiệp lau nước mắt cho nàng.

“Hiên Viên, Lãng nhi không sao chứ?”

Lúc này mới hỏi việc khiến nàng quan tâm nhất.

Thời khắc đo nàng đem hy vọng sống để lại cho Lãng nhi, cũng cảm thấy áy náy với Hiên Viên Sam và Bảo Nhi, nhưng nàng làm mẫu thân, bảo vệ cho hài tử đã trở thành bản năng.

Cho nên nhìn sắc mặt Hiên Viên Sam hơi cứng lại, nàng chỉ có thể giữ chặt tay hân, nhỏ giọng nói, “Thực xin lỗi!”

Hiên Viên Sam lắc đầu, “Ta chỉ cần nàng còn sống.”

Lập tức bổ sung, “Lãng nhi không sao, chỉ là không có nàng, cả hai hài tử đều không ổn. Lãng nhi không nói câu nào còn Bảo Nhi thì khóc suốt ngày đêm.”

Hiên Viên Sam giữ tay nàng không buông ra.

Kỳ An bất đắc dĩ liếc mắt nhìn hân, khước miệng lại sung sướng cong lên.

“Vương phi, Chiến Liệt không ở trong cốc.”

Một lát sau Phượng Định chạy về báo lại, Kỳ An lắp bắp kinh hãi liền đứng dậy chạy về nơi Chiến Liệt dưỡng thương.

Trên tảng đá vẫn còn dấu vết người nằm, một mảnh vải bố trắng loang vết máu vứt trên mặt đất.

Tay Kỳ An run run gỡ tấm vải trắng ra, trên đó viết một hàng chữ đỏ chói, “Không hẹn trở lại!”

Cái gì không hẹn trở lại? Kỳ An đứng dậy, lòng tràn đầy lửa giận,

“Chiến Liệt tên hỗn đản kia, trên người người vẫn còn bị thương đó, mau đi ra cho ta.”

Không một lời đáp lại, chỉ nghe được tiếng lá rơi rụng trong gió.

“Chiến Liệt, người lăn ra đây cho ta, nếu vết thương trên người người bị nhiễm trùng, người nhất định sẽ chết!”

Kỳ An thực sự sốt ruột. Với kiến thức cuộc sống của Chiến Liệt cùng với tình cảnh hiện giờ của hân, chỉ cần ra khỏi cốc này làm sao có thể sống sót, sợ là sẽ sớm bị nhân mã tứ phương tới bắt sống mất.

Vẫn không có tiếng trả lời, Hiên Viên Sam chấp tay sau lưng nhìn sang hướng khác, Phượng Định và Khinh Ngũ cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất.

“Chiến Liệt, dù có đi cũng phải dưỡng thương thật tốt rồi mới đi, được không?”

Kỳ An nhẹ giọng nói.

Nhưng vẫn không tiếng trả lời.

Hiên Viên Sam đi tới, nắm tay chàng, “Hắn đi rồi!”

Hắn đi rồi! Trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, từng đợt đau đớn.

Nhìn lại nơi hắn từng nằm, Kỳ An nhắm hai mắt lại.

Mạc đại ca đã từng nói, nàng cuối cùng vẫn phải quyết định cái gì giữ cái gì bỏ.

Nước mắt rớt cục tràn mi.

Thật lâu sau khi Hiên Viên Sam đưa Kỳ An rời đi, một người từ trong rừng chậm rãi đi ra.

Dưới ánh trăng, hồng y như lửa, trong bóng đêm càng trở nên tao nhã.

Không thể ôm người vào lòng, không bằng, không bằng buông tay.

Trong sơn cốc trống trải vang lên tiếng nước chảy, lúc đầu nhỏ nhỏ, sau thì lớn dần, phảng phất như dã thú bị thương đang rên rỉ.

“Nương!” Lãng nhi vốn được Trường Khanh bế ở cửa vương phủ nhìn thấy Kỳ An liền bật khóc.

“Nương!” Lãng nhi nhảy từ trên người Trường Khanh xuống, chạy về phía nàng.

Còn Kỳ An từ lúc nhìn thấy Lãng nhi thì đã khóc không thành tiếng.

“Nương! Nương! Nương!” Lãng nhi ôm nàng, không ngừng gọi, như muốn đem tiếng gọi cả đời nói ra.

Kỳ An áp má vào má hắn, nghẹn ngào không nói nên lời.

“Tiểu thư!” Trường Khanh theo sau Lãng nhi tới, lúc tới gần nàng thì ngừng bước, hai chân khụy xuống.

Nhưng Kỳ An còn nhanh hơn, ôm Lãng nhi quỳ xuống.

Hiên Viên Sam nhìn thấy, mặt biến sắc nhưng không đi tới đỡ nàng, chỉ có ngón tay tự nhiên run lên.

“Tiểu thư?” Trường Khanh kêu lên.

“Cảm ơn người, Trường Khanh, vì đã cứu Lãng nhi của ta!” Nàng cúi đầu thật thấp.

“Tiểu thư...”

Một cảnh tượng ảm áp như vậy lại bị một tiếng khóc vang lên phá vỡ.

Khinh Ngũ đã sớm chạy vào phủ ôm Bảo Nhi chạy như điên tới, “Tiểu thể tử đã khóc lâu lắm rồi, Vương phi mau xem!”

Lại là một trận rối loạn. Khinh Ngũ nhìn theo bóng dáng vương phi ôm tiểu thể tử đi vào hậu viện, lau lau mồ hôi trên trán, nói lấy lòng Hiên Viên Sam, “Vương gia, chiêu này của Khinh Ngũ hiệu quả chứ? Ngài cũng không cần đau lòng nhìn vương phi rơi nước mắt.”

Hiên Viên Sam liếc mắt nhìn hắn một cái, há miệng nói, “Người lập công là Bảo Nhi, người liên quan gì?”

Hiên Viên Sam đã đi thật xa, Khinh Ngũ mới phục hồi tinh thần, kêu to lên, “Nhưng Vương gia, là Khinh Ngũ ôm tiểu thể tử ra mà!”

Về mặt Hiên Viên Sam sung sướng, sai bước tiêu sai trở lại hậu viện.

Nơi đó, có thê tử và hài tử của hân. Hân hạnh phúc!

Biết Chiến Thanh muốn gặp nàng, Kỳ An cũng không thềm ngẩng đầu, “Không gặp!”

Hiên Viên Sam dường như có chút kinh ngạc, nhìn nàng thêm một cái như để xác nhận.

Kỳ An căn bản không có ý định tiếp tục đề tài này, chỉ tiếp tục uống hết bát thuốc bổ. Hiên Viên Bảo Nhi kia kiếp trước nhất định là chủ nợ của nàng. Từ khi nàng trở về, tiểu tử kia hết khóc lại nháo, ngay cả nước cơm cũng không uống nữa. Còn nàng nhiều ngày sống trong sơn cốc tuy ngày nào cũng vắt sữa nhưng tựu chung dinh dưỡng cũng kém đi. Bảo Nhi lại ăn nhiều, bú một hồi không thấy sữa là há miệng khóc.

Nàng đau lòng, bắt đắ dĩ phải tắm bổ.

Hiên Viên Sam không hỏi lại nàng chuyện này, Kỳ An cũng không nhắc tới.

Nàng và Chiến Thanh còn có thể thế nào? Sám hối hay giải thích cũng không thể sửa đổi lại quá khứ.

Huống chi, nếu không phải Tiêu Lục, nàng và Chiến Thanh cũng không có quan hệ gì.

Một tháng sau, một mật thư được chuyển tới tay nàng. Trong đó là chữ viết của Hoàng thượng, không phải là thánh chỉ nhưng so với thánh chỉ còn khó làm trái hơn nhiều.

“Chiến Thanh là nhi tử của Dung phi, người bị trảm trực xuất trong chi biến cung đình năm đó. Lúc đó do Sam nhi và mẫu thân trúng độc, trảm nhất thời bị phần nên trực xuất tất cả những người có khả năng liên quan tới vụ án, lại không biết rằng Dung phi đã có thai. Là trảm mắc nợ hân. Hiện giờ hân đã phạm sai lầm lớn, quốc pháp không thể tha, tử tội khó thoát. Từ giờ tới ngày hành hình, hân chỉ có một tâm nguyện duy nhất là được một lần gặp mặt tiểu Thất.”

“Nương, nương sao vậy?” Lãng nhi thấy nàng nửa ngày không nói lời nào, khó hiểu kéo vạt áo nàng.

Kỳ An cúi đầu, sờ sờ lên tóc hân, “Nương đang nghĩ về tắm lòng cha mẹ.”

Lãng nhi chớp chớp mắt, lập tức cao giọng nói, “Nương, lớn lên Lãng nhi sẽ hiếu thuận nương.”

“Lãng nhi thật ngoan!” nàng khen.

“Nương, hôm nay Lãng nhi có thể ăn thêm một cái bánh hoa quế không?”

...!

Trong địa lao hàn ý dày đặc, Kỳ An rùng mình một cái.

“Tiểu Thất trưởng thành rồi!” Chiến Thanh đưa mắt đánh giá nàng, thốt lên một câu.

Kỳ An không tò mò ý tứ của hân, chỉ nhìn thẳng vào mắt hân, “Chiến Liệt không phải là đệ đệ ruột của ngươi đúng không?”

Chiến Thanh nhìn xoáy vào nàng, một hồi lâu sau trên mặt hiện lên thật nhiều chua xót. Hân nhẹ nhàng nhắm mắt, “Hóa ra, bỏ qua là sẽ bỏ lỡ!”

Kỳ An nhìn hân, không nói gì.

Hân ngẩng đầu lên, nhìn nàng cười, “Đúng!”

“Tại sao ngươi lại đối xử với hân như vậy?”

“Đơn giản là mẫu thân sau khi theo một kẻ giang hồ đã sinh ra dã chủng này, kể từ đó mẫu thân đã không thể đưa ta trở về cung nữa.”

“Cho nên ngươi hận hân?”

“Đúng!” hân thẳng thắn thừa nhận, “Nhưng ta đã phát thệ trước mặt mẫu thân là sẽ không làm hại tính mạng hân.”

Thì ra là thế! Trong mắt Kỳ An có chút ướm, chẳng trách Chiến Liệt phải sống những tháng ngày như vậy, ngực nàng phát đau, “Người có biết Chiến Liệt thật sự đã coi người là ca ca yêu thương hắn nhất, bảo vệ hắn nhất không?”

“Người đau lòng cho hắn sao?” Chiến Thanh hỏi với ngữ khí khẳng định.

Kỳ An cắn môi, trên mặt lộ vẻ bi thương.

“Người đau lòng vì hắn, ha ha ha!” Chiến Thanh giống như bị kích thích, cười ha ha, “Người như vậy cũng khiến người đau lòng!”

Ngửa mặt lên trời cười to một hồi hắn mới nhìn chằm chằm Kỳ An mà nói, “Tiểu Thất, người vẫn thiện lương như vậy. Còn ta thì sao? Người có thể đau lòng vì ta không?”

Có chút nghi hoặc, Kỳ An không nói gì, chỉ nhìn hắn.

“Tiểu Thất, người còn nhớ người người yêu trước Hiên Viên Sam, trước cả Lạc Hoài Lễ không?”

Nhớ, đương nhiên là nhớ! Trước Hiên Viên Sam, trước Lạc Hoài Lễ, nàng yêu Trương Sở Du.

Tựa hồ hiểu ra hắn muốn nói gì, Kỳ An cúi thấp đầu, “Người muốn gặp ta là vì chuyện này sao?”

“Tiểu Thất, người còn yêu ta không?”

“Không!” Cơ hồ không một chút do dự, Kỳ An trả lời, “Trận chiến năm đó, Tiêu gia một nhà đều không còn, ngay cả tiểu Thất – người yêu người – cũng đã chết từ lâu. Hiện tại, Tiêu Thất sau khi sống lại sớm đã quên hết chuyện cũ. Huống chi, Chiến Thanh, người lấy thân phận gì mà đứng đây hỏi ta? Người hại chết nhiều người Tiêu gia như vậy, còn có thể nói chuyện yêu đương với Tiêu gia tiểu thư sao?”

“Đúng, không yêu, ta cũng không yêu!” Chiến Thanh như bị rút hết khí lực, chậm rãi ngồi xuống.

Đúng vậy, hắn vốn nghĩ là hắn không yêu, cho nên hắn không chút do dự thâm nhập, sau đó không chút mềm lòng mà bán đứng. Sau đó lại lén lút đánh cắp di thể Tiêu Lục, nghĩ ra một kế hoạch hoàn mỹ không sơ hở như vậy.

Lại chưa từng ngờ tới, thời gian mất trí nhớ ngắn ngủi kia lại tạo thành một khoảng ôn nhu trong tim hắn.

Hắn vẫn luôn nghĩ, nếu như năm đó tiếp nhận Tiêu Thất, hoặc là không hận Hoàng thượng và thái tử thất xương, liệu hắn và nàng có kết quả gì?

Vậy thì người khiến nàng đau lòng liệu có thể là hắn không?

Thật lâu sau, hắn cười, chung quy cái gì cũng không còn kịp nữa, không phải sao?

Kỳ thật, chỉ muốn nhìn nàng một chút, xác nhận nàng còn sống khỏe mạnh, cuộc đời này của hắn không còn vương bận nữa, có thể an tâm ra đi.

“Tiểu Thất, hẹn gặp lại!”

Lần sau gặp lại, là sau một kiếp luân hồi sao?

Trước khi bước ra khỏi địa lao, tiểu Thất rốt cục thấp giọng nói một câu, “Hẹn gặp lại, Lục ca!”

Nàng nói rất khẽ, rất khẽ, nhưng cũng đã đủ. Khóe môi Chiến Thanh nhếch lên.

Nam tử hán đại trượng phu, đối với quá khứ tự mình gây nên, hắn tuyệt không hối hận, chỉ là trước lúc từ giã cõi đời, có vài phần tiếc nuối, nhưng cũng không hơn!

Hiên Viên Sam đang đứng bên ngoài chờ nàng.

Vừa nghe tiếng cửa mở, hắn liền đi tới, trên mặt lộ vẻ quan tâm.

Một đôi tay to lớn cầm chặt tay nàng.

Kỳ An cúi đầu, tay hấn khoan hậu hữu lực, bao nhiêu lo lắng liên miên bất tuyệt dừng mãnh tiến vào lòng nàng.

Nàng hít một hơi, dựa vào vai hấn, “Lão công, ta mệt, chàng đưa ta trở về!”

Hiên Viên Sam đỡ nàng, đầu lại không ngừng nghĩ xem “lão công” là gì, có một chữ giống với “tướng công”, không biết có phải đều là cách xưng hô với phu quân?

Hấn cứ nghĩ như vậy, không biết khoe miệng đã cong lên, chứa đầy ý mừng.

Nhưng sau một lát, Hiên Viên Sam lại xanh mặt mà đi tới thư phòng trước ánh mắt thương hại của Khinh Ngũ và Phương Định.

Trong phòng ngủ, Lăng nhi và Bảo Nhi mỗi người một bên chiếm lấy mẫu thân. Lăng nhi ôm một tay Kỳ An, khẽ ngáp một cái, rồi lại cố căng mắt ra, “Nương, nương kể tiếp một truyện nữa đi, nương còn thiếu Lăng nhi nhiều truyện lắm, phải không đệ đệ?”

Bảo Nhi hoàn toàn không thể đáp lại, chỉ cố gắng khua khoắng tay chân, mếu máo miệng, lại tiếp tục ngủ, chỉ là cái miệng mếu kia làm cho nước bọt ướt một tay áo kia của mẫu thân.

Hiên Viên Sam đáng thương! Thành thân đã hơn một năm mà đêm động phòng hoa chúc vẫn là một cái hẹn xa vời.

“Khinh Ngũ!” Hiên Viên Sam đi đi lại lại trong thư phòng, rốt cục không nhịn được quay đầu nhìn hấn, “Có thuốc gì có thể làm hài tử ngủ một giấc thật lâu mà không có tác dụng phụ gì không?”

Khinh Ngũ ghen hống nhìn hấn trần trối, lâu sau mới lắp bắp nói, “Vương, Vương gia, nếu không ngài đến hỏi, hỏi Vương phi xem?” Vương phi tinh thông y thuật, hấn là biết chứ.

Mặt Hiên Viên Sam đỏ lên, lại chỉ có thể thất bại đặt mông ngồi xuống.

Hấn muốn nữ nhi, hấn xác định thế. Nữ nhi hấn là sẽ không quá quẩn nương?

Tuy nhiên đối mặt với Kỳ An, nữ nhi liệu có thể biến thành tiểu yêu tinh phiền toái không? Hấn không dám khẳng định, lại càng thêm phiền não.

Rốt cuộc có muốn nữ nhi tử không, hấn vô cùng rối rắm.

Lúc Kỳ An đi vào nhìn ngay thấy bộ dáng này của hấn, “Sao vậy?”

Hiên Viên Sam bước một bước dài tới, nhìn nàng, trong mắt lộ vẻ kinh hãi, lại nhìn phía sau nàng, “Bọn nhỏ đâu? Nàng làm sao mà tới đây?”

Kỳ An kiễng chân lên, nhẹ nhàng ngậm môi hấn.

Thân thể Hiên Viên Sam run lên, hô hấp dần nhanh.

Kỳ An ghé vào tai hấn nói, “Tuy rằng hài tử quan trọng nhưng cũng không thể lạnh lùng với lão công được. Bọn nhỏ ngủ rồi, chúng ta về phòng được không?”

Ngày mai nhất định phải hỏi nàng xem lão công là gì, Hiên Viên Sam mơ màng nghĩ, lúc này hấn không có thời gian hỏi.

Mặt trăng cũng trốn vào trong mây, tựa hồ thương hại ai đó đã hơn một năm không được một đêm xuân nên không muốn tới quấy rầy.

Trong lúc nồng nàn, Kỳ An ôm chặt Hiên Viên Sam, “Ta yêu chàng!”

Trải qua nhiều sóng gió như vậy, nàng cuối cùng cũng có thể yên tâm mà yêu một lần. Nếu nói ông trời bắt nàng chịu nhiều khổ sở như vậy chính là để ban cho nàng một người yêu nàng như thế, vậy thì tất cả quá khứ nàng đều có thể quên đi.

Nam nhân này, không nói nên lời cho nên không hứa hẹn, hấn chỉ dùng tấm lòng của hấn mà thể hiện tâm ý của mình.

Tình yêu như vậy, mấy đời khó tìm, nàng gặp, có được, sẽ không buông tay.

Mỗi người khi còn sống đều bỏ qua rất nhiều thứ, có được rồi lại đánh mất, nhưng chỉ cần có kỳ vọng tốt đẹp, đều sẽ phát hiện sau cơn mưa chính là cầu vồng tươi mát.

Mọi người nói đó chính là hạnh phúc mà ông trời ban cho tất cả nữ tử nhân gian.

-End-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-sinh-lanh-bac>